

Giới thiệu Thịnh Thế Vinh Sủng

Bạn đang theo dõi truyện Thịnh Thế Vinh Sủng của tác giả Phi Dục. Cha là em ruột của Hoàng đế, mẹ là Vương phi chính thống. Đại bá (bác lớn) là Hoàng Đế, cậu là Quốc công. Đại ca là Quận vương, Nhị ca là thế tử Túc Vương. Bản thân là Quận chúa được tấn phong thành Công chúa. Bọn họ đều rất thương yêu, che chở nàng. A Nguyên vẫn luôn cảm thấy mình là thành phần xuyên không nữ cường may mắn đến không thể may mắn hơn, vừa sống trong một đại gia đình "cực phẩm" trong cực phẩm, vừa gặp được một nam nhân ngôn tình cổ đại sẵn lòng cùng nàng đi đến cuối con đường trong truyện hay này.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Trời đang vào giữa mùa hè, ban ngày thời tiết lúc nào cũng nóng như lửa, cái nóng xuyên qua rèm cửa bay vào căn phòng có không khí dịu mát.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ có một tiểu nha đầu khoảng mười tuổi, cầm chắc một cái quạt tròn trong tay, phe phẩy nhẹ nhàng, một chút cũng không phát hiện thấy trên chiếc giường gỗ lim lớn, được chạm khắc cẩn thận, có một bé con nho nhỏ đang cố gắng lết người đến đầu giường tò mò nhìn vào góc phòng nơi có chậu băng vẫn chưa tan hết, lại nhìn nhìn cây quạt trong tay nha đầu kia một chút rồi quay đầu dụi dụi thân mình vào cái chăn mềm mại, khòe miệng giật giật, nhưng không khóc không làm ồn.

A Nguyên vẫn cảm thấy, là một người trưởng thành, cho dù bị xuyên vào thân thể của một đứa bé thì chuyện khóc lóc huyên não vì lạnh, vẫn rất mất mặt. Điều đó sẽ trở thành một đoạn lịch sự đen tối trong đời mình.

Ngay khi A Nguyên cảm thấy ấm áp hơn, chuẩn bị tiếp tục làm một đứa con nít ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn lại nghe thấy tiếng mở cửa, một nha hoàn xinh đẹp trên đầu cắm trâm cài như ý bước vào, thấy nha đầu đang ở trong phòng ngủ gục, trên mặt liền lộ ra vẻ tức giận, lại nhìn tới chậu băng trong góc phòng liền cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn A Nguyên đang nằm trên giường, thấy nàng nhắm mắt tựa hồ còn đang ngủ mới xoay người, đẩy mạnh nha đầu đang cầm quạt tròn xuống đất.

Tiểu nha đầu giật mình tỉnh lại, nhìn thấy nha hoàn kia, trên mặt lộ rõ vẻ sợ hãi, nghiêng ngã đứng dậy nói nhanh: "Minh châu tỷ..." Những lời biện bạch trong lòng khi tới miệng lại trở thành tiếng gọi, Minh Châu một tay bịt miệng nha đầu, một tay kéo nàng ra khỏi phòng nhanh chóng, sau đó mới buông ra.

"Gọi vậy, gọi bạ cái gì? !" Ra khỏi phòng, Minh Châu thấp giọng năn nỉ, "Quấy nhiễu đại cô nương, người chịu trách nhiệm nổi sao? !" Thấy tiểu nha đầu ngắc ngứ nói không ra lời, nàng cười lạnh nói, "Nương nương yêu thương các người tuổi còn nhỏ, không có sai bảo các người, ta xem ra các người gan liên to ra, ngay cả chủ tử cũng không để vào mắt! !" Thấy tiểu nha đầu hốc mắt đỏ lên muốn biện bạch, nàng lạnh lùng nói, "Đại cô nương mới hơn trăm ngày, ai cho người dùng chậu băng? ! Ảnh hưởng đến xương cốt của Đại cô nương, người bồi thường nổi sao? !"

"Tỷ tỷ đừng cho nương nương biết" biết lần này mình phạm phải sai lầm lớn, tiểu nha đầu vội vàng cầu khẩn nói, "Đừng đuổi ta đi."

Nàng là nữ nhi do gia nô trong phủ sinh ra, Vì tuổi còn nhỏ lại biết chăm sóc trẻ em nên khi Vương phi nương nương vừa sinh xong nàng được chọn chăm sóc cho Đại cô nương. Trong phủ Túc vương này, phu thê hai người sinh được bốn người con trai rồi mới có nữ nhi đầu tiên nên Túc vương và Túc vương phi yêu thương nữ nhi vô cùng, hạ nhân hầu hạ trong sân của Đại cô nương cũng được lợi, việc làm thoải mái tiền thưởng cũng nhiều, mỗi khi các vị thiếu gia trong phủ đến thăm muội muội nếu thấy các nàng có chỗ đắc lực liền tùy tay ban thưởng, bên ngoài bao nhiêu người hâm mộ mà vào không được, nàng đương nhiên không muốn bị đuổi ra ngoài.

"Tới bây giờ mà người vẫn chỉ biết lo cho chính mình?" Minh Châu cao giọng, giận đến mức không thở được, nghiêng đầu hít sâu hai cái nói "Ta nói nhiều như vậy, người cũng không hỏi một tiếng tình hình Đại cô nương như thế nào. Huống gì trong phòng Đại cô nương chỉ có một mình người, vậy mà người dám ngủ, nếu là cô nương ngã xuống, hoặc là bị va chạm, mạng của già trẻ cả gia đình người đều không đủ đền đâu!" Nàng nghiêm nghị nói xong, lãnh đạm phân phó "Người không thích hợp ở lại trong viện này, thu dọn hành lý đi, ta sẽ báo lại để quản sự cho người trở về!"

"Minh châu tỷ tỷ!" Minh châu là nha hoàn được sủng ái nhất bên người Túc vương phi, còn giúp vương phi quản lý phủ, lời đã nói ra có một không có hai, lúc thấy Minh Châu muốn đuổi mình đi, tiểu nha đầu kinh hoàng không thôi, vừa khóc vừa kéo áo Minh Châu.

"Đi ra ngoài đi!" Minh châu thanh âm rét lạnh nói.

"Ồ đây đang có chuyện gì vậy?" Minh Châu quay đầu thấy ở cửa có vài tiểu tư mặt mũi dễ nhìn vây quanh một thiếu niên mặt áo trắng thân mình đơn bạc chậm rãi bước tới, vội vàng tiến lên cúi người, cung kính nói "Thỉnh an Đại thiếu gia." Thấy thiếu niên này mặt mũi tuấn tú lại mang theo vẻ tái nhợt của người bệnh, thời tiết oi á ngày hè mà trên mặt không hề có nửa giọt mồ hôi liền lo âu nói, "Đại thiếu gia vừa mới khỏi bệnh, sao lại ra ngoài như vậy? Để vương phi nương nương biết, chỉ sợ lại lo lắng thêm."

"Suốt ngày ở trong phòng, cả người đều buồn đến hổng rồi." Thiếu niên mỉm cười, ôn nhu nói "Trước đây trong người ta không khỏe, e sợ làm muội muội

nhiểm bệnh khí, nay đã tốt hơn, tự nhiên muốn tới gặp nàng, bằng không nàng lại quên ta mất, vậy chẳng phải là cô phụ công sức ta làm bài thơ hôm đó tặng nàng?"

Nghĩ tới bài thơ làm cho cả phủ đều cười to, trên mặt Minh Châu lộ vẻ bất đắc dĩ.

Thơ là thơ hay, cả Túc vương và Túc vương phi đều khen ngợi, nhưng là đem các từ "Êm dịu" "Mĩ mạo" để diễn tả Đại cô nương, thì ổn thỏa thật sao?

Nếu không phải biết đại cô nương chỉ hơn ba tháng thì ngày đó nhìn đến thân thể nhỏ của Đại cô nương kiên quyết quay mặt vô vách tường thì nhìn thể nào cũng giống bộ dạng thẹn quá thành giận.

"Được rồi, được rồi, " thiếu niên nghĩ tới ngày đó, chỉ nhẹ nhàng mà cười hai tiếng, sau nghiêng đầu ho một tiếng, nhìn tới ánh mắt lo lắng của Minh Châu mỉm cười nói, "Đừng cho ai biết."

Một thiếu niên ôn nhu trong suốt như vậy, thật đáng tiếc.

Nghĩ tới những chuyện hắn đã trải qua, trong lòng Minh Châu khe khẽ thở dài thấp giọng nói, "Nương nương đau lòng nhất là ngài, ngài cũng đừng để cho Vương gia và nương nương lo lắng quá."

"Tốt." Thiếu niên dễ nói chuyện hơn dự đoán của mọi người, nghiêng đầu cười lại thấy tiểu nha đầu đang quỳ trên mặt đất sững sờ nhìn mình, bộ dạng kinh diễm không thôi, bất giác cười nói, "Nha đầu kia là sao thế này?" Minh Châu hơi do dự, đang định nói ra sai lầm nha đầu kia phạm phải đã thấy nha đầu lập tức nhào lên ôm chân thiếu niên, bị một tiểu tư nhanh tay lẹ mắt đập qua một bên, vẫn muốn bò đến khóc nói, "Đại thiếu gia, đại thiếu gia! Minh châu tỷ tỷ đang gạt người! Nô tỳ trước sau luôn trung thành, nào dám làm chuyện này! Rõ ràng là mình châu tỷ tỷ..."

"Người!" Nhìn thấy nha đầu kia dám nói xấu mình, Minh Châu tức giận đến trắng bệch cả mặt.

"Vào trong phòng xem, liền hiểu rõ mọi việc." Mắt thiếu niên trầm xuống, vội vàng tiến vào thấy ngay chậu băng trong góc tường chưa tan hết, tiểu nha đầu đang nhìn vào thăm dò liền sợ hãi rút cổ.

Thiếu niên nghiêm mặt nói, "Thế nhưng còn dám nói dối, đây chính là đại sự, Minh Châu!" Hắn nhìn Minh Châu đang cung kính lắng nghe cất giọng nói, "Truyền lời của ta ra ngoài, hạ nhân này ngay cả chủ tử cũng dám lừa gạt, về sau còn dám làm chuyện lớn hơn, cả nhà bọn họ những ai còn trong phủ đều đuổi ra ngoài!"

"Còn có..." trên mặt thiếu lộ ra nụ cười thân thiện, ôn thanh nói, "Mẫu thân rộng rãi, luôn ban thưởng không ít, các người ăn của Vương phủ nhưng lại chậm trễ muối muối của ta, làm gì có chuyện như thế?" Hắn vươn ngón tay dài tính tề lên, ôn nhu nói, "Trừ bỏ xiêm y trên người các nàng, những thứ khác đều là của vương phủ, nhìn kĩ cho ta, một vật cũng không cho các nàng mang ra ngoài, hiểu rõ?!"

Minh châu trong lòng phát lạnh, ngẩng đầu lên thấy đôi mắt trong suốt như thủy tinh của thiếu niên, thấp giọng đáp ứng liền ra ngoài gọi người kéo nha hoàn đang bị dọa tới thần thờ đi xử trí.

A Nguyên ngay từ đầu đã nằm sấp trong chăn nghe lén, Minh Châu vừa đi, thân thể của nàng bị một đôi tay nhẹ nhàng ôm lấy, lúc này mới mở mắt ra nhìn thiếu niên có khuôn mặt tuấn tú mỉm cười với mình, biết hắn mới vừa rời ra oai cũng vì mình, trong lòng cảm thấy ấm áp, nhưng lại nghĩ tới thiếu niên dùng thơ để trêu ghẹo mình, lấy cái gì "Củ sen" so sánh với thịt mỡ trong người nàng, trong lòng chính là giận dữ, chậm rãi quay đầu, biểu tình hờn giận.

"Muội muội không thích đại ca sao?" Thấy hài nhi nho nhỏ có vẻ mặt phẫn hận, thiếu niên cảm thấy rất mới lạ, lúc trước khi bọn đệ đệ ra đời, tuổi tác của bản thân cũng rất nhỏ, làm sao nhớ rõ được điều gì? Hắn xưa nay ít gặp gỡ người ngoài, thường đóng cửa đọc sách, cũng biết có nhiều đứa bé sớm thể hiện trí thông minh nên không cảm thấy muội muội của mình có gì kỳ quái, ngược lại trong lòng lại vui vẻ, nhìn không được lại gần dùng đôi môi thật mỏng chạm vào trán của muội muội, mỉm cười nói, "sao lại như vậy? Đại ca thích nhất là muội muội." Thấy đứa bé mở lớn mắt nhìn mình liền cười híp mắt nói, "Muội muội cũng phải thích nhất đại ca mới được, đúng không?"

Vậy mà khinh bạc mình! A Nguyên nổi giận, đập đập chân nhỏ, y y nha nha kêu lên.

"Đây là đồng ý sao?" Thiếu niên không hề đem biểu tình giận dữ của muội muội để vào mắt? Chỉ cười híp mắt xuyên tạc ý tứ của A Nguyên, rồi ôm nàng vào lòng cười nói, "việc vui như vậy, hẳn là phải nói cho mẫu thân, đại ca dẫn người đi gặp mẫu thân có được không?" Đối với việc A Nguyên giả vờ làm như không thấy, hài lòng ôm mộng nhỏ của muội muội đi ra, mấy tiểu tư vừa che mắt cho chủ tử vừa đi trước dẫn đường, khi tới cửa không đợi nha đầu thông báo vào trong, thiếu niên đã đi thẳng tới chính đường, nơi Túc vương phi xử lý công việc, còn chưa vào phòng, đã nghe được âm thanh bên trong truyền ra.

"Nương nương, ý chỉ trong cung như vậy, chẳng phải là làm chúng ta khó xử?"

"Vương gia nói cũng đã nói, cầu cũng đã cầu rồi" giọng nữ trong trẻo mang theo vài phần bi thương giận dữ nói, "Nhưng mẫu hậu tính tình rất quật cường, bệ hạ lấy nhân hiếu trị thiên hạ, ai có thể cãi lại mẫu hậu đây?"

"Nô tỳ thấy, Thái Hậu cũng quá..."

A Nguyên luôn trốn tại trong ngực của thiếu niên đứng ngoài cửa, nghe được bà mẹ kia nhỏ giọng nói, "Bốn huynh đệ ruột thịt, vì sao lướt qua đại thiếu gia, để nhị thiếu gia kế thừa tước vị thế tử của Túc vương phủ? Đây chẳng phải là đang ly gián tình cảm huynh đệ sao? Sau này, đại thiếu gia và nhị thiếu gia làm sao ở chung đây?"

Đại ca không thể kế thừa tước vị?

A Nguyên nao nao, không tự chủ nhìn về phía thiếu niên, thấy hắn cúi đầu im lặng, trên mặt lộ ra nhàn nhạt cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

A Nguyên nhìn thiếu niên đang cô đơn, trong lòng cảm thấy có chút đau buồn, đưa tay nhỏ lên sờ sờ mặt và đầu tỏ vẻ an ủi.

Nhìn nàng như một em bé nhưng thật ra nàng có thể hiểu rõ mọi việc, trong thời gian ba tháng thông qua những người bên cạnh nàng có thể hiểu rõ mình đã xuyên đến nơi nào .

Thật ra lần đầu thai này xem như rất tốt,nàng được sinh ra trong gia đình hoàng tộc. Cha nàng là em ruột duy nhất của hoàng đế , được phong là Túc vương. Thân phận của ông cao quý như vậy nhưng cả đời chỉ có duy nhất mẹ nàng là chính phi, không hề có cơ thiếp, vì vậy mà trong phủ Túc vương có bốn con trai, một con gái đều do mẹ nàng sinh ra . Là anh em ruột thịt, dĩ nhiên tình cảm vô cùng tốt, nhưng mà lần này lại này sinh ra việc thừa kế tước vị, nghe nói cha nàng hết lần này tới lần khác xin hoàng thượng phong đại ca là thế tử, nhưng lại bị Thái Hậu liên tục phản đối. Lần này còn trực tiếp “ rút cùi đáy nồi” phong nhị ca là thế tử, trắng trợn bỏ đại ca qua một bên, không ai biết tại sao Thái Hậu lại luôn không thích người đại ca hiền lành này.

Tuy rằng đại ca luôn thích trêu chọc nàng, nhưng mà ánh mắt nhìn nàng luôn thật hiền hòa và đầy yêu mến.

Thấy bộ dạng A Nguyên như đang ra sức dỗ dành mình vui vẻ, thiếu niên liền có chút ý cười trong mắt, đứng ngoài một lúc rồi nâng rèm tiến vào trong phòng. Trong phòng là một phu nhân xinh đẹp không quá ba mươi tuổi, mặc trang phục màu hồng, đang kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên.

"Thỉnh an mẫu thân."

"A Khanh?" Thấy con trai bỗng con gái đi vào. Túc vương phi hiện lên vài phần bối rối trên mặt, vội vội vàng vàng nói, "Bên ngoài đang nóng như vậy, sao con lại tới đây? Nếu lại bị bệnh thì sao?" Nói xong liền gọi người mang trà mát đến cho Phụng Khanh.

"Mẫu thân không cần quá lo lắng cho con." Thấy Túc vương phi nhìn mình mang theo vẻ áy náy, Phụng Khanh vỗ nhẹ nhẹ A Nguyên đang nằm trong lòng, cảm thấy nhẹ bớt buồn phiền khi bị Thái Hậu chán ghét một cách vô lý. "Những điều mẫu thân vừa nói con đều nghe được ." Thấy mắt của Túc vương phi giật nhẹ, thấp giọng nói, "Nhị đệ là đệ đệ ruột của con, hẳn làm thế tử hay con làm có gì khác biệt đâu? Huống gì con đang bệnh tật như thế này, lỡ như có một ngày."

"Không được nói như vậy!" Túc vương phi lập tức trào nước mắt đứng dậy đánh Phụng Khanh vài cái, vừa khóc vừa nói, "Ta khó khăn nuôi con từ nhỏ tới lớn là để con lấy những lời này đâm vào tim ta phải không?"

"Con chỉ không muốn mẫu thân phải khổ sở vì con ." Phụng Khanh quay đầu sang chỗ khác, lau nước mắt ở khóe mắt, thấp giọng nói "Con từ nhỏ tới lớn mỗi ngày luôn bệnh nặng, mẫu thân vì chăm sóc con mà phải bỏ các đệ đệ qua một bên, mỗi ngày vì con mà khổ cực, mỗi khi nghĩ đến con lại cảm thấy mình cực kì bất hiếu ."

"Con biết nghĩ như thế , chính là có tấm lòng hiếu thảo với ta ." Túc vương phi lau nước mắt nói, "Đứa bé ngoan, con yên tâm, bất kể như thế nào, chúng ta sẽ không để người bên ngoài coi thường con." Thái Hậu không thích Phụng Khanh như thế nếu để cho người trong kinh biết được, Phụng Khanh sau này làm sao có thể sinh sống vui vẻ? Túc vương phi bình tĩnh lại, sờ tóc Phụng Khanh nói, "Cha con đã thỉnh phong con làm Quận Vương với Hoàng thượng, Hoàng thượng và Thái hậu đang xem xét, con đừng lo lắng."

"Đừng để cha phải đi xin Hoàng Thượng ." Phụng Khanh thấp giọng nói "Mẫu thân, con không phải khổ sở vì tước vị, chỉ là con không rõ..." Trong mắt hắn hiện lên vẻ mờ mịt, "Hoàng tử mẫu, vì sao chán ghét con như vậy?"

A Nguyên cũng có chút tò mò. Thời điểm nàng giả bộ ngủ cũng nghe nói Thái Hậu luôn yêu thích cháu trai cháu gái nhưng chỉ có đối với Phụng Khanh , năm đó bị sinh non, suýt nữa làm Túc vương phi rong huyết mà chết vô cùng không thích, luôn không để ý tới .

Nhưng là A Nguyên luôn cảm thấy lời này không đúng.

Thái Hậu không phải mẹ ruột của Túc vương phi, làm sao có thể vì con dâu mà ghét cháu nội của mình? Đầu óc có bệnh mới có thể làm chuyện như vậy đúng không?

"Dù thế nào đi nữa . Con chỉ cần nhớ chúng ta luôn yêu thương con." Túc vương phi lặng lẽ nói, nhưng nhìn ánh mắt cầu khẩn của Phụng Khanh liền đau lòng, do dự một lát rồi thở dài, "Năm đó giờ con sinh ra khác với hoàng tử mẫu của con, cho nên..."

"Thôi, con hiểu rồi." Phụng Khanh dù sao cũng vẫn còn con nít, thấy Túc vương phi không muốn nói thật với mình, trong lòng có chút thất vọng, nhưng nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của mẫu thân, vẫn thấy lòng mình ấm áp, Không muốn để mẫu thân bị khó xử nên cố gắng tươi cười nói "Cảm ơn mẫu thân đã nói cho con biết." Thấy Túc vương phi dễ bị lừa như con nít đang tỏ ra một hơi nhẹ nhõm, hẳn cảm thấy tính tình mẫu thân như vậy mà vẫn sinh hoạt được tại hoàng gia tới bây giờ chỉ có thể là do lòng yêu vợ vô vàng của Túc vương gia.

Phụng Khanh cúi đầu nhìn A Nguyên đang nằm trong lòng nói "Hi vọng muội muội sẽ giống như mẫu thân vậy."

"Điều đó là dĩ nhiên, chỉ cần con bé lớn lên xinh đẹp như ta thì còn cần phải lo lắng gì chứ?" Thấy con trai tin lời mình, lại nghe "nịnh hót" như vậy, Túc vương phi liền có chút đắc ý nói.

A Nguyên nhìn đại ca đẹp trai sáng lóa, lại nghĩ đến người cha vô cùng tuần tú của mình, lặng lẽ cảm thấy, Túc vương phi tố chất tâm lý thật ra rất mạnh mẽ.

Đây thần kinh phải mạnh mẽ cỡ nào mới có thể duy trì tự tin mãnh liệt khi xung quanh toàn mỉa nhân như vậy?

A Nguyên cảm thấy, đây chắc chắn là nhờ công sức của cha khi ca ngợi mẹ mỗi ngày.

Phụng Khanh cũng cảm thấy buồn cười, quay đầu ho một tiếng, cố nín cười nói, "Mẫu thân nói đúng." Chỉ là mẫu thân có phụ vương nịnh hót là đủ rồi, ý của hắn là hi vọng muội muội mình cũng có được may mắn như mẫu thân, gặp được người con trai có thể đem nâng nâng trong lòng bàn tay để cuộc đời này của nàng trôi qua trong vui vẻ và hạnh phúc.

"Nghe nói muội muội phải vào cung?" Phụng Khanh khẽ nhíu mày hỏi.

"Hoàng tử mẫu của con muốn gặp đứa trẻ này." Túc vương phi vuốt ve trâm cài bằng ngọc trên đầu nói "Vì A Nguyên còn nhỏ, chỉ vừa qua trăm ngày nên phụ vương con cũng không muốn nâng vào cung nhưng Hoàng Thượng và Thái Hậu lại nhất định muốn gặp nàng," thấy Phụng Khanh cùng A Nguyên đều đang nhìn mình, Túc vương phi lại nói "Chỉ mong muội muội của con hiểu chuyện một chút, đừng làm gì phiền hà đến Hoàng Thượng và Thái Hậu." Nếu là lúc quý nhân đang ẵm, đứa bé lại vô tình tiểu ra chẳng hạn thì thật là.....

A Nguyên tức giận, nàng tự nhận thấy tự chủ của mình rất tốt.

Phụng Khanh thấy muội muội tức giận liền cảm thấy sung sướng khi người gặp họa.

A Nguyên lặng lẽ ghi vào sổ đen, chờ khi mình lớn sẽ xử sau.

"Muội muội rất ngoan, sẽ không làm mẫu thân phải lo lắng đâu." Phụng Khanh cười đủ rồi sờ sờ tóc A Nguyên nói. Thấy nàng đang nắm lấy tay mình đưa vào miệng cắn liền ngăn lại "Bản."

"Anh em các con tình cảm tốt như vậy, làm mẹ như ta cũng cảm thấy vui mừng." Túc vương phi nghĩ tới việc các phủ khác vì kế thừa tước vị mà tranh dành nhau tới lật trời trong lòng cảm thấy dễ chịu, đang muốn nói thêm vài điều thì nghe tiếng gào khóc bên ngoài truyền tới, theo sau là tiếng gọi ồn ào của nha hoàn và mama. Một phụ nữ tóc tai bù xù xông thẳng về hướng vương phi khóc lớn nói "Chị dâu, ta thật không thể sống nổi nữa!" rồi quay người dựa vào ghế dựa chầm hình long phụng khóc lớn.

"Việc này là sao? !" Túc vương phi đang cùng con cái hòa thuận vui vẻ, lại có người chạy đến phá rối cảm thấy vô cùng khó chịu, lạnh lùng nói, "Cầm miệng!"

Thấy người kia giật mình sợ hãi, bộ dạng lại chật vật đáng thương đành bắt đầu dỗi hỏi, "Người làm sao?"

A Nguyên thò đầu ngó dáo dác, hết sức tò mò.

Người này nàng có thấy qua trong ngày đầy tháng của mình, hình như cũng là người trong hoàng tộc, chính phi của Tổng vương phủ Nhưng Tổng vương là bà con xa với đương kim thánh thượng, quan hệ không quá thân thiết, xưa nay vẫn luôn sống thanh thản. Vị Tổng vương phi đã sớm bị Túc vương phi quên đi sự tồn tại, nếu hôm nay không chạy tới trước mặt mình khóc lóc chắc nàng cũng không nhớ tới.

"Chị dâu, chị phải giúp ta !" Theo lý thuyết Tổng vương là họ hàng xa với Túc vương, chuyện nhà mình không nên gọi người ngoài đến nhưng Tổng vương phi biết Túc vương phi là người công bằng, lúc bị người ta ức hiếp liền chạy tới đây giống như tìm được người tin cậy vừa khóc vừa nói, "Bây giờ trong Tổng phủ đã không có chỗ đứng của muội nữa, vương gia nói ta là độc phụ còn muốn giết ta! Chị dâu, chị hãy giúp ta lấy lại công bằng đi," nàng chảy nước mắt nói, "Vì con đàn bà đó mà muốn giết chính phi như ta, có phải là quá ác độc hay không?"

"Chuyện này là sao?" Túc vương phi hơi đổi sắc mặt, thấy Phụng Khanh chỉ đứng đó cúi đầu như không hiểu ý mình, không chịu đi ra ngoài, trong lòng bắt đầu dỗi đánh phải nói, "Đây là gia sự của quý phủ, hay là, để muội vào cung cầu Hoàng Hậu nương nương làm chủ?" Hoàng Hậu là người quản lý mệnh phụ phu nhân trong và ngoài cung, dù nàng đồng tình với Tổng vương phi nhưng nếu là ra tay thì chính là đoạt việc của Hoàng Hậu, Hoàng Hậu làm sao có thể vui vẻ? Bởi vậy, nàng không dám nhận lời.

"Hoàng Hậu nương nương?" Tổng vương phi hét lên chói tai, "Muội vào trong cung, Hoàng Hậu nương nương chỉ nói muội quay trở về tự hối lỗi, đi tìm Hoàng Hậu nương nương thì được gì chứ?!"

Túc vương phi nghe xong cảm thấy nghi hoặc, chậm rãi nói, "Hoàng Hậu nương nương xưa nay công bằng, cuối cùng muội đã làm gì để cả nương nương cũng không chịu vì muội ra mặt?" Trên đời này chính thất luôn luôn đứng cùng một phía, đặc biệt là Hoàng Hậu vậy tại sao Hoàng Hậu lại vì một thiếp

thất mà không đứng về phía Tống vương phi? Nàng vừa hỏi xong, liền thấy biểu tình chột dạ của Tống vương phi.

"Đây là người muốn lừa gạt ta ?" Túc vương phi chăm chọc hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Tống vương phi lộ vẻ chột dạ chần chừ mãi không dám trả lời.

Nàng đúng là có ý nghĩ xấu trong đầu nhưng làm sao dám nói ra, nhìn Túc vương phi đứng trước mặt mình đang cười lạnh, nghĩ tới nữ nhân này gia thế và mọi thứ đều không bằng mình vậy mà chiếm được độc sủng của chồng lại được lòng của mọi người trong hoàng cung, lòng ghen tỵ liền dâng lên tới nỗi "Chị dâu, chị làm gì vậy? chị muốn đuổi em đi sao?" Nàng cũng biết bộ dạng của mình hiện tại khó coi nên không sợ mất mặt gục trên bàn khóc lớn, "Trong cung đã không giúp ta, ngay cả chị dâu cũng muốn đuổi ta đi, trái phải đáng nào cũng chết thà ta chết luôn ở chỗ này cho xong!"

Vừa nói, vừa nhìn quay như thật sự tìm cột để đập đầu vào.

A Nguyên không ngờ trong hoàng gia còn có một vị phụ nhân không biết xấu hổ là gì như thế, nhất thời sợ ngây người, nhìn Tống vương phi khóc lóc ôm sòm lại nhìn thấy mẫu thân của mình đang tức run người, đột nhiên nghe Phụng Khanh thấp giọng ho khan vài tiếng trên đầu mình, sắc mặt trắng bệch ngã xuống ngất xỉu. Minh Châu đứng ở phía sau thông minh kêu to "Đại thiếu gia!" rồi tiến lên một bước đỡ Phụng Khanh và A Nguyên đang nằm trong lòng, sau đó ứa nước mắt nhìn Túc vương phi nói "Nuông nuông, không tốt! Đại thiếu gia bị Tống vương phi dọa tới ngất xỉu!"

Nói xong, lại ôm Phụng Khanh khóc liên hồi, rồi gọi người khác nhanh chóng thỉnh ngự y.

A Nguyên mờ to mắt nhìn cô nương đang khóc ngất trên đầu mình, lại nhìn đại ca đang "Hôn mê" mà vẫn không quên ôm chặt mình, vẻ mặt ồm yếu mà vẫn đẹp trai ngất trời, lặng lẽ thở dài một hơi.

Bây giờ thì nàng đã hiểu, trong phủ này mọi người đều theo trường phái diễn xuất kỹ thuật cao..

"Con của ta!" Túc vương phi nhìn thấy Phụng Khanh ngã xuống, mắt liền đỏ lên hung hăng trừng thủ phạm khiến cho "trưởng tử của Túc Vương bị quá sợ hãi mà ngất xỉu" Túc vương phi nhanh chóng ôm Phụng Khanh vào trong lòng mình. Lạnh lùng nói với Tống vương phi, "Em dâu hôm nay làm âm ỉ tại phủ của ta như vậy là đủ rồi đó! Túc vương phủ không phải là Phụng Nghi cung, cũng không phải Tông Nhân phủ! Em dâu nếu muốn phân xử rõ ràng nên đi tìm quý nhân làm chủ, bằng không, "nàng nghiêm mặt lạnh lùng nói, "Nếu không dù chết ở trong phủ của ta, cũng không ai làm chủ cho muội đâu!"

Tống vương phi vốn là muốn âm ỉ để ép Túc vương phi ra mặt.

Nàng muốn chết muốn sống như vậy, Túc vương phi nếu là can thiệp sẽ khiến cho Hoàng Hậu bất mãn. Nếu là Túc vương phi không can thiệp nàng có thể đi khắp nơi rêu rao Túc vương phi vô tình, không để ý sống chết của người thân, ai chịu đựng những lời đồn đãi như thế mà có thể sống vui vẻ, nàng chính là muốn Túc vương phi dù cho có được sự cưng chiều của chồng thì cũng không sống tốt được.

Ai mà ngờ được người xưa nay bị đồn đại là thân thể không tốt luôn đóng cửa nghỉ ngơi, con trai trưởng của Túc vương, thật sự yếu như vậy mới đó đã hôn mê. Trong lòng nàng cảm sinh ra vài phần cảm giác thất bại, nếu là tiếp tục bám riết không tha thì người mang danh tiếng không để ý tới sống chết của Phụng Khanh lại là nàng.

"Hôm nay là em không phải, chị dâu xin đừng trách em." Tống vương phi biết mình lúc này đang ở thế yếu, ráng nặn ra nụ cười, thấy nha hoàn vội vàng vàng vào, tranh thủ nói, "Trong phủ của chị dâu đang hỗn loạn như vậy, em với chị dâu lần sau hãy nói chuyện đi!" nói rồi định đi ngay ra ngoài.

Thấy nàng vô si như vậy, Túc vương phi tức đến trắng mặt, chỉ lạnh lùng nói, "Người nào loạn nhà ta lâu như vậy, nói một câu như vậy là xong sao?!"

"Chị dâu muốn thế nào?" Thấy Túc vương phi và nha hoàn chuyển Phụng Khanh đến bên giường, Tống vương phi nhịn không được nói, "Chẳng qua ta chỉ dọa dọa nhỏ một chút, chẳng lẽ muốn ta đền mạng mới được sao?"

"Đền mạng là còn nhẹ!" Túc vương phi thật muốn cho người này đền mạng, nhưng mà còn chưa nói ra lời đã nghe âm thanh bên ngoài truyền vào, âm thanh quen thuộc như vậy làm Túc vương phi vừa nghe đã đỏ mặt rung rung gọi "Vương gia!"

A Nguyên đang giả chết trong ngực Phụng Khanh nghe thấy cha đã về vội vàng ngẩng đầu nhìn ra hướng cửa chính, thấy hai người đàn ông đang đi vào. Một người có vẻ mặt giận dữ, bộ dạng thành thật nghiêm nghị, ánh mắt nhìn về phía Tống vương phi tràn đầy phẫn nộ. Một người nữa khuôn mặt trắng nõn, tuy chỉ mặc trên người một bộ quần áo nhạt màu cũng làm người ta nhìn không rời mắt, cặp mắt trong như thủy tinh lại có vẻ cương nghị nếu nhìn vào trong liền làm cho người ta sinh ra cảm giác ỷ lại, chính là phụ thân của A Nguyên, Túc vương.

A Nguyên nhìn mỹ nhân đó mang theo một ít bi thương, đầu lại ai oán quay vào lồng ngực của mỹ nhân đại ca.

Đầu năm nay, cái làm người ta cảm thấy bi thương nhất, chính là mỹ nhân đều là người nhà, chỉ có thể xem không thể ăn a.

Tổng vương phi nhìn Túc vương tuần mỹ như vậy lại ngăn ra, nhưng mà thấy Túc vương nhắm mắt biết được mình đã thất thố. Lại nhìn qua người đi bên cạnh Túc vương, vẻ mặt thay đổi, cười lạnh nói "Như thế nào?! vương gia là đợi không kịp đưa ta đi tìm chết sao?"

"Đồ độc ác!" Đi bên cạnh Túc Vương chính là Tổng vương, hẳn biết được vợ mình ở trong cung cáo trạng không được, lại chạy tới phủ Túc Vương dọa ngắt con trai trưởng của Túc vương thật sự muốn giết Tổng vương phi đi cho rảnh nợ. Hẳn tuy là quận vương nhưng làm sao bằng em ruột của hoàng thượng là Túc vương, nhiều năm nay vẫn luôn làm nhân vương, không dễ dàng gì mới được hoàng thượng giao cho công việc thực sự. Nếu hoàn thành tốt có thể thay đổi được cái nhìn của hoàng thượng đối với bản thân, ai ngờ sau lưng hẳn còn có mụ vợ ngu xuẩn như vậy bất chấp việc đang ở phủ người khác hét lên "Về phủ!"

"Về phủ để người giết ta sao?" Tổng vương phi cười lạnh, "Vi tiểu yêu tinh kia, người không quan tâm đến chuyện ta vì người quản lý vương phủ, sinh con đường cái. Người làm vậy không cảm thấy áy náy sao?"

"Người!" Tổng vương không nghĩ Tổng vương phi dám trả đũa nói ra những lời như vậy, hẳn làm người thành thật không giỏi miệng lưỡi, tức giận đến trợn trắng mắt, thở hồng hộc.

Túc vương đứng một bên chỉ cười nhạt nhìn vợ chồng Tổng vương ồn ào trong phủ của mình, rồi chậm rãi đi đến bên Túc vương phi, trước ánh mắt như đèn pha lấp lánh của A Nguyên kín đáo néo nhẹ mặt của Túc vương phi, sau đó cúi người xem Phụng Khanh đang nhắm mắt nằm bất động, bật ra tiếng cười nhẹ làm A Nguyên choáng váng. Khi mỹ nhân phụ thân bé A Nguyên lên, đầu nhỏ gối trên vai phụ thân có thoảng thoảng mùi hương hoa mai trong lòng cảm thấy hạnh phúc đến muốn tan ra.

Biết vợ, con trai, con gái mình đều không có việc gì. Túc vương mới ôm khuê nữ ngồi ở một bên, nhân nhả uống nước trà, để lại Túc vương phi và Thái y vừa tới đang bắt mạch cho Phụng Khanh. Sau đó cười nhạt lên tiếng, "Chẳng lẽ, những điều ta nghe được ở bên ngoài đều là nghe nhầm?"

"Vương huynh?" Tổng vương và Túc vương quan hệ thật sự rất xa, có thể mặt dày gọi một tiếng vương huynh, có thể thấy được Tổng vương cũng không phải là người thật thà thực sự.

"Ta nghe nói, Tổng vương để nhìn trúng nữ nhân kia, không nói tới việc ép chết cả nhà người ta, còn đem mỹ nhân từ trong phủ của em rẽ cướp ra, có phải vậy không?" Túc vương thấy vị Vương đệ này đang có tư thế học máu, rất hòa khí bổ sung thêm, "Khắp kinh thành đều đang đồn đãi, Vương đệ nói thử xem ta nghe được đầy đủ sao?"

A Nguyên nhìn lên Tổng vương đứng đối diện rất có tiềm năng sắp chết ngắt, lại nhìn phụ thân nhà mình đang hứng thú và ác nhìn qua, cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Mỹ nhân này hư a!

Nhưng làm A Nguyên lo lắng chính là, mỹ nhân xấu xa như vậy sinh ra mình, về sau, bản thân sẽ không bại hoại tới mức thích xem người khác học máu chứ?

Lại nói tiếp, Tổng vương so với Túc vương còn già hơn vài tuổi, cứ vương huynh vương huynh kêu thật không có vấn đề sao?

"Khanh khách..."

A Nguyên vốn là muốn kêu một tiếng đồng tình nhưng lại không tự chủ mà cười ra tiếng. Lúc Túc vương cúi đầu nhìn mình, tay nhỏ liền co lại nắm áo Túc vương.

Túc vương cảm thấy con gái và mình tâm linh tương thông, cười được khi mình không thể cười, rất là vừa lòng.

"Vương huynh hãy nghe ta nói." Tổng vương cố gắng nói, hẳn biết hôm nay không nói rõ chuyện này, ngày mai danh tiếng của mình trên khắp kinh thành còn thối hơn phân chó. (ta chém). Hẳn mặc dù là tôn thất, nhưng tôn thất cũng không thể không cần thanh danh. Xanh mặt cắn răng chỉ vào Tổng vương phi há miệng run rẩy nói, "Việc này, vốn là cùng ta không quan hệ!" Thấy Túc vương nhướn mày về mặt hoài nghi, hẳn bị phần nói, "Là em trai của độc phụ này xem trúng cô nương nhà người ta, nhất định muốn nạp người ta làm thiếp, cô nương kia không đồng ý, tên đó liền đập nhà của người ta cướp cô nương kia vào phủ của mình." Khi hẳn nghe được chuyện này, cảm thấy như đang bị sét đánh.

Nói đến cùng, nhà mẹ đẻ của Tổng vương phi dám làm ra chuyện như vậy, còn không phải dựa vào hẳn để dương oai? Nếu sự việc lộ ra, chậu mực đen này chắc chắn là đổ lên đầu hẳn, huống chi hẳn trong triều vừa có chút sáng sủa, làm sao có thể làm sai một bước như vậy nên nhanh chóng chạy tới nhà mẹ đẻ của Tổng vương phi cứu cô nương nhà ta ra, lại cho người ta không ít bạc thì việc mới yên lặng bớt đi. Ai biết Tổng vương phi lại khóc lóc om sòm, cố chấp nói mình dính dáng với cô nương kia, làm cho dư luận xôn xao, trong cung ngoài cung đều biết, có người vợ giỏi phá hoại như vậy, Tổng vương chỉ biết đưa tay gạt nước mắt.

"Ta hỏi người, cả nhà cô nương kia có ai chết không?" "Túc vương vốn không đồng ý chuyện hoàng thượng coi trọng Tổng vương, muốn chấn chỉnh hẳn một phen để hẳn ít làm những chuyện không nên làm. Còn chưa chờ hẳn động thủ chính Tổng vương đã tự xảy ra chuyện, lúc này hẳn cảm thấy rất vui về hỏi."

"Không có." Tổng vương thấp giọng nói, "Tuy bị cực khổ nhiều nhưng không làm mất mạng người." Cho nên hẳn thật sự oan uổng lắm!

Trong lòng khổ sở, Tống vương cảm thấy cuộc sống thật quá khó khăn, nhìn không được khóc lớn, nhào tới trước mặt Túc vương đang kinh ngạc, ôm vai Túc Vương khóc lớn "Vương huynh! Ta khổ quá !"

Không thở được nha !

Bị kẹp ở giữa A Nguyên. Trợn mắt ,trong lòng âm thầm nhô ra một búng máu.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Túc vương đang ôm con gái trong ngực, hẳn cũng không phải người chết nhưng cũng không nghĩ vị “vương đệ “ này sẽ lao vào mình như thế . Túc vương xanh mặt, một đá đập vị Tống vương nước mắt đầy mặt qua một bên, nhủ mày nói, "Người cũng là tôn thất, đừng để người ta chế giễu."

"Cần tuân vương huynh dạy bảo." Tống vương dùng ánh mắt chân thành và ý lại nhìn Túc vương, vẻ mặt nói rõ lấy vương huynh làm chủ, bộ dáng tình nguyện được sai đâu đánh đó.

Túc vương bị Tống vương nhìn tới mức da đầu run lên, trằm mặc một lát một mồi nói, "Chuyện vợ chồng của hai người đừng ở trước mặt ta dài dòng, trở về phủ của mình tự giải quyết đi." Hắn ngẩng đầu nhìn Tống vương trên mặt toàn nước mắt, lộ vẻ ghét bỏ nhưng vẫn chậm rãi nói, "Hoàng thượng không dễ dàng gì mới giao công việc cho người, cố gắng làm việc cho đảng hoàng đi, " thấy Tống vương liên tục gật đầu, hắn lại cúi đầu dỗ dỗ bảo bối nữ nhi đang làm nũng trong lòng mình, trên mặt lộ ra biểu tình ôn nhu nhưng thần sắc lạnh lùng, nói, "Dòng dõi tôn thất, cũng không phải chỉ có mình người!" làm Tống vương rung mình một cái.

Đây là cảnh cáo .

Làm Hoàng thượng thất vọng, hắn sẽ phải quay về làm nhàn vương.

Thi lễ một cái thật sâu với Túc vương, Tống vương thấy vương huynh đang ôm hài nhi nhẹ giọng dụ dỗ không có nửa phần uy phong như trên triều đình gương mặt vô cùng ôn nhu, mà hài nhi cũng vô cùng thân mật nhào vào lòng phụ thân, làm không khí trong nhà vừa yên tĩnh lại an bình, chẳng biết tại sao lại có chút hâm mộ, ngăn người một chút rồi quay ra mang Tống vương phi còn đang dây dợ đi về .

Nhìn thấy Tống vương đã đi , Túc vương mới ngẩng đầu bật cười một tiếng, sờ sờ đầu A Nguyên mỉm cười nói, "Bé ú nhà ta (đại nữ nhi: là cái giống gì? Ai biết giúp mình với , mình sửa lại chữ dò gg k ra á), ai nhìn cũng thích hết."

A Nguyên bị biệt danh "Bé ú" làm cho đầu óc choáng váng không nhìn ra Nam Bắc, cũng sờ nhìn phụ vương của mình, nếu như bây giờ có thể nói chuyện, nàng thật sự muốn hỏi, tương lai ít nhất nàng cũng là quận chúa tôn quý của vương phủ, đặt cho nàng tên gọi ưu nhã chút, để người nghe phải hâm mộ thì sẽ chết sao?

Bé ú? Bé mập?????

Túc vương không biết nữ nhi nhà mình đang bốc lên oán khí, ngược lại cảm thấy tên này khá tốt, không phải ai cũng nói tên xấu để nuôi sao?!

Nghiêng đầu cho toàn bộ người hầu lui ra, bản thân chậm rãi đi vào phòng, vừa vào đã thấy Túc vương phi lấy khăn lau nước mắt, vẻ mặt thân thiết nhìn thiếu niên đang bất tỉnh trên giường, liên tục hỏi thăm vị Thái Y đang bắt mạch, "Đại nhân,A Khanh nhà ta ..."

Khỏe miệng Thái y hơi giật giật. Làm một người có y đức, hẳn thật sự muốn nói thật là không tìm thấy bất kì bệnh tật gì trên người vị thiếu gia này. Nhưng tại Thái Y viện lẫn lộn nhiều năm như vậy, y đức đã bị vô số lần khám bệnh cho vương gia vương phi, hoàng thân, cung phi bào mòn sạch sẽ . Ý vị thâm tường nhìn Phụng Khanh nhắm mắt trên giường, vuốt râu dưới cằm nói, "Đại công tử trên người suy yếu, chịu không nổi kinh hách, bởi vậy ngắt đi. Hạ quan bây giờ kê đơn thuốc, đại công tử sau khi uống vào, liền sẽ bình phục."

Nhân sâm tổ yến cái gì , ai ăn đều sẽ thật khỏe mạnh.

Túc vương ôm khuê nữ nín cười đứng ở cửa, nhìn Túc vương phi thành thật gật đầu, đem tất cả lời thái y nói ghi nhớ, thấp giọng nói với A Nguyên, "Đã qua nhiều năm, vẫn dễ lừa gạt như vậy." Tựa hồ nghĩ tới điều gì, ánh mắt nhìn về phía Túc vương phi càng thêm nhu hòa, ôm A Nguyên nhẹ giọng nói, "Nhưng là,mẫu phi của con không có tiến bộ, mới cho ta biết bao nhiêu năm qua ta không có cô phụ nàng, đúng không?" Không để cho cuộc đời nhuộm đen người trong lòng rồi một ngày biến thành bộ dạng như Tống vương phi.

Ruột cuộc, năm đó hẳn cùng Túc vương phi coi như là tự mình đánh ước, phá bỏ bao nhiêu chương ngại xuất thân của Túc vương phi, mới ôm mỹ nhân về .

A Nguyên đồng ý gật gật đầu. Mẹ nàng, thật sự có ngốc xiu xiu.

Thái y đang vô cùng hớn hờ lừa gạt vương phi, thấy Túc vương mang về mặt tự phi tự tiểu nhìn mình ngay cả ánh mắt hài nhi trong ngực cũng mang theo vài phần khinh bỉ, trong lòng giật nhẹ, nghĩ tới Túc vương cũng không phải người hiền lành gì vội vàng đứng dậy cáo từ, để lại thang thuốc bỏ rồi rời đi.

"Người còn không nhanh qua đây." Thấy trong phòng không có ai khác Túc vương phi nói lấy một câu rồi nhào tới bên người Phụng Khanh, ôm hận nói, "Sớm biết chuyện thành ra thế này, ta sẽ cho người đánh nàng trở ra!"

"Người cũng nên tỉnh lại đi." Túc vương thấy Túc vương phi lo lắng cho Phụng Khanh, trong mắt lóe thật nhanh một tia suy ngẫm, rồi nhẹ nhàng nói với Phụng Khanh đang mở mắt, "Người cần cho mẫu thân một phiên toái lớn như vậy, rất tốt." Thấy thiếu niên ngồi trên giường nhìn hắn ngược ngừng cười, trong lòng hắn khẽ thở dài rồi tiến lên dùng tay sờ sờ tóc của con trai, thấp giọng nói "Người là đứa bé ngoan."

"Ta chỉ là muốn bảo vệ mẫu thân." Phụng Khanh thấy Túc vương phi kinh ngạc mở to mắt nhìn mình nhẹ nhàng cười nói, "Để mẫu thân bị kinh sợ, là A Khanh không tốt."

"Mới vừa rồi, là giả sao?" Túc vương phi ngờ ngác hỏi.

"Đừng nói vấn đề này nữa." Túc vương thấp giọng ho một tiếng đặt A Nguyên lên giường, Phụng Khanh đưa tay ra ôm muội muội vào trong lòng, một đôi huynh muội chạm trán vào nhau cùng cười rộ lên, ấm áp vô cùng, nhưng mà thấy Túc vương phi đứng bên cạnh mặt đỏ lên, hiển nhiên là đang xấu hổ, vội vàng thấp giọng cười nói "Để huynh muội bọn hần tự chơi với nhau đi, chúng ta đi về trước." Thấy Túc vương phi bĩu môi, mặt không tình nguyện, hần mỉm cười dỗ dành "Lát nữa ba tiểu tử kia trở lại, nhà còn không bị chúng lật lên? Cùng ta nghỉ ngơi một lát, rồi đến thu thập bọn chúng, được không?"

"Nhị đệ trở về sao?" Phụng Khanh đang chọc cho A Nguyên "Khanh khách" cười, ngẩng đầu lên tò mò hỏi.

"Trở về một lúc thôi" Túc vương dừng một chút lên tiếng, "Ta muốn để nhị đệ và biểu muội của người đính thân, bởi vậy mới gọi hần trở về."

Biểu muội trong miệng Túc Vương, là đích nữ của Anh quốc công phủ.

Vị Anh quốc công này chính là anh họ không cùng chi với Túc vương phi, tính tình nhanh nhẹn, là thư đồng của hoàng thượng, rất được ân sủng. Tuy là không cùng chi, nhưng mà Anh quốc công và Túc vương phi từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cảm tình sâu đậm, huống chi thân phận đích nữ của Anh quốc công cũng thập phần tôn quý, xứng với thân phận thế tử của Túc vương phủ, bởi vậy Túc vương đã sớm nhìn trúng cô con dâu này chọn hi tử. Anh quốc công thấy hai người biểu huynh muội là thanh mai trúc mã, lại làm con dâu của muội muội mình liền hết sức yên tâm, chỉ chờ trong cung tứ hôn.

"Đây là việc vui của nhị đệ." Phụng Khanh nao nao, nhưng vẫn tươi cười thật lòng.

Túc vương luôn luôn nhìn kĩ mặt của hần, thấy hần là thật tâm vui mừng, cảm thấy mình hơi quá đáng, trầm mặc một lát rồi than nhẹ một tiếng ngồi bên người Phụng Khanh dùng sức xoa tóc của hần, thấy thiếu niên đầu tóc rối loạn ngạc nhiên nhìn mình, hần lộ ra biểu tình thương tiếc, ôn hòa nói, "Người là trưởng tử của ta, ta làm sao lại không lo lắng cho người? Người đừng lo lắng, trong cung...." hần im lặng một lúc mới nói "Hoàng tổ mẫu của người hơi có chấp một chút nhưng hoàng bác của người rất thương người, bởi vậy ta đã thỉnh chỉ để Hoàng thượng phong vương cho người, sau này vợ của người cũng sẽ do hoàng thượng lựa chọn, tuyệt đối sẽ không để người thua thiệt."

"Phụ vương, ta không có..." Phụng Khanh thấp giọng nói.

"Người là con trai của ta, nhớ rõ điều này. Phụ vương sẽ không bao giờ mặc kệ người, bỏ rơi người." Túc vương đang nói lại thấy A Nguyên không biết vô tình hay cố ý mà lấy tay nhỏ của mình đặt trong tay Phụng Khanh, trong lòng vừa động mỉm cười nói, "Người nhìn đi, ngay cả muội muội của người cũng thích thân cận với người."

Phụng Khanh nói đến cùng vẫn còn nhỏ, nghe vậy nắm nhẹ tay nhỏ của A Nguyên, khoe miệng tươi cười.

"Đừng lo lắng vô ích." Túc vương thấy Phụng Khanh trong lòng đã thoải mái mới đứng dậy cười nói, "Người là đại ca, về sau, còn phải làm chỗ dựa cho các đệ đệ muội muội."

"Con tuyệt đối không quên." Phụng Khanh ôm muội muội không buông tay, trầm mặc một lúc đột nhiên buồn rầu nói "Phụ vương, vì sao con cảm thấy bọn đệ đệ đều rất phiền nhưng muội muội lại làm con không thể không thích được vậy?" Vừa nói vừa dùng ánh mắt giao hoát nhìn Túc Vương, trên mặt hiện ra biểu tình của thiếu niên hoạt bát.

Túc vương bị nghẹn không nhẹ, thấy Túc vương phi đứng một bên cười nghiêng ngả, hoàn toàn không có hình tượng, cũng không hiểu ý giúp chồng mình đang gặp khó khăn, nhin nhin, quyết định trở về lại thu thập vợ yêu, cắn răng nói, "Đại khái là, mấy đệ đệ của người," hần dừng một lúc nói, "Thật sự rất phiền."

"Biểu muội tính tình ôn nhu, nhị đệ có phúc." Túc vương nói xong, thấy con trai đứng đối diện với mình cười nhẹ như gió thoảng vô cùng thoải mái nói "Vị trí Thế tử phong sớm như vậy, thật ra ta rất vui vẻ." Nếu là lớn lên thêm chút nữa, để cho người có ý xấu xúi giục huynh đệ bọn họ tranh chấp, chỉ sợ giữa huynh đệ sẽ sinh ra hiềm khích.

Túc vương khoe mặt vừa động đang muốn nói chuyện, lại nghe được tiếng ồn ào bên ngoài truyền tới, cửa kết một tiếng một bé trai cỡ sáu hay bảy tuổi, lò đầu vào nhe răng cười với Túc vương, trên mặt lại mang theo biểu tình chột dạ.

Túc vương sắc mặt thay đổi híp mặt nhìn đứa nhỏ, đột nhiên hỏi, "Nói đi, lại gây ra họa gì rồi?!"

Cái chữ "Lại" này quả nhiên thể hiện rất nhiều vấn đề. Vì thế A Nguyên vốn đang mệt mỏi rồi nghe được đại ca mình vừa cười thầm, tinh thần đột nhiên tăng cao!

Đưa mắt nhìn lên, Tam ca của nàng đây là thiếu đánh đòn a!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Thấy biểu tình của Túc vương không hiền lành gì, nam hài nhe răng cười với A Nguyên xong quay đầu chạy như có chó rượt phía sau.

Sự việc xảy ra trong nháy mắt, Túc vương im lặng một lúc, quay đầu nhìn Túc vương phi biểu tình vô tội, vuốt cằm nói, "Ngươi dạy dỗ con cái thật tốt." Nói xong, mặc kệ 2 đứa nhỏ còn ở bên cạnh nhìn. Nửa ôm, nửa khiêng Túc vương phi rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại A Nguyên mắt to trừng mắt nhỏ với Phụng Khanh, thiếu niên này lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, vươn tay gõ nhẹ đầu nhỏ của A Nguyên, nhẹ giọng nói "Muội muội nhớ rõ, vào trong cung, nhất định phải thân cận hoàng tổ mẫu thật tốt." Hắn mặc kệ A Nguyên chỉ là em bé mới sinh nghe không hiểu lời của hắn, vỗ cái mông nhỏ của nàng nói, "Chỉ có làm hoàng tổ mẫu thích, mới có thể đứng vững trong cung." Lời còn chưa dứt đã thấy một nha đầu mặt mũi thanh tú cúi đầu đi vào, đó là nha đầu quản sự trong viện của hắn, nghiêng đầu hỏi, "Có chuyện gì?"

A Nguyên bị đại ca chiếm tiện nghi nhiều lần đã cam chịu, cố gắng cạy loạn trên mặt đại ca tranh thủ chiếm lại tiện nghi.

"Trong cung có ban thưởng cho đại thiếu gia." Nha đầu kia hầu hạ Phụng Khanh mấy năm, cực kì trung tâm, nhìn hai huynh muội chơi đùa, trên mặt lộ ra tươi cười nói.

"Là cái gì?" Trong cung, Thái Hậu tuy rằng không thích mình, nhưng Hoàng Thượng từ trước đến giờ vẫn luôn thiên vị mình, chính vì vậy phụ thân mới dám đường hoàng thỉnh phong vương cho mình. Phụng Khanh mặc dù đối với việc Hoàng Thượng thích mình cảm thấy không được tự nhiên, nhưng mà ban thưởng cho hắn vào lúc này, sẽ làm cho người bên ngoài không dám coi thường hắn, hắn có thêm 1 phần cảm kích đối với hoàng thượng" Bọn đệ đệ trở lại. Mấy tiểu tử này đều hoạt bát, nhất định sẽ muốn ăn khuya, nếu là đồ ăn, đưa qua cho bọn họ đi."

"Còn có một bộ khóa trường mệnh, nghe nói là vật được cung phụng tại Bạch Mã tự, " nha đầu kia vội vàng nói, "Hoàng thượng nghe nói đại thiếu gia thời gian gần đây trong người không được tốt nên sai người đưa đến cho đại thiếu gia để trấn an, vì là Phật vật."

"Hoàng bá phụ thật phí tâm quá mức." Phụng Khanh khẽ nhíu mày, thấy A Nguyên ở trong lòng hắn giương mắt nhìn mình, trong lòng vui vẻ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nguyên nhẹ giọng nói "Lấy đến cho ta."

"Đại thiếu gia." Nha đầu này thấy sắc mặt của Phụng Khanh làm sao không biết hắn đang suy nghĩ điều gì? Tuy rằng A Nguyên cũng là chủ tử của nàng, nhưng mà Phụng Khanh nhiều năm bệnh tật lại làm cho nha đầu trung tâm này càng thêm đau lòng, trên mặt lộ ra biểu tình cầu khẩn, không chịu bước đi.

"Cho ta hay cho muội muội, đều giống nhau." Phụng Khanh nhẹ giọng nói, "Muội muội khỏe mạnh, trong lòng ta cũng thấy vui." Thấy trong mắt nha đầu kia lộ ra một ít nước mắt, hắn nao nao trong mắt chợt lóe lên, dựa vào đầu giường im lặng một lát mới hỏi, "Ngươi năm nay, đã mười lăm?"

A Nguyên cảm thấy tình huống không đúng, nhìn về hướng nha đầu kia thấy trên mặt nàng lộ ra vẻ kinh hoàng, nặn ra nụ cười nói "Nô tỳ mới mười lăm, còn có thể theo hầu hạ thiếu gia thêm vài năm." Thấy trong mắt nàng mang theo vài phần tình cảm, A Nguyên thở dài trong lòng.

Tướng mạo Phụng Khanh như vậy, mỗi ngày hầu hạ bên cạnh hắn, sinh ra lòng ái mộ cũng không phải không có khả năng.

"Ngươi xưa nay đối với ta vẫn luôn trung tâm, ta thật cảm kích." trong mắt Phụng Khanh lộ ra thương tiếc "Tuy nói trong phủ trong có quy tắc, nhưng xem ở tình cảm mấy năm nay ngươi chăm sóc ta, ta cho ngươi thêm một phần đồ cưới, để ngươi phong cảnh gả ra ngoài làm lương dân, " Nha đầu này từ nhỏ hầu hạ hắn, không hề có nửa phần lỗi, luôn luôn tận tâm tận lực, chỉ vì điều này hắn sẽ không để nàng có những tâm tư không nên có với mình, phí hoài cả đời.

"Đại thiếu gia." Nha đầu kia biết mình lộ ra những điều không nên, Phụng Khanh từ trước đến giờ vẫn luôn thông minh có lẽ đã nhận ra tâm sự trong lòng mình, lúc này rung rung nói "Đại thiếu gia đừng gả ta ra bên ngoài, về sau ta sẽ hầu hạ đại thiếu gia và đại nãi nãi cả đời." Nàng tiến lên vài bước quỳ trước giường Phụng Khanh khóc nói "Nô tỳ chín tuổi đã đến hầu đại thiếu gia, sáu năm qua ngoại trừ đại thiếu gia, nô tỳ không có gì cả, van cầu đại thiếu gia cho nô tỳ một đường sống, " nàng lau nước mắt nghiêng đầu si ngốc nhìn Phụng Khanh, nước nôi nói, "Nô tỳ chỉ cần ở lại bên người thiếu gia, dù là... , dù là đại thiếu gia chỉ coi ta là nha đầu..."

"Ngươi hầu hạ ta sáu năm, đúng là có tình cảm." Phụng Khanh nói tới đây làm ánh mắt của nha đầu sáng lên, xong nhàn nhạt tiếp tục "Nhưng phần tình cảm này, chính là nguyên nhân của gia họa." Hắn che lỗ tai của A Nguyên lại, không muốn để nàng nghe những chuyện như vậy, lãnh đạm nói "Cứ cho là không có tình cảm nam nữ, thì suy nghĩ của ngươi và ta không giống nhau, ở bên ngoài quả thật không có ai tỉ mỉ bằng ngươi. Chỉ là... " hắn thấp

giọng thờ dãi, "Ngươi vốn chỉ muốn làm thiếp của ta, nhưng ta đành phải nói cho ngươi biết, bệnh của ta không thể khỏi hẳn, làm tai họa cho một người là đủ rồi, không muốn để người khác cũng vạ lây theo."

Nha đầu kia héo rũ dưới đất lau mắt khóc, Phụng Khanh không hề liếc nhìn một cái chậm rãi nói, "Sau này, sẽ có một nữ tử phải gả cho ta." Hắn cười khổ "Ta không thể cho nàng một phu quân khỏe mạnh được thì sẽ không để nhiều nữ tử khác ở bên người làm nàng càng thương tâm." Hắn đối với Túc vương từ trước tới giờ vẫn luôn ngưỡng mộ, phụ vương đối với mẫu thân thâm tình hắn nhìn ở trong mắt, luôn cảm thấy sinh sống cảm sát hài hòa, mới làm cho lòng người khoái hoạt nhất.

"Đi ra ngoài đi." Phụng Khanh cúi đầu, ôn thanh nói "Không ai biết việc này, ngươi vẫn là đại nha đầu của ta, có danh hiệu này trên người ngươi có thể gả đi không tồi."

"Nô tỳ hiểu." Nha đầu thấy ánh mắt buốt giá của Phụng Khanh dừng lại trên người mình, trong lòng đau khổ, cuối cùng cũng dập đầu một cái, che mặt đi ra ngoài.

"Đây cũng là vì tốt cho nàng." Thấy ánh mắt A Nguyên vẫn dừng trên bóng lưng của nàng, bộ dáng khó hiểu rất là khả ái, Phụng Khanh ôm nàng nói "Cuộc đời của nữ nhân vô cùng ngắn ngủi, thay vì phí hoài trên người ta, mỗi ngày chỉ mong ta già vò thương tiếc chút ít, không bằng để nàng tìm một phu quân thích hợp, sống đơn giản hạnh phúc." Hắn một mực nói, "Tìm cho nàng một chỗ tốt, đừng ủy khuất nàng."

"Đại ca luôn mềm lòng như vậy." Khi A Nguyên không biết Phụng Khanh đến cùng là đang làm bầm hay đang nói chuyện thì thấy ở cửa xuất hiện một thiếu niên đang mặc cẩm y. Thiếu niên này giống Túc vương, giống nhất là ot đôi mắt đào hoa, cho dù cố ý nghiêm mặt làm ra vẻ y nghi nhưng khuôn mặt tuấn nữ mang theo vài nét trẻ con lại càng làm người ta muốn nhìn nhiều hơn. Chậm rãi đi đến trước mặt Phụng Khanh trước tiên đưa tay đặt lên trán Phụng Khanh thử, thấy không nóng lên, mới lộ ra biểu tình hài lòng, hừ lạnh nói "Lần sau lại nhìn thấy nữ nhân kia đến, đánh cho trở về là được" hắn cười lạnh nói "Túc vương phũ, không lẽ lại sợ những người đó?"

"Tối cùng cũng là sợ mẫu thân sẽ có thanh danh không tốt." Phụng Khanh hòa nhã nói, "Ngươi không dễ dàng ra khỏi cung một lần, cần gì phải so đo với những người đó?" Thấy thiếu niên ngồi bên cạnh mình thân mình bất động sắc mặt tối tăm, liền mỉm cười nói, "Đây là làm sao? Ai làm nhị đệ không vui vậy?"

"Ta muốn cầu phụ vương bỏ tước vị thế tử đi." Thiếu niên này là con thứ hai của phu thê Túc vương, Phụng Đường, bởi vì được Thái Hậu yêu thích nên nuôi ở trong cung, ít khi về vương phủ, Phụng Đường tâm tính lương thiện, tuy không thường gặp mặt huynh đệ nhưng vẫn rất thân thiết. So với 2 đệ đệ bên dưới hắn lại thân thiết với Phụng Khanh nhiều hơn, cúi đầu chạm vào mặt nhỏ của A Nguyên, cau mày nói "Đại ca là đích trưởng tử, lại không thể tập tước, đây là đạo lý gì?" Thấy Phụng Khanh muốn nói, hắn phát tay "Ta cũng là hậu duệ của huyết thống hoàng gia, chính bản thân ta cũng có thể cố gắng để xưng vương vì sao lại tranh chấp với đại ca?"

"Nếu ngươi từ chối, ta chỉ sợ hoàng tổ mẫu sẽ giận ngươi." Phụng Khanh lo âu nói với Phụng Đường, "Ngươi ở trong cung vốn không có thái độ như ở nhà, vì sao còn phải gánh thêm phiền phức?" Thấy bộ dáng Phụng Đường làm như không nghe thấy, hắn do dự một lát nói "Phụ vương đã thỉnh phong vương cho ta, ngươi đừng lo lắng, chuyện nhường tước vị sau này hãy nói tiếp, hướng hồ....." Tại ánh mắt phức tạp của Phụng Đường hắn mỉm cười nói, "Thân thể này của ta, chỉ có thể an hưởng phú quý, nếu gánh thêm vương phủ, chỉ sợ không đủ sức lực, nghĩ tới nghĩ lui, ta vẫn muốn ngươi che chở để sống thoải mái một chút, " nhị đệ ", hắn chớp mắt lộ ra bộ dáng vỗ lại nói "Sau này, ngươi sẽ không bỏ mặc ta chứ?"

"Còn không thiếu cơm cho ngươi há miệng ăn." Phụng Đường hốc mắt hơi đỏ lên, quay đầu đi nghiêm mặt nói.

"Cái bộ dáng này, đừng để biểu muội nhìn thấy, bằng không chỉ sợ nàng không thích ngươi." Phụng Khanh đột ngột cười vài tiếng, sau sắc mặt khẽ biến quay đầu đi trầm thấp ho khan, trên mặt hiện lên màu đỏ sẫm không bình thường.

"Đại ca hãy lo cho chính mình trước đi." Phụng Đường vội vàng vỗ vỗ lưng hắn, thấy hắn tinh thần không tốt, sáng giọng "Rõ ràng thân mình không tốt, còn phí công như vậy, chẳng phải là muốn để người khác phải quan tâm sao?"

"Muội muội xem nhị ca của ngươi đi" Phụng Khanh từ nhỏ đã lập chí bảo hộ đệ đệ, vội vàng lấy móng vuốt của hắn vỗ vỗ A Nguyên, giờ muội muội lên trước mặt Phụng Đường, dùng thân thể nhỏ nhắn của A Nguyên chặn tầm mắt nhìn về phía mình, cười nói, "Nhớ kỹ gương mặt này của nhị ca, sau này chỉ cần có chuyện phiền lòng, nói với nhị ca ngươi hắn sẽ làm chủ cho ngươi"

Chạm phải cái nheo mắt của Phụng Đường, A Nguyên hận không thể quay đầu cắn đại ca một miếng, nhưng mà trước ánh mắt lạnh lạnh như vậy, nàng đành phải vội vàng lộ ra nụ cười vui vẻ với nhị ca thoát nhìn không dễ chọc này.

Ánh mắt Phụng Đường dừng tại khuôn mặt tươi cười chân chó của A Nguyên, đầu mày giật giật một ngón tay trắng nõn chỉ chỉ nàng mặt.

"Nước miếng, chảy ra." Trên mặt tuấn nữ thiếu niên lộ ra biểu tình chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Làm một đứa bé mềm mềm nhỏ nhỏ, A Nguyên thừa nhận tính mình chính là mềm nắn rần buông .

Ít nhất thời điểm đại ca khi dễ nàng, nàng còn dám dựa vào gan chó của mình (y nguyên là cầu đảm) quay đầu trả đũa đại ca một cái, nhưng khi nhị ca Phụng Đường nheo cặp mắt đào hoa thâm thúy nhìn nàng, A Nguyên rất không có cốt khí rụt cổ mình lại, tiếp tục cười lấy lòng với nhị ca. Không có kết quả, chỉ đổi lấy một cái nheo mắt nữa thôi, che dấu việc tâm can sục sôi giả vờ làm vẻ đáng thương trốn trong lòng mỹ nhân đại ca .

Nói tới, Phụng Đường lớn lên cũng rất dễ nhìn, như thế nào chênh lệch lớn vậy chứ?

Phụng Đường chỉ ở trong phủ 1 ngày, Thái Hậu đã gọi hồi cung. A Nguyên vốn là muốn xem biểu tỳ muốn dính thân với Phụng Đường trong truyền thuyết, nhưng nghe nói nhà cậu mình xảy ra đại sự, Anh quốc công phủ bây giờ không có tâm tư đi định thân. Huống gì Phụng Đường cảm thấy, bất kể như thế nào, được tứ hôn càng có thể diện hơn , không bằng vào trong cung cầu thánh thượng tứ hôn, có vẻ trịnh trọng hơn.

Khóa trường mệnh của Phụng Khanh,cuối cùng treo trên cổ A Nguyên .

Vui vui về vẻ khỏe khoắn khóa trường mệnh của mình với phu thê Túc vương .Ngay thời điểm A Nguyên cảm thấy vô cùng yêu mến đại ca mình lại thấy ánh mắt Túc vương lộ ra vẻ phức tạp rồi vỗ tay Túc vương phi thấp giọng nói, "Ngày mai vào cung, để bé mập đeo theo khóa trường mệnh này ." Nói xong lại nhủ mảy, "Có lẽ, mẫu thân có thể xem tại..." Hân hân hồ một chút thờ dãi, "Có thể sẽ cứu vãn được chút."

"Tốt." Trên mặt Túc vương phi liền lộ vẻ tươi cười.

"Vương phi của ta cứ như tiểu cô nương vậy." Túc vương phi là tiểu thư nhỏ nhất của Anh quốc công, từ nhỏ đã ngây thơ lương thiện, Túc vương năm đó mất rất nhiều công sức mới đón được nàng vào cửa, yêu như trân bảo, quả thực gần như coi nàng như con gái đẻ nuôi. Vuốt nhẹ trán Túc vương phi ,không biết từ đâu lấy ra cây trâm hoa Ngọc Lan , nhẹ nhàng cắm vào tóc Túc vương phi, thấy nàng còn đang giương ánh mắt ngốc ngốc nhìn, cười nói, "Cái này hợp với màu da của người , cũng giống như người, xinh đẹp khá ái."

“Thật ra, ta cũng cảm thấy như vậy." Túc vương phi nhìn vào gương đưa tay chạm vào cây trâm, vui vẻ nói.

A Nguyên bị đặt ở đầu giường, ngửa mặt nằm nghe lời nịnh hót buồn nôn như vậy , chỉ cảm thấy ruột gan run lên từng hồi.

Cha mẹ của nàng , quả thực lấy chuyện buồn nôn như vậy làm thú vui.

Không biết lúc này còn có cô nương thuần khiết đang ở đây sao?

A Nguyên ra sức vẫy tay nhỏ, nàng cũng muốn lễ vật nịnh hót nha.

Túc vương quả nhiên biết nhà mình khuê nữ đang suy nghĩ cái gì,lộ ra nụ cười nhàn nhạt "Quần áo nhập cung của bé mập ta đã chuẩn bị xong, người không cần phí tâm" Nói xong, gọi tiểu tư bên ngoài bung vào một cái bọc nhỏ nhỏ , bên trong là một bộ trang phục của trẻ nhỏ .A Nguyên liếc qua, suýt nữa bị ánh kim lấp lánh mờ mắt, cẩn thận nhìn, thấy một bộ đồ trẻ em một bộ tả lót một bộ cái chân tất cả đều dùng chỉ vàng chỉ bạc để thêu, nàng bị bộ trang phục như con nhà giàu mới nổi này làm sợ ngây người.

"Nhiều màu sắc, thật là đẹp mắt." Túc vương phi cầm một cái yếm nhỏ cùng Túc vương cười nói, "Người chuẩn bị bao lâu rồi?"

"Thời điểm người có thai a Đường ta đã chuẩn bị rồi ." Trong phòng chỉ có một nhà 3 người, Túc vương cười híp mắt cúi người nhìn A Nguyên nao nao nói, "Cuối cùng cũng không để ta chờ không." So với nhị tử nghịch ngợm gây sự, Túc vương càng thích nữ nhi ôn nhu đáng yêu này.

A Nguyên tâm trí không có đặt trên người tại Túc vương, chỉ cảm thấy Túc vương nói chuyện có chút cổ quái.

Nếu như chuẩn bị từ đầu, không phải là phải chuẩn bị từ lúc mang thai đại ca sao? Làm sao lại bỏ qua đại ca, chuẩn bị vào lúc mang thai nhị ca?

Trong lòng chẳng biết sao cảm thấy rất là quái dị, nhưng A Nguyên cũng không muốn phí phạm sức lực vào những chuyện như vậy. Tuy rằng cảm thấy mặc bộ quần áo như vậy thật thô tục, nhưng nếu phản kháng vô vọng, A Nguyên cảm thấy cần phải thay đổi mỹ cảm, đáp ứng đề nghị của mỹ nhân đại ca, tận tâm tận lực bán manh, tranh thủ cho mình một cái đãi ngộ tốt. Cho tới giờ nàng trong phủ vẫn là “đại cô nương” , tên tục là “bé mập” chỉ khi có ý chỉ trong cung danh hiệu của nàng mới được ấn định, tuy rằng đều là quận chúa, nhưng một quận chúa được Thái hậu thích và một quận chúa bình thường khác biệt rất lớn .

Nghỉ ngơi dưỡng sức một buổi tối, A Nguyên để Túc vương phi mặc đồ cho mình rồi để Túc vương tự mình ôm nàng lên xe ngựa vô cùng lớn và xa hoa đi vào trong cung. Trên đường đi, A Nguyên phát hiện mình có chút khản trương, nhưng vợ chồng Túc vương luôn luôn thấp giọng nói giỡn, mặt mày vui vẻ, không hề khản trương nàng mới buông lỏng tâm tình, len lén đánh giá chung quanh, nhưng mà chưa nhìn ra cái gì đã thấy xe dừng lại, nội quan đứng chờ tại ngoài xe, hầu hạ vợ chồng Túc vương xuống xe, một người đứng đầu trong đó nói "Thái Hậu nương nương từ buổi sáng đã chờ vương gia vương phi, trông mòn con mắt cuối cùng cũng chờ thấy được đại cô nương ."

"Mẫu hậu cũng thật nóng lòng." Túc vương cười,nói vài câu với tổng quản thái giám trong cung Thái Hậu rồi mới một tay ôm A Nguyên, một tay đỡ Túc vương phi đi vào cung Thái Hậu. A Nguyên thấy trên đường đi cực kì xa hoa cuối cùng vào cung lớn nhất, các cửa đều có rèm mỏng để che, trong phòng có mùi trái cây ngọt ngào, bên trong truyền ra từng đợt tiếng cười, Túc vương sửa sang yếm nhỏ của A Nguyên, rồi ôm nàng đi vào trong.

Đi qua tám rèm che, A Nguyên liền thấy trước mắt rộng rãi sáng sủa, mỗi chỗ đều lớn và hoa mỹ. Lúc này người ngồi ngay thẳng tại vị trí cao nhất, thấy Túc vương liền cười sảng giọng, "Nếu ta không hỏi thúc người, chừng nào thì người đem cháu gái ngoan của ta tới cho ta xem đây?" A Nguyên trong lòng đã biết, vị này là Thái Hậu .

Ngồi ngay bên dưới Thái hậu là một nữ nhân có cung trang sang trọng, khuôn mặt ôn hòa, thái độ ân cần mỉm cười nói, "Đứa bé còn nhỏ, tam đệ khó tránh khỏi việc đau lòng, bây giờ không phải biết mẫu hậu trong lòng vui vẻ, nóng lòng đưa đến trước mặt mẫu hậu?" Nói xong, liền kéo Túc vương phi ngồi chung với nàng, thần thái thập phần quen thuộc, hiển nhiên là cực kì thân cận với Túc vương phi. Để Túc vương phi ngồi xuống rồi cầm tay nàng mỉm cười nói gì đó, hai nữ tử đồng thời nở nụ cười.

Túc vương không dấu vết liếc nhìn nữ tử kia, rồi cười lạnh với Thái hậu nói "Nha đầu kia mấy ngày trước đây còn có chút không tốt, ta sợ nàng mang bệnh khí vào trong cung nên mới không mang vào cho mẫu hậu xem."

"Người chỉ biết nói giỡn." Thái Hậu thoát nhìn vô cùng thương yêu đứa con trai này, cũng không phủ định lời hắn nói, thò tay ôm A Nguyên vào trong lòng, thấy A Nguyên ngưỡng mặt lên tươi cười với mình một cách vô sỷ, ngay lập tức cảm thấy đứa nhỏ này mười phần đáng yêu, cảm thấy có duyên với mình. Một vị phu nhân có phần lớn tuổi nói "Đứa nhỏ này thật thân cận với Thái hậu."

"Ánh mắt trong suốt, là một đứa bé ngoan." Lão phu nhân kia có bộ dạng uy nghiêm, lộ ra nụ cười nhân nhậ, thấy A Nguyên giẫy giụa muốn dụi vào ngực Thái hậu, liền nao nao nói với Thái Hậu "Đứa nhỏ này, rất giống nương nương lúc còn nhỏ."

"Giống ta?" Thái Hậu kinh ngạc, cúi đầu nhìn chóp đầu của hài nhi đang rất hài lòng mà rúc trong ngực mình cười nói với phụ thân kia "Tỷ tỷ đừng có hù ta."

Lão phụ thân này chính là trưởng tỷ của Thái Hậu nói chuyện với nàng không có nhiều cảm kỳ "Không sai được, ta nhìn nương nương lớn lên, đứa nhỏ này cũng nương nương năm đó như là một khuôn đúc ra." Nói xong, lại cười "Đây chính là duyên phận của đứa nhỏ và nương nương."

Lời này nói ra, Thái Hậu tự nhiên cực kì vui vẻ, nhưng mà A Nguyên thấy một người ngồi gần Thái hậu mặc trên người là tơ lụa Quảng Đông, trên mặt lộ ra biểu tình cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

A Nguyên từ khi sinh ra làm nữ nhi của Túc Vương, ngay từ đầu đã được tất cả mọi người yêu thích, ngay cả Thái Hậu hôm nay cũng đang ôm mình vỗ về nhẹ nhàng, đột nhiên lại thấy một người có địch ý với mình, ngạc nhiên mười phần.

Nữ nhân mặc cung trang này có khuôn mặt như trăng sáng, vừa đẹp vừa sang trọng. Hơn nữa có thể ngồi ở vị trí gần Thái Hậu như vậy, chỉ sợ thân phận sẽ không quá thấp, ít nhất là tước vị là phi. Mệnh phụ ở thâm cung như thế, A Nguyên thật xác định mình là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng tại sao lại chán ghét với mình như vậy? Nhìn đôi mắt mang theo khinh thường và chán ghét, A Nguyên làm như không biết không hiểu, tận tâm tận lực làm Thái Hậu yêu thích, còn dùng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình đụng đụng vào mặt Thái Hậu, miệng y y nha nha cười rộ lên, rất là khả ái.

Nàng không phải là bạc, không thể người gặp người thích, huống gì cho dù mệnh phụ này phẩm cấp cao lại như thế nào? Còn không phải luôn luôn ở dưới Thái Hậu, Hoàng Hậu?

Nhìn bộ dáng ghen tỵ của nàng, A Nguyên cảm thấy trong lòng vui mừng hơn rất nhiều.

Chớ cần người, người cũng không thể cần lại đúng không?

Nhìn nàng không vui, A Nguyên liền vui vẻ.

Mất thấy Túc vương cười hi hi thi lễ với Thái Hậu rồi lập tức quay đầu đi, Túc vương phi đối với bộ dáng bán manh của A Nguyên làm như không thấy, trong mắt mệnh phụ kia lóe lên hận sắc, nhìn nhìn rồi nặn ra trên mặt nụ cười giả tạo nói "Tiểu quận chúa vừa mới ra đời đã hoạt bát đáng yêu như vậy, làm thần thiếp nghĩ tới Bát công chúa, " cả cung đều nhìn Thái Hậu và A Nguyên chơi đùa, đột nhiên có lời nói của nàng, Hoàng Hậu đang ngồi với Túc vương phi khoe miệng lộ ra nụ cười châm chọc, mỉm cười nói, "Đứa bé kia thân mình không tốt, người làm mẹ ruột, phải tốn nhiều tâm chút. Chung quy... " Hoàng Hậu che giấu khóe mắt của mình chậm rãi nói, "Nếu như ngày đó không phải tại Từ phi muội muội bức bối với cung nhân, thì làm sao phiền hà tới huyết mạch hoàng gia bị sinh non đâu?"

Trên mặt Từ phi cứng ngắt, ngẩng đầu nhìn quả nhiên thấy khuôn mặt Thái Hậu lộ vẻ khó chịu, trong lòng biết Thái Hậu nặng nhất là con nối dòng, lúc này hơn phân nửa là giận nàng thời điểm mang bát công chúa không nghĩ ngơi tốt, trong lòng có chút khùng hoàng, hận Hoàng Hậu đến mức muốn giết nàng đi được nhưng chỉ dám cười lạnh nói, "Bát công chúa bây giờ đã tốt hơn nhiều, thập phần nhu thuận, lại cùng tuổi với tiểu quận chúa, không bằng để hai người cùng chơi đùa cũng để mẫu hậu có 2 cái đứa bé thân cận."

Nàng há mồm ngậm miệng là tiểu quận chúa, Túc vương phi trên mặt lạnh xuống, nàng biết Từ phi không có ý tốt lành, lấy A Nguyên làm đệm gạch cho Bát công chúa, đang muốn nói gì đó, lại bị Hoàng Hậu ngồi bên cạnh ấn tay lại, không dấu vết lắc lắc với nàng, nhìn về phía Thái Hậu đang ôm A Nguyên không buông tay như ôm bảo bối mím môi, biết vị hoàng tẩu này che chở cho nàng nhất, liền nhìn lửa giận trong lòng, chờ Thái Hậu quyết đoán.

A Nguyên cảm giác được không khí không đúng, đã sớm ngoan ngoãn ghé vào trong ngực Thái Hậu , dùng ánh mắt đen lúng liếng nhìn xung quanh.

Thấy nàng nhu thuận như vậy, trong mắt Thái Hậu lộ ra vài nét ôn hòa, nghiêng đầu hỏi mệnh phụ duy nhất đang lơ đãng , "Năm đó, ta cũng như thế này?"

"Không hiểu chuyện bằng đứa nhỏ này" Đây là trường tử của Thái Hậu, xuất thân từ thế gia, năm đó gả vào phủ Lý Quốc Công, qua nhiều lần phong hào, bây giờ được xưng là thái phu nhân Lý Quốc Công. Thấy A Nguyên cũng tò mò quay đầu nhìn qua, ánh mắt mềm mại mỉm cười với Thái Hậu nói "Có lẽ là năm đó, Thái Hậu nương nương tùy ý hơn, cũng nghịch ngợm hơn một chút."

"Chỉ có bị người ta sủng ái, mới có thể tùy ý." Thái Hậu nghe vậy, không biết nghĩ tới điều gì, thấp giọng than một tiếng, trên mặt chợt lóe lên vẻ cô đơn .

Không biết Thái Hậu năm đó đã trải qua chuyện gì, cung phi không dám lên tiếng, chỉ cúi đầu làm cảnh trang trí.

Tuy lần đầu nhìn thấy A Nguyên nhưng Thái hậu lại rất thích nàng. A Nguyên tuy rằng không rõ vì sao hoàng tử mẫu mực mỗi lần hiền lành như vậy, lại cố tình chán ghét đại ca tốt nhất thế giới của nàng, nhưng không muốn Thái Hậu khổ sở thương cảm nên dùng tay nhỏ của mình cọ cọ trâm cài tóc của Thái hậu. Nàng đến cũng vẫn biết mình là trẻ sơ sinh , không dám làm những chuyện kinh hãi thế tục, nên trừ việc đó ra cũng không dám làm gì.

Thái Hậu như bị cảm động vì động tác lấy lòng nhỏ của A Nguyên , trên mặt lộ ra tươi cười, vỗ vỗ tay nhỏ của A Nguyên , rồi cười nói, "Khấp hoàng cung, cũng chỉ có đứa bé này hiểu lòng ta ." Thấy thái phu nhân cười không có nói tiếp, nàng sửa tư thế quay lại nhìn nụ cười đang cứng lại trên mặt Từ phi, trong mắt lóe qua một tia tàn khốc, lãnh đạm nói, "Bát nha đầu ở bên cạnh người, một mình người bận rộn, cũng rất vất vả." Thấy Từ phi trong mắt có vẻ đắc ý, nàng tiếp tục nói, "Qua mấy ngày nữa, nha đầu thay người hầu hạ hoàng thượng là ai? Truyền lời của ta, nàng hầu hạ không sai, phong vị Thường Tại, ở trong trác cung của người."

"Mẫu hậu!" Từ thị kinh sợ , nhất thời nói không ra lời!

Ngày đó Bát công chúa sinh non, tiện tỳ kia vào thời điểm nàng không chú ý đã bò lên giường Hoàng thượng một lần, nhưng mà từ đó về sau, Hoàng thượng cũng không có biểu hiện gì hứng thú với tiện tỳ đó, huống gì mĩ mạo của nàng là cái loại gì mà lại si tâm vọng tưởng, nghĩ giữ được tâm của Hoàng thượng, nhưng tại sao lại vì một ý chỉ của Thái Hậu mà làm cho tiện tỳ đó lại ngóc đầu dậy được? Có ý chỉ của Thái Hậu, người nọ càng có thêm thể diện, dù không được sủng, mình cũng không thể tùy ý đánh chửi, còn để tiện tỳ ở trước mặt mình chướng mắt, Từ phi chỉ hận không thể nhào lên bịt miệng Thái Hậu lại, nhưng đến cùng vẫn còn lý trí, chỉ cúi đầu cắn răng nói, "Đa tạ mẫu hậu ân điển."

Nhưng mà trong ánh mắt, lại lộ ra vẻ khó chịu .

Nàng không biết Thái Hậu đang tinh tế nhìn nàng, thấy nàng ngay cả mình cũng không để vào mắt, trong mắt Thái Hậu lộ ra vẻ âm trầm, nhẹ nhàng che mắt A Nguyên ánh mắt nhàn nhạt nói, "Người làm mẫu thân , ngày thường nên quan tâm Bát nha đầu nhiều hơn một chút , về phần Hoàng thượng..." nàng lãnh đạm nói, "Nên để người bên cạnh phân ưu, cũng là tốt cho người ."

Từ phi càng nghe Thái Hậu nói, con tức càng lên cao, lúc này giữ chặt tay mình lại nếu không nàng chỉ muốn lật bàn.

"Đứa nhỏ này." Thái Hậu buông tay ra chạm vào ánh mắt trong veo của A Nguyên , trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nói với Túc vương phi , "Người là người tốt, đứa nhỏ này cũng không kém . Phải nuôi dưỡng đứa nhỏ này cho tốt, để nàng cả đời sống tùy ý một chút, để ta mỗi ngày thấy nàng vui vẻ sẽ xem như năm đó ta..." Trên mặt nàng lộ ra vẻ bi ai , dừng một chút, nhìn về mặt hận thù của Từ phi , vẻ châm chọc ghen tỵ của những phi tử ngồi xung quanh, cúi đầu sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nguyên nói, "để nàng thay ta, hạnh phúc một đời."

Nếu nàng đã sống như vậy, thì để đứa nhỏ này thoải mái âm thầm sống , coi như là cơ hội sống mà năm đó nàng không có.

Nghĩ tới năm đó mình là thiên kim thế gia, gả cho nam tử tôn quý nhất trên đời, lại bị chán ghét áp bức, để một nữ nhân thân phận thấp kém ép mình đến sắp mất ngôi Hoàng Hậu, ngay cả con trai của mình cũng thiếu chút nữa đã bị phế bỏ, Thái Hậu chỉ cảm thấy chuyện xưa làm nàng đau lòng dữ dội càng thêm chán ghét những kẻ như Từ phi được sủng ái lại kiêu ngạo bừa bãi, ngay cả Hoàng Hậu cũng không đặt vào mắt. Cảm thấy nữ nhân này y như kẻ năm đó từng bước ép nàng bước vào tuyệt vọng.

Năm đó tiện tỳ kia ly gián tình cảm của nàng và tiên đế, kết quả là, để cho nàng...

Nghĩ đến đây, Thái Hậu trong lòng rung mình, lần nữa lộ ra biểu tình phức tạp, nhìn đứa bé ngây thơ khoáng hoạt trong ngực , hốc mắt liền đỏ, hồi lâu lạnh nhạt nói, "Đây là thân tôn nhi của ai gia, Túc vương phủ đại cô nương, chỉ làm quận chúa, chẳng phải là coi thường nàng?" Thấy mọi người đều ngó ra, hiển nhiên là không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, Thái Hậu cảm thấy bây giờ mình rốt cuộc có thể tùy tiện làm bậy cũng là một loại viên mãn, không thêm đề ý Túc vương phi kinh hãi đứng dậy nói, "Nữ nhi duy nhất của Tiểu Tam, quận chúa là còn thấp, hay là" nàng nhắc mắt, không cần suy nghĩ nói, "Phong công chúa thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Lời nói của Thái Hậu vừa ra khỏi miệng, chúng phi sắc mặt đều thay đổi.

Hoàng thượng yêu thương nữ nhi, bình thường khi có hoàng nữ sinh ra, đều sẽ được phong công chúa mà không phải đợi tới lúc xuất giá, có danh vị công chúa nếu được sủng ái thêm một chút cũng có người được phong hầu. Nhưng mà đó là khuê nữ của Hoàng Thượng, có vượt quy củ cũng là bình thường. Túc vương là em ruột của Hoàng Thượng nhưng cũng chỉ là thân tử, nữ nhi của hắn vừa hơn trăm ngày đã được phong làm công chúa. Được sủng ái như vậy, ai không ghen tỵ?

"Mẫu hậu." Túc vương phi đứng dậy, lắc lắc tay Thái Hậu nhỏ giọng nói, "Đứa nhỏ này lớn chưa có công gì với nước, nhỏ cũng vẫn chưa..."

"Thật ra, điều này cũng không có gì quan trọng." Túc vương phi còn chưa nói hết lời cự tuyệt, Hoàng Hậu đang cười dài nhìn biểu tình ngốc ngốc của A Nguyên, đề tay Túc vương phi lại, nhẹ nhàng nói "Hoàng thượng yêu thương nữ nhi, người nói là vì sao? Chính là vì để nữ nhi hoàng gia của chúng ta có địa vị cao quý, sau này làm việc gì, dù là xuất giá hay thế nào, đều có thể đứng vững." nàng dừng một chút, ánh mắt nhìn vào những cung phi mặt đang biến sắc, lạnh nhạt nói, "Ai cảm thấy chuyện này quá đáng, có thể đi trần tình cùng Hoàng Thượng, cũng hỏi Hoàng Thượng một câu, có phải cũng nên đem mấy tước vị hoàng nữ trong cung giữ lại, sau này hãy phong."

Những cung phi này, hoàng nữ không phải có một thì cũng có hai, lúc này liền cúi đầu không nói.

Dù là phong công chúa, cũng không chiếm mất chỗ tốt của nữ nhi các nàng, tội gì phải tranh chấp với Thái Hậu?

"Nhưng là..." Túc vương phi không nghĩ tới hôm nay tiến cung, sẽ có biến cố như vậy, nhịn không được lộ vẻ do dự.

Nàng có tâm tình gì trên mặt đều hiện lên rõ ràng. Hoàng Hậu ở một bên nhìn, cảm thấy có chút hâm mộ, từ lúc Túc vương phi gả vào hoàng gia, nàng và Túc vương phi cực kỳ thân cận, cười nói, "Người từ chối như vậy, là cảm thấy phong vị công chúa còn chưa đủ?"

"Đã là cực kì tôn quý." Túc vương phi hạnh phúc nói, trên mặt liền lộ ra vẻ ảo não.

A Nguyên lúc này đã hiểu, biết mình nhất được tiện nghi lớn, nhất thời trong lòng khoái hoạt không thôi.

Nàng biết, ở cổ đại, nữ tử địa vị càng cao, mới có thể càng tùy ý sống lại được người tôn trọng.

Cảm động tâm ý của Thái Hậu đối với mình, A Nguyên càng thêm nhu thuận khả ái, còn cố ý đưa ra tay mập của mình để Thái Hậu nắm lấy, một già một trẻ đang chơi vui vẻ, bên kia Hoàng Hậu cười híp mắt kéo Túc vương phi ngồi bên cạnh, thấp giọng nói, "Đừng để uống phí tâm tư của mẫu hậu." Nghe được Túc vương phi nhỏ tiếng trả lời, Hoàng Hậu cảm thấy trước mặt mình là một tiểu cô nương chưa hiểu sự đời, thanh âm càng thêm nhu hòa, nhỏ giọng cười nói "Đây là trường nữ của người, nếu là trong cung không biểu hiện gì, khuê nữ của người khó tránh khỏi bị người ta coi thường."

Hoàng Hậu chỉ có Thái Tử và nhị hoàng tử là 2 nhi tử, không có nữ nhi. Tuy làm Hoàng Hậu, công chúa trong cung đều là nữ nhi của nàng, nhưng so với nữ nhi do các phi tần sinh ra, cháu gái như A Nguyên lại làm nàng thấy thân cận hơn. Huống Túc vương phi từ trước đến giờ luôn cung kính với nàng, là người thành thực, cho người mình thích nhiều ưu việt hơn, Hoàng Hậu vẫn là nguyên ý.

Từ phi ở đối diện đã hận đến mức cắn răng, nhưng mà Thái Hậu vừa đối với nàng bất mãn, tuy rằng nay nàng rất được sủng, nhưng cũng không dám tranh chấp với Thái Hậu.

Thái phu nhân Lý quốc công cười nói với Thái Hậu, "Nuông nung thích đứa nhỏ này như vậy, hay là giữ nàng lại trong cung sống thêm mấy ngày?"

"Nàng còn nhỏ, huống sau này còn tiến cung nhiều, vẫn là để cho nàng ở lại bên người mẹ nàng đi." Thái Hậu cũng có chút động tâm, nhưng nay con trai thứ hai và thứ ba của Túc vương phi đều ở trong cung, nếu còn gọi A Nguyên tiến cung, vợ chồng hai người khó tránh khỏi huyệt huyệt, Thái Hậu vẫn đau lòng tiểu nhi tử, huống hồ lại nghĩ tới, đến lúc đó trong Túc vương phủ chỉ còn lại tiểu chủ tử là Phụng Khanh, nàng lại cảm thấy chán ghét, sợ A khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nguyên nhẹ giọng nói, "Chỉ cần tiểu công chúa của chúng ta thường xuyên tới gặp hoàng tổ mẫu, vậy là được rồi."

Nói xong nghĩ nghĩ, lại gọi nha hoàn thiếp thân của mình ra mỉm cười nói với Túc vương phi, "Đứa nhỏ này, người phải dốc lòng dạy bảo, giống như các nhi tử khác mới được."

"Để cho mẫu hậu phí tâm, con không biết nên cảm tạ như thế nào." Túc vương phi đỏ mặt đứng dậy nói.

Từ phi ở một bên nghe được, mắt chợt lóe, làm ra biểu tình lơ đãng nói, "Nói tới nhi tử, thân thiếp lại cảm thấy lo lắng." Thấy Thái Hậu, Hoàng Hậu chuyển ánh mắt tới trên người của mình, nàng đứng dậy cười nói, "Mấy ngày trước, nghe nói tam hoàng tử và hai vị điện hạ của Túc vương phủ xảy ra tranh chấp, tuy rằng tam hoàng tử bị hai vị công tử đã thương khước miệng, nhưng thân thiếp lại lo lắng hai vị tiểu công tử trên người như thế nào rồi." Nàng tuy rằng nói như vì Túc vương phủ lo lắng, nhưng lại cố đem việc tam hoàng tử bị thương nói rõ ràng, hiển nhiên là ý đồ bất thiện.

Nhìn thấy biểu tình tức giận của Túc vương phi, Từ phi trong lòng cười lạnh, không thêm đề ý.

Xuất thân của nàng mạnh không biết bao nhiêu lần so này Túc vương phi, vì sao phải sợ nàng chứ?

Túc vương phi nói dễ nghe là xuất thân từ Anh quốc công phủ, đường huynh là Anh quốc công. Nhưng là nếu nghiên cứu kĩ càng, Túc vương phi chẳng qua chỉ là chi thứ của Anh quốc công phủ, cha ruột nàng nói danh ngu xuẩn ở kinh thành, chê cười không phải một hai điều. Thân đệ đệ vẫn vô không thành, bất quá dựa vào Anh quốc công làm một ít nghề nghiệp, ăn mặc không lo, cũng là cái phế vật. Chỉ có một thứ huynh coi như có bản lĩnh, ở trong triều không sai, nhưng mà so với Từ phi xuất thân thế gia, huynh đệ là quan cao, tỳ muội lại gả nhập toàn hào môn, thì lại kém rất nhiều.

Cũng bởi vì vậy, Từ phi lại càng thêm không chịu được việc Túc vương phi đắc ý.

Huống gì nàng được Hoàng thượng sủng ái cũng vì thân phận tôn quý, nàng lại càng thêm bừa bãi.

"Tiểu Tam bị thương?" Hoàng Hậu thấy Từ phi khí thế bức nhân, chân mày hơi nhíu lại, thấy Thái Hậu chỉ ôm A Nguyên không biết đang suy nghĩ gì, lộ ra một cái nụ cười âm ỉ, "Thế này thì có gì đâu? Nam hài nhi nếu ngày thường không có một ít đấm đá, chẳng phải là y như tiểu cô nương? Huống gì chỉ có như vậy, các huynh đệ mới thân cận." Nói tới đây, nàng thấy Thái Hậu khoe miệng lộ ra nụ cười thỏa mãn, vội vàng tiếp tục nói, "Mẫu hậu còn nhớ rõ năm đó Thái Từ cùng tiểu nhị? huynh đệ ruột mà đánh nhau tới mức cung nhân cũng can không được, bây giờ tình cảm không phải càng ngày càng tốt sao? Tiểu nhị bây giờ phụ trợ đại ca, thập phần dụng tâm, cả triều đều khen ngợi."

Nói đến cuối cùng, vẫn nhìn không được cho nhị hoàng tử thêm vài câu hay.

Thái Hậu đối với Hoàng Hậu càng thêm yêu thích.

Tuy rằng con dâu này xuất thân không có tôn quý bằng Từ phi, nhưng mà đối với nàng luôn ôn hòa kính cẩn, đối với cung phi ân uy đều công bằng, đối với hoàng nữ, hoàng tử cũng không sai, biểu hiện đối với tôn thất rất thân thiện, ở vị trí Hoàng Hậu, Thái Từ là trưởng tử của Hoàng Hậu, bất kể là vì mình, hay vì nhà mẹ đẻ của Thái Hậu sau này, Thái Hậu đều sẽ chừa mặt mũi Hoàng Hậu.

Nghe Hoàng Hậu nói xong, Thái Hậu mỉm cười "Người nói đúng, huống gì... " nàng nói với Từ phi "Tiểu Tam đã gần mười lăm, còn không đánh lại đệ đệ hần, sự tình mất mặt như vậy, đừng có nói với người bên ngoài!"

Tam hoàng tử chính là họ hàng của Từ phi, tuy rằng Từ phi xưa nay khinh thường mẹ đẻ của hần, nhưng lúc này cũng cảm thấy bị mất mặt, ủy khuất đến muốn rơi lệ, nhưng phải nhìn, thấy Thái Hậu gọi cung nữ tiến vào, trong tay cầm một cái tráp nạm vàng, Thái Hậu lấy ra một đôi minh châu sắc sỡ loá mắt đặt trong chăn A Nguyên.

"Đứa nhỏ này, ta mong rằng sau này có thể như minh châu luôn tỏa sáng." Thái Hậu cười nói với Túc vương phi.

Kiếp trước A Nguyên chỉ là một tiểu thị dân, nhìn hai viên minh châu tròn vo, tỏa ra ánh sáng chói mắt, so với nắm đấm của mình còn to hơn, không tiền đồ nuốt nước miếng một cái, thật nhanh lấy hai viên minh châu bỏ vào trong yếm của mình, rồi cười nịnh hai tiếng với Thái Hậu.

"Không hổ là công chúa, yêu thích thứ gì cũng đều có quý khí!" Cung phi người nào không có ánh mắt? Thấy Thái Hậu thích đại cô nương của Túc vương phi, một phi tần thông minh chiều lòng nói.

"Vậy mà người cũng hiểu." Thái Hậu thấy miệng nhỏ của A Nguyên chấp lại chấp, bị chọc cho vui lòng, chỉ vào phi tần kia cười nói, "Như vậy, cũng cho người chút quý khí đi." Nói xong, quả thật gọi đại cung nữ từ lấy một cái trâm cài nạm hồng kim bảo cực lớn từ trong tráp ra thưởng cho phi tần về mặt vui mừng.

Đây quả thực là nói cho mọi người, chỉ cần đối tốt với tiểu nha đầu này, Thái Hậu liền thích. Ghen tỵ với cung phi vừa được Thái Hậu thưởng, cái cung phi khác ánh mắt nhìn về phía A Nguyên trở nên cực kỳ nóng bỏng.

Không có bị coi là thấy tiền mờ mắt, cái này thật sự là quá tốt.

A Nguyên hài lòng ôm bắp đùi to nhất hậu cung, cảm thấy rốt cuộc tìm được chân lý của cuộc sống.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Nhưng mà, Từ phi khí thế bức nhân như vậy, đã vịn dựa vào sổ đen của A Nguyên.

Vừa rồi đối đãi với nàng như thế coi như bỏ qua, nhưng Từ phi đối với mẫu thân nàng làm bộ khinh thường, A Nguyên trong lòng cười lạnh không thôi.

Chỉ là một phi tử, thật đáng để đắc ý sao? Chẳng qua chỉ là thiếp thôi mà, có gì để kiêu ngạo? Cả Hoàng Hậu cũng thân thiết với Túc vương phi, Từ phi cái loại đồ chơi này, quả thực làm người ta chán ghét.

Dù gì đi nữa, Túc vương phi vẫn là chính thê!

Lúc A Nguyên trên mặt khoe mẽ trong lòng ghi hận Từ phi thì nghe bên ngoài có cung nhân tiến vào cung kính thông truyền, "Tam công chúa thỉnh an Thái Hậu nương nương."

A Nguyên thấy Thái Hậu và thái phu nhân Lý quốc công trên mặt đều tươi cười, trong lòng hết sức tò mò, lắc lắc cổ nhỏ của mình ra bên ngoài xem thì thấy một cô bé khoảng mười bốn mười lăm tuổi, trên mặt mang theo vài phần tươi cười e lệ chậm rãi đi vào, mặt ửng đỏ nhỏ giọng nói, "Thỉnh an hoàng

tổ mẫu." Nói xong, lại cúi người chào thái phu nhân Lý quốc công.

A Nguyên thấy cô bé này nhỏ yếu đơn bạc, trên đầu chài tóc kiểu sơ vân, một thân cung trang màu xanh nhạt, bên hông buộc thắt lưng cùng màu, có một cây trâm cài nhỏ rủ xuống, nhã nhặn lịch sự tao nhã.

A Nguyên động động cái mũi nhỏ, liền ngửi được mùi hương khí nhân nhạt trên người cô bé này, thấy nàng chỉ trang điểm nhân nhạt trên mặt, cảm thấy cô bé này rất là an phận.

"Tỷ tỷ xem xem, nha đầu kia cũng đã trưởng thành rồi." Thái Hậu hết sức hài lòng với cách trang điểm của Tam công chúa, ôn thanh nói, "Chỉ là đứa nhỏ này thường ngày không hay ra ngoài, bởi vậy tỷ tỷ mới ít thấy."

"Công chúa tôn quý, tự nhiên là cực tốt." Lý quốc công thái phu nhân thấy Tam công chúa đối với mình thập phần cung kính, cười nói, "Cũng không biết nhà ai có phúc mà cưới được nàng."

Thấy Tam công chúa gương mặt thẹn thùng, A Nguyên xem như đã hiểu.

Đây là Thái hậu muốn làm mai cho vị Tam công chúa này, nhìn ý tứ Thái Hậu là tưởng gả Tam công chúa cho nhà thái phu nhân Lý quốc công.

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy có người làm mai mối ở thời đại này, A Nguyên há hốc nhìn Tam công chúa.

"Đứa nhỏ này vẫn luôn thân cận với mẫu hậu, con dâu nhìn thấy mà hâm mộ, cầu mẫu hậu buông tay để nàng qua với con dâu một chút." Hoàng Hậu luôn luôn lưu ý tới Thái Hậu, thấy nàng muốn nói chuyện với Tam công chúa, liền đứng dậy đi đến bên người Thái Hậu, chỉ vào A Nguyên nói.

"Như thế, người phải cẩn thận chút."cẩn thận để Hoàng Hậu ôm A Nguyên, ôn tồn hỏi Tam công chúa "Mẫu phi của người có khỏe không?"

"Từ khi mẫu phi bị bệnh, mẫu hậu vẫn luôn mệnh Thái Y viện đốc lòng điều trị, nay đã tốt hơn nhiều." Trên mặt Tam công chúa lộ ra biểu tình cảm kích, cung kính nói.

"Người làm rất tốt." Thái Hậu ôn thanh nói với Hoàng Hậu.

"Đều là tỷ muội trong cung, đây là bổn phận của thần thiếp." Hoàng Hậu vội vàng cười nói.

Ngửa mặt nhìn Hoàng Hậu tươi cười không có chỗ hở, A Nguyên trong lòng thở dài một hơi.

Dù là tôn quý, mẫu nghi thiên hạ, nhưng phải chia sẻ trọng phụ của mình với nữ nhân khác, còn phải không ghen tị, tiểu thiếp sinh bệnh đều phải để ở trong lòng quản, tư vị như vậy, làm sao có thể dễ chịu đây?

Nếu là nàng, tuyệt đối sau này không gả cho nam tử thô thiếp thành đàn, nếu là thật sự mất mặt gả cho tra nam, cho dù là cá chết lưới rách, nàng cũng tuyệt không bị thương mà sống.

Hoàng Hậu không biết A Nguyên trong lòng đang suy nghĩ cái gì, nàng từ trước chỉ nuôi nấng 2 nhi tử, không có mềm nhũn dựa vào mình như A Nguyên. Nhất thời thích không buông tay, ôm A Nguyên trở về vị trí của mình, cười nói với Túc vương phi "Nhìn đứa nhỏ này, vậy mà ta có chút động lòng."

"Hoàng tẩu thích, thì để nàng chơi với người đi." Túc vương phi cười nói.

"Chỉ cần nàng lúc rảnh rỗi, đến Phụng Nghi cung của ta ngồi một chút, cùng ta giải buồn là tốt rồi." Thái Từ và nhị hoàng tử đều đã lớn lên, tuy rằng thân cận với mẫu thân, nhưng cũng không có tri kỉ như nữ nhi, Hoàng Hậu cúi đầu xem A Nguyên nghiêng đầu nhìn đĩa điểm tâm trên bàn chăm chăm, vội vàng gọi cung nữ đem xuống, rồi nhìn A Nguyên có điểm thất vọng cười nói, "Người vẫn không thể ăn cái này." Thấy đứa bé cứ nhìn theo điểm tâm đã đi xa, nàng nghi ngờ hỏi Túc vương phi, "Chẳng lẽ là nàng ăn không có no?"

"Trước khi đến vừa mới ăn rồi." Túc vương phi hiểu được khuê nữ nhà mình ăn mạnh, cảm thấy thập phần mất mặt, thấp giọng ai oán với Hoàng Hậu, "Đứa nhỏ này cũng thực cổ quái, chỉ chịu uống sữa có trong bát, cũng không biết là cái gì tật xấu."

"Nữ hài nhi luôn yếu ớt một chút." Hoàng Hậu cười, mắt thấy A Nguyên dường như thêm cái gì, gọi cung nữ bên ngoài mang sữa dự trữ của hoàng tử mới sinh trong cung cho A Nguyên, tự tay bưng, nhỏ giọng dụ dỗ A Nguyên uống sữa.

Bản, bản công chúa không muốn uống sữa, muốn ăn điểm tâm, ăn thịt, thịt sáng bóng thơm lừng cơ!

A Nguyên trong lòng rơi lệ, nhưng mà tại ánh mắt tha thiết hưng phấn mong chờ của Hoàng Hậu, bị phần quay đầu, chậm rãi nuốt sữa vào.

"Đứa nhỏ này có thể ăn như vậy, là chuyện tốt." Hoàng Hậu thấy A Nguyên hận không thể chính mình nâng chén uống, ngạc nhiên nói với Túc vương phi đang lúng túng ở một bên.

Có khuê nữ mất mặt như vậy, Túc vương phi cười khan, lặng lẽ lau mồ hôi trên trán.

Bên này Túc vương phi cảm thấy khuê nữ quá tham ăn, bên kia Thái Hậu lôi kéo tay Tam công chúa cười híp mắt hỏi chút vấn đề của cuộc sống hàng ngày, nếu không phải sớm biết rằng này Tam công chúa không quá được sung ái, cung phi đều cho rằng đây là người trong lòng Thái Hậu.

Nhưng nhìn tới thái phu nhân Lý quốc công ở một bên lắng nghe, cung phi nhện không được nghĩ Tam công chúa mệnh là thật là khá.

Tuy rằng không phải gả vào nhà mẹ đẻ Thái Hậu, nhưng làm con dâu trưởng của Lý quốc công phủ, cũng là khó có được. Ngày sau Lý quốc công không có, sớm muộn gì tước vị đều rơi vào người phò mã của Tam công chúa, còn có cái gì không như ý đâu?

Quả nhiên, Lý quốc công thái phu nhân ở một bên nghe Tam công chúa nói chuyện, thấy nàng trả lời trật tự rõ ràng, tính tình dịu ngoan, không có ương ngạnh như đại đa số công chúa hoàng gia, liền vừa lòng thật sự, lấy từ trên tay một cái vòng bằng ngọc phi thúy trong suốt cười nói, "Trong cung cái gì không có? Cái này cũng chỉ là dệt hoa trên gấm cho công chúa mà thôi. Nhưng phi thúy này là do tôn tử nhà ta mang từ Văn Nam mang về, lễ nhỏ nhưng ý trọng, công chúa cũng đừng ghét bỏ."

"Trường giả ban cho, không dám chối từ." Lý quốc công thái phu nhân không có ảm cao, Tam công chúa làm sao dám sĩ diện ở trước mặt nàng, vội vàng cúi người cảm tạ, nghe được ý vị thâm trường trong lời nói của Lý quốc công thái phu nhân, trên mặt đỏ bừng một mảnh, cúi đầu nhận chiếc vòng đeo vào cổ tay, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười yêu thích.

"Như vậy rất tốt." Thái Hậu khẽ vuốt cằm, cũng lấy từ trong tráp ra một kiện chu hoa để thưởng, rồi mới cho Tam công chúa ngồi xuống bên cạnh mình.

Không hề biết Thái Hậu bên nặng bên nhẹ, lại chọc tức một người.

Ngồi cùng cấp với Từ phi ánh mắt chạy một vòng tại Tam công chúa đang cúi đầu ngoài cười nhưng trong không cười nói, "Nurong nurong thích công chúa, có thể thấy được là duyên phận của Tam công chúa." Thấy Thái Hậu khẽ gật đầu, cung phi trong mắt chột lóe, cười nói với Thái Hậu, "Cũng là do Tam công chúa luôn làm cho người ta thích, không phải sao.." Khóe miệng nàng khẽ nhúc nhích, mỉm cười nói, "Thái phu nhân thích nàng không nói, hôm kia nhà mẹ đẻ của Uông tần tới thăm, cũng tặng cho công chúa một chuỗi gì nhỉ..."

Nàng tựa hồ hồi tưởng lại, hồi lâu, khi Tam công chúa sắc mặt đột nhiên trắng bệch cười nói, "Tràng hạt đậu đỏ phải không?"

Nàng vừa dứt lời, Tam công chúa vẻ mặt kinh hãi đứng dậy, nhìn về phía Thái Hậu trên mặt đang tức giận.

A Nguyên một bên uống sữa, một bên trộm nhìn những cung phi vẻ mặt hả hê, trong lòng có vài phần đồng tình với Tam công chúa.

Nếu là hôm nay không thể đem việc này nói rõ ràng, Tam công chúa thất sủng là chuyện ván đã đóng thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tranh đấu trong hậu cung chính là như vậy, giết người không thấy máu.

Thái Hậu tuy rằng phiền chán chuyện như vậy, nhưng cũng biết, chỉ cần hậu cung còn tồn tại, tranh chấp như vậy là không thể

thiếu, cũng lười so đo với các phi tử. Chỉ là nghĩ tới Tam công chúa nhìn nhả nhận lịch sự, nhưng sau lưng lại nháo ra chuyện như vậy, nghĩ đến một phen ý tốt của mình, cảm thấy tức giận trong lòng, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ, nghiêng đầu nói với Thái phu nhân Lý quốc công "Chắc là mấy thứ này của tỷ tỷ, cũng không phải chỉ có một cái đầu phải không." Thấy cung phi kia trên mặt dương dương tự đắc, âm thanh lạnh lùng nói, "Về phần Đường phi, quản cho tốt nhị công chúa."

Đường phi thấy Thái Hậu nói tới nhị công chúa, trên mặt hơi hơi cứng đờ, càng thêm mất tự nhiên.

Lý quốc công thái phu nhân tuy có chút tiếc nuối Tam công chúa, nhưng cũng không phải là súng trên tay Đường phi, trước mặt công chúng nói ra điều này, sẽ làm phiền hà nhà Lý quốc công mất mặt theo, lúc này mỉm cười hòa khí nói, "Nghe nói thông phòng của nhị phò mã có bầu??" Nàng thấy gương mặt cau giận của Đường phi mỉm cười nói "Nếu theo ý ta, nhị công chúa cũng không nên náo động với phò mã, mặc kệ như thế nào, luôn phải có tử tự trước, kéo dài hương khói cho nhà chồng mới là chính sự."

Nhị công chúa lúc đầu xem trúng một vị Trạng Nguyên trong kinh, khóc nháo đòi gả cho người ta. Khổ nỗi người trong lòng đã có thể thất, nói gì cũng không chịu bỏ thể tái thú, nhị công chúa đem hết tất cả các chiêu thức trong người ra thử, nháo cho trong kinh gà bay chó sủa. Vị Trạng Nguyên kia mang theo thể tử ra bên ngoài nhậm chức, Hoàng thượng cũng không phải người hoa mắt ù tai, không thêm đề ý tới việc trai giả ngược lại càng coi trọng người không ham phú quý như vậy, bởi vậy la mắng nhị công chúa một hồi rồi gả vào một nhà huân quý trong kinh thành, bởi vì thanh danh của nhị công chúa như vậy nên người nguyện ý làm phò mã tự nhiên cũng không phải gia đình thể gia huân quý, chẳng qua chỉ bình thường thôi.

Nhị công chúa đối với Trạng Nguyên lang nhớ mãi không quên, tự nhiên chướng mắt phu quân tầm thường vô vị, chỉ biết vui chơi, hoàn khổ đệ tử, bởi vậy công chúa và nhị phò mã cảm tình rất kém cỏi, thậm chí không chịu cùng phòng. Nhị phò mã tuy bản thân không có bản lĩnh lớn, nhưng được nuông chiều trong nhà từ bé tới lớn, có chỗ nào phải chịu ủy khuất như thế? Nạp một hơi tới mấy thông phòng, chỉ tiêu dao trong nhà của mình, ngay cả Công chúa phủ cũng lười đi, tuy rằng Hoàng thượng cũng đã la mắng vài lần, nhưng không thể có chuyện nhạc phụ mỗi ngày chú ý chuyện trong nhà của con rể

và nữ nhi, huống hồ nhị công chúa cũng rất mất mặt, nghe nói gần đây lại xem trúng một thiếu niên nhìn giống trạng nguyên, dưỡng trong phủ của công chúa phủ, Hoàng thượng ngày thường cũng không thích nữ nhi này nhiều, nay cũng lười không để ý đến nàng.

Việc này, thân là mẫu thân Đường phi tự nhiên rõ ràng thấu đáo, trên mặt cứng ngắt không được, trong lòng lại ghi hận Tam công chúa.

Rõ ràng Uông tần có thân phận thấp hơn nàng, lại cả ngày trang thành thật, nịnh hót Hoàng Hậu, đều là tứ hôn, nhị công chúa chẳng qua chỉ gả vào nhà bình thường, Tam công chúa lại muốn gả cho trưởng tôn Lý quốc công, nàng sao có thể bình tâm tĩnh khí?

"Nương nương..." thấy Thái Hậu nói đã nhiều mà còn chưa nhìn mình một cái, Tam công chúa suýt nữa bị hù tới rơi nước mắt.

Nàng xưa nay trong cung như người tàn hình mà sống, mẹ đẻ là Uông tần không được sủng ái, tới nay vẫn là tần vị, tuổi đã lớn sắc lại suy, chẳng qua chỉ sống trong cung cho qua ngày, bây giờ không dễ dàng mới vào được mắt của Thái Hậu, lại vì vài câu nói của Đường phi mà mất đi tất cả, làm lòng nàng lạnh lẽo, cũng không dám rơi lệ trước mặt Thái Hậu chỉ thật nhanh cúi đầu, cách đó không xa A Nguyên thấy một giọt nước mắt rơi xuống chân công chúa chạm vào nền đất.

"Y nha..." A Nguyên trong lòng Hoàng Hậu giật giật. Hoàng Hậu khẽ thở dài, biết Tam công chúa dù thế nào cũng không dám tranh chấp với Đường phi, nhưng mà đây lại không phải việc nhỏ, nàng không nên nói điều gì, nhưng thấy A Nguyên tựa hồ có chút khổ sở, ôn hòa sờ sờ đưa nhỏ, khẽ ngẩng đầu, đối với cung phi ngồi phía sau có vẻ mặt đoan trang luôn mỉm cười trầm mặc khẽ vuốt cằm, thấy cung phi ngẩn ra rồi không dấu vết bụng chung trà lên nhấp một ngụm, trên mặt liền lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Bên này mất qua mây lại như thế, A Nguyên vẫn chưa chú ý, thời điểm nhìn thấy Tam công chúa rơi lệ nghe được phía dưới truyền tới một giọng nữ ôn nhu, "Nói tới, ngũ công chúa cũng thật thích những thứ lật vật như vậy." Thấy mọi người đều nhìn qua, cung phi kia cười với Thái Hậu, "Đường phi tỷ tỷ nói chuyện, làm thần thiếp nghĩ tới ngũ công chúa. Đứa bé kia luôn thích những thứ mới mẻ đa dạng, đặc biệt thích tràng hạt có màu sắc, tứ hoàng huynh của nàng còn đau lòng nàng, cái gì tràng hạt đậu đỏ, tràng hạt mã não phàm là trong kinh có, hoàng huynh nàng đều thu đến cho nàng."

"Ngũ nha đầu xưa nay thích trang điểm, nhưng ai gia nhìn nàng như thế trong lòng cũng thích." Nói đến ngũ công chúa, ánh mắt Thái Hậu nhu hòa rất nhiều, hiển nhiên ở trong lòng nàng, ngũ công chúa so với Tam công chúa được sủng ái hơn rất nhiều.

Cung phi kia vội vàng cảm ơn Thái Hậu.

A Nguyên thấy trên mặt Hoàng Hậu trên không che giấu được ý cười, tò mò nhìn hướng cung phi kia, thấy dung mạo của nàng cũng bình thường, ở trong cung chỉ là thường thấy, quần áo cũng không có gì đặc biệt, nhưng mà Từ phi và Đường phi lại ngồi bên dưới nàng, tại thời điểm nàng lên tiếng cũng lộ ra biểu tình kiêng kỵ, ngay cả Túc vương phi nhìn về phía cung phi này ánh mắt cũng thêm vài phần thân cận, A Nguyên biết cung phi cũng không có bình thường như vậy bình liên không khác không khác, chỉ nhìn cung phi này chuẩn bị làm gì.

"Nha đầu kia bướng bỉnh, lời của thần thiếp lại không bằng mẫu hậu và Hoàng Hậu nương nương." Cung phi mỉm cười tiếp tục nói, "Bởi vậy, thần thiếp ngược lại vẫn có thể hiểu được tâm tình của các tiểu cô nương." Thấy Tam công chúa ngẩng đầu cảm kích nhìn mình, nàng chỉ ôn thanh nói "Nhà mẹ đẻ Uông tần nhiều người như vậy, cả năm mới tiến cung một lần, còn hận không thể đem hết thứ tốt trong kinh tới? loại đồ chơi tràng hạt này trai gái còn nhỏ, ai lại không thích? Cho nhiều thêm hai cái, cũng vậy thôi."

"Quả thật còn tràng hạt ô mộc nữa." Tam công chúa lấy dũng khí nói.

Cung phi biết biện giải thêm nữa sẽ để người không thích, thấy Thái Hậu trên mặt tươi cười, liền mỉm cười ngồi ở một bên không nói.

"Đức phi, nói rất có lý. Nữ hài nhi thích trang sức, điều này cũng bình thường." Mặc kệ chân tướng thế nào, Đức phi đến cùng là bảo vệ mặt mũi của công chúa hoàng gia, Thái Hậu cũng không quá khắt khe, chỉ mỉm cười với Lý quốc công thái phu nhân "Lần sau tỷ tỷ tới, nhớ mang nhiều nhiều trang sức và mấy thứ đồ chơi nhỏ này." rồi không nói tiếp vấn đề đó, làm Tam công chúa khổ sở trong lòng, mặt trúng bệch.

Lý quốc công thái phu nhân, cũng không nhiều lời nữa, hiển nhiên trong lòng tự có ý tưởng.

"Tam nha đầu mau ngồi xuống." Hoàng Hậu đối với Đức phi hài lòng cười, thấy người sau cũng thập phần kính cẩn gật đầu, mới ôm A Nguyên ôn thanh nói, "Gọi người tới, cũng là để người nhìn thấy đường muội của người, sao lại cách xa như vậy?"

"Người ôm nàng, nàng lại thân cận với người hơn ta." Thấy A Nguyên thành thật ghé vào ngực Hoàng Hậu, Thái Hậu chỉ vào nàng cười nói, "Mau mau trả lại ta, bằng không ta là muốn bực."

Không hay biết A Nguyên lúc này có chút mệt mỏi, thập phần hoài niệm không khí an tĩnh trong vương phủ, Tam công chúa vội vàng đứng dậy, từ trong ngực Hoàng Hậu cẩn thận ôm mình đi đến trước mặt Thái Hậu, đầu nhỏ của A Nguyên lặn vào trong ngực Thái Hậu không nói. Íu xiu như vậy, còn đối với mình ý lại như vậy, Thái Hậu nao nao, trong mắt sinh ra vài phần thương tiếc.

Đều nói tiểu hài nhi trong mắt sạch sẽ nhất, không nhìn nổi những thứ dơ bẩn.

Trong lòng thương tiếc, Thái Hậu đem A Nguyên ôm trong lòng, vừa ngẩng đầu đã thấy Tam công chúa gương mặt thấp thỏm đứng đó, trong lòng khẽ thở dài, ôn thanh nói, "Người là đứa bé ngoan, sau khi trở về cũng đừng nghĩ nhiều." Trong cung là địa phương nào, Thái Hậu quá rõ ràng, nếu là hôm nay nàng biểu hiện chán ghét Tam công chúa, nội giám cung nữ ngoài kia, có thể đập trên mặt Tam công chúa để đi.

"Cái gì đứa bé ngoan?" Khi Tam công chúa nhanh chóng gật đầu thì nghe bên ngoài truyền đến tiếng nam tử trong trèo, A Nguyên lộ ra đầu nhỏ nhìn ra bên ngoài, thấy một hình ảnh chói mắt đi vào, đến trước mặt thỉnh an Thái Hậu rồi nhận lễ của Hoàng Hậu và các phi tần, mỉm cười nói, "Mẫu hậu cho nhi

tử nhìn khuê nữ của tam đệ nào?" Thấy trong ngực Thái Hậu lộ ra đôi mắt tròn vo, không khỏi lại cười nói, "Nhu thế nào lại nhỏ như vậy?"

Nói xong, cúi người từ trong ngực Thái Hậu ôm A Nguyên ra cười nói, "Ta là hoàng bá phụ của ngươi." Nhưng mà vừa dứt lời, liền cảm thấy một trận ướt át cảm giác chảy dọc theo cánh tay của mình vào đến ngực, kinh ngạc nhìn A Nguyên trên tay khóc không ra nước mắt.

"Đây là..." Hoàng thượng khóe miệng hơi co giật.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Mọi người trong cung sợ ngây người, mắt thấy từng giọt chất lỏng từ trên người Hoàng thượng nhỏ xuống đất, tình trạng như vậy chưa ai thấy qua, ai cũng không biết nên nói gì vào lúc này cho phải.

"Phốc xuy..." trong lúc A Nguyên che kín ánh mắt của mình ảo tưởng việc này không có xảy ra thì nghe phía sau Hoàng thượng truyền đến tiếng cười khê, nỷ nhân phụ thân của nàng từ sau Hoàng thượng đi ra, nhìn khuê nữ nằm trong lòng Hoàng thượng giả đã điều cảm thấy dờ khóc dờ cười không để ý tới Hoàng thượng đang tức giận mà cười nói "Hoàng huynh, ngươi và bé mập nhà ta thật là có duyên." khuê nữ của hắn còn không có tiểu trên người hắn đâu.

"Bệ Hạ." Túc vương phi chỉ hận bây giờ không thể ngắt đi, đứng dậy xanh mặt nói, "Va chạm ngực giả là chúng ta không phải."

"Thôi, lại không phải chuyện gì lớn." Hoàng thượng ôn hòa ngoài dự đoán mọi người "Chẳng qua chỉ là đứa bé nghịch ngợm thôi." Nói rồi đưa A Nguyên cho Túc vương đang cười phốc phốc bên cạnh còn mình thì đi thay y phục.

A Nguyên vội vã nhìn qua thấy Hoàng thượng là nam tử thanh tú một chút cũng không dễ coi như phụ thân nhà mình, nhưng mình va chạm hắn như vậy, hắn cũng không tức giận, trong lòng tăng thêm một điểm cộng cho vị hoàng thúc này, rồi hừ hừ hai tiếng trong ngực Túc vương thể hiện mình cũng khó chịu để Túc vương phi bỏ đi.

Túc vương phi một bên tay thay tã cho A Nguyên trong cung của Thái Hậu một bên thở dài nói, "Đã nói ngươi ăn ít một chút, nhìn xem có phải là đã xảy ra chuyện không?" Thấy A Nguyên nằm sắp quay đầu chỗ khác, nhìn rất bi phần, nàng cười nói với Hoàng Hậu "Nàng đây là có ý tức giận với ta sao?"

Thấy mẹ con này hai đều quệt miệng, Hoàng Hậu cực kỳ buồn cười ôn thanh nói, "Đứa nhỏ này có chút mệt mỏi tinh thần không tốt thôi." Lại cảm thấy thú vị cười nói, "Nhưng đây là lần đầu tiên Hoàng thượng ..."

"Hoàng tấu a!" Túc vương phi dậm chân, xoay người thờ phỉ phò không nói.

"Được rồi, chẳng qua chỉ đùa với ngươi thôi ngươi lại thật sự tức giận với ta sao?" Hoàng Hậu dỗ dành muối quả thực dễ như trở bàn tay, chỉ cần một ít điểm tâm mới lạ và đồ chơi thú vị liền dụ Túc vương phi hết giận, hai người ôm A Nguyên trở về đã thấy Hoàng thượng đã ngồi ngay ngắn cúi đầu nói chuyện bên cạnh Thái Hậu, Túc vương đang ngồi nhàm chán bên cạnh thấy khuê nữ của mình cười hí mắt nói "Bé mập, lại chỗ phụ vương."

Bé mập cái tên như vậy, thật là làm A Nguyên thương cảm được không? Chịu đựng bi phần trong lòng, A Nguyên cảm giận quay đầu, trong nháy mắt quyết định đền bù sai lầm vừa rồi của mình, tranh thủ cố gắng bán manh cho hoàng bá phụ. Cố gắng giơ hai tay nhỏ về phía Hoàng thượng mà vùng vẫy.

"Ngươi vẫn còn...?" Đôi mắt đào hoa của Túc vương nhìn tới không có hảo ý hỏi, "Vừa rồi có phải còn chưa tận hưởng không?"

"Tam đệ." Hoàng thượng dờ khóc dờ cười, thấy A Nguyên giương mắt nhìn mình cũng cảm thấy thú vị, nói Hoàng Hậu đưa A Nguyên cho mình rồi ôm trong ngực, nhìn vật nhỏ mềm mềm thỏa mãn ôm lấy cánh tay của mình cảm thấy trong lòng mềm mại, ánh mắt rơi vào trên ngực A Nguyên thấy một cái khóa trường mệnh tinh xảo thì ngẩn ra, hí mắt nhìn Túc vương đang kéo Túc vương phi tới bên người nói gì đó, ngón tay thon dài sờ khóa trường mệnh của A Nguyên như đang ngắm nghía điều gì.

"Ai gia vừa nói, đây là trường nữ của tiểu Tam, phong làm công chúa cũng hoàn toàn không có gì không ổn." Thái Hậu nể trọng trưởng tử Hoàng thượng, nhưng cũng thích ầu từ Túc vương cười nói, "Hoàng Thượng cảm thấy thế nào?"

"Điều đó đúng." Hoàng thượng không biết đang suy nghĩ cái gì, nghe được lời Thái Hậu, trong mắt lộ ra một tia tinh quang, cúi đầu nhìn A Nguyên về mặt cảnh giác dùng vuốt nhỏ che khóa trường mệnh của mình lại, bộ dáng khóa của ta thật bảo bối không thể nào cho người làm hắn không khỏi bật cười, néo khuôn mặt nhu nhĩ này một chút ôn thanh nói, "Nếu mẫu thân thích, nhi tử liền dệt hoa trên gấm là tốt rồi." Trầm mặc một lát mới nói "Đứa nhỏ này phú quý đã là cao nhất, nhi tử nhìn nàng thực thích khóa trường mệnh của mình, cũng mong nàng vĩnh hưởng tôn vinh, vậy phong hào là Vinh Thọ đi."

Thái Hậu nghe xong quả nhiên thập phần vui vẻ, cảm thấy Hoàng thượng đây là cho mình mặt mũi vội nói, "Nhu thế thì không còn gì tốt hơn. Hoàng Đế nếu đã quyết định vậy hạ chỉ sắc phong là tốt nhất." Nói xong nhìn A Nguyên biểu tình không biết gì mỉm cười "Bé mập của ta, nên được những điều này."

"Bé mập, tên như vậy thật sự là có chút..." Hoàng thượng không dám gạt bừa cười với Thái Hậu nói, "Một khi đã như vậy, mẫu hậu cho nàng một cái nhũ danh đi, đừng để tam đệ tùy ý kêu như vậy."

"Ai gia chỉ mong nàng cả đời bình an hi vọng không có phiền não." Thái Hậu ôn thanh nói, "Tên là Nguyên An, nhũ danh là A Nguyên đi."

Cả hai đời mình đều là A Nguyên sao? A Nguyên cảm thấy rất vui vẻ, liên tục xoa tay múa chân.

"Mẫu hậu thích, nhi tử tự nhiên không có dị nghị." Hoàng thượng cười một tiếng, cánh tay ôm A Nguyên hơi chặt lại, mới dùng vẻ mặt không thêm để ý cười với Thái Hậu nói "Gần đây tôn thất có mấy đứa bé ngoan, nhi tử cũng muốn phong tước vị cho bọn họ. Tỷ như A Khanh nhà Tam đệ" hần nói tới đây đã thấy sắc mặt của Thái Hậu chìm xuống, đôi tay run nhè nhẹ cúi đầu xem như không thấy cung kính nói, "Đứa nhỏ này thân thể yếu đuối, ta vốn là e hấn gánh không nổi Túc vương phủ, mới để cho a Đường tập tước, chẳng qua chỉ là làm nhân vương, thật ra cũng không quan trọng."

"Thì ra là vậy." Thái Hậu cắn răng cười lạnh.

Chẳng trách chuyện phong công chúa, Hoàng thượng phối hợp thống khoái như vậy, vinh sủng A Nguyên như vậy, thì ra là lấy đứa nhỏ này trao đổi với nàng, muốn phong vương cho Phụng khanh!

Nhưng Hoàng thượng vừa rồi rất nể mặt mình, Thái Hậu cũng không muốn xé rách da mặt để mẫu tử sinh ra hiềm khích, trên mặt rất có chút khó coi quay đầu không nói, Lý quốc công thái phu nhân thấy tình hình không tốt vội vàng lấy tay mình đặt lên tay Thái Hậu để nàng bớt tức giận.

Hoàng Hậu ngồi một bên, trên mặt chợt lóe lên biểu tình phức tạp thật nhanh, ngay khi Hoàng thượng kiên định nhìn Thái Hậu thì ánh mắt thông xuống, bộ dạng yên tĩnh.

Chúng phi không biết vì sao chủ tử có trạng huống như vậy, nhưng cũng nghe nói qua Thái Hậu chán ghét trưởng tử của Túc vương nên chỉ nhìn nhau một cái, không dám lộ ra điều gì.

Thái Hậu chán ghét trưởng tử của Túc vương phi nhưng ba nhi tử sau lại rất được sủng ái, từ nhỏ đã nuôi ở trong cung, ngay cả trưởng nữ cũng được phong là Vinh Thọ công chúa, hiển nhiên Túc vương phi không phải là người dễ trêu vào, huống gì trong kinh xưa nay nổi danh trân trọng thể tử Túc vương còn ở đây, ai cũng không dám vọng động, chỉ lui ở một bên nghe Thái Hậu và Hoàng thượng nói chuyện.

Túc vương phi muốn nói lại thôi, bị Túc vương ở một bên đè tay xuống, nghiêng đầu nhìn về mặt bình tĩnh của trượng phu, Túc vương phi hốt mất liên đồ.

"Nhi tử cũng cầu mẫu hậu thương tiếc nhi tử." Nhìn Túc vương phi thương tâm, Túc vương ở trong lòng thở dài, cười nói với Thái Hậu "Một nhà có hai vương, cầu mẫu hậu cho nhi tử cái thể diện này đi!"

"Hoàng Đế muốn thế nào?" Thấy Túc vương vẻ mặt cười hi hi, Thái Hậu trong lòng đau lòng hần. Nhưng biết tâm ý hôm nay của Hoàng thượng. Từ trước tới giờ mình như thế nào, Hoàng thượng cũng không thêm để ý, nhưng nếu là quá phận, khó tránh khỏi để Hoàng thượng sinh lòng khúc mắc, lúc này cảm thấy mỗi một thấp giọng nói, "Chỉ là không thể quá mức."

Hoàng thượng trên mặt lộ ra vẻ vui mừng vội vàng cười nói "Chẳng qua chỉ là một Quận vương, nhi tử biết đúng mực, chỉ là nhi tử muốn nhà tam đệ tăng thêm một phần vinh quang mà thôi." Thấy khoe miệng Thái Hậu lộ ra nhàn nhạt châm chọc, hần thấp giọng khụ một tiếng, mỉm cười nói, "Đề huynh muội bọn hần cùng vui, cũng là để tam đệ song hỷ lâm môn."

"Nhưng là A Khanh còn cần chiếu cố của mẫu thân, khi nào vương phủ mới bị tốt, mấy năm nữa mới phân nhà ra." Túc vương thấy Túc vương phi vẻ mặt căng thẳng, vội vàng nói.

"Vương phủ mới còn phải chuẩn bị lâu, người yên tâm, trăm không phải là người nhẫn tâm sẽ không để mẫu tử các người chia lìa." tâm nguyện Hoàng thượng được hoàn thành luôn mỉm cười nói.

"Nếu là chuẩn bị Vương phủ mới" khoe mặt Thái Hậu lạnh lùng lạnh nhạt nói, "Vậy chuẩn bị cho cả A Nguyên công chúa của chúng ta. Vậy" Thái Hậu ý vị thâm trường nói "Mới gọi là song hỷ lâm môn!"

Hoàng thượng ngẹn lại một hồi, cuối cùng cũng không ra lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Vào cung một vòng, A Nguyên nhận được không ít ưu việt.

Chỉ là cuối cùng, nàng nhảy bổn phát hiện việc Thái Hậu chán ghét mỹ nhân đại ca nhà mình quả thật không phải tin đồn vô căn cứ. Tuy rằng mỗi bên thỏa hiệp một ít, nhưng mà trên mặt Thái Hậu vẫn không vui, kiên nhẫn nói mấy câu với Hoàng thượng liền kêu mệt mỏi cho cung phi thôi lui rồi dắt Lý quốc công thái phu nhân đi vào trong.

Túc vương thấy mình đã nhặt được tiện nghi, làm sao còn nguyên ý ở lại lâu hơn? Ôm tức phụ và khuê nữ, và các loại ban thưởng lớn trong cung bước đi. Để lại mình Hoàng thượng cười khổ không thôi đi về Phụng Nghi cung với Hoàng Hậu.

Trong xe, Túc vương phi tinh thần uể oải, Túc vương biết tức phụ mềm lòng sờ tóc nàng ôn thanh nói, "Ta đã nói với ngươi sẽ không để A Khanh bị ủy khuất." Thấy Túc vương phi chỉ gật đầu hần thờ dài nói, "Như vậy, đã là kết cục tốt nhất." Trường tử phong vương, thứ tử phong thế tử, ấu nữ phong công chúa, như vậy một phen cũng để toàn kinh đô biết Túc vương hần vinh sùng như trước, không ai dám xem thường hần.

"Đúng là chuyện tốt, là ta nghĩ nhiều." Túc vương phi che mắt lầm bầm nói "Chuyện hôm nay đều là do ngươi tính kế đúng không?" Nàng tuy rằng ngây thơ nhưng không phải người ngu, nhìn hành động của Túc vương sao nàng lại không nhìn ra kỳ quặc trong đó. Thấy Túc vương trầm mặc không nói, Túc vương phi đỏ mặt cười lạnh "Ta nói vì sao mấy ngày này, ngươi thường xuyên thỉnh lập A Khanh, thì ra là bởi vì..."

"Năm đó, ta đã nói với ngươi, vương vị ta sẽ lưu lại cho a Đường." Túc vương cầm tay Túc vương phi nhẹ giọng nói, "A Khanh, ta thương yêu hần. Nhưng nếu so sánh với a Đường" hần thấp giọng thờ dài "Ta sẽ vẫn luôn đưa ra lựa chọn đó."

A Nguyên càng nghe càng không hiểu ra sao, nhưng thấy vợ chồng Túc vương không nói gì thêm nên đi ngủ dưỡng sức để buổi tối tiếp tục chơi đùa.

Túc vương phi trong lòng phức tạp, về tới Túc vương phủ chỉ ôm A Nguyên xuống xe để Túc vương về mặt cười khổ đi theo phía sau, bộ dạng theo đuôi có chút đáng thương. A Nguyên nhìn Túc vương qua vai Túc vương phi, vẫy vẫy tay gọi hần đi cùng Túc vương phi. Túc vương thấy khuê nữ tìm chính, đang muốn mặt dày đi lên đồ tức phụ lại thấy bên ngoài sân có mấy tiểu nha đầu thấp giọng vui cười, trên mặt đỏ lên bộ dạng xuân tâm nhộn nhạo mới thấp giọng một khụ một tiếng, nói nhỏ vài điều bên tai Túc vương phi rồi rời đi.

"Chuyện gì xảy ra?" Túc vương phi thấy kia mấy tiểu nha đầu về mặt kinh hãi không khỏi nhú mày hỏi.

"Nương nương, đại công tử Thành Dương Bá tới thăm đại thiếu gia, các nô tì..." Một nha đầu nhỏ giọng nói rồi đỏ mặt lên.

A Dung tới?" Túc vương phi ngẩn ra trên mặt lộ rõ tươi cười, không che giấu trong lòng vui vẻ nói "Đúng rồi, A Dung và A Khanh thân nhau từ nhỏ tới lớn, biết A Khanh thân thể tốt lên mới lại đây thăm." Rồi liền thanh gọi bọn nha đầu đi chuẩn bị đồ ăn tinh xảo, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nguyên thấp giọng nói "Đáng tiếc, ngươi sinh trễ vài năm." Bằng không với tướng mạo của đứa bé kia, còn có gia phong như vậy nên là con rể nàng.

Nhất thời, Túc vương phi cảm thấy thập phần tiếc nuối.

A Nguyên vẫn đang mơ mơ màng màng tò mò nhìn Túc vương phi.

A Dung? Đó là ai?

Bất quá có thể làm bằng hữu tốt của mỹ nhân đại ca nhà nàng, Vinh Thọ công chúa điện hạ vừa mới ra lò tỏ vẻ, vẫn có thể có được một nụ cười của công chúa điện hạ!

Túc vương phi đi về phía viện của Phụng Khanh.

A Nguyên vừa mới bị ôm đến trong phòng đã bị một đôi thiếu niên mặt mày tuấn tú, đẹp như trăng sáng trước mặt làm cho bản thân rung động không ngừng. Thấy hai thiếu niên đều đứng ở bên cạnh bàn gỗ lim cúi đầu nghiên cứu một bộ tranh vẽ, nàng cảm thấy hai người so với tranh vẽ kia còn đáng xem hơn, A Nguyên không khỏi hoa cả mắt, cái mũi nhỏ có chút nóng lên, vội vàng quay đầu niệm thanh tâm chú, lặng lẽ niệm" nữ nhân đều là họa thủy!"

"Thình an vương phi." Hai thiếu niên đó, Phụng Khanh chỉ lo lao tới ôm lấy muội muội tâm can bảo bối, thiếu niên còn lại trên mặt lộ ra tươi cười hành lễ với Túc vương phi rồi đứng dậy cười nói "Có một bộ tranh chữ mới, ta nghĩ A Khanh cũng thích, bởi vậy mới đến nhà bái phỏng."

"Xem ngươi nói kia, ngươi đến là ta vui rồi." Túc vương phi mặt mày hớn hở, nàng thật sự thích thiếu niên này kéo hần lại sáng giọng "Nhà các ngươi cách vương phủ không xa, lại không chịu thường xuyên tới cửa." Thấy thiếu niên cúi đầu cười, tao nhã vô hạn nàng nao nao, lần nữa ôm hận thập phần tiếc nuối nhìn A Nguyên đang lật đật tây trong ngực Phụng Khanh, thấy đứa nhỏ móc hai hạt minh châu từ trong yếm ra rầm rì đẩy vào ngực Phụng Khanh làm bộ không được phép không cần.

"Đây là công chúa?" A Dung thấy trên mặt Phụng Khanh vì đứa nhỏ mà hiện ra nhàn nhạt hồng nhuận, cảm thấy phá lệ thú vị nhìn về phía A Nguyên.

Trong cung có thể có bí mật gì? Thái Hậu có ý phong cho trưởng nữ của Túc vương là công chúa, chuyện này đã truyền khắp các góc ngách trong kinh, ở Túc vương phủ tự nhiên không có khả năng không biết.

"Ngươi gọi muội muội là được rồi." Túc vương phi thấy A Dung khuôn mặt tuấn mỹ tao nhã lễ độ, thương tiếc nói, "Cha mẹ ngươi còn ở biên quan, trong kinh chỉ có một mình ngươi, có bao nhiêu là gian khó, ta với mẫu thân ngươi từ nhỏ đã có tình cảm ngươi có gì băn khoăn cứ nói với ta?"

Túc vương phi và phu nhân Thành Dương bá phủ từ nhỏ đã cùng được nuôi ở bên người Anh quốc công thái phu nhân, làm bạn lớn lên rồi lần lượt xuất giá, nhiều năm như vậy đi qua. Nếu không phải mấy năm trước Thành Dương bá phủ chỉ trấn thủ biên quan, Thành Dương bá phu nhân vì chiếu cố trọng phu cũng đi theo cùng thì bây giờ bên người Túc vương phi còn có thể thêm một người để chia sẻ tâm sự trong lòng.

A Dung là trưởng tử của Thành Dương bá phu nhân, bởi vậy Túc vương phi đối với hắn càng bất đồng.

"Trong nhà tổ phụ tổ mẫu đều còn đó, nương nương không cần quá lo." A Dung mỉm cười tiếp tục nói "Huống gì ngày thường còn có lão sư chi bảo, cũng không có thập phần gian nan."

"tam phòng của nhà ngươi như thế nào ta còn không biết sao?" Nghe A Dung nói vậy, Túc vương phi lộ ra nụ cười lạnh, lạnh lùng nói "Ngày đó, nếu không phải mẫu thân ngươi bảo ta không cần so đo với nàng, ta đã quát trên mặt của nàng mấy bàn tay!" Thấy A Dung không động, nàng đau lòng nói "Tổ mẫu của ngươi đều bị khí đến bệnh, ngươi cũng không tới nói với ta hay cậu của ngươi, nhìn như vậy cũng quá thể rồi." Cậu A Dung cậu hiện giờ đã là quan tứ phẩm trong kinh năm đó lại ngênh cười một vị quận quân, trước giờ không phải chỉ ngồi không, nhưng đánh chuốt khó tránh khỏi đụng hồng bình ngọc, làm cho lòng người ta luôn thấy khó chịu.

"Tam thẩm đau điệt nhi, điệt nhi cũng biết." A Dung thấy Túc vương phi đau lòng mỉm cười nói "Chỉ là nàng vẫn chưa từ trên tay cháu chiếm được tiện nghi gì, một nữ quyến thôi, ta cũng lười tranh chấp với nàng."

Thành Dương bá Phong Tước là vì công lao thực sự, ở trong triều là người chạm tay có thể bóng. Bởi vậy 2 đệ đệ của hắn cũng đều cưới cao quan chi nữ trong kinh. A Dung nhị thúc cưới đích nữ của nhị phẩm Tổng binh, nay tại bộ binh sống như cá gặp nước. Tam thúc tiến thân khoa cử bởi vậy cưới con gái của Sư gia mình làm thê tử. Chỉ là hai thím này, nhị thím xuất thân nhà võ tướng tính tình sang sảng cương trực, cùng Thành Dương bá phu nhân tính cách cực tốt, đối với nàng thập phần không muốn xa rời. Chỉ có tam thím khinh thường xuất thân của phu nhân Thành Dương bá, nhiều lần khiêu khích tởm mếu của A Dung đã là mắng vài lần nhưng vẫn ý vào mình đã sinh nhi tử, phụ thân lại ân sư của phu quân nên vẫn luôn làm theo ý mình.

"Nếu để ta nói, ta sẽ bảo nàng lăn ra khỏi Thành Dương bá phủ!" Túc vương phi cười lạnh, "Dựa vào một thân vinh quang của cha người thì dù không ưng mẫu thân ngươi xuất thân thấp thì tiện nhân đó cũng có mặt mũi gì mà đặt chân tại nhà ngươi!"

A Dung cúi đầu không nói.

Mẫu thân hắn, Thành Dương bá phu nhân, năm đó đúng là một tiểu nha đầu nuôi ở bên cạnh Anh quốc công thái phu nhân mà thôi, sau này vì để nàng có đủ thân phận gả cho phụ thân mình năm đó đã là quan cao tam phẩm, Anh quốc công thái phu nhân mới tuyên bố với mọi người mẫu thân chỉ là tạm trú tại Anh quốc công phủ do nàng giáo dưỡng, chuyện này cũng không thể giấu giếm người khác trong kinh lời đồn đãi cũng không thiếu, nhưng Thành Dương bá phu nhân lại thân cận với Túc vương phi, tẩu tử lại là quý nữ tôn thất nên ai cũng dè dặt ít nhắc đến mà thôi.

Nhưng dĩ nhiên hắn sẽ không nói cho Túc vương phi biết bởi vì tam thím quá mức ương ngạnh, tam thúc của hắn đã nhịn không nổi nữa phu thê ly tâm đã là việc trước mắt.

A Nguyên đang râm rì làm nũng với nữ nhân đại ca, đột nhiên nhìn thấy thiếu niên đang nói chuyện với mẫu thân nhà mình lộ ra nụ cười lạnh thấu xương cốt, nhất thời tiêu móng vuốt đang cầm minh châu ẩn trên mặt Phụng Khanh không động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Tuy rằng đầu não đơn giản nhưng A Nguyên nhìn ra được vị thiếu niên đang cười thanh đạm trên mặt kia thật ra thập phần đáng sợ tự nhắc mình sau này cách hắn xa một chút.

Cổ nhân rất thông minh, A Nguyên cảm thấy mình không thể đấu lại vị gia hỏa thông minh và bại hoại như vậy.

Túc vương phi càng thương tiếc A Dung vỗ tay hắn dặn dò đủ điều, thấy tỷ nữ trong phủ đem vô số điểm tâm đưa vào bỗng nhiên nghĩ tới những lời Túc vương nói với mình lúc nãy lại cười nói "Ngươi ở chơi với A Khanh một lát chờ ta về cùng ăn cơm chiều." rồi nói Phụng Khanh hảo hảo chiêu đãi A Dung xoay người trăm mặt đi về phía nơi ở của Túc vương.

"Nhìn Vương phi có vẻ buồn rầu, chẳng lẽ trong cung bị ủy khuất?" nhìn Túc vương phi rời đi A Dung xoay người ngồi bên cạnh Phụng Khanh mỉm cười nói.

Nghĩ tới Túc vương phi vừa lộ ra một chút dị sắc, A Dung đã có thể nhìn thấu lòng dạ người ta, lá gan A Nguyên liền nhỏ lại, hướng vào trong ngực Phụng Khanh rút một cái bộ váy già chết.

"Chẳng lẽ hôm nay muội muội mệt mỏi?" Thấy A Nguyên thành thật như vậy, Phụng Khanh vô cùng kinh ngạc, nghe A Dung hỏi lại than nhẹ một tiếng ngón tay lơ đãng chạm nhẹ vào mặt A Nguyên "Trong cung còn điều gì có thể làm mẫu thân ủy khuất? Đại khái lại vì ta mà thương tâm." Hắn nghiêng đầu cười nói "Chỉ là giờ ta có thể phong vương coi như cũng để mẫu thân an tâm, về sau..." ánh mắt của hắn ôn hòa nhìn A Nguyên nhẹ giọng nói "Ta tuy ốm yếu nhưng vẫn có thể che chở đệ đệ muội muội của mình."

"Ngươi thích nàng như vậy?" A Dung kinh ngạc cúi đầu thò người nhìn qua, chạm vào ánh mắt tròn vo của A Nguyên thấy đứa nhỏ này quả thật êm dịu khả ái liền đưa ngón tay thon dài cao nhẹ vài cái dưới cằm A Nguyên, thấy đứa bé đang thoải mái hít mũi lại phần hạn mở mắt thật nhanh ụp vào lòng

Phượng Khanh sinh khí, cảm thấy vật nhỏ này quả thật so đệ đệ của mình thú vị hơn, trên mặt lộ ra tươi cười, thò người ra đùa A Nguyên "Có phải thật thoải mái không?"

"Uy!" Phượng Khanh bắt đầu nhìn A Dung về mặt ác liệt tươi cười đùa giỡn táo bạo với muội muội nhà mình thấp giọng nói, "Người đừng phá nữa." Thiếu niên trước mắt luôn có bộ dạng ôn nhu vô hại, trừ bỏ Phượng Khanh đã lớn lên với hắn, ai có thể biết A Dung là loại người ác liệt bại hoại như vậy đâu?

"Nơi này chỉ có người và muội muội, ta có gì phải lo lắng?" A Dung một bên chọc A Nguyên phiền tới mức liên tiếp vung tay nhỏ để hắn cách xa chút nghiêng đầu cười nói "Đề ta thoải mái một chút đi, về phủ rồi lại là những sự tình chán ghét."

"Có cần ta hỗ trợ không?" Phượng Khanh thấy A Dung đùa giỡn muội muội của mình, là một người có quy củ hẳn nghĩ nghĩ liền rồi rầm nói, "Người chạm vào thân hình của muội muội ta, về sau, có phải hay không hẳn là..." phải phụ trách?

Làm một huynh trưởng tốt luôn trân trọng muội muội lại tương giao lâu năm với A Dung, Phượng Khanh hiểu rõ ràng tính nết của người bạn thân này. Phóng nhãn khắp trong kinh trừ bỏ A Dung cũng không có ai là em rể hoàn mỹ trong lòng Phượng Khanh, mặc dù cảm thấy A Dung có chút lớn tuổi, muội muội có chút chịu thiệt, nhưng vẫn cười híp mắt dò xét nói.

"Àn?" A Dung đang đùa giỡn cao hứng, chợt nghe thấy A Khanh nói, lại nao nao, sờ cảm nhìn A Nguyên đang dựng lông mày phòng mím cười nói "thật ra, cũng không phải là không thể." Dù sao mẫu thân nói mạng hắn không thể cười sớm, nếu thực sự có một tiểu tức phụ mềm mềm nộn nộn để đùa giỡn cũng không tệ lắm. Ít nhất mỗi ngày đều có thể trêu đùa nàng cũng là chuyện thú vị. Thấy A Nguyên liếc mắt ửng vào ngực Phượng Khanh cái mông nhỏ quệt qua quệt lại, trong lòng hắn sinh ra chủ ý xấu, cười xấu xa nói, "ta nghĩ mẫu thân cũng sẽ đồng ý."

A Nguyên vừa bị đại ca làm cho sợ tới phát khóc, nghĩ tới mỗi ngày đều phải ở cùng với đại ma đầu, không bằng hiện tại nàng trực tiếp thắt cổ, ửng vào ngực Phượng Khanh, A Nguyên vùng trộm nhìn lại, thấy thiếu niên kia tuy là cười xấu xa nhưng một đôi mắt hẹp lại phát sáng chói mắt cả người đều phảng phất trở nên sinh động hơn, không khỏi bị phần không thôi.

Đầu năm nay, nữ nhân đều là trướng thối, chẳng trách có câu "nữ nhân rắn rết" đó thôi.

"Thì ra muội muội cũng thật cao hứng." A Dung đã lâu không có sức sống như vậy càng thêm vui vẻ.

"Ta sao lại cảm giác mình đã phạm một sai lầm lớn?" Phượng Khanh cười khổ nhưng vẫn nghiêm túc nói "Nếu thật sự như thế, người càng phải tiến lên cao hơn nữa, người đừng quên muội muội của ta là công chúa."

A Dung ngăn ra.

"Không phải ta đang nói đùa với người" Phượng Khanh thấy A Dung nhất thời bị bộ dạng khả ái của A Nguyên mê hoặc, thấy cá cắn câu rồi mới mỉm cười nhưn mày nói "Người vẫn chưa quên lời người nói với ta chứ?" Thấy A Dung thấp giọng khụ một cái rồi cúi đầu, hắn tươi cười nói "Sau này, chỉ thích thể tử của mình, sung ái nàng tín nhiệm nàng yêu thương nàng, để nàng cả đời vui vẻ không vì người mà thương tâm, không nạt hiếp, không thông phòng, không nạp ngoại thất, không..."

"Đồ..." A Dung thất bại sờ mặt, giờ tay làm dáng đầu hàng cười khổ nói "Đùa giỡn một chút là được, người đừng quên chúng ta chênh lệch quá nhiều."

A Nguyên lỗ tai run một cái cẩn thận nghe, nghe xong cảm thấy tiểu tử này nếu không phải quá xấu xa, kỳ thật dựa vào lời nói như vậy, vẫn rất đáng đánh giá lại không khỏi y y nha nha kêu lên.

"Muội muội cũng thích người đó." Phượng Khanh cầm tay nhỏ của A Nguyên nhẹ nhàng cấn cấn.

Bản công chúa là hỏi hắn có phải nói thật không cơ mà!

A Nguyên bị phần nhìn nữ nhân đại ca bề cong ý của mình, rất là bị thương.

"Muốn tìm người thật sự hợp mắt, thật sự quá khó khăn." Phượng Khanh cười ôn hòa với A Dung.

"Người muốn thế nào?" A Dung xòe tay, biết Phượng Khanh cũng không phải vô hại như trong mắt mọi người như vậy, đơn giản hỏi thẳng.

"A Dung chiếm tiện nghi của muội muội là sự tình ghê gớm vô cùng." Phượng Khanh lộ ra nụ cười thanh đạm nhìn mình châu bị nhét trong tay A Nguyên thấp giọng nói "Chỉ là A Nguyên nhỏ như vậy làm sao có thể treo cổ trên cây cột già cơ chứ?"

"Ai là cây cột già?" A Dung khoé mắt giật một cái.

"Ha ha..." Phượng Khanh chưa bao giờ chiếm thế thượng phong như vậy khi ở cùng A Dung, nhất thời cũng cảm thấy thú vị nhưng mà cười vài tiếng lại nghiêng đầu ho khan vài cái ôn thanh nói, "A Dung chờ muội muội ta một thời gian được không? Nếu là sau này muội muội có người trong lòng, A Dung tự nhiên sẽ lui thân thành công. Nhưng nếu là không có A Dung liền che chở nhà đầu kia khoái hoạt qua ngày thế nào?" Trong kinh có bao nhiêu nam tử không nạp thiếp chứ? Nếu là A Nguyên lớn lên rồi mà lại không gặp được phu quân tốt, thay vì mù quáng gả cho người không tốt, còn không bằng để A Dung chiều cổ nàng.

Nhìn Thành Dương bá đi, lớn tuổi hơn Thành Dương bá phụ nhân tới mười mấy tuổi nhưng lại luôn phùng trong lòng bàn tay, ái mộ trân trọng.

Phượng Khanh hi vọng A Dung thừa kế tính tình của phụ thân cũng có thể đối đãi như vậy với thế tử tương lai.

Thì ra số phận bị thảm của A Dung chính là lớp xe dự phòng.

A Nguyên nghe hiểu, thấy A Dung vẻ mặt như ăn phải hoàng liên liền hết sức hài lòng.

Thoạt nhìn, mình không hề chịu thiệt, còn có thể qua người kia quan sát đệ đệ của hắn, xem xem có phải người thành thật hay không, nếu đúng, công chúa điện hạ tỏ vẻ, hảo hảo công do nàng bồi dưỡng từ nhỏ, tự nàng cầm tay chỉ giáo, còn có thể dạy ra một phu quân không nghe lời sao?

A Nguyên cảm thấy nữ nhân đại ca nhà mình thực sự cường đại.

A Dung thấy trên mặt A Nguyên lộ vẻ dương dương tự đắc, đột nhiên sờ cằm cười nói "Nếu vậy ngươi cũng đừng hối hận!"

Không nói tiếp việc Phượng Khanh đang nói sao cũng không để A Dung chiếm tiện nghi của muội muội mà nói tới chuyện trong thư phòng Túc vương lúc này, Túc vương phi ngồi đối diện với phu quân cúi đầu nói "Thì ra, ngươi từ ban đầu chưa bao giờ nghĩ tới việc để A Khanh kế thừa vương vị của ngươi."

"Nhi tử của Hoàng huynh, vì sao lại kế thừa vương vị của ta, lại để con trai ruột của ta đi ăn không khí? !" Túc vương thương tiếc sờ mặt Túc vương phi ôn nhu nói, "Ta đã nói qua, ta thương yêu A Khanh, nhưng là nếu là để cho hắn đoạt đi hết thầy của A Đường, tâm ý của ta khó có thể bình tĩnh." Hắn thấp giọng nói "Ngươi nói không sai, mấy ngày này ta liên tiếp thỉnh lập A Khanh làm thế tử là để hoàng huynh đối với ta vừa lòng lại để mẫu hậu sinh ra tâm ý tức giận, lập tức phong thế tử cho a Đường. Nhưng là phải tính kế nhiều như vậy ngươi cho rằng ta nguyện ý?"

Nghe Túc vương phi nhỏ giọng khóc hắn cảm hận nói, "Năm đó, hoàng huynh là người khởi xướng mọi việc nhưng nay lại chậm chạp không phong tước cho A Đường, là vì cái gì? !"

"Không phải là muốn nhìn xem thái độ của mẫu hậu sao." Túc vương châm chọc nói.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

"Nếu không phải vì ta." Túc vương phi dùng tay che mặt thấp giọng nói "Năm đó, nếu ngươi không phải vì ta cũng sẽ không nhận lấy A Khanh."

Năm đó thân phận của nàng quá thấp căn bản không đủ để xứng đôi với em ruột của Hoàng thượng là Túc vương. Còn phải phiền lòng về phụ thân và đệ đệ nổi danh ngu xuẩn trong kinh người như vậy cho dù là làm trắc phi muốn hoàng gia gật đầu cũng đã không dễ dàng. Nếu không phải năm đó hoàng huynh của nàng là Anh quốc công ở phía sau thúc đẩy dựa vào tình cảm cùng lớn lên với Hoàng thượng nàng làm sao có thể trở thành chính phi của Túc vương? Nhưng dù là như vậy, trong cung cũng không quá đồng ý muốn từ hôn cho Túc vương một trắc phi nổi bật làm nàng lo lắng không thôi. Lo lắng, cũng có trong lòng Túc vương.

Người này, ngay từ đầu đã để nàng vào đầu quả tim không muốn nàng hao tổn tinh thần vì những chuyện như thế.

Nàng muốn một đời một kiếp một đôi, hắn phải cố gắng thực hiện cho được nguyện vọng này của nàng.

Khi đó Hoàng thượng có một nhi tử không thể thừa nhận với bên ngoài muốn đặt dưới gối Túc vương. Phu quân của nàng đoán được khi nhận trưởng tử tư sinh này sẽ làm nàng ủy khuất nhưng được trong cung thương tiếc, liền một lời đồng ý nhận đứa nhỏ này làm trưởng tử của mình. Cũng bởi vì vậy nhiều năm qua Thái Hậu thương xót, Hoàng Hậu cảm kích, Hoàng thượng vừa lòng, ngày tháng của nàng trôi qua vẫn rất tốt, trừ bỏ vấn đề trưởng tử, nàng lại luôn sống hạnh phúc khoái hoạt.

"Ta lấy đứa nhỏ này làm tám mộ, nay còn tính kế hắn." Túc vương phi nước mắt rơi xuống, nằm một bên cạnh bàn nước nở nói "Thế này thì ta làm sao có thể đối mặt với hắn?"

"Mấy năm nay ngươi thương yêu hắn cả A Đường đều phải xếp phía sau, vậy đã đủ rồi." Túc vương nhìn Túc vương phi rúc mình lại thành một đoàn nhỏ nhỏ nghĩ tới tiêu cô nương năm đó giương ánh mắt vô tội nhìn hắn thò người ra lau nước mắt của nàng, chỉ vào ngực mình nói "Ngươi vẫn luôn là mẫu thân tốt, là ta,....." hắn cúi đầu nói "Là ta không thể yêu thương A Khanh như đối với a Đường chỉ là...." Túc vương cười khổ lắc đầu nói, "Ta đã đỡ cho hoàng huynh một chậu mực lớn như vậy chẳng lẽ còn chưa đủ?"

"Kỳ thật, ngươi cũng thương yêu A Khanh." Túc vương phi nước mắt nói "Năm ấy A Khanh bệnh nặng, có thể không qua khỏi, ngươi mỗi ngày đều ở bên cạnh hắn, thân thể suy yếu cũng sụp đổ theo." Nàng cố gắng cười cười, rồi mới lên tiếng, "Ta chẳng qua là vì A Khanh mà cảm thấy khó chịu."

Túc vương yên lặng nhìn nàng hồi lâu, lộ ra một cái tươi cười.

"Từ nay về sau, chúng ta không cần suy nghĩ những chuyện như vậy nữa, hảo hảo mà sống có được hay không?" Túc vương ôm Túc vương phi vào trong ngực thỏa mãn nói, "A Khanh chính là nhi tử của chúng ta, những cái khác đều đừng nghĩ nữa."

"Hoàng thượng..." Túc vương phi túm vạt áo Túc vương lo lắng nói, "Có thể hay không..."

"Hoàng huynh sẽ không nhận A Khanh về." Túc vương thấp giọng cười nói, "Người cho rằng hoàng huynh là loại người nào? Nếu không phải chú trọng thanh danh, năm đó làm sao có thể vì mẫu hậu bức bách mà để A Khanh ở dưới danh nghĩa của ta?" Hắn cười nhạo "mẹ đẻ của A Khanh tuy rằng chẳng qua chỉ là nghĩa muội của cậu chúng ta nhưng đến cùng vẫn chiếm danh phận là gì của ta. Hoàng huynh nhận đứa nhỏ này chẳng phải là chiêu cáo cho thiên hạ biết hắn là người không để ý tới luân thường đạo lý sao?" Năm đó Hoàng thượng đầu óc không đủ tỉnh táo đi mê đắm dì của hắn tới choáng váng đầu óc còn có cả nhi tử, chuyện như vậy một khi vạch trần Hoàng thượng còn gì mặt mũi nữa đây?

Nếu không phải năm đó vị di kia có công đưa Hoàng thượng đăng cơ, Thái Hậu có thể đã để cho mẫu tử các nàng đi tìm chết.

"ân sủng của Hoàng huynh cũng đã đến cực hạn." Túc vương thở dài "Cho A Khanh một cái vương tước để hắn bình an cả đời sau đó hoàng huynh sẽ không làm thêm sự tình dư thừa nào nữa."

Chung quy, Thái Tử là người Hoàng thượng muốn cho kế thừa đại thống hoàng huynh của hắn còn chưa có não tàn đến nỗi vì nhi tử của nữ nhi âu yếm trước đây mà phẩy đi Thái Tử.

"A Khanh vốn chính là con ta." Nghĩ tới mẹ đẻ A Khanh cái người luôn tươi cười thậm chí ngay cả chết cũng phải tính kế Hoàng thượng một phen, Túc vương phi trong lòng than một tiếng, thấp giọng nói "Vì sao nhất định phải là Hoàng thượng?" Nàng có chút mê mang hỏi "Hoàng thượng thế thiếp nhiều như vậy, vì sao nhất định phải ở cùng một chỗ với hắn? Nếu nàng ấy nguyện ý gả người khác bằng công lao của nàng ít nhất có thể có một nam tử chân tâm đối với nàng." Cũng sẽ không bởi vì áp lực của thiên hạ mà buông tha tất cả rồi đi tìm chết.

"Đó chính là đầu óc mù mẫm rồi." Túc vương lãnh đạm nói "May là nàng đã chết nếu bây giờ nàng còn sống hoàng huynh còn phải kiêng kị nàng và A Khanh, làm sao có thể thương yêu trừu tượng như vậy?" Nhi tử kia là cây gai trong lòng Hoàng thượng chỉ có chết mới là cái kết tốt đẹp nhất, có thể để Hoàng thượng thương cảm mãi về nàng để phần cảm tình này vĩnh viễn sẽ không bị phai mờ.

Dừng một chút Túc vương cười lạnh nói "Ta thấy, Từ phi và nàng có vài phần khúc mắc."

"Hôm nay trước mặt mẫu hậu, hết lần này tới lần khác lấy nhà ta..." Túc vương phi thật không quen nói, "lấy A Nguyên làm tâm phúc, còn cho là ta thật sự ngốc nghe không hiểu, chán ghét cực kì!"

Nghĩ tới Từ phi kiêu ngạo, Túc vương phi liền tố cáo, "Bát công chúa sao có thể khả ái như A Nguyên nhà chúng ta? Lại nói A Nguyên chỉ là một đứa bé nàng còn ghen tị như vậy về sau còn như thế nào nữa đây!"

"Chỉ là một phi tử mà thôi." Túc vương nói "Trong tay nàng có tam hoàng tử, đặc ý cũng khó tránh khỏi. Chỉ là,....." ánh mắt của hắn hơi rét lạnh "Đánh chủ ý lên mẹ con các người, thật coi ta là trái hồng mềm sao? Hậu cung, ta không làm chủ được. Nhưng triều đình cũng không phải địa phương nàng có thể can thiệp." Hắn thân nhiên nhéo nhẹ về mặt tức giận của Túc vương phi, trong mắt lộ ra nụ cười ôn nhu "Từ gia hiện tại trong triều biểu hiện không sai, ta cảm thấy hắn là nên buộc tội vài lần để hoàng huynh yên tâm."

"Người, người muốn làm cái gì a..." Túc vương phi nhìn Túc vương cười mà sợ hãi, run thân mình nhỏ giọng nói "Người đừng có làm quá a." Trước kia có một vị cung phi đối với nàng bất kính sau này trong nhà cung phi đó xảy ra chuyện lạm sát người vô tội, nghe được tin đó cung phi kia ôm chân Hoàng thượng chân tới ra máu để cầu xin, kết cục vẫn là tiến lãnh cung.

Phu quân của nàng nàng biết, trừ bỏ đối với người trong nhà, tâm địa thật không phải ngoan độc bình thường.

"Từ gia phong cảnh đã lâu lắm rồi ai có thể nhìn thuận mắt đây?" Túc vương ôm kiều thế cười nói "Người yên tâm, đều không cần ta xuất thủ." Nhìn thấy thời điểm tuyên tử sắp tới, có nhiều nhà muốn đưa nữ nhi nhập cung tranh sủng, Từ phi nay ở trong cung là người được sủng ái vô cùng thanh danh lại không tốt, những người lo lắng nữ nhi mình chịu thiệt muốn để Từ phi thất sủng thật không ít, làm sao còn chỗ cho vương gia dụng võ đây?

Trong lòng cười một hồi Túc vương thấy Túc vương phi biểu tình cảnh giác, miệng cười to nhìn không được hôn lên mặt tức phụ ngầm.

"Đừng làm rộn a, trong nhà còn có đứa nhỏ ở đó." Cảm giác được Túc vương có ý động tựa hồ rất hưng trí, Túc vương phi đỏ mặt đẩy hắn nhỏ giọng nói, "A Dung vẫn còn ở đây, đứa bé kia thật là thông minh đừng để hắn nhìn ra." Thấy Túc vương trên mặt thất vọng nàng lại tiếc nuối nói "Trạm gia gia phong thanh chánh như vậy, nếu là A Dung nhỏ vài tuổi thì tốt rồi." Đứa nhỏ nàng hiểu rõ như vậy, cũng yên tâm hơn phải không?

"Người vẫn còn nhớ tới hắn sao?" Túc vương cười nhạo "Hắn nay đã 17 rồi phải không?" Thấy Túc vương phi khẽ gật đầu hắn liền cười "Như vậy cũng kém quá nhiều, A Nguyên nhà ta muốn kiếm dạng rể nào mà không có cần gì phải xem xét tới người lớn tuổi hơn nhiều như vậy?" Đương nhiên, Túc vương mới không thừa nhận đây là tại vì ghen tị A Dung so với hắn còn tuần tú hơn.

"Mấy đệ đệ của hắn cũng không bằng hắn." Túc vương phi đẩy hắn một phen sắc giọng "Lớn tuổi làm sao? Thành Dương bá cũng lớn tuổi hơn rất nhiều so với tức phụ của hắn, thời điểm người cưới ta tuổi tác cũng không nhỏ, chẳng lẽ chúng ta sống không khoái hoạt sao?" theo ý nàng nữ hài nhi yếu ớt nên có phu quân biết đau người như vậy.

"Phải phải, là ta nói sai rồi." Túc vương làm sao có thể so đo với vợ của mình? Trong lòng cũng vì lời nói của Túc vương phi mà có chút động tâm, từ trước vẫn chưa đánh giá A Dung nhiều vội vàng đứng dậy lau mặt cho Túc vương phi gọi nha đầu bên ngoài vào chỉnh lý lại trang phục của hai người rồi đi về phía viện của Phụng Khanh, vừa vào tới cửa đã thấy Phụng Khanh ôm khuê nữ tình quái nhà mình nói giỡn với A Dung, khuê nữ của mình còn

cố gắng vung tay nhỏ quật A Dung, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

"Đề ngươi chịu ủy khuất rồi." Nhìn A Dung bao dung ôn nhu, thuần lương tươi cười, Túc vương nhìn khuê nữ khiển trách rồi mới ôn thanh nói với A Dung.

"Vương gia nói gì vậy, muội muội mặc kệ là làm gì, trong lòng ta đều sẽ không so đo." A Dung nghiêng đầu lộ ra một cái tươi cười trân trọng với A Nguyên

"Ngươi là đứa bé ngoan!" Túc vương thấy A Dung hiểu chuyện như vậy, nghĩ tới lời nói của Túc vương phi trong lòng hơi động.

Đứa nhỏ lương thiện như vậy quả thật không nhiều lắm.

Mất thấy Túc vương đối với A Dung lộ ra vẻ hài lòng, A Nguyên lệ rơi liên tục.

Tiểu tử này mới vừa vụng trộm chọc bụng nhỏ của mình á!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Hòa khí ăn xong bữa cơm, A Dung mới dùng thái độ kính cẩn lễ độ tươi cười cáo từ. Túc vương nhìn thân ảnh mảnh khảnh của thiếu niên dần biến mất ở phía xa, trong lòng gập đầu, cảm giác ngày càng mạnh mẽ, nếu sau này không có người nào càng thích hợp làm con rể hơn nữa thì bồi dưỡng hài tử này là một ý không tồi.

A Nguyên mệt mỏi tựa vào ngực Phụng Khanh, khóc không ra nước mắt.

Đó thật là người xấu, thật đó!

Chỉ hận mình là đứa bé sơ sinh nên không thể nói chuyện, A Nguyên trong lòng vô hạn bi phẫn, thấy ánh mắt của mỹ nhân đại ca rơi vào trên mặt mình, A Nguyên quyết định không chơi đùa với đại ca, lắc lắc cổ nhỏ quay đầu đi, thấp phẫn tức giận.

"Muội muội mệt mỏi." Biết A Nguyên hôm nay đi lại một vòng trong cung, Phụng Khanh đau lòng, vội vàng nói với vợ chồng Túc vương, "Đề muội muội nghỉ ngơi đi thôi."

A Nguyên nghe được Phụng Khanh vậy mà không so đo với mình, còn quan tâm mình như vậy, trong lòng cảm thấy xấu hổ, quay đầu nhỏ lại, ôm Phụng Khanh cọ cọ trong lòng nói một câu xin lỗi.

Đại ca của nàng, thật ra trừ bỏ việc thích nói đùa, vẫn luôn đối với nàng rất tốt rất tốt.

"Các ngươi vậy mà vẫn luôn thân cận." Thấy Phụng Khanh sau khi ngăn ra, cũng lấy mặt cọ A Nguyên mấy cái, hai đứa nhỏ đều phát ra tiếng cười, A Nguyên thậm chí còn vỗ tay nhỏ của mình rồi cười khanh khách, Túc vương cảm thấy đây đại khái chính là duyên phận, mỉm cười với Phụng Khanh nói, "Các ngươi tốt với nhau như vậy, không bằng ngày mai ta nói với hoàng huynh, để vương phủ của ngươi và phủ công chúa của A Nguyên đều xây bên cạnh Túc vương phủ, về sau một nhà chúng ta vĩnh viễn đều không xa rời nhau, có được không?"

"Tốt!" Ánh mắt Phụng Khanh sáng ngời trong suốt, đồng ý thật nhanh.

"Đứa nhỏ này." Túc vương lắc đầu cười, sờ sờ đầu Phụng Khanh, thấy ánh mắt của hắn nhìn mình đầy ôn nhu, hâm mộ, trong lòng cảm thấy hơi đau, lại dùng nụ cười ấm áp nói, "Thân thể của ngươi cũng yếu, cũng trở về nghỉ đi." Nói xong liền từ trong tay Phụng Khanh ôm khuê nữ đang lưu luyến không rời đại ca lên, gõ nhẹ đầu nàng cười nói, "Ngày mai lại đến nháo ca ca ngươi." Thấy khuê nữ ảo não nghiêng đầu, mỉm cười nói, "Chẳng lẽ so sánh với ca ca ngươi, phụ vương lại không được ngươi thích bằng sao?"

Chỉ biết là đồ bà xã, không có tư cách nói chuyện với bản công chúa!

A Nguyên quay đầu không để ý, không bị gương mặt mỹ nhân của lão cha hấp dẫn chút nào.

Túc vương cũng không lưu tâm ôm A Nguyên về nghỉ.

Quá 3 ngày, Hoàng thượng đã không kịp đợi hạ chỉ phong tước cho Phụng Khanh và A Nguyên, nhất thời Túc vương phủ phong cảnh vô hạn, để toàn kinh phải ghé mắt, trước cửa Túc vương phủ ngựa xe như nước, tới cửa chúc mừng vô số kẻ.

Cho dù là em ruột của Hoàng thượng thì ân sủng như vậy cũng có chút quá. Một nhà hai vương, đây là Túc vương là muốn nghịch thiên a.

A Nguyên cũng không có quấy nhiễu bao nhiêu. Túc vương phi e sợ mọi người nghị luận bừa bãi đóng cửa từ chối tiếp khách, bởi vậy chỉ ôm A Nguyên đi lại trong vương phủ, tự nhiên vui đùa với Phụng Khanh. Ba huynh trưởng của A Nguyên ở trong cung cũng cùng nhau hồi phủ, trong phủ càng thêm náo nhiệt. Ngay lúc này lại thấy Túc vương phi đang nhéo lỗ tai hai nam hài tuổi tác phảng phất ngang nhau, thái độ dạy dỗ hung dữ, hiển nhiên tâm tình không được tốt.

A Nguyên nằm ngửa trong ngực nhị ca Phụng Đường, cực kì nhu thuận.

"hai đứa ngu ngốc." Phụng Đường cảm thấy muội muội rất thú vị, so với hai tiểu tử kia động lòng người hơn nhiều, cúi đầu nhìn A Nguyên đang tười cười ra vẻ đáng yêu hài lòng gật đầu, thấp giọng nói với Phụng Khanh đang có vẻ lo lắng "Tam hoàng tử quả thật cần ăn đòn, bất quá cũng không nên đánh nhau trước công chúng." Ngay khi A Nguyên cảm thấy nhị ca rất có quy củ, yên lặng tán thành thì nghe này thiếu niên tuần tú chậm rãi nói,

"Lời đến nơi không có người hoặc đánh chỗ không ai nhìn thấy thì làm sao có nhiều việc phiền phức như vậy chứ?"

Quần tử bảo thù 10 năm không muộn, xem ra, hai đệ đệ này vẫn là cần cố gắng giáo dục.

A Nguyên cứng ngắc, lặng lẽ hồi tưởng xem mình có từng đắc tội nhị ca không.

"Từ phi còn đang cáo trạng." Phụng Khanh thấp giọng nói, "Rốt cuộc dù sao cũng là hoàng tử, Hoàng thượng sợ là sẽ bắt công."

"Đại ca không biết." Phụng Đường sắc mặt âm trầm nói, "Tiểu tử kia thường ngày luôn đối phó với huynh đệ chúng ta, bởi vì chúng ta được hoàng tử mẫu thích, những lời ghen ghét không phải chỉ nói một hai câu. Nếu là trước đây chúng ta còn nhẫn, nhưng hần không nên, không nên..." Nói đến đây lại lộ vẻ do dự.

"Chỉ trích ta?" Phụng Khanh bèn nhảy hỏi.

"Miệng chó không thể khạc ra ngà voi mà thôi." Phụng Đường không muốn để huynh trưởng thương tâm, nghiêng đầu lạnh giọng nói.

"Các người vì ta như vậy, trong lòng ta rất cao hứng, chỉ là...." Phụng Khanh vỗ vỗ vai Phụng Đường thở dài nói, "Đừng vì ta, để bản thân mình cũng liên lụy."

"Trên đời này, huynh đệ chúng ta chỉ có mấy người." Phụng Đường nói tới đây, thấy cục thịt nhỏ trong ngực giương mắt nhìn mình, khóe miệng liền lộ ra nụ cười nhân nhật, "Còn có muội muội, cũng là người thân cận nhất. Nếu lúc này đều làm rùa đen rút đầu, còn là nhi tử của Túc vương sao?"

"Đúng vậy!" Đầu kia, một thiếu niên nói thật nhanh "Còn không bằng đi làm rùa đen rút đầu!"

"Ai là rùa!" Miệng Túc vương phi tức đến phát đau, buông đứa con khác ra, hung hăng cốc đầu đứa nhỏ kia 1 cái.

"Vốn đã không thông minh, còn đánh đầu như vậy." Thiếu niên ủy khuất cúi đầu.

"Phụng Ngọc, Phụng Khuyết!" Đối với hai nhi tử chỉ chênh lệch nhau một tuổi ngày thường luôn nghịch ngợm này, Túc vương phi luôn sầu lo không thôi. Nhìn Phụng Khanh ôn nhu, Phụng Đường khôn khéo, lại nhìn hai tiểu ngu ngốc bộ dạng mơ mơ hồ hồ, Túc vương phi chỉ vào hai nhi tử nói, "Không cho phép hồ nháo như vậy nữa!"

"Hoàng tử mẫu cũng chưa nói gì mà." Phụng Ngọc lớn tuổi hơn vội vàng nói "Còn có, Từ phi nương nương cáo trạng tới trước mặt hoàng bá phụ, chúng con đem nguyên nhân vì sao làm thế nói ra, hoàng bá phụ cũng tán thưởng chúng ta huynh đệ đồng lòng, phạt tam hoàng tử đóng cửa suy ngẫm còn thưởng cho chúng con ngọc như ý đó." Nói xong, từ sau bên hông lấy ra một thanh bạch ngọc như ý lớn cỡ bàn tay, ôn nhuận khả ái, là cục phẩm Dương Chi Bạch Ngọc, hai mắt sáng lên chạy lướt qua Túc vương phi tới trước mặt Phụng Đường cẩn thận đặt vào tay A Nguyên, ngay khi hai mắt A Nguyên lóe lên kim quang, vò đầu cười ngây ngô nói "Cho muội muội, để muội muội sau này luôn bình an như ý."

"Bình an như ý!" Phụng Khuyết cũng ôm cách tay Phụng Đường nói.

Móng vuốt nhỏ của A Nguyên cảm nhận được xúc cảm ấm áp của ngọc, hạnh phúc nắm thật chặt.

Không cần biết xảy ra chuyện gì cũng không thể tách rãnh và bảo bối ra.

"Con bé rất thích." Phụng Ngọc ánh mắt sáng ngời trong suốt quay đầu nói với Túc vương phi "Mẫu thân, muội muội thích lễ vật của chúng con!"

Phụng Khanh nhìn A Nguyên đầy vẻ hạnh phúc, dờ khóc dờ cười.

"Biết muội muội thích, về sau phải lưu tâm tới muội muội nhiều hơn." Phụng Khanh tiếp xúc với A Nguyên lâu nhất, tự nhiên biết muội muội đối với vật gì sáng ngời trong suốt cũng luôn luôn yêu thích, thấy móng vuốt nhỏ lặng lẽ đem ngọc như ý cất vào trong người, trong lòng cực kỳ buồn cười, trên mặt lại ôn hòa nhẹ giọng nói với hai đệ đệ "Nhớ rõ, muội muội là bảo bối của chúng ta, về sau có gì tốt thì đừng quên muội muội. Cũng phải bảo vệ tốt muội muội," hần ngừng lại hơi mỉm cười nói, "Sau này các người cũng là ca ca, có thể làm được đúng không?"

"Để muội muội khổ sở, liền dùng khí lực đánh Tam hoàng tử hôm kia đánh hần, biết không?" Phụng Đường cũng nghiêng đầu nói.

"Biết." Phụng Ngọc cùng Phụng Khuyết ngoan ngoãn nói, "Muội muội là trân bảo trong nhà, làm ca ca là phải trân trọng muội muội."

"Các ngươi rất có trách nhiệm." Phụng Khanh nghe được rất hài lòng, không chút keo kiệt tán dương hai đệ đệ.

Hai tiểu tử gãi đầu cười ngây ngô.

A Nguyên cảm thấy hiện tại nên thấp một cây nến cầu nguyện cho đám gia hỏa đám đắc tội với mình, nhưng mà cảm nhận được tâm tình trân trọng mình của các ca ca, rút tay nhỏ ra, dùng sức làm một khuôn mặt tươi cười đáng yêu, cho các ca ca một ít phúc lợi.

"Muội muội cười kia!" Phụng Ngọc ngạc nhiên hô.

Túc vương phi nhìn mấy hài tử hoà hợp êm thấm, tuy rằng cảm thấy chuyện của tam hoàng tử làm người ta lo lắng, nhưng mà tâm ý như vậy lại làm bà huyền tiếc nói ra lời răn dạy.

Trong phủ Túc vương một mảnh chan hòa ấm áp. Tại Phụng Nghi cung, lại một mảnh tĩnh mịch. Hoàng Hậu xoa đầu ngồi trên ghế, gương mặt mỗi một, dưới chân của bà một nữ hài nhi đang ôm đùi nàng khóc nức nở, gương mặt bất lực, khóc hồi lâu mới ngẩng đầu lên, chảy nước mắt nức nở nói, "Mẫu hậu, mau cứu con đi, con, con thật sự không biết nên làm gì bây giờ." Nói xong, nàng che mặt khóc "Biết chuyện mấy ngày trước đây, mẫu phi của con bệnh nặng hơn, con, con..." Nói đến cuối cùng, lại gần như không thở được.

"Đứa nhỏ này." Trên mặt Hoàng Hậu lộ ra một chút không đành lòng, thấp giọng thở dài, "Đang yên đang ổn, nói với ta như vậy, chẳng phải là đang đâm vào tim ta sao?"

Dùng khăn trong tay cẩn thận lau mặt cho nữ hài, Hoàng Hậu thấp giọng nói, "Ngay khi Đường mẫu phi của con bóc trần việc đó, con nên biết, con đã vô duyên bước vào phủ Lý quốc công."

Nữ hài này, chính là Tam công chúa suýt bị cung phi bức đến tuyệt lộ ngày đó.

"Phủ Lý quốc công phủ gia phong nghiêm minh, nữ nhi không dám có hy vọng xa vời như vậy." Tam công chúa cảm thấy lòng đau như đao cắt, quý mệnh trước mặt Hoàng Hậu, kéo vạt áo choàng cheu hoa mị vàng cầu khẩn, "Chi là Đường mẫu phi lại nói với phụ hoàng việc này, ý của phụ hoàng là muốn gả con tới trong nhà của ngoại tổ mẫu, tuy đây là một phen tâm ý từ ái đối với nhi thân, nhưng mà, "nàng che mặt nói "Gia đình như vậy, ta thật sự không thể đáp ứng!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

"Chuyện này là sao?" Trên mặt Hoàng Hậu lộ ra vẻ kinh ngạc, cúi người tới trước kéo Tam công chúa lên rồi mới nghi ngờ hỏi, "Thật ra phụ hoàng của con, cũng là vì tốt cho con." Thấy nước mắt của Tam công chúa thi nhau rơi xuống, bà cũng cảm thấy tiếc hận thay cho nữ hài nhi trước giờ luôn quy củ, mềm giọng nói, "Ngươi là công chúa, gả vào nhà ngoại tổ mẫu của mình, vậy mọi việc trong nhà còn không phải do ngươi định đoạt?" Thấy trên mặt Tam công chúa lộ ra vẻ tuyệt vọng, bà thở dài, "Đứa bé ngoan, con không giống Tứ hoàng muội của con, phủ Lý quốc công cũng không phải nơi dễ đến như vậy, mẫu hậu nói một câu thật lòng với con, với địa vị của mẫu phi con, gả vào nhà có tước vị thấp một chút mới là tốt."

Hai mẹ con Tam công chúa đều không được sủng, Uông Tồn chỉ sinh một mình Tam công chúa không có thêm hoàng tử khác để tranh thế diện. Phủ Lý quốc công lại là gia đình như thế nào?! Ngay cả Thái Hậu cũng phải đối đãi lễ độ với Thái phu nhân Lý quốc công, quan hệ chị em dâu sâu đậm, nếu là người có giá thể đơn giản gả vào, không chừng còn bị ép buộc thành bộ đáng gi.

Như bây giờ, khi thái phu nhân Lý quốc công cuối cùng không chọn Tam công chúa, chuyển sang chọn trượng tử công chúa do Tổng phi sinh ra, trong lòng Hoàng Hậu lại cảm thấy thích hợp.

Tử công chúa thông minh hơn Tam công chúa một chút, lại quen thuộc cách làm nũng nịu tranh sủng với trường bối, bởi vậy rất được Hoàng thượng thích, hoạt bát như vậy mới có thể có cuộc sống tốt ở phủ Lý quốc công.

"Mẫu hậu vì nữ nhi suy nghĩ, nữ nhi đều biết." Những lời như vậy, nếu không phải là Hoàng Hậu thật lòng đối xử tốt với nàng, tuyệt đối sẽ không nói ra, Tam công chúa trong lòng cảm kích, nhưng lại cảm thấy đau khổ, quý xuống nằm trên đầu gối Hoàng Hậu rưng rưng nói, "Mẫu hậu có biết, tại sao mẫu phi của con bệnh lại nặng như vậy?"

"Thái y nói là tâm tư nặng nề quá độ." Hoàng Hậu cau mày nhớ lại.

Bà không đặt loại chuyện như thế này ở trong lòng. Trong hậu cung, có phi tử nào là tâm tư không nặng, có ai trong lòng không nghĩ tới nhiều điều? Đứng nhìn bà là Hoàng Hậu, nhưng vẫn phải chú tâm cẩn thận như thường, không dám để xảy ra việc gì sai trái.

Chẳng biết tại sao, Hoàng Hậu lại nhớ đến Túc vương phi, người đệ muội này, cho tới bây giờ tính tình vẫn đơn giản như vậy, tuy rằng để cho người khác cảm thấy nàng có chút ngốc ngốc, nhưng đó không phải là một loại phúc khí sao?

Một nữ tử, có thể được phu quân yêu thương bảo hộ, là chuyện hạnh phúc tới dường nào?

Trong mắt Hoàng Hậu lộ ra một tia buồn bã, Tam công chúa thấy Hoàng Hậu thở dài, khóc nói, "Làm sao chỉ đơn giản là tâm tư quá nặng? Mẫu phi là bị người khác chọc tức tới sinh bệnh, nhưng lại không thể để người trong cung biết, nếu không sẽ liên lụy tới ngoại tổ gia." Thấy Hoàng Hậu hơi thất thần xong lại nghiêng tai, bộ dạng đang lắng nghe, nàng rơi lệ nói, "Từ ngày ngoại tổ mẫu tiến cung, luôn luôn nói biểu huynh kia của con là người rất tốt, cũng quả thật mang theo một chuỗi tràng hạt cho con thường thức, ý tứ bên trong lời nói chính là muốn thương lượng chuyện thành thân của con."

"Nói tiếp." Nghe được Uông Tần là bị tức tới bệnh, trên mặt Hoàng Hậu nghiêm túc, do dự một chút, cho các cung nữ hầu hạ bên cạnh lui ra ngoài, tiếp tục hỏi, "Còn gì nữa?"

"Lúc đầu, trong lòng Mẫu phi rất vui mừng," Trên mặt Tam công chúa lộ ra vẻ xấu hổ và giận dữ, thấp giọng nói, "Ngày đó, con cũng cảm thấy rất tốt." Ngoại tổ mẫu khen biểu huynh của nàng dung mạo như Phan An, học rộng hiểu sâu, trong kinh cũng là nhân vật có tiền đồ, tâm của Tam công chúa vốn cũng không cao, chỉ muốn tìm một gia đình bình thường sống đơn giản qua ngày, cũng không muốn so bì với các tỷ muội được sủng ái, nghe vậy cũng có chút động lòng, nhưng dù sao cũng là nữ nhi, lại là công chúa, không được tự nhiên, vẫn chưa đáp ứng, chỉ nói sẽ suy xét.

"Con với mẫu phi ở tại trong cung có thể biết được điều gì." Tam công chúa chảy nước mắt nói, "Ai ngờ, nhà ngoại tổ ruột của con, cũng có thể gạt người như vậy?"

"Uông gia." Hoàng Hậu đối với gia đình cung phi nếu không phải hiển hách như Từ phi thật ra cũng không chú ý nhiều, lúc này cau mày nói, "Ta tuy không biết biểu huynh nhà ngoại tổ của con, nhưng con cũng biết, nhị hoàng huynh của con xưa nay luôn thân thiết với nhị đường đệ của Túc vương, thiếu niên xuất chúng trong kinh, ta cũng đã nghe nói qua mấy người, chỉ là không có ai họ Uông." Trong ánh nến mờ tối, sắc mặt Hoàng có chút khó coi, cười lạnh nói, "Đây là muốn làm gì?!" Đây là khi quân, đây là phải tịch thu tài sản, xử chém cả nhà!

"Trong lòng Mẫu phi cũng không biết nên làm thế nào cho phải, vậy nên để một thái giám trong cung ra ngoài tìm hiểu." Tam công chúa không được coi trọng, cảm thấy khó có thể mở miệng, thấp giọng nói, "Tốn kém rất nhiều tiền bạc để ra cung tìm hiểu, không ngờ..." Nàng chậm rãi che mặt, lấy tay che đi nước mắt, nức nở nói, "Biểu huynh kia, lại là một tên công tử quân lừa, treu hoa ghẹo liễu, không chuyện ác nào không làm, bên người nay đã có thứ nữ ba tuổi, đặt nuôi ở bên ngoài, người khác chỉ là không biết mà thôi!"

Thời điểm nghe được những điều này, hai mẹ con nàng quả thực như bị sét đánh ngang tai, Uông Tần hôn mê tại chỗ, tỉnh lại rồi không nói gì chỉ ôm nàng khóc to, thân mình đã không tốt, vẫn luôn bị bệnh tật quấy nhiễu, hiển nhiên là bị mẹ ruột làm cho đau thấu tim.

Hoàng Hậu nghe xong, dù là nhiều năm là mẫu nghi thiên hạ cũng tức tới nhẹn không được, tim đập thình thịch thật mạnh, đưa tay vỗ mạnh trên bàn, hất chén trà trên bàn xuống đất, lạnh lùng nói, "Buồn cười!"

"Dù như vậy, mẫu phi vẫn nhớ tới nhà ngoại tổ, không dám nói ra chuyện này, luôn giấu ở trong lòng, thân mình ngày càng tệ hơn." Để Tam công chúa thống khổ như vậy, Uông Tần bị nhà mẹ đẻ lừa thành như vậy, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới cáo trạng với Hoàng thượng và Hoàng Hậu, vì phồn hoa của nhà mẹ đẻ mà nhẹn xuống con tức này.

Ánh mắt Tam công chúa vô thần nhìn những mảnh nhỏ của chén trà dưới chân, cảm thấy tim mình cũng đang tan nát.

Lúc bị Đường phi bức bách, trong lòng nàng vô cùng khổ sở, sở dĩ chảy nước mắt, một phần vì sợ hãi Thái Hậu chán ghét mình, một phần, chính là vì Uông Tần chưa bao giờ nghĩ tới sự việc Uông gia mang đến bao nhiêu tổn thương cho nàng. Giống như lúc này, biết rõ Hoàng thượng có ý muốn đem mình gả cho biểu huynh ghê tởm kia, nhưng mẫu phi của nàng lại chỉ biết khóc, bảo nàng nhận mệnh, ngoài ra không làm gì khác nữa.

"Nữ nhi không muốn nhận mệnh." Tam công chúa lấy hết dũng khí tới trước mặt Hoàng Hậu, chảy nước mắt nói, "Mẫu hậu, con sinh là công chúa, vốn là tạo hóa tốt nhất trên đời, còn có người nào tốt số hơn con? Nếu phải vượt qua quãng đời còn lại với con người như vậy, con tình nguyện chết cũng tuyệt đối không gả cho hắn!" Nói xong ngồi ở một bên khóc nức nở.

"Lại có người dám tính kế công chúa hoàng gia sao, thật cho rằng đầu của mình chặt không đứt sao?!" Dù sao Hoàng Hậu cũng đã trải qua bao nhiêu sự đời, ổn định lại tinh thần, chỉ vào Tam công chúa mắng, "Không cho khóc nữa!" Thấy Tam công chúa khiếp đảm nhìn qua, Hoàng Hậu đứng dậy đi vài bước tại chỗ, cười lạnh nói, "Khóc có ích lợi gì? Con đã biết mạng của con đã là tốt nhất, còn có gì để mà khóc?" Cuối cùng vẫn là thương tiếc cô bé này, Hoàng Hậu mềm lòng, lắc đầu nói, "Chuyện của nhà ngoại tổ con, việc hoàng tổ mẫu của con vào trong cung đã có Đức phi giúp con cứu vãn, về sau, con và Uông gia, không thể có quan hệ khác, biết chưa?!"

"Con hiểu rõ." Tam công chúa được Hoàng Hậu nhắc nhở, cũng cảm thấy mình bây giờ so với mẫu phi chỉ biết là oán trời trách đất Uông Tần có cái gì khác biệt đâu? Cẩn rằng đứng dậy nói, "Mẫu hậu yên tâm, sau này, nữ nhi sẽ không mềm yếu như vậy nữa." Nàng nhìn như yếu ớt, nhưng trên mặt lại sinh ra biểu tình quật cường, thấp giọng nói, "Con là công chúa, có mẫu hậu ở đây, cái gì con cũng không sợ."

"Con nguyện ý đến tìm ta, ta đương nhiên sẽ ra mặt cho con, còn không, còn gọi gì mà mẫu hậu?" Hoàng Hậu sờ tóc Tam công chúa, dịu giọng nói, "Dòng dõi Uông gia quá thấp, sau này e rằng không thể xứng đôi, đừng lí do như vậy nói với phụ hoàng con, cuối cùng người cũng sẽ chấp nhận thôi. Về phần Uông gia..." Hoàng Hậu nghĩ tới Uông Tần thì hơi chần chờ, suy cho cùng bà sợ ném chuột vỡ đồ, nghĩ kỹ một lúc lâu, chậm rãi nói, "Mẫu phi của người không muốn để ngoại tổ gia suy tàn, ta sẽ suy nghĩ cẩn thận." Uông Tần không được sủng, ở trong cung vốn đã gian nan, nếu là nhà mẹ đẻ cũng suy tàn nữa, hậu cung liên kết chặt chẽ với trên triều, nàng tất nhiên sẽ không thể dễ chịu, đây cũng là suy tính bình thường của nữ nhân, trong lòng Hoàng Hậu tuy rằng không thích Uông Tần nén giận như vậy, nhưng cũng không thể nói nhiều.

"Chỉ cần cự tuyệt hôn sự này, thì con đã vô cùng cảm kích mẫu hậu." Tam công chúa thấy Hoàng Hậu nguyện ý giúp đỡ, hận không thể quỳ xuống cảm tạ Hoàng Hậu, cảm kích nói, "Án tính của Mẫu hậu, nữ nhi vĩnh viễn khắc sâu trong lòng."

"Con đó." Hoàng Hậu lắc đầu cười, không để ở trong lòng.

"Ta đã nói, nương nương nói chuyện riêng với công chúa ở bên trong này, nhất định là có chuyện gì kỳ quái." Khi Hoàng Hậu muốn dẫn dò Tam công chúa thêm vài câu, bảo nàng không lộ ra điều gì trong cung, thì bên ngoài cửa cung, truyền đến tiếng cười của một nữ nhân, nghe thấy thanh âm này, trên mặt Hoàng Hậu hiếm khi lộ ra tươi cười, sắc giọng,

"Thích làm trò thần thần bí bí, đã tới đây, sao còn không tiến vào?" Dứt lời, đã không che dấu nụ cười trên mặt, hiển nhiên rất thích người vừa tới.

Tam công chúa về mặt kính cẩn nhìn qua, thấy Đức phi mang trên mặt nụ cười nhợt nhạt bước vào, thì lễ với Hoàng Hậu một cái, mới đứng dậy để Tam công chúa thì lễ với mình, hiển hòa nói, "Sao nhiều nghi lễ như vậy?" Nói rồi cười với Hoàng Hậu "Đây không phải là thần thiếp sợ nương nương bức mình đây sao? Để nương nương quay đầu lại dạy dỗ thần thiếp, thấy chưa, chỉ có thần thiếp vô lễ đột ngột xông vào thì mới có vẻ thân mật với nương nương hơn."

"Ta chỉ nói một câu, ngươi lại có không biết bao nhiêu câu chờ ta." Hoàng Hậu thân mật với Đức phi, để nàng ngồi bên cạnh mình, nói ra sự tình của Tam công chúa, rồi lạnh lùng nói, "Ông gia làm việc thật quá mức, nhưng Ông Tàn lại mềm lòng, ta bây giờ cũng không có chủ ý gì tốt để trừng trị. Hay là..." Bà chần chờ nói, "Truyền ý chỉ của ta, răn dạy nữ quyến Ông gia?"

"Ông gia thì có địa vị gì, có thân phận gì đáng để nương nương phải hạ một ý chỉ." Đức phi nghe xong, trên mặt lộ ra thương tiếc, nhũn mày nói, "Huống gì động tĩnh như vậy quá lớn, đến cùng cũng không tốt." Ông Tàn chấp nhận bị gạt như vậy, không phải là do lo lắng cho nhà mẹ đẻ sao. Ngay cả nữ nhi cũng không để ý tới, trong lòng Đức phi âm thầm lắc đầu, lặng lẽ nói 1 tiếng hồ đồ

"Ngươi là người có chủ ý hay, mau nói." Hoàng Hậu chỉ vào Đức phi cười nói.

"Nếu là thần thiếp..." Đức phi nhăn mày nghĩ nghĩ, trên mặt lộ ra một nụ cười tươi, mỉm cười nói với Hoàng Hậu, "Muội muội phải chịu ủy khuất, làm huynh trưởng đương nhiên là phải ra mặt rồi."

"Nga?" Trên mặt Hoàng Hậu, lộ ra thần sắc hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

"Nếu đã không muốn để Hoàng thượng biết, vậy để vài vị hoàng tử tự mình ra tay, xả giận cho muội muội thì sao?" Đức phi đứng một bên cung kính dâng trà cho Hoàng Hậu, tuy làm chuyện như vậy, nhưng cũng không cúi đầu hạ thấp bản thân, chỉ bình thản, nhẹ nhàng nói, "Lại nói tới, lúc này làm to việc ra, cũng không tốt cho Tam công chúa, nương nương thử nghĩ lại chuyện của Nhị công chúa." Nhị công chúa vì một nam tử làm cho dư luận xôn xao, lúc đó chẳng phải cũng không được lợi gì sao?

Hoàng Hậu hơi rung mình, chậm rãi gạt đầu thấp giọng, "Ngươi nói đúng, là ta nghĩ không chu đáo."

"Tứ hoàng tử nay đã trưởng thành rồi, có nhiều huynh đệ như vậy, công chúa có gì phải lo lắng?" Đức phi không có tiếp lời, chỉ mỉm cười, "Việc này nên làm thế nào, phải để chính bọn họ suy nghĩ, làm thế nào để mọi việc chu toàn cũng là cơ hội kiểm tra năng lực của bọn họ." Thấy trên mặt Hoàng Hậu lộ ra tươi cười, nàng cười nói, "Huống gì, làm hoàng tử, ngay cả tỷ muội của mình cũng không thể bảo hộ, thân phận hoàng tử như vậy thì có ích lợi gì đây?" Đức phi nghĩ nghĩ rồi nói, "Cái người chỉ vì bản thân mà để tỷ muội phải chịu ủy khuất, thần thiếp xem không vừa mắt!"

Chuyện này là nói tới Tam hoàng tử.

Trước đây, khi Nhị công chúa cãi nhau với phò mã, Tam hoàng tử là người đầu tiên đứng ra khiển trách Nhị công chúa, Đức phi tuy cũng thấy Nhị công chúa làm việc có chút quá đáng, Tam hoàng tử làm vậy là có nguyên do, nhưng lại khó tránh khỏi làm người ta cảm thấy bạc bẽo.

Huynh đệ, tỷ muội không phải là như vậy.

"Tính tình của ngươi vẫn như vậy." Hoàng Hậu than nhẹ một tiếng, thấy Đức phi vẫn không để ý, trên mặt lộ ra tươi cười hoài niệm nói, "Ta còn nhớ rõ năm đó, ngươi vừa vào cung Thái Tử được Hoàng thượng phong làm tần phi, làm việc khiêm tốn cung kính nhưng cũng thật quật cường, rất giống ngươi..." Thấy mắt Đức phi hơi tối sầm lại, Hoàng Hậu cảm thấy mình nói lỡ, vội vàng sửa lại, "Nhưng mà tiểu Tử có thể được ngươi nuôi dưỡng tới bộ dạng trưởng thành như hôm nay, như vậy ngươi cũng đã có công lớn rồi." Năm đó Hoàng thượng vừa mới đăng cơ, trong triều không ổn định, mẫu phi Tử hoàng tử ý vào bản thân có hoàng tử liên lộng hành muốn phế hoàng trưởng tử do Hoàng Hậu sinh ra, nâng đỡ Tử hoàng tử lên ngôi, chỉ hận không gặp thời, gặp phải bạo bệnh mà chết, để lại Tử hoàng tử lúc đó còn là một hài nhi đang quần tã.

"Là Hoàng thượng khai ân với thần thiếp." Tử hoàng tử mất mẹ, bao nhiêu cung phi trong cung cũng đều muốn tranh cướp, Hoàng thượng lại đem hân gởi gắm cho mình, Đức phi mấy năm nay luôn cẩn thận nuôi nấng Tử hoàng tử, không để hắn có một tia lệch lạc e sợ cô phụ lòng tin của Hoàng thượng và Hoàng Hậu.

Nghĩ tới Tứ hoàng tử khỏe mạnh kha khá, trên mặt Đức phi nhìn không được lộ ra một cái tươi cười, oán thán với Hoàng Hậu, "Đã 10 tuổi rồi mà chỉ biết sinh sự làm thần thiếp phiền muộn chết ." Đường nhiên, nếu có người nào thật sự dám ở trước mặt nàng quả trách Tứ hoàng tử không tốt, cứ chờ Đức phi trở mặt đi.

Đường tưởng rằng Đức phi cúi đầu trước Hoàng Hậu thì cho rằng nàng là quả hồng mềm. Hiện nay, ngoại trừ Đức phi, những người còn lại đều không có phong hào, như vậy đã có thể nhìn ra thủ đoạn của Đức phi. Xuất thân từ phủ Định quốc công, Đức phi là nữ nhi con nhà quyền quý, được Hoàng thượng phân biệt đối xử cũng không có gì lạ, nhưng ở trong cung có phi tử nào xuất thân tầm thường đâu? Như Từ phi, đích nữ tôn quý, chẳng qua cũng chỉ là phi tử bình thường mà thôi. Tam công chúa xưa nay đối với Đức phi luôn có chút kính sợ, bây giờ thấy nàng nói cười như vậy, chỉ mím môi cười ở một bên không nói lời nào.

"Đại hân lớn lên chút nữa, để hân đi giúp đỡ đại ca của hân." Hoàng Hậu ôn thanh cười nói, "Đứa nhỏ này làm việc sang sảng, tính tình quả quyết, ta rất thích."

"Vậy chuyện này, thần thiếp cầu nương nương ân điển, để Tứ hoàng tử đi đầu được không?" Đức phi cười, biết rằng hai vị hoàng tử trước lớn tuổi hơn một chút, lại là đích tử, là tâm điểm chú ý của cả triều đình, dễ khiến người khác chú ý.

"Nếu đã như thế, người còn không mau cảm tạ Đức mẫu phi?" Hoàng Hậu chỉ vào Đức phi, cười nói với Tam công chúa.

Tầng đá lớn trong lòng Tam công chúa được thả xuống, vội quỳ trước mặt Đức phi, đối với hai vị trưởng bối đang nhìn nàng mỉm cười cảm kích vô hạn.

Tam công chúa thả lỏng tâm tình của mình, hồi cung chăm sóc Uông tần, Đức phi cũng quay về chỗ của mình.

Nói đến bên trong phủ Túc vương, A Nguyên đang phơi bụng giăng tay ngủ say tới chảy nước miếng trong vòng tay của nữ nhân đại ca nhà mình. Đường nhiên, đối với một đứa bé đã quá quen với chuyện đái dầm chảy nước miếng mà nói, xấu hổ gì đó đã không tồn tại từ lâu, A Nguyên thật thản nhiên thật vô lại, hơn nữa khi Túc vương cố ý ai oán với nàng về chuyện "Khuê nữ thích hoàng bá phụ không thích phụ vương", nàng cảm thấy mình hẳn là phải đối xử bình đẳng bên tiểu ra đầy mình Túc vương, sau đó thì hoàn toàn buông tha .

Là người sau này nhất định sẽ trở thành một công thật phách lối mà nói, nhân sinh không có vài chuyện đen tối, thật sự rất không hạnh phúc.

Phượng Khanh đang nói chuyện với Phượng Đường, một bàn tay hết sức quen thuộc vỗ vỗ thân thể nhỏ của A Nguyên, thấy cục thịt nhỏ nghiêng người, thuần thực kêu một tiếng, ý bảo hân đổi chỗ vỗ, ôn hòa cười, cảm thấy không sao cả lại chọc chọc bụng nhỏ của muội muội, nhìn Phượng Đường khoe miệng co giật , cười nói, "Muội muội thật khả ái, ta cũng không muốn để nàng một mình ở chỗ mẫu phi ." Túc vương phi hôm nay sớm tỉnh mơ đã sai người ôm A Nguyên đến viện tử của mình, nàng không nhìn thấy đại ca của mình bên ôm mặt khóc, Phượng Khanh đỏ vành mắt rồi ôm đến đây.

"Đại ca, người có cảm thấy là A Nguyên lại béo thêm không ?" Phượng Đường cảm thấy mình chỉ ở lại trong phủ mấy ngày mà A Nguyên đã béo tròn tới mức mất thường cũng thấy, cau mày nói, "Có phải ăn nhiều quá không? Ta thấy bát công chúa trong cung cũng không mập như A Nguyên đâu." Đường nhiên, bát công chúa không có ngây thơ khả ái như A Nguyên, chỉ biết khóc khóc lóc còn kiêu căng, Phượng Đường chán ghét nhất hài tử như vậy, cười nhạo nói, "Từ phi coi bát công chúa như bảo bối nhưng còn lâu mới bằng A Nguyên nhà chúng ta?"

"Trên đời này, A Nguyên là đứa nhỏ đáng yêu nhất." Phượng Khanh nghe Phượng Đường nói như vậy trong lòng vui vẻ nói rồi cạ đầu vào gáy muội muội, mắt cong như trăng khuyết.

Lời này, Vinh Thọ công chúa cực kì thích nghe, để thưởng nữ nhân đại ca nàng chu cái miệng nhỏ nhắn tặng cho đại ca một cái thơm môi.

Phượng Đường chống cằm nhìn Phượng Khanh và A Nguyên nghịch nghịch phá phá, suy nghĩ nói "Để muội muội ăn ít một chút." Một lần ăn một chén sữ, một ngày hạn không thể ăn mười bữa Phượng Đường nhìn không cũng đã thấy no .

A Nguyên mặt suy sụp tội nghiệp kêu lên, bộ dáng nhỏ cực kì đáng thương.

"A Nguyên còn nhỏ, đang thời điểm ăn để lớn mà." Bộ dáng đáng thương như vậy làm Phượng Khanh đau lòng tới hổng rời, vội vàng nói, "Để lớn một chút hãy nói."

"Khi nào thì gọi là lớn hơn một chút?" Phượng Đường lắc đầu, cảm thấy đại ca thích A Nguyên có lý trí, đến mức không nguyên ý để nàng có một chút thất vọng, khẽ cau mày nói, "Ta nghe ý tứ mẫu phi, là đang coi trọng A Dung?" Hân tuy là con trai thứ hai, nhưng xưa nay Túc vương đều coi hân như trụ cột gia đình mà chỉ bảo nên hân đã quen bận tâm mọi việc , lúc này chậm rãi nói, "A Nguyên còn nhỏ, tuy A Dung rất tốt, nhưng mà..."

"Chẳng qua chỉ là mới nghĩ như vậy thôi." Thấy A Nguyên tức giận nghiêng đầu muốn lật qua, Phượng Khanh ôn thanh cười nói, "Nếu có duyên, ai cũng không ngăn được. Nếu là vô duyên, tự nhiên không cần người lo lắng nhiều."

"A Dung là một trong số ít người ta nhìn thuận mắt." Phượng Đường cũng thở dài, "Chính là tuổi tác hơi lớn." Thấy Phượng Khanh khẽ vuốt cằm, trên mặt hân lộ ra nhàn nhạt hồng nhuận, thấp giọng nói, "Mẫu phi muốn ta ngày mai tới nhà của cậu, nếu đại ca cảm thấy không mệt mỏi thì đi cùng đệ đệ được không?" Phượng Khanh thân thể không tốt, ít khi trở về Anh quốc công phủ, mỗi lần trở về đều nhiễm bệnh, Phượng Đường tuy không muốn Phượng Khanh vất vả, nhưng mục đích của chuyến đi lần này từ thiếu niên đến ông lão đều cảm thấy ngượng ngùng, trên gương mặt tuần mỵ lúc này là một mảnh hồng hồng.

Phượng Khanh nao nao rồi hài hước cười nói "Là bởi vì biểu muội?" Hân vốn nghĩ muốn chế nhạo đệ đệ vài câu lại đột nhiên thấp giọng ho khan, trong ánh mắt lo lắng của Phượng Đường và A Nguyên mỉm cười nói, "Không có chuyện gì, đừng lo lắng."

A Nguyên cực kỳ đau lòng, kéo tay Phụng Khanh muốn nói hẳn bảo trọng thân thể.

"Hay là thôi đi." Phụng Đường ưu tư nói, "Cũng không phải là chưa từng thấy biểu muội, là ta nghĩ nhiều thôi." Hẳn thích biểu muội rất nhiều năm rồi nay đã có cái kết quả, nên muốn chia sẻ với huynh trưởng của mình.

"Lâu rồi chưa thỉnh an trưởng bối, trong lòng ta cũng bất an." Túc vương phi xuất thân từ Anh quốc công phủ, các vị trưởng bối đều rất từ ái, Phụng Khanh vẫn luôn xem trọng trưởng bối ở Anh quốc công phủ nên lắc lắc đầu rồi hỏi "Ta nghe nói trong phủ của cậu đã xảy ra chuyện, nhưng không biết rốt cuộc là chuyện gì." Thấy chân mày Phụng Đường cau lại, trên mặt hiện ra biểu tình do dự thì biết có chuyện không ổn, vội vàng hỏi, "Chẳng lẽ có đại sự gì?"

"Bốn năm trước, ngoại tổ phụ không phải đã qua đời sao?." Phụng Đường há miệng thờ đốc, khó khăn nói.

"Vậy thì sao?" Phụng Khanh nghĩ tới vẻ mặt phức tạp của Túc vương phi lúc ấy, ngạc nhiên hỏi.

Trên mặt Phụng Đường lộ ra nụ cười khổ, thấp giọng nói, "Vừa rồi lại có mấy nam hài nhi tìm tới cửa, nói là." Khóe miệng của hắn lộ ra một tia châm chọc nói "Nói là tiểu cữu cữu của chúng ta đây!"

Thật là đã lão mà không suy.

A Nguyên đang vênh tai nghe, ấn tượng trong lòng đối với ngoại tổ phụ chính là : còn có thể để người khác châm chọc thêm nữa sao?!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Tuy rằng thời điểm A Nguyên ra đời ngoại tổ phụ đã qua đời nhưng trong lúc Túc vương trò chuyện với Túc vương phi. A Nguyên vẫn nghe được vài sự tích về ngoại tổ phụ kì ba này.

Nói tóm lại một câu chính là : luôn luôn thích tự tìm chết, đến chết vẫn còn làm.

Nhiều năm như vậy, Túc vương phi vẫn hay bị mệnh phụ phu nhân trong và ngoài kinh thành lên án, tuyệt đại đa số đều là vì có một phụ thân như vậy.

Anh quốc công phủ tam lão thái gia, từ thời trẻ đã luôn theo đuổi cái gọi là tình yêu đích thực, đã cùng không biết bao nhiêu nữ tử phát triển ra bao nhiêu câu chuyện tình yêu vui buồn lẫn lộn, thậm chí ngoại tổ mẫu của A Nguyên cũng bởi vậy mà hậm hực tới chết, nếu đã như vậy thì cũng thôi đi, vậy mà còn cảm thấy chính mình học phú quý xa tạt trí hơn người, nhiều năm không đỗ đạt là vì triều đình hủ bại triều đình không có cách nào phát hiện tài ba của hắn, sau nhiều lần thi không đậu liền muốn làm theo các danh sĩ phong lưu thời Ngụy Tấn, cả đời phóng đảng bất kham giảng co liên tục như vậy, ngay cả huynh đệ ruột thịt của mình cũng chịu không nổi, sau khi bị cảnh tỉnh vài lần lại còn cảm thấy đây là các huynh đệ vô tình muốn tàn phá bản thân mình, còn muốn đánh trống kêu oan trong triều đình, náo loạn tới gà bay chó sủa.

Khắp kinh thành đều biết đến trò cười như vậy, nhưng là ngại khí thế của Anh quốc công phủ không dám quá mức phê bình nhưng thanh danh phụ thân như vậy đương nhiên sẽ liên lụy tới Túc vương phi, A Nguyên nghe hiểu được nếu không phải phụ vương nhìn thấy mẫu thân đã “không nài không cưới” thì chỉ sợ Túc vương phi sẽ không được gả như ý như vậy.

Nhà ai sẽ thích một gia đình thân gia như vậy?

Vì thế hôm sau, khi Túc vương phi về mặt trầm mặc thay y phục nhỏ cho A Nguyên để chuẩn bị về nhà mẹ đẻ xem xét thì A Nguyên biểu hiện tương đối nhu thuận, thật lo lắng mình không cẩn thận chọc tức mẹ già đang nén giận trước mắt, để cái miệng nhỏ của mình gặp nạn. Cho dù lúc này cả người nhìn như cái hồng bao bự A Nguyên vẫn thật biết điều mà giờ giờ tay nhỏ tỏ vẻ mình thật thích.

Túc vương phi lúc này mới lộ ra chút tươi cười, chỉ chỉ đầu nhỏ của A Nguyên nói, "Lại nghịch ngợm."

"Công chúa tuy rằng còn nhỏ nhưng cũng biết lo lắng cho vương phi." Minh Châu ôm chậu nước bước vào, một bên hầu hạ Túc vương phi rửa mặt một bên nịnh nọt nói, "Tâm ý như vậy, khó trách ở trong cung cũng thích công chúa của chúng ta" Nàng thấy trên mặt Túc vương phi không nhịn được tươi cười, vội vàng nói "Hôm qua Thái Hậu nương nương còn thưởng công chúa rất nhiều đồ vật, nô tỳ kiến thức nông cạn không nhận biết được nhiều, chỉ là bảo thạch lớn như vậy cũng có thể thấy lòng từ ái của Thái Hậu nương nương đối công chúa." Nghĩ tới cả một khay ruby lớn như trứng gà, Minh Châu chất lưỡi nói "Không phải là lấy đồ trong nội thất thưởng cho công chúa chứ?"

"A Nguyên tham lam như vậy, ngay cả trong cung cũng biết." Túc vương phi bắt đầu dĩ nhiên nữ nhi đang ngửa mặt nằm ở trên giường không biết đang nghĩ chuyện gì mà miệng cười khanh khách, cảm thấy vô cùng đau đầu.

Tật xấu tham tiền này cũng không biết là giống ai.

Nghĩ tới khuê nữ khi nhìn thấy một khay ruby như vậy, trừ bỏ cho Túc vương và mình một ít thì chỉ cho mấy cái ca mỗi người một viên, còn sót lại đều bị đứa bé này dùng thân thể nhỏ của mình đẩy về phía đầu giường, trong lòng Túc vương phi có chút vui vẻ, nhưng vẫn không nhận được ai oán với Minh Châu "Để người bên ngoài biết thì sẽ bị nói thế nào đây?"

"Khi bên ngoài, công chúa cũng không có thể hiện tính tình như vậy, có thể thấy công chúa phân biệt được ai là người thân cận của mình." Minh châu ở một bên đưa kim thoa Bát Bảo cho vương phi, trong miệng lại vì A Nguyên nói vài lời.

A Nguyên ở một bên chống lỗ tai nghe được rất vui vẻ vừa lòng gật gật đầu, nhanh chóng cho Minh Châu một điểm cộng.

"Một người 2 người đều vì nàng nói chuyện." Thay đổi cung y màu xanh nhạt xong Túc vương phi đứng dậy ôm A Nguyên đi ra ngoài, thấy mấy nhũ tử trong sân đều đã chuẩn bị tốt, đang muốn tiến tới gọi bọn họ đi cùng thì khinh ngạc thấy các nhũ tử đang vây quanh một đứa bé bụ bẫm, thấy đứa bé kia mặt lầy lờn nói gì đó với Phụng Đường, tuy cảm thấy hân đến chẳng phải đúng dịp, nhưng vẫn cười nói, "Tứ điện hạ sao lại ở đây?" Nói xong thì thấy tiểu tử béo kia ánh mắt sáng ngời, lệt xệt chạy tới thì lễ với nàng nói, "Thỉnh an hoàng thăm."

Người này mẹ đẻ mất sớm, nuôi ở dưới gối Đức phi tử hoàng tử Phụng Minh.

"Đây chính là A Nguyên muội muội sao?" ánh mắt tiểu tử béo chạm nhau ánh mắt tò mò của A Nguyên, thấy em bé mới sinh này đôi mắt đen lúng liếng trong veo, thấy mình cũng không khóc không làm khó thập phần khả ái, trên mặt liền lộ ra một cái nụ cười thật to, đưa tay sờ soạng cả người rồi lấy ra một ngọc Phật màu tím sáng bóng đỏ mặt giơ lên trước mặt A Nguyên nhỏ giọng nói, "Ta nghe mẫu phi nói A Nguyên muội muội thật đáng yêu, đây là lễ gặp mặt của ta." Thấy Túc vương phi chỉ mỉm cười nhìn hân còn A Nguyên mặc dù ánh mắt nhìn ngọc Phật không chớp nhưng cũng không cầm lấy, hân vỗ đầu nói, "Đây là vật quý trong cung, có nhiệm vụ phật khí trong đó, đưa cho muội muội mang là tâm ý của người làm huynh trưởng như ta."

"Thật quá quý trọng rồi." Ngọc Phật này gần như trong suốt, khí thế mười phần, Túc vương phi biết ở trong cung chỉ sợ cũng không có nhiều, chắc là vật Phụng Minh âu yếm liên tục tuyệt.

"Tổng cộng là một đôi, ngũ hoàng muội một cái, A Nguyên một cái, vừa đúng." Phụng Minh lắc lắc đầu, nhanh tay từ trong ngực lôi ra một chuỗi đá Phi Thúy, lấy toàn bộ hai thứ nhét vào trong ngực A Nguyên rồi cười ngốc ngốc nói, "Đây là của ngũ hoàng muội cho A Nguyên."

Túc vương phi và Đức phi tử từ trước đến giờ vẫn luôn thân cận nên chỉ cười nói, "Người là một huynh trưởng tốt." Cuối cùng cũng không từ chối.

A Nguyên nhìn ngọc Phật và vòng Phi Thúy mà chảy nước miếng, thấy Túc vương phi đồng ý vội vàng nha nha hai tiếng cảm ơn với Phụng Minh, sau đó dùng tốc độ nhanh tới giật mình giấu ngọc Phật và vòng tay vào trong chăn của mình, hạnh phúc dụi dụi, lệ nóng doanh tròng.

Chiều theo tốc độ này, nàng sẽ nhanh phát tài a~~~~

"Hôm nay như thế nào lại đến thăm muội muội người vậy?" Túc vương phi bị Túc vương nuôi thành thiên chân khả ái, nói chuyện còn mang theo chút tính trẻ con, khi nói chuyện với Phụng Minh nửa điểm trường bối cũng không có, cười híp mắt hỏi, "Hay là muốn tìm a Đường đùa nghịch đây?!" Nàng sờ sờ cằm của mình trong mắt lộ ra vẻ mơ ước "Nghe nói bên Thập Sát Hải kia gió thổi nhẹ nhàng, sóng gợn lăn tăn, không bằng mấy ngày nữa chúng ta cùng đi du thuyền được không?"

"Hôm nay không được sao?" Phụng Minh nghe Túc vương phi nói trong lòng động dậy, hân và Túc vương phi rất là thân cận, lúc này liền đề nghị, "Canh Hà Hoa trong phủ Hoàng thăm hương vị thật tốt, cho thêm chút băng vào, thời tiết nóng tới đâu cũng thấy thanh mát..." Nói xong còn không tự chủ chép miệng một cái gương mặt thêm thuồng, không biết còn tưởng rằng trong cung to gan lớn mật cắt xén đãi ngộ của hoàng tử tương đối được sủng ái này đây.

Túc vương phi cũng cảm thấy buồn cười, nhưng gương mặt lại do dự, Phụng Minh quan sát thấy Túc vương phi có vẻ khó xử, lại đang ăn mặc chỉnh tề, trong lòng hiểu ra vài phần, thứ dò xét nói, "Ta hôm nay đến không được khéo, hoàng thăm là muốn ra ngoài sao?"

"Nếu người đến ta vốn không nên đi ra ngoài, chỉ là Anh quốc công phủ có một số việc, bởi vậy..." Túc vương phi và đứa cháu này quan hệ không sai, đã quen nói thẳng quen liền thành thật nói.

"Anh quốc công quý phủ sao?" Phụng Minh ánh mắt lập tức sáng lên, vội vàng nói, "Nếu như vậy, hoàng thăm dẫn ta đi cùng với." Thấy Túc vương phi khóe mắt co rút nhìn qua, hân có chút thẹn thùng nói "Đã lâu rồi không gặp Tề lục ca, cảm thấy có chút nhớ nhung, hoàng tâu thành toàn cho ta đi."

Túc vương phi bị Phụng Minh làm cho ghen hờn, nói không ra lời.

Tề lục ca trong miệng Phụng Minh trong miệng, chính là đường đệ của nàng, thứ đệ của Anh quốc công, tâm tình trí tuệ và nhân duyên đều rất tốt, Phần lớn đệ tử trong kinh đều gọi hân một tiếng Tề lục ca - Tề lục đệ, nhưng là Phụng Minh là hoàng tử chỉ tôn còn gọi nàng là hoàng thăm, lại đi gọi đệ đệ nàng là lục ca, đây có phải có chút gì không đúng không? Trừng mắt nhìn nhìn Phụng Minh vẻ mặt chờ đợi hồi lâu, Túc vương phi vẫn là không thể không gật đầu nói "Được a, người nguyện ý đi, lục đệ cũng sẽ rất vui vẻ." Nhưng mà cảm thấy Phụng Minh tựa hồ có chút tâm sự, lại không tiện mở miệng hỏi nhiều.

Phụng Khanh Phụng Đường đứng một bên quan sát đã lâu, thấy Phụng Minh nhất định muốn đi theo tới Anh quốc công phủ, đưa mắt nhìn nhau nhưng vẫn không nhiều lời.

A Nguyên lúc này đang thỏa mãn với bảo bối trong chăn, sớm đã không biết bây giờ là năm nào, theo Túc vương phi lên xe, đi về phía Anh quốc công phủ trong truyền thuyết.

Đọc theo đường đi Túc vương phi thấy Phụng Minh gương mặt vui vẻ, bộ dạng đứng ngồi không yên rất là hưng phấn, nửa ngày không có dừng lại nhìn không được nhắc nhở "Không cần làm ra sự tình gì không thích hợp." Tình tình của lục đệ nàng nàng biết rõ, nói là trí tuệ chỉ bằng nói là gian manh xảo trá, từ khi vẫn còn là đứa nhỏ đã dễ không biết bao nhiêu người bị hắn hạ độc thủ, nay Phụng Minh thích hắn như vậy, cũng không biết khi gặp sẽ gây ra chuyện gì.

"Hoàng thân, ngài yên tâm đi." Phụng Minh lộ ra một cái tươi cười thảo hảo, lại làm Túc vương phi càng thêm bất an.

Nha~~~~~ có âm mưu!

Nhìn Phụng Minh tươi cười vô tội, A Nguyên cảm thấy ánh mắt của bản thân lúc này thật là sắc bén cực .

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Nghiêng ngã trong xe một hồi cũng tới Quốc Công phủ, A Nguyên được Túc vương phi ôm xuống xe thấy bên ngoài đã có thật nhiều người đang chờ.

Phía trước nhất có một nữ nhân đang mỉm cười, một đám nha đầu bà mụ vây quanh nàng, thấy Túc vương phi liền mỉm cười tiếp đón, trong miệng cười nói, "Ai nha, vương phi nương nương của ta không phải mời người 3 lần 4 lượt người cũng không nhớ rõ phía về nhà mẹ đẻ đâu a." Nói xong khoác tay lên tay Túc vương phi, thấp giọng cười nói, "Mẫu thân biết người trở về, đang cao hứng không chịu được, sáng sớm đã thông tri người trong phủ chuẩn bị đồ ăn nước trà người thích nhất, ngay cả mấy nghiệp chương trong nhà cũng đều đến đủ."

"Tam tẩu đây là tại ghen tỵ ta sao?" Từ khi lão Anh quốc công ra đi, Anh quốc công phủ đã phân gia, vị nữ nhân này chính là Anh quốc công phu nhân, bởi vì Anh quốc công trong quan hệ với các đường huynh đệ đứng thứ ba bởi vậy Túc vương phi gọi Anh quốc công phu nhân một tiếng tam tẩu. Năm đó, lúc Anh quốc công phu nhân gả vào, Túc vương phi còn chưa xuất giá, cô tẩu tình cảm cực tốt, sau khi gả cho người cũng không thay đổi bởi vậy Túc vương phi chỉ cười nói "Đại bá nương gần đây có khỏe không?" Nàng thờ dài vỗ khuỷu tay yếu ớt trong ngực nói, "Nếu không phải A Nguyên hôm kia bị bệnh, ta đã sớm tới cửa."

Đại bá nương trong miệng Túc vương phi là Anh quốc công thái phu nhân. Nàng thuở nhỏ mẹ đẻ mất sớm kế mẫu hà khắc, bởi vậy nuôi ở dưới gối Anh quốc công thái phu nhân, đối với thái phu nhân luôn có tâm tình nhu mị, thấy Anh quốc công phu nhân gương mặt tươi cười nhỏ giọng nói "Ta lại để bá nương và tam tẩu phải quan tâm lo lắng nữa rồi." Khóe miệng co rút, nàng lạnh nhạt nói, "Đứa bé kia đâu? Để ta nhìn xem thế nào, không nghĩ tới việc trong nhà thế này, còn phải để đại bá nương bận tâm."

"Người nói lời này, không phải quá khách khí sao?" Anh quốc công phu nhân thấy mấy nam hài nhi đứng một bên mỉm cười chào hỏi vài câu, rồi gọi Phụng Khanh đến trước mặt nhìn hắn từ trên xuống dưới rồi mới mỉm cười nói, "Nhìn vương gia hôm nay tinh thần rất tốt, nhưng vẫn phải chú ý thân mình, hôm nay thời tiết oi bức," nàng thấy Phụng Khanh lễ phép đáp ứng liền ôn thanh nói, "Lại cũng không thể để bản thân nhiễm lạnh, miễn cho ta phải lo lắng." Phụng Khanh năm đó sinh non thân mình không tốt, từ nhỏ đã nhiều bệnh, lại bị Thái Hậu ở trong cung không thích, Anh quốc công phu nhân đối với đứa nhỏ này càng thêm thêm vị một chút, mỗi lần nhìn thấy đều nhìn không được dặn dò vài câu.

"Mợ không cần phải lo lắng nhiều như vậy, để trong lòng A bất an." Trương bối ở Anh quốc công phủ đều đối với mình vô cùng tốt, trong lòng Phụng Khanh thân cận với phía ngoại gia nhiều hơn, vội vàng nói trong ánh mắt mỉm cười của Túc vương phi.

"Khách khí đi khách khí lại, chúng ta có đi hay không đây?" Túc vương phi chỉ cười thúc giục.

Phụng Minh ở phía sau nhích tới nhích lui rất là không an phận, Anh quốc công phu nhân nhìn thấy không khỏi tò mò hỏi, "Điện hạ đây là có việc gì sao?"

"Lục ca đâu?" Phụng Minh liền hỏi.

"Thì ra là tìm lục đệ." Anh quốc công phu nhân vỗ tay cười nói, "Xảo nhi hôm nay không đến trường đang ở trong nhà, trong chốc lát ta..."

"Đang ở đâu vậy?" Phụng Minh vội vàng hỏi.

"Nhất định là đang ở chỗ đại bá nương." Túc vương phi cười nói, "Không dễ dàng được về nhà, hắn còn không phải đang làm hiếu tử sao?" Thấy Anh quốc công phu nhân gật đầu khẳng định, nàng cảm thấy mình thật là quá mức thông minh.

Lục đệ của nàng tuy là thứ tử, nhưng mà lại do một tay Anh quốc công thái phu nhân nuôi lớn là nhi tử hiếu thuận nhất, chỉ là khi Túc vương phi nghĩ tới điều này bỗng đi tới bên người Anh quốc công phu nhân, một bên nhìn nha đầu bà mụ bận trước bận sau chống dùi cho mình và A Nguyên một bên thấp giọng hỏi "Lục đệ tuổi tác không còn nhỏ, có phải đang muốn bàn chuyện đính hôn không?" Thấy Anh quốc công phu nhân gật đầu, nàng liền hỏi "Khả đính hôn?"

"Ý tứ của Tam ca người là năm nay cứ xem xét trước, đợi lúc có ít công danh mới nhắc chuyện thành thân." Anh quốc công phu nhân cười nói "Đứa nhỏ

này bản thân cũng không nóng nảy, Tam ca người nghĩ nếu sang năm có thể thi trúng tiến sĩ, chẳng phải là tuổi trẻ tài cao? thời điểm cầu hôn liền dễ dàng hơn chút."

"Xem bộ dáng tam tẩu, là đã nhìn trúng nhà ai?" Túc vương phi nhỏ giọng hỏi, "Nếu là thật trúng ý, ta cũng vui về làm bà mối."

A Nguyên nghe được ý tứ này liền cảm giác Túc vương phi và người ở Anh quốc công tình cảm rất tốt, ở trong đầu đem mấy câu xem như người thân cận, thấy Anh quốc công phu nhân đi nhanh như bay, hiểu được nàng sợ thời tiết oi bức khiến mấy đứa nhỏ bị nóng đầu người, trong lòng thật thật cảm động nhưng chỉ thành thật để mẫu thân ôm trong lòng không quấy rối, lại thấy Anh quốc công phu nhân nhìn chung quanh một lần thấy không có ai mới lộ ra nụ cười hòa khí, nhỏ giọng nói "Là cháu gái đích trưởng của Trịnh các lão, người như hoa như ngọc huống gì Trịnh các lão hiện nay ở trong triều chính là xuân phong đắc ý, lục đệ nếu làm rể nhà hần, ngày sau cũng có thể thêm một phần trợ lực."

Huống gì Trịnh gia là thanh lưu, tuy không có tước vị nhưng lực ảnh hưởng lại không nhỏ, Anh quốc công phủ tổng cộng có bốn đời, đời thứ năm còn chưa trưởng thành, đối với người đọc sách vẫn rất coi trọng.

"Thì ra là nhà hần." Túc vương phi khóe mắt run rẩy

Nàng đã nghe Túc vương nói qua về vị Trịnh các lão này, đặc điểm chính là ngay thẳng, nói trắng ra chính là cục đá trong hầm cầu vừa thối vừa cứng, việc gì cũng dám nói, huân quý trong kinh bị hần đưa tẩu chương buộc tội không phải một 2 người, năm đó ngay cả Hoàng thượng muốn tu sửa lại sơn trang dùng để nghỉ hè cũng bị hần nói tới nước miếng tung bay, nếu không phải tính tình của Hoàng thượng tốt, không chừng hần đã kết thúc cuộc sống lâu rồi. Chỉ là Túc vương còn nói, vị các lão này có tính nết như vậy mà còn có thể an toàn sống cho tới bây giờ, một đường tiến lên tới vị trí các lão, điều đó thật không phải người đọc sách bình thường có thể làm được, những thủ đoạn bên trong cũng không hề nhỏ.

"Nghe nói Trịnh các lão đối với gia đình huân quý có chút thành kiến a." Túc vương phi nhỏ giọng nói.

"Tam ca của người rất có lòng tin, chỉ chờ lục đệ đỗ đạt thôi." Tề lục bộ dáng tuấn tú, thiếu niên nhẹ nhàng lại có công danh trên người, không lẽ không mê hoặc nổi một lão già? trong lòng Anh quốc công phu nhân oán thầm rồi dẫn Túc vương phi vào đại viện, A Nguyên thấy núi đá khi thế, ý tứ dạt dào, dưới hiên là mấy cái lồng chim rất khả ái, vào phòng cảm thấy ngay một luồng khí mát mẻ đập vào mặt, một loạt nha đầu im lặng đứng hầu hai bên, thấy Túc vương phi tới vội vàng tiến tới thỉnh an rồi nhất nhất lui ra ngoài.

"Thỉnh an đại bá nương." Túc vương phi cười hi hi nói.

"Thật là, lúc này thời tiết nóng nhất, người lại tới đây." Anh quốc công thái phu nhân liền thanh gọi người bên ngoài chuẩn bị nước ô mai, lại thấy mấy tiểu tử thỉnh an mình vội nói bọn hần ngồi ở một bên rồi mới quay đầu nhìn A Nguyên cười nói "Nàng chính là khuê nữ nhà người?" Thấy Túc vương phi gật đầu, nàng cẩn thận nhận A Nguyên vào tay, trong mắt lộ ra từ ái rõ ràng rồi ôn thanh nói, "Hôm qua A Dung đến thỉnh an ta, nói với ta nàng là đứa nhỏ đáng yêu, nay ta thấy quả nhiên không giống nữ nhi nhà người khác."

"Đại bá nương thích nàng, dĩ nhiên thấy nàng điều gì cũng tốt." Túc vương phi cười nói, thấy A Nguyên rất tự giác ủng vào lòng Anh quốc công thái phu nhân bất đắc dĩ nói, "Đứa nhỏ này thật bám người mà."

"Nữ hài nhi tri kỷ." Anh quốc công thái phu nhân cúi đầu thấy A Nguyên đang tươi cười vô sĩ với mình càng thêm vui vẻ, không để ý tới người bên ngoài thêm chút nào nữa, chỉ vui đùa với ngón tay A Nguyên.

A Nguyên đang cảm thấy vị thái phu nhân này tươi cười ôn nhu từ ái làm trong lòng mình ấm áp, lại thấy bên cạnh nàng lộ ra một cái đầu của thiếu niên, cười híp mắt nhìn A Nguyên rồi làm ra biểu tình ủy khuất nói với thái phu nhân "Cháu ngoại gái tới, mẫu thân liền không đau Bình An sao?" Thiếu niên này dung mạo tuấn tú cử chỉ tao nhã, bộ dáng của một nữ thiếu niên, A Nguyên thấy hần gọi thái phu nhân là mẫu thân, lại nghĩ tới hôm nay các ca ca gọi người này là cậu thì trong lòng hiểu rõ đây chính là Tề lục ca trong miệng Phụng Minh.

"Bình an" đại khái là nữ danh, chỉ là thấy một thanh niên ưu tú như thế lấy nữ danh ra làm nũng trước mặt mẫu thân A Nguyên vẫn cảm thấy thực không thích hợp.

"Người còn muốn tranh sủng với cháu ngoại gái sao? ta thực sự đã chiều hư người." Thái phu nhân ngoài miệng nói giận thiếu niên kia nhưng mà mặt mày lại vui sướng, A Nguyên hiểu được vị cậu này, vị trí trong lòng thái phu nhân không thấp.

Nhưng mà, không phải nói vị này là thứ tử sao? Sao nhìn thế nào cũng không khác mẹ con ruột bao nhiêu vậy?

Thời điểm A Nguyên cố gắng nháy mắt bán manh mua hào cảm thì thấy thiếu niên cười nói gì đó trước mặt thái phu nhân, thái phu nhân oán trách nện cho hần một cái, hần mới xoay người nhìn nhóm người Túc vương phi cười nói "Thất tỷ tỷ không dễ dàng trở về, ở lại ăn cơm rồi đi được không?" Trong mắt hần lộ ra biểu tình giao hoạt nói "Tam ca hôm nay về trễ, chúng ta mở đại yến cũng là tâm ý đối với thất tỷ tỷ và các vị điện hạ không phải sao?"

"Tam ca của người hôm nay trước khi đi cũng nói vậy." Anh quốc công phu nhân thấy thiếu niên bộ dáng đắc ý liền mỉm cười tạt cho hần một chậu nước lạnh nói "Hôm nay bên ngoài dâng lên một ít rau dưa mới mẻ, thời tiết oi bức như vậy gọi người chuẩn bị tiệc chay trừ hỏa khí đi." Nói xong quay lại cười nhạo với thiếu niên.

Quả nhiên, A Nguyên bèn nhảy nhìn thấy, trong mắt thiếu niên chuẩn bị chảy ra nước mắt bị thương.

Chương 20

"Đừng đùa hân." Thấy thiếu niên quay đầu vào trong lòng mình túi thân, thái phu nhân trên bất đắc dĩ cực đưa bàn tay còn lại ra thương tiếc sờ sờ đầu của đứa bé, tại ánh mắt ㄟ ㄟ của A Nguyên giận dữ nói "Người hân gây yếu đến như vậy, chẳng lẽ không thể ăn thêm mấy khối thịt sao? Năm đó, hân cũng như vậy hà khẩn với nó sao?" "Hân" này chính là thủ đoạn độc ác vô tình Anh quốc công, thấy Anh quốc công phu nhân mỉm cười ở một bên, thái phu nhân cười nói "Truyền lời của ta, ngày mai hãy làm tiệc chay, hôm nay phủ trong náo nhiệt, làm nhiều đồ ăn mới mẻ đa dạng cho mọi người nếm thử, lại thêm..."

"Chân giò." Lỗ tai nhạy bén của A Nguyên nghe được hai chữ như vậy không nhịn được run rẩy sợ ngây người, cúi đầu nhìn thiếu niên vẫn nhược thanh tú, cảm thấy cuộc đời thật huyền hoặc.

Thiếu niên như vậy, không phải hân là ăn hoa uống sương để lớn lên sao? Miệng làm sao có thể kêu thịt một cách vô cùng tục khí như vậy?!

"Chân giò kho tàu." Không biết mình đáng đánh cho tâm lý của A Nguyên nghiêng ngã hân tiếp tục nói.

"2 cái!" Nghĩ nghĩ, thiếu niên này hung hăng nhắc lại, rất có phong phạm của tiểu nhân dùng chiêu cáo mượn oai hùm đắc ý nói, "Có lời của mẫu thân, tam ca còn có thể nói gì chứ? Bình an thích nhất là mẫu thân."

Lại còn biết vuốt mông ngựa, A Nguyên đối mặt với người cậu này thật không còn lời nào để nói.

Thái phu nhân lại thật thích bộ dạng này của thiếu niên, cười thật sâu một bên che đầu A Nguyên, một bên nói với thiếu niên "Cháu gái của ngươi còn đang nhìn đấy, chú ý tới bộ dạng làm cậu chút đi." Thấy thiếu niên nhẹ nhàng cười, vẻ mặt ôn hòa ngồi bên cạnh mình cười nói với Túc vương phi, "Sao hôm nay ngươi lại nhớ tới việc về đây?" Thấy Túc vương phi ngẩn ra rồi lặng lẽ quay lại nhìn Anh quốc công phu nhân, tò mò hỏi, "Chẳng lẽ còn có việc?"

"Vương phi nương nương nhớ thương mẫu thân, cố ý tới thăm chứ nào có việc gì đâu?" Anh quốc công phu nhân cười cười, thấy trên mặt thái phu nhân lộ ra vẻ mệt mỏi, vội vàng nói, "Mẫu thân sáng sớm đã dậy khó tránh mệt nhọc, xin hãy nghỉ tạm một chút, chờ ta cùng vương phi nương nương nói chút chuyện khuyên phòng rồi lại tới bồi mẫu thân được không?" Thấy thái phu nhân gật đầu, biết nàng thật mệt mỏi, vội vàng đưa ánh mắt ám chỉ với thiếu niên bên cạnh, để thiếu niên kia ôm A Nguyên còn mình tự tay hầu hạ thái phu nhân nằm nghỉ rồi mới ra chính phòng của Anh quốc công phủ.

"Sự tình về đứa bé kia, Tam ca của ngươi không nói với mẫu thân nói, e sợ mẫu thân tức giận." Anh quốc công phu nhân vừa đi vừa thờ dãi "Ngươi cũng thấy mẫu thân bây giờ, tinh thần ngày càng không tốt, ngày thường cũng lười ra ngoài, chỉ cùng bọn tiểu bối nói giỡn vài câu, làm sao có thể để nàng vì chuyện này mà mệt mỏi?" Đang ôm nàng ở một bên, thiếu niên tên Tề Kiên, mặt mày lộ vẻ rầu rĩ, cánh tay ôm A Nguyên siết chặt, A Nguyên ngẩng đầu lên thấy cậu có bộ dáng khó chịu, trong lòng cảm thấy hân là người có lòng, kêu nha nha hai tiếng an ủi.

"Tiểu quý, như con khi con." Tề Kiên cúi đầu nhìn A Nguyên cố gắng bán manh lộ ra một cái cười xấu xa, trong nháy mắt giấu đi sầu lo.

A Nguyên suýt nữa hụt hơi, trừng tiểu tử này, khuôn mặt nhỏ nhắn vận vẹo.

Được rồi, tuy rằng nàng bây giờ còn chưa nảy nở, nhưng mọi người đều ca ngợi nàng đáng yêu dễ mến, nói trắng trợn chân tướng ra như vậy là muốn kéo cừu hận sao anh bạn nhỏ!

A Nguyên lặng lẽ ở trong lòng ghi vị cậu này vào sổ đen, vinh dự đứng đầu sổ đen là mỹ nam có sở thích cố chấp với việc chọc bụng nhỏ của nàng A Dung.

Đằng trước mơ hồ có tiếng nói truyền đến, Túc vương phi cười lạnh nói "Phụ thân qua đời nhiều năm như vậy, vì sao hôm nay mới tìm tới phủ chúng ta?" Nghe Anh quốc công phu nhân khuyên vài câu, nàng căm hận nói, "Lẽ nào không phải là vì kiêng kỵ ta, sợ ta ăn mất đứa bé kia?" Ai nguyện ý nhiều thêm một thứ đệ? Túc vương phi từ trước đến nay không là người nhả tâm, dù không có hảo cảm với đứa bé kia cũng chỉ lãnh đạm một chút sẽ không làm điều gì ác độc hà, lúc này Túc vương phi cắn răng nói, "Năm đó đại bá phụ qua đời, chúng ta liền phân gia ai mà không biết? Hân không đi tìm tứ ca, không đi tìm ngũ đệ, mà đến Anh quốc công phủ làm âm ỉ, thật cho rằng ta không biết hân có chủ ý gì sao?!"

Anh quốc công là đại phòng, Túc vương phi là tam phòng, nói lý lẽ thì sau khi phân gia sẽ không liên quan tới nhau chỉ là từ trước tới giờ luôn thân cận, trên tiếng tăm là phân gia nhưng những điều khác vẫn như cũ, nhưng chuyện này người trong nhà biết còn trong mắt người bên ngoài Anh quốc công phủ gia đình độc lập. Vì thế, nhi tử của tam lão gia sao không đi tìm anh em ruột là Túc vương phi mà lại đi gặp Anh quốc công phủ?

Chỉ là nhìn thấy hai người của tam phòng không có phú quý như Anh quốc công phủ, nên muốn chiếm tiện nghi của đại phòng mà thôi.

"Nếu thật sự là đứa bé ngoan, Tam ca của ngươi lưu trong phủ cũng không sao?" Anh quốc công phu nhân thờ dãi, "Giữa huynh đệ tỷ muội, sao có thể phân biệt rạch ròi như vậy?"

"Chỉ bằng việc đứa nhỏ này đã làm, ta đã không thể đồng ý." Túc vương phi dừng một chút lại hỏi, "Thật sự là nhi tử của phụ thân?"

"Cái này thì không sai được." Anh quốc công phu nhân nhẹ giọng nói "Tam ca của người đã phái người điều tra qua, không có điểm gì đáng ngờ" thấy Túc vương phi liền tiếp cười lạnh, nàng cũng biết ân oán năm đó của phụ tử nhà này nên an ủi nói "Người cũng đừng lo lắng, ý tứ của tam ca là cho hân một ít tiền, thêm một ít sản nghiệp ở địa phương, tự mình sinh sống là được." Tuy rằng huyết thống quan trọng, nhưng người này không sinh ra ở Anh quốc công phủ làm người ta luôn lo lắng lại lịch không rõ, bởi vậy Anh quốc công cũng không có ý định để hân ở lại trong kinh.

"Nếu về sau hân lòng tham không đáy, nháo om xòm lên thì thế nào?" Túc vương phi vội vàng hỏi.

"Nếu không thể thu xếp tốt, chúng ta dĩ nhiên có thủ đoạn để xử lý." Trong mắt Anh quốc công phu nhân ánh lên lạnh lùng nhưng lại không muốn làm em gái chồng kinh sợ, ôn thanh nói, "Chuyện nhà mẹ đẻ, người biết chút là được rồi, không cần lo lắng quá." Rồi chuyển hướng đề tài, hỏi Túc vương phi việc tiền cung như thế nào, lại nói đến việc gần đây vài vị tỷ muội xuất giá tình huống thế nào, đến khi thấy sắc mặt Túc vương phi hòa hoãn mới mang mọi người vào viện của mình.

Sai bọn nha đầu đem điểm tâm và nước trà lên, Anh quốc công phu nhân thấy gương mặt Túc vương phi vẫn có tâm sự nặng nề, trong lòng cũng biết em gái chồng không thông suốt được, bắt đầu dỗi dằn, ôn thanh nói với Túc vương phi "Thôi thì, chúng ta đi gặp đứa bé kia một chút?" Thấy Túc vương phi gật đầu, nàng chần chờ một chút không muốn để mấy đứa nhỏ liên lụy vào trong đó mới cười nói, "Mấy cái đứa nhỏ..."

"Chúng con sẽ đi theo mẫu thân." Phượng khanh cười thấp giọng nói "Hảo ý của mẹ chúng ta biết, nhưng để mẫu thân một mình đi gặp người khác trong lòng chúng con sẽ bất an, về muộn muộn " hân thấy Tề Kiên đặt A Nguyên trên tráp liền nói, "Để muộn muộn chờ ở đây đi." Hân nói xong liền nghe thấy các huynh đệ liền thanh đồng ý, Túc vương phi mỉm cười nhìn hân một cái, xem như đồng ý.

"Ta ở lại với cháu ngoại gái thôi " Tề Kiên đang cúi đầu chăm chú nhìn A Nguyên, lúc này ngẩng đầu cười nói " Cũng dễ yên tâm thêm chút."

"Ta ở lại với lục ca." Một bên Phượng Minh vội muốn chết nói, khi Tề Kiên híp mắt nhìn qua, trên mặt vội vàng nặn ra một nụ cười nịnh nọt, thấy thiếu niên này cả người run lên rồi quay đi cảm thấy bại cú đầu.

Túc vương phi dĩ nhiên cũng không muốn để Phượng Minh xen vào gia sự của mình, nghe vậy liền mang theo các con trai của mình trùng trùng điệp điệp rời đi, thấy bọn họ đi Tề Kiên mới sờ đầu nhỏ của A Nguyên nghiêng đầu nhưn mày hỏi "Điện hạ tìm ta, là có việc gì sao?"

"Lục ca thật là anh minh." Phượng Minh một chút cũng không có coi mình là hoàng tử, đối với việc không có gram giá trị nào trước mặt thiếu niên cũng coi như bình thường, dù sao năm đó, khi lần đầu tiên hân thấy Tề Kiên dù còn nhỏ tuổi đã biết dùng vẻ mặt ngây thơ vô tội hỏ một vị đích tôn vương phủ thống khổ thì sau này liền sùng bái vị lão đại này thật sâu, nhưng lần này tới đây là vì công sự của Đức phi, liền đến bên Tề Kiên vội vàng nói "Thật có một việc nhỏ cần lục ca hỗ trợ." Tề Kiên lộ ra biểu tình bình thường, hân nghĩ hân chỉ là việc người cung khi dễ nên Phượng Minh muốn báo thù không ngờ lại nghe nói đến việc Uông gia dùng tiền nhân để lừa hôn .

A Nguyên kinh hãi thấy Tề Kiên chậm rãi gật đầu, nghiêng đầu, thấy trên tráp cách mình không xa có một đĩa bánh hoa quế liền chảy nước miếng, trong lòng lần đầu tiên có cảm giác về sự ưu việt của tuổi tác.

Uông gia, Uông gia không phải là nhà ngoại tổ của Tam công chúa sao, thoát nhìn lần này không phải là vì Phượng Minh bị ủy khuất, mà là Phượng Minh muốn lấy công bằng cho Tam công chúa thôi.

Nàng cảm thấy Phượng Minh không đánh cho tên kia bừa đầu xúc trán thì tâm tính vẫn rất là tốt âm thầm gật gật đầu, sau đó nghe thấy hương thơm ngọt lịm bên A Nguyên nuốt từng ngụm nước miếng, thấy kia 2 người đều không chú ý đến mình liền chậm rãi đưa tay nhỏ ra, khó khăn nhìn nhìn về phía đĩa bánh hoa quế tìm kiếm, chuẩn bị thừa dịp có cơ hội tốt này thưởng cho miệng mình một chút ngon ngọt.

Quế hoa cao, hương vị thật tốt.

A Nguyên bị hương khí ngọt ngào này làm cho nước miếng chảy ròng ròng, rốt cuộc khó khăn đưa móng vuốt nhỏ đặt trên đĩa bánh, nắm một cái trong tay đang muốn rút nhanh về thì thấy trên đĩa điểm tâm màu trắng, trừ cánh tay mập của mình còn xuất hiện một cái tay khác thon dài.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

A Nguyên ngẩng đầu nhìn sừng sờ Lục cậu nhà mình, không biết phản ứng nên như thế nào.

"Sao vậy?" Tề Kiên kinh ngạc cúi đầu nhìn móng vuốt nhỏ của A Nguyên một lúc lâu, khẽ cau mày nói "Ta nghe nói, hài tử mới có như vậy không thể ăn ăn lung tung đúng không?" Nghiêng đầu nhìn qua thấy Phượng Minh gật đầu, hân quay lại vô cùng đau đớn nói với A Nguyên "Cháu giả ngoan, con làm sao có thể không cố kị thân thể của mình như vậy? Bánh hoa quế là thứ bây giờ con có thể ăn sao? Thật sự làm cậu quá lo lắng rồi, vì để con không phạm phải sai lầm này nữa, tuy rằng cậu cảm thấy thật khó khăn nhưng là " hân nói tới đây nặng nề thở dài một cái rồi cầm đĩa bánh lên ăn hết một hơi rồi mới hăm hồ nói, "Ta chỉ có thể cố gắng mà ăn hết, như vậy mới được a.~~~~~"

Thiếu niên tuân tú một bên nghiêm túc lau sạch móng vuốt của A Nguyên một bên lầm bầm nói "Nhớ rõ, người thiếu cậu một cái nhân tình a ~~~." Đầu năm nay nhà trưởng bối tốt như hán đi đâu tìm ra a Tề Kiên hơi có chút cảm khái nghĩ.

A Nguyên bị người cậu vô sỉ này làm cho sợ ngây người, đừng nói là không thể nói chuyện dù là có thể nói thì nàng có thể nói gì được chứ.?

Khi dễ một em bé sơ sinh như vậy, tốt lắm sao !

"Lục ca nói quá đúng!" lúc này Phượng Minh cũng cảm thấy thèm ăn, cầm một đĩa bánh khác lên ăn thật nhanh thờ dãi "Ta nhất định là người đại ca yêu thương bao hộ muội muội nhất trên đời này ." Thật tình thì làm một hoàng tử khổ sở vì bị mẫu thân ngăn cấm ăn đồ ăn vặt, hiện tại vậy mà có thể được ăn bánh hoa quả mềm mềm thơm thơm, Phượng Minh sâu sắc cảm thấy nhân sinh thật sự viên mãn .

Tề Kiên và Phượng Minh trong ánh mắt bị phần của A Nguyên, hạnh phúc ăn hết các loại điểm tâm bị trưởng bối hạn chế rồi mới lau miệng nhìn A Nguyên đang trở mình giận dỗi , Tề Kiên cười híp mắt ôm A Nguyên vào trong ngực an ủi "Đây là vì tốt cho người, bằng không về sau người biến thành một con nhóc mập mạp, tựa như. " hán che miệng suy tư một chút, chỉ vào Phượng Minh đang đứng ngốc nói "Béo như điện hạ vậy thì biết làm sao được đây? Như vậy sẽ không ai thèm lấy ." Thấy A Nguyên vẫn quay đầu không để ý, trong lòng hán lại cảm thấy thật khả ái đáng yêu, túm tay mập của A Nguyên nói "Thật khả ái a ~~, cậu thật thích người a ~~."

Bé nhỏ mềm mềm tròn tròn làm Tề Kiên thích không chịu được.

A Nguyên thù mới hận cũ chồng chất, khi Tề Kiên đang tươi cười ra sức giơ tay nhỏ lên đập mạnh vào trên mặt cậu một cái.

"Ha ha..." Tề Kiên cũng không giận, chỉ ôm cháu ngoại đang giận dữ lặn qua một bên cười .

"Lục ca a." Phượng Minh ở một bên đợi nửa ngày mới hỏi, "Việc kia, người còn chưa nói với ta nên làm cái gì bây giờ."

"Chuyện này hỏi ta làm gì." Tề Kiên lộ vẻ lơ đãng. Xưa nay hán thông minh dĩ nhiên biết Phượng Minh chưa nói hết sự thật, nhưng là việc này liên quan gì tới hán? Người gặp xui xẻo lại không phải hán, đứng ở một bên xem cuộc vui là được rồi, hán chỉ mỉm cười nói, "Nhìn đi, chỉ là một bại gia tử, đã khiến người khó khăn thế này." Hán cười thờ dãi, "Không phải là lo lắng hán sau này gây thêm phiền toái sao? Người như vậy quý kẻ gì cũng không bằng việc hù dọa hán . Kéo hán đến nơi nào đó dạy hán biết cái gọi là quy củ thuận tiện bắt hán kí vài tờ giấy bỏ bằng cớ toàn bộ gia sản là đủ rồi, cam đoan hán không bay ra khỏi tay người ."

Đương nhiên, ý kiến thất đức như vậy cũng chỉ dùng được cho tiện nhân, nếu dùng cho người tốt, đại gia ta sẽ có áp lực rất lớn a ~~~.

"Thật thô bạo a." Phượng Minh nhỏ giọng nói.

"Thật sự không có mưu kế gì tốt hơn." Tề Kiên miễn cưỡng nói "Đối với loại người này, còn sống đã là lãng phí, tội gì phải dây dưa với người như vậy? Chỉ cần sau này hán cảm miệng, trên dưới nhà hán cũng cảm miệng dĩ nhiên sẽ bình an cả đời."

"Nếu hán không thành thật thì sao?" Phượng Minh rồi rầm hỏi "Hoặc là hán vào trong cung cáo trạng ta, nói ta ý thể hiếp người thì làm thế nào?"

"Chuyện như vậy mà người phải tự mình ra mặt?" Tề Kiên kinh ngạc tới hồng rồi, ngay cả A Nguyên trong ngực hán cũng vì lời nói thiếu não của Phượng Minh mà sợ ngây người, hồi lâu thiếu niên hận rèn thép không thành thành sắt nói "Người không thiếu thuộc hạ, tùy tiện tìm một người, sao lại cần phải tự mình ra mặt? Tìm tiểu tử nào mặt mũi bình thường chút. Về phần nếu hán không thành thật. " hán cười nói "Bại gia tử này làm sao dám nói ra ngoài? Để trưởng bối biết chẳng phải sẽ thất vọng vô cùng về hán sao? Huynh đệ hán không một hai người phải không?" Thấy Phượng Minh gật đầu, Tề Kiên lại lạnh nhạt nói "Cho nên người có thể yên tâm, người như vậy vì bản thân mình, hán tuyệt đối sẽ không dám nói một chữ, thậm chí còn không dám để huynh đệ trong nhà đánh chủ ý tới người kia."

"Đa tạ lục ca ." Phượng Minh đã sớm muốn đánh tiểu tử nhà Ông gia, nhưng Đức phi luôn dằn dò không thể trêu chọc ra tai họa cho Tam công chúa hán mới cố nén , nay nghe xong liền rất là kinh hi lập tức nói, "Nghe nói tiểu tử này rất thích đánh cược, chờ hán thua đủ bạc, ta có thể hào hào thu thập hán!" Nói xong lại xoa tay, vẻ mặt nóng lòng muốn thử.

Tề Kiên mỉm cười nhìn vị hoàng tử đang mười phần nhiệt huyết, cúi đầu không nói, chỉ nhẹ nhàng mà vỗ vỗ ngực cháu gái.

Đức phi là một người thông minh. Biết làm một hoàng tử mà lại quá mức thông minh lanh lợi sẽ dễ người trong cung kiêng kỵ, nên giáo dục Phượng Minh thành tính tình cương trực lại lương thiện. Nghe người trong cung nói Phượng Minh rất là thân cận với hai đích huynh trưởng của mình, tuy rằng như vậy là chặt đứt con đường của hán đi đến hoàng vị nhưng là ngay sau một khi Thái Tử đăng cơ, đương nhiên sẽ nghĩ vị huynh đệ vô tâm vô phế này, một cái vương vị là không thể thoát.

Vị vị hoàng tử này Đức phi coi như là đã phí hết tâm tư. Hán cũng thích người thông minh như vậy, ít nhất sẽ không tự tìm đường chết làm liên lụy đến hán, trong lòng Tề Kiên cảm thấy Phượng Minh cũng coi như chơi được, dằn dò, "Mặc kệ là chuyện gì xảy ra cũng đừng để hán biết thân phận của điện hạ."

"Lục ca đối với ta thật tốt." Phượng Minh cảm động , thấy trên mặt Tề lộ ra một cái tươi cười thân cận liền cảm khái nói "Ở trong lòng ta thật là vui vẻ." Ở trong cung, trừ mẫu phi và Hoàng Hậu ra, khi gặp các cung phi khác Phượng Minh vẫn luôn phải cẩn thận đặc biệt là các hoàng tử của cung phi, thấy bộ dáng của hán dường như muốn ăn luôn hán bình, nếu những người đó tươi cười thân cận với hán quả thực sẽ làm Phượng Minh sờn tóc gáy, bỗng cảm thấy kiếm ăn trong cung thật mệt, lúc này cúi đầu nói "Phụ hoàng nếu sớm ngày phân ta ra khỏi cung thì tốt rồi."

Hán chỉ luyến tiếc mẫu phi và hoàng muội .

"Sẽ có một ngày như thế thôi." Tề Kiên cười trấn an nói, "Điện hạ tính tình vui vẻ phóng khoáng, ngày sau dĩ nhiên sẽ có tiền đồ."

Phượng Minh gạt mạnh đầu, cảm thấy giải quyết được tâm nguyện xong lại lộ ra chút tâm sự nhỏ của mình, khuôn mặt đỏ bừng, khe khẽ nói, "Cái kia... không biết nhị cô nương của quý phủ..." Thấy Tề Kiên nhướn mày nhìn mình, hần vội vàng nói, "Không phải, ta chính là, chính là..." Đến cùng lại không dám nói ra chỉ đỏ mặt cúi đầu xuống.

A Nguyên thấy đường huynh bộ dáng đã động xuân tâm, tò mò vô cùng chỉ hận không thể từ trong ngực Tề Kiên leo ra nín chặt áo Phượng Minh hỏi cho rõ, nhất thời liền làm phản trong ngực Tề Kiên rất không thành thật.

Tề Kiên nhìn cháu gái trời sinh bát quái, trong mắt lóe qua một tia bất đắc dĩ lại mỉm cười lễ phép nói, "Sự tình trong nhà của chất nữ ta biết không nhiều."

Phượng Minh thấp giọng lẩm bẩm thêm một câu, đầu rũ xuống càng sâu, tội nghiệp, A Nguyên quả thực có thể nhìn thấy hai cái tai và đuôi của hắn đang cụp xuống.

Nhưng mà nhị cô nương, chẳng lẽ là đang nói đến hai con gái song sinh của Anh quốc công? A Nguyên chỉ biết là đại biểu ty và nhị ca của nàng là thanh mai trúc mã từ nhỏ lớn lên cùng nhau, nay đã định thân, không nghĩ tới Phượng Minh lại xem trúng nhị biểu ty của nàng. Nhưng là đối với vị đường huynh này A Nguyên cảm thấy hi vọng không nhiều.

Một nữ nhi của Anh quốc công đã gả vào Túc vương phủ làm thế tử phi, lại gả nữ nhi con lại cho người chắc chắn sẽ được phong vương là Phượng Minh, cục diện như thế dù Hoàng thượng tín nhiệm Anh quốc công tới đâu, cũng sẽ không bằng lòng.

Không quan hệ đến tín nhiệm, chỉ liên quan đến cân bằng.

Cậu của nàng có thể nhận để sủng nhiều năm như vậy, dĩ nhiên sẽ suy nghĩ cẩn thận đạo lý này.

Tề Kiên đương nhiên cũng phải suy nghĩ cẩn thận, con mắt nhìn về phía Phượng Minh mang theo chút thương xót, nhưng lại chỉ nói "Nghe nói trong cung năm nay tuyển tú, tuyển chọn trắc phi cho Thái Tử điện hạ và nhị hoàng tử điện hạ phải không? , hay là nhân lúc này chọn luôn cho tam hoàng tử và điện hạ luôn được không?" Thấy Phượng Minh đột nhiên ngẩng đầu nhìn tới sắc mặt trắng bệch, trong lòng Tề Kiên thở dài lại làm như không thấy, lạnh nhạt nói "Hoàng thượng và Hoàng Hậu nương nương luôn thương yêu điện hạ như vậy, nhất định sẽ tìm cho điện hạ một chính phi vừa ý." Một khi đã có chính phi, bằng thế lực của Anh quốc công sao có thể để đích nữ của mình làm thiếp cho một hoàng tử?

Đây là đánh thức nhẹ nhàng dành cho Phượng Minh để hắn nghĩ thoáng ra chút.

"Ta..." Tử hoàng tử há miệng thở dốc nhìn ánh mắt sáng rõ của Tề Kiên và ánh nhìn của A Nguyên về mình, trong lòng phát đau lại không thể nói ra hai chữ "Ta biết"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Phượng Minh hờn phách thất lạc rồi đi, A Nguyên bị ôm trong ngực Tề Kiên thấy hắn thất thần trong chốc lát, cảm thấy người cậu này tâm địa cũng không tệ lắm, lúc này lại thấy Túc vương phi gương mặt mỗi một mang theo mấy nhi tử trở về vào phòng xong cũng không nói lời nào, chỉ chống đầu nhắm mắt dưỡng thần hồi lâu mới vừa thở dài, "Ta chưa từng thấy qua nữ nhân nào vô si như vậy." Nàng được Túc vương quan tâm nuông chiều từ bé, đã rất lâu rồi không nhìn thấy người như vậy, nếu không phải Anh quốc công phu nhân quát mẹ của vị đệ đệ kia ngừng lại, Túc vương phi thật muốn ý thể hiếp người một phen.

"Đừng lo lắng, đã như vậy đêm nay ta với tam ca người sẽ tiễn bước bọn họ." Đứa bé kia tạm thời không nói đến nhưng mẹ của nó bây giờ đã tung tăng nhảy nhót như vậy nếu giữ lại trong kinh khó tránh khỏi là mằm họa cho Anh quốc công phủ và Túc vương phi, Anh quốc công phu nhân nghĩ sẽ đưa hai mẹ con này ra bên ngoài vĩnh viễn không cho về kinh, nhưng lại không muốn nói nhiều với Túc vương phi chỉ khe giọng an ủi, thấy Tề Kiên đang ôm A Nguyên cười hi hi nhìn qua cười hỏi, "Tử điện hạ về cung rồi sao?" Thấy Tề Kiên gật đầu, nàng lại thò người qua xem mấy đĩa điểm tâm, không ngoài dự liệu thấy bên trong trống không, ngay cả bột phấn cũng không còn lại cười nói, "Đây là..."

"Điện hạ cảm thấy nhà điểm tâm nhà chúng ta ăn rất tốt." Tề Kiên cố gắng dùng vẻ mặt vô tội nói chuyện với chị dâu nên không thấy được ánh mắt khinh bỉ của A Nguyên trong ngực mình, đối thoại như vậy hiển nhiên không có nửa phần áp lực với hắn.

Khóe miệng Anh quốc công phu nhân khẽ mở..., nói đến cùng mình cũng đã nhìn vị lục đệ này lớn lên, cũng biết Anh quốc công đối với đệ đệ từ trước đến giờ luôn nghiêm khắc, từng để vị đệ đệ này ăn rau xanh một năm, trong lòng cũng đau lòng hắn nên mở một mắt nhắm một mắt cho qua.

Tề Kiên học ra một hơi cúi đầu là lưỡi liềm trên môi một vòng, lau đi chứng cớ.

"A a!" A Nguyên ngồi đối diện với Phượng Khanh mở tay nhỏ ra.

Phượng Khanh đang thấp giọng nói gì đó với Phượng Đường, nghe A Nguyên gọi như có lòng có Linh Tề cười cười ôm A Nguyên từ trong ngực Tề Kiên, thấy đứa nhỏ này ủng vào vạt áo của mình, một cái tay nhỏ oán giận chỉ vào Tề Kiên chớp mắt, bộ dáng muốn cáo trạng liền nhin cười không được, cúi đầu mỉm cười hỏi, "Muội muội muốn nói cái gì?"

Hắn đoạt bánh hoa quế của abnr công chúa a!

A Nguyên lẹ nóng doanh tròng, còn đang y y nha nha kêu thì nghe Anh quốc công phu nhân hỏi, "Đây là..."

"Đại khái là đối bụng." khuê nữ nhà mình ăn no rồi ngủ ngủ no lại ăn, mở mắt ra không phải tìm mĩ nhân đại ca của mình chơi đùa thì là nghịch đồng tài sản nhỏ của mình, Túc vương phi cảm thấy khuê nữ nhà mình cũng là nhân vật kỳ ba, vỗ về trấn thờ dài nói "Nói tới là thấy mệt mỏi rồi" nàng kể lại việc A Nguyên tiểu lên người Hoàng thượng ở trong cung của Thái Hậu, Túc vương phi oán hận nói trong ánh mắt nhin cười của Anh quốc công phu nhân "Nếu không phải do ăn quá nhiều, làm sao lại dọa người như vậy chứ? sau này trưởng thành, sợ là Thái Hậu vag Hoàng thượng vẫn sẽ nhớ rõ đấy."

"Thật đáng yêu." Anh quốc công phu nhân cười nói, "Tiểu hài tử, có gì là quá đáng đâu?" Thấy Túc vương phi vẻ mặt hâm mộ nhìn mình, nàng lắc đầu nói, "Mấy tiểu tử nhà ta, cả một đám đều theo phụ thân của chúng, nhất định phải làm ra bộ dạng lão luyện thành thực, còn lâu mới có bộ dáng xa khả ái ngây thơ người gặp người thích như công chúa."

Cái này, y là thích mình nha ~~~, A Nguyên lắng tai nghe rất là vừa lòng chậm rãi gật đầu nhỏ của mình tán thành, sau đó dùng ánh mắt chờ đợi nhìn Anh quốc công phu nhân hi vọng nàng có thể nói thêm chút nữa.

Tiểu A Nguyên thích nghe nhất là những lời như vậy a~~~~ .

"Ta ngược lại, thích 2 cái cháu gái nhà nhạn lịch sự hơn." Túc vương phi xoa xoa khăn tay, tại ánh mắt ngưng ngung của Phượng Đường ghé vào bên tai Anh quốc công phu nhân nhỏ giọng nói "Tam tẩu, tặng đại tỷ nhi cho ta được không?"

Đây là ý tứ muốn cầu hôn , Anh quốc công phu nhân cũng không cảm thấy kinh ngạc, chung quy Phượng Đường và trưởng nữ của nàng là Tề Nhã là thanh mai trúc mã tình cảm cực tốt, huống gì Phượng Đường nay là thế tử của Túc vương tiền đồ sáng rõ lại là con dâu của Túc vương phi làm sao có thể có ủy khuất được? Trong lòng hơn phân nửa là nguyện ý chỉ là không thể lướt qua Anh quốc công đến làm chủ liền mỉm cười gật đầu nói "Cũng phải hỏi qua ca ca ngươi." Nói xong lại nhìn Phượng Đường mặt mũi tuần nễ khí độ tôn quý lại có tình với nữ nhi nhà mình, nghĩ tới Phượng Đường nhân phẩm đoan chính càng cảm thấy vừa lòng, nụ cười trên mặt không hề che giấu.

"Nếu không phải đại tỷ nhi có quá nhiều người mơ ước ta làm sao phải cấp bách như vậy chứ?" Phượng Đường chẳng qua vẫn đang ở đầu 10(17 hay 18 jj đó), Túc vương phi cũng không sốt ruột chỉ cười nói "Tam tẩu dạy dỗ 2 nha đầu giáo tốt như vậy, về sau không biết nhà ai có phúc có được nhị tỷ nhi nha." Nhị cô nương Tề Thiện, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, bản lĩnh quản lý gia sự là học từ Anh quốc công phu nhân, tuổi còn nhỏ nhưng khí độ toàn thân không thấp, khó có được là làm người luôn khiêm tốn lễ độ, nếu không phải Anh quốc công cảm thấy người ở hoàng gia tình cảm quá tẻ thì làm hoàng tử phi cũng dư dật.

Nhưng phần lớn con cháu hoàng gia đều thế thiếp đồng đảo, Anh quốc công trừ bỏ Anh quốc công phu nhân ra không thiếp thất không thông phong, gia phong nghiêm chỉnh làm sao chịu để khuê nữ của mình bị ủy khuất, nếu không phải Phượng Đường xưa nay luôn thành thật lại có Túc vương phi ở đây thì xin lỗi nói lịch sự một câu: muốn cưới đại cô nương của Anh quốc công phu, năm mơ là được!

"Sẽ tìm cho nàng một người thích hợp thôi." Anh quốc công phu nhân cười nói "Đều là người trong nhà, ta có gì mà không nói với ngươi được? Muốn kết hôn với cô nương nhà ta thì cả đời chỉ có mình nàng không bao giờ được có nhị tâm, nếu không thì. " nàng thấp giọng khụ đạo, "Còn có Tam ca của ngươi trấn giữ đó thôi." Như đối thành người khác Anh quốc công phu nhân sẽ không nói trắng ra như vậy, nhưng nếu là Túc vương phi nàng biết rõ nhân phẩm của cô em gái chồng nên không có bản khoăn mà nói thẳng

Tề Kiên ở một bên thành thật lắng nghe nhưng trong lòng lại vì Phượng Minh đốt một cây nến.

Thoạt nhìn, hoàn toàn không phải là nói đùa.

Hoàng tử không nạp thiếp? Cho rằng mình là Túc vương sao? !

"Có được bảo bối như vậy, ai còn muốn nạp thiếp chứ?" Túc vương phi thoải mái nói "Nhà chúng ta trước đây không có quy củ này, về sau cũng sẽ không có!" Nói xong, hốc mắt nàng đỏ lên nói, "Năm đó vì mấy người thiếp này chúng ta chịu biết bao nhiêu đau khổ? Cũng bởi vì như vậy ta mới không quen nhìn những yêu tinh kia!" không nói năm đó vì nạp thiếp mà mẹ đẻ nàng và phụ thân nổi lên tranh chấp, bị phụ thân đập một cước thương tới phế phủ, cuối cùng bị bệnh mà chết, mà hiện nay Anh quốc công thái phu nhân cũng từng vì một thiếp thất thứ nữ mà phu thê ly tâm với Anh quốc công, mạng đây bị thương trong lòng mà sống, sau này nếu không phải vì mấy tỷ muội đồng tâm đâm thiếp thất thứ nữ kia xuống chỉ sợ trước vị Anh quốc công này còn không biết về tay ai.

Nói tới điều này, trong lòng Túc vương phi liền thương cảm không chịu được, rung rung nói, "Chúng ta đều đã chịu qua khổ sở vì mấy yêu tinh đó, ta làm sao để con dâu mình cũng phải chịu khổ như vậy?"

Chuyện năm đó để lại trong lòng nàng và tỷ muội cùng thế hệ một vết thương không cách nào khép, cũng bởi vì lão Anh quốc công sùng thiếp diệt thê, bởi vậy các tỷ muội đối với sinh vật gọi là thiếp thất luôn có ác cảm thật lớn, dù đã gả cho người cũng càng để ý trong lòng, phu quân làm cái gì cũng đều có thể, chỉ trừ bỏ nạp thiếp. May mà nàng và các tỷ muội đều tìm được phu quân tốt dù biết yêu cầu này có chút quá phận nhưng vẫn bao dung làm nguyện vọng của thê tử.

Anh quốc công phu nhân cũng một người trong số, lúc này thở dài, "Ta biết tâm ý của ngươi, cho nên cũng không có lo lắng cho đại và nhị nha đầu ." Anh quốc công là một đại gia tộc, dù gã Tề Thiện vào nhà nào cũng có thể bảo đảm khuê nữ hạnh phúc, bằng không nàng cũng sẽ không nói ra cuồng ngôn như vậy, thấy Túc vương phi trong lòng vẫn khổ sở mỉm cười nói, "Đều là chuyện quá khứ rồi, chúng ta nay sống thật tốt, có gì tốt hơn vậy nữa sao?"

"Đề tam tẩu chế giễu rồi ." Túc vương phi lau nước mắt đi rồi hỏi, "Ca nhi tỷ nhi đâu?"

"Hai ngày trước đã ra bên ngoài để lên chùa cầu phúc cho mẫu thân, hôm nay mới có thể trở về." Anh quốc công phu nhân cẩn thận lau nước mắt cho Túc vương phi rồi mỉm cười nói "Theo ý ta việc đính hôn, không cần giống trông kìa, làm cho ồn ào náo nhiệt " thấy Túc vương phi muốn nói lại thôi, nàng ôn thanh nói, "Ta biết ngươi không muốn đề đại tỷ nhi chịu ủy khuất , sau này ngày xuất giá làm thật lớn cũng có thể diện mã, trước mắt chỉ cần ngươi và ca ca ngươi chọn ngày giờ tốt lành là được." Nói xong, nàng thở dài "Trước mắt ta không dám ứng với ngươi cũng là vì sợ ca ca ngươi sẽ không đáp ứng trong một lần."

Anh quốc công làm người ôn hòa văn nhã, nhưng đối với các vấn đề liên quan tới con gái lại rất có nguyên tắc, làm sao có thể trong một lần đã đồng ý kết hôn? Đây không phải là làm cho khuê nữ mất mặt sao? Tất nhiên là phải ép buộc con rể tương lai một chút xả giận cho xong mới tính, Anh quốc công phu nhân quá biết cá tính của trượng phu, lúc này lộ ra nét mặt xin lỗi nói "Nếu là ca ca ngươi có chấp cũng đừng chấp nhặt với hân."

"Tam ca trước đây đã hư rồi bây giờ vẫn vậy." Túc vương phi lại không cảm thấy có cái gì không đúng, nữ nhi nhà ai là không quý giá chứ? Năm đó thời điểm Túc vương xem trúng nàng, bá phụ và huynh trưởng trong nhà thay nhau chơi đùa Túc vương tới chán mới đồng ý kết, lại nhìn Phụng Đường ở một bên lẳng lặng mặt mày xanh mét rồi vỗ tay cười nói, "Cũng phải hảo hảo nhi ép buộc tiểu tử này vài lần để hân biết, nữ nhi Tề gia không phải dễ cưới như vậy."

Vương phi nương nương, ngài thật sự là mẹ ruột sao?

A Nguyên ghé vào ngực A Khanh cười đến mức cả người phát run, lại bị Túc vương phi "Quân pháp bất vị thân" làm cho run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Đến buổi tối, Anh quốc công và hai vị biểu tỷ, biểu huynh đã trở về .

A Nguyên ghé vào ngực Phụng Khanh ngủ rất lâu nên lúc này đặc biệt có tinh thần, biết một trong số đó là người trong lòng của nhị ca, đôi mắt nhỏ sáng như đèn pha nhìn qua rồi nhìn lại hai cô gái trước mặt. Thấy hai nữ hài nhi, một người mặc áo hồng một người mặc màu xanh nhạt, khuôn mặt có vài nét tương tự, chỉ là cô gái áo hồng có vẻ ôn nhu ân cần, còn người áo xanh lại thêm vài phần đoan trang làm người nhìn nhớ trong lòng nhưng lại không dám khinh cuồng.

Có giống nhau ở chỗ hai vị biểu tỷ thật đúng là mỹ nhân bại hoại tuổi còn nhỏ mà mỹ mạo đến thế, người áo hồng len lén nhìn Phụng Đường đang tươi cười rồi hơi hơi nghiêng đầu trên gương mặt trắng nõn hiện lên nhàn nhạt sắc hồng đôi mắt như nước trong veo tỏa sáng.

A Nguyên nhìn thấy liền hiểu nàng là đại biểu tỷ Tề Nhã, một nữ hài nhi khác trầm tĩnh hơn chắc chắn là nhị biểu tỷ Tề Thiện.

2 biểu tỷ dường như rất thân với Túc vương phi chỉ cúi chào xong liền tới bên người Túc vương phi nhỏ giọng nói chuyện, A Nguyên quay đầu nhìn sang hướng khác thì thấy một nam hài nhi mặt tròn xoe trên người mặc cẩm y, đặng đặng chạy tới trước mặt A Nguyên rồi mỉm cười sờ bụng nhỏ của A Nguyên hỏi Phụng Khanh "Biểu ca, đây chính là biểu muội sao?" Thấy A Nguyên cũng quay đầu nhìn mình bằng ánh mắt đen ánh, hân tươi cười nói "Ta là biểu ca của muội, sau này đi theo ta vui chơi được không?!" Thấy A Nguyên nhìn mình ghét bỏ rồi xoay vào người Phụng Khanh, hân liền cảm thấy thất lạc cúi đầu nói "mấy tỷ muội đều không có ai thích cùng ta chơi đùa."

"A Nguyên bây giờ còn nhỏ, sau này mới có thể cùng ngươi chơi đùa ." Đây là con thứ hai của Anh quốc công Tề Thịnh, bởi vì là ấu tử nên hoạt bát hơn nhưng người khác một chút, Phụng Khanh xưa nay đối với hân luôn ôn nhu mỉm cười an ủi.

A Nguyên thấy Tề Thịnh thất vọng, nghĩ nghĩ rồi đưa tay mập đặt lên đầu hân, khi Tề Thịnh đang vui vẻ đắc ý với A Nguyên đột nhiên nàng nhìn thấy ngoài cửa một thiếu niên mảnh khảnh mỉm cười đi vào, mắt bỗng mờ to móng vuốt đặt trên đầu Tề Thịnh không động đậy.

Ai có thể nói cho nàng biết, vì sao A Dung hư hỏng lại xuất hiện tại Anh quốc công phủ không? ! Điều này không khoa học!

A Nguyên trong lòng hận không thể khóc lại thấy A Dung cười khanh khách nhìn qua mình, nàng vội vàng lẩn vào ngực Phụng Khanh giấu bụng mập giả chết. A Dung thấy A Nguyên thành thành thật thật giấu bụng nhỏ vào trong chăn, trong lòng cảm thấy rất thú vị, sau khi thỉnh an Anh quốc công phu nhân và Túc vương phi liền đi tới ngồi xuống bên cạnh Phụng Khanh, thấy Tề Thịnh đang dùng ánh mắt kính ngưỡng nhìn mình liền cười như gió xuân làm

người nhìn cũng cảm thấy thoải mái nói, "Sao vẫn còn ở nơi này? Chữ viết đã luyện xong chưa? Thi thư đã thuộc hết? xem lại nội dung bài học hôm nay rồi chứ?"

Từng câu đều mang theo ý cười lại giống như mũi tên nhọn làm trái tim nhỏ của Tề Thịnh bị tàn phá nghiêm trọng, hắn kêu ngao ngao rồi xông ra cổng.

A Nguyên sững sờ nhìn mỹ nhân lúc này vẫn mang vẻ mặt tươi cười vô hại, trong lòng thấy thật lạnh thật lạnh.

"A Thịnh từ nhỏ đã nghe lời A Dung" Anh quốc công phu nhân hiển nhiên không phải lần đầu tiên nhìn thấy trường hợp như vậy, huống gì Tề Thịnh mỗi lần bị thương xong lại vẫn là bám riết lấy A Dung, cũng không biết là nghiệt duyên gì. Nàng cười nói với Túc vương phi "Hỗn Thế Ma Vương này cũng chỉ có A Dung mới kiềm chế được, a di đà phật" nàng niệm Phật chú rồi nói tiếp "Cũng nhờ vậy mà ta thanh nhàn hơn rất nhiều."

Có thể chế trụ Hỗn Thế Ma Vương chẳng phải là càng đáng sợ hơn sao? Thời điểm thấy khuôn mặt luôn có nụ cười ôn nhu quay lại nhìn mình, A Nguyên tích cực chen lấn trong lòng ngực của đại ca nàng.

"Muội muội hôm nay tâm trạng không tốt sao?" A Dung thấy bộ dáng A Nguyên ngẩn ra một chút rồi nhú mày hỏi, vừa nói vừa cẩn thận ôm A Nguyên ra từ ngực Phượng Khanh, đặt trong lòng mình rồi cúi đầu nhìn nàng cười nói, "Bị đá kích điều gì sao?" Ánh mắt lại rơi thẳng vào người Tề Kiên đang chột dạ nhìn cột nhà, mỉm cười nói "Chẳng lẽ là bị đoạt bảo bối hay là đồ ăn?" Trong thời gian ngắn như vậy đã đoán được gần hết, lại để đầu mình gần đầu A Nguyên nhỏ giọng nói "Về sau A Nguyên trưởng thành, người thích gì ca ca liền lấy nó cho người được không?"

Nhìn gương mặt mỹ mạo hiếm thấy trước mặt mình dù biết đó là nhân vật bại hoại A Nguyên vẫn không tự chủ đỏ mặt, nghe được hân quan tâm mình như vậy nàng bẽn lẽn rồi vui đùa vào trong ngực thiếu niên có mùi thơm thoang thoảng, quyết định xem hắn như là...

Một bàn tay đang sờ cái chần nhỏ che chắn thò vào tới bụng nhỏ của A Nguyên nhẹ nhàng trạc hai lần.

A Nguyên trong lòng đang cảm khái lại giật mình thấy bụng nhỏ của mình bị trạc, ngẩng đầu lên lại thấy A Dung lộ ra một nụ cười thỏa mãn, hảo cảm gì đó đều quên mau chỉ hận không thể chỉ vào mặt tên bại hoại này mắng 1 trận, nàng há miệng còn chưa mọc cái răng nào cắn A Dung một ngụm, thấy hắn vẫn đang cười vui vẻ nàng đành y y nha nha kêu lên, khiến cho Túc vương phi chú ý tuy rằng không thể cáo trạng, nhưng lại lặng lẽ xốc chần nhỏ lên nhìn Túc vương phi rồi ủy khuất kêu vài tiếng.

"Bụng không thoải mái sao?" Túc vương phi vội vàng đứng dậy.

"Ta xoa xoa cho muội muội là được." A Dung bị bộ dạng của bé chọc cho trong lòng một mảnh mềm mại, thấy bụng nhỏ của A Nguyên còn phập phồng tức giận, vội vàng cười nói.

Túc vương phi tin tưởng A Dung lại có ý muốn để hai đứa nhỏ thân cận, đặc biệt nghĩ tới A Dung kể từ bây giờ đã đặt khuê nữ ở trong lòng, liền cười nói "Vậy giao cho A Dung."

Thiếu niên cười, vẻ mặt thành thật cúi đầu chăm chăm xoa bụng nhỏ cho A Nguyên, miệng cười nói, "Ta tạ lỗi với muội muội, không cần tức giận có được không?" Nụ cười ôn nhu này làm A Nguyên đầu vầng mắt hoa, huống gì lực đạo của A Dung không nhẹ không nặng, A Nguyên không thể cự tuyệt lại cảm thấy mình nên hưởng thụ thái độ một chút bên lật người muốn hắn xoa lưng, ý nói người từ từ hầu hạ bản công chúa ngủ trước rồi nhắm mắt nghỉ 000.

Đối với việc bị sai sử như nha đầu này A Dung cũng không thêm để ý, khóe miệng tươi cười càng thêm sâu.

"A Dung thật là đứa bé ngoan." Anh quốc công phu nhân thấy Túc vương phi vậy mà lại nguyện ý để A Dung chiều chuộng A Nguyên, trong lòng đã nghĩ đến ngọn nguồn, lúc này cười nói, "Người là muốn thu tất cả những điều tốt đẹp nhất đem đến trong nhà Túc vương sao?" Thấy gương mặt Túc vương phi đặc ý trong lòng nàng lại cảm thấy thú vị, ôn thanh nói, "Cha mẹ A Dung trong năm nay phải trở về kinh, nếu là người thực sự có ý nên tới cửa nói một chút, miễn cho sau này gặp phải ngã ba đường" thấy trong mắt Túc vương phi lóe sáng, nàng biết em gái chồng và Thành Dương bá phu nhân giao tình tốt lại lắc đầu thờ dài, "Không có nghĩ tới, các người còn có duyên phận như vậy."

Tề Nhã Tề Thiện nhã nhận lịch sự ngồi một bên, chỉ là Tề Nhã tuổi còn chưa lớn, thấy Phượng Đường tươi cười với mình mặt liền đỏ thắp giọng nói, "Nhị biểu ca ở trong cung lâu ngày, không dễ dàng trở về một lần, có thể lưu mấy ngày?"

Tề Thiện ở một bên hơi thò người ra, chặn tầm mắt của trường bối.

Thừa cơ hội này, Phượng Đường thật nhanh cầm đầu ngón tay Tề Nhã, trong ánh mắt ngượng ngùng của nàng nói nhỏ "Ngày mai ta còn gặp nàng không?"

Hắn vốn là đẹp mã, thấy người trong lòng đáp ứng trên mặt không che dấu được nụ cười loá mắt.

Tuy rằng A Nguyên đang nhắm mắt hưởng thụ mỹ nhân hầu hạ, nhưng tai vẫn nghe bát phượng, người được mùi bát quái vội vàng trừng mắt dùng sức nhìn về phía Phượng Đường, thấy thiếu niên này từng chút từng chút đứng sát vào Tề Nhã nhị biểu tỷ Tề Thiện cực kì bất đắc dĩ lắc đầu, tinh thần liền hưng phấn lên ánh mắt sáng ngời đang muốn nhìn Phượng Đường lá gan đến cùng có thể to đến đâu, vào lúc này ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng ho khan trầm thấp, một tiếng này phảng phất như sét đánh ngang trời làm đầu óc Phượng Đường choáng váng, thật nhanh rút tay về làm ra bộ dáng nghiêm chỉnh.

Tề Nhã ngượng ngùng che mặt đi.

A Nguyên tò mò thò đầu ngó vào, muốn nhìn một chút rốt cuộc là ai có bản lĩnh lớn như vậy làm nhị ca lòng dạ hẹp hòi thích mang thù của nàng phải sợ hãi, lúc này một nam tử tươi cười đi vào, hần vừa vào phòng bọn tiểu bối đều đứng lên, Anh quốc công phu nhân mỉm cười nói "Nhìn xem đi người vừa trở về, bọn nhỏ liền không được tự nhiên ." Tuy nói như vậy nhưng trong mắt lại khó nén vui mừng, hiển nhiên cảm tình với nam tử này cực tốt.

A Nguyên nghe Túc vương phi gọi nam tử này một tiếng tam ca, trong lòng liền biết đây là Anh quốc công, cậu của nàng.

"Ta vẫn là cảm thấy, không được tự nhiên chút mới tốt." Anh quốc công thanh âm dễ nghe hơn dự đoán của mọi người, ánh mắt hần lúc này ý vị thâm trường rơi vào người Phụng Đường.

A Nguyên thấy nhị ca nàng sắc mặt biến hóa mấy lần, cuối cùng ừ ừ nhận tội.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Anh quốc công là người ôn hòa.

Ít nhất thì ấn tượng đầu tiên của A Nguyên về cậu chính là một người văn nhã ôn hòa. Cũng khó trách cậu luôn nhận được ân sủng trước mặt Hoàng thượng, luôn được tin tưởng, chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra nét hòa nhã của Anh quốc công. Người cậu hòa nhã như vậy vừa tiến lên không chỉ làm nhị ca Phụng Đường ừ ừ mà lục cậu Tề Kiên cũng thật nhanh chóng đứng dậy, cười nịnh hai tiếng chà chà tay nịnh hót nói "Hôm nay tam ca trở về muộn, chẳng lẽ là trong triều bận chuyện? Bằng không, để ta làm cho tam ca..."

"Đọc sách xong rồi sao?" Anh quốc công đối với kỹ xảo nhỏ này hoàn toàn không mắc mưu, mở cửa thấy núi hỏi.

Tề Kiên bị ghen ngăn ngại, ho một tiếng nói "Thất tỷ tỷ mang theo cháu ngoại gái về nhà lần đầu, nói như thế nào cũng không thể ở trong nhà đọc sách không nhìn nàng chứ?" Thấy chân mày Anh quốc công hất cao, trong lòng hần rơi lệ nhỏ giọng nói, "Ngày mai sẽ bù thêm." Nói xong lại thấy Anh quốc công híp mắt nhìn mặt mình, trong lòng run run nơm nớp lo sợ lại lộ ra vẻ mặt vô tội hỏi "Tam ca?"

"Ăn vụng không chùi mép." Anh quốc công nhìn một chấm bột phấn nhỏ trên mặt hần, ánh mắt bình thản hỏi "Biết phải làm thế nào sao?"

"Rau xanh." Tề Kiên tìm kiếm giúp đỡ khắp nơi lại thấy Anh quốc công phu nhân và Túc vương phi đều cúi đầu không nhìn lại, rất bi thương nói, "Phải ăn rau xanh, rau xanh thật ngon a." Thấy Anh quốc công hải lòng gật đầu mới chạy đi trong ánh mắt hết giận của A Nguyên, một bên khăn trương quay đầu nhìn tam ca hần có ý muốn truy đánh hay không một bên vung chân chạy. Anh quốc công thấy tiểu tử chạy thẳng tới viện của thái phu nhân không khỏi bất đắc dĩ nói, "Tính cách vẫn không chịu thay đổi." Chỉ là trên mặt lại lộ ra nhàn nhạt sùng nịnh.

Anh quốc công và Tề Kiên tuổi tác chênh lệch không nhỏ, xưa nay nuôi đệ đệ như nuôi nhi tử.

Anh quốc công phu nhân ở một bên cười nói, "Không biết là tại ai mềm lòng." Phu quân của nàng tuy nhìn nghiêm khắc nhưng mỗi khi Tề Kiên biểu tình tội nghiệp thua trận, tuy mặt ngoài là do thái phu nhân tới cứu nhưng kỳ thật cũng là do trong lòng không muốn để Tề Kiên ủy khuất mà thôi.

"Lập tức sẽ thi Hương, phía sau còn có thi Xuân, lục đệ cũng rất vất vả và mà." Túc vương phi nuốt từng ngụm nước bọt, cẩn thận cầu tình cho Tề Kiên thấy Anh quốc công mỉm cười, liền hỏi, "Kỳ thật, Lục đệ đã không có mặt như trước đây vậy." Sở dĩ hạn chế Tề Kiên ăn uống là bởi vì lúc trước Tề Kiên là người nhỏ nhất trong số các huynh muội của Tề gia, bị thái phu nhân sủng ái tới tận trời không gì không ứng, thấy cái gì tốt liền cho hần ăn, mới mấy tuổi mà đã là quả cầu bằng thịt thật làm cho lòng người lo lắng hình tượng sau này của hần, cũng vì vậy mà Anh quốc công mới không thể không làm ác nhân, tự mình giám sát đệ đệ khóc lóc lăn lộn om xòm không chịu giảm cân vài năm

"Đường sinh không tốt." Anh quốc công lạnh nhạt nói lại thấy gương mặt Anh quốc công phu nhân có vẻ đau lòng, cũng cảm thấy gần đây đệ đệ vất vả, làm như không thêm đề ý nói, "Làm cái chân giò, cho..." Hần nghiêng đầu nhìn A Nguyên mắt lóe sáng mỉm cười nói, "Cho cháu ngoại gái thêm đồ ăn." Nói xong lại gọi Phụng Khanh đến bên cạnh về mặt ôn hòa hỏi công khóa và cuộc sống hàng ngày, ôn thanh nói, "Nghe nói danh y Giang Nam Trình Tĩnh sắp vào kinh, năm đó Trình Tĩnh thiếu nhị ngoại tổ phụ của người một cái nhân tình không nhỏ, để hần xem cơ thể của người xem."

"Cậu chính sự bận rộn, ta còn làm cậu phải lo lắng." Phụng Khanh biết từ nhỏ thân thể của mình luôn để các trưởng bối phải nhớ trong lòng lúc này trong lòng lại thấy chua xót.

"Người là cháu ngoại trai của ta, không lo lắng cho người thì lo lắng cho ai?" Anh quốc công lại cười ôn thanh nói "Chớ nghĩ nhiều, nay người đã là quận vương, giữ chặt tước vị này, về sau tự nhiên sẽ tôn quý thanh nhàn qua ngày, nay cũng không có việc gì phải khổ tâm người sống tốt mỗi ngày mới là có hiếu tâm với chúng ta." Nói xong lại cười với Anh quốc công phu nhân "Năm trước ở quan ngoại gọi vào một ít từ tham thượng đẳng (*Từ tham là gì? Minh pò tay, nhưng chắc là vị thuốc, bạn nào rõ hơn giúp mình giải thích nha. Thank*), chuẩn bị cho A Khanh một ít, tuy không phải là cái gì hiếm lạ nhưng rốt cuộc cũng là tâm ý của ta."

"Đã chuẩn bị rồi" Anh quốc công phu nhân cười nói, "Có thể thấy được chúng ta đều đau A Khanh như nhau."

"Cậu, chúng ta có phần không?" Phụng Đường đang chột dạ đứng một bên làm bối cảnh rất sợ để Anh quốc công nhớ tới c mình, lại không nghĩ tới Phụng Ngọc Phụng Khuyết lúc này lại tiến lên vây quanh Anh quốc công nói "Không cần cái gì từ tham, nghe A Thịnh nói cậu có thật nhiều chủy thủ của ngoại tộc, rất là sắc bén, cậu cho chúng con một cây đi?" Thấy Anh quốc công mỉm cười gật đầu nhất thời mừng rỡ hoan hô chạy khắp phòng, A Nguyên trộm nhìn Túc vương phi sắc mặt xanh mét liền cảm thấy hai ca ca đại khái lại sắp gặp bi kịch.

"Không biết Trịnh các lão..." Túc vương phi nghĩ tới hôn sự của Tề Kiên tò mò hỏi.

"Đã được tám chín phần." Anh quốc công cười nói, "Trịnh các lão là người thông minh nhưng tính tình lại quá ngay thẳng mà thôi. Lục đệ tướng mạo vạn dặm mới tìm thấy một, gia phong nhà chúng ta lại có không nạp thiếp, còn có nhị thúc ảnh hưởng ở bên ngoài, Trịnh các lão sẽ không từ chối." Nói đến đây sắc mặt Anh quốc công hơi hơi vắn vẹo một chút rồi mới lên tiếng "Trịnh các lão và nhị thúc giao tình cực tốt, ta nghĩ đại khái chính là duyên phận." Nhị thúc của Anh quốc công, Tề gia nhị lão thái gia coi như là một nhân vật truyền kỳ, xuất thân huân quý lại chỉ dựa vào khoa cử tiến thân. Một thứ từ lại có thể lấy được thanh lưu đích nữ. Miệng độc đến có thể làm người tức hộc máu cả triều đều hận lại thật sự có vài bạn hữu tốt cùng chung chí hướng Anh quốc công mỗi khi nghĩ tới vị nhị thúc này đều không biết là nên đau đầu hay là bật cười.

Bất quá năm đó khi gia đình bấp bênh cũng nhờ nhị thúc che chở, Anh quốc công trong lòng vẫn hết sức cảm kích.

Túc vương phi cũng thập phần cảm kích nhị bá phụ. Chung quy, huân quý trong kinh đối với nàng khách khí như vậy cũng là bởi vì nhị bá phụ có thể há miệng phun biển, ngay cả hậu viện cũng không ai muốn trở mặt với nhị bá phụ.

A Nguyên từng nghe Túc vương và Túc vương phi nói chuyện nên biết nhị ngoại tổ phụ là một nhân vật mạnh mẽ, trong lòng cũng thấy quý mến, nhưng mà nhìn qua tựa hồ nhị ngoại tổ phụ không ở trong nhà đành phải tiếc nuối từ bỏ, khi ánh mắt sắc bén của Anh quốc công rơi vào người Phụng Đường nàng vội vàng quyết định cứu nhị ca, từ trong ngực A Dung vung tay vẩy chân hướng về phía Anh quốc công, lúc nàng vung vẩy chợt nghe lách cách một tiếng một miếng ngọc từ trong chân của nàng rơi xuống đất.

A Nguyên thấy bảo bối bị rơi đau lòng đến mức muốn chảy nước mắt lại thấy Anh quốc công chậm rãi đứng dậy cúi người nhặt lên, thấy A Dung cung kính đưa A Nguyên cho hẳn liền vừa lòng gật đầu, rất thuần thực ôm lấy A Nguyên rồi mới ngồi trở lại, cười với A Nguyên một cái rồi nhấc mắt cười với A Dung "Người cũng không tệ lắm." Thấy trên mặt thiếu niên tươi cười không biến, hẳn nhưn mây nói "Biết phải làm sao đi?"

Lời nói hàm hồ như vậy nhưng A Dung lại nghe hiểu, hẳn vội vàng đứng dậy nói "Dĩ nhiên là sẽ dốc hết toàn lực."

Anh quốc công chỉ cười cười, thấy viên thịt nhỏ trong ngực giường mắt nhìn miếng ngọc trên tay mình, trong lòng nảy sinh cảm giác thúc vị ác liệt đem miếng ngọc gờ bên này rồi hướng bên kia, thấy đôi mắt to của viên thịt nhỏ vèo vèo hướng theo liền bật cười, lại thấy A Nguyên trầm mặc một hồi rồi trực tiếp ôm lấy cánh tay của hắn giường mặt đầy nước miếng cười lấy lòng bên cười đến khi da mặt co giật mới nói với Túc vương phi "Đứa nhỏ này thật thông minh, sau này chắc chắn sẽ không giống bình thường."

"Tam ca, thả nàng đi" Túc vương phi vô lực nói, "Nàng vẫn còn con nít."

Lúc này A Nguyên đang ra sức giải cứu bảo bối của mình.

Anh quốc công lại cười lấy từ bên hông ra một cái ngọc bội nhét vào trong tay A Nguyên, ôn thanh nói "Đây là của cậu cho, cầm lấy chơi đùa đi." Lại là âm thanh cực kỳ ôn hòa.

A Nguyên trước sự hào phóng của cậu đã đem hết tất cả các chiêu thức trong người ra bán mạnh báo đáp.

Lúc này thái phu nhân sai người tới truyền lời, nói hôm nay là đại hi Anh quốc công không cần câu thúc đệ đệ, Anh quốc công bắt đắ dĩ đáp ứng rồi cùng dùng cơm.

Khi một nhà ăn xong Túc vương mới thân nhiên xuất hiện, thỉnh an thái phu nhân xong mang theo tức phụ nhị tử khuê nữ trùng trùng điệp điệp trở về Túc vương phủ. Đến bên ngoài vương phủ, A Nguyên thấy hai bên vương phủ đều đang khởi công xây dựng trong lòng đang nghĩ hoặc thì nghe Túc vương cười nói "Ta đã nói với hoàng huynh về sau vương phủ của A Khanh và công chúa phủ của A Nguyên sẽ ở nhà hai bên nhà chúng ta."

"Như vậy thực tốt." Thấy vẻ mặt Phụng Khanh không che giấu được tươi cười, Túc vương phi trong lòng cũng vui vẻ, vỗ tay cười nói, "Đây mới là gia đình vĩnh viễn ở cùng nhau, về sau A Ngọc A Khuyết cũng như thế."

"Đều tùy người." Túc vương thích xem Túc vương phi lộ ra tươi cười như, đụng đụng cái trán của nàng rồi ôn thanh nói "Chỉ là khi xây dựng vương phủ, khó tránh khỏi huyền não ồn ào, hoàng huynh mấy ngày nữa sẽ đi nghỉ hè ở sơn trang, chúng ta cũng cùng đi được không?"

"Đều đi sao?" Túc vương phi nghe xong hai mắt tỏa sáng hỏi.

"Đều đi." Thấy tức phụ bộ dáng khả ái như vậy, Túc vương nhịn không được hung hăng ôm ôm tức phụ phá lên cười.

A Nguyên ghé vào ngực Phụng Khanh hâm mộ nhìn Túc vương dùng ánh mắt cưng chiều nhìn mẫu thân mình tự nghĩ.

Nàng sau này cũng sẽ gặp một nam tử giống như phụ vương sao?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25

Qua mấy ngày, khí trời nóng bức, quả nhiên Hoàng Thượng và Thái Hậu đều đi nghỉ ở sơn trang.

Một nửa thân tử và gia quyến trong triều được Hoàng Thượng yêu thích trùng trùng điệp điệp đi theo. A Nguyên được Túc vương phi mang theo, đi bên người Thái Hậu, ngồi trong xe ngựa thoải mái nhất. Đến nơi, dĩ nhiên Thái Hậu Hoàng Hậu ở trong viện tốt nhất, còn sót lại, Túc vương phi lại và chúng phi tự phân chia nơi ở, chính giữa các viện là một mảng rừng trúc và hồ nước nhỏ, mát mẻ nhẹ nhàng khoan khoái, lập tức làm cho A Nguyên vì còn nhỏ nên không thể dùng băng làm mát cảm thấy hết sức thoải mái, không ịu xi như trước nữa mà càng thêm khí lực chơi đùa cùng mẫu thân và huynh trưởng.

Nơi ở của Túc vương cách hậu cung của Hoàng Thượng rất xa, ngăn cách một mình, hiển nhiên là chuyên môn chuẩn bị cho một nhà Túc vương, A Nguyên được Túc vương phi ôm, nhìn các cung nữ ra vào vào đem các vật trang trí và đồ dùng sắp đặt, rồi lấy nước đến cho các chủ tử rửa mặt, nàng một bên ghé vào chậu nước một bên nhìn Túc vương phi trang điểm, thấy nàng ăn mặc trịnh trọng liến biết trong chốc lát chỉ sợ phải đi gặp trưởng bối, nhìn lại mình vẫn thấp phần khá ái, mới vừa lòng yên tâm.

Túc vương phi trang điểm một hồi, liền gọi Túc vương đi tới chỗ Thái Hậu. A Nguyên được Phụng Khanh ôm, thấy hân vô tình nhần mảy, đau lòng sờ sờ mặt hân.

Phụng Khanh ngăn ra, cúi đầu thấy A Nguyên đang vung tay nhỏ, hân lộ ra một cái tươi cười, nhưng mà cuối cùng khi tới gần tấm cung của Thái Hậu hân không để ý A Nguyên giãy dụa, đưa muội muội cho Phụng Đường ở sau lưng, e sợ Thái Hậu vì mình mà chán ghét muội muội.

Khỏe mắt Túc vương thấy Phụng Khanh hiểu chuyện như vậy trong lòng khe khẽ thở dài gọi "A Khanh lại đây." Thấy Phụng Khanh ngoan ngoãn tiến lên, hân giữ chặt tay Phụng Khanh rồi mới cười nói "Lát nữa cảm tạ tổ mẫu và hoàng bá phụ của ngươi, hoàng bá phụ ngươi khó có lúc hào phóng phong người quận vương, quả thực làm phụ vương mở mang tầm mắt!" Nói xong lại phốc xuy phốc xuy cười rộ lên. "Cả Hoàng Thượng mà ngươi cũng dám bố trí!" Túc vương phi giận nói một câu, lại thấy trên mặt Phụng Khanh có nét tươi cười khó có thể áp chế mới không nhiều lời mà tiếp tục đi.

Vừa mới đi vào, A Nguyên đã nghe thấy giọng nói mềm nhẹ của mấy nữ nhân, thấy Túc vương dẫn thê tử tiến vào, trên mặt Thái Hậu đã hân hoan vô hạn, liền thanh hỏi, "Cháu gái nhỏ của ta đâu? Sao lại không thấy?" Thấy Phụng Đường ngoan ngoãn đưa A Nguyên đến trước mắt nàng, Thái Hậu vui vẻ vô cùng, ôm A Nguyên trong ngực sờ sờ trán của nàng, thấy cũng không nóng mới nói với Túc vương phi "Đứa bé còn nhỏ mỗi ngày đi theo các người qua lại cũng vất vả, không bằng lưu lại trong cung của ta mấy ngày. Trong cung của ta nhẹ nhàng khoan khoái, ngày thường cũng thanh tịnh..."

"Còn có thể hào hào vui đùa với mẫu hậu." Túc vương ở một bên cười nói xuyên thấu ý đồ của Thái Hậu rồi gọi Phụng Khanh tới ngồi bên cạnh mình, thấy Thái Hậu miệng hơi mím chặt liền mỉm cười nói, "A Khanh trong lòng cảm kích mẫu hậu, chỉ là ta nói với hân, rốt cuộc cũng là tổ mẫu ruột, nói này đó chẳng phải là khách khí? Không bằng vô bệnh vô tai, mới là hiếu đạo đối với trưởng bối." Dừng một chút, liền vô tình hay cố ý nói, "Đứa nhỏ này và A Nguyên ở Đường cảm tình rất tốt, một khắc cũng không rời, bởi vậy thân mình dần tốt lên, mẫu hậu không cần phải lo lắng."

Thái Hậu thấy bộ dạng Phụng Khanh ngoan ngoãn lại thấp phần cung kính liền nhớ đến nữ nhân kia, năm đó cũng ý vào bộ dạng nghe lời ngoan ngoãn làm Hoàng Đế phạm vào sai lầm lớn, lúc này vốn là muốn muốn cười lạnh một tiếng nhưng mà thấy Phụng Đường ngồi bên Phụng Khanh gương mặt chăm chú, ngay cả bé mới sinh trong tay cũng nhìn về phía hai đứa bé kia kêu hai tiếng, trong lòng biết vợ chồng Túc vương thật sự đem Phụng Khanh xem như con ruột, trong lòng lại có chút áy náy mới nhin nhin rồi lạnh nhạt nói, "A Khanh vất vả, lát nữa gọi thái y xem cho hân miễn cho chúng ta đều lo lắng."

Nhưng mà một câu quan tâm này lại làm chúng phi đang ở phía dưới lắng tai nghe kinh hãi trong lòng.

Trưởng tử của Túc vương không được Thái Hậu thích, đây cũng không phải là chuyện một hai năm, sao lần này lại phá lệ ân sủng? Trong lòng ghen ghét, trên mặt các phi tử tuy rằng còn có tươi cười nhưng mà lại thật miễn cưỡng.

Thấy cung phi sắc mặt hiện rõ hi nộ, Thái Hậu trong lòng ngầm mắng một tiếng "ngu xuẩn".

Nàng năm đó lạnh nhạt với Phụng Khanh, quả thật một phần là bởi vì ghê tởm việc Hoàng Đế đã làm, không nguyện ý nhìn thấy thứ làm mình chướng mắt, một mặt khác là vì trấn an Hoàng Hậu và Thái Tử, chung quy Hoàng Đế làm ra chuyện như vậy, nếu như mình đối với đứa nhỏ này sủng ái không dứt, khó tránh khỏi làm Hoàng Hậu trong lòng bị đè nén. Chỉ là nay đã bất đồng, Hoàng Đế đã phong Phụng Khanh làm vương, trong mắt Thái Hậu đây cũng là ban thưởng cuối cùng, thân thể Phụng Khanh như vậy rốt cuộc cũng không còn quan hệ gì với trong cung, vĩnh viễn là nhi tử của Túc vương, lại không làm Túc vương chịu thiệt, nàng vì sao còn muốn khí thế bức nhân?

Nay, đánh là đánh trên mặt vợ chồng Túc vương.

Trong lòng thở dài, Thái Hậu cảm thấy tâm càng thêm mềm nhũn, nghĩ tới Hoàng Hậu phía trước cũng năn nỉ với nàng, cho Phụng Khanh thêm mặt mũi, tuy Hoàng Hậu làm như vậy cũng là vì thảo Hoàng Thượng thích, nhưng là nàng lại không thể không đáp ứng.

"Bình an khỏe mạnh, ngày sau mới có thể che chở cho đệ muội." âm thanh Thái Hậu không lớn lại quanh quẩn ở trong cung điện, ánh mắt Túc vương phi đã đỏ, Phụng Khanh kinh ngạc nhìn Thái Hậu hồi lâu rồi đứng dậy, dập đầu với Thái Hậu một cái cung kính nói "Quyết không phụ hoàng tổ mẫu dạy

bảo."

"Bản cung đã nói với Hoàng Thượng " Hoàng Hậu ánh mắt ôn hòa nhìn Phụng Khanh nói, "Lấy Khang làm phong hào của người sau này gọi là Khang Vương." Đối với Phụng Khanh thân cận, là kỳ hảo với một nhà Túc vương, không nói Túc vương mà dù là nhà mẹ đẻ của Túc vương phi là Anh quốc công phu cũng sẽ thừa nhận nhân tình này, đối với Thái Từ mà nói, đây là trợ lực không thể khinh thường thay vì yêu hận dây dưa không nghỉ vì một điểm hư vô năm đó, không bằng mượn sức tôn thất cho tốt trải đường cho Thái Từ. Chung quy Hoàng Thượng đương lúc hưng thịnh, năm nay lại có tuyển tú, phi tần và hoàng tử trong cung sẽ càng ngày càng nhiều, Hoàng Hậu dù không có tâm soái vị nhưng cũng muốn phòng ngừa chu đáo.

Ai biết Hoàng Thượng ngày sau, có thể chán ghét Thái Từ hay không chứ?

Túc vương cũng không để ý nhiều lắm, hẳn chỉ biết nay trong cung dịu đi, đối với Túc vương phu cũng có lợi càng thêm ra sức cười nói, "Án tình của hoàng tâu, chúng ta sẽ nhớ kỹ."

A Nguyên ngờ ngác nghe, thấy thế nhưng là kết cục đại đoàn viên quả thực hưng phấn không được, ôm cánh tay Thái Hậu quyết miệng nhỏ cho tổ mẫu một cái thơm môi rồi vỗ tay khanh khách cười rộ lên.

"Đứa nhỏ này." Thái Hậu vẽ mặt sùng ái cúi đầu, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nguyên nói, "Là đứa nhỏ hết sức chân thành."

"Tiểu hài tử, đều rất đáng yêu." Từ phi thấy ngay cả Phụng Khanh cũng có phong hào, không còn là quận vương thông thường, trong mắt hận tới tích huyết, lúc này đứng dậy vuốt ve trâm cài trên đầu cười xinh đẹp nói "Chính là bát công chúa của thần thiếp cũng đáng yêu vô cùng, nay thấy A Nguyên..."

"Gọi nàng Vinh Thọ." Thái Hậu lạnh nhạt nói, "Người là trưởng bối, không biết là luôn gọi nàng như vậy mới là chúc phúc nàng để đứa nhỏ này cả đời bình an trường thọ sao?"

Bản cung hận không thể để đứa nhỏ này chết ngay bây giờ a!

Mắt thấy Thái Hậu đang muốn tìm tra với mình, bắt quả Từ phi cũng biết, Thái Hậu tính tình lãnh đạm, trừ bỏ Hoàng Hậu Đức phi, cũng chỉ có vài thiếp thất năm đó đã sớm vào phủ được Thái Hậu hòa hoãn, những người phía sau đều không thảo Thái Hậu thích, cắn chặt răng chịu đựng oán hận trong lòng khẽ giọng nói "Vinh Thọ và bát công chúa tuổi tác ngang nhau, bát công chúa cũng tới rồi không bằng để bát công chúa cũng tới làm bạn với Thái Hậu, cũng là để 2 nha đầu cùng chơi đùa thân cận." Nghĩ tới bát công chúa là huyết mạch của Hoàng Thượng và mình mà ngay cả cái đại danh còn không có, nhà Túc vương gia lại có phong hào, Từ phi hận không nhẹ, tam hoàng tử mới ra chủ ý, tính toán nịnh hót tiểu nha đầu này vài câu, dựa vào thảo cho bát công chúa vài chỗ tốt.

Chỉ là công chúa của mình lại phải dựa vào nữ nhi của thần tử mới có thể có tước vị làm Từ phi ghen khuất tới mức hận không thể phun ra một búng máu.

"Ta tính thần kém làm sao có thời gian chiếu cố cả hai đứa nhỏ chứ" Thái Hậu lãnh đạm nói "Nghe nói bát công chúa tìm không ra nương liền khóc lớn không thôi?"

"Chỉ là đứa nhỏ sợ người lạ." Bát công chúa quả thật không có tiền đồ, Từ phi chỉ cố cười nói "Nương nương từ ái, bát công chúa nhất định có thể cảm giác được."

"Ngày sau hãy nói đi." Thái Hậu sao có thể không biết Từ phi đánh chủ ý gì? Thấy A Nguyên ôm đầu ngón tay của mình chảy nước miếng, ánh mắt ôn hòa nói "Nếu người cảm thấy bát công chúa ở trong cung phiền lòng vậy nói với Hoàng Thượng để Hoàng Thượng tìm cho nàng một đường mẫu địa vị cao."

"Không bằng đưa đến trong cung thần thiếp, cũng để thần thiếp bớt tịch mịch." Hoàng Hậu mỉm cười đệm cho Thái Hậu.

Thái Hậu quả nhiên vừa lòng gật đầu.

Hoàng Hậu đã quen làm bộ làm tịch, một bộ từ mẫu, trong cung mấy công chúa đều có chút thân cận với Hoàng Hậu, Từ phi làm sao chịu để Hoàng Hậu chiếu cố con gái của mình, lúc này tâm hận Hoàng Hậu chỉ nghĩ làm sao ở trước mặt Hoàng Thượng cáo trạng cúi đầu nói, "Chỗ nương nương mỗi ngày đều có mệnh phụ thỉnh an, làm sao rảnh rỗi đây? Vẫn là để thần thiếp chịu vất vả đi."

Dừng một chút, trong lòng nàng chuyển một vòng rồi lộ ra thần sắc không có ý tốt, mỉm cười hỏi "Nghe Hoàng Thượng nói, muốn cho nhóm công chúa lớn tuổi tứ hôn, cũng không biết...." ánh mắt nàng lặng lẽ dừng trên người Hoàng Hậu rồi mới cười nói "...không biết là có ý định gì..."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

"Việc này, tuy rằng không quan hệ gì tới ngươi" Hoàng Hậu cũng không phải là người chỉ biết ngồi không, thấy Từ phi ngang ngược không ai chịu được trong lòng đã thấy chán ghét, mỉm cười chỉ ra việc Từ phi không có phẩm vị không có quyền xen vào việc hôn nhân của các công chúa lại thể hiện ra địa vị của mình, nàng nhìn qua Thái Hậu cười bầm bầm "Vốn là con đã muốn bầm bầm với mẫu hậu, chỉ là vừa mới tới son trang thần thiếp e sợ làm mẫu hậu hao tâm tổn sức, thăm nghĩ để thêm mấy ngày nữa mới bầm bầm dù sao cũng vẫn còn kịp, chỉ là nếu muội muội đã hỏi tới ta cũng đành phải thỉnh chỉ với mẫu hậu?"

"Nói một chút coi." Nếu không phải vì tam hoàng tử luôn thân cận với Từ phi còn có bát công chúa, Thái Hậu hiện tại vẫn chưa muốn buông tha hai đứa nhỏ này, trước mặt nàng có thể bảo Từ phi cút đi nhưng cuối cùng chỉ lãnh đạm hừ một tiếng rồi ôn thanh nói với Hoàng Hậu "Ngươi xưa nay làm việc luôn thoải mái, ta thật yên tâm."

Hoàng Hậu cảm ơn Thái Hậu rồi mới cười nói, "Đứa nhỏ nhà Lý quốc công được Hoàng thượng để mất, lại thấy Từ công chúa tuổi tác tương mạo tương đương, bởi vậy muốn kết lương duyên cho hai người." Thấy Thái Hậu quả nhiên phi thường hài lòng mới cười nói "Về phần Tam công chúa, mẫu hậu cũng biết đứa nhỏ này vẫn nhà long thiện, bởi vậy Hoàng thượng càng hướng tới người đọc sách, nay nghe nói trường tôn của Lễ bộ Thượng Thư không sai, nay đã là trung cử, chỉ chờ năm sau vào trung học, nếu lại không có điều gì không tốt thì cũng thích hợp." Thấy Thái Hậu gật đầu tỏ vẻ có thể, trái tim Hoàng Hậu mới nuốt trở về trong bụng cười nói, "Nếu là mẫu hậu tự mình tứ hôn, thể diện của hai nhà đầu này chẳng phải là càng lớn sao?"

"Ngươi a, quen kéo chỗ tốt cho các nàng." Thái Hậu tuy là oán trách, nhưng mà ánh mắt nhìn Hoàng Hậu lại hết sức ôn hòa "Việc này, ta đáp ứng. Về phần đồ cưới của 2 nhà đầu, trừ bỏ do phủ nội vụ chuẩn bị, phần khác lấy từ tư khó của ta, cũng là tâm ý của tổ mẫu." Nói xong, thấy A Nguyên cổ sức đá hai viên ruby đen từ trong chân nhỏ ra, lòng bà thấy nao nao chỉ nghĩ A Nguyên nóng nên đập chân, lại vẫn muốn cho A Nguyên thêm mặt mũi nên cười nói, "Nhìn đi, A Nguyên của chúng ta cũng biết đau lòng các tỷ tỷ."

A Nguyên lại cảm thấy mình đang hao tài a.

Lúc trước Tam công chúa ôm mình thật ôn nhu, A Nguyên tuy chỉ thấy mặt Tam công chúa một lần nhưng cũng thật thích, nay Tam công chúa có được lương duyên, A Nguyên vốn là muốn có một phen tâm ý nhưng không nghĩ tới việc một lúc tứ hôn cho hai người, hờn nàng không thể không cho Từ công chúa còn chưa từng gặp mặt một viên bảo thạch, trong lòng đau đến mức kêu to hai tiếng hừ hừ nhưng trên mặt lại làm biểu hiện thiên chân vô tà vẩy vẩy cánh tay như ngó sen của mình, thấy Thái Hậu về mặt thương yêu nhìn qua nàng liền lộ ra một cái tươi cười đáng yêu.

"Đứa nhỏ này mới bao lớn đâu." Thái Hậu cười nói, "Ngươi nghĩ cho các tỷ tỷ, hoàng tử tổ mẫu cũng phải nghĩ cho ngươi." Nói xong lấy một cái tráp không nhỏ từ phía sau lưng mình, chậm rãi mở ra. A Nguyên thăm dò bên trong thấy đều là ngọc thạch tạo hình động vật nhỏ, ngây thơ khá ái, hiển nhiên là làm ra cho mình chơi đùa, còn có một ngăn đựng các hạt trân châu lớn nhỏ, trừ bỏ màu trắng còn có các loại màu sắc đẹp mắt khác, thật phần bắt mắt. Lại cách một cái ô vuông là các loại bảo thạch và ngọc liệu, đều là sắc thái sắc sỡ được tiểu hài tử thích, trong lòng cảm động tâm ý của Thái Hậu, cũng không chạm vào cái hộp trân bảo có thể làm nàng phát tài mà hướng trong ngực Thái Hậu cùng đi cùng lại.

"Mẫu hậu như thế, nhi thần cũng phải có phần." So với các công chúa trong cung Hoàng Hậu càng thích thân cận với A Nguyên người không có quan hệ huyết mạch với hoàng thượng, nàng gọi cung nữ bưng ra một cái cái đĩa trên đó là ngà voi san hô hồ phách linh tinh, nhưng vẫn không cao hơn phần của Thái Hậu một chút.

"Mẫu hậu và hoàng tẩu chiều nàng như vậy, ngày sau nàng sẽ càng thêm kiêu căng." Túc vương phi đưa đẩy.

"Công chúa của hoàng gia chúng ta, kiêu căng một chút thì lại như thế nào?" Thái Hậu bảo Túc vương phi ngồi xuống rồi ôm A Nguyên cười nói, "Các ngươi cũng mệt mỏi nên tự đi nghỉ ngơi đi." Nói vậy nhưng bản thân lại ôm thân thể nhỏ của A Nguyên không buông tay, hiển nhiên mới vừa rồi cũng không phải chỉ nói cho có, hoàn toàn không có ý trả A Nguyên cho vợ chồng Túc vương. 2 người nhìn nhau cười khổ một tiếng, biết Thái Hậu muốn nghỉ ngơi liền đứng dậy dẫn các nhi tử đi ra. Chúng phi cũng đồng lòng cáo lui, cung lớn trong chốc lát liền trống trơn.

A Nguyên thấy Thái Hậu thất thần nhìn quanh, vẻ mặt vô cùng tịch mịch, nàng biết vị lão nhân này tuy rằng cực kỳ tôn quý nhưng lại không hẳn là có nhiều vui sướng, nàng nhu thuận nằm im chờ Thái Hậu hồi thần mới giương miệng nhỏ làm bộ ngáp một cái, mềm mềm ghé vào trong ngực Thái Hậu.

"Tiểu A Nguyên của ta mệt mỏi sao?" Thấy A Nguyên hừ hừ hai tiếng, trên mặt Thái Hậu mới lộ ra tươi cười đứng dậy vừa ôn nhu vỗ vỗ đứa nhỏ vừa đi vào bên trong, các cung nữ bên cạnh lặng lẽ theo sau, nàng nhẹ giọng nói "Cùng nghỉ ngơi với hoàng tử tổ mẫu thôi."

"Y nha..." Trả lời nàng là một tiếng kêu mềm mại.

Một già một trẻ được cung nhân hầu hạ ngủ ở trên giường, đều cảm thấy cuộc sống này quá là thư sướng, hoàn toàn không biết Từ phi vừa mới tách khỏi mọi người đã lộ ra sắc mặt giận dữ, sải bước đi về phía cung của mình, thấy cung thất này không hề hoa mỹ như cung của Thái Hậu và Hoàng Hậu, thậm chí còn không bằng chỗ ở của vợ chồng Túc vương, liền không nhìn được mà giờ một bình hoa trên giá lên đập mạnh xuống rồi lên giọng the thé nói "Quá khi dễ người mà!" Thấy cung nữ tâm phúc bên cạnh vẻ mặt lo lắng nhìn ra ngoài rồi vội và đóng cửa cung lại, nàng cười lạnh nói "Như thế nào, chẳng lẽ ta còn phải sợ người bên ngoài nghe được sao?!"

"Nương nương chớ lớn tiếng." Cung nữ này là từ trong nhà Từ phi mang đến vẫn luôn trung thành và tận tâm, bắt đắc dĩ nói "Tai vách mạch rừng, ngại chớ quên chỗ đó..." nàng chỉ chỉ về phía tiền điện nhỏ giọng nói "Còn có một tân sủng đấy."

"Thái Hậu không cho ta mặt mũi như vậy, chẳng lẽ ta ở trong cung của mình oán giận cũng không được?" Noi cung nữ chỉ chính là nơi ở của con tiện nhân ngày đó được Thái Hậu đề bạt, Từ phi hận đến không chịu được, cắn răng nói "Nâng một đám xuất thân thấp hèn, còn không phải là làm cho ta xem sao? Hoàng Hậu, Túc vương phi?" Nàng cười lạnh nói "Một người nhà mẹ đẻ đã suy tàn thành như vậy còn không biết xấu hổ mà làm bộ như mẫu nghi thiên hạ. Một người sa cơ thất thế mà cũng phong làm vương phi nương nương, ngay cả một cái tiểu nha đầu cũng muốn làm ta mất mặt, thật sự cho rằng ta không biết các nàng có chủ ý gì sao?"

"Nương nương thân phận tôn quý nhưng là..." cung nữ trấn an nói, "Hoàng thượng hiện nay đối Hoàng Hậu cũng không có gì bất mãn, dù là già đi nữa nương nương cũng phải giả bộ cung kính với Hoàng Hậu!" vị chủ tử này của nàng, sinh ra đã là cao môn đích nữ được nịnh hót từ nhỏ tới lớn, từ sinh ra đã là tính tình bá vương không bao giờ chịu thiệt. Nếu là còn ở bên ngoài thì không sao nhưng đây là ở trong cung, mọi việc đều phải cẩn thận từng bước, chủ tử bừa bãi như vậy chỉ sợ sớm muộn gì cũng sẽ phải chịu thiệt. Trong lòng sầu lo, cung nữ thấp giọng nói "Mắt thấy sắp tới tuyển tú, trong cung sẽ có thêm người mới, nương nương còn đây đưa việc của bát công chúa làm gì?"

Hào hạo bắt lấy tâm của Hoàng thượng, sinh ra một hoàng tử của chính mình đó mới là đại sự.

"Ta chính là nhìn không quen!" Từ phi hận hận nói "Bát công chúa là áu nữ của Hoàng thượng, nuông chiều một chút thì làm sao? Dựa vào cái gì không thể phong hào cho nàng?"

Đều đã là lúc nào rồi mà còn đây đưa những chuyện thế này, cung nữ đã hầu hạ Từ phi mười mấy năm hiểu rõ tính cách của nàng chỉ khuyên nhủ "Các công chúa khác cũng chưa phong hào, xin nương nương hãy an tâm." Thấy sắc mặt Từ phi vẫn giận dữ không chịu nghe nàng lại nói "Hoàng thượng truyền lời, nói hôm nay đến chỗ chúng ta, trước hết hãy để nô tỳ hầu hạ nương nương trang điểm làm Hoàng thượng vui vẻ đã được không?" Quả nhiên thấy vẻ mặt Từ phi dương dương tự đắc, nàng không dám nói gì thêm gì chỉ cúi đầu lo hầu hạ Từ phi rửa mặt trang điểm rồi mới cùng Từ phi chờ Hoàng thượng giá lâm.

Đợi cho sắc trời đã muộn mà vẫn chưa thấy Hoàng thượng tới nơi, trên mặt Từ phi đã thập phần khó coi cường chế tức giận. Thẳng đến tối mịt, Hoàng thượng chậm chậm đi tới thấy ánh mắt sáng ngời của Từ phi tươi cười nói "Đề ngươi chờ sốt ruột sao?" Thấy Từ phi cúi đầu không nói, hần cười nói, "Trẫm đi thỉnh an mẫu hậu, vừa lúc nhìn thấy A Nguyên, vật nhỏ này ngày càng khả ái, chơi với nàng liền quên mất thời gian." Nghĩ tới A Nguyên chảy nước miếng cùng đến cùng đi trong lòng mình trên mặt Hoàng thượng liền lộ ra một cái tươi cười.

Từ phi cường chế hỏa khí của mình cố cười nói, "Công chúa khả ái, cũng không phải ngày đầu tiên thần thiếp biết." Thấy ánh mắt Hoàng thượng nhìn bản thân trở nên sâu thẳm, nàng cảm thấy cả người nóng lên nhưng vẫn cố nâng cao tính thân tổ cáo "Vẫn là mặt mũi của Hoàng thượng lớn, địa vị thần thiếp như vậy chỉ dám xưng công chúa một tiếng Vinh Thọ thôi." Cảm thấy tay Hoàng thượng hơi buông lỏng ra chậm chậm không lên tiếng, nàng rung rung nói "Nhìn thấy công chúa, thần thiếp liền nghĩ tới bát công chúa đáng thương. Đứa bé kia mới bao lớn, đã không chọc người yêu thích, Thái Hậu không thích cả Bệ Hạ cũng đều bỏ qua nàng." Nói xong lại che mặt nhẹ nhàng nước nỡ, cả người giống đóa hoa xinh đẹp bị sương sớm làm tàn héo.

Hoàng thượng im lặng nhìn nàng rơi lệ, nàng khóc làm cho bất kì nam tử nào nhìn thấy cũng sẽ đau lòng, nhưng đột nhiên nghĩ tới trước đây khi tiên đế còn chưa băng hà cũng từng có một nữ tử khóc như vậy, khóc đến làm Thái Hậu suýt thành phé nhân trong mắt chợt lóe lên một tia tàn khốc, trong nháy mắt lại khôi phục thành thực bình thân ôn thanh hỏi "Như vậy, ngươi cảm thấy trẫm nên làm cái gì bây giờ?" Khóe miệng của hắn lộ ra vẻ châm chọc nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Từ phi trong lòng mừng rỡ không thôi làm sao còn để ý tới biểu tình của Hoàng thượng. Nàng vội vàng tiến vào ngực của Hoàng thượng, khi thấy Hoàng thượng vẫn không nhúc nhích không khỏi cảm thấy bất an vội vàng nói "Đường muội cũng đã có phong hào, lấy bát công chúa so với con nàng không phải là để người trong cung khinh thị công chúa sao? Không bằng..."

"Thì ra, đây là đang so đo với A Nguyên." một tiếng cười nhàn nhạt của Hoàng thượng từ đỉnh đầu của Từ phi truyền đến, cười đến làm cho lòng nàng giật nảy nhưng mà vừa nâng mắt lên, Hoàng thượng vẫn là bộ dáng ôn nhu như cũ, lúc trong lòng Từ phi an tâm một chút thì nghe được Hoàng thượng cười nói "Nếu là phong hào cho tiểu bát chẳng phải các tỷ tỷ của nàng cũng sẽ so đo như thế sao? Chẳng lẽ sẽ không phải là đã khinh thị vai vị hoàng tử của nàng sao?" Đây Từ phi qua một bên, sắc mặt Hoàng thượng lạnh nhạt nói, "Trẫm đột nhiên nhớ tới còn có chút việc nhỏ, ngươi nghỉ tạm đi." Nói xong, nhìn cũng không nhìn Từ phi đang kinh sợ, nhấc chân bước đi.

Hoàng thượng mặt không thay đổi đi trên đường thấy đằng trước có đèn đuốc sáng trưng, đi đầu là một thiếu niên khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ, liền dừng chân hỏi "Ngươi đang làm cái gì vậy?"

Người này, chính là hoàng tử thứ ba tên Phụng đồng, vừa thấy Hoàng thượng vội vàng thỉnh an ngoan ngoãn nói, "Bẩm phụ hoàng, nhi thần đang định đi tới cung của di." mẹ đẻ của Tam hoàng tử là Tuệ tần, thứ tỷ của Từ phi, Phụng đồng và Từ phi thân cận, cực kỳ thân cận. Năm đó khi Hoàng thượng làm Thái Tử thì tiên đế luôn muốn phế Thái Tử để đưa áu tử áu yếm của mình là Phúc vương thượng vị, huân quý trong kinh tuy không đến mức bỏ đá xuống giếng nhưng mà cũng không chịu gả đích nữ trong nhà vào cung Thái Tử, Từ gia liền đưa thứ nữ là con do thiếp thất sinh ra vào cung Thái Tử. Đợi khi Hoàng thượng vào chỗ, mắt thấy hoàng vị ngày càng cứng cố mới lại đưa đích nữ là Từ phi vào cung tranh tiền đồ.

"Đi ngươi Từ mẫu phi nơi đó?" Hoàng thượng thấy sắc trời đã tối, trong lòng có chút không ngờ, chỉ nghĩ là Tuệ tần xưa nay là người thành thật, nếu không phải thân phận quá thấp lại có Từ phi áp chế phía trước đã sớm có một cái phi vị. Nay tuy có phong hào nhưng tới cùng tần vị có chút thấp, trong lòng có chút thương tiếc liền ôn thanh hỏi, "Nghe nói mẫu phi ngươi bị bệnh, nay đã tốt chưa?" Thấy Phụng đồng chân chờ một lát mới gật đầu, trong lòng càng thêm không nhẫn nại nhưng vẫn nhìn xuống nói, "Chiếu cố mẫu phi ngươi cho tốt." Nói xong liền hỏi "Muộn như vậy, chỗ Từ mẫu phi ngươi còn có chuyện gì khẩn yếu sao?"

"Ta nghe nói thân mình đi không tốt bởi vậy muốn nhìn một cái xem sao." Phượng đồng cúi đầu nói.

Tuệ tần mặc dù là người sinh dưỡng hần, nhưng là địa vị Từ phi lại càng cao quý, thích hợp hơn với thân phận hoàng tử của hần, bởi vậy so với mẹ đẻ Phượng đồng vẫn là thân cận với Từ phi hơn.

"Đi?" Hoàng thượng thì thăm xưng hô này một lát, trên mặt gọn sóng nói "Nếu như thế, ngươi liền đến thăm 'Đi' của ngươi đi." Đến cùng lại lộ ra 1 cái cười lạnh.

Phượng đồng nghe được nhưng chỉ cúi đầu đưa Hoàng thượng đi rồi mới quay đầu đi tới chỗ Từ phi. Vừa vào cung thất đã thấy cả phòng là các mảnh nhỏ của bình hoa, Từ phi lúc này thét chói tai không khác gì bà điên, Phượng đồng đau lỗ tai, vội vàng lại nói "Đi đây là làm sao?" Thấy Từ phi ngẩn ngơ xong quay đầu khóc lớn, hần hỏi cung nữ đang ở một bên khuyên giải an ủi, nghe xong nhủu mày lắc đầu nói với Từ phi "Mẫu phi như vậy, chẳng phải là làm phụ hoàng khó chịu sao?" Thấy Từ phi hung tợn nhìn qua, hần liền vội vàng nói, "Phụ hoàng xưa nay coi trọng vương thất, đi tranh chấp cùng vương thất như vậy, làm sao có thể để trong lòng phụ hoàng vui vẻ đây?"

"Ta còn không phải là vì ngươi!" Từ phi giọng the thé nói, "2 tên tiểu tử của Túc vương đã thương ngươi, phụ hoàng ngươi không có nói một câu, chẳng lẽ bắt ta nhìn việc này trôi qua?!"

Trong mắt Phượng đồng lóe qua một tia dữ tợn, cổ nín thấp giọng nói, "Tiếp theo, bọn hần sẽ biết thủ đoạn của ta!"

"Phượng khanh phong Khang vương, Phượng Đường phong Túc vương thế tử!" Từ phi lúc này còn để Hoàng thượng nói đi là đi, chỉ sợ ngày mai sẽ bị chúng phi cười nhạo lại thấy Phượng đồng như vậy ngăn ra rồi cười lạnh nói "Ngươi so với bọn họ còn lớn tuổi hơn, tại sao lại rơi phía sau như thế?" Thấy Phượng đồng nhắm mắt không nói, nàng nói tiếp "Mẫu phi ngươi là phế vật vô dụng! Nhiều năm như vậy chỉ là một cái tần liên lụy ngươi xuất thân cũng không cao. Nhìn tử đệ của ngươi đi, giả bộ là một tên vô vô lại lại nhưng so ra ai cũng không bằng hần!" Thấy trong mắt Phượng đồng lóe lên vẻ oán độc, nàng tiếp tục nói, "Mẹ đẻ của lão tử đã sớm chết, trong nhà cũng suy tàn còn không phải nhờ vào phân thượng Đức phi! Một ngục mẫu phi gọi tới thần thiết, ai biết trong bụng hần tính toán gì!"

Thân là hoàng tử, ai lại không muốn cuộc một phen đây? ! (thật sự á! nào bỏ không phải hiện tượng tốt đâu mà)

"Đi nói đúng." Phượng đồng một bộ biểu tình tình ngơ, cắn răng nghiêng lợi nói "Lão tử, ta xưa nay còn nhìn nhầm hần!" Hần xưa nay ánh mắt luôn đặt ở Thái Tử và nhị hoàng tử, lại không có nghĩ tới đệ đệ ở phía sau cũng không thể khinh thường, cười lạnh nói, "Đức phi dù tốt hơn nữa, cũng không có quan hệ huyết thống với hần, muốn leo lên Định quốc công phủ, còn phải nhìn xem hần có cái năng lực này hay không!" Sờ sờ cằm của mình, Phượng Minh cảm thấy còn có chút ân ân đau, tức giận nói, "Ngày đó Phượng Ngọc Phượng Khuyết 2 tên vô liêm sỉ đã thương ta, nếu không phải lão tử ở chỗ phụ hoàng tố cáo ta trước thì phụ hoàng như thế nào lại phạt ta đóng cửa kiểm điểm!"

"Nay ngươi mới thấy?" Từ phi cười lạnh "Ngươi muốn huynh đệ tình thâm nhưng có người muốn mạng của ngươi đó!" Đi vài bước, sắc mặt Từ phi càng thêm khó coi, chỉ nói với Phượng đồng "Ta nghe nói năm nay tuyển tú, thứ nữ của Hoài An tướng quân, cháu gái của Thẩm Tĩnh bá đều muốn vào cung, hai người này xuất thân không hề kém so với ta, chỉ sợ Hoàng thượng ham mới mẻ quảng ta sang một bên." Thấy Phượng đồng nghiêng tai lắng nghe, nàng lạnh lùng nói "Bất kể như thế nào, ngươi đều phải ra bên ngoài truyền lời của ta, chỗ để bọn yêu tinh tiến vào cung!"

"Phụ hoàng tuyển tú, ai dám ngăn trở đây?" Phượng đồng cảm thấy này đi thật là ngày thơ chỉ cười khổ nói,

"Cho dù tiến vào, ta cũng muốn đám yêu tinh đó không có kết cục tốt!" Từ phi tức giận nói xong mới nhìn Phượng đồng tò mò hỏi "Muộn như vậy ngươi đến tìm ta, nhưng là có việc gì?"

"Cũng là chuyện của lão tử." Phượng đồng cười lạnh nói "Mấy ngày trước, hần đi tới Túc vương phủ, lại mặt dày đi theo tới Anh quốc công phủ, nay đi nói tới ta mới phát giác được, tiểu tử này chỉ sợ là có lòng suy tính riêng, muốn kiếm thêm trợ lực cho mình." Dừng một chút hần lại nói "Thời điểm ta hỏi hần còn ấp úng không chịu nói, trong này tất có kỳ quái." Thấy Từ phi đắm chiêu, hần vội vàng hỏi "Đi nghĩ có nghĩ ra điều gì không?"

"Đức phi xưa nay nịnh hót Hoàng Hậu, bên ngoài lão tử lại lấy lòng Túc vương và Anh quốc công," Từ phi chậm rãi nói "Nghe ý tứ của Hoàng thượng, lúc các ngươi cũng phân phủ đi ra ngoài tất nhiên sẽ Phong Tước, chẳng lẽ là bởi vì cái này?" Thấy Phượng đồng nhướn mày, vội vàng hỏi "Ngươi nghĩ tới điều gì?"

"Anh quốc công còn có một nhi nữ." trong mắt Phượng đồng lóe qua một tia sắc lạnh chậm rãi nói, "Lão tử nếu thật sự thành thật sẽ không tranh chấp với ta, tất nhiên sẽ không tính kế để cưới huân quý chi nữ. Nếu là hần thật sự có chủ ý với nữ nhi của Anh quốc công, ta chỉ sợ hần thật sự có ý muốn khác." Cuối cùng sắc trời quá muộn, hần cũng không thể ở lại trong cung Từ lâu, chỉ đành thấp giọng nói vài câu với Từ phi, lại chịu đựng đi xem bên trong tã lót của bát công chúa như thế nào mới đi khỏi.

Hoàng thượng nửa đêm từ trong cung Từ phi đi ra, quả nhiên làm chúng phi cười nhạo Từ phi mấy ngày, theo bình thường Từ phi đã sớm giận dữ, nhưng lần này Hoàng thượng dường như thật sự đối với nàng lãnh đạm ngày thường chỉ nghỉ tại chỗ của Hoàng Hậu, làm cho Từ phi thành thật hơn rất nhiều, chỉ giả như nghe không được.

A Nguyên và Thái Hậu cảm tình ngày càng tốt, một già một trẻ cùng ăn cùng ngủ, thích nhất chính là hóng mát dưới bóng cây, Thái Hậu tuy rằng biết A Nguyên tuổi còn nhỏ nghe không hiểu, nhưng lại thật thích kể chuyện lý thú năm xưa của mình, thấy A Nguyên thỉnh thoảng lại giương tròn vo ánh mắt vỗ tay cười nàng liền cảm thấy dễ chịu trong lòng, càng thêm không muốn để A Nguyên rời tay, cung phi thỉnh an cũng lấy lý do khí trời nóng bức cho miễn, bản thân tự tại thân cận với A Nguyên, có đứa nhỏ luôn sôi động bên cạnh mình nàng cảm thấy cuộc sống của mình cũng linh hoạt lên.

Nhiều ngày nay lại có mấy vị công chúa đến thỉnh an Thái Hậu, trên mặt Thái Hậu càng thêm vui vẻ, thấy mấy nữ nhi như hoa như ngọc đứng trước mặt mình nàng chỉ cảm thấy cảnh đẹp ý vui, còn có bộ dáng A Nguyên ngộ dáo dác, nàng gọi một cô bé đứng trong nhóm hỏi "đã nghĩ ngơi tốt chưa? Đùng

để bị trúng nắng."

Tam công chúa nhấc đầu lên như trút được gánh nặng. Nàng tuy rằng không biết Phụng Minh đến cùng đã dùng cách gì để ngoại tổ gia im hơi lặng tiếng, nhưng trong lòng là chân tâm cảm kích Hoàng Hậu và Đức phi, nàng vội vàng cười nói "Thỉnh an hoàng tổ mẫu, laphúc phần của chúng ta, vui vẻ còn không được, sao có thể thấy mệt đây?" Thấy A Nguyên mắt đen lúng liếng nhìn mình, nghĩ tới đứa nhỏ này thế nhưng còn vì mình hiến dâng một khóa bảo thạch liền buồn cười, nàng trừng mắt thật nhanh với A Nguyên khi đứa nhỏ kinh ngạc há to miệng thì che miệng lên lên cười.

A Nguyên quả thật khiếp sợ.

Vị Tam công chúa này, mắt thấy hoạt bát hơn rất nhiều a.....

Khi A Nguyên còn không biết Tam công chúa có được coi là gặp việc vui tinh thần tốt hay không thì thấy ở một bên có một bé gái không quá năm tuổi lần ra, một bên ôm lấy chân Thái Hậu cười hi hi kêu "Hoàng tổ mẫu ôm ta, để ta và A Nguyên muội muội ở cùng một chỗ đi." Nói xong liền cầm cổ tay A Nguyên cười nói, "Muội muội có nhớ cái này hay không? Ta là ngũ hoàng tỷ của ngươi." Nói xong lại tự nhiên ghé vào mặt A Nguyên, thật nhanh hôn một cái, dương dương đắc ý cười nói, "Muội muội mặt mềm mềm!"

A Nguyên mạnh mẽ che mặt hồi lâu lại cảm thấy mình bị thua thiệt nhiều vì đòi lại nên ra sức giả vờ, cũng đem cái miệng nhỏ của bản thân trạc đầy mặt ngũ hoàng tỷ!.....

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Có các nữ hài nhi vây quanh Thái Hậu, quả nhiên không khí sống động hơn rất nhiều.

Dưới bóng cây mát mẻ, A Nguyên lần đầu tiên nhìn thấy Tam công chúa đánh đàn, Tứ công chúa tươi cười hoạt bát sáng sủa thời tiêu, Ngũ công chúa ở một bên nâng tay gảy nhẹ dây đàn, còn có A Nguyên vỗ tay tí tách cùng tiếng đàn tiếng tiêu. Thái Hậu nhìn mấy hài tử này trên mặt lại nở nụ cười bộ dáng thoải mái ánh mắt dịu dàng và yên tĩnh, có cảm giác không muốn đánh vỡ bức tranh này. Nhìn một chút, ánh mắt Thái Hậu ánh mắt đã thấm ướt, e sợ để bọn nhỏ nhìn thấy lại lo lắng nàng vội vàng nghiêng đầu lau đi lệ quang ở khóe mắt.

Vài năm trước khi tiên đế còn sống, thời điểm nàng bị một cái quý phi ép tới nỗi đầu cũng không nâng lên được, chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay có cháu trai cháu gái quần bên chân?

Nghe tiếng cười không buồn không lo của mấy nữ hài nhi làm Thái Hậu như cảm nhận được năm đó khi nàng vẫn còn là thiếu nữ. Nàng nhìn mấy hài tử tới xuất thần không có nhìn thấy Hoàng Hậu và Đức phi lặng lẽ đi đến phía sau nàng, cũng không nói lời nào làm phá hư khung cảnh chỉ im lặng ngồi xuống, cho đến khi nhóm nữ hài nhi ngừng tiếng đàn thấy biểu tình Thái Hậu lần nữa trở về ôn hòa như thường ngày mới tiến lên thỉnh an Thái Hậu. Thái Hậu chỉ vào Hoàng Hậu cười nói, "Ngươi tới đây chẳng lẽ là cũng muốn tranh thủ thời gian với ta?"

"Làm sao có chuyện như vậy được? Như thần thiếp đã nói, chỉ là muốn thỉnh an mẫu hậu thuận tiện nhìn xem mấy đứa nhỏ một chút." Hoàng Hậu tỉnh tề nhìn đồ ăn bên cạnh Thái Hậu thấy không có gì bất thường mới yên tâm, lại thấy các cung nữ lấy trái cây ướp lạnh ra liền nhắc nhở các nữ hài nhi không được tham lạnh ăn nhiều, ân cần nhắc nhở hồi lâu mới cười nói với Thái Hậu "Mẫu hậu mấy ngày trước tứ hôn, trong nhà hai vị phò mã đều cảm thấy cực kì vinh hạnh, hôm nay Lý quốc công phủ và Thượng Thư phủ đều có người đến tạ ơn, mẫu hậu cho các nàng che mặt gặp một chút được không."

"Những chuyện như vậy, cần ta làm gì?" Thái Hậu vui vẻ nói, ngoài miệng tuy nói như vậy nhưng vẫn rất vừa lòng "Ta không muốn đi nhiều, bảo các nàng qua đây là được." Thấy hai vị công chúa ở bên cạnh trên mặt đều một mảnh hồng nhuận liền thở dài một cái nói, "Phò mã cũng tới?" Thấy Hoàng Hậu chần chờ một chút mới gật gật đầu, nàng chậm rãi nói, "Dụng bình phong lên cũng nên để 2 đứa nhỏ trông thấy phu quân tương lai." Tuy nói trong cung coi trọng quy củ, nhưng chỉ gặp nhau đơn giản như thế Thái Hậu cũng không lưu tâm.

Cũng không thể để tới lúc xốc khăn hi lên mới biết được bộ dáng của phò mã đúng không? Nếu như vậy thì quá ủy khuất các công chúa rồi.

"Mẫu hậu đã nói như vậy, thần thiếp thay mặt 2 nha đầu tạ ơn." Hoàng Hậu thấy ngũ công chúa đã nhào vào ngực Đức phi chỉ cười một tiếng, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của ngũ công chúa rồi nghiêng đầu nói với Thái Hậu "hay là cũng gọi tiểu Tứ tới?" ? Thấy trên mặt Thái Hậu không nhìn được tươi cười, nàng mỉm cười nói tiếp "Đứa nhỏ này cũng đã trưởng thành, luôn miệng nói muốn làm chỗ dựa cho các tỷ tỷ, thần thiếp nghĩ cũng nên để hai vị tỷ phu xem uy phong của tiểu cửu từ ngày sau cũng biết tốt xấu chút ít, sẽ không bắt cần làm tiểu cửu từ tức giận rồi ăn đau khổ."

"Tiểu Tứ nên như vậy mới phải." Nguyên ý che chở tỷ muội huynh đệ, hoàng tử như vậy mới là đứa nhỏ Thái Hậu thích, huống gì Phụng Minh xưa nay luôn là người cứng đầu chân chất, Thái Hậu cũng thích hoàng tử như vậy so với kẻ luôn mơ ước hoàng vị tốt hơn rất nhiều liền gật đầu cười nói "Cũng nên gọi hần tới." chọc hần tức giận? còn có thể vì cái gì tức giận đây? Chỉ có làm công chúa thương tâm mới có thể làm tiểu cửu từ hoàng tử tức giận đúng không? Khi các trưởng bối không tiện ra mặt thì còn có người đánh thẳng không sợ. Thái Hậu càng nghĩ càng vui vẻ noid với Đức phi "Ngươi nuôi dưỡng một đôi trai gái, đều nuôi rất tốt."

"Nương nương bắt công hần, mới cảm thấy như vậy, bằng không hần làm sao so được với các ca ca chứ?" Đức phi khiêm tốn nói.

Hoàng Hậu chỉ mỉm cười lắng nghe, thấy ngũ công chúa đẩy đẩy Đức phi rồi mở to mắt nhìn chăm chăm về phía A Nguyên, nàng cười nói "Thích đường muội sao?" ở chung không cần thiết lục đục đấu tranh như vậy cũng khiến cho Hoàng Hậu càng thêm tự tại.

"Thích!" Ngũ công chúa không chút do dự nói, "Tiểu Ngũ sau này cả đời sẽ là tỷ tỷ tốt của muội muội không để cho người khác khi dễ nàng!" Nói xong, cười ha hả hai tiếng ngốc ngốc với A Nguyên.

"Sau này cả đời các người đều là tỷ muội tốt." ánh mắt Hoàng Hậu ôn nhu như thủy, kéo Tam công chúa đang e lệ ở một bên ra đứng cạnh Tứ công chúa ôn thanh nói "Có thể cùng sinh ra tại hoàng gia để làm tỷ muội, là duyên pháp giữa các người, xuất giá ra bên ngoài có lẽ tin tức sẽ không thông như khi ở trong cung, nhưng các người phải luôn nhớ rõ, kiếp này là tỷ muội phải luôn chăm sóc hỗ trợ giúp đỡ tỷ muội của mình, không cần để duyên phận này đoạn tuyệt, giúp đỡ nhau mới có thể càng thêm cùng cố ở kinh thành hiểu không." Ánh mắt của nàng dừng trên mặt Tứ công chúa cười nói, "Phụ công chúa của người ta cho người xây ở đối diện với Lý quốc công phủ, tuy là công chúa nhưng người lại là tiểu bối, phải biết thỉnh an trưởng bối không thể kiêu ngạo bướng bỉnh rõ không."

Lý quốc công phủ thái phu nhân cũng không phải là người chỉ ngồi không, Tứ công chúa nếu thật sự muốn sống tự do thoải mái chỉ sợ không thể tránh một gây.

Nhưng mà thấy khuôn mặt Tứ công chúa tươi đẹp không có ưu sầu, trong lòng Hoàng Hậu vẫn là nhìn không được thương tiếc.

Như người uống nước, ấm lạnh tự biết. Tứ công chúa gả vào cao môn, làm tức phụ trưởng tôn của trưởng tỷ Thái Hậu, dĩ nhiên phong cảnh. Nhưng là loại gia đình này làm sao có thể sống tốt như vậy? Tuy nói Lý quốc công phủ không phải nơi thất lễ không giữ gia phong nhưng theo án quy củ bên người phò mã của Tứ công chúa đã có 2 thông phòng mà trưởng bối ban cho nhiều năm. Tuy không dễ có thai, nhưng là đặt ở nơi đó làm sao có thể không chứng mất đây? Ngược lại phò mã của Tam công chúa bởi vì đóng cửa khô độc, còn chưa có người trong phòng, lúc này đều là vừa đi nhưng cũng không biết 2 cái đứa nhỏ này ai thư thái hơn.

Thái Hậu còn ở đây, Hoàng Hậu chỉ dạy vài câu lại thấy Tam công chúa và Tứ công chúa nhìn nhau cười, trong mắt đều mang theo tình tỷ muội trong lòng buồn lòng một chút rồi sai sử cung nhân đi mời phò mã và tứ hoàng tử. Hoàng Hậu thấy A Nguyên tròn mắt nhìn mình định vươn tay vuốt mặt nàng nhưng trên tay lại đeo trang sức nhọn đành cẩn thận lắc lắc tay nhỏ của A Nguyên trong ngực Thái Hậu.

"Đứa nhỏ này lại thân cận với người như vậy." Thái Hậu thấy A Nguyên lắc lắc thân thể nhỏ của mình cao hứng cười khanh khách thì nói với Hoàng Hậu "Người có thiện ý với nàng, đứa nhỏ này tự nhiên có thể cảm giác được." Thấy Đức phi chỉ mỉm cười lắng nghe không có tùy ý chen vào, biết bản tính của nàng lại không muốn vắng vẻ nàng liền ôn tồn nói vài câu thấy Đức phi về mặt cung kính đáp trả về, Thái Hậu cảm khái nghĩ trong cung có Hoàng Hậu và phi tử như vậy thật sự vừa lòng, nhưng lại cười lạnh nói "Ai gia chỉ nói trời nóng đừng tới thỉnh an, liền thật sự không đến, có thể thấy được trong lòng một số người, ai gia cũng không hơn gì."

Hoàng Hậu biết Thái Hậu đang cố ý nhắm vào Từ phi, không dám nhiều lời chỉ hàm hồ nói, "Đại khái là bị bệnh."

"Cho nên, mới nửa đêm khóc đem Hoàng Đế từ trong cung của người khóc ra, không ngừng bận rộn đi gặp nàng?" Nói tới Thái Hậu liền tức giận. Hoàng Hậu năm đó khi trừ vị của Hoàng Thượng còn không ổn định cùng Hoàng Thượng trải qua hoạn nạn, tính tình lại ôn hòa nhẹ nhàng Thái Hậu tự nhiên rất thích, đêm qua biết Từ phi cáo ốm còn dám sai cung nữ tới cung của Hoàng Hậu mời Hoàng Thượng đi qua, cả giận nói "Còn có biết quy củ hay không? tẩm cung Hoàng Hậu là nơi một cái phi tử như nàng có thể va chạm sao?" Thấy Hoàng Hậu chỉ cười nhẹ không lưu tâm lại thở dài nói, "Yêu tình như vậy, thủ đoạn đa dạng chồng chất ta nhìn không thích, năm nay tuyển tú phải hảo hảo chọn dùng để cho trong cung lại có người như vậy."

"Bát công chúa quả thật bệnh không nhẹ," Hoàng Hậu thấp giọng nói, "Thần thiếp hôm nay cũng đã tới xem rồi, cả người nóng lên, khóc liên tục không ngừng, cũng khó trách Từ phi trong lòng khổ đau."

"Huống gì," Hoàng Hậu chỉ hòa thanh nói, "Hoàng thượng vẫn chưa ủy khuất con, đêm qua đi gặp bát công chúa một hồi liền trở về chỗ thần thiếp chỗ nghỉ ngơi, không có ngủ lại trong cung Từ phi." Cũng bởi vì vậy, ánh mắt Từ phi nhìn nàng giống như dao, hiển nhiên nàng không nghĩ tới so về mặt mũi, Hoàng Thượng càng để ý càng duy trì mặt mũi là Hoàng Hậu mà không phải là nàng, bởi vậy người vốn là được Hoàng Thượng ưu ái là Hoàng Hậu cũng lười so đo với một phi tử nhỏ nhỏ.

Nàng thân là Hoàng Hậu dưới gối lại có hai vị đích tử, chỉ cần không làm sai việc gì tự nhiên có thể an ổn, vì sao phải tự hạ thân phận tranh đấu với một phi tử?

Năm nay tuyển tú, tuyển vài người trẻ đẹp tới nháo cùng Từ phi là được rồi.

"Đức phi muốn nói điều gì sao?" Nhìn Hoàng Hậu thần thái ung dung Thái Hậu vừa lòng gật gật đầu lại thấy Đức phi trên mặt lộ ra biểu tình chờ đợi liền mỉm cười hỏi.

Trên mặt Đức phi căng thẳng, nhưng mà trong nháy mắt liền khôi phục cung kính chỉ cúi đầu nói, "Thần thiếp muốn cầu nương nương năm nay tuyển tú không cần chỉ phi cho tiểu Từ."

"Vì sao?" Thái Hậu trong lòng phá lệ thích Phụng Minh, huống gì sau Phụng Minh trong cung đều là công chúa, Phụng Minh là hoàng tử nhỏ nhất, Thái Hậu vốn là muốn tìm cho Phụng Minh một chính phi tốt để bắt đầu chiều chuộng cuộc sống hàng ngày của hắn lại thấy Đức phi nói ra lời như vậy, thập phần nghi ngờ hỏi "Nếu không chỉ phi sang mùa thu tiểu Tam tiểu Tứ sẽ Phong Tước, chẳng lẽ để một mình hắn lẻ loi trong phủ sao?" Đang muốn nói thêm thì đột nhiên nghe được tiếng ồn ào và khuyên can từ xa xa truyền đến vô cùng náo nhiệt, Thái Hậu kinh ngạc một chút thì thấy một cái cung nữ lớn tuổi về mặt bối rối đi tới thấp giọng nói, "Bẩm nương nương, Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử ở phía trước đánh nhau, các nô tì kéo không ra, trước mắt..."

Nàng vừa ngẩng đầu lên liền thấy ánh mắt lạnh như băng của Đức phi đang nhìn mình, hoàn toàn bị dọa sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

2 hoàng tử đánh nhau, Thái Hậu không có tâm tư hỏi nguyên nhân chỉ vội vả muốn đứng dậy xem thế nào, Hoàng Hậu vội vàng đứng dậy cười nói, "Mẫu hậu đi tới nơi đó nếu là có va chạm gì không phải sẽ làm 2 cái đứa nhỏ càng bất an trong lòng sao?" Nàng dừng một chút, thấy Đức phi cúi thấp đầu xuống khoe mắt lại mang theo vài phần băng lãnh hiển nhiên là đang giận dữ, biết Đức phi xưa nay luôn để bụng tư hoàng tử đối đãi như con ruột, nàng vỗ vỗ tay trấn an Đức phi rồi mới dẫn cung nữ đi ra bên ngoài.

A Nguyên lần đầu tiên nhìn thấy Đức phi có biểu tình lãnh-tức như vậy, tuy rằng vẻ mặt này biến mất cực nhanh nhưng cũng làm nàng nhẹn không được mà rút cổ nhỏ lại, nhưng mà có chút hâm mộ Phụng Minh có thể làm Đức phi lộ ra biểu tình như vậy, từ trong ngực Thái Hậu lộ đầu ra lên nhìn Đức phi. Tuy rằng không biết Tam hoàng tử đã làm cái gì nhưng vì ngày ấy Phụng Minh tươi cười thật lòng trước mặt nàng nên trong lòng A Nguyên tự động coi Tam hoàng tử là người xấu, tâm trạng như cùng chung kẻ thù với Đức Phi. Không bao lâu sau thấy Hoàng Hậu dẫn 2 thiếu niên lại đây.

"Thịnh an hoàng tử mẩu." 2 thiếu niên sưng mặt sưng mũi thịnh an Thái Hậu, hai mắt nhìn nhau một cái, đồng thời hừ lạnh một tiếng quay đầu đi chỗ khác.

"Giữa huynh đệ với nhau mà các người có thể hạ thủ như vậy sao!" Thái Hậu cứ tưởng rằng "kéo không ra" là nói khoa trương, ai ngờ thấy bộ dáng 2 thiếu niên này trong lòng sinh ra lửa giận lạnh lùng nói "Năm tay của các người là để vung vào người huynh đệ mình sao?!"

"Chuyện này phải hỏi tứ đệ vì sao động thủ trước? Chẳng lẽ đã quên ta là huynh trưởng sao?" A Nguyên thấy trong mắt thiếu niên mặc cảm y bên cạnh Phụng Minh mang theo vài phần hàn quang như ác nhân cáo trạng trước nói "Ta đang cùng hai vị em rể nói chuyện, ai biết tứ đệ xông lại liền đánh, đây là muốn làm cái gì?!" Hắn cười lạnh đối đối hắn trợn mắt nhìn Phụng Minh nói, "Chẳng lẽ tứ đệ ở trong cung đánh người bên ngoài thấy nhàm chán muốn đánh trên đầu tại huynh trưởng mới phát huy được uy phong sao?!" Vừa quay đầu liền rung rung nức nở nói "Hoàng tử mẩu, Tôn nhi không phải lần đầu tiên bị đánh, chẳng lẽ bởi vì địa vị mẫu phi ta thấp nên có thể để người tùy ý giẫm lên sao?"

Tại ánh mắt kinh ngạc của A Nguyên thiếu niên nhào tới chân Thái Hậu khóc rống.

A Nguyên thương hại nhìn thoáng qua Phụng Minh bị tức đến mức cả người phát run lại chặt chẽ cắn môi quật cường không nói lời nào, thấy Tam hoàng tử một bên khóc một bên vung trộm đánh giá sắc mặt Thái Hậu, nghĩ tới người này hình như trước đây còn nói bậy về mỹ nhân đại ca của nàng trong lòng nàng liền tức giận cực kỳ, từ trong chân giày dẫm đi ra, ra sức dẫm lên đầu người này một cước, Tam hoàng tử còn chưa phản ứng kịp nàng đã lớn tiếng khóc to, một bên khóc một bên chui vào lòng Thái Hậu, thuận tiện lặng lẽ dẫm trên mặt tiểu tử này một cước.

A Nguyên chưa bao giờ biểu hiện không thích người nào đó, trong lòng Thái Hậu cũng kinh ngạc, nhưng mà thấy Tam hoàng tử bụm mặt ngẩng đầu nhìn A Nguyên ánh mắt mang theo ý âm độc liền là rung mình, chỉ trầm mặc nhìn nhìn người cháu này lãnh đạm nói "Trong lòng người có ủy khuất, ta biết," thấy trong mắt Tam hoàng tử lộ ra vẻ đắc ý trong lòng nàng lắc đầu lại hỏi Phụng Minh "Người xưa nay là một hài tử tốt" dư quang của khoe mắt thấy trên mặt Tam hoàng tử trắng bệch, nàng làm chưa thấy chỉ một bên trấn an A Nguyên khóc mức không kịp thở một bên hỏi Phụng Minh "Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?"

"Tam ca miệng lưỡi không sạch sẽ, ta nghe xong không thích." Phụng Minh ánh mắt thật nhanh quét qua Tam công chúa đang ôn nhu nhỏ nhẹ bên an ủi A Nguyên, trên mặt ghen đến mức đỏ bừng nhưng chỉ cắn răng nói, "Tôn nhi động thủ ở trong cung, chấp nhận chịu phạt, chỉ là những khác Tôn nhi sẽ không tiếp thu!" Rốt cuộc là miệng lưỡi không sạch sẽ thế nào hắn lại không muốn nói, chỉ làm ra bộ dáng tùy ý đánh chửi.

"Tiểu Tứ xưa nay nhanh nhẹn miệng." Đức phi đau lòng đến mức nước mắt đều muốn chảy ra, trong lòng thầm hận Tam hoàng tử nhưng lại biết không thể làm bộ đáng khổ sở như Tam hoàng tử, chỉ ôn thanh nói "Huynh đệ đánh nhau có thể là vì chuyện to lớn gì chứ? Nếu là tiểu Tứ lỡ mồm dù Tam hoàng tử không sai nhưng cũng là huynh trưởng, sao có thể nào nói động thủ liền động thủ vậy chứ?" Lặng lẽ định tội cho Tam hoàng tử xong Đức phi mới mỉm cười nói "Tam hoàng tử đã chịu khổ sở như thế, Từ phi xưa nay thương yêu hắn đến mức ngay cả mẹ ruột cũng phải đứng sau, bây giờ như thế không phải sẽ đau lòng đến không được sao? Nương nương hãy xem ở lòng yêu thương con của Từ phi mà tha cho Tam hoàng tử, chỉ phạt tiểu Tứ đi thôi."

Những lời này nói thập phần cảm động, bộ dáng nghiêm nghị chỉ công vô tư nhưng làm A Nguyên nghe mà cả người ứa ra khí lạnh, thế mới biết thì ra người ôn hòa một khi tức giận, thật sự có thể một ngụm cắn chết người!

Ngắn ngủn vài câu, Tam hoàng tử bất kính mẹ đẻ phàn cao Từ phi, Từ phi cấu kết hoàng tử, quả nhiên lợi hại.

"Tiểu Tứ cũng thương không nhẹ." Hoàng Hậu làm sao chịu để Phụng Minh phải ủy khuất vội vàng nói "Mẫu hậu hãy tha cho hai người bọn họ, ngày sau thần thiếp nhất định tận tâm quản giáo."

"Nếu như thế người trở về đi, đừng để Từ phi lo lắng." Thái Hậu hiểu rõ ý tứ của Đức phi, chỉ là Từ phi thật sự làm nàng chán ghét, Tam hoàng tử đi lại

gần gũi với nàng làm cho trong lòng Thái Hậu cũng không thích hẳn, Tam hoàng tử về mặt không cam lòng đi xuống, thấy A Nguyên một bên nấc một bên dùng khăn còn tờ mờ nhìn Phụng Minh đang nghe rằng trợn mắt, trong lòng lắc đầu cười gọi Phụng Minh đến trước mặt, thấy móng vuốt nhỏ của A Nguyên đâm một cái ở trên miệng vết thương của Phụng Minh Thái Hậu vội vàng cầm tay nàng lại rồi hỏi Phụng Minh "Người thật sự không thể nói?"

"Ân." ánh mắt Phụng Minh dừng trên người 2 thiếu niên hơi lớn tuổi đứng phía sau thấp giọng đáp.

Hắn hôm nay cũng không dễ dàng gì! Vài hôm trước thu thập tốt tiểu tử của Uông gia, làm hắn sau này không dám liên lụy tới Uông tần và Tam công chúa nữa vì vậy được mẫu phi khen ngợi, trong lòng khoái hoạt muốn tới chỗ Túc vương thúc tìm mấy đường huynh đệ chơi đùa, chợt nghe nói hai vị phò mã vào cung trong lòng tờ mờ hai tỷ phu tương lai có bộ dáng gì nên hào hứng đi tới, lại thấy Tam ca tốt so với hắn tới còn sớm hơn đang trò chuyện cùng với hai vị phò mã. Sớm biết rằng Tam ca không phải là người tốt gì Phụng vụng trộm tiến lên, vừa nghe liền giận tím mặt.

Tam ca tốt của hắn mặt mày thân thiết nói với tam phò mã rằng ngoại tổ gia của Tam công chúa cực thích nàng còn đưa vào trong cung đưa rất nhiều ngoạn ý. Mắt nhìn tiểu tử này không có hảo ý Phụng Minh làm sao nhìn được, sợ là Tam hoàng tử nói những lời không nên nói về trăng hạt đậu đỏ lần đó, đầu óc nóng lên liền đánh, ngăn chặn miệng thối của Tam hoàng tử, tuy rằng Thái Hậu đang hỏi nhưng hắn cũng biết chuyện này đối với Tam công chúa không phải chuyện tốt đành chịu đựng không nói ra, chỉ muốn sau này nhờ Đức phi nhắc nhở Tam công chúa, đem việc này nói rõ ràng với Tam phò mã, miễn cho phu thê sinh hiềm khích.

Vừa nghĩ Phụng Minh vừa dùng ánh mắt "Hung ác" nhìn hai vị phò mã phía sau, hai thiếu niên vẫn nhúc nhích vừa lĩnh giáo tiểu cửu tử trên đầu tờ mờ tờ mờ hỏi.

Thân ca nói đánh liền đánh, tỷ phu nhằm nhò gì a! Huống hồ nhìn bộ dáng Thái Hậu, khổ chủ là Tam hoàng tử vừa khóc vừa la cũng không ích gì, Tứ hoàng tử một câu cũng không nói lại bình yên vô sự, hai vị phò mã ngay từ đầu còn cảm thấy mình may mắn trong lòng giật thót âm thầm lập kế hoạch, không cần chống đối với tiểu cửu tử này, bằng không không có thân phận hoàng tử trước mặt gia hỏa uy vũ này thật là đỡ nhiều lạnh lẽo. Ngải nói công chúa làm thế nào? Ha ha... người nói Công chúa sợ thiếu phò mã sao? Bị đánh chết đôi 1 cái mới là xong, không phải sao?

"Gọi người tới, là vì muốn người gặp tỷ phu tương lai một chút, người lại làm bản thân thành như vậy." Hoàng Hậu kéo Phụng Minh tới bên người, ôn nhu phất bụi bặm cho hắn nói "Y như con khi lắm bần, nhanh đi tẩy rửa đi."

"Đề các tỷ phu chế giễu rồi!" Phụng Minh tươi cười với hai thiếu niên đang cứng ngắt đứng, lớn tiếng nói "Ta và các tỷ tỷ cảm tình vô cùng tốt, vốn là muốn cùng các tỷ phu tâm sự đề các tỷ phu sau này đừng bạc đãi tỷ tỷ, nay lại không thể ngày khác xin đề ta làm chủ, xem như bồi lễ cho các tỷ phu."

Đường huynh ngài còn không đi nữa các tỷ phu đây liền quỳ xuống chân người a a a a a.

A Nguyên cảm thấy Phụng Minh đang trắng trợn uy hiếp a, quả thực chính là dùng máu của Tam hoàng tử nói với các tỷ của mình —— đều đang hoàng một chút đi! Bằng không lão Tam chính là kết cục của các người! Trong lòng thật thích loại chuyện trước khi thành thân ra oai phủ đầu như thế này, chính mình cũng cố gắng giờ giờ nắm quả đấm nhỏ, biểu đạt một chút ý mình và Phụng Minh như nhau, không có hảo ý nhìn nhìn hai thiếu niên. Nàng tuy rằng còn nhỏ nhưng là sẽ lớn lên, nếu thật sự làm Đường tỷ của nàng không vui, gạch đá gì đó Công chúa điện hạ dùng vẫn thật là thuận tay!

Hoàng Hậu thúc giục Phụng Minh đi thay quần áo, Thái Hậu nhìn hai thiếu niên mi thanh mục tú trước mắt, vừa lòng gật gật đầu mỉm cười nói "Sau này không thể để công chúa chịu ủy khuất." Thấy hai thiếu niên thấp giọng đáp ứng mới gật đầu, nhìn 2 nữ hài nhi bên cạnh bởi vì đột nhiên xảy ra chuyện nên chưa kịp bình phong rồi nói vài câu với nữ quyến trong hai phủ, rồi mới nói với Hoàng Hậu "Chuyện hôm nay chẳng qua chỉ là huynh đệ cãi nhau, không có quan hệ gì khác."

Nếu là ngoài cung có thêm tai tiếng Phụng Minh bất kính huynh trưởng như vậy bất lợi vẫn là Phụng Minh.

Hoàng tử nẫu thật là bất công nha. A Nguyên quay đầu nghe Thái Hậu tính toán vì Phụng Minh, trong lòng nghĩ như vậy lại cảm thấy mình càng thích hoàng tử nẫu bất công như vậy a.....

A Nguyên bị hoàng tử nẫu bất công làm cảm động, đột nhiên lúc này lại nghe một tiếng khóc thê lương, một nữ tử tóc tai bù xù nhào vào dưới chân Thái Hậu than van "Hoàng tử nẫu, xin làm chủ cho cháu gái a!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30

A Nguyên bị cô gái hù nhảy dựng, nhìn nhìn cũng không thấy giống bất kì ai đã đến thỉnh an với Thái Hậu hay Hoàng Hậu, đây là một vị nữ tử tuổi thanh xuân, mũi mao tuyệt luân, khoe mắt đuôi mày mang theo vài phần tôn quý, cho dù là chặt vật như vậy lại vẫn làm cho người ta không thể coi thường. Nhưng mà nhìn thấy dấu tay đỏ tươi trên mặt cô gái này, A Nguyên trong lòng hít một hơi khí lạnh, cảm giác được người ra tay thật sự rất hung tàn.

"Sao người cũng tới đây?" Thái Hậu dường như không phải rất yêu thích cô gái này, nhưng mà thấy vết thương trên mặt nàng như vậy nhìn không được mềm lòng, đặt A Nguyên trong lòng Tam công chúa còn mình đỡ nữ tử dậy thờ dài nói, "Không phải bảo người an ổn đợi ở trong kinh? Ngăn dặm xa xôi, người mang bộ dáng như thế này chạy tới, để người ta thấy lại nói người như thế nào? Người còn muốn có mặt mũi hay không?" Thấy cô gái này

còn muốn la lên nằng nằng "Câm miệng! Lúc nào rồi còn la, có chuyện gì ? !"

"Nhị hoàng tử trước hết hãy chỉnh trang đi đã." Tam công chúa và Tứ công chúa đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều lặng lẽ thờ dài một hơi. May mà hai vị phò mã đã lui xuống bằng không thấy hai vị công chúa có một hoàng tử như vậy, cân nhắc tới thanh danh của Nhị công chúa sợ rằng trong lòng sẽ sinh ra khúc mắc. Nghĩ tới mẹ đẻ Đường phi của Nhị công chúa công khai bí sự của ngoại tổ gia mình làm nhân duyên của mình suýt nữa trượt mất, huống gì ngày thường Nhị công chúa luôn luôn ngạo mạn, không để Tam công chúa xuất thân thấp hèn vào mắt, Tam công chúa còn chưa có thánh mẫu đến mức người khác giầy xéo mình, mình còn nóng lòng dính líu với người ta nhưng mà e nằng kinh động đến A Nguyên còn đang nằm trong lòng mình nên lên tiếng nhẹ giọng nói.

A Nguyên chột hiệu ra, vị này chính là Nhị công chúa đình đình đại danh.

Nghe nói tin đồn mới nhất của vị Đường tử này là một chén được rơi xuống người nha đầu thông phòng đang có thai của nhị phò mã, thuận tiện ác độc nguyên rủa phò mã đoạn tử tuyệt tôn gì đó làm toàn thể kinh thành đều ghé mắt. Chỉ là đại để việc này đã được giải quyết, cũng không biết bây giờ lại là vì chuyện gì đây. Nhìn lên đầu tay trên mặt Nhị công chúa, A Nguyên rút cổ vùi đầu vào ngực tam Đường tử, người nhận nhặt thanh hương trên người nằng hạnh phúc hít mất hương tới địa phương mềm nhũn dúi dúi cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn của mình vào.

"Ta nói chuyện với hoàng tử mẫu, có việc của ngươi sao? !" Nhị công chúa cũng không có cảm kích, cười lạnh một tiếng "Thế nào? nhìn ta chê cười, ngươi cảm thấy đắc ý có phải không?" Nàng vừa vào son trang đã tới gặp mẫu phi Đường phi, thấy Đường phi vẻ mặt oán hận, biết 2 muội muội một cái gả cho người có lòng cầu tiến đầy hứa hẹn, một gả cho Lý quốc công phu đích trường tôn trong lòng hận đến mức không chịu được, lại nghĩ đến năm đó cũng là ánh mắt nàng rất tốt nhìn trộm người đọc sách tự mình cố gắng, nhưng mà phụ hoàng "bồng đánh uyên ương", để nhân duyên của nàng không thuận lợi, châm chọc nói, "Thế nào ? hiện tại đã muốn thể hiện mình là phu nhân của đại học sỹ với hoàng tử sao?"

"Đủ rồi !" Thái Hậu thấy Nhị công chúa ở trước mặt mình cũng dám làm càn như vậy, nằng "Ngươi nơi này của ai gia là vì muốn gây chuyện với hoàng muội người?" So với Tam công chúa ôn nhu động lòng người, Nhị công chúa xưa nay ương ngạnh, trong lòng Thái Hậu từ trước đến giờ hình tượng luôn không được tốt.

"Hoàng tử mẫu, nếu là cả hoàng tử mẫu cũng đều chán ghét ta, ta còn sống có ý gì đâu?" Nghe Thái Hậu thế nhưng bắt công Tam công chúa, lại thấy Thái Hậu ánh mắt ôn hòa an ủi Tam công chúa, Nhị công chúa tâm đầu dừ dỗi. Trước kia khi nàng chưa xuất giá, bởi vì đại công chúa sớm mất nàng trên thực tế là trưởng nữ, rất được Hoàng Thượng sủng ái, ngay cả hoàng tử cũng phải đứng sau, vậy mới đường ra tính tình nói một thì không có hai của nàng, chỉ là khi nhân duyên gặp hạn không được như ý, khi hồi cung nằng kinh ngạc phát hiện, ánh mắt Hoàng thượng càng nhiều là rơi vào trên người mấy muội muội của nàng, đặc biệt là Ngũ công chúa do Đức phi sinh, còn có Vinh Thọ của Túc vương phủ vô cùng nổi bật.

Dư quang của khóe mắt thấy Ngũ công chúa đã có bộ dáng không kềm chế được, nếu không phải Tứ công chúa len lén cầm tay nàng, nàng liền tranh chấp với mình, Nhị công chúa tức không nhẹ cảm thấy mấy hoàng muội không nhìn uy nghiêm của mình, nhất thời quên mất mình lần này đến là vì cái gì, chảy nước mắt nức nở với Thái Hậu, "Từ ái năm đó hoàng tử mẫu dành cho cháu gái đâu rồi, nay ngài muốn cháu gái tự sinh tự diệt sao?" Nàng ngửa đầu nói, "Nếu cháu gái đã làm chứng mất mọi người như vậy thì để ta chết đi, đại gia thanh tịnh!" Nói xong, làm bộ muốn va đầu vào cột nhà rồi dỗi Hoàng Hậu vội vàng gọi người ngăn lại mới ngừng lại.

Thái Hậu và Hoàng Hậu xưa nay đối đãi rộng rãi với các công chúa, huống gì lúc trước Thái Hậu cũng là chân tâm thương yêu Nhị công chúa, trong lòng lúc này mềm nhũn gọi Nhị công chúa gọi đến trước mặt bản thân thờ dài, "Nói đi, lần này, lại nháo ra chuyện gì?" Sờ sờ mặt Nhị công chúa, Thái Hậu hỏi "Là phò mã đánh sao? Ta nói ngươi cũng là, nháo thành như vậy phò mã cũng chán ghét ngươi chẳng lẽ cuộc sống này không thể vui vẻ tiếp tục sao?" rồi gọi đại cung nữ vào tầm cung mang bạch ngọc cao ra tự tay thoa cho Nhị công chúa, rồi lắc đầu nói, "Tình tình của ngươi, cũng nên sửa đổi một chút, phò mã của ngươi còn chưa đủ nghe lời sao?"

Nhị công chúa lúc gả tuy rằng thanh danh không được tốt, nhưng mà tôn quý như vậy. một nhà nhị phò mã thật lòng đem Nhị công chúa cung kính như tổ tông. Ngược lại Nhị công chúa, nói cái gì là muốn thủ thân như ngọc cho người trong lòng, cung phòng cũng không chịu, lúc đầu nhị phò mã cũng nhẫn nhưng mà không ngờ Nhị công chúa càng thêm hoang đường nhiều lần bất kính đối với cha mẹ chồng quát nằng phò mã, không quá nửa năm nhị phò mã liền sinh dị tâm.

"Có thông phòng còn dám có thai, cái này gọi là nghe lời?" Nhị công chúa nghiêng lợi nói, "Tiện nhân chính là tiện nhân, dám lướt qua ta sinh hạ thứ tử, đây không phải là đánh mặt mũi của hoàng gia? !"

Hoàng Hậu khóe miệng giật giật muốn nói, một khi đã như vậy ngươi sinh một cái đi, nhưng mà nghĩ tới Đường phi xưa nay cũng không phải là đèn cạn dầu, lại nuốt vào trong miệng, chỉ nghiêng tai lắng nghe, cũng không nhiều lời.

Nhị công chúa cũng biết Hoàng Hậu cũng không phải là thật thích nàng, chỉ là đối với Hoàng Hậu nàng cũng không để ý, lúc này cầu khẩn Thái Hậu nói, "Cuộc sống này, cháu gái thật không nổi nữa, cầu hoàng tử mẫu giúp ta hòa ly."

"Vì chuyện này mà đánh ngươi thành như vậy?" Thái Hậu ngay từ đầu cho rằng nhị phò mã giận dữ nên cho Nhị công chúa một bạt tai nhưng mà thấy Nhị công chúa né tránh vấn đề mình hỏi, lại nghĩ tới từ kinh thành đến đây cũng đã qua mấy ngày nếu có vết thương gì thì cũng đều đã tiêu, chậm rãi hỏi, "Đến cùng là ai đánh ngươi?"

"Là phụ hoàng." Nhị công chúa nói, nghĩ tới phụ hoàng từ trước tới nay luôn đối với mình từ ái, trong lòng ủy khuất thấp giọng nói, "Ta nói ta muốn hòa ly, phụ hoàng liền đánh ta." Nghĩ tới khuôn mặt lúc phụ hoàng bạo nộ, Nhị công chúa tránh nặng tìm nhẹ nói.

"Nói tiếp!" Thái Hậu thấy Nhị công chúa vẫn còn không nói thật, ánh mắt lạnh lùng nói.

A Nguyên run lổ tai lắng nghe.

Thì ra công chúa có thể hòa ly sao? Nghĩ tới cổ đại đối nữ tử hà khắc, công chúa còn có quyền chủ động hòa ly A Nguyên liền cảm thấy một thế giới mới đang mở công ra đối với mình.

Thoạt nhìn, gặp gỡ tra nam gì gì đó cũng không quan trọng, cùng lắm thì hòa ly, lại tìm trạm hạnh phúc kế tiếp nha.

Nay càng thêm cảm thấy thân phận công chúa thật sự là bàn tay vàng, A Nguyên liền gù khần trương nhìn Thái Hậu, thấy Thái Hậu nói, "Phò mã không tốt, hòa ly cũng không phải không được, chỉ là..." tại ánh mắt hạnh phúc của A Nguyên, Thái Hậu ánh mắt lạnh lùng hỏi, "Hòa ly xong có phải ngươi còn tính toán điều gì?" Nhị công chúa và phò mã mâu thuẫn tồn tại đã lâu ngày, tại vì sao lúc này lại muốn hòa ly?

"Ta, ta..." Nhị công chúa nếu là không bị Hoàng thượng cho một bạt tai suýt nữa đi gặp tổ tông, lúc này chắc là sẽ dám nói tính toán của mình với Thái Hậu, chỉ là trước mắt hai má còn phát đau, Nhị công chúa liền không biết có nên nói hay không. Nhưng mà lúc này, thấy mấy hoàng muội về mặt trầm mặc lắng nghe nàng liền cảm thấy mình xuống đài không được, trong lòng cảm thấy mấy nha đầu này thật là không có nhân lực, trường tỷ đang cáo trạng, chẳng lẽ còn không biết lắng tránh sao? Liền trừng mắt nhìn Tam công chúa tính tình nhu nhược, ý bảo nàng thiếu nghe mình chê cười.

Tam công chúa cúi đầu nhìn A Nguyên nhưng vẫn không nhúc nhích.

Hoàng tỷ thật là kiêu ngạo, các trưởng bối đều ở đây, thật cho rằng một ánh mắt có thể làm mình như nô tài sao? Trải qua sự tình của ngoại tổ gia, Tam công chúa đã biết chính mình tôn trọng mình mới có thể đứng ngang bằng với người khác, lạnh lẽo đưa mắt nhìn Nhị công chúa rồi nghiêng đầu qua một bên, khóe miệng nhàn nhạt cười lạnh.

Thái độ như vậy, làm Nhị công chúa trong lòng giận dữ, nhưng mà nghĩ tới tính toán trong lòng, vẫn là ôm một hi vọng đối với Thái Hậu lúc này cũng bắt chấp chuyện gì xem Thái Hậu như cọng rơm cứu mạng mà quỳ ở trước mặt nàng, trong mắt lộ ra nhàn nhạt cuồng nhiệt mà nói "Hòa ly xong, kính xin hoàng tổ mẫu vì cháu gái làm chủ!" Thấy Thái Hậu vẫn không nói gì, nàng vội vàng nói, "Trước đây có hoàng đế ái nữ, trực xuất thế tử của thân tử mà chỉ hôn cho công chúa, cháu gái chỉ mong hoàng tổ mẫu thương tiếc, làm theo Tân An công chúa câu chuyện!"

Tác giả có điều muốn nói: đây là tiết tấu 1 tắt không đủ, lại đi kiểm thêm 1 tắt., Nhị công chúa, cô thật uy vũ.....

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Tân An công chúa, cho đến bây giờ luôn là một kẻ tai họa. Bản thân đã gả ra ngoài một phen, trọng phụ chết lại nghĩ tới người trong lòng, khóc hô muốn gả, ý vào hoàng quyền buộc người trong lòng từ bỏ nguyên phối chính thất còn mình vui mừng hơn hờ gả qua. Đây chính là sự kiện đầy buồn hận của Tân An công chúa.

Phu quân của cô công chúa này coi như cũng có danh tiếng, bởi vậy kiếp trước A Nguyên cũng biết tới điển cổ này, chẳng qua vẫn luôn cảm thấy Tân An công chúa không thể không dùng hai từ tiện nhân để diễn tả. Nay nghe Nhị công chúa vậy mà còn muốn làm theo, nghĩ tới trước đây nghe tin đồn nói về Nhị công chúa theo đuổi một vị Trạng Nguyên lại nghĩ đến vị mẫu phi Đường phi của nàng từng nhằm vào chuyện của Tam công chúa, lúc ấy còn hiểu thành tâm địa từ nẫu của Đường phi, nay thấy Nhị công chúa nói khoác mà không biết ngượng như vậy trong lòng liền sinh ra ác cảm, ý vào Tam công chúa đang che mặt mà tròn trắng mắt.

Ngài muốn làm Tân An công chúa, cũng phải xem xem Trạng Nguyên gia có phải Trần Thế Mi hay không.

Quả nhiên, Thái Hậu đã bị cuồng ngôn của Nhị công chúa tức tới cả người phát run, mắt thấy bộ dáng Nhị công chúa còn thập phần có lý cũng không nhịn được nữa, chộp một tát thật vang ở bên mặt còn lại của nàng!

"Thề diện của Hoàng gia đều bị ngươi làm mất hết!" Thấy Nhị công chúa bụm mặt không dám tin nhìn mình, trong lòng Thái Hậu càng phần nộ, lạnh lùng nói, "Bò trở về mà hảo hảo mà tư quá cho ta! Để ai gia biết ngươi có tâm địa như vậy nữa, tuyệt đối không tha cho ngươi!" Đang là thái bình thịnh thế, Nhị công chúa thế nhưng muốn làm ra việc chia rẽ phu thê người ta như vậy, lửa giận trong lòng Thái Hậu khó tắt, thấy Nhị công chúa muốn kêu khóc mắng, "Lại khóc ở trước mặt ai gia nữa ai gia liền thỉnh Hoàng Đế lại đây xử trí ngươi!" Triều đại này công chúa không nhiều nhưng vẫn luôn đường hoàng không ương ngạnh, Nhị công chúa làm như vậy đích thực dọa người.

"Hoàng tổ mẫu!" Hoàng thượng và Thái Hậu một người một bạt tai, làm trong lòng Nhị công chúa thương cảm không thôi. Nàng đời này chỉ thích một nam tử, thân là công chúa không phải nên được sở hữu thứ mình thích sao? Vì sao, vì sao phụ hoàng và hoàng tổ mẫu luôn thương yêu nàng lại không chịu thành toàn nàng? Trong lòng oán hận nhưng mà nhìn thấy ánh mắt Thái Hậu lạnh như băng, Nhị công chúa chỉ cúi đầu rung rung nói "Hoàng tổ mẫu làm như vậy là thật sự không hề thương yêu cháu gái sao?" Hơi hơi nghiêng đầu thấy mấy muội muội, 2 người lớn bộ dạng phục tùng liếm mực coi như thành thật nhưng là trên mặt ngũ công chúa lộ ra biểu tình cười nhạo, nàng liền hận sâu Đức phi và ngũ công chúa.

"Ngươi muốn cùng phò mã hòa ly, ai gia không đồng ý." Thái Hậu lãnh đạm nói "Phò mã cũng không sai phạm, ngươi hòa ly với hắn, phò mã làm thế nào nhìn người?" Thấy Nhị công chúa thành thật cúi đầu không động, nàng cũng lười nhìn lâu nữa, chỉ là nghĩ tới nữ hài nhi nhu thuận đáng yêu trước đây lại biến thành bộ dáng này, trong lòng có chút thương cảm, chậm rãi nói, "Trở về phủ công chúa an phận ở đó! Nếu ngươi nguyên ý thì kéo dài huyết

mạch cho phò mã, nếu không nguyên ý.... " nàng vừa cúi đầu, lạnh lùng nói, "Để ta nghe được người nguyên rửa phò mã đoạn tử tuyệt tôn lần nữa... Người sẽ biết ai gia !"

Nếu là cho nàng hòa ly, dù là trong cung không cho phép nàng làm ra việc điên cuồng kia thì Thái Hậu cũng e nàng làm ra đại loạn, huống gì nếu là hòa ly, Nhị công chúa muốn tìm một nhị phò mã như vậy chỉ sợ không dễ dàng .

Ai sẽ đi cưới một tức phụ già lần hai còn rõ ràng muốn phát triển tình cảm khác đây?

Không cho hòa ly, đã là bảo vệ cuối cùng của Thái Hậu dành cho Nhị công chúa, chỉ là A Nguyên vùng trộm nhìn lên từ tay áo Tam công chúa thấy Nhị Đường tỷ cúi đầu vẫn lộ ra biểu tình không phục, trong lòng khẽ thở dài cảm thấy Nhị công chúa chỉ sợ vô pháp minh bạch khổ tâm của Thái Hậu.

"Người đến nay, còn chưa thỉnh an ai gia và mẫu hậu người." Thái Hậu ở trong cung một đời, sao có thể không nhìn ra oán hận của Nhị công chúa? Lúc này cảm thấy chán nản

Năm đó, nàng dùng chân tâm sủng ái đứa nhỏ này, nhưng vì một điểm không như ý, nàng liên hận mình.

"Cháu gái chỉ là khó chịu trong lòng." Nhị công chúa hàm hồ giải thích một chút rồi bụm mặt đứng dậy thấp giọng nói, "Để hoàng tổ mẫu không vui , cháu gái biết tội, xin được lui xuống trước ." Nói xong che mặt đi như bay .

Năm đó Đường phi ý vào Nhị công chúa được sủng ái ngay cả Thái Từ cũng không đặt trong mắt. Hoàng Hậu tuy rằng không thích bị người khác coi thường nhưng cũng không làm việc bỏ đá xuống giếng với một đứa nhỏ, thấy Thái tâm tình Hậu thấp xuống, liền nhưn mày, lặng lẽ đưa 1 ánh mắt cho Tam công chúa, nàng vội vàng ôm A Nguyên tiến lên, cung kính cười nói với Thái Hậu "Hôm kia Tứ hoàng đệ có cho các cháu gái rất nhiều tượng người nhỏ nhỏ, màu sắc sáng rõ đẹp nhất, không biết hai vị hoàng muội thấy sao còn cháu gái cảm thấy vô cùng hiếm lạ thậm chí muốn hiến vật quý cho Hoàng tổ mẫu được không ạ?". Vừa nói, vừa cẩn thận đặt A Nguyên vào trong ngực Thái Hậu.

"Ngà?" Bị Nhị công chúa làm thương tâm, Thái Hậu nghe được lời của Tam công chúa ngược cảm thấy hoà hợp êm thấm trong lòng dễ chịu rất nhiều, tuy biết Tam công chúa đang dỗ nàng vui vẻ, nhưng là một lão nhân có con cháu chân tâm nguyên ý dụ dỗ, đây cũng là một loại phúc khí, nàng cũng không vạch trần, mỉm cười hỏi, "Tiểu Từ là con trai sao có thể nhớ mang cho tỷ muội thứ gì đó?" Thấy Đức phi che miệng nhì cười liền chỉ vào nàng hỏi, "Có thể là do người nương như người nhắc đúng không ?"

"Tự bản thân tiểu Từ nhớ tới các tỷ muội , làm sao có phần của thần thiếp chứ?" Đức phi vội vàng cười nói, "Đứa nhỏ này lòng dạ thành thật, chỉ là không muốn bọn tỷ muội ở trong cung nhàm chán thôi."

"Có thể thấy được hẳn biết trân trọng tỷ muội ." Thái Hậu hài lòng cười.

Đã có Thái Từ chính thống, so với quan tâm kết giao với tôn thất triều thần còn không bằng làm người bảo vệ các công chúa, sau này còn có thể có chút địa vị trong lòng Hoàng thượng và Thái Từ.

Trong lòng có phần so đo, ánh mắt Thái Hậu nhìn Tam công chúa liền ôn hòa rất nhiều, thấy A Nguyên thật vất vả ôm cánh tay của mình khoe miệng liền lộ ra tươi cười, thấy ngũ công chúa còn giương mắt nhìn đứa nhỏ trong ngực, nghĩ tới mình đã tuổi lớn, không chắc còn có thể sống tiếp vài năm, muốn để A Nguyên và các tỷ muội thân cận hơn một chút, liền sờ khuôn mặt nhỏ nhắn nộn nộn của A Nguyên cười nói với Tam công chúa "Người mang theo A Nguyên đi chơi với các tỷ muội đi, chỉ là nhớ trả lại nàng cho ta là được." Thấy Tam công chúa thành thật đáp ứng mới quay đầu nhìn A Nguyên

A Nguyên không ngừng vươn móng vuốt nhỏ ra ôm lấy vạt áo Thái Hậu , không nguyên ý rời nàng đi.

Thái Hậu nao nao mỉm cười lắc đầu. Trong lòng lại thấy ấm áp.

A Nguyên được Tam công chúa ôm đi cùng với vài vị Đường tỷ. Thái Hậu không có tính thần được cung nữ đỡ dậy, Hoàng Hậu và Đức phi cũng đứng dậy, cười nói với mấy nữ hài nhi, "Nghe nói Anh quốc công hôm nay mang theo mấy thiếu gia và tiểu thư trong nhà tiến cung , các người cùng ta đi gặp một lần thôi" Ánh mắt rơi vào người A Nguyên, Hoàng Hậu mỉm cười nói, "A Nguyên cũng muốn gặp biểu tỷ có phải không?"

Nghĩ tới có thể thấy người nhà, A Nguyên liền có tính thần.

Đang nói chuyện thì thấy xa xa có một đội đội ngũ thật dài đi lại đây, đi đầu là người mặc một thân áo vàng thêu rồng, đi theo phía sau vô số cung nữ nội giám, thấy nơi đây chỉ có Hoàng Hậu và Đức phi thì ngăn ra hỏi "Mẫu hậu đâu?" Bên người Hoàng thượng là Anh quốc công, thấy Hoàng Hậu cũng không mới lạ mỉm cười gật đầu, trong lòng A Nguyên nhớ tới việc Hoàng thượng và cậu nàng từ nhỏ tình cảm đã rất tốt, giờ thấy Hoàng Hậu đối với Anh quốc công cũng không xa lạ kiêng dè mà còn có vẻ thân cận .

"Mẫu hậu tinh thần không được tốt, Nhị công chúa thỉnh an xong liền trở về ngủ trưa ." Hoàng Hậu sẽ không cáo trạng, nhưng là dấu tay trên mặt Nhị công chúa là bị như thế nào nàng tự nhiên rõ, lúc này không thêm mắm thêm muối chỉ hàm súc nói sự thực.

Sắc mặt Hoàng thượng lập tức liền âm trầm, trầm mặc một lúc lâu mới lạnh nhạt nói, "Vậy mà còn dám quấy rầy mẫu hậu sao?" Nghĩ tới lời nói của Nhị công chúa, tâm tình trong lòng hẳn tốt mới là lạ.

Anh minh thần võ như Hoàng Đế Bệ Hạ, thế nào lại sinh ra cái đồ như vậy? !

Anh quốc công khoe mắt thoáng chớp, cười nói với Hoàng Hậu "Nội từ đang nghĩ tới thỉnh an với nương nương, chỉ là e sợ làm nương nương thêm bận rộn, bởi vậy không dám vào cung."

"Người đau lòng tức phụ, lại đổ lỗi do vào người Hoàng hậu của trăm sao." Hoàng thượng trong lòng đang hờn dỗi vì bị khuê nữ hờ , nghe xong lời của Anh quốc công liền phá lên cười, trông mặt A Nguyên đều tưởng muốn rút ra ngoài, Hoàng thượng giống như huynh đệ bình thường vỗ vỗ bả vai Anh quốc công, nói chuyện cũng rất tùy ý, gương mặt tươi cười chỉ nói, "Nếu người có hiểu tâm như vậy thì nhanh chóng gọi tức phụ người tiến vào thỉnh an phải không? Bằng không, ngày khác trăm và Hoàng Hậu liền tự mình tới cửa, cũng..."

"Bệ Hạ càng nói càng quá mức, không thấy mặt Quốc công bị dọa tới trắng mặt sao?" Hoàng Hậu che miệng cười nói, "Chỉ sợ trong lòng Quốc công lo lắng bỗng lộc không đủ để chúng ta tới cửa một lần đấy."

"Bằng không, thưởng thêm cho hần một chút?" Hoàng thượng và Hoàng Hậu giống như phu thê bình thường liếc mắt nhìn nhau, dù bị nàng đánh gãy lời nói cũng không giận, chỉ hài hước hỏi , Anh quốc công đứng một bên, chân mày cũng không động một cái.

"Vì Bệ Hạ, dốc hết gia tài thần cũng cam tâm tình nguyện." Anh quốc công ôn thanh cười nói.

A Nguyên tỏ vẻ, bộ dáng ôn nhu nho nhã như thế mà vượt mong ngựa cũng thật là thuận tay!

Hoàng thượng quả nhiên được vỗ đúng chỗ, tâm tình thư sướng, trên mặt sớm không còn đen tối như lúc nghĩ tới Nhị công chúa. Nhưng mà dừng một chút, Hoàng thượng lại nhíu mày nói, "Vết thương trên mặt Lão tam, là thế nào vậy?"

Hắn vừa dứt lời, Đức phi vẫn luôn làm người tàng hình khi Hoàng thượng và Hoàng Hậu nói chuyện không khỏi giật giật.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

"Tiểu tử mới lớn ở cùng một chỗ làm sao có thể có chuyện không bao giờ đánh nhau chứ?" Biết Đức phi lúc này không tốt lên tiếng, trên mặt Hoàng Hậu lộ ra vài phần ôn nhu, vài phần bướng bỉnh, nghiêng đầu cười nói "Các huynh đệ, tình cảm đều là từ mặt đất lăn ra đó , sau này trưởng thành, chỉ sợ còn lấy việc này nói giỡn." Thấy Hoàng thượng ánh mắt ám áp nhìn nàng, thấp phần ôn hòa, nàng liền chỉ Đức phi sau lưng cười nói "Bệ Hạ chỉ hỏi tam hoàng tử, vì sao không hỏi tiểu Tử? Đều là nương cả , ai không đau lòng chứ?" nhìn tư thế Hoàng thượng liền biết Từ phi nhất định là giành trước một bước cáo trạng với Hoàng thượng , trong lòng Hoàng Hậu ghi sổ Từ phi thêm một lần, trên mặt lại không thay đổi gì.

"Làm ca ca giáo huấn đệ đệ hần là có nguyên do." Đức phi ôn nhu nói, "Chỉ là thần thiếp thấy tiểu Tử bị thương không nhẹ, đã bắt hần trở về, ngày khác sẽ nói hần thỉnh tội với hoàng huynh hần."

"Tiểu Tử cũng bị thương?" Hoàng thượng ngăn ra, nghĩ tới lúc này Tam hoàng tử Phụng đồng không hề nói nửa chữ chuyện Phụng Minh bị thương, đến cùng lòng người bất công, hần càng thích hào sảng lỗ mãng, không có nội tâm gì Phụng Minh, liền cau mày nói, "Lão tam càng ngày càng thêm không biết chừng mực ." "Nhưng là đều là con trai của mình, tuy rằng không tốt cũng luyện tiết bỏ roi, liền lạnh nhạt nói, "Mà thôi, chỉ một lần này về sau nếu là lại như thế, hai huynh đệ trăm sẽ đều muốn phạt ." Thấy Đức phi hơi hơi cúi người, hần cười nói, "Người xưa nay vẫn luôn quy củ, trăm biết rõ tiểu Tử."

Đức phi xuất thân từ huân quý trong kinh là Định quốc công phu, từ khi Hoàng thượng còn chưa đăng cơ đã ở trong cung Thái Tử hầu hạ, xưa nay cần tuân quy củ, không tranh sủng không nịnh nọt, Hoàng thượng tuy không phải đặc biệt sủng ái nhưng lại hết sức tôn trọng, ngày thường trong cung bị trăm hoa mê hoặc cũng sẽ ở trong cung Đức phi buông lỏng tâm tình một chút . Huống gì dưới trướng Đức phi còn có Phụng Minh và ngũ công chúa, vì cái này, Hoàng thượng sẽ càng cho Đức phi mặt mũi, thấy Hoàng Hậu cười tùm tùm lui về phía sau chút liền ôn thanh nói, "Lát nữa ta sẽ qua kiểm tra việc học của tiểu Tử ." Đây chính là ý muốn đi tới cung của Đức phi nhưng mà trên mặt Đức phi chỉ là một bộ đoan trang, không sợ hãi hay vui mừng.

Anh quốc công cúi đầu nghe chuyện giữa 2 hoàng tử, không muốn xen vào chuyện của hoàng gia, ánh mắt phiêu phiêu rơi vào người A Nguyên trên mặt liền lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

"Mẫu hậu hôm nay mang theo đứa nhỏ này, hoàng đệ còn oan hận với trăm vài lần." Hoàng thượng thấy Anh quốc công nở nụ cười nhìn A Nguyên, trong lòng cũng cực thích đứa nhỏ này, chỉ là thấy Anh quốc công bộ dáng rất thân thiết với A Nguyên, trong lòng liền sinh tâm so đo, cười nói, "Người là cậu của nàng, ta lại là Đại bá phụ của nàng, có thể thấy được tại trong lòng A Nguyên ta lại quan trọng hơn một chút." Hần và Anh quốc công thật sự thân cận, thời điểm tùy ý chỉ xưng "ta" , thấy Anh quốc công chỉ lắc đầu mỉm cười không nói, Hoàng thượng liền đem Tam công chúa đặt trước mắt mình, tháo ngọc bội Bàn Long bên hông đặt trong tiểu móng vuốt của A Nguyên rồi quay đầu nhưn mày hỏi Anh quốc công "So với khi nàng ở trước mặt người thì thế nào?"

"Không vui vẻ bằng khi ở với Bệ Hạ." một lần nữa cậu lại nhanh nhẹn vượt mong ngựa.

A Nguyên tóm ngọc bội, nho nhỏ kêu lên một tiếng.

"Làm sao vậy?" Sau một hồi, bộ dáng bảo bối hai mắt tỏa sáng vui vẻ ở đâu? Hoàng thượng thích nhất xem bộ dáng A Nguyên vui vẻ bảo bối, thật sự cảm thấy có thể diệt hết phiền não, lần này thấy A Nguyên ịu xu liên tò mò hỏi.

"Mẫu hậu đã đi, có lẽ trong lòng đứa nhỏ này nhớ mong mẫu hậu." trong lòng Hoàng Hậu cũng có chút động, thương tiếc nhìn A Nguyên thấp giọng nói.

Hoàng thượng nhắm mắt, cũng hiểu nguyên nhân, thấy A Nguyên vậy mà đã thân cận với Thái Hậu đến mức này, cảm thấy cảm khái nói "Tới cùng cũng láchmân tâm đôi chân tâm." Nói xong, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nguyên hỏi: "Lo lắng cho hoàng tử mẫu sao?" Cũng biết đứa nhỏ này chẳng qua chỉ là dựa vào bản năng mà thân cận với Thái Hậu, lại càng sẽ không trả lời mình, nhưng vẫn quay đầu thờ dài với Hoàng Hậu "Nàng còn không hiểu chuyện bằng A Nguyên!" nàng chính là người mặc kệ tâm tình Thái Hậu xấu hay tốt, nhất định muốn mọi việc theo ý mình, Nhị công chúa.

Hoàng Hậu cười cười, cũng không nói nhiều.

Anh quốc công triệt để làm phong nền, khóe miệng cũng lộ ra nhàn nhạt ý châm chọc chi ý, thấy Hoàng thượng quay đầu nhìn qua, tia châm chọc biến mất hóa thành gió xuân, cười nói, "Công chúa còn nhỏ." Nhị phò mã gia tuy rằng không phải thân cận với Anh quốc công phủ, nhưng mà trong kinh quan hệ thống gia giữa các danh gia vọng tộc vẫn luôn không đứt, đan xen lẫn nhau, nói cho cận kề thì nhị phò mã còn là bà con xa của Anh quốc công, tuy rằng nhị phò mã cũng làm ra không ít sự tình mất mặt nhưng đến cùng vẫn là thân thích, Anh quốc công liền đảm cho Nhị công chúa một đạo, quả nhiên thấy Hoàng thượng sắc mặt thay đổi nói "Nàng còn nhỏ?!"

Anh quốc công thế này lại triệt để không nói.

Mấy công chúa khó được nhìn thấy Hoàng thượng, lúc này đều thập phần vui vẻ, Anh quốc công thấy mình thật chướng mắt, đang muốn cáo lui lại nghe một cung nữ lão đạo xông tới nằm trên mặt đất khóc nói "Nương nương cầu Bệ Hạ đi gặp tam hoàng tử! Điện hạ, điện hạ hân đang nóng lên!" Nói xong lại khóc rống lên.

A Nguyên khinh bỉ nhìn cung nữ này, muốn thay Hoàng thượng hỏi Từ phi, nàng sao có thể dùng một chiêu thức cả trăm lần như thế? ! trước là bát công chúa, này lại thành tam hoàng tử, toàn bộ hậu cung cộng lại cũng không bằng nàng nháo!

Quả nhiên trên mặt Hoàng thượng liền khó coi, cười lạnh nói "Trẫm không phải thái y, đi thì có ích lợi gì? !" Nói xong, liền cảm thấy tốt tâm tình đang tốt lại bị Từ phi làm xấu đi hết.

Hoàng Hậu trong lòng lặng lẽ quyết định, lần này tuyên tử không thể không tuyên cho Từ phi hai đại cừu nhân, rồi mới hướng mấy vị công chúa ôn thanh nói, "Ta thấy A Nguyên không có tinh thần, các người vẫn là đưa nàng về với hoàng tử mẫu đi." Thấy mấy vị công chúa gật đầu mới lời kéo Đức phi thấp giọng "Người sao không học một ít ở Từ phi?" Từ phi vì sao được sủng ái? Vì quen làm nũng nịu si, đừng nhìn Hoàng thượng phiền nàng âm ỉ, nhưng là cũng là thích bộ dạng này, đâu giống như Đức phi, bộ dạng luôn luôn quy củ?

"Nếu như vậy thì không phải là thân thiếp." Đức phi tâm không cao, chưa bao giờ nghĩ tới tranh sủng, hưởng gì nay có trai gái quần bên chân, nàng chỉ cầu bình an sống qua ngày, cũng không hề để ý tới ân sủng của Hoàng thượng.

Tam công chúa gần đó làm như không nghe được, chào hỏi 2 muội muội một tiếng rồi đi về phía cung Thái Hậu, nghĩ muốn đưa A Nguyên trở về. Mới đi được một nửa, tới chỗ Lâm Hồ đã thấy Nhị công chúa khí thế hung hăng vọt tới muốn cho ngũ công chúa một bạt tai, Tứ công chúa thấy không ổn liền tiến tới ngăn cản, Nhị công chúa chỉ vào mấy muội muội cười lạnh nói "Vừa rồi có phải xem rất náo nhiệt không? !" Thấy Ngũ công chúa tức giận nhìn mình, nàng lạnh lùng nói "Làm muội muội lại bắt kính trưởng tỷ, đây là quy củ nhà ai?!"

"Quy củ nhà ta không có dạy ta không biết xấu hổ cứng rắn muốn đoạt phu quân người khác!" Ngũ công chúa từ nhỏ đến lớn được Đức phi và Hoàng Hậu cưng chiều, có bao giờ phải chịu thiệt thòi? Miệng lưỡi bén nhọn nói, "Phụ hoàng và hoàng tử mẫu không có ở đây, nhị hoàng tỷ đã có thể đứng dậy được rồi sao? ! Có thể thấy được thương thế của tỷ tốt cũng thật mau!" Nói xong, vịn vịn thân thể nhỏ, giọng tay chỉ chỉ A Nguyên cười nói, "Muội muội đừng sợ, ta lớn như vậy còn chưa thấy qua ai dám đụng vào mặt ta !" Mẫu phi nàng là Đức phi so Đường phi địa vị cao hơn, tự nhiên nàng càng tôn quý hơn so với các công chúa khác.

"Mẫu hậu bảo chúng ta đi tới chỗ hoàng tử mẫu, nếu là tri hoãn hoàng tử mẫu hỏi tới, bọn muội muội trả lời hư thế nào đây?" Tam công chúa chịu đựng khiếp đảm trong lòng khẽ giọng nói.

Nàng sắp gả cho người, tự nhiên tính táo lợi hại, không thể lại yếu đuối như trước đây.

"Các người từng người một lấy được hảo phu quân, liền dám lấy đó để cười ta? !" Nhị công chúa nghe Đường phi oán giận mới phát hiện, 2 muội muội thế nhưng gả cho người ta tốt hơn so với mình nhiều, nhất thời tức giận mới xông tới gây chuyện, thấy ba muội muội bộ dáng không đặt nặng vào mặt, trong lòng liền tức giận khó chịu, thấy trong ngực A Nguyên lại là ngọc bội Hoàng thượng thật thích, nhất thời trong lòng như có lửa thiêu lạnh lùng nói, "Đứa nhỏ bé xiu như vậy, lại được sủng ái quá đáng, cũng không sợ phúc khí quá mức, bề gãy..."

"Người dám nói? !" Ngũ công chúa giận dữ, nàng vốn là tính tình bá vương, thấy Nhị công chúa muốn nguyên rửa A Nguyên, tiến lên vài bước dồn lực đẩy Nhị công chúa ngã xuống, chính mình cũng lăn ra đất, nghe xa xa có tiếng kêu kinh hãi của đám cung nhân truyền đến, lại bỏ thật nhanh dậy hướng về phía Nhị công chúa kêu lên "Người đi với ta tới chỗ phụ hoàng! Ta muốn nhìn xem ở trước mặt phụ hoàng người có dám nói hay không!" Nói xong túm vạt áo của Nhị công chúa mà kéo.

Nhị công chúa làm sao có thể để nàng tha đi, phản ứng lại kịp, xóc Ngũ công chúa lên, hét to, "Người dám thương tổn ta?!"

Còn chưa điều gì khác, lại chỉ cảm thấy trên đầu đau xót, rồi nghe lạch cách một tiếng, thấy khối ngọc bội Bàn Long lạch cách ở dưới đất. Kinh ngạc ngửa đầu, Nhị công chúa đã thấy bé gái trong ngực Tam công chúa thái độ hung dữ, tay nhỏ vẫn còn duy trì bộ dáng ném ngọc.

A Nguyên là thật sự phần nọ rồi.

Nàng không có nghĩ tới Nhị công chúa đã làm Thái Hậu thương tâm như vậy mà còn giống như không có chuyện gì, có tâm tư đi cãi nhau! Nghĩ tới loại người này nàng liền không nhận được, nếu không phải bây giờ mình còn nhỏ, nàng cũng lười đưa Nhị công chúa tới trước mặt đại bá, chỉ cần đẩy nàng vào trong hồ thôi!

"Muội muội mới bao lớn, hoàng tỷ có phải thật quá đáng không!" Tam công chúa tâm tính lương thiện, tuy trước giờ cũng luôn hâm mộ A Nguyên được sủng ái nhưng cũng không có tâm địa ác độc như Nhị công chúa, tức giận đến cả người phát run, vội vàng trấn an A Nguyên khó thở trong ngực. Khi Tam công chúa đang vất óc nghĩ ra lời lẽ ác độc để nói thì có một ánh mắt cách đó không xa nhìn tới, khỏe miệng mím chặt, trong mắt băng lãnh.

Mất thấy Tam công chúa không nói gì, Tứ công chúa mới tỉnh táo lại vội vàng vì tỷ tỷ nói "Nhị hoàng tỷ nói chuyện quá mức ác độc! Chẳng lẽ từ trước tới giờ Đường phi nương nương cũng nguyên rủa Nhị hoàng tỷ như vậy?!"

Ngũ công chúa đang muốn nói tiếp thì thấy Phụng Khanh chậm rãi đi tới liền ngậm miệng thật nhanh.

Nhị công chúa bị ba muội muội phản kích vẫn vỗ đầy đủ một phen, đang muốn tiếp tục mắng, lại thấy Phụng Khanh đang tới, nghĩ tới hần tuy rằng không được Thái Hậu thích nhưng là trước mặt Hoàng thượng lại rất được sủng, mới nghĩ tới A Nguyên không phải là thân muội của mình, trong lòng sinh ra một tia hời hợt. Chỉ là nghĩ tới mình là thân nữ của Hoàng thượng, một nữ nhân của tôn thất dám so với nàng còn cao quý hơn? Nhất thời liền đứng lên, cao cao ngửa đầu, quay đầu ho khan vài tiếng, lãnh đạm nói với Phụng Khanh "Khanh đệ."

Phụng Khanh đi gấp, lúc này thấp giọng ho khan vài tiếng, quay đầu xem muội muội âu yếm mặt đỏ lên vì tức, ổn định tinh thần lại thấy Nhị công chúa cao ngạo nhìn mình, hiển nhiên là đang đợi mình thì lễ, khỏe miệng giật giật, sắc mặt đột nhiên âm trầm, ập tới chính là một cái tát to đến ong lổ tai quất vào mặt Nhị công chúa, trong ánh mắt sợ hãi người của mấy tỷ muội lạnh lùng nói, "Đây là để hoàng tỷ nhớ giáo huấn! Túc vương phủ Vinh Thọ công chúa, không phải ai cũng dám nguyên rủa!" Hần tuy rằng ốm yếu, nhưng vẫn là nam tử, bạt tai này đã làm mặt Nhị công chúa sưng lên.

Nhị công chúa bị một bạt tai của Phụng Khanh, nửa ngày chưa có hồi phục tinh thần, thật không thể tưởng được, đường đệ này dám động thủ tại trong cung!

"A Nguyên ngày sau, nếu là có nửa phần không đúng, đừng trách ta muốn mạng của ngươi!" Cổ nhân đối với nguyên rủa hết sức mê tín, Phụng Khanh lúc này chỉ hận mình yếu ớt không có khí lực đánh nàng cái thứ hai, trong mắt âm u, cúi người ghé vào tai Nhị công chúa nhỏ giọng nói, "Hoàng tỷ cho rằng, một cung phi lớn tuổi sắc suy, đã sớm ân sủng không được và một nhà có hai vương Túc vương phủ, Hoàng thượng sẽ thích bên nào hơn?" Nghiêng người, thanh âm thiếu niên réo rắt lại giống như hàn băng "Đường phi, nhị hoàng tỷ cảm thấy sống đủ rồi sao?!"

"Ngươi!" Thấy Phụng Khanh biểu tình âm áp, nhưng đôi mắt lại mang theo băng sương, Nhị công chúa thật sự bị dọa sợ, hét lên một tiếng, nhìn Phụng Khanh mà phát run.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 32.2

"Không chỉ Đường phi nương nương, còn có Đường gia, ngài còn muốn giữ đầu?" Phụng Khanh rất ít khi khí thế bức nhân như vậy, lúc này cảm thấy tim đập cực nhanh, mặt hoa đi, lại nỗ lực nhịn xuống, thấp giọng nói "Cậu hai của ngài, ở trong kinh đảm nhiệm chức vụ hộ bộ tô châu?" Hần lãnh lạnh cười nói "Đó thật là chức quan béo bở! Ngày thường nhưng thứ qua tay hẳn bị lưu lại, đệ đệ có phải là nên nói với hoàng bá phụ hay không?" Thấy Nhị công chúa tiều tụy mặt mày, nhìn ánh mắt của hần tựa như thấy quỷ, hần mới lạnh lùng nói, "Thành thật cắt cho bản vương! Từ nay về sau, trước mặt A Nguyên, ngươi nói chuyện sao cho tốt với nàng, bằng không, chỉ sợ hoàng tỷ sẽ hối tiếc không kịp!"

"Ta, ta muốn cáo trạng ngươi với phụ hoàng!" Phụng Khanh dù là tôn thất nhưng thanh danh lại cực kì tốt, Nhị công chúa làm sao biết hần thế nhưng là một con sói đội lốt cừu!

"Hoàng tỷ nhanh đi đi, " Phụng Khanh nghe A Nguyên lo lắng kêu lên ở phía sau, trên mặt lộ ra một nụ cười âm áp, ôn thanh nói, "Thuận tiện, cũng nói cho hoàng bá phụ biết, Tam cữu cữu của ngài, bán lương thực cho ngoại tộc như thế nào." Ngoại tộc khổ hàn, lương thực luôn khan hiếm, hàng năm đòi chết vô số kẻ, bằng không cũng sẽ không luôn luôn nghĩ biện pháp xâm nhập Trung Nguyên. Có những thương nhân vô lương vụng trộm bán lương thực cho ngoại tộc, đây rõ ràng chính là thông đồng với địch bán nước, là tội lớn tru di cửu tộc, Nhị công chúa nghe xong, hoảng sợ phát hiện Phụng Khanh ngay cả chuyện bí ẩn như vậy cũng biết, không khỏi kinh sợ vạn phần.

"Chỉ có một lần kia, cậu của ta cũng không biết đó là ngoại tộc chọn mua." Thanh âm của Nhị công chúa lúc này nhiều hơn một điểm cầu xin.

"Lời này, hoàng tỷ hãy để dành mà nói với hoàng bá phụ đi!" Phụng Khanh mỉm cười nói.

"Xin lỗi, là do ta va chạm ngươi." Nhị công chúa cảm thấy mình thờ không nổi, nàng tự biết nếu một khi bị Phụng Khanh bóc trần, mình thất sủng là chuyện khẳng định.

Sở dĩ nàng dám bừa bãi như vậy là hoàn toàn do để sủng mà ra, trước đó dám ép buộc như vậy chẳng qua là vì mình là trưởng nữ của Hoàng thượng,

chắc chắn sẽ không bị Hoàng thượng chán ghét. Nhưng một khi có tội lớn như vậy...

Nhị công chúa không dám nghĩ tới kết quả của mình.

"Lời này, hoàng tử nên nói với muội muội ta, có đúng hay không?" Phụng Khanh cười, ôn nhuận nói, Nhị công chúa cũng không dám ngẩng đầu, đứng dậy trừng mắt nhìn A Nguyên trước mặt, chịu đựng việc bị ba muội muội nhìn tới xấu hổ, thấp giọng nói, "Muội muội không cần chấp nhặt với hoàng tử." Chẳng sợ anh hài nghe có hiểu hay không, nàng vẫn cắn răng nói, "Từ nay về sau, hoàng tử mỗi ngày sẽ tới chùa, cầu phúc cho hoàng muội, cầu nguyện hoàng muội trường mệnh trăm tuổi!" Quay đầu lại, thấy Phụng Khanh vừa lòng gật đầu, mới bưng mặt chảy nước mắt chạy đi.

"Là do chúng ta không có trông tốt A Nguyên." Nhìn Phụng Khanh đi tới đây, A Nguyên về mặt ủy khuất hướng về phía hắt đuôi cánh tay nhỏ cầu ôm một cái, Tam công chúa liền có chút xấu hổ nói.

"Đa tạ hoàng tử đã bảo vệ A Nguyên." Nếu không phải đang ở trong cung đình lại có nhiều cung nhân, Phụng Khanh ngay cả tâm muốn làm thịt Nhị công chúa cũng có, trong lòng đang suy nghĩ lát nữa nói với phụ vương như thế nào, làm thế nào để Đường gia không hay ho, lúc này chỉ ôn nhuận cười, sờ sờ tay nhỏ của A Nguyên chịu đựng việc cả người đang suy yếu ôn thanh nói "Hoàng tử đưa A Nguyên tới chỗ hoàng tổ mẫu đi, ta còn có việc, nên không thể mang muội muội đi." Thấy A Nguyên cầm lấy tay mình không thôi, hân mĩm cười nói, "Mấy ngày nữa, đại ca sẽ chơi đùa cùng người có được hay không?" Nói xong liền rút tay lại thật nhanh.

Tay đại ca thật lạnh, sắc mặt cũng không tốt, A Nguyên khoe miệng cong cong, trong lòng lo lắng không thôi, rất muốn rơi nước mắt chống toàn bộ thân mình lao vào người Phụng Khanh, nhưng mà nhìn thấy sắc mặt Phụng Khanh không tốt, luyến tiếc để đại ca một, mới chần chờ rút về.

"Cũng không có gì, bệnh cũ mà thôi." Phụng Khanh chỉ nhẹ vào trán A Nguyên, rồi mới gật đầu với bọn tỷ muội, cẩn thận bước đi trong tiếng kêu của A Nguyên.

Có việc này, A Nguyên càng thêm ỉu xiu, cảm thấy hoàng cung cũng không có cái gì thú vị, mặc dù có Thái Hậu và Hoàng Hậu là người tốt nhưng mà lục đục đấu tranh quá nhiều liên tục nằm trong ngực Tam công chúa không muốn ngóc dậy. Tam công chúa trong lòng lo lắng, lại không biết nói gì, chỉ mang A Nguyên trở về trong cung Thái Hậu, nghe cung nhân nói Thái Hậu đang ngủ trưa, dưới sự hướng dẫn của cung nữ đặt A Nguyên ở bên cạnh Thái Hậu còn mình và các muội muội lặng lẽ lui ra ngoài. A Nguyên ngửa cổ nhỏ nhìn các nàng, toàn bộ đại điện trừ bỏ tiếng hô hấp nhọt nhọt của Thái Hậu thì không còn có tiếng vang, nàng quay thân thể nhỏ úng vào ngực Thái Hậu, miệng y y nha nha nhỏ giọng kêu hai tiếng.

Đang lúc khổ sở, A Nguyên cảm giác được ôm ấp của Thái Hậu nhẹ nhàng mà vỗ vỗ nàng.

Tuy rằng Thái Hậu nhắm mắt nhưng là A Nguyên có thể cảm giác được trong lòng Thái Hậu lúc này cũng không vui vẻ, chớp chớp mắt cũng đưa tay nhỏ của mình tay ra vỗ vỗ cánh tay hoàng tổ mẫu, thế này mới đem đầu đặt tại Thái Hậu trên người không động.

Tuy rằng ở chung với Thái Hậu rất sung sướng nhưng là A Nguyên lại cảm thấy tâm thần không yên, vừa nhắm mắt là có thể nhìn thấy bộ dáng Phụng Khanh sắc mặt tái nhợt.

Đến buổi tối, phiên muộn trong lòng Thái Hậu hơi bình tĩnh lại, thế này mới mang theo A Nguyên ngồi dậy, vừa mới ngồi dậy đã nghe được bên ngoài có tiếng động ồn ào náo động, trên mặt Thái Hậu lộ ra biểu tình không thích, chỉ vào đại cung nữ hỏi "Chuyện gì?"

"Khang vương điện hạ bị bệnh, tựa hồ có chút không tốt." Cung nữ kia biết Thái Hậu gần đây đối với Phụng Khanh có đổi mới, vội vàng trả lời "Túc vương điện hạ đã triệu tập Thái Y viện, hiện tại đang hội chẩn, bởi vậy mới ồn ào." Thấy Thái Hậu trên mặt cả kinh, nàng vội vàng tiếp tục nói, "Túc vương phi nương nương vừa cử người đến tiếp công chúa, chỉ là ngài vừa mới nghỉ ngơi, nô tỳ không cho các nàng tiến vào." Vừa dứt lời, đã nghe A Nguyên khóc lớn thê lương không dứt, vừa ngừng đầu đã thấy Thái Hậu luống cuống tay chân trấn an A Nguyên, ngừng đầu lạnh lùng nói, "Khang vương thân mình quan trọng hay là ai gia ngủ trưa quan trọng? ! Các người thậm chí còn dám ngăn cản? !"

Nói xong thấy cung nữ kia cúi đầu không dám nói gì, chỉ cúi đầu đỡ A Nguyên khóc đến mức không kịp thở, trong miệng gấp giọng nói, "Bảo các nàng tiến vào!" Lại cúi đầu an ủi A Nguyên, "Ca ca không có việc gì, A Nguyên đừng khóc, trong chốc lát, hoàng tổ mẫu sẽ để A Nguyên trở về có được hay không?" Thấy thân thể nhỏ của A Nguyên đã khóc tới mức co rút lại, nàng sờ sờ đầu A Nguyên, thở dài. Chỉ cần đối đưa nhỏ này tốt một chút là có thể đổi lấy hồi báo như vậy, nàng như thế, Phụng Khanh cũng là như thế, thấy A Nguyên tâm tính như vậy, Thái Hậu trong lòng vô có nghĩ tới một từ.

Tĩnh tâm không thọ.

Trong lòng cả kinh, Thái Hậu lại niệm kinh Phật, đem bất an để ở một bên giao A Nguyên cho cung nữ Túc vương phi phái, giận dữ nói "Ai gia nếu đi chỉ tăng thêm rối ren, chỉ là truyền lời của ai gia" ánh mắt của nàng dừng trên mặt A Nguyên, trầm mặc hồi lâu mới trầm giọng nói, "Nếu Khang vương có việc gì, thái y ở Thái Y viện cũng không cần sống tiếp!" Nói xong đứng dậy tận mắt nhìn thấy A Nguyên đi khuất, mới ngồi tại trong cung, lặng lẽ chờ tin tức của Phụng Khanh.

Phụng Khanh lúc này thật sự có chút không tốt.

Hắn vốn thể hư, ngày xuân hay mùa thu còn tốt, nhưng là nếu là gặp phải nóng bức hay rét lạnh sẽ phải bệnh một hồi, lúc này thân mình không dễ chịu lại nổi giận một trận khiến cho thân thể không chịu nổi, cường chống thân thể trở lại cung mình thì gục ngã. Bệnh tới rào rạt, thái y bộ dáng thục thủ vô sách, Túc vương phi đã khóc sưng cả hai mắt ngồi ở bên giường Phụng Khanh, nghe được Túc vương ở bên ngoài giận tím mặt rống giận lại cúi đầu nhìn nhi tử yếu ớt, bưng mặt khóc nói, "A Khanh của ta, người muốn mệnh của nương sao!" Nói xong, nằm ở một bên khóc lớn.

Túc vương nghe tiếng khóc của vương phi bên trong, trong lòng đều đã rỉ máu, nghe mấy thái y còn đang chi, hò, giả, đã, tức giận đến tối mắt, đang muốn túm thái y nói vài câu, lại nghe thấy bên ngoài có người bẩm "Biểu cô nương Tường gia đến thỉnh an vương phi!" Vừa dứt lời đã thấy một nữ hài

nhi thanh điểm, sắc mặt tái nhợt đi vào, nàng thì lễ với Túc vương nhưng mà ánh mắt lại rơi vào Phụng Khanh đang ở trong buồng mang theo về thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 33

A Nguyên được người ôm vào thấy cô bé này thì sửng lại một chút. Minh cũng là một nữ hài nhi mà cũng bị dung nhan thanh điểm như vậy làm cho rung động, thấy cô bé mặc váy áo đào hoa thanh lịch, mái tóc dài đen nhánh chỉ cài một đôi trâm bạch ngọc Ngọc Lan ngoài ra không hề thêm bất kì thứ gì, nhưng là đơn giản như thế lại làm cho cô bé giống như ánh trăng sáng trong bóng đêm, lộng lẫy mà lại tỏa sáng huy hoàng.

Ánh mắt A Nguyên dừng ở trên mặt nữ hài nhi đang vô thanh rơi lệ này một lát rồi lại khóc đưa tay về hướng Túc vương phượng.

Nàng mới sinh không lâu, tuy rằng mấy tháng này Phụng Khanh cũng bị bệnh vài lần, nhưng nàng không có nghĩ tới, Phụng Khanh một lần bệnh sẽ nghiêm trọng như vậy.

Lúc này trong lòng A Nguyên hận thấu Nhị công chúa. Nếu không phải nàng sinh sự làm Phụng Khanh tức giận nóng nảy, cũng sẽ không có chuyện hôm nay. Nhưng là cũng cảm thấy mình mọi việc đều do mình, trong lòng áy náy khó chịu, khi Túc vương ôm vào trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng.

"Không có việc gì, A Nguyên đừng lo lắng" Túc vương cúi đầu trấn an A Nguyên, chịu đựng bị thương trong lòng, thấp giọng nói "Đứa nhỏ này có thần linh phù hộ, sẽ không rời đi như vậy." Lời này, cũng không biết là nói cho A Nguyên hay là nói cho mình nghe. Chung quy, Phụng Khanh có vài lần bệnh nặng nhưng cũng không tới rạo rạt như lần này, ngay cả thái y cũng không dám dùng dược. Ánh mắt rơi vào người cô gái đang nhắm mắt lộng lẫy đứng, Túc vương trong lòng khe khẽ thở dài, ôn thanh nói, "Người cũng đi gặp biểu đệ người một chút."

Ở trong lòng thâm than đáng tiếc, chỉ sợ vô duyên.

Cô bé này là con của Đường tử Túc vương phi, con gái của em gái ruột Anh quốc công, sinh cùng năm với Phụng Khanh. Từ nhỏ tình cảm thanh mai trúc mã, vì Phụng Khanh thậm chí còn bãi một vị danh y làm thầy cố gắng học tập y thuật, vì sau này điều trị thân mình cho Phụng Khanh, không nghĩ tới bây giờ cục diện lại là như thế. Trong lòng yên lặng thở dài, Túc vương lại thấy cô bé không có động đậy, nghi ngờ hỏi, "A thư?"

Cô bé này nhi tên là Tường Thư Vân, trong nhà là dòng dõi thư hương, phụ thân là Đô Ngự Sử tứ phẩm, cũng được xưng là danh môn vọng tộc, nàng lại là trưởng nữ trong nhà, xưa nay được trưởng bối yêu thích, bởi vậy có tên là Thư Vân, có ý mây hợp mây tan.

Tường Thư Vân cũng không có động đậy, chỉ đứng ở chính đường, cổ nén nước mắt thấp giọng nói, "Ý của dưỡng, ta minh bạch, chỉ là..." nàng nghẹn ngào một tiếng, thấp giọng nói, "Ta đã truyền thư cho nhị ngoại tổ phụ, thỉnh vị thần y nổi danh đến đây, nghe nói đang trên đường đi, xin dưỡng và chư vị đại nhân phí tâm, kiên trì cho biểu đệ thêm mấy ngày." Nàng hơn Phụng Khanh mấy tháng, mới gọi Phụng Khanh một tiếng biểu đệ, Túc vương nghe vậy trong mắt sáng ngời, cả thái y ở một bên bộ dạng cũng nhẹ nhõm bất thường, mới hơi hơi cúi đầu đi vào phía bên trong.

"Kính xin chư vị đại nhân phí tâm." Tuy rằng thần y cũng chưa chắc có thể trị hết Phụng Khanh, nhưng Túc vương và A Nguyên ở trong lòng đều sinh ra hi vọng. Túc vương chậm rãi gạt đầu với vài thái y, chần chờ nhìn A Nguyên trong ngực, thấy đôi mắt nàng không chút do dự nhìn về phía Phụng Khanh, khóe miệng cong lên, không cố kị mang theo A Nguyên vào trong buồng, thấy Túc vương phi nằm ở một bên nghẹn ngào, Tường Thư Vân đã nhận lấy khăn trong tay nha hoàn cẩn thận lau mặt cho Phụng Khanh, đặt A Nguyên ở bên người Phụng Khanh, nhìn nàng lập tức ôm lấy cánh tay đại ca mới đỡ bả vai Túc vương phi khẽ giọng an ủi.

Lúc này ở ngoài huỳnh đệ Phụng Đường đều đã xông vào, đều là người trong nhà cũng chẳng kiêng dè, chỉ khẽ giọng lẫn nhau an ủi, rồi ngồi chung một chỗ, cũng không mượn tay người ngoài mà tự tay chiếu cố Phụng Khanh.

Cách 1 ngày, A Nguyên đang nằm sấp trên cánh tay Phụng Khanh ngủ gật thì nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng kêu to, vừa ngẩng đầu đã thấy tứ hoàng tử Phụng Minh hùng hùng hổ hổ túm một lão nhân xông vào, kêu lên, "Thần y, thần y tới!" rồi kéo lão nhân đang nhe răng trợn đến trước giường Phụng Khanh, Phụng Minh cũng không để ý một nhà Túc vương nghẹn họng trân trối thế nào, chỉ dậm chân kêu lên, "Thần y đến xem, A Khanh thế nào?!" Nói xong lại quay đầu nói với Túc vương "Hôm qua ta nghe nói chuyện này, liền chạy đi nghênh đón thần y, quả nhiên nhìn thấy, nên mới ra roi thúc ngựa mang theo thần y tới đây!"

Nơi đây dù gì cũng là hành cung, nếu vị lão nhân tên là Trình Tĩnh muốn nhập cung, chỉ sợ phải phí thời gian. Việc Phụng Khanh bệnh nặng nháo cho trong cung ồn ào huyền ảo, Phụng Minh làm sao có thể không biết? Vụng trộm nghe được Đức phi và Hoàng Hậu nói chuyện, Hoàng Hậu sai người dẫn thần y nhập cung, Phụng Minh liền len lén chạy ra, trên đường quả nhiên gặp được Trình Tĩnh, liền túm vị thần y này nhập trong cung đến xem bệnh cho Phụng Khanh.

"Tiểu Tứ có chỗ va chạm, kính xin thần y xem ở tâm trạng hẳn đang lo lắng cho đường đệ, không cần cùng hấn so đo." Túc vương vội vàng nói với Trình

Tĩnh đang xoa eo của mình .

Túc vương phi ở một bên giống như thấy cộng rom cứu mạng, liền thanh gọi người mang đồ vào bồi thường cho thần y.

"Không cần ." A Nguyên trừng mắt nhìn, thấy lão giả này thấp giọng lầm bầm gì đó, tuy bộ dáng bắt cần đòi nhưng mà ánh mắt dừng tại trên người Phụng Khanh xong liền trịnh trọng hơn rất nhiều, xắn tay áo một cái đặt trên cổ tay Phụng Khanh, nhắm mắt trầm ngâm hồi lâu mới thấp giọng nói "Mạch tướng thật loạn, lại còn phù phiếm vô lực, suy nhược từ trong gốc mang ra ngoài. Đứa nhỏ này sinh non?" Ánh mắt dừng tại trên người phu thê Túc vương đang thấp thòm, lạnh nhạt nói, "Chẳng qua đây không phải là trọng điểm, mà là, thời điểm hần còn trong bụng mẹ dường như mẫu thân suy nghĩ quá mức, chịu hoảng sợ không chịu nổi hoặc là đau khổ vô cùng, đây giống như thai độc, từ khi sinh ra đã có, không dễ trị tận gốc ."

Hần nói tới đây, Túc vương phi một trận lay động, suýt nữa hôn mê.

Suy nghĩ quá mức, đau khổ, dĩ nhiên là có .

Năm đó mẹ đẻ Phụng Khanh trên lưng đeo nghiệt duyên như vậy, ngay cả An quốc công phủ cũng không thể về, lại bị trong cung vứt bỏ, khó tránh khỏi sinh ý nghĩ tồi tệ. Túc vương phi năm đó không để ý điều này, chung quy phiến muộn như vậy là không thể tránh được nhưng nay nghe nói nó lại là bệnh căn của Phụng Khanh, Túc vương phi chỉ cảm thấy cả người căng thẳng, rốt cuộc kiên trì không nổi, thân mình mềm nhũn ngã xuống đất, Túc vương nhanh tay lẹ mắt tiếp được, nâng nằm tại trong ngực Túc vương nức nở nói "Không nghĩ tới, không nghĩ tới lại là như vậy!"

Mẫu thân được phụ thân sủng thành như vậy, có cái gì kinh hãi hoặc là đau khổ đâu?

Mấy huynh muội Phụng Đường tuy rằng cảm thấy không thích hợp nhưng mà lúc này trọng yếu chính là là việc khác, chỉ gấp giọng hỏi, "Nhưng còn có thể cứu sao?"

"Muốn để cho hần còn sống sao?" lão nhân nghiêng đầu lười biếng hỏi.

Phụng Đường đề lại 2 huynh đệ ở bên đang hận không thể cho lão giả này một quyền, làm một lễ thật sâu, mở miệng nói, "Kính xin thần y xuất thủ cứu đại ca ta! Nếu là... " hần cắn răng nói, "Nếu là có thể làm cho đại ca khỏi hần, Phụng Đường nguyện khuyh lực báo đáp!" Hần là thế tử Túc vương phủ, một câu khuyh lực này là hứa hẹn rất nặng.

Tuy rằng cảm thấy thái độ của vị thần y làm người ta sinh khí, nhưng là Phụng Ngọc Phụng Khuyết vẫn chịu đựng nôn nóng trong lòng thi lễ với Trình Tĩnh. Lão giả này vốn là đang quan sát mấy nam hài nhi, nhìn thấy lúc này, thân là tôn thất đệ tử lại nguyện ý cúi đầu ở trước mặt mình, trên mặt lúc này mới lộ ra tươi cười, đang muốn nói gì đó lại cảm giác tay mình bị một bàn tay nhỏ nắm lại, vừa cúi đầu đã thấy trên giường Phụng Khanh một hài nhi nho nhỏ đang cầm lấy tay bàn thân, nước mắt lăn ra. Kinh ngạc không thôi đưa tay lau nước mắt cho đứa nhỏ này rồi mới thở dài, "Rất nhiều năm, không có nhìn thấy huynh đệ đồng lòng như vậy."

Hần thành danh ba mươi mấy năm, 10 năm trước thì không muốn chữa bệnh nữa, chính là vì xem tranh đấu trong gia tộc tới phiên, hạ độc, nguyên rủa, còn có hãm hại, làm đại phu hần thấy không ít.

Nay thấy ở nơi hắc ám nhất như hoàng gia thế nhưng còn có tình huynh đệ thân cận như vậy, liền có chút cảm khái, lúc này mới thu lại trêu tức, trịnh trọng nói, "Vài vị điện hạ yên tâm, Khang vương khỏe mạnh, bao ở trên người lão phu." Hần nếu dám nói lời này, tự nhiên là có khả năng làm được, lại cười nói, "Chỉ là Khang vương điện hạ bị thai độc lâu ngày, rút ra toàn bộ còn cần một ít thời gian, bất quá..." hần chậm rãi nói, "Hôm nay tĩnh lại, xác nhận không có vấn đề."

"Chỉ cần thần y có thể cứu con ta.." Túc vương về mặt trịnh trọng nói.

"Ta cứu hần, không phải xem ở mặt mũi của người." Trình Tĩnh phát phát tay, bắt mắt ngắt lời hần, rồi mới hướng huynh đệ Phụng Đường vuốt cằm nói, "Tuy rằng ngày sau, thân thể điện hạ vẫn suy yếu, nhưng là sống đến tứ thế cùng đường lão phu vẫn có thể làm được ." Nói xong lại cười, ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Tường Thư Vân đang đứng ở phía sau lưng Túc vương phi, vuốt râu chậm rãi nói, "Nếu là cưới một tức phụ tình thông y lý, vậy thì càng thích hợp."

"Thần y nói đúng!" Biết Phụng Khanh có thể khỏi hần, Túc vương phi quả thực sùng bái Trình Tĩnh tới cực điểm, không quản hần nói gì chỉ nhận lời đồng ý.

Ngược lại Túc vương thấy Trình Tĩnh cam đoan, biết Phụng Khanh không ngại, trong lòng linh hoạt lên, thấy Túc vương phi đã choáng váng đầu óc, khóe miệng hơi trều một cái, nhìn lão giả kia cười ha ha một tiếng, cũng không xem Tường Thư Vân có biểu tình gì, thấp giọng bắt đầu nói, "Người có biết hần nói gì không?" Thấy Túc vương phi quay đầu trừng hần, hần cũng không giận, chỉ lôi kéo tức phụ đi đến bên người Phụng Khanh, về mặt thành thật nhìn Trình Tĩnh xem mạch cho Phụng Khanh lần nữa, sau đó lại viết phương thuốc, miệng còn mắng, "Thân thể hư như vậy hư còn cho ăn nhân sâm! Nhiệt độc ra không được, thân mình sao có thể tốt?!"

Thấy hần có tinh thần mừng người, trong lòng Túc vương lại cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều, trên mặt cũng lộ ra tươi cười, chỉ cúi đầu nhận tội.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Chương 33.2

Chỉ là lúc này ở chỗ Túc vương tình hình hơi tốt lên thì ở chỗ khác Tam hoàng tử nhìn Từ phi đầu quần khăn khóc sụt sùi, trong mắt hiện ra một tia âm u, thấp giọng nói, "Thái Y viện, một cả một thái y cũng không có?"

"Vì ma ốm kia mà hiện nay trong Thái Y viện, trừ bỏ một người khám chuẩn cho Thái Hậu và Hoàng Hậu ra, tất cả đều ở chỗ Túc vương, nhưng thái y ở chỗ Thái Hậu ai dám gọi đi đây?" Từ phi lúc này dựa vào đầu giường rồi lệ nói "Hoàng thượng nhiều ngày nay đã không đến cung của ta, trước đây còn nghỉ lại chỗ Đức phi, trừ lần đó ra còn lại chỉ là Hoàng Hậu Hoàng Hậu Hoàng Hậu!" Thấy đại cung nữ ở bên cạnh về mặt kính hoảng tiến vào muốn chặn miệng mình lại, nàng liền trừng mắt quát mắng, "Lá gan nhỏ như vậy, ngươi tới hầu hạ ta hay là làm nô tài cho Hoàng Hậu?!"

Xong lại ai oán với Tam hoàng tử Phụng Đồng "Chẳng qua chỉ là một tôn thất vậy mà có thể lột qua ta sao? Ngươi bị bệnh, phụ hoàng ngươi cũng không có khăn trương như vậy, chuyển toàn bộ Thái Y viện qua đó! Thái Hậu cũng không biết phát điên cái gì, còn nói thái y cùng sống cùng chết với Phụng Khanh, không phải nói hán không được sùng sao, sao lại thành ra như vậy?" Thấy Phụng Đồng nghiêng răng nghiêng lợi, nàng liền tiếp tục nói, "Một nhà Túc vương nhận được ân điển cũng quá mức, ta nghe nói sớm hôm nay Phụng Minh đang nhanh nhanh chóng chóng chạy đến cung của Túc vương, nịnh bợ như vậy có thể thấy được hán là một người thông minh!"

"Lại là hán!" Sờ khoé miệng ứ máu, trong mắt Phụng Đồng lóe qua một tia tàn khốc, cười lạnh nói "Lão tử là cái thứ không đầu óc mà còn dám thừa nước đục thả câu, muốn chết sớm vài ngày sao!"

"Nghe nói lần này ma ốm kia bệnh nặng có liên quan tới Nhị công chúa." Từ phi như có điều suy nghĩ nói, "Hoàng thượng còn không biết ngọn nguồn trong đó đã giận dữ đuổi Nhị công chúa về kinh ngay trong đêm, lại quát lớn Đường phi một hồi, ta thấy hai người này là sắp bị thất sủng rồi." Nói xong liền chân mày nhíu lên vẻ buồn rầu đạo, "Coi trọng đến mức độ này, chỉ sợ ngày sau ngươi còn không bằng hán." Châm ngòi vài câu, thấy trên mặt Phụng Đồng nhíu lên vẻ giận dữ mới hài lòng nói "Ngươi là cháu ngoại ruột của ta, dĩ nhiên sẽ giương mắt nhìn ngươi thua thiệt lâu từ kia sao? Về sau khi Hoàng thượng ở lại trong cung của ta, ta sẽ thay ngươi nói vài lời hay."

"Đa tạ đi." Phụng Đồng cảm kích thì lễ rồi mới trầm mặt xuống nói "Di là cung phi, bệnh thành như vậy lại không có người chiếu cố ta không thể nhìn được, lát nữa ta sẽ đi tới chỗ vương thúc tìm thái y cho đi." Thấy trên mặt Từ phi lộ ra vẻ vui mừng, hán khẽ vuốt cằm giận dữ đi về hướng cung của Túc vương.

Chỗ Túc vương lại là một mảnh tiếng cười.

Thần y, thật sự không phải là thổi phồng. Trình Tĩnh chăm mấy cây ngân châm, lại cho Phụng Khanh một chén được, tuy rằng Phụng Khanh chưa tỉnh, nhưng mà ngay cả A Nguyên cũng có thể nhìn ra được trên mặt Phụng Khanh đã tốt hơn rất nhiều, không hề trắng bệnh như lúc trước nữa ngay cả hô hấp đều có lực hơn hán, lúc này tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, Trình Tĩnh vừa ngáp vừa đi ra trong ánh mắt sung bái của một đám thái y, A Nguyên lần đến bên người Phụng Khanh, thăm dò tay hán thấy không bằng lãnh nữa, mặt mày liền hồng hồng lên, một bên hàm hồ kêu aaa một bên lẩn lộn tới bên người Phụng Khanh.

Lăn được vài cái đã bị một đôi tay ôn nhuận ôm lên, A Nguyên tò mò ngẩng đầu nhìn lên liền bị khuôn mặt xinh đẹp của Tường Thư Vân làm cho tim đập mặt đỏ một phen, thời nay thật dễ dàng nhìn thấy nữ nhân khiến người ta chảy nước miếng, A Nguyên cũng sờ nhìn nữ nhân tươi cười một cái như tuyết tan với mình, rất mắc cỡ chùi khoé miệng đầy nước miếng vào chân nhỏ, tựa hồ thấy nữ nhân rất hòa khí, một móng vuốt dứt khoát đưa lên tay nữ nhân, cười khúc khích sờ sờ.

"Đây là biểu muội của ngươi," Túc vương phi sau việc này càng thêm thích nữ nhi này của tỷ tỷ, trong ánh mắt ngượng ngùng của Thư Vân nói "Ngươi gọi nàng là A Nguyên đi, nàng cũng thích như thế." Quả nhiên thấy A Nguyên hoan hoan hi hi kêu lên. Túc vương phi yêu thương sờ sờ hai mắt đỏ bừng của Tường Thư Vân, ôn thanh nói, "Ngươi mấy ngày cũng không chớp mắt, đi nghỉ ngơi một lát đi."

"Ta muốn nhìn hán tỉnh." Tường Thư Vân nhỏ giọng cầu xin "Dì, đừng đuổi ta."

"Đưa nhỏ này." Túc vương phi chiếu cố Phụng Khanh lâu như vậy, bản thân cũng cảm thấy không chịu đựng được, huống chi là Tường Thư Vân, nghĩ tới đứa nhỏ này xưa nay cố chấp, đành phải nói với nàng "A Khanh không tỉnh nhanh như vậy, ta không đuổi ngươi chỉ là sợ A Nguyên ở lâu trong phòng không tốt, ngươi mang nàng đi ra ngoài một chút có được không?" Thấy Tường Thư Vân hơi hơi do dự, cúi đầu nhìn ánh mắt chờ đợi của A Nguyên xong mới gật gật đầu, trên mặt Túc vương phi lộ ra tươi cười, thúc giục Tường Thư Vân nhanh ra bên ngoài, còn mình thì ngồi ở bên người Phụng Khanh, nhìn nhí từ không chớp mắt, chờ hán tỉnh lại.

A Nguyên được Tường Thư Vân ôm, thật là thoải mái. Nàng dù sao cũng còn nhỏ, muốn bồi Phụng Khanh nhưng lại không nhịn được buồn ngủ, nghĩ tới Tường Thư Vân ngày đêm không hợp mắt, tình thâm như thế, thậm chí không để ý việc đại ca của nàng là bệnh nhân, nàng liền thích biểu tỷ này cực. Thấy nàng làm đủ loại việc, hiển nhiên là có tình cảm đối với Phụng Khanh. Tuy rằng chưa từng nghe Phụng Khanh nói vài lời về vị biểu tỷ này, nhưng là danh dự của nữ tử rất trọng yếu, chỉ sợ ngay cả Phụng Khanh cũng e bệnh tật của mình không thọ làm Tường Thư Vân về sau không thể gả cho người khác, A Nguyên có thể hiểu. Làm nàng kinh ngạc là cỗ hương khí nhàn nhạt trên người Tường Thư Vân lại giống như đúc với mùi trên người Phụng Khanh, nàng giống như tìm ra một bí mật vĩ đại, hăng hái quơ tay múa chân.

Tường Thư Vân lại cảm thấy biểu muội dường như hoạt bát hơn rất nhiều so với hài nhi bình thường, có lẽ vì A Nguyên là biểu muội ruột của mình nên dù tính tình của Tường Thư Vân luôn điềm tĩnh cũng không có chán ghét A Nguyên hoạt bát như vậy, lúc này nàng ôm A Nguyên ngồi ở một chỗ cách cung của Túc vương không xa, nhìn các cung nữ dọn dẹp hoa hoa cỏ cỏ, đưa mặt mình dán trên mặt A Nguyên, thấp giọng nói, "Hán có thể khỏi hán, ngày sau không bị tra tấn như vậy nữa, ta....., ta thật vui vẻ."

A Nguyên cũng thật vui vẻ.

A Nguyên cọ cọ gương mặt non mềm của nữ nhân, cười không thấy mắt.

"Cả đời này, ta chỉ nguyện hấn được bình an khỏe mạnh, an hưởng thái bình." Tường Thụ Vân hồn nhiên không biết vật nhỏ trong ngực hiểu hết những gì mình nói, vô tư thổ lộ bí mật nhỏ của mình, hoàn toàn không biết A Nguyên đã bị biểu tỳ kiêm đại tẩu tương lai làm cho ngây dại, nàng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt nhỏ giọng nói, "Như vậy, có phải hứa hẹn hấn nói năm đó, có thể thực hiện được không?"

Cam kết gì? A Nguyên lo lắng.

"Chỉ cần hấn có thể sống qua 15 tuổi, hấn sẽ cưới ta." Tường Thụ Vân đỏ mặt lẩm bẩm nói, "Kỳ thật hấn không biết, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với hấn, chẳng sợ chỉ có 1 ngày, ta cũng thật vui về." Sờ sờ mặt A Nguyên, nàng nhẹ giọng nói "Hấn nói với ta, ‘nguyện tìm được người đồng tâm, bạch thủ bất tương ly.’ Có lời thề như vậy, dù là hấn không cần ta, ta làm có thể gả cho người khác đây?" Chiếm được tình nghĩa như vậy, Tường Thụ Vân cảm thấy, chẳng sợ cả đời này không thể gả đi, nàng có những hồi ức của người nàng âu yếm là đủ rồi.

"Hấn nói chỉ cần một mình ta." Rốt cuộc là nữ hài nhi, Tường Thụ Vân nói tới đây lại thập phần e lệ, ôm A Nguyên trầm thấp cười, nụ cười này phảng phất trong không khí, thanh nhã dịu ngọt làm đầu óc A Nguyên choáng váng, đồng thời cũng mê hoặc ánh mắt một thiếu niên khác, hấn kinh ngạc nhìn qua, chân không động đậy.

Tường Thụ Vân cảm thấy một ánh mắt dừng trên người mình mang theo vài phần lăm lăm, thật không thích, cau mày nhìn lại thì thấy một thiếu niên xa lạ lộ ra biểu tình kinh diễm với mình. Không nghĩ tới trong hậu cung vậy mà có thể xuất hiện nam tử, Tường Thụ Vân khẽ nhíu mày, mặt không thay đổi đứng dậy, ôm A Nguyên bước đi, mới đi vài bước, đã bị thiếu niên chạy tới ngăn lại, cười nói với nàng "Người là ai? Vì sao ở trong cung này?" Nói xong, thấy Tường Thụ Vân cúi đầu không nói, liền ôn thanh nói "Ta là con trai thứ ba của Hoàng thượng, tên Phụng Đồng, người không cần phải sợ."

Tam hoàng tử không biết khi Tường Thụ Vân nghe được đây là Tam hoàng tử, mày nhăn càng chặt.

Thấy đối phương trong mắt đen tối lại muốn làm ra vẻ hào phóng, nàng cảm thấy chán ghét nhưng không đặt cảm xúc trên mặt, thấp giọng nói "Thỉnh an điện hạ." sau đó chỉ im lặng đứng.

A Nguyên đã sớm nhận ra tiểu tử Phụng Đồng này, thấy hấn tựa hồ có tâm tư xấu đối với nữ nhân biểu tỳ, thù mới hận cũ chồng lên nhau, liền giương nanh múa vuốt đối với Phụng Đồng. Thấy nhà con này được Thái Hậu thật sự yêu thích, Phụng Đồng trong lòng căn rằng, lại không đặt một hài nhi vào mắt, chỉ như nhỡ với Tường Thụ Vân cười nói, "Như thế nào, chẳng lẽ là hoàng thân cao quý hơn người ngay cả bốn điện hạ cũng không xứng biết tên của người?" Nữ hài nhi có thể xuất hiện ở chỗ Túc vương, dĩ nhiên chỉ có thể là nữ quyến nhà mẹ đẻ Túc vương phi, tuy rằng chưa từng thấy qua Tường Thụ Vân nhưng ánh mắt là Phụng Đồng nhìn Tường Thụ Vân lại mang theo vài phần nóng bỏng.

Mỹ nhân như thế, cũng coi như là khó gặp.

"Kính xin điện hạ tự trọng!" Thấy Phụng Đồng thế muốn lôi kéo tay áo của bản thân, Tường Thụ Vân biến sắc lui về phía sau một bước, trịnh trọng nói "Va chạm điện hạ, là thần nữ không phải, kính xin điện hạ thứ lỗi." Nói xong, liền vòng qua Tam hoàng tử bước đi. Thấy nàng biết rõ thân phận của mình mà còn lãnh đạm như vậy, Phụng Đồng sinh ra tức giận, nghĩ tới nhà Túc vương phi, trừ bỏ Anh quốc công coi như có thể chấp nhận, những người khác hấn cũng không để vào mắt, trong lòng sinh ra một cỗ lệ khí, cười lạnh nói "Tự trọng? ! Không tự trọng, người có thể làm khó dễ được ta sao? !"

Cùng lắm thì, đem mỹ nhân này thu nhập vào trong phủ, làm trắc phi mỗi ngày ngắm cảnh cũng tốt, huống chi còn có thể đánh mặt phu thê Túc vương, thật đúng là nhất tiễn song điêu!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Phụng Đồng liền sáng lên, bước về phía trước muốn nắm lấy vai của Tường Thụ Vân, trên mặt đã lộ ra nụ cười đắc ý lại thỉnh linh bị một bàn tay đầm vụn ra nắm chặt tay mình lại, hấn theo bản năng quay đầu liền chạm cặp mắt tức giận của Phụng Đường.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chương 34

"Tam ca." Phụng Đường nắm chặt cổ tay Phụng Đồng, rắc một tiếng nghe được Phụng Đồng kêu đau, trong lòng cười lạnh rồi mới nghiêng đầu ý bảo Tường Thụ Vân trở về, lạnh lùng cười với Phụng Đồng, như nhỡ mảy nói "Tam ca có chuyện gì muốn nói với biểu tỳ của ta?"

Thấy Phụng Đồng đau đến sắc mặt trắng bạch trong mắt chột lóe lạnh nhạt nói, "Nên tưởng Tam ca tự nhiên muốn tường, không nên tường...." hấn cười lạnh nói, "Cũng đừng có tự mình nằm mơ!" Nói xong đẩy tay Phụng Đồng qua một bên, chậm rãi nói "Nếu để cho hoàng bá phụ biết, Tam ca vốn nên ở bên ngoài lại tiến vào trong này đùa giỡn nữ hài nhi, chỉ sợ đối với Tam ca không phải việc gì tốt, đúng không?" Ý tứ mang theo uy hiếp.

Cổ tay Phụng Đồng thiếu chút nữa bị Phụng Đường bẻ gãy, trong lòng hận đến mức căn rằng, vốn định nhào cho long trời lở đất, để nữ hài nhi kia mất hết danh tiếng, không thể không gả cho hấn, nhưng mà nghe được Phụng Đường nhắc tới Hoàng thượng, trong lòng lại rùng mình.

So với mỹ nhân, vẫn là thánh sủng quan trọng hơn. Nghĩ đến đây, Phụng Đồng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nói "Chẳng qua chỉ là tò mò, làm sao cần

đường đệ phí tâm?" Thấy bộ dáng Phượng Đường không có đặt hấn vào mắt, cũng biết hấn và Thái Tử Nhị hoàng tử gần gũi, dần cảm phần xuống đáy lòng, vuốt cằm nói "Đi ta bị bệnh, thái y ở Thái Y viện chỉ lo cho Hoàng tử mẩu và mẩu hậu, bởi vậy ta muốn cầu vương thúc một vị thái y."

"Đi..." Phượng Đường đem xưng hô ngâm trong miệng, thấy Phượng Đồng đến bây giờ cũng chưa phát giác chuyện không đúng, cũng lười nhắc nhở hấn, trên mặt lộ ra nụ cười dối trá nói "Rốt cuộc cũng là cháu ngoại trai, chính là tri kỷ như vậy." Nghiêng đầu gọi một tiểu tư vào bên trong thỉnh thái y đi ra, Phượng Đường mỉm cười nói với Phượng Đồng "Thỉnh Từ phi nương nương bảo trọng thân thể, bằng không, chỉ sợ làm hoàng bá phụ lo lắng." Lo lắng? Tại trong cung, đều là thứ mẩu, làm có đi? ! Phượng Đồng cảm thấy mẩu gia quan trọng hơn, thậm chí áp đảo hoàng gia, đây quả thực là tự tìm cái chết. Hoàng thượng chưa từng nghe qua xưng hô như vậy, chỉ sợ Từ phi và Phượng Đồng thất sủng cũng là chuyện ở trước mắt.

Ung dung ôm cánh tay nhìn Phượng Đồng không cam nguyện nhìn về hướng Tường Thư Vân biến mất, nụ cười trên mặt Phượng Đường lạnh xuống, trong lòng khẽ nói một tiếng ngu xuẩn, hấn chửi thề thêm một tiếng rồi mới đi về phòng mình, đem Phượng Đồng ghi tạc trong lòng, chờ ngày thanh toán.

Hấn biết, một thế tử của tôn thất, tìm Hoàng Đế gây phiền toái sẽ làm thánh tâm không thích.

Cũng không nguyện ý làm Túc vương phi đa tâm, huống gì Phượng Đồng là hoàng tử, dù cáo trạng, nhiều lần cũng chỉ là khiển trách một phen mà thôi, lại làm người trong nhà không thoải mái.

Tường Thư Vân không biết Phượng Đường đã giận dữ đem việc này bẩm báo với Túc vương, chỉ đem việc này giấu trong lòng, chờ trở về nói cho phụ thân nhà mình, cầu phụ thân bảo vệ. A Nguyên lại thay biểu tỳ ủy khuất vô cùng, mỗi ngày nằm bên người Phượng Khanh, nghĩ báo thù như thế nào.

Nàng mặc dù là nữ hài nhi, nhưng lòng dạ thật phần hẹp hòi, công lực mang thù rất không tầm thường, nay Nhị công chúa và Phượng Đồng đã thành đại cừu nhân của nàng, chỉ chờ nàng có thể hành động liền muốn báo thù.

Túc vương phi làm biết suy nghĩ của A Nguyên? Mỗi ngày khản trương nhìn Trình Tĩnh thi châm cho Phượng Khanh, lại dùng được điều trị, qua 3 ngày thì thấy Phượng Khanh chậm rãi mở mắt, có chút mê mang lẩm bẩm nói, "Ta còn sống sao? !" Thời điểm hấn hỗn loạn, cho rằng mình đã chết, lại không nghĩ tới, thế nhưng còn có ngày tỉnh dậy. Chợt nghe bên người truyền đến tiếng khóc thút thít, tay áo vừa động, hấn miễn cưỡng nghiêng đầu đã thấy đôi mắt đen lúng liếng của muội muội đều là nước mắt, khiếp khiếp nhìn mình, bộ dáng không dám đến gần, khoe miệng liền lộ ra tươi cười, giãy giụa sờ sờ đỉnh đầu A Nguyên, thấp giọng nói, "Muội muội ở đây, ta thật vui về."

"Đưa nhỏ này." Túc vương phi ở một bên rơi lệ, lôi kéo tay Phượng Khanh cẩn thận "thần y Giang Nam vào kinh, nói là bệnh của người cũng không phải không có thuốc chữa, về sau người có thể trường mệnh trăm tuổi." Vừa nói nàng vừa sờ tóc Phượng Khanh nói, "Về sau, đừng lại dọa người như vậy nữa. Nếu người có cái gì không hay xảy ra, bảo ta phải làm sao đây?" Thấy khoe mắt Phượng Khanh lăn xuống giọt lệ, vội vàng cố cười nói, "Đây là hi sự, về sau thân thể của người sẽ tốt lên, chúng ta một nhà, vĩnh viễn sẽ ở cùng một chỗ."

"Trường mệnh trăm tuổi?" trong mắt Phượng Khanh lộ ra thần sắc hy vọng, nhìn thấy Tường Thư Vân đứng ở bên người Túc vương phi, cũng ngâm nước mắt nhìn mình, trong lòng sinh ra vô hạn vui vẻ, thấp giọng nói, "Về sau, ta có thể sống tốt sao?!" Nếu là thật sự là như vậy, hấn sẽ không cô phụ nữ hài nhi mình yêu thương, đúng không?

Thấy Túc vương phi vội vàng ôm A Nguyên đi, Phượng Khanh nhẹ nhàng cầm tay Tường Thư Vân, thấp giọng nói "Nếu là ta có thể cho người hạnh phúc, chờ chúng ta lớn lên liền thành thân, có được không?"

"Ân." Tường Thư Vân trên mặt thanh lãnh cũng lộ ra một cái tươi cười rục rịch.

Túc vương phi vội vàng đuổi các nhi tử ở khung cửa nhìn lên đi ra ngoài, bản thân cảm thấy hết sức vui mừng.

Phượng Khanh lành bệnh, nhưng mà khôi phục rất chậm. A Nguyên ở bên nữ nhân đại ca mấy ngày, thấy hấn muốn đuổi mình ra bên ngoài, hiển nhiên là e sợ bệnh khí lây cho mình, bất mãn trở về chỗ Thái Hậu, thấy vị lão nhân này tựa hồ đang ăn chay niệm phật, có ý cầu phúc cho Phượng Khanh, trong lòng cảm kích, càng thêm thân cận với Thái Hậu.

Khi trở về kinh, Thái Hậu đã có ý không cách được A Nguyên, lập tức đưa A Nguyên ôm về cung của mình dưỡng dục, hoàn toàn không thấy Hoàng thượng bắt đắc dĩ cười khổ và vẻ mặt thảm thiết của phu thê Túc vương. Qua mấy tháng, trừ bỏ cho Túc vương phi đến thỉnh an cũng không hề đề cập tới việc trả A Nguyên về Túc vương phủ. A Nguyên cũng có tâm làm bạn với lão nhân tịch tịch này, huống gì cũng biết Túc vương phủ hai bên đều đang động thổ xây dựng, ngay cả Phượng Khanh cũng được an trí ở trong biệt viện, càng thêm không chịu đi trở về.

Hôm nay, Tam công chúa có vài miếng lá phong cực đẹp nghĩ cùng Thái Hậu ngắm, hướng chi trước mắt là tuyết tú, tú nữ trong cung rất nhiều, Tam công chúa liền tiếp nghe Uông tần nói chuyện liền cảm thấy thật phần phiền lòng, có tâm muốn nói với Uông tần một câu, nếu đã sớm thất sủng bắt kẻ là ai nhập cung cũng đều giống nhau, chỉ là nhìn bộ dáng Uông tần, nàng vẫn không đành lòng nói lời đó, muốn đi ra ngoài giải buồn, nay Thái Hậu đối với nàng ngày càng hòa ái, nàng tự nhiên không phải Nhị công chúa tự mình làm mình thất sủng, xuẩn vật làm một nhà phò mã không ai đặt vào trong mắt.

Như Thái Hậu và A Nguyên vừa thấy mặt đã có hảo cảm là duyên phận, thật sự không gặp nhiều. Nhiều hơn là tình cảm tích lũy qua tháng ngày ở chung.

Đường muội tuy rằng được sủng ái, nhưng mà Tam công chúa cũng không ghen tị, nghĩ tới điều Hoàng Hậu nói với nàng, năm sau công chúa phủ xây xong, nàng đã có thể xuất giá, trên mặt Tam công chúa nhìn không được lộ ra tươi cười, nghĩ tới ngày ấy nhìn thấy mặt phò mã tuổi trẻ văn nhã, cảm thấy trên mặt nóng lên, đi nhanh đến Thọ An của Thái Hậu. Nàng thường đến, cung nhân cũng không ngăn trở, dẫn nàng đi thẳng vào trong, thời điểm trong lòng đang nghĩ ngợi, Tam công chúa đã nghe được có thanh âm thanh thúy từ trong truyền ra, còn có tiếng hài nhi cười khanh khách.

Nghe được thanh âm của A Nguyên, Tam công chúa cũng cảm thấy lòng người khoan khoái, bước vào trong liền thấy một cục thịt nhỏ đang quệt mông bò xung quanh, mỗi khi bò chuồng vàng ở chân lại kêu leng keng vui tai, cục thịt nghiêng đầu nhìn Tam công chúa, trên mặt liền lộ ra một nụ cười thật to,

chảy nước miếng nhào lên ôm đùi Tam công chúa không buông tay, còn dùng sức ủng vào người Tam công chúa.

Thấy A Nguyên tỉnh nghịch như vậy, Tam công chúa bắt đắc dĩ cực kì, cúi người ôm A Nguyên dậy, nhìn nàng kêu "Nha!" chỉ ngón tay mập núc nít về phía Hoàng tổ mẫu!

Tam công chúa đi tới chỗ đó, đẩy sa trường ra liền lộ ra Thái Hậu đang mỉm cười nhìn A Nguyên, trong lòng có chút bất đắc dĩ, cảm thấy Thái Hậu cũng gần giống với trẻ nhỏ, Tam công chúa cảm thấy vui vẻ, nâng A Nguyên trên tay chế nhạo nói, "Có thể thấy được hoàng tổ mẫu phí tâm, A Nguyên, lại nặng hơn rồi."

"Nha!" A Nguyên kiêu ngạo mà giờ giờ lên tay mình lên, một chút cũng không cảm thấy cái bụng nhỏ đang nhô lên của mình có cái gì không đúng.

Làm một bé sơ sinh hạnh phúc, không phải hẳn là có nhiều thịt sao!

"Đây chính là phúc khí!" Thái Hậu cũng nói vậy khi bị Hoàng thượng đề quá ý kiến một lần. Hiển nhiên Hoàng thượng cũng khủng hoảng sau khi phát hiện, khuê nữ bảo bối của đệ đệ ở trong cung đã bị dưỡng thành một con heo nhỏ, nhưng dù là Hoàng thượng, cũng bại lui trước mẹ ruột và ánh mắt đáng thương của cháu gái. Thái hậu đắc ý nói "Hoàng bá phụ của nàng cũng đau lòng nàng, ai gia không có cách nào khác"

Tại ngự thư phòng, Hoàng thượng thỉnh linh đánh một cái hắt xì thật to.

"Phụ hoàng trân trọng A Nguyên, đây chính là phúc khí lớn nhất của nàng." Tam công chúa che miệng cười nhỏ, thấy bộ dáng A Nguyên ưỡn cái bụng nhỏ ở trong lòng mình, trong lòng mềm nhũn, đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, rồi nói với Thái Hậu "Cháu gái có vài miếng lá phong, cháu gái cái khác không có, chỉ có thể dùng cái này cho hoàng tổ mẫu ngắm cảnh." Nói xong, liền đem lá phong đỏ như lửa cung kính đưa cho Thái Hậu.

"Người là đứa bé ngoan." Thái Hậu vuốt ve lá đỏ, trong mắt ấm áp, sau, lại như không thêm đề ý hỏi, "Nghe nói, hôm kia có một tú nữ làm bài thơ "Thường phong", ngay cả Hoàng đế cũng khen không dứt miệng, thật là náo động, là nha đầu nhà ai?"

Thái Hậu đã lâu không ra cung, nhưng điều gì đều biết. Tam công chúa trong lòng rung mình cung kính nói, "Cũng không phải là tiểu thư khuê các gì, tựa hồ xuất thân không cao, nhưng nghe nói cực đẹp lại có tài." Tú nữ như vậy, nàng vẫn là thật thích. Xuất thân như vậy, dù được sủng ái, cũng không đến được địa vị tàn phi. Như Tuệ tần, dù sinh dưỡng được tam hoàng tử Phụng Đồng nhưng bởi vì là thứ nữ nên sau khi nhập cung bị đích nữ muội muội là Từ phi đè nặng trên đầu.

Thái Hậu cũng nghĩ đến điều này, liền cười, chậm rãi nói "Ba ngày sau, chính là tuyển tú, ai gia phải hảo hảo nhìn xem xem, rốt cuộc là tài nữ như thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 34.2

Lỗi tai A Nguyên run lên, bắt đầu hóng chuyện!

A Nguyên liều mạng làm phản trong ngực Tam công chúa, nàng bây giờ mập mạp, thịt căng lên từng khúc, Tam công chúa mảnh mai làm sao có khí lực ôm nàng, một đến nỗi trên mặt đều là mồ hôi, thấy Thái Hậu chế nhạo nhìn qua, Tam công chúa cũng không làm bộ đáng kiên cường nữa, chỉ thẹn thùng đặt A Nguyên xuống mặt đất, thấp giọng nói "Hoàng tổ mẫu, A Nguyên bây giờ cháu gái đã ôm không nổi rồi." Thấy A Nguyên ngẩn ngơ rồi hằm hừ bỏ ra xa, ngồi đưa lưng về chính mình, hiển nhiên là muốn mình tới dỗ nàng, thấy Thái Hậu cũng không nhịn được cười, Tam công chúa liền đỏ mặt.

A Nguyên đợi lâu không thấy Tam công chúa đến, thỉnh thoảng lại quay đầu vụng trộm nhìn Đường tỷ, mắt đen lúng liếng đầy chờ mong.

"Nhanh đi, bằng không nàng sẽ tức giận nửa ngày." Thái Hậu chỉ vào cục thịt nhỏ đang ngồi trong góc, cười nói với Tam công chúa.

Tam công chúa thấy bộ dáng A Nguyên, đành phải nén cười đi đến bên cạnh nàng, thấp giọng nói "Muội muội còn giận tỷ tỷ sao?" Thấy cục thịt nhỏ đưa tay che kín mặt lại lén lén nhìn mình qua kẽ tay, Tam công chúa liền cúi xuống cầm nàng tay mập cười nói, "Bằng không, tỷ tỷ ôm người ra ngoài ngự hoa viên đi dạo, hái hoa đẹp cho người được không?" Quả nhiên thấy ánh mắt của tiểu đường muội sáng rực lên, không ngừng gọi y nha y nha, ánh mắt của nàng rơi vào tấm thảm thật dày dưới chân, từng cuộn thảm bao bọc kĩ càng các cạnh sắc nhọn dưới nền, quay đầu lại thì thấy Thái Hậu đang tươi cười cung chiêu với A Nguyên, ở trong lòng thầm than một tiếng.

Đãi ngộ như thế, câu nói "hòn ngọc quý trên tay", cũng không phải là giả.

"Để người hầu ôm nàng là được." Thái Hậu thấy Tam công chúa trân trọng A Nguyên cũng rất hài lòng, ôn thanh nói, "Mang nàng đi ra ngoài cũng tốt, để nàng trông thấy cảnh vật trong cung." Nàng lớn tuổi không thích đi lại, cũng không muốn câu thúc cháu gái. Thấy Tam công chúa nhẹ nhàng gật đầu, Thái Hậu cũng không nói nhiều, chỉ gọi cung nhân tiến vào, phủ thêm y phục cho A Nguyên, cẩn thận bao bọc, mới nói với Tam công chúa "Chi đi xem Hoa,

chờ lại gần nước." Tiểu hài tử đang thời điểm nhạy cảm, nàng rất sợ A Nguyên xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Có lẽ là do tình cảm yêu thương, Thái Hậu hiện nay luôn cảm thấy A Nguyên sẽ gặp nguy hiểm khi rời khỏi mình.

Cảm tình như vậy, cũng chỉ có khi nàng còn làm Hoàng Hậu, sau khi sinh Hoàng thượng và Túc vương thì mỗi ngày đều canh giữ bên người nhi tử, nửa khắc cũng không dám rời đi.

A Nguyên được đại cung nữ của Tam công chúa ôm đến trước mặt Thái Hậu, thân thể nhỏ cố gắng vươn ra hôn một cái thật vang trên mặt hoàng tổ mẫu rồi mới vung móng vuốt kéo Tam công chúa muốn nàng dẫn mình đi chơi.

Đi chơi một lát, trở về ăn mới ngon a!

Tam công chúa làm sao biết tiểu đường muối đã tròn vo còn vẫn hay nhớ thương đồ ăn. Rời khỏi cung nàng hơi hơi do dự chút rồi đi về hướng ngự hoa viên. Bởi tử nữ đang ở trong Trữ Tú cung, Tam công chúa e những người này va chạm A Nguyên liền tránh Trữ Tú cung, trên đường đi thấy gia quyến của các phi tần ra ra vào vào, có nhưng cung nữ đi theo dù thấy mình cũng không cúi chào, trong lòng lại một lần nữa tự nói với mình, chỉ cần thành thật an ổn bốn phận, làm một công chúa nàng sẽ sống rất tốt, nghĩ vậy tâm tình cũng nàng lại trầm tĩnh lại.

A Nguyên thấy đám cung nhân trên tay phần lớn là trang sức vải vóc, mặc dù hiếu kỳ nhưng mà nghĩ tới hiện nay trong cung đang tuyển tú, liền hiểu thêm vài phần.

Tuy rằng hiểu, nhưng trong lòng nàng lại thấy khó chịu. Nếu ngay từ đầu, nàng chỉ xem tuyển tú là chuyện cười thì lúc này, A Nguyên lại cảm thấy trong lòng vì Hoàng Hậu mà khó quá...

Làm Hoàng Hậu, phải dùng vẻ mặt bình tĩnh vui vẻ, tự tay chọn lựa nữ nhân cho trượng phu mình, chia sẻ sủng ái của mình, nhìn phi tần trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp chiếm cứ bên người trượng phu, cảm giác như thế không thể dễ chịu.

Cho dù là trong lòng Hoàng Hậu trong lòng cũng không thêm để ý nhưng khi nhìn phụ vương A Nguyên độc sủng mình mẫu thân của nàng, vẫn mang theo một tia thương tâm.

Vì sao là Hoàng Đế thì nhất định không thể chỉ có một mình Hoàng Hậu chứ?

Đang là buổi trưa, ánh mặt trời âm áp chiếu trên người A Nguyên, A Nguyên tuổi vẫn còn nhỏ, mắt lúc này mở không ra, cũng lười nhìn những cung nhân kia. Tam công chúa cũng không nguyện ý với những người này, liền đi tới một thạch đình, sai đại cung nữ bên cạnh cẩn thận trải thảm thật dày trên bàn rồi đặt A Nguyên lên trên, còn mình thì đỡ thân thể nhỏ của A Nguyên, lại bảo đại cung nữ đi hái một hoa đẹp tới, nàng cười nói với A Nguyên "Chúng ta không muốn nhìn người mình không thích đúng không?" Trong lòng nàng lại vì Hoàng Hậu và Đức phi lo lắng.

Hoàng Hậu và Đức phi có ân tái sinh với nàng, nàng thật không nguyện ý nhìn tử nữ được Hoàng thượng thích hoặc là xem trọng tranh chấp với Hoàng Hậu và Đức phi.

Nghe nói lần này có mấy tử nữ gia thế cực tốt, thậm chí còn vượt qua Hoàng Hậu, dù có Đức phi sủng vai nhưng cũng làm Tam công chúa sinh ra sầu lo.

Nếu nữ tử như vậy nhập cung lại sinh ra được nhi tử, chỉ sợ chính là mối họa.

Hoàng thượng đang độ tuổi xuân, nhưng Thái Tử cũng đang là thời điểm bộc lộ tài năng, nếu là không cẩn thận...

Tam công chúa giật mình nhưng mà lại cảm thấy tự mình nghĩ nhiều, thấy A Nguyên nằm sấp trong tay mình tò mò nhìn chung quanh, nàng đặt vài đoá son trà vừa mới hái xuống trước mặt A Nguyên, thấy cục thịt nhỏ này tò mò vươn ngón tay béo tròn ra từng chút chạm vào, trên mặt Tam công chúa lộ ra một cái tươi cười, tính trẻ con nổi lên. Nàng túm lấy một bên hoa trà rồi nhìn tiểu đường muối túm bên kia, cố gắng quệt móng nhỏ dùng sức kéo, cười không khép miệng, một tay đỡ phía sau A Nguyên nhỏ giọng nói, "Nếu là Tam hoàng tỷ buông tay, A Nguyên có thể ngã lăn ra không?"

Cục thịt nhỏ tròn vo như vậy, nhất định sẽ lăn đi?

Tam hoàng tỷ đòi bại!

A Nguyên mắt ngập nước nhìn Tam hoàng tỷ, rầm rì làm nũng.

Tam công chúa không đành lòng làm A Nguyên khổ sở, đành phải chậm rãi thả nhẹ lực đạo, để A Nguyên ôm lấy trà hoa cười ra nước miếng, rồi cẩn thận nhét trà hoa vào trong ngực.

"Đây là muốn cho hoàng tổ mẫu sao?" Tam công chúa mỉm cười hỏi.

"Y nha." A Nguyên giờ thật nhanh một đoá hoa khác cho Tam hoàng tỷ xinh đẹp. Nếu bây giờ nàng có thể tự nói, nhất định sẽ nói một câu rành mạch — đoá hoa đẹp nhất cho Tam hoàng tỷ xinh đẹp nhất nha!

"Công chúa và điện hạ thân cận như vậy, các nô tì nhìn thấy trong lòng cũng ấm áp." Thấy Tam công chúa nhìn không được ôm cả đường muối và hoa trà vào trong lòng, đại cung nữ hầu hạ Tam công chúa gần 10 năm thấp giọng cười nói.

"Đây là đứa bé ngoan." Tam công chúa nhìn A Nguyên, thấp giọng nói, "Chỉ nguyện ngày sau, ta cũng có thể có một hảo hài tử thuộc về mình." Nói

xong, lại cảm thấy mình nói lỡ, lại đỏ mặt quay đầu đi.

Tam công chúa nghe được bên ngoài truyền đến thanh âm tranh chấp. Một người trong đó có giọng cực kỳ bén nhọn, chính là Từ phi. Nghĩ tới Từ phi nhiều lần lấy A Nguyên làm đệm lưng cho Bát công chúa đệm nha, Tam công chúa chân mày liền nhíu lại, làm như không nghe thấy, nhưng mà không bao lâu sau, nghe thanh âm càng ngày càng cao, nói đến cùng Từ phi cũng là thứ mẫu của nàng, không thể làm như không thấy, đành phải tự tay ôm A Nguyên mang theo vài cung nữ đi đến chỗ đó, thấy một chuỗi dài cung nhân đứng đầu là hai nữ tử, một là mỹ mạo xinh đẹp đang khó thở hổn hển, người mà "Bệnh lâu không khỏi" Từ phi, một người khác, là cô nương trẻ tuổi cực kỳ xinh đẹp tuyệt trần thoát tục, có sắc thái cao ngạo.

Thấy nữ hài nhi kia, Tam công chúa ánh mắt liền lóe lóe.

Cô bé này, chính là tú nữ đã làm t bài thi từ nổi tiếng kia, nghĩ tới cô bé này hơn phân nửa đã bị Hoàng thượng nhớ nhưng, Tam công chúa nghĩ kỹ một lát, nhớ tới xuất thân của nàng không cao, trên mặt chỉ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, tiến lên hành lễ với Từ phi, cung kính nói, "Thỉnh an Từ mẫu phi." Thấy Từ phi cười lạnh một tiếng làm như không nghe thấy, cũng không thêm để ý, nhìn nữ hài nhi ôn thanh nói "Nơi đây không phải là nơi tú nữ nên đến, người về Trữ Tú cung đi thôi."

"Chậm đã!" Từ phi bị Hoàng thượng vắng vẻ, vốn là không cam lòng, nghe nói năm nay Hoàng thượng xem trung nha đầu này, ghen tuông đại phát, hận không thể xé nát hồ ly tinh, nay không dễ dàng đánh lên sao có thể để Tam công chúa thả chạy như vậy, lạnh đạo, "Người nói rất nhẹ nhàng, một tú nữ va chạm phi tần địa vị cao trong cung, mà lại nghĩ có thể đi như vậy sao? Làm gì có chuyện tốt như vậy!" Thấy nữ hài nhi kia không đặt nàng vào mắt, cảm thấy giận dữ nói "Bản cung xuất thân danh môn Từ thị, nhập cung là phi vị, người là tú nữ nhỏ nhỏ mà dám không đặt ta vào mắt sao?!"

"Nương nương tự mình đụng vào ta, chẳng lẽ còn muốn thân nữ xin lỗi sao?" Cô bé lạnh lùng nói, "Thị phi đúng sai, đều có công luận. Nương nương nếu là nhất định muốn minh bạch, liền thỉnh Hoàng thượng can nhắc quyết định!"

Lời này nói ra không chỉ làm Từ phi giận dữ, ngay cả Tam công chúa và A Nguyên trên mặt cũng biến đổi, ánh mắt nhìn cô bé này không còn chút thân mật.

Chuyện hậu cung chi sự, đừng nói cô bé này chỉ là một tú nữ, dù là phi vị, đối mặt với Từ phi là người lâu năm trong cung cũng không nên làm càn như vậy. Huống hồ há mồm ngậm miệng đều là Hoàng thượng, đặt người đứng đầu hậu cung là Hoàng Hậu vào chỗ nào?

"Nếu là người thật sự có lý, liền thỉnh mẫu hậu xem xét quyết định." Tam công chúa vốn là muốn muốn giao hảo cô bé này, nhưng mà lúc này, không hề có tâm tình đó, chỉ lãnh đạm nói "Phụ hoàng trăm công nghìn việc, tiền triều đã làm hấn phiền lòng, chẳng lẽ đến hậu cung cũng để những việc nhỏ như vậy quấy rầy sao?" Thấy cô bé này ngẩn ra, cúi người nói với Từ phi "Từ mẫu phi nếu không vui vẻ, cứ nói với quân sự ma ma của Trữ tú cung, tội gì tranh chấp ở đây làm hỏng thể diện của ngài chứ?" Nói xong còn giận dữ, "Nói đến cùng, chẳng qua chỉ là thân phận tú nữ thôi mà."

Ngụ ý chính là Từ phi hạ thấp thân phận của bản thân.

Nữ hài nhi kia lần nữa ngẩn ra, ánh mắt nhìn Tam công chúa trở nên xấu hổ giận dữ.

Trong lòng Tam công chúa cười lạnh, quyết định muốn để tất cả các nha đầu thừa sủng biết, hậu cung này, mặc cho ai đang thừa sủng thì cũng chỉ có thể là thiên hạ của Hoàng Hậu!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 35 (P1)

Từ phi không nghĩ tới, Tam công chúa lại đứng về phía mình, tuy rằng trong lòng biết nha đầu kia không hẳn có ý tốt nhưng cũng cười lạnh nói "Tú nữ ở Trữ Tú cung, không có quy cũ đi loạn trong cung! Người bây giờ chưa là ai mà ngay cả cung quy cũng không tuân thủ? Sau này nếu người nhập cung chỉ sợ còn muốn đập trên đầu chúng ta để đi mất thôi!" Mấy câu nói đó còn có ý châm chọc không nhẹ, khóe miệng Tam công chúa hơi hơi trề nhưng cũng không có so đo với nàng, khách khí nói, "Không bằng mời Từ mẫu phi dạy một chút quy củ cho nàng, chỉ là....." nàng ôn thanh nói "Ba ngày sau bệ hạ sẽ gặp các tú nữ, nếu là để cho vị này bị thương ở mặt, chỉ sợ..."

"Hừ!" Biết là Tam công chúa đang nhắc nhở mình đừng quá đáng, để Hoàng Hậu cũng bị vạ lây, Từ phi không khách khí nói "Chẳng qua chỉ là một tú nữ, gia thế hèn mọn đến mức xách giày cho Từ gia cũng không xứng, còn thật sự cho rằng mình thanh cao sao?!" Thấy Tam công chúa thờ ơ lạnh nhạt, thần sắc của Từ phi chính là, ta ám chỉ người đó người có thể làm gì ta, trước công chúng nhục nhã cô bé này rồi liền thanh sai người gọi quân sự của Trữ Tú cung, ý muốn lấy tú nữ này ra oai phủ đầu chứng tỏ uy phong凛冽 của bản thân, lại làm cho tú nữ vừa được Hoàng thượng khen ngợi đã tự đắc ngông cuồng này sống không được chết không xong.

Chẳng là chó cắn chó, Tam công chúa ôm A Nguyên thờ ơ lạnh nhạt đứng nhìn, thấy Từ phi càng ngày càng thêm quá đáng, khế nhíu mày che ánh mắt hưng phấn đang nhìn bà mụ chanh chua của A Nguyên, thấp giọng nói, "Không thể nhìn thứ này." Nữ tử ghen tị, Tam công chúa không hi vọng đứa nhỏ nhìn thấy những thứ xấu xí đó sớm như vậy.

Từ phi gọi đại cung nữ bên cạnh giữ chặt tú nữ này lại muốn đích thân giáo huấn nàng lại thấy từ xa có đại cung nữ trong cung Hoàng Hậu đi tới, cúi

người với nàng và Tam công chúa rồi cung kính nói "Nương nương đã nghe người bẩm báo chuyện trong vườn, tuy này tú nữ có sai lầm là va chạm nương nương nhưng mà dù sao cũng là người mới tới không hiểu quy củ, kính xin nương nương tha cho nàng lần này, nếu là lại phạm liên phạt như cung quy!" Nói xong, lại đứng thẳng lên chỉ vào tú nữ mắng "Cung quy trong cung người không hiểu? ! Nếu không hiểu thì không cần tiến cung hầu hạ !"

Sắc mặt tú nữ đột biến, trong lòng cảm thấy trong cung không có ai là người tốt, run rẩy nói, "Ta là người mà chính miệng Hoàng thượng..."

"Trong hậu cung, mọi chuyện đều có Hoàng Hậu nương nương làm chủ, người xúc phạm cung quy vốn đã không đúng, Hoàng thượng cũng sẽ không phản đối với quyết định của nương nương!" Loại người được Hoàng thượng để ý chút ít liên tục cao bừa bãi này nàng gặp không ít trong cung, đại cung nữ cười lạnh nói "Nếu ta là người, ta sẽ yên tĩnh mà sống, bằng không, chỉ sợ Hoàng thượng là người thứ nhất muốn đưa người về nhà!" Nói xong, vội vàng mắng quản sự cung Trữ Tú, "Các người ở Trữ Tú cung dạy quy củ thế nào vậy? ! Để loạn thành như vậy! Trong Ngự Hoa viên đều là quý nhân, có thể tùy ý đi lại va chạm sao? Phạt mỗi người ba tháng bổng lộc, tự mình đi lãnh đi!" Nói xong lại thì lễ với Từ phi và Tam công chúa sau đó phui mông bước đi, ngay cả giải thích cũng không thèm nghe.

Hấp tấp như vậy làm A Nguyên xem tới ngây dại, thế mới biết ôn hòa như Hoàng Hậu cũng có một mặt lợi hại như vậy, chỉ là trong lòng vẫn không nhận được lo lắng cho Hoàng Hậu, e sợ chuyện này làm Hoàng thượng phật lòng.

Nhưng là Hoàng Hậu làm việc thoả đáng, tự nhiên sẽ không làm Hoàng thượng khó chịu, A Nguyên nghĩ vậy lại thấy hơi yên tâm, kêu hai tiếng với Tam công chúa tỏ vẻ công chúa điện hạ ta không thích ở đây nữa .

Tam công chúa cũng lười nhìn hai vị này, cáo lui với Từ phi, tự mình suy nghĩ rồi thấp giọng nói "Đi gặp phụ hoàng một chút có được không?"

A Nguyên nghĩ nghĩ, biết Tam công chúa cũng vì Hoàng Hậu lo lắng nên chỉ ngoan ngoãn ghé vào trong lòng nàng không động đậy. Tam công chúa hiểu nàng là đồng ý, trên mặt lộ ra tươi cười, mang theo A Nguyên tiến đến chỗ Hoàng thượng bán manh.

Vừa mới đến ngự thư phòng, Tam công chúa bị cung nhân ngăn lại, chờ đợi thông truyền. A Nguyên đợi một lát, thì thấy đi một nội giám đi ra, cười làm lành dẫn Tam công chúa đi vào, còn chưa thấy Hoàng thượng đã nghe tiếng cười to của Hoàng thượng truyền đến, hiển nhiên tâm tình cực tốt . A Nguyên trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, mở mắt nhìn thì thấy trong Ngự Thư Phòng, Hoàng thượng mặt đầy ý cười đang nói chuyện với hai nam tử, một người khuôn mặt tuấn mỹ chính là mỹ nhân phụ thân của A Nguyên, Túc vương, một người khác có thân hình cao lớn cường tráng, khuôn mặt uy nghiêm anh tuấn.

A Nguyên liếc người nọ một cái, cảm thấy người nọ khí thế bức người lại có áo giáp trên người thì hiểu người này là võ tướng từ biên quan hồi kinh, nàng tò mò nhìn chăm chăm người nọ tới mức muốn rút tròng mắt ra ngoài, rồi trước vẻ mặt kinh ngạc của Túc vương kêu một tiếng giẫy khỏi ngực Tam công chúa, muốn nàng đặt mình trước mặt Hoàng thượng, sau đó lác lác thân thể nhỏ thuận thực ôm đùi, túm quần áo, leo lên người Hoàng thượng rồi đưa tay về phía bàn làm việc, ngay khi Hoàng thượng cúi đầu hôn lên mặt nàng một nụ hôn, nàng vô cùng thuận tay lấy một cái chặn giấy nhỏ bằng ngọc của hoàng bá phụ dúi vào yếm nhỏ của mình, xong hết các công đoạn rồi mới ghé vào ngực Hoàng thượng không động đậy.

Túc vương thấy khuê nữ mượn gió bẻ măng nhẹ nhàng như vậy, chậm rãi dụi dụi con mắt.

Nhìn hai vị phối hợp quen như vậy thì hiểu đây không phải là lần đầu tiên giỡn với nhau a.

Bị Hoàng thượng và Thái Hậu hoành đao đoạt khuê nữ, trong lòng Túc vương dâng lên ghen tị nồng nặc, nghĩ tới khuê nữ mới chỉ chào hỏi mình một chút, sau đó trong ánh mắt đã hoàn toàn không có hắn, lòng càng thêm chua, ai oán nhìn về phía Hoàng thượng.

Hoàng thượng lại cực kỳ đắc ý, vỗ vỗ thân thể nhỏ của A Nguyên, cho Túc vương đang phát điên phía dưới một ánh mắt khoe khoang trắng trợn, ôm A Nguyên càng thêm thân mật hỏi, "Tiểu công chúa của Trẫm, phụ vương và hoàng, người thích ai hơn?"

A Nguyên chân chó, hoàn toàn không nhìn tới ánh mắt ghen tị của mỹ nhân phụ thân, giương cánh tay nhỏ ôm lấy cổ hoàng bá phụ cọ cọ.

Làm một công chúa còn ở trong cung dài hạn, A Nguyên cảm thấy, ai có sửa người đó chính là cha mẹ!

"Hoàng huynh rất tốt!" nếu không phải lúc này đang ở trong cung Túc vương có thể đang phun ra một búng máu cho khuê nữ nữ lòng dạ hiểm độc này xem xem, lại thấy khuê nữ từ khi nhập cung ngày càng tròn trịa, nay đã thành một trái cầu bằng thịt, run rẩy môi nhìn hai gia hỏa đang đùa giỡn với nhau rồi lôi kéo tay võ tướng đứng bên cạnh, rung rung nói "Trạm huynh!" Thấy võ tướng kia im lặng nhìn qua thì thở dài nói "Bất kể như thế nào, khuê nữ của ta đã là người nhà của người, không thể đổi ý !" Nha đầu kia cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ không ai thèm lấy, nay đã có con rể chui đầu vô lối, Túc vương không thể trơ mắt nhìn hắn chạy!

Túc vương cảm thấy cần phải biến cha của A Dung thành đồng minh!

Võ tướng này nhìn trên mặt Túc vương thập phần sinh động, lặng lẽ nghi hoặc gia hỏa này đang nói cái gì.

Uống lộn thuốc —— đây là phán đoán duy nhất của võ tướng sau khi phong trần mệt mỏi vào kinh gặp bệ hạ lại thấy người có bệnh không chịu trị, Túc vương.

Hoàng thượng đã bị thân thể nhỏ nhỏ mềm mềm của A Nguyên chinh phục triệt để, dù A Nguyên không nói gì cũng có thể ôm nha đầu thập phần hoạt bát này cười không khép miệng được, Hoàng thượng mở ra cái hộp nhỏ trước mặt, lộ ra hơn mười con châu chấu bằng ngọc ôn nhuận cho A Nguyên, lại thấy cô bé rất có cốt khí mà quay đầu, làm như không thấy không thấy.

Làm công chúa có tiết tháo, nàng một ngày chỉ lấy một cái trên bàn hoàng bá phụ!

"Người cũng tới xem đứa nhỏ này đi." Hoàng thượng cười nói với võ tướng đang yên tĩnh đứng vững như ngọn núi im lặng.

"Công chúa quả thật khá ái." Võ tướng nhắc mắt nhìn A Nguyên, thấy cục thịt nhỏ này tươi cười nhìn mình, không sợ hãi giống như bé gái bình thường, khuôn mặt nghiêm túc lộ ra một cái tươi cười dịu dàng.

"Thành Dương bá có thể nói ra lời này, có thể thấy được là A Nguyên quả thật được người thích." Túc vương ánh mắt hơi hơi lóe, cười nói với Hoàng thượng "Thần đệ chưa từng thấy Thành Dương bá nói lời trái lương tâm."

A Nguyên nghe rõ ràng, phụ vương của mình đang cố gắng kiếm thêm cho võ tướng uy nghiêm này một chút cảm tình của hoàng bá phụ.

Chỉ sợ giao tình của võ tướng này và Túc vương phủ không phải là ít, bằng không A Nguyên còn chưa từng thấy Túc vương ra sức nói lời hay như vậy cho ngoại nhân.

"Không sai!" Hoàng thượng lại quả thật thoải mái cười nói "Quả thật Thành Dương bá của trẫm từ trước tới nay không bao giờ nói vậy!" Hắn dừng một chút lại ôn thanh nói, "Nhiều năm như vậy, người lại chưa từng thay đổi." Thành Dương bá, là thân tín của Hoàng thượng từ khi còn là Thái Tử, sau khi đăng cơ lại tự tay cắt tóc, vinh sủng không dứt, từ một thảo dân bình thường trở thành đại thống lĩnh cấm vệ quân, rồi lại lãnh binh quyền trấn thủ biên quan, cho dù là trong kinh không ít người có ý đả kích thì Hoàng thượng cũng chưa bao giờ nghi ngờ, có thể coi là sủng thần bên trong những sủng thần.

Thành Dương bá lại chỉ cúi đầu không nói.

A Nguyên nhìn bộ dáng đầu gối này của Thành Dương bá, cảm thấy vô cùng tò mò lại cảm thấy Thành Dương bá có chút quen thuộc, dường như đã nghe nói qua, cúi đầu nghĩ nghĩ, đột nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn co giật một cái, nhin không được đưa tay dùng sức dụi dụi con mắt, lần nữa nhìn trừng trừng Thành Dương bá!

Thành Dương bá, Thành Dương bá không phải là phụ thân của A Dung hư hòng sao? !

Nhớ tới kẻ xinh đẹp tuyệt trần, tươi cười như gió xuân, nhưng có một trái tim đen hơn mực nước, A Dung, lại nhìn người có vẻ mặt uy nghiêm trầm ổn, thành thực tin cậy, quan trọng nhất là vai hùm lưng gấu, Thành Dương bá. A Nguyên cảm thấy, có chút khó tiếp thu!

"A Nguyên thích Trăm bá phụ sao?" Thấy A Nguyên nhìn Thành Dương bá sững sờ, trái tim Túc vương như bị một hang dấm chua nhấn chìm, dùng ngữ khí chua chát hỏi. Nhìn khuôn mặt uy nghiêm tới có thể dọa khóc tiểu hài nhi của Thành Dương bá, trong lòng thầm nói, không phải người một nhà không vào cùng một cửa, bộ dạng Thành Dương bá đáng sợ như vậy khuê nữ còn nhìn say mê như vậy, đây là nhân duyên đại tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 35 (P2)

Tại thời điểm khuê nữ còn không biết gì, Túc vương đã nhanh tay lẹ mắt đẩy hàng tồn kho. Thấy A Nguyên nghiêng đầu nhỏ, bộ dáng nghi ngờ, khoe miệng lại lộ ra tươi cười mà nói "Hoàng huynh, xem bộ dáng nha đầu kia, là có ý tứ thân cận với Thành Dương, chúng ta cũng đừng cản trở nàng đứng không?" Thấy Hoàng thượng lộ ra biểu tình không nguyện ý nhưng khi một nội giám vội vàng tiến vào thấp giọng nói gì ở bên tai, thấy Hoàng thượng khẽ cau mày Túc vương cười nói "Cũng là để A Nguyên của chúng ta thêm chút gia tài đi?" Quả nhiên thấy Hoàng thượng cười ha ha, mệnh cho Thành Dương bá tiến lên ôm lấy A Nguyên.

A Nguyên bị một thân lãnh ngạnh của Thành Dương bá ôm vào trong ngực, mắt to trừng mắt nhỏ với hắn trong chốc lát, thấy bộ dáng ôm hài tử rất thuần thực của hắn, trong lòng cười xấu xa.

Quen như vậy, có lẽ ở nhà vị này bá gia này không thiếu bị sai sử nha.

Nam nhân nguyện ý ôm hài tử là nam nhân tốt!

Nghĩ tới nam tử cao lớn cường tráng như vậy nếu là quãng một bàn tay, A Dung hư hòng còn không bị đánh mềm sao? A Nguyên liền quyết định phải cố gắng bán manh cầu cảm tình, sau này A Dung hư hòng còn dám chọt bụng nhỏ của nàng nàng liền cáo trạng với bá gia, để bá gia đánh hắn!

Nghĩ đến đây, A Nguyên càng thêm tỏ ra đáng yêu, miệng y y nha nha ngồi trong ngực Thành Dương bá xoay vòng tròn.

Thành Dương bá nhìn đứa nhỏ trong ngực mình bộ dáng thoải mái vui vẻ khoe miệng lộ ra tươi cười, vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu nhỏ của A Nguyên.

Hoàng thượng nhìn thấy như thế, tâm tình liền tốt hơn rất nhiều, hỏi Tam công chúa "Hôm nay, sao người lại đưa A Nguyên tới?"

"Nhi thần tới thỉnh an hoàng tổ mẫu chỗ được hoàng tổ mẫu yêu cầu mang A Nguyên đi dạo." Tam công chúa cung kính nói, thấy Hoàng thượng vẫn

chưa lộ ra biểu tình gì, nàng hơi hơi do dự mới tiếp tục thấp giọng nói, "Chỉ là mới vừa rồi va chạm Từ phi nương nương và một vị tú nữ, trong lòng bất an nên nhi thần muốn thỉnh tội với phụ hoàng trước, kính xin phụ hoàng tha cho nhi thần tội bất kính."

"Từ phi, chẳng qua chỉ là thứ mẩu của người, bản thân người là con ruột của đế vương, tại sao lại nói là va chạm?" So với chư phi trong hậu cung, dĩ nhiên Hoàng thượng càng chú trọng huyết mạch hơn, không thềm để ý nói, "Từ phi cần rõ, để cho nàng thành thật thêm chút cũng được. Về phần tú nữ kia" khi Tam công chúa hơi hơi nín thở hắt lãnh đạm nói, "Bất quá có chút tài nghệ lại nói ra lời như vậy, có thể thấy được cũng không phải người có hiểu biết, chẳng lẽ đặt vào hậu cung làm Từ phi thứ hai? Mà thôi, chẳng qua chỉ là một nữ tử." Nói xong trên mặt lại lộ ra nụ cười nói, "Mẫu hậu của người ân uy cùng thi, rất có phong phạm."

Đối với tú nữ hắt từng khen ngợi, hoàn toàn không có nửa phần lưu luyến.

Tam công chúa nhìn Hoàng thượng tin trọng Hoàng Hậu, trong lòng buồn lòng nhưng mà lại sinh ra chua xót đối với mẫu thân nàng là uông tần.

Trong lòng của Hoàng thượng, chư phi chẳng qua cũng chỉ là để giải buồn và cân bằng triều đình, chỉ có Hoàng Hậu ở trong lòng hắt là hoàn toàn bất đồng.

A Nguyên tuy rằng đang kéo cánh tay của Thành Dương muốn lấy cái túi hương thơm Thanh Trúc rất đẹp bên hông hắt nhưng cũng đang lắng tai nghe Hoàng thượng nói chuyện, thấy Hoàng thượng hoàn toàn tín nhiệm Hoàng Hậu liền yên tâm, túm lấy hà bao rồi cười ngây ngô với Thành Dương bá. Thấy ánh mắt nàng sáng ngời hiển nhiên là có mưu đồ khác, khoe miệng của Thành Dương bá hơi hơi nhếch lên, tháo một khối ngọc bên hông ra đặt trong tay nhỏ của A Nguyên, rồi nhìn Túc vương nói, "A Dung đã nói với ta, công chúa rất yêu ngọc, chắc chắn sẽ muốn có quả ra mắt bằng ngọc."

Nhìn A Nguyên mặt mày hớn hở ôm ngọc đẹp, mặt Túc vương giật một cái, mới ho 1 tiếng thấp giọng nói, "Kỳ thật, vì thấy người thân cận nên mới thu. Bằng không A Nguyên còn chưa từng thu đồ của người ngoài đâu đấy?!" Nói xong, càng thêm đúng lý hợp tình giữa đầu nói, "Có thể thấy được đây chính là duyên phận!" Lại dùng vẻ mặt tươi cười hỏi "A Dung nhớ thương A Nguyên như vậy sao? Viết thơ cho người? Nói về chuyện của A Nguyên bao nhiêu vậy? A Nguyên nhà ta vốn luôn khả ái như vậy, nếu viết ra hết chỉ sợ..."

"Nga." Đối mặt với Túc vương thao thao bất tuyệt, Thành Dương bá chỉ nhàn nhạt lên tiếng rồi ôm A Nguyên không động đậy.

Nhiệt tình của Túc vương bị tạt một chậu nước lạnh, tự cảm thấy ngượng ngùng.

Thành Dương bá nổi danh bất cầu ngôn tiểu, đích thực làm Túc vương cảm thấy ngứa răng.

Nhưng lúc này, chợt nghe lại có nội giám tiến vào, thấp giọng nói với Hoàng thượng "Nhị công chúa muốn vào thỉnh an Bệ Hạ." Thấy ánh mắt Hoàng thượng đột nhiên trầm xuống, lại vội trộm nhìn thoáng qua Túc vương thấy ánh mắt hắt lạnh như băng, trong lòng nội giám này hận Nhị công chúa muốn chết, đã phiền phức âm ỉ còn liên lụy tới mình, nhưng vẫn phải kiên trì tiếp tục nói "Nhị công chúa nói là đến thỉnh tội với Túc vương điện hạ, lúc này đang quỳ tại gian ngoài không chịu đi."

"Lời nói này thú vị." Đề cập tới A Nguyên và Phụng Khanh, Túc vương làm sao có thể làm người tốt đây? Chỉ lạnh lùng nói "Nếu muốn thỉnh tội, vì sao không tới phủ của bản vương mà nhất định phải nhào đến trước mặt hoàng huynh? Huống gì nàng làm thế nào biết, bản vương hôm nay tiến cung? Không biết là người nào đang dòm ngó ngự tiền." Thấy sắc mặt Hoàng thượng thật không đẹp mắt, hắt lại thấp giọng thờ dãi "A Khanh bệnh nặng, hoàng huynh cũng biết, Thái Y viện thúc thủ vô sách, suýt nữa làm đệ đệ người đầu bạc tiền người đầu xanh." Lời này nói xong, quả nhiên thấy trên mặt Hoàng thượng lộ ra biểu tình bi thống, lại tiếp tục nói "Trình thân y nói vì mẹ của A Khanh khi mang thai phải chịu nhiều đau khổ, bởi vậy A Khanh mới nhiễm thai độc, nay nhớ tới, trong lòng thần đệ còn cảm thấy bị thương."

Mang thai lại chịu đau khổ.

Hoàng thượng lặng lẽ nhắm hai mắt lại, tựa hồ nghĩ tới nữ tử năm đó dù không phải tuyệt mỹ nhưng lại rất có kiên trì, tiếp thêm động lực để hắt tiếp tục tiến tới. Tuy rằng khuôn mặt cô gái kia đã sớm mờ hồ nhưng là mỗi khi Hoàng thượng nghĩ tới lại luôn áy náy không thôi.

Không thể cho nàng danh phận, để nàng phải hốt hoảng trốn trong phủ đệ, rồi lại khó sinh mà chết.

Hắt đời này, không thể nhận lại nhi tử chính thống.

"Nếu nàng muốn quỳ, thì để nàng quỳ!" Hoàng thượng lạnh lùng nói, "Một câu bồi tội, thì có thể xóa bỏ chuyện A Khanh hiềm tử hoàn sinh, A Nguyên bị nàng nguyên rủa sao?" Khi Tam công chúa lo sợ bất an, Hoàng thượng vẫn lạnh lùng nói, "Vẫn là do trầm quá mức dung túng với nàng! Nàng hành như vậy, trong kinh có bao nhiêu oán hận, truyền ý chỉ của trẫm, lấy hết cấm vệ trong phủ công chúa phủ lại, để nàng tự mình học tập cuộc sống một chút!" Nói xong lại trầm giọng nói, "Đường gia ngày càng thêm kỳ cục, sở buộc tội Đường gia nhiều ngày nay trẫm nhìn tới chán! Nếu như thế, thu hồi công sự của Đường gia, để hắt đóng cửa tự kiểm điểm đi."

Đường Ngạn chính là cậu ruột của Nhị công chúa, là người có tài cán nhất trong Đường gia, bãi bỏ quan chức trong người sẽ làm thanh thế Đường gia của Đường gia bị tiêu diệt, Nhị công chúa và Đường phi cũng sẽ bị liên lụy.

Tam công chúa ở một bên nhìn lại cảm thấy sau lưng ướt mồ hôi lạnh.

Năm đó Nhị công chúa được sủng ái như cũng từng làm Tam công chúa hâm mộ ghen tỵ, nhưng là trước mắt chỉ trong chớp mắt sự tình, Nhị công chúa ngã từ trên cao xuống đáy cốc, khó có thể xoay người.

Mất đi đế sủng, Tam công chúa quả thực không dám tưởng tượng cuộc sống tiếp theo của Nhị công chúa sẽ như thế nào.

Để vương vui buồn, chẳng qua chỉ là một ý niệm.

A Nguyên lại không có nghĩ nhiều như vậy. Thời điểm đang sống trong ngày lành, ai sẽ nghĩ tới vận nhất sau này đâu?.

"Hiện nay thân mình A Khanh vừa đỡ hơn vụn chút, mỗi ngày đều nói muốn gặp nha đầu kia, thần đệ cầu hoàng huynh ban cho ân điển, để đưa nhỏ này về gặp đại ca nàng, cũng là để đệ đệ giải bớt tương niệm với con gái được không?" Túc vương đối với việc Hoàng thượng nổi trận lôi đình hoàn toàn không thèm để ý, cười hi hi nói.

"Đứa bé kia, chẳng lẽ không phải đang cùng với nha đầu Tường gia ngâm thơ thưởng nhạc sao?" Hoàng thượng có cái gì không biết, lúc này trong mắt lộ ra biểu tình hài lòng, vuốt cằm nói, "Gia phong của Tường gia vẫn luôn thanh chính, nếu là 2 đứa nhỏ có ý, sau này trăm sẽ tứ hôn được không?" Trong lòng hắn luôn nhớ tới nhi tử có duyên vô phận, dĩ nhiên lúc nào cũng sẽ để ý, Phụng Khanh thân cận với ai, hắn rõ như lòng bàn tay. Nghĩ tới Tường Thư Vân và Phụng Khanh giống như một đôi bích nhân, Hoàng thượng trong lòng cảm thấy vui sướng, cười to nói, "Thiên hạ, trừ bỏ A Khanh, ai có thể xứng đôi với Thư Vân Tường gia ?"

Tường Thư Vân tuy tuổi còn nhỏ thanh danh cũng không hiển hách, nhưng mà Hoàng Hậu từng triệu nàng nhập cung, sau đó bầm với Hoàng thượng rằng Tường Thư Vân mỹ mạo khuynh thành quốc.

Con chó thứ 3 kia của nhà ngươi đang muốn, cóc ăn thịt thiên nga đấy, ngươi có biết hay không!

Túc vương trong lòng chửi má nó, ngoài miệng lại càng thêm vui vẻ cười nói "Như thế, thần đệ liền cảm tạ hoàng huynh thành toàn!"

Hoàng thượng càng thêm vui vẻ, làm sao biết Túc vương trong lòng ngoài miệng hoàn toàn khác nhau!. Chỉ gật đầu nói với Túc vương "A Nguyên chỉ có thể đi ra ngoài 1 ngày, ngày mai, ngươi là nhất định phải trả nàng lại !" Thấy Túc vương im lặng nhìn mình, hắn thở dài, "Bằng không, không để ngươi mang đi được?"

Nếu Hoàng thượng đã vô lại như vậy, Túc vương còn có thể nói cái gì? đành phải gật đầu, mang theo A Nguyên đi về cung của Thái Hậu, chịu đựng bắt đấm dấm trong lòng nhìn một già một trẻ ôm nhau lưu luyến không rời, không biết còn tưởng rằng A Nguyên sẽ đi 8 hay 10 năm đấy, thấy Thái Hậu không dễ dàng buông A Nguyên ra lại gọi đại cung nữ tới dắt dựng bên người theo hầu hạ, ôm A Nguyên cùng với trùng trùng điệp điệp đồ dùng hằng ngày ra cửa cung, trong lòng Túc vương đang cảm thấy rất đau khổ, thật mạnh mẽ cảm thấy mẹ ruột và thân ca cướp đi khuê nữ của mình, trở lại vương phi, oán hận một hồi với Túc vương phi.

Vừa muốn mang theo A Nguyên đi biệt viện gặp Phụng Khanh thì quân sự của Túc vương phủ đưa tới một tờ báo thiệp, son son thiệp vàng rất trịnh trọng. A Nguyên thậm chí còn ngửi được hương khí nhàn nhạt trên đó, thấy Túc vương phi nhìn tới báo thiệp, lập tức cười nói với Túc vương "Nàng đã trở lại, nhiều năm như vậy không gặp nàng, trong lòng ta vẫn luôn nhớ mong nay mới được thoải mái." Nói xong, lại lộ ra một cái rất sung sướng tươi cười, gọi Túc vương nhìn được trong lòng ghen tị không thôi.

A Nguyên chưa bao giờ thấy Túc vương phi thân cận với phu nhân nào ngoài phủ như vậy, trong lòng đang tò mò lại nghe phụ vương ngữ khí chua chua hỏi "Thành Dương bá phu nhân, so bản vương còn được ngươi nhớ hơn?" Ánh mắt thập phần nguy hiểm.

Túc vương phi hoàn toàn không cảm giác được có bất kỳ điều gì không đúng, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, vẻ mặt thành thật gật gật đầu.

Túc vương chính thức phun máu!

Có vài lời muốn nói với các nàng!

Đời ta ghét nhất là cái loại giả tình thánh như Hoàng thượng. Yêu lắm thương lắm nhưng mà có khó khăn thì công mông chạy trước. Ưu tiên số 1 luôn là bản thân nhưng mà mở miệng là ta yêu lắm, thương tiếc lắm, lo cho con trai lắm.

Bà cố nó!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 36

Túc vương kỳ thật rất muốn phẩy tay áo bỏ đi nhưng nhìn Túc vương phi đang hoan hoan hi hi ôm khuê nữ, con gái còn dùng ánh mắt đồng tình mà nhìn mình, vẫn cảm thấy trai hiền không đấu với nữ nhân, quay mặt lặng lẽ nguyên rủa vợ chồng Thành Dương bá đang vắng mặt rồi mới nhắm mắt theo đuôi vợ con vào buồng trong.

A Nguyên nghe Túc vương phi nói rất nhiều sự tích về Thành Dương bá phu nhân, sâu sắc cảm thấy đó mới là một phu nhân thật sự trâu bò.

Dựa vào thân phận cao quý gả cho trượng phu có năng lực có tước vị thì có gì để nói? nửa đời trước của Thành Dương bá phu nhân quả thực chính là

một tấm gương về vượt khó vượt khổ. Khi còn nhỏ tuổi vì trong nhà nghèo nên bị mẹ ruột bán vào Anh quốc công phủ làm nha đầu, thê lương lắm sao? Xuất thân ti tiện như vậy lại có thể được thái phu nhân của Anh quốc công phủ sủng ái, cùng lớn lên không khác lắm với các tiểu thư khác của Anh quốc công phủ, thuận tiện còn lo lắng tiền bạc cho huynh trưởng tập trung đèn sách, cuối cùng trúng cử, khi tới tuổi phải gả đi lại mê hoặc được Thành Dương bá tới đầu óc choáng váng, ngay cả thân phận nha đầu cũng không quan tâm, nhất định cưới vào trong nhà, độc sủng cả đời không cần phải nói hơn nữa ở trong nhà nói một thì không có hai, rất có phân lượng.

Lại thuận tay giúp huynh trưởng cưới một vị quận quân trong tôn thất, vậy là thành người có quan hệ với hoàng tộc.

A Nguyên kính nể thật sâu vị bạn tốt vô cùng trâu bò này của mẹ, nghĩ tới bộ dáng Thành Dương bá như vậy, trong đầu liền xuất hiện một nữ tử thật xinh đẹp, bộ dáng vô cùng mê hoặc lòng người.

Bình thường nam tử như vậy đều thích mỹ nhân hồ ly tính.

Nhưng mà hình tượng này trong lòng A Nguyên lại bị đảo điên hoàn toàn khi gặp Thành Dương bá phu nhân vào hôm sau.

Mĩ mạo nhưng lại hết sức ôn nhu, mặt mày an bình, làm A Nguyên chỉ nhìn thoáng qua thôi mà tập niệm trong lòng đều đã tiêu tán. Nữ tử trầm tĩnh như vậy làm trong lòng A Nguyên nảy ra vài chữ.

Năm tháng yên bình.

Nữ nhân bộ dáng nhã nhặn lịch sự thư nhả như vậy nhưng lại nhìn như còn rất trẻ, có lẽ chỉ hơn hai mươi tuổi một chút, hiển nhiên là cuộc sống hằng ngày thật sự thư thái mới được như vậy.

"Người coi như trở lại rồi." Túc vương phi dặm chân, tiến lên lôi kéo tay Thành Dương bá phu nhân ai oán nói, "Người đi, đại tỷ tỷ nhị tỷ tỷ, mấy tỷ tỷ đều không ở trong kinh, ta nhớ tới khó chịu, các người lại không có thư từ cùng ta." Thấy Thành Dương bá chỉ mỉm cười nghe, nàng liền thở dài, "Năm đó chúng ta ở cùng một chỗ, khoái hoạt tới bao nhiêu, nay nhiều năm không thấy, ta chỉ sợ xa lạ."

"Tâm ở cùng một chỗ, tại sao lại xa lạ chứ?" Thành Dương bá phu nhân cười ôn hòa trấn an "Ta biết trong lòng nương nương tưởng niệm, tâm tình của ta làm sao không phải như vậy? Chỉ là nơi đó núi cao đường xa, chỉ có thể nhớ trong lòng mà thôi." Thấy Túc vương phi như tiểu nữ nhi, lắc lắc tay mình không buông, trên mặt lộ ra tươi cười bao dung "Lần này hồi kinh, bá gia nhà ta có lẽ sẽ ở kinh thành nhậm chức trong vòng mười năm, ta chỉ sợ nương nương chán ghét ta thì lúc đó ta lại không thể ra kinh." Nói xong lại đưa mắt nhìn A Nguyên đang tò mò nhìn mình, nhìn cục thịt nhỏ tròn vo, trong nháy mắt khuôn mặt tựa hồ có chút vặn vẹo nhưng lại khôi phục bình tĩnh cực nhanh, chỉ cười nói "Thấy công chúa lại làm ta nghĩ tới người khác."

Túc vương phi biểu tình cũng có chút quý dị, nhỏ giọng nói, "Là lục đệ?"

Lục đệ? Lỗi tai A Nguyên dựng thẳng lên.

Thành Dương bá phu nhân chỉ cười không đáp, cười nói với Túc vương phi "Hôm qua vừa vào kinh, ta liền đi thỉnh an thái phu nhân, thấy thái phu nhân tinh thần còn tốt mới thấy yên lòng." Thành Dương bá phu nhân chính là được nuôi nấng dưới gối thái phu nhân tới lớn, thái phu nhân năm đó vì dễ dàng có thể gả cho Thành Dương bá, hao hết tâm tư, đối đãi không khác gì với nữ nhi ruột thịt, bởi vậy trong lòng Thành Dương bá phu nhân vẫn luôn coi nàng giống như mẹ đẻ mà kính yêu "Ta nay, chỉ mong thái phu nhân vô bệnh vô tai, để ta có thể hầu hạ dưới gối."

Nói xong lại sai nha đầu bưng lên một hộp mạ vàng nhỏ, cười nói với Túc vương phi "Đây là bình an phù ta cung phụng tại trong chùa 10 năm, chỉ có ba cái, 2 cái kia cho bà bà của ta và thái phu nhân, vật này ta tự giữ cũng vô dụng, có lẽ nên cho công chúa, để nàng bình an, cũng chính là tâm ý của ta." Nói xong mở cái hộp này ra, lộ ra một lá bùa bình an nhỏ nhỏ bằng bạch ngọc, A Nguyên tò mò nhìn thoáng qua, chẳng biết sao dường như thật sự cảm giác được một luồng khí yên tĩnh, lại nghe Túc vương phi ở một bên cười xấu xa nói "Người đây là cho con dâu lễ gặp mặt?"

"Lời này, cũng là cô nương..." Thành Dương bá phu nhân liếc mắt nhìn Túc vương phi, thấp giọng nói, "Cũng là lời nương nương nên nói? Cần hải suy nghĩ cho danh dự của công chúa chứ."

"Ta cũng chỉ dám nói như vậy với người, ở trước mặt người bên ngoài, miệng của ta so với hòm còn kín hơn đấy." Tựa hồ bị Thành Dương bá phu nhân giáo huấn đã quen, Túc vương phi có chút chột dạ bao biện một chút, rồi mới đẩy Thành Dương bá phu nhân hỏi "Người đáp ứng hay không đây?"

"Đây là duyên phận của bọn họ, chúng ta tội gì phải nhúng tay đây?" Thành Dương bá phu nhân ngoài đoán rộng rãi mỉm cười nói "Nếu có duyên, tự nhiên có thể gặp nhau."

"Ta chỉ nhìn trúng người, cũng chỉ yên tâm để A Nguyên ở bên cạnh người mà thôi." Túc vương phi thấp giọng thở dài "Tiểu ma tinh này làm trong lòng ta rất bất an, làm nữ tử không dễ, tuy trong lòng thích nữ hài nhi, nhưng cũng không dám có nữ hài nhi." Thấy Thành Dương bá phu nhân cúi đầu, nghiêng tai lắng nghe, nàng liền thở dài nói, "Nay nàng coi như cũng được sủng, có cái phong hào công chúa, mấy ca ca cũng có thể làm núi dựa cho nàng, nhưng là ta lại nghĩ, thanh thế nhà chúng ta như vậy, nam tử chân tâm yêu thương A Nguyên có thể có sao?"

"Mặc kệ chân tâm thế nào, luôn phải làm ra bộ dáng thật lòng, không để công chúa chịu ủy khuất là đủ rồi." Thành Dương bá phu nhân khuyên nhủ, "Chân tâm giả ý, ai có thể phân biệt được? Sống khoái hoạt đơn giản, không nghĩ không lo không phải tốt sao?"

"Ta chính là không buông tay được." Túc vương phi sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nguyên, thấp giọng nói, "Ta giao phó nàng cho người, cũng yên lòng."

"Nếu như thế, ta có ba nhi tử, nương nương xem trúng ai, cứ việc lấy đi là được." Thành Dương bá phu nhân chẳng qua là đùa vui với Túc vương phi, vẫn chưa đặt ở trong lòng.

Nàng thấy A Nguyên còn nhỏ, ngày sau không hẳn không có quyết định của chính mình, tội gì vào lúc này nhất định ra quyết định chứ? Nhưng mà A Nguyên lại cảm thấy động lòng.

Giữa Thành Dương bá phu nhân và Túc vương phi cũng không có liên hệ máu mủ, con trai của nàng cũng không phải là biểu ca của mình, trong lòng nàng có thể tiếp thu mối quan hệ này. Huống gì đừng nhìn Túc vương phi đơn thuần nhưng lại không phải dễ gạt, Thành Dương bá phu nhân có thể giao hảo cùng nàng nhiều năm như vậy, có thể thấy được là người tốt thật sự, bà bà như vậy, chẳng phải là không khác gì mẫu thân? Nghĩ tới nữ mạo của Thành Dương bá phu nhân, A Dung cũng là nữ nhân, hai người khác nhất định cũng rất đẹp, nhớ tới Túc vương phi từng nói qua, Thành Dương Bá gia từ nhiều thế hệ trước tới nay đều không nạp thiếp, nghĩ như vậy, A Nguyên liền cảm thấy đây là ông trời tác hợp cho, lác lác thân thể nhỏ leo đến trước mặt Thành Dương bá phu nhân đang kinh ngạc,, cái miệng nhỏ vụn vụn vụn vụn.

Bà bà tương lai, nhất định phải đối tốt với A Nguyên nha!

"Đây là..." Thành Dương bá phu nhân làm sao có thể thấy qua đứa nhỏ đều già như vậy chứ? Lại nhìn Túc vương phi đang cười ha ha nói không ra lời, hồi lâu chính mình mỉm môi cười, ôm A Nguyên vào trong ngực, ôn nhu nói, "Công chúa thích ta sao?"

Trong ngực Thành Dương bá phu nhân vừa ấm lại vừa thơm, A Nguyên hạnh phúc lăn một vòng, yếu ớt kêu một tiếng.

Bà bà ôn nhu như vậy, A Nguyên về sau nhất định sẽ hiếu kính ngài!

"Nhìn nhìn, nhìn nhìn A Nguyên nhà ta, mới đó đã biết lấy lòng bà bà." Túc vương phi dờ khóc dờ cười nói với Thành Dương bá phu nhân.

Thành Dương bá phu nhân vừa cười vừa xoa coa lưng cho A Nguyên, làm A Nguyên thoải mái hít hít dựa sát vào lòng nàng, thuận tiện nghe Túc vương phi nói bóng nói gió hỏi, "Vậy, người đã hỏi kinh, hôn sự của A Dung đã có quyết định gì chưa?" Hỏi xong, liền nín thở nghe Thành Dương bá phu nhân đáp lời. Người kia lại chỉ nhẹ nhàng vuốt ve A Nguyên, thấp giọng thở dài, "Ta làm sao không nghĩ tới việc muốn hẳn lập gia thất chứ? Chẳng qua là năm đó, cao tăng của Bạch Mã tự từng nói hẳn có nhân duyên trời định, không thích hợp cưới sớm, ta bây giờ cũng không biết nhân duyên đó ở nơi nào."

"Trời đã định trước." Ánh mắt Túc vương phi trôi đi một chút.

Nếu là tứ hôn, không phải là trời đã định trước sao.

A Dung hừ hông, ngay cả tức phụ cũng chưa cưới được, A Nguyên nghe mà khoái hoạt cực kì, hận không thể điếu võ đương oai trước mặt A Dung ngay bây giờ.

"Nương nương cũng biết, năm đó cao tăng từng tính cho A Dung mấy quẻ, đều nhất nhất ứng nghiệm, ta làm sao dám làm việc lung tung chứ?" Thành Dương bá phu nhân thấp giọng nói, "Nay, ta chỉ muốn theo hai chữ tùy duyên, theo tâm ý của bản thân hẳn là được."

"Ta thấy, vị đại sư kia đoán cực chuẩn, đã không thích hợp sớm cưới vậy liền thả đi." Túc vương phi không có hảo ý đề nghị.

Thành Dương bá phu nhân dùng ánh mắt tín nhiệm nhìn nàng, làm nàng thấp ho một tiếng, kiên quyết không nhìn gương mặt ôn nhu kia.

Tức phụ tương lai của A Dung hừ hông nhất định là nhân vật đáng thương nhất trên đời, nghĩ tới kẻ đựng một chút là chọc bụng nhỏ của mình A Nguyên rung mình một cái, càng thêm dựa sát vào ngực Thành Dương bá phu nhân, tròn mắt chuyển chuyển, cảm thấy trong hai đệ đệ của A Dung, chọn một người để hào hào bồi dưỡng, tốt nhất là từ nhỏ dưỡng thành một phu nhân biết nghe lời tức phụ, như thế những ngày hạnh phúc của mình mới tới, nghĩ vậy liền ôm chặt hai cánh tay của Thành Dương bá phu nhân, cố gắng treo trên người của nàng, dự định lát nữa đi theo nàng ra ngoài nhìn 2 cái "Vô xe phòng hồ".

Túc vương phi trong lòng chứa chủ ý xấu xa, không dám nói nhiều với Thành Dương bá phu nhân nên chuyển hướng đề tài, cau mày nói, "Ta nghe tam ca nói, nhị tỷ tỷ đưa khuê nữ gả cho nhà của đồng nghiệp tỷ phụ, không phải có chút thương xót?" Nàng thấp giọng nói, "Nhị tỷ phụ chưa từng nạp thiếp, nhị tỷ tỷ lại có tính tình ôn nhu, ta chỉ sợ ngoại sanh nữ chưa từng thấy qua hậu viện tranh đấu, chịu nhiều mệt." Nói xong lại ai oán nói, "Đại tỷ tỷ còn từng nói với nàng, nếu là lo lắng cho khuê nữ thì để hai nhà kết thân, di làm bà bà sẽ không bạc đãi ngoại sanh nữ?"

Nhị tỷ của Túc vương phi là thứ tỷ của nàng, bản tính ôn nhu, trong mấy tỷ muội là người làm Túc vương phi đề ý nhất.

"Nhị cô thái thái tuy nghĩ như thế nhưng cũng có bất đắc dĩ, phía trên còn có cha mẹ chồng, sao có thể chính mình làm chủ được?" Thành Dương bá phu nhân trấn an nói, "Chỉ là ta nghe nói nhà kia cũng có giao hảo tốt với gia đình chồng của Nhị cô thái thái, tính tình hợp nhau lại có tình cảm thể gia, sẽ không để biểu cô nương chịu thiệt."

"Thế giao?" Túc vương phi nhăn nhó hỏi, "Thế giao có thể so với thân tỷ tỷ sao?!"

"Huống gì ta còn nghe nói, nhà kia gia đạo sa sút?" Túc vương phi cắn môi lo âu "Chỉ sợ gọi ngoại sanh nữ phải chịu ủy khuất thôi."

"Cao môn gả nữ, thấp môn cưới phụ." Trong lòng Thành Dương bá phu nhân quanh co nhiều ngã, thân nhiên nói "Gia đạo sa sút? Ta chỉ mong vậy, trong nhà phải dựa vào biểu cô nương để sống, vậy chỉ cần bóp chặt bạc, ai dám so đo với biểu cô nương?" Thấy Túc vương phi há to miệng nhìn nàng, Thành Dương bá phu nhân dịu dàng cười, nói tiếp "Biểu cô nương xuất giá, trong nhà tâu tử của ta có hai vị nha hoàn võ nghệ cao cường lại có ma ma quản sự theo cùng, người nhà kia thành thật sống thì thôi, nếu không thành thật, muốn vắn muốn vắn, tùy theo hẳn thích."

Nói xong, khoe mắt đuôi lông mày lại có vài phần lợi hại.

A Nguyên giương cái miệng nhỏ cùng mẹ ruột ngoác nhìn người đang nói lời hung hãn nhưng vẫn cười thật, hồi lâu, dùng sức dụi dụi con mắt.

Cái này... bà bà tương lai, có phải có chỗ nào không đúng không?

"Thì ra như vậy." Túc vương phi cúi đầu nhỏ giọng nói, "Nói vậy mà ma là do lục tỷ tỷ đưa qua?" Lục tỷ tỷ ở đây là mẹ đẻ của Tường Thư Vân, muội muội ruột của Anh quốc công, là nhân vật rất lợi hại, có thể há miệng là niệm quy củ gạt chết người ta, Túc vương phi từ nhỏ lớn lên cùng với vị lục tỷ này và Thành Dương bá phu nhân, luôn chỉ biết vui vui vẻ vẻ sống, vạn sự bình ổn, bây giờ mới biết được tỷ muội bên cạnh đều không có ai là ngồi không, tâm trạng thất lạc, quệt mồm nói, "Ta vô duyên đi lo lắng, lại hoàn toàn vô dụng!"

"Nương nương lo lắng cho biểu cô nương, ai sẽ không thích được đây?" Thành Dương bá phu nhân tựa hồ quen đồ Túc vương phi, ôn nhu nói, "Tâm nương nương như vậy, làm lòng ta vẫn luôn nhớ mãi."

Đang nói chuyện, Túc vương phi thấy A Nguyên không thành thật liền thờ người ra chọt chọt hai má thịt của A Nguyên nói, "A Nguyên là đang chê cười nương sao?" Cảm thấy xúc cảm không tệ liền thú vị chọt thêm vài cái, Thành Dương bá phu nhân mỉm cười đề xuống, nhìn A Nguyên hai mắt đắm lệ, ôn nhu nói, "Nương nương thích cùng công chúa chơi đùa, là muốn thể hiện tình cảm thôi." Thấy A Nguyên dùng sức gạt đầu, liền cười nói với Túc vương phi "Nương nương nay đã có công chúa, được đền bù đúng mong muốn sao?"

Túc vương phi và Thành Dương bá phu nhân, không biết là tốt số hay là mệnh ngạt, sinh mấy người đều là nhi tử, ngóng trông khuê nữ đến đỏ mắt, nay thấy Túc vương phi như nguyện, làm Thành Dương bá phu nhân sinh ra nhàn nhạt ghen tị.

"Đúng vậy, giờ ta trai gái song toàn." Túc vương phi mặt mày hớn hở nhìn khuê nữ nhìn mình hận hận rồi nhào vào ngực bạn thân, râm rì làm nũng, cười nói, "Nếu người hâm mộ ta thì đem A Nguyên mang về nhà nuôi đi, ta tất sẽ không làm người thất vọng." Lại đem chuyện lý thú trong ngày thường của A Nguyên ra nói, thấy trong mắt Thành Dương bá phu nhân hiện vẻ ngạc nhiên, hải lòng im miệng, nhìn A Nguyên được khích lệ đang đương đương tự đắc, càng thêm lần lộn làm nũng chớp mắt hỏi, "Mấy huynh đệ A Dung đâu?"

"Đang ở phía trước nói chuyện với vương gia." Thành Dương bá phu nhân sờ sờ thân thể nhỏ của A Nguyên, ôn hòa nói "Hôm qua ở trong cung, vương gia nói vài lời hay cho bá gia, trong lòng bá gia cũng cảm kích." Vợ chồng bọn họ ở tại quan ngoại rất nhiều năm, trong quân đội rất có sức ảnh hưởng, nếu là để cho hoàng thượng kiêng kị, chỉ sợ ngay cả tiền đồ của mấy hài tử trong nhà cũng bị cản trở, bởi vậy lời nói của Túc vương là thập phần trân quý.

"Đều là người một nhà, nói gì vậy chứ." Túc vương phi thấy hảo hữu trong mắt có thích ý, làm bộ khí định thần nhân lại nhịn không được thấp giọng hỏi "Người vừa hỏi kinh, liền đi gặp đại bá nương, hôm nay lại tới gặp ta, cả ngày không ở trong nhà, đệ muội của người có thể nói điều gì khó nghe không?" Thấy bạn tốt mỉm cười, liền cười lạnh nói "Đó là cái thứ gì, dám ở trước mặt chúng ta bừa bãi như vậy! Năm đó bằng gia thế của nàng, xách giày cho ta cũng không xứng! Bất quá là có mấy vị trưởng bối có chức vị, nàng liền có thể như vậy sao?!"

Đệ muội này là nói tam đệ muội của Thành Dương bá phu nhân, ý vào nhà mẹ đẻ là xuất thân Thanh Lưu, rất chướng mắt Thành Dương bá phu nhân từng là nha hoàn, cả ngày ép buộc.

"Nàng bất quá là lo lắng thân phận của ta, liên lụy nữ nhi của nàng mà thôi." Thành Dương bá phu nhân cũng không lưu tâm, chỉ cười nhạt nói, "Nàng chỉ muốn phân gia, hoặc là chèn ép ta ra khỏi Bá Tước phủ, cũng không suy nghĩ một chút, trong kinh này, là nàng quen biết nhiều, hay là ta nhiều." Huống hồ trong kinh đều là những kẻ hám lợi. Nay Thành Dương bá đang có đề sủng, lúc này phân gia, dù là lỗi của Thành Dương bá, người bên ngoài cũng chỉ sẽ nói là tam đệ muội không biết nặng nhẹ đúng mực. Chỉ thờ ơ lạnh nhạt là đã có thể làm thanh danh của tam đệ muội suy sụp, tội gì Thành Dương bá phu nhân phải tự mình động thủ?

"Ta chỉ đáng thương cháu gái kia, là một đứa bé ngoan, chỉ là..." Thành Dương bá phu nhân nói đến đây thì lắc đầu cười nói "Mà thôi, đi một bước tính một bước. Nếu là nàng cung kính với ta, ta vì nàng tìm một người tốt thì có khó khăn gì?" Nếu không cung kính... Thành Dương bá phu nhân vuốt ve lưng A Nguyên, khoe miệng tươi cười, lại làm A Nguyên cảm thấy lạnh run "Nếu là nàng và nương của nàng là một dạng, tuy không bỏ đá xuống giếng, ta cũng đành phải thờ ơ lạnh nhạt." Nếu không phải tam đệ của Thành Dương bá cũng là từ nhỏ lớn lên với nàng, Thành Dương bá phu nhân làm sao có thể nhẹ nhàng buông tha như vậy!

A Nguyên lại cảm thấy rất thoải mái và buồn ngủ, nhưng vẫn ôm tay bà bà tương lai không buông. Thấy nàng mệt mỏi, Thành Dương bá phu nhân vội vàng dỗ dỗ, nhìn nàng nhắm mắt lại, mới đặt A Nguyên ở một bên giường, mỉm cười nhìn Túc vương phi chỉ tay ra phía ngoài, hai người ra gian ngoài tâm sự. Trong buồng yên tĩnh, A Nguyên nhìn không được ngủ trong chốc lát, khi tỉnh lại thì thấy trong phòng chỉ có một nha đầu tựa vào giường đang thuê Hoa, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn mình, tiếng hai vị trưởng bối ở bên ngoài ầm ầm truyền đến.

A Nguyên dụi dụi chân, đang muốn gọi vài tiếng để nha đầu kia ôm mình đi ra ngoài chơi đùa, thỉnh linh thấy ở trên giường có một đĩa điểm tâm, trong mắt liền sáng ngời, nuốt nước miếng một cái, A Nguyên cẩn thận nhìn nha đầu kia rồi lăn lông lốc ngồi dậy, cẩn thận lăn đến bên cạnh đĩa điểm tâm, nhìn từng miếng điểm tâm trắng lại tỏa ra từng đợt hương thơm, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều thịt của A Nguyên liền lộ ra vẻ hạnh phúc, ngửa cổ nhỏ lạng lẽ cảm tạ ông trời.

Trời thương xót, A Nguyên đã rất lâu không có ăn được ngọt ngào điểm tâm.

Chà xát móng vuốt nhỏ, A Nguyên cười đến mức ngay cả nước miếng cũng chảy ra, thấy điểm tâm đáng yêu như thế, nhất thời lại có chút luyến tiếc ăn, chỉ vòng quanh đĩa điểm tâm dùng sức động mũi nhỏ hít vài hơi rồi mới cười ngây ngô đưa tay mập ra, mắt thấy có thể chộp được điểm tâm tới tay lại nghe được sau lưng truyền đến một tiếng cười khê, ôn nhuận giống như gió xuân lại làm cả người A Nguyên đột nhiên dựng tóc gáy, quay người lại liền thấy một thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần đang lộ ra một nụ cười ôn nhuận, nghiêng đầu hỏi, "A Nguyên đang làm gì?"

Thấy đúng là A Dung xấu xa, A Nguyên ngao ngao kêu hai tiếng, giờ chân đạp đạp để hấn cách mình xa chút, nhưng mà thấy thiếu niên này một chút cũng không sợ công chúa điện hạ uy hiếp, ngược lại còn tiến lên ngồi ở bên cạnh mình, A Nguyên thấy cả người đều không tốt.

A Dung thấy đứa bé hằm hừ lắc lắc thân thể nhỏ bò đi, ánh mắt rơi vào đĩa điểm tâm dưới tay A Nguyên, chợt nhủ mày thò người ra ôm A Nguyên vào trong lòng, biết đứa bé này đôi sắc đẹp không có cách nào chống cự, liền đưa gương mặt xinh đẹp tuyệt trần để sát vào mặt A Nguyên, quả nhiên thấy tròng mắt nàng liền thẳng, trong lòng cảm thấy thú vị, lại biết nếu lúc này cười đứa nhỏ sẽ thẹn quá thành giận, nên chỉ mím môi ôn nhu nói, "A Nguyên không thích ta như vậy, làm ta rất khó sở." Nói xong, đôi mi thanh tú hơi nhíu.

A Nguyên nhìn thiếu niên nhăn mày, tự động che mũi nhỏ đang nóng lên của mình.

A Dung nhìn là biết A Nguyên đã bắt đầu chảy nước miếng đối với mình, cảm thấy hết sức hài lòng, sờ sờ đầu A Nguyên ôn hòa hỏi, "A Nguyên vừa rồi, đang làm gì?" Thấy đứa bé chợt dạ quay đầu không để ý tới, lại chậm rãi hỏi, "Là cảm thấy điểm tâm thật ngon miệng sao? Kỳ thật..." tại ánh mắt kinh ngạc của A Nguyên, hần thấp giọng cười nói, "Tuy rằng A Nguyên tuổi còn nhỏ, không thể ăn nhiều, nhưng là chỉ có một ít ngọt, vẫn là có thể, đúng không?"

Tri kỷ nha!

A Nguyên cảm thấy A Dung cũng không phải chán ghét như vậy, nhất thời hưng trí bưng bưng chờ đợi, mắt thấy thiếu niên này cúi đầu mỉm cười đưa bàn tay trắng nõn ra bốc lên một khối điểm tâm, nàng vội vàng mở cái miệng nhỏ của bản thân ra, ánh mắt sáng ngời, yêu cầu cho ăn.

"Quả nhiên rất ngọt." trong ánh mắt tha thiết của A Nguyên, thiếu niên này chỉ cười một tiếng, thản nhiên đưa điểm tâm vào trong miệng mình, rồi nhìn A Nguyên đang tròn tròn mắt ôn thanh nói, "A Nguyên có cảm giác được không?"

Bị A Dung hù hòng khi dễ lần nữa, câu trả lời của công chúa điện hạ chính là ra sức đánh tới, a ô một ngum, hung hăng cắn lên khóe miệng của ai đó, khi người ta còn đang ngây dại không nghĩ tới A Nguyên sẽ bưng nỏ, liếm hết lớp đường ở miệng thiếu niên vào trong miệng của mình. Cục thị nhỏ còn thật sự nghĩ!....

Quả nhiên rất ngọt!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chương 37

Thấy thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần lần đầu mất đi tươi cười bình thường, giờ vẫn đang lặng lẽ sờ khóe miệng của mình, A Nguyên cảm thấy như mình đã chiến thắng A Dung một lần, rất là vui sướng, dịu võ dương oai ngửa cổ nhỏ kêu hai tiếng a a với A Dung, đợi một lát mà chỉ thấy A Dung cúi đầu nhíu mày, tựa hồ đang tự hỏi chuyện gì đó, nàng không có hảo ý tiến sát vào thiếu niên này, chuẩn bị lại cắn hấn một ngum, nhưng mà khi A Dung rũ đầu xuống, nàng nhìn thấy toàn bộ dung nhan như hoa như ngọc của thiếu niên này thì lại một lần nữa ngây dại chảy nước miếng nhìn A Dung ngẩn người.

Khuôn mặt nữ nhân của A Dung vẫn luôn làm người ta choáng váng.

Lúc sau lại thấy thiếu niên này khề nhúc nhích, lại một lần nữa cười một tiếng, rồi quay đầu đưa ánh mắt hướng về A Nguyên, thấp giọng nói "Vừa rồi, thật thích phải không?"

Quả thật rất ngọt.

Bị A Dung cười đến tình mê ý loạn, A Nguyên ngốc ngốc gât gât đầu, làm nụ cười trên mặt A Dung càng thêm sâu.

"Như thế..." A Dung nhướn mày, trong ánh mắt thèm nhỏ dãi của A Nguyên lại một lần nữa bỏ vào trong miệng mình, vừa cắn điểm tâm vừa mỉm cười hỏi A Nguyên "Cho A Nguyên một ít, A Nguyên có muốn hay không?" Nói xong, lại đặt A Nguyên vào lòng mình, bóp điểm tâm trong tay thành mảnh rất nhỏ, thấp giọng nói, "Người còn nhỏ, không thể ăn nhiều đồ ngọt, chỉ cho người thỏa mãn tâm nguyện thôi, có được không?" Thấy A Nguyên lo lắng không yên ôm lấy tay mình há miệng cắn khối điểm tâm kia, hần sờ ngấn thịt nhỏ ra từ người nàng, cười nói "Không nên gấp gáp."

Hắn bây giờ mới phát hiện, thì ra xem bộ dáng hài lòng của hài nhi này, trong lòng cũng thật vui vẻ.

Tuy rằng điểm tâm không nhiều, nhưng A Nguyên cũng biết bây giờ mình tiêu hoá những thứ đó không tốt nên cũng không so đo chỉ lo ăn điểm tâm, khi hết rồi lại liếm sạch đường và bột dính trên đầu ngón tay của A Dung, trong ánh mắt ý vị thâm trường của A Dung, nàng thỏa mãn xoa xoa cái bụng nhỏ của mình rồi lại râm rì kêu lên, cầm tay A Dung hướng tới bụng nhỏ muốn hấn nhu nhu, xúc tiến tiêu hóa, để lát nữa còn có thể tiếp tục ăn.

Nhìn bộ dáng đương nhiên của đứa nhỏ này, A Dung bất đắc dĩ cười cười, thuận thực cho nàng xoa bụng làm A Nguyên thích ý híp mắt nhỏ giọng kêu râm.

A Nguyên đang hưởng thụ mỹ nhân hầu hạ, lại nghĩ tới câu ngạn ngữ "Tình nắm quyền thiên hạ, say nằm gối mỹ nhân", cảm thấy mình làm công chúa, còn nhỏ tuổi đã thực hiện một nửa mục tiêu chung của nhân sinh, rất là vừa lòng, nghe được bên ngoài có âm thanh truyền đến, lười biếng nghiêng đầu thì thấy Túc vương phi và Thành Dương bá phu nhân cùng tiến vào, thấy A Dung và A Nguyên thập phần hài hòa, Túc vương phi trên mặt liền lộ ra bộ dáng vui vẻ, cười nói với bạn thân "Bọn họ thật tốt, có..." gạt ra những câu không nên, Túc vương phi khó khăn nói, "Có tình cảm thanh mai trúc mã."

Thành Dương bá phu nhân chỉ biết nhìn nàng một cái rồi vượt thái dương của mình, thấy A Dung còn đang ôm A Nguyên không buông tay, trong lòng chẳng biết tại sao cũng khẽ nhúc nhích, lại nghĩ không ra chỗ nào không đúng, chỉ cười cười quay về phía sau nói, "Học tập huynh trưởng của các con, về sau ở cùng với công chúa..."

"Gọi A Nguyên." Túc vương phi ở một bên ôn ào.

"ở một chỗ với A Nguyên mười mười, không thể để cho người nào khi dễ nàng."

A Nguyên nghe được Thành Dương bá phu nhân nói liền biết đây chính là 2 nhi tử sau của nàng, trong lòng có chủ ý xấu xa, từ trong ngực A Dung xoay người lần đến trên giường, nằm lỳ ở trên giường tha thiết về phía đối diện, trong lòng mỹ mãn nghĩ, Thành Dương bá phu nhân và A Dung đều là xinh đẹp như vậy, 2 tiểu đệ chắc sẽ tốt hơn một chút, nàng mang theo vô số mong đợi lại thấy 2 đứa nhỏ cao lớn lên tiếng từ phía sau Thành Dương bá phu nhân đi ra, nhìn ra còn cao hơn A Dung, A Nguyên nhất thời ngây dại.

"A Đồng và A Hoài, bây giờ càng thêm giống phụ thân rồi." Túc vương phi không có nhìn thấy A Nguyên cúi đầu, nàng quay cười nói "Trong 3 đứa nhỏ, chỉ có A Dung không giống phụ thân, lại cũng không giống ngoại. Ta thấy hắn có vài phần giống cậu hân hơn." Túc vương phi về mặt bát quái nói "Nói đến cậu A Dung, ta nghe nói hai năm trước, tàu tử của ngoại giương kiếm đuổi giết một thứ nữ của quan gia, sau đó còn mang theo quân binh vây quanh phủ đệ kia, suýt nữa đốt nhà người ta?"

Tàu tử của Thành Dương bá phu nhân chính là tôn thất nữ. Tuy lễ pháp có nhiều chỗ khắc nghiệt nhưng mà đối với nữ tử hoàng thất thì được khoan dung hơn nhiều, vậy nên hành vi của quý nữ tôn thất cũng làm thế nhân ăn không tiêu, Túc vương phi vừa nói tới lại cảm thán nói "Ta lại hâm mộ tính tình như vậy, bằng không chỉ làm thế tử hiền lương để phu quân cưới tiểu lão bà đường thứ tử thứ nữ, cuộc sống này làm sao có thể khoái hoạt đây?"

"Nghe nhầm đồn bậy mà thôi." Thành Dương bá phu nhân nghe xong tin đồn khoa trương như vậy, khẽ cau mày nói, "Trong kinh ngày càng thêm nhiễu loạn. Chẳng qua khi đó là tới cửa la mắng vài câu, như thế nào lại thành tàu tử ương ngành vây phủ vậy?" Thấy Túc vương phi khoe miệng hơi hơi nhảy lên, nàng cũng biết đứng ở cổng lớn nhà người ta chửi ầm lên cũng thật buồn hân, chỉ bắt đắc dĩ nói, "Tàu tử là quý nữ tôn thất, thân phận vốn là tôn quý, chẳng lẽ tới nhà ta là để chịu ủy khuất? Ta là không gặp được thứ nữ kia..." Thành Dương bá phu nhân cười lạnh một tiếng, hiển nhiên là nổi giận nói "Tuồng leo lên ca ca ta để nâng đỡ nhà mẹ đẻ, thật giỏi tính toán, không cho nàng biết biết lợi hại, còn thật cho rằng tới nhà môn đưa cơm vài lần cho ca ca, để người ta trông thấy, thanh danh hồng rồi sẽ làm ca ca không thể không nạp nàng sao?!"

Nói xong, mặt giận tái đi.

A Nguyên chưa từng thấy qua em gái chồng đứng ở bên tàu tử nói chuyện như vậy, càng thêm cảm thấy Thành Dương bá phu nhân hợp với tính tình của mình, vậy mới lần nữa nhìn nhìn 2 đứa nhỏ tuổi tác xấp xỉ đang đứng rất thẳng giống như binh sĩ, một đứa tám tuổi, một đứa khác so với các huynh đệ còn nhỏ hơn một chút, tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng biểu tình nghiêm túc, cuối cùng nàng cũng không bỏ được hảo bà bà như vậy, liền quyết định đối hai nam hài này rộng lượng một chút, leo đến bên giường, đôi tròn xoe mắt loạn chuyển.

A Dung cúi đầu nhìn A Nguyên về mặt xấu xa, không biết nàng muốn làm gì nên yên lặng theo dõi diễn biến.

A Nguyên hí hóp nhìn nhìn hai người này, rồi hướng về phía nam hài lớn tuổi hơn y y nha nha kêu một tiếng, đưa tay nhỏ của mình ra.

Nam hài này mờ mịt nhìn lại trong ánh mắt chờ đợi của A Nguyên.

Còn không mau đến hầu hạ công chúa điện hạ!

A Nguyên lần nữa kêu hai tiếng, thấy tiểu tử này ánh mắt càng thêm mê mang, đàn động, quyết định không cho gia hỏa kém may mắn chỉ này cơ hội thứ hai, trong lòng mặc niệm "Người về sau nhất định sẽ hối hận!", một bên vừa quay đầu, đối với phía dưới kia càng hàm hậu chút nam hài nhi đối qua tiểu cánh tay.

"Đại ca..." A Hoài vốn không quá sáu tuổi, chẳng qua là đáng người giống với phụ thân, nên nhìn có vẻ lớn tuổi chút, thấy A Nguyên thông minh cổ quái như vậy, cũng không biết nên làm thế nào cho phải, luống cuống nhìn chung quanh một lần, thấy mẫu thân và vương phi nương nương đều không nói gì chỉ mỉm cười nhìn qua, có ý xấu không lên tiếng nói với hân đưa bé này muốn gì, nhất thời trong mắt gấp đến chảy ra nước mắt, vội vàng nhìn đại ca mình sùng bái nhất thỉnh cầu trợ giúp, thấy ánh mắt đại ca nhìn cục thịt nhỏ có chút dị sắc, liền ủy khuất không dám hỏi nhiều.

Thì ra, cục thịt nhỏ này đạp chân trên thuyền mình mà vẫn mong chờ đệ đệ của mình.

A Dung quả thực bị vật nhỏ này làm tức tới muốn cười, thấy cục thịt nhỏ còn không nhận được mà hướng về phía tam đệ A Hoài kêu to, hân đưa tay chụp tới, đặt A Nguyên ở trong tay, cúi đầu dùng ánh mắt như thu thủy cười hỏi, "A Nguyên cảm thấy ta không tốt sao?" Thấy A Nguyên về mặt tiếc hận nhìn 2 đệ đệ, hân vươn tay ra gỡ gỡ trên cằm trắng nõn béo của A Nguyên vài cái, thấy A Nguyên lần một vòng trong lòng mình mới vừa lòng, vừa cù cho nàng nhột vừa không có hảo ý nói "Sau này, không thể tùy tiện gọi người ôm ngoại, nam nữ thụ thụ bất thân, để người nhìn thấy sẽ làm thanh danh của ngoại bất lợi."

Đúng là lời hay, A Nguyên cảm động nghĩ A Dung đang vì mình suy nghĩ, nên không có phản kháng.

Thành Dương bá phu nhân mang theo vài phần húng thú nhìn A Dung, thấy thiếu niên đỏ mặt, cũng không nói gì, chỉ ôn thanh nói "Nghe rõ chưa? Đùa giỡn với các tỷ muội, cần chú ý đúng mực." Nói tới hai chữ đúng mực ánh mắt của nàng quét qua A Dung rồi rơi vào người Túc vương phi đang chột dạ lui đầu không nói lời nào, nhìn hai người cười làm lạnh với mình, cuối cùng vẫn là mềm lòng, thờ dài nói "Vẫn phải xem ý muốn của chính công chúa thôi." Trừ tính như vậy, vốn là muốn cam đoan trong tương lai A Nguyên sẽ hạnh phúc, nhưng đối với Thành Dương bá phu nhân mà nói, ý nguyện của A Nguyên khả ái lại quan trọng hơn một chút.

"Ta thấy, khuê nữ của ta không bay ra khỏi lòng bàn tay của A Dung đâu." Thấy A Nguyên được A Dung vuốt thuận mao, nhuyển nhuyển hồ hồ ghé vào trong ngực thiếu niên, yếu ớt chỉ vào cái đĩa điểm tâm, khi thiếu niên lắc đầu nói gì đó lại ôm lấy cánh tay của thiếu niên không buông, Túc vương phi nhỏ giọng thăm thì nói, "A Nguyên giống ta, sao có thể là đối thủ của A Dung chứ?" Thấy Thành Dương bá phu nhân mỉm cười lắc đầu về mặt bất đắc dĩ, nàng lại dựa vào người bạn thân nhỏ giọng nói, "Nếu A Dung đối với A Nguyên giống như vương gia trân trọng ta, như thế mới gọi là ông trời tác hợp cho, đúng không?"

Thành Dương bá phu nhân chỉ cười, không chịu nói gì.

A Dung lớn tuổi hơn A Nguyên nhiều như vậy, Túc vương phi vậy mà chịu nghĩ tới việc hôn nhân sau này, nàng tội gì đội nước lã vào lúc này chứ? Huống gì A Nguyên quả thật không giống đứa nhỏ bình thường, tuy rằng cổ quái nhưng không tranh cãi âm thầm làm cho người ta mất kiên nhẫn, Thành Dương bá phu nhân vẫn thật thích, cũng cảm thấy A Nguyên rất tốt. Chỉ là muốn đứa nhỏ này còn không biết thế sự, trong lòng liền thờ dài, chỉ muốn nếu là thương thiên phù hộ, ngày sau A Dung và A Nguyên thật sự có kết quả tốt, vậy cũng thật tốt.

Phu quân của nàng hiện nay ở trong triều là người chạm tay có thể bỏng, lại có tước vị, tuy căn cơ không có thâm hậu như huân quý nhà khác nhưng vẫn có thể thế xứng đôi với công chúa.

Nghĩ đến đây, Thành Dương bá phu nhân không tiếp tục lo lắng, chỉ mỉm cười nhìn A Dung ôm A Nguyên đùa giỡn, lại nhìn 2 tiểu nhi từ đang ngốc ngốc nhìn ca ca, không khỏi bụm miệng lặng lẽ nghĩ, chẳng lẽ năm đó khi sinh dục A Dung nàng đã dùng hết toàn bộ trí thông minh của các nhi tử? làm sao mà lại cứ ngốc ngốc vậy chứ? Tự cảm thấy thú vị, Thành Dương bá phu nhân ngồi ở một bên mỉm cười. Nụ cười này giống như hoa xuân nở rộ, lại có một loại ý nhị qua nhiều năm mới có, làm A Nguyên đang cò kè mặc cả, tranh thủ ăn thêm chút điểm tâm với A Dung, nhìn thoáng qua liền giật mình.

Bà bà thật là đẹp mắt, nhưng mà cũng làm con dâu áp lực rất lớn nha.

A Nguyên thấy A Hoài hàm hậu như vậy, không khỏi chà xát móng vuốt.

Nhìn hẳn nghe lời A Dung như vậy, bên trước bên sau bưng trà cho A Dung, quả thực chính là một tiểu đệ hoàn mỹ, tuy rằng không thích hợp làm phu quân, nhưng về sau làm tùy tùng, làm lợi kiếm khi công chúa điện hạ khi dễ người cũng rất tốt. Lấy tay mập sờ sờ cảm mập, A Nguyên nhìn không được cười khanh khách hai tiếng, ba tầng thịt mỡ run lên một cái, trong lòng nữ nhân thật sự, không hề hay biết bộ dáng này toàn bộ đều rơi vào mắt A Dung, hẳn cười lên xinh đẹp tuyệt trần lại mang trên mặt vài phần ý tứ không rõ, A Nguyên không nhìn thấy nhưng A Đồng và A Hoài đang đứng một bên giống như hộ vệ lại đồng thời run run thân thể.

Lần trước đại ca lộ ra nụ cười như thế, ba huynh đệ Võ Uy Hầu đắc tội bọn họ bị đại ca hại tới mức xem bị cha ruột thất cổ đó.

A Nguyên dĩ nhiên không biết vị mỹ nhân đang ôm nàng trong lòng đã quyết định phải cho nàng biết chân đạp hai thuyền là loại hành vi cỡ nào không nên, nàng còn đang ôm lấy vật áo của mỹ nhân mà ngây ngô cười. Ở chung như vậy thật có hương vị hòa thuận, thấy A Nguyên và A Dung vui đùa với nhau, Túc vương phi trong lòng vui vẻ liền tề mi lộng hẳn với Thành Dương bá phu nhân, nhìn thế nào cũng rất là cổ quái, các nha đầu đứng sau làm như không nhìn thấy nhưng lại nhìn cười tới phát run, Thành Dương bá phu nhân mỉm cười nói, "Đề người nhìn thấy, lại nói nương nương không ôn trọng."

Nói xong, lại đưa ra ngón út du đưa ở trên mặt, lộ ra tính chút tính trẻ con.

Túc vương phi và Thành Dương bá phu nhân ở trước mặt người khác hoặc ôn nhu ân cần hoặc là ôn trọng hào phóng, nhưng ở trước mặt bạn thân lại lộ ra tính tình thật của mình.

"Phượng Khanh thế nào rồi?". Thành Dương bá phu nhân và Túc vương phi cười đùa trong chốc lát rồi nghỉ ngơi, "Trước khi ta hồi kinh, nghe nói bệnh của Phượng Khanh đã tốt hơn nhiều, vốn muốn tới thăm nhưng không nghĩ tới lại không ở trong phủ?"

"Đi biệt viện tĩnh dưỡng cùng với Thư Vân rồi." Túc vương phi cười nói, "Hai bên phủ bây giờ ồn ào như vậy, A Khanh thân thể vốn yếu đuối, sao có thể nghỉ ngơi tốt đây? Huống gì...." nàng nhỏ giọng cười nói "Có Thư Vân ở đó, ta cũng thích cho 2 đứa nhỏ chung đụng nhiều hơn."

Thành Dương bá phu nhân thấy nàng chân tâm chân ý đặt Phượng Khanh ở trong lòng, trong lòng thờ dài nhưng trên mặt vẫn luôn tươi cười.

Nàng từ nhỏ bằng tuyệt thông minh, lại cùng Túc vương phi lớn lên, ngay cả thời điểm xuất giá cũng chênh lệch không nhiều. Năm đó lần đầu tiên có thai Túc vương phi, nàng đã từng đi thăm, lúc ấy đã nhận ra không đúng, lại còn chuyện của Hoàng thượng và nữ tử kia, nàng đã trùng hợp được nghe qua một lần, từ khi Phượng Khanh sinh ra, trong lòng nàng đã sợ đó không phải là con ruột của Túc vương phi, nhưng mà bởi vì Túc vương phi luôn yêu thương Phượng Khanh, lại liên lụy đến bí sự hoàng gia, nàng dĩ nhiên sẽ giả ngu làm như không biết, chỉ đối đãi với Phượng Khanh như con ruột của Túc vương phi, cũng không ngăn trở Phượng Khanh thân cận với A Dung, chỉ là lòng người đều có điểm thiên vị, mấy năm nay nàng ở bên ngoài luôn lo lắng Hoàng thượng sẽ vì con ruột mà suy tính, đưa vị trí thế tử của Túc vương cho Phượng Khanh, làm Phượng Khanh thiệt thòi.

"Bây giờ thì đại gia đều hoan hỉ." Thành Dương bá phu nhân thấp giọng nói trong ánh mắt mê hoặc của Túc vương phi.

"Không phải vậy sao, lục tỷ tỷ trước nay luôn lo lắng hôn sự của Thư Vân, e sợ Thư Vân bị ủy khuất, nay gả cho A Khanh, lục tỷ tỷ còn phải lo lắng gì đâu?" Túc vương phi vô tri vô giác cười nói.

Thành Dương bá phu nhân ánh mắt ôn hòa nhìn bạn thân vẫn luôn hồn nhiên thiên chân, khóe miệng gọi lên tươi cười ôn nhu .

Năm đó, trong mấy nữ nhi cùng xuất giá ở Anh quốc công phủ, Túc vương phi là người thiên chân vô tà nhất, tới giờ vẫn chưa bao giờ thay đổi.

"Sắp tới, tìm thời gian rảnh rồi, chúng ta gặp nhau đi?" Thành Dương bá phu nhân mỉm cười nói.

Túc vương phi dĩ nhiên gật đầu, lôi kéo bạn thân nói nói cười cười. Đến buổi tối, khi Túc vương và Thành Dương bá tiến vào, mọi người nói chuyện một lát rồi cùng dùng cơm, A Nguyên chày nước miếng, ở trên giường kêu to. Bộ dáng cực kì đáng thương làm A Dung có chút không đành lòng, tiến lên ôm nàng vào lòng rồi ngồi trở lại bàn cơm, nhìn cục thịt nhỏ còn dám làm ra bộ dạng ngây thơ giả ngu tóm lấy thịt heo trên bàn, hần liền cầm lấy tay mập cười nói "Ăn cái này, cẩn thận bị bệnh."

Không cho ăn, người ôm bạn công chúa đến đây làm cái gì? Đại gia đều ăn thịt còn ta nhìn? !

A Nguyên lặng lẽ phẫn nộ.

Ngay khi nàng nghĩ khóc lóc lăn lộn để kiếm miếng thịt ăn đỡ thèm thì nghe thấy tiếng cười bên ngoài truyền vào, ngẩng đầu lên thì thấy Phụng Khanh trên mặt mang theo vài phần hồng nhuận tiến vào cùng với Tường Thư Vân, thấy 2 nhân vật cực mỹ ở cùng một chỗ, rất có phong thái trích tiên, ánh mắt A Nguyên liền sáng người, làm sao còn quan tới A Dung và thịt heo? Liều mạng nhào lên, thò người về hướng Phụng Khanh cầu ôm ấp.

Phụng Khanh thấy A Nguyên vội vàng, trên mặt liền lộ ra tươi cười thật lòng, chế nhạo liếc nhìn A Dung , rồi tự mình tới ôm A Nguyên, bất thành linh cảm thấy trên tay thật nặng, suýt nữa làm muội muội đang chày nước miếng rớt xuống đất, Tường Thư Vân vội vàng giúp Phụng Khanh ngồi xuống, xong hần thấp giọng nói, "Như thế nào như vậy..." Nhưng mà thấy muội muội một thân thịt mỡ mềm mềm cũng rất đáng yêu, biết muội muội xưa nay thông minh, chỉ thích nghe khen, bèn cười nói, "Đáng yêu như vậy chứ?" Nói xong, lại tựa vào tường làm nhẹ bớt áp lực trên tay .

Muội muội mập như vậy làm huynh trưởng tay trái gà không chặt ôm thật gian nan a.

A Nguyên được khen ngợi, đắc ý dào dạt , dùng ánh mắt cao thâm quét qua mọi người trên bàn, trong lòng nghĩ vẫn là mỹ nhân đại ca có mắt a.

Quệt mồm cắn mỹ nhân đại ca một ngụm, lại y y nha nha vuron ra tay mập nín áo Tường Thư Vân du thủy, khi thấy bát sữa được đem ra nàng liền ngửa bụng lên trời há to miệng, nhắm mắt chờ đợi mỹ nhân đại ca cho ăn. Quả nhiên trong chốc lát liền có một muống sữa nhỏ rơi vào miệng, nàng nuốt xuống, rất hài lòng há mồm lần nữa. Khi thấy no rồi, A Nguyên lại lười biếng kêu hai tiếng, liền có người ôn nhu chùi miệng cho mình.

Cuộc sống như thế thật là hạnh phúc nha.

A Nguyên hớn hờ mở mắt ra thì thấy A Dung đang mỉm cười đặt chén nhỏ trên tay qua một bên, rồi dùng tấm khăn mềm mại chùi cho mình, vội vàng quay đầu thì thấy Phụng Khanh tuy ôm nàng nhưng chỉ là mỉm cười nhìn động tác của A Dung, nàng quệt mồm ụng vào ngực Phụng Khanh, thuận tiện chùi hết sữa còn lại vào vạt áo của đại ca, cả bàn ăn đều cười ò lên, A Dung trở về bàn chỉ bình tĩnh khẽ cười, nửa điểm ngưng ngưng cũng không có.

"A Dung đối với A Nguyên thật tốt." Túc vương phi nhỏ giọng nói.

"Vốn nên như vậy." Phụng Khanh cảm thấy A Dung rất có nhãn lực, vừa lòng cực kì nhưng lại cười nhạt nói.

A Nguyên thấy ngay cả 2 tiểu tử ngốc A Đồng và A Hoài cũng đang nhìn mình, chỉ có riêng Thành Dương bá ai cũng không để ý, cúi đầu lặng lẽ lấy một con cua, cũng không để nha đầu động thủ mà tự mình lấy thịt cua gạch cua đặt trong đĩa nhỏ, thấy sắp thành ngọn núi nhỏ mới tưới thêm ít dấm chua, rồi im lặng đẩy đến trước mặt Thành Dương bá phu nhân, lại tiếp tục cúi đầu gấp một miếng cá cho Thành Dương bá phu nhân, còn thấp giọng nói, "Dù sao cũng mạng tính hần , chó ăn quá nhiều, không tốt cho thân mình người."

Túc vương thấy tiểu tử này cẩn thận như vậy lại cảm thấy tức muốn chết .

Tử ân ái ở nhà người khác là chuyện thật sự quá đáng ghét ! Thấy Túc vương phi cắn môi hăm mộ, Túc vương cắn răng nghiêng lợi nghĩ, năm đó khi Thành Dương bá rời kinh thành còn không chân chó như vậy đâu, nay lại nâng cao một bước? Trong lòng phẫn hận, lại nhìn xuống mà gấp một con cua mập, trong lòng chửi má nó, trên tay lại không ngừng lấy thịt cua, ân cần hỏi Túc vương phi "Có muốn uống rượu không?" rồi liền thanh gọi nha đầu đi nấu 1 bình rượu ấm, lại khiêu khích nhìn Thành Dương bá đang vững như Thái Sơn.

Đệ nhất trân trọng thê tử trong kinh, vĩnh viễn là Túc vương điện hạ!

Thành Dương bá trầm mặc nhìn Túc vương đang dương dương đắc ý, bất động thanh sắc, nhưng mà chiếc đĩa lừa xương cá lại càng thêm nhanh nhẹn.

A Đồng và A Hoài bị phụ thân kẹp ở giữa, mờ mịt nhìn 2 trưởng bối, không hiểu xảy ra chuyện gì.

A Nguyên nhìn hai trưởng bối so ân cần trong lòng hăm mộ, nhưng mà ánh mắt rơi vào A Dung, người lúc này ân cần dứt sữa rồi chùi mép cho nàng, chẳng biết tại sao, trong lòng sinh ra khoái hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Chương 38

"Cho nên, ý của hoàng huynh là thế nào đây?"

Đang là mùa thu, vừa lúc hoa trong ngự hoa viên đua nở, tại đình nhỏ bên cạnh hồ nước, một đứa nhỏ béo tròn lười biếng ghé vào bàn đá rồi bảo cung nữ lui ra xa, tự mình đùa với con rùa nhỏ trên bàn đá, một bên lật rùa để nó có gắng lật mình, một bên thờ dài nói "Hoàng huynh, không phải hoàng muội nói ngui, ngài đây thật là quá ngu ngốc a, đều đã qua mấy năm rồi, lòng của ngui ngay cả người qua đường cũng biết, sao lại trị không được biểu tỷ của ta vậy?"

Nói xong, nghênh cái cổ có 3 lớp mỡ, lộ ra biểu tình hận rên sắt không thành thép nói "Không đúng nha, ngay cả khi biểu tỷ của ta lập gia đình cũng căn bản không biết ngui là ai a!"

Bị nàng đã kích như vậy, thiếu niên ở đối diện vốn đang giả chết, cả người co quắp một chút rồi lại bất động.

Từ lúc đường muội có thể nói chuyện, hắn đã lĩnh giáo việc bị thương vì bị độc miệng đã kích rất nhiều năm.

A Nguyên thấy Phụng Minh giả chết, gãi đầu một cái, đem rùa nhỏ đặt ở trước mặt của hắn, khó xử nói "Nếu không, ngui trực tiếp nói với cậu ta, nói là muốn cầu hôn, được không?"

Nay nàng đã năm tuổi, 5 năm qua, một nửa thời gian là ở trong phủ với vợ chồng Túc vương một nửa khác là ở trong cung cùng Thái Hậu. Từ năm đó, Phụng Minh vẫn luôn đối với nàng rất tốt, mấy năm nay, nàng coi như hiểu Tứ hoàng tử, hẳn là người lương thiện sáng sủa, huống gì bốn năm trước Tam công chúa và Tứ công chúa cũng đã xuất giá, bình thường A Nguyên chỉ có thể chơi đùa với Ngũ công chúa, và làm bạn với Phụng Minh có tính trẻ con. Đương nhiên, trong cung cũng có người đáng ghét, nhưng là A Nguyên đối với người mình chán ghét, trực tiếp làm như không thấy.

Phụng đồng, năm đó nhìn trúng đích thứ nữ Tề Thiện của cậu nàng là Anh quốc công, mấy năm nay vẫn không có đón dâu, nghe nói bởi vì Anh quốc công phủ không thích phu gia nạp thiếp nên ngay cả cung nữ hầu hạ cũng không có, thật sự làm A Nguyên kính nể.

Tại hoàng gia, người tự nguyện thủ thân như ngọc giống Phụng Minh thật sự không nhiều lắm. Liền ví như Phụng Đồng, trắc phi có 2, thứ phi lại càng không cần nói, chính phi còn chưa vào cửa mà ngay cả thứ tử đều đã sinh ra, theo lời A Nguyên thì ai bị gả cho hắn người đó chính là không hay ho.

Hai năm trước, cậu nàng đã cho trường nữ định hôn với nhị ca nàng là Phụng Đường, nay nếu lại cưới hỏi với người của hoàng gia thật quá mức gây chú ý. Nếu không bởi vì vậy, Đức phi là đường mẫu của Phụng Minh đã sớm cầu Hoàng thượng thành toàn, làm sao lại kéo dài đến bây giờ chứ?

"Không không không!" Nghe A Nguyên nói như vậy, Phụng Minh làm sao còn dám giả chết, nhất thời nóng nảy, nhảy dựng lên liều mạng xua tay, trong ánh mắt kinh ngạc của A Nguyên, hắn có chút mất mát nói, "Ngui nói đúng, nàng còn không biết ta là ai đâu, nếu là sự tình không thành hồng mắt thanh danh của nàng thì phải làm thế nào?" Dừng một chút, hắn kè sát A Nguyên, cười lạnh nói "Hào muội muội, ngui cũng thân cận với biểu tỷ của mình phải không, có từng nghe nàng nói, nàng trúng ý người nào không?" Thấy cục thịt to trũng mắt dùng ánh mắt thể tin mình, cũng biết hỏi tiểu hài tử về vấn đề tình cảm có chút không thích hợp, đành phải nhỏ giọng nói, "Ta là thật thích nàng."

Bằng không, cũng sẽ không vì Tề Thiện, vì một chút hy vọng mong manh mà giữ mình rất nhiều năm.

A Nguyên nhìn đường huynh, cũng cảm thấy hắn đáng thương.

Phụng Minh là người yêu thật tâm, nếu thật có thể thành thân với biểu tỷ, A Nguyên cảm thấy tiểu tử này sợ là sẽ thành phụ vương thứ hai, tuyệt đối trân trọng thế tử, nghĩ nghĩ, nàng muốn giúp đường huynh một phen, huống gì đám hỏi với hoàng tử đối với cậu nàng cũng là có lợi, nàng ra vẻ thành thạo vỗ vỗ bả vai Phụng Minh, thấy Phụng Minh vội vàng cúi lưng để nàng vỗ, hài lòng nói "Hoàng huynh yên tâm, chỗ hoàng bá phụ, ta sẽ cố gắng." Đương nhiên, có được hay không, không quan hệ tới nàng a.

"A Nguyên ngui thật sự là người tốt!" Bị đường muội rút dao tương trợ làm cảm động đến rơi nước mắt, Phụng Minh nắm móng vuốt của tiểu đường muội, há miệng run rẩy lấy từ trong ngực ra một đôi vòng chạm khắc từ ngà voi, nhiệt tình đưa cho A Nguyên đang kiêu ngạo ngửa cổ nhìn "Muội muội cầm chơi đi, là tâm ý của huynh trưởng một" Nói xong, lấy lòng hỏi, "A Nguyên còn thiếu cái gì sao?"

"Tứ hoàng huynh vì sao không hỏi ta xem? !" bị thờ ơ lạnh nhạt rất lâu, Ngũ công chúa ở một bên nhìn không được bắt lấy ống tay áo của Phụng Minh nói, "Chẳng lẽ ta không phải là muội muội sao? Hoàng huynh bắt công như vậy, ta sinh khí, thật sinh khí!"

Ngũ công chúa và A Nguyên luôn chơi cùng một chỗ, nay càng thêm hồng rồi, quả thực chính là Thiên Ma tinh. Phụng Minh sao dám đắc tội nàng, lau mặt một cái, rồi lần nữa móc ra một cái trâm cài tóc có gắn trân châu ai oán nói, "Đây là mua cho ngui." Có 2 muội muội như vậy, hoàng tử diện hạ cảm thấy uy nghiêm của huynh trưởng không còn sót lại chút gì, không khỏi bi tráng nói, "Sau này ta sẽ nói với mẫu phi hào hào chỉ bảo các ngui, bằng không sau này các ngui làm sao có thể gả ra ngoài đây?"

Ai cưới hai yêu tinh này về chắc sẽ thất cổ hết a!

Vừa nói xong đã thấy 2 muội muội đang chạm trán so lễ vật, đưa ánh mắt không có hảo ý nhìn vạt áo của hắn.

Phượng Minh thấy không tốt, túm vạt áo xoay người chạy, phía sau 2 nữ hài nhi tôn quý cũng vội vàng đuổi theo, phía sau nữa là một đám nội giám cung nữ khóc không ra nước mắt kêu to "Điện hạ cẩn thận!" vừa gọi vừa đuổi theo.

Phượng Minh sợ chạy nhanh làm hai muội muội phía sau bị ngã, nên vừa chạy vừa quay đầu xem, thỉnh thoảng nhìn thấy đằng trước là Hoàng Thượng đang kéo tay một phi tử mỉm cười nhìn mình, vội vàng dừng lại, tới trước mặt Hoàng Thượng cung kính nói "Thỉnh an phụ hoàng." Ánh mắt nhìn phi tử kia, khẽ nhíu mày nhưng vẫn là biết lễ cúi đầu rồi không tới phi tử trẻ tuổi kia nữa.

Hoàng Thượng thấy hần quy củ như vậy, hết sức hài lòng, lại thấy 2 cái nha đầu hi hi ha ha chạy lại đây mỉm cười hỏi "Đang làm cái gì?" Gọi A Nguyên và Ngũ công chúa đến bên người mình, tự tay lau mồ hôi cho 2 đứa nhỏ rồi mới ôn thanh nói "Trong vườn vẫn còn lạnh lẽo, cẩn thận gặp gió lại bị bệnh." Khi hần nói lời này, ánh mắt từ ái vô cùng, A Nguyên cảm giác được, chỉ cười hi hi ôm cánh tay của hần nói "Hoàng bá phụ không biết đâu, tứ hoàng huynh keo kiệt cực kì, không dễ dàng gì đi ra ngoài một lần, vậy mà chỉ cho ta và hoàng tỷ một chút đồ vật, huynh trưởng luôn nói yêu quý muội muội nên chúng ta tự nhiên phải so đo với hoàng huynh."

Tuy nhìn như cáo trạng nhưng ngữ khí lại vô cùng thân mật, Hoàng Thượng mỉm cười nhìn A Nguyên nhẹ nhàng trợn mắt với Phượng Minh giả vờ tức giận nói "Đừng là phải phạt!"

A Nguyên và Ngũ công chúa lại không hề lo lắng, một trái một phải lặng lẽ đẩy phi tử kia qua một bên rồi cười nói "Vậy phạt hoàng huynh một tức phụ đi để hoàng huynh mỗi ngày đều phải nghe sư tử Hà Đông rống nha!" Bất quá là đồng ngôn đồng ngữ, nói xong lại hi hi ha ha cười lớn.

Trái tim của Phượng Minh lại đập mạnh, cẩn thận nhìn Hoàng Thượng nhướn mày, sau lại nhìn không được nhỏ giọng nói "Nếu là, nếu là... thật sự có ngày đó, dù là sư tử Hà Đông rống, nhi thần cũng nguyện ý."

Hoàng Thượng thấy bộ dáng hần lấp bắp, trong lòng buồn cười, nhưng cũng không nhận lời.

Tâm tư của Phượng Minh hần có thể đoán được vài phần. Anh quốc công là người hần tín nhiệm, tâm tính Phượng Minh hần cũng ít nhiều minh bạch, không hề có dã tâm gì.

Nếu là Phượng Minh dám thoải mái đi đến trước mặt bản thân cầu cưới Tề Thiện, hần cũng sẽ không phủ quyết, nhưng nhìn mấy đứa nhỏ đồng lòng vì Phượng Minh cố gắng lại cũng có hứng thú, làm tâm tình của Hoàng Thượng đang phiền muộn vì triều đình cũng thoải mái hơn rất nhiều, lúc này cười nói, "Đại để nữ tử đều là bị sủng ái mới thành thói quen đó! Nếu có nhiều trắc thất, chỉ sợ sẽ thành nhu tình như nước."

Nói xong, Hoàng Thượng giả vờ nhìn Phượng Minh sắc mặt đại biến hỏi "Không bằng, trước thưởng cho người một trăm phi?" Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Phượng Minh vặn vẹo, một bộ muốn té xỉu, ở trong lòng cười to, mặt ngoài lại càng thêm ôn hòa.

A Nguyên ôm chân hoàng bá phụ, nhìn hoàng bá phụ xấu xa khi dễ con trai của mình, không khỏi đáng thương nhìn Phượng Minh đang muốn ngắt, ngoài miệng lại nói "Tứ ca vui vẻ quá nên muốn ngắt sao!"

"Đừng dừng!" Phượng Minh mắt nhắm tịt, thật muốn quỳ xuống, lắc đầu từ chối "Nhi thần không có ý muốn đó, vương phi, vương phi chỉ cần một người là đủ rồi." Nói xong, trên mặt liền đỏ.

Con trai của mình vậy mà lại bị khuê nữ của bạn hữu ăn sạch sành sanh, Hoàng Thượng trong lòng cũng thật bất đắc dĩ.

Trong lòng hần biết, có thể dễ tin đồn đến trong tai của hần, trong chuyện này phải có bút tích của Hoàng Hậu và Đức phi, muốn làm hần có chút ý nghĩ dễ dàng sau đề cập sẽ không cảm thấy đột ngột. Nhưng nghĩ đến Hoàng Hậu không thêm đề ý Phượng Minh kết thân huân quý, cũng không có kiêng kị hoàng tử của hần, trong mắt lóe qua một tia ôn nhu, lẩm bầm nói "Đến cùng, cũng là ta không nhìn lầm." Hoàng Hậu nguyên ý vì hạnh phúc của hoàng tử khác để tâm từ tính, tâm tình như vậy làm trong lòng hần cảm thấy trong hậu cung này, vẫn còn có thể từ chân tâm vì hần.

"Hoàng Thượng" phi tử trẻ tuổi ở một bên, từ lúc mấy hoàng tử hoàng nữ xuất hiện liền bị chen vào một xó, không cam lòng mang theo vài phần oán khí ôn nhu gọi một tiếng Hoàng Thượng. Nhưng mà gọi xong, bất thành hình nhìn thấy sắc mặt Hoàng Thượng đột nhiên không vui.

Hoàng Thượng biến sắc làm sắc mặt phi tử trẻ tuổi cũng liền trắng.

Trong hậu cung, phi tử bởi vì chọc giận Hoàng Thượng mà thất sủng không phải số ít. Năm đó sủng phi trong truyền thuyết Từ phi, cũng là bởi vì vậy mà thất sủng. Tuy còn có chút thánh quyền, nhưng là khí thế cũng đã ngã xuống, nay ở trong cung cũng bị chôn vùi vào mọi người.

A Nguyên mới mặc kệ trong lòng phi tử này nghĩ cái gì. Đối với nàng mà nói, trong hậu cung này, trừ bỏ Thái Hậu, còn lại chỉ có Hoàng Hậu và Đức phi là nàng chân tâm thân cận, còn lại bất quá chỉ là người qua đường. Tuy rằng hiện nay Hoàng Hậu và Đức phi cũng không thêm đề ý đến ân sủng, nhưng là A Nguyên vẫn luôn bức tức khi Hoàng Thượng ngủ lại trong cung mấy phi tử trẻ tuổi. Nay thấy Hoàng Thượng không thích, trong lòng A Nguyên liền đảo một vòng, cúi đầu nháy mắt với Ngũ công chúa, càng thêm làm nũng với Hoàng Thượng, làm phi tử ở một bên tự mình thấp thỏm.

Nói tới vị này, kỳ thật A Nguyên cũng không xa lạ. Đây là cô gái năm đó đang còn là tú nữ đã dám tranh chấp với Từ phi trong ngự hoa viên, là tận mắt A Nguyên nhìn thấy. Lại luôn làm ra bộ dáng không nhiễm bụi trần làm A Nguyên chán ghét cực kì.

Thanh cao như vậy, làm cái gì lại muốn đến trong hậu cung làm thiếp chứ? Chẳng qua là bày cái gương mặt này ra để cầu vinh hoa phú quý nhiều hơn mà thôi.

Trong lòng khinh thường cô gái này, nhưng mà A Nguyên cũng thấy bất đắc dĩ.

Sau này nàng mới biết được, năm đó biểu tỳ giả thấp làm Tức vương phi lo lắng là giả cho nhà mẹ đẻ của cô gái này, A Nguyên ở trong lòng cảm thấy lo lắng cho biểu tỳ.

Đường ra dạng nữ nhân như vậy, chỉ sợ cũng là ra về đạo mạo, lấy quy củ làm ra chuyện bao người không biết.

"Hoàng Thượng nếu là chán ghét thần thiếp làm bạn, chỉ nói một tiếng là được, tội gì phải ở chỗ này làm nhục thần thiếp?" tần phi này hiện nay gọi Vương quý nhân, đôi mắt ngập nước thấp giọng nói, "Đề vài vị điện hạ nhìn, ta còn có thể diện gì đây "

"Chẳng lẽ ý tứ quý nhân là chướng mắt bản cung, muốn bản cung không nên xuất hiện trước mặt quý nhân sao?" A Nguyên không khách khí quay đầu hỏi.

"Người đi xuống đi." Hoàng Thượng có chút không vui, nhìn Vương quý nhân còn muốn nói nữa, lạnh nhạt nói, "Hôm nay gọi người bồi trầm dạo chơi công viên, là làm người cực khổ, trở về nghỉ ngơi đi." Nói xong, cúi người cười nói với A Nguyên và Ngủ công chúa "Chốc lát nữa, tới chỗ hoàng tổ mẫu có được không?" Thấy 2 nha đầu hoan hô, lại cười nói "Vẫn là cười tốt xem hơn chút." Thấy Vương quý nhân còn không đi liền trầm mặt sắc hỏi, "Lời của trẫm, người cũng không muốn nghe sao?" Trong lòng sinh ra không thích và phiền chán.

A Nguyên vẫn biết hoàng bá phụ thật ra là tra nam, nay chính mắt thấy, một khắc trước còn có chút thương yêu đảo mắt liền vô tình, không khỏi rứt cổ cảm than, cũng hiểu trong lòng hoàng bá phụ, tình thân so với nữ nhân trọng yếu hơn nhiều, nhìn thấy Vương quý nhân nghiêng ngả lão đảo đi, ở trong lòng thờ dài một cái.

Năm đó Vương quý nhân tranh chấp với Từ phi, nghe nói trong lòng Hoàng Thượng đã cảm thấy đây không phải là người quy củ, dù là đối với tài tình và tướng mạo đều rất hài lòng, nhưng cũng không còn muốn. Vẫn là Hoàng Hậu góp lời, nói chẳng qua là sai sót nhỏ, để Hoàng Thượng bỏ lỡ mỹ nhân như thế thật đáng tiếc, nhờ vậy mới có cơ hội ở lại trong cung. Nhưng Hoàng Thượng lại không chịu cho nàng địa vị cao, nhập cung bất quá chỉ là thường tại. Đã qua 5 năm, tuy rằng ngày thường sủng ái không dứt nhưng vẫn chỉ là cái thân phận của quý nhân, này mệnh cũng không biết là tốt hay xấu. Nhưng mà A Nguyên mình bạch tâm tư Hoàng Hậu nên chỉ bàng quan.

Có quy tắc biết tiến thoái để người ca tụng, chỉ có Hoàng Hậu là đủ rồi. Phi tử là cho Hoàng Thượng giải buồn, nếu cũng đoan trang hiền thực thì Hoàng Hậu phải làm sao?

Hoàng Thượng ngày thường không thêm đề ý chuyện hậu cung quanh quanh quẩn quẩn, nay nghĩ đến cũng không thấy quan trọng hơn A Nguyên, lúc này thấy A Nguyên tự tại đứng đó, liền mỉm cười hỏi "Như thế nào lại tự cười như vậy?"

"Hôm qua phụ vương đưa thư nhà vào." A Nguyên vươn tay để Hoàng Thượng ôm mình dậy, ôm cổ Hoàng Thượng cười nói "Thư nói nhị ca ca đã bình an đến Biện Châu, trong lòng ta rất sung sướng." Năm trước, Hoàng Thượng ra thánh chỉ đề nhị ca nàng là Phụng Đường và nhị hoàng tử cùng nhau ra kinh tuần tra các châu phủ, giống như khâm sai, đây là Hoàng Thượng tín nhiệm, nhưng là lần đầu nhìn huynh trưởng đi xa nhà, làm trong lòng A Nguyên bất an cực kỳ, hiện tại mới hơi yên lòng, còn cười nói với Hoàng Thượng "Nghe nói ở phía nam có cá bạc ngon cực, sau này nói nhị ca gởi về cho hoàng bá phụ nha?" Nói xong, trông mắt loạn chuyển, che cái miệng nhỏ nhắn cười thấy rằng không thấy mắt.

"Là cho trẫm, hay là vào bụng nhỏ của người?" A Nguyên tham ăn, thích bạc, miệng cũng hư, một thân tật xấu, nhưng Hoàng Thượng vẫn thích cực, càng xem càng yêu trên ghẹo bộ dáng của A Nguyên "Để phụ vương người thấy người lại mập, chỉ sợ lại oán đến trên đầu trẫm." Tức vương vẫn cảm thấy, khuê nữ của mình thật biết điều, biến thành cực thịnh như hôm nay đều là lỗi ở hoàng huynh luôn một lòng đưa đồ ăn vào miệng khuê nữ.

"Ta là công chúa, công chúa không phải đều là thiên kim ngàn vàng sao?" A Nguyên nói sạo.

"Vì thế người nên người mới lớn lên nặng như thiên kim?" Hoàng Thượng cười ha hả. Hẳn xưa nay đối với các công chúa không liên lụy chính sự càng thêm rộng rãi, lúc này ôm A Nguyên, nắm tay ngũ công chúa đi về cung Thái Hậu. Phụng Minh ở phía sau ừ rừ cúi đầu đi theo, cùng tới cung Thái Hậu uống một bụng nước trà rồi mới cáo lui đi ra, tới cung Đức phi thỉnh an. Nay tuổi hắc đã lớn, ở bên ngoài đã có vương phủ bởi vậy cũng không có thường xuyên tiến cung, trong lòng đối Đức phi rất là tưởng niệm, cũng muốn để Đức phi thấy chính.

Còn chưa tới trong cung Đức phi, Phụng Minh một người đằng trước ngăn lại. Nhắc mắt nhìn lại, thấy chính là tam hoàng tử Phụng Đồng, nghĩ tới hắc mấy năm nay ở kinh thành nơi nơi bày ra bộ dáng "Chiêu hiền đãi sĩ", Phụng Minh ghé thăm không được, lạnh mặt vòng qua Phụng Đồng muốn đi, lại nghe thấy phía sau cười lạnh nói: "Thế nào, tứ hoàng đệ, nay thấy huynh trưởng ngay cả câu chào cũng không có?"

"Nếu là người cảm thấy ta vô lễ, tới chỗ phụ hoàng cáo ta đi." Phụng Minh chán ghét nhất loại làm bộ làm tịch này, trợn trắng mắt nói.

Nói tới đây, Tam hoàng tử liền giận. Hắc thân là hoàng tử, bực nào tôn quý, nay ngay cả một tiểu tử chỉ biết là lấy lòng hai tiểu nha đầu cũng không bằng. Nghĩ tới vừa rồi, Phụng Minh chính là dựa vào việc thân cận muội muội khoe mẽ trước mặt Hoàng Thượng, còn tiện đường mò vào cung Thái Hậu lấy lòng, Phụng Đồng liền cảm thấy trong lòng ủy khuất lợi hại, chặt chẽ nhìn Phụng Minh lạnh lùng nói, "Chẳng lẽ hôm nay tứ đệ là là muốn khoe khoang trước mặt hoàng huynh sao?" Nói xong chỉ lạnh nhạt nói, "Chỉ là ta coi tứ đệ làm nô tài cho 2 nha đầu, luôn cảm thấy không tốt."

"Hoàng huynh làm nô tài cũng bị bọn muội muội chướng mắt, việc gì còn giả bộ trước mặt ta đây?" Phụng Minh nay cũng không phải hiếu niên lỗ mãng không ung là đánh lúc trước, bị A Nguyên nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, khoe miệng hắc cũng tron trượt lên chậm rãi nói "Lúc nào đó, hoàng huynh cũng nên đi nịnh bợ các muội muội đi, không chừng cũng được chỗ tốt như đệ đệ, đến lúc đó còn phải cảm ơn ta chi bảo đó!" Thấy mặt Phụng Đồng đỏ lên, hắc cảm thấy trong lòng hết giận cực, ôm cánh tay nhìn Phụng Đồng đang tức giận nói "Chưa bao hoàng huynh cúi chào ta, đã là đệ đệ cung kính huynh trưởng."

Phụng Đồng tuy rằng lớn tuổi, nhưng là Phụng Minh thân phận lại cao hơn một chút. Năm đó hai vị hoàng tử ra cung, lúc tấn phong, Hoàng Thượng phong Phụng Đồng là quận vương lại trực tiếp cho Phụng Minh làm thân vương, tỏ vẻ ân sủng đối với đường mẫu của Phụng Minh là Đức phi và

cũng là ân sủng của Định quốc công phủ. Như vậy là đệ đệ áp qua huynh trưởng, làm Phụng Đồng trong lòng canh cánh rất nhiều năm, nay bị Phụng Minh chọc phá, trong lòng cực hận đệ đệ chương mắt này, cả người tức giận đến phát run, xoay người rời đi.

Mắt thấy huynh trưởng khiến người ta chán ghét tức giận bỏ chạy, trong lòng Phụng Minh thật là thư thái vạn phần, càng thêm sùng bái đường muội lúc trước cười xấu xa dạy hắn mấy câu nói đó, cảm thấy đường muội thật là cơ trí vô cùng, nhìn thân ảnh Phụng đồng biến mất mới hài lòng đến cung Đức phi, thỉnh an xong thấy trên mặt Đức phi lộ ra nhàn nhạt do dự, vội vàng hỏi, "Mẫu phi có tâm sự sao?" Thấy Đức phi chỉ mỉm cười lắc đầu, hắn vỗ lồng ngực của mình nói, "Mẫu phi ngay cả nhi tử cũng muốn giấu diếm sao? Nay nhi tử đã phong vương, phạm là có việc, nhi tử đều có thể giải quyết!"

"Việc ở hậu cung, người chớ nhúng tay." Đức phi triều mến nhìn nhi tử, ôn thanh nói, "Ta đã cùng mẫu hậu của người ngầm lộ ra chút tiếng gió bên tai Hoàng Thượng, chỉ là ta nghĩ, người chỉ một phía tình nguyện cũng không phải chuyện tốt, làm vợ chồng tốt nhất là lưỡng tình tương duyệt. Nếu là tiểu thư Tề gia nguyện ý mới là lương duyên, đúng không?" Nếu là tứ hôn, Anh quốc công phủ tự nhiên vô pháp cự tuyệt, nhưng như vậy so với lừa gạt có cái gì khác đâu? Đức phi không nguyện ý làm chuyện như vậy, tuy muốn thành toàn cho nhi tử nhưng cũng không nguyện ý ủy khuất Tề Thiện.

"Vậy ta nên làm cái gì bây giờ?" Phụng Minh nay đã 16, chân tay lưỡng cuống hỏi.

"Thế nào cũng phải để tiểu thư nhân gia biết, người là ai, đúng không?" Thấy Phụng Minh ngượng ngùng, Đức phi trong lòng cảm thấy vừa an ủi vừa thất lạc, ôn hòa nói, "Để Tề gia tiểu thư biết tâm ý của người, mới chính là chuyện quan trọng."

"Nàng không thích ta thì làm thế nào?" Phụng Minh lấp bắp hỏi.

"Vậy dùng chân tâm để nàng thích." Đức phi nhìn nhi tử trước mắt, cảm thấy mình không có được hạnh phúc lại có thể để đứa con trai này cùng một cô bé khác hạnh phúc cũng tốt, thở dài một cái nói, "Người thường ngày như thế nào lấy lòng 2 muội muội? Có thể làm bọn muội muội chân tâm thân cận với người, tâm của Tề gia tiểu thư cũng không phải cực đại. Cần dùng chân tâm, mới vừa đối được chân tâm. Người mình bạch chưa?" Thấy Phụng Minh dùng sức gật đầu, trên mặt của nàng lộ ra tươi cười, tiếp tục nói, "Thế tử cũng không phải vật bên cạnh người, người phải đối đãi tốt với nàng, không cần chân chừ làm nàng thương tâm."

Đương nhiên, Phụng Minh nếu là làm Tề Thiện ủy khuất, chỉ sợ nam nhân Anh quốc công phủ có thể chặt hắn làm hai.

Đức phi trong lòng cảm thấy thú vị, sau lại nhíu mày về mặt nghiêm túc trịnh trọng nói, "Về phần biểu muội ở Dương gia của người, ngày sau không cần thân cận, miễn cho hồng thể diện của người!"

Đối mặt với ánh mắt nghiêm nghị của mẫu phi, Phụng Minh theo bản năng về phía ngoài cung, cảm thấy một câu của mẫu phi nhà mình so với tuyết tháng 6 còn lạnh hơn.

Hắn quả thực so với Đậu Nga còn oan hơn !

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Chương 39

Không đề cập tới Phụng Minh đang ở trong cung Đức phi phát thẻ không có bất cứ quan hệ nào với vị biểu muội kia, nói đến hôm nay trong cung Thái Hậu đang vô cùng ấm áp, Thái Hậu và Hoàng Hậu nhìn A Nguyên và ngũ công chúa hi hi ha ha đùa giỡn, Thái Hậu khần trương nhìn ngó, e sợ 2 đứa nhỏ bị va chạm, Hoàng Hậu mỉm cười nhìn 2 hài tử thấp giọng nói "Hai nha đầu này, cũng không biết tu luyện duyên pháp thế nào, lại thân cận như vậy." Từ khi Tam công chúa xuất giá, ở trong cung này A Nguyên và Ngũ công chúa tình cảm tốt nhất.

"Chân tâm đối đãi, tự nhiên sẽ như vậy." Kỉ xảo trong cung, Hoàng thượng kỳ thật hiểu rõ chẳng qua là lười so đo mà thôi, lúc này nhìn Hoàng Hậu ôn thanh nói, "Trong cung hỗn loạn, những điều khó khăn không ít, nếu là có điều khó quyết đoán, người cứ nói với ta." Thấy ánh mắt Hoàng Hậu nhìn bản thân mang theo uyển chuyển thâm tình, hắn cầm tay Hoàng Hậu nhẹ giọng nói, "Bất luận là thế nào, ta luôn sẽ che chở người." Có thể ở trước mặt Hoàng Hậu không xưng "Trẫm", tâm ý Hoàng thượng đối với Hoàng Hậu thật sáng tỏ.

Hoàng Hậu nhìn hòa nam tử trước mắt về mặt ôn nhu, tựa hồ nghĩ tới rất nhiều năm trước, thời điểm nàng mang theo tâm tình lo lắng sợ hãi gả đến cung Thái Từ, cũng là Thái Từ mỉm cười ôn hòa nói với nàng "Phu thê là đi đến đầu bạc, chúng ta và người bên ngoài không giống nhau, đối với người mà nói, ta không phải 'Cô' mà chỉ là ta." Vào thời điểm đó nàng luôn nhớ rõ tâm ý của hắn đối với bản thân, cũng biết ở bên cạnh hắn sẽ luôn có thật nhiều nữ tử mĩ lệ trẻ tuổi, nhưng đến cùng cũng không giống như với nàng. Nhiều năm như vậy, người này luôn cố gắng hoàn thành hứa hẹn của mình, trừ bỏ mẹ đẻ của Phụng Khanh năm đó hắn chưa bao giờ vì nữ tử khác mà làm nàng ủy khuất.

Tại hoàng gia, tại hậu cung của Hoàng Đế, nàng đã biết hài lòng.

Ánh mắt mang theo vài phần nhu hòa nhìn Hoàng thượng, Hoàng Hậu cầm tay Hoàng thượng, nghĩ tới sự tình đột nhiên phát sinh trong cung, tâm tình có chút không tốt cũng trở nên sáng suốt, sửa sang lại tâm tình nàng mỉm cười nói "Nói tới, thần thiếp muốn chúc mừng Bệ Hạ." Thấy Hoàng thượng lại tiến

sát vào chút, Hoàng Hậu liền thấy 2 nữ hài nhi về mặt chế nhạo nhìn lại, nghĩ tới đây là tại trong cung Thái Hậu, trên mặt liền đỏ đẫy đẫy Hoàng thượng cười nói "Chúc mừng Bệ Hạ, lại sắp làm phụ thân."

"Ân?" lực chú ý của Thái Hậu cũng bị kéo lại, từ lúc bát công chúa sinh ra, trong cung lại không có việc vui, Hoàng thượng còn trẻ, cũng làm trong lòng Thái Hậu thương nhớ, nghe lời ấy liền vội vàng hỏi "Là ai?" Lại cau mày nói, "Đại sự như vậy, vì sao không đến báo cho ta? !" Nói xong, trên mặt liền có chút khó coi.

"Hoàng bá nương nói vậy chắc là cũng vừa biết." A Nguyên bước lại đây, từ trong lòng ra một đôi vòng tay ngà voi của Phụng Minh cho, đưa cho Thái Hậu một cái kêu lên "A Nguyên và hoàng tổ mẫu, một người một nửa!" Nói xong dùng sức gật gật đầu, thấy Thái Hậu sắc mặt tốt hơn liền cười hi hi tiến vào ngực Thái Hậu làm bộ giận dữ nói, "Hoàng tổ mẫu nghe được đệ đệ, ngay cả A Nguyên cũng không thêm đề ý, A Nguyên thật là khổ sở nha." Lắc thân thể nhỏ đầy thịt chui vào ngực Thái Hậu.

"A Nguyên của ta, ai cũng so ra kém." Thái Hậu thấy A Nguyên như thế, liền đau lòng, liền thanh nói "Hoàng tổ mẫu yêu nhất A Nguyên."

"Mẫu hậu còn nhìn không ra, đây là nhìn trúng mặt chừng thịt hôm qua?" Hoàng thượng cũng biết A Nguyên đang dỗ Thái Hậu vui vẻ, cố ý nói "Chỉ cần mẫu hậu không keo kiệt, A Nguyên liền biết mẫu hậu yêu nàng."

"Chỉ là Vương đệ ngươi lần trước tiến cung..." Thái Hậu thấy thân thể tròn xoe của A Nguyên, tuy rằng trong lòng cảm thấy khả ái, nhưng là mấy ngày trước Túc vương tiến cung xem khuê nữ, thấy một viên thịt tròn quay hi hi ha ha lẫn tới, bộ dáng gần như hôn mê, nàng chần chờ nhìn Hoàng thượng, cuối cùng luyến tiếc để A Nguyên đối, vuốt cằm nói "Nếu Hoàng Đế ban ngự yến cho A Nguyên, ai gia sao có thể ngăn trở đây?" Thấy Hoàng thượng cười khổ sở sờ mũi, A Nguyên về mặt phơi phới, vội giận dữ nói "Hoàng bá phụ cung chiều ngươi, Hoàng tổ mẫu cũng ngăn không được !"

"Hoàng bá phụ ban cho, không dám chối từ!" A Nguyên đầu gật gù, cùng với Thái Hậu một già một trẻ làm bộ dáng không cam nguyện nhìn Hoàng thượng.

"Hoàng Hậu hãy nói tới hi sự đi." Hoàng thượng thấy Thái Hậu cười, vội vàng đổi chủ đề, mỉm cười nhìn Hoàng Hậu nói.

"Là Vương quý nhâ." khước mắt Hoàng Hậu hơi ngừng lại, ra vẻ không biết Hoàng thượng đang nhử mồi nói, "Đứa nhỏ này tuổi trẻ không biết chuyện, cũng không biết mình có bầu, vẫn là thái y tới bắt mạch theo thông lệ mới biết, nay thần thiếp đã phân phó nàng nghỉ ngơi trong cung của mình, không cần tới thỉnh an thần thiếp." Nói xong lại hỏi, "Đây là việc vui lớn, sao Bệ Hạ không cho nàng thêm thể diện, thăng phi vị cho nàng?" Nói xong tựa hồ không thêm đề ý "Xưa nay nàng phụng dưỡng Bệ Hạ cẩn cù, cũng đã nhập cung mấy năm, không nên lại tiếp tục ở cấp vị thấp cũng để sau tiểu hoàng tử có thân phận hơn."

"Tuổi trẻ không biết chuyện hay là cố ý không cho người biết, phòng bị ai?" Thái Hậu thấy rõ tiểu kỹ xảo, cười lạnh nói "Ai gia chính là kẻ điếc người mù, mới bị nha đầu kia giấu!" Nói xong, trên mặt lại có chút khó coi.

Vương quý nhân giấu diêm việc có thai, còn không phải phòng bị Hoàng Hậu hại mình? Điều này dù không nói ra Thái Hậu cũng xem rõ ràng. Tuy rằng Hoàng Hậu ngày thường không hẳn trong sạch, nhưng là ở con nôi dòng của Hoàng thượng luôn luôn sáng sủa đại khí, bằng không cũng sẽ không có nhiều hoàng tử công chúa sinh ra như vậy, thấy Vương quý nhân tung tăng nhảy nhót như vậy, Thái Hậu trầm mặt lạnh lùng nói "Làm hoàng tử, liền là tử tự của Hoàng Đế, làm sao lại theo địa vị của mẫu thân? Ta thấy Vương quý nhân không tốt, nên ở yên phân vị của mình! Bằng không ngày sau, chỉ sợ còn muốn nhắc lên sóng gió!"

Hoàng Hậu thấy Thái Hậu giận dữ, vội vàng đứng dậy nói "Là thần thiếp nói sai, để mẫu hậu giận dữ."

"Có liên quan gì tới ngươi." Thái Hậu khoát tay, nói với A Nguyên và Ngũ công chúa ở phía dưới "Thiếp thất ý vào sủng ái dám không đặt chính thất vào mắt, hoàng tổ mẫu nhìn thật không quen! Vương quý nhân trời sinh tính gian xảo, nữ tử như vậy khắp nơi đều có. Nếu ngày sau các ngươi gặp phải, không nên niệm tình, mau đem tai họa đó ra đánh chết! Có hoàng tổ mẫu ở đây, xem ai dám cùng các ngươi phân bua!" Đây quả thực là đang giáo dục 2 nữ hài nhi ngày sau đối xử với thiếp thất của phu quân, Hoàng thượng cũng biết Thái Hậu có chút giận chó đánh mèo mình sủng phi tử không biết phân biệt, đành phải cười khổ đưa mắt nhìn Hoàng Hậu.

"Mẫu hậu cho Vương quý nhân nghỉ ngơi sao?" Ngũ công chúa ngây thơ chớp mắt hỏi "Nhưng là, vừa mới đây Vương quý nhân còn dạo chơi công viên cùng phụ hoàng mà?"

"Đây là thật?" ánh mắt Thái Hậu như điện bắn về hướng Hoàng thượng.

"Chẳng qua là gặp được tại ngự hoa viên, gọi nàng làm bạn mà thôi." Hoàng thượng khẽ nhún mày, nghĩ tới mới vừa rồi Vương quý nhân bộ dạng co quắp ở trong gió chờ mình một lúc lâu, trên mặt lộ ra một tia chán ghét.

Nguyện ý buông tha thân mình chờ hấn, đây là tình thú không sai. Nhưng là mang thai còn muốn tranh sủng, chẳng lẽ ở trong mắt của nàng, long duệ cứ không đáng bao nhiêu tiền như vậy?

"Truyền lời của trẫm, Vương quý nhân hảo hảo giữ mình, nếu cái thai có gì, người bên ngoài mặc kệ, nàng tự mình đi lãnh cung đi." Hoàng thượng nhận nhậ phân phó, thấy 2 nữ hài nhi mở to mắt nhìn mình, không khỏi sờ sờ khước mắt mỉm cười hỏi, "trên mặt Trẫm, có cái gì sao?" Thấy A Nguyên và Ngũ công chúa nhào lên ôm đùi hấn, lại răn dạy "làm sao có bộ dáng nữ hài nhi!", "Đây là vì trẫm xử trí Vương quý nhân mà vui vẻ sao?"

"Thật lòng thân cận với Bệ Hạ, ngài lại phỏng đoán như vậy." trong lòng Hoàng Hậu biết 2 đứa nhỏ là vì Hoàng thượng nghiêng về hướng mình mà khoái hoạt, ánh mắt âm áp lại chỉ lắc đầu cười nói.

"Thân cận như vậy, vì sao còn muốn đòi ra cung?" Hoàng thượng ra vẻ không vui hỏi, "Ngoài cung có cái gì níu chặt tâm các người?" Lúc này lại thấy 2 đứa nhỏ mắt sáng lên, đồng loạt động thủ tháo túi hương của mình, không khỏi bất đắc dĩ nói, "2 cái Thiên Ma tinh, đây đã là cái thứ mấy?" nói rồi vẫn tháo xuống, đem túi hương không biết là do phi tử nào phí tâm làm đặt trong tay 2 đứa nhỏ, lắc đầu cười nói "Lại là 2 cái tham tiền."

Ngũ công chúa thành thạo mở tủ lấy ngọc Như ý bên trong ra, còn túi hương ném trên mặt đất rồi cùng A Nguyên vui vẻ so đo.

Thấy Ngũ công chúa ném mất túi hương, một nội giám cười làm lành thu lại, Hoàng thượng nhìn Hoàng Hậu trên mặt ửng đỏ cười nói "Kính xin Hoàng Hậu nương nương thương tiếc ta, để ta thân vô tài vật." Thấy Hoàng Hậu đem hà bao màu tím vẽ long phượng treo trên hông của hân mới có vẻ mặt hài lòng nhìn A Nguyên, tiểu tử béo lại giả hoạt nói, "Hoàng bá phụ muốn hà bao của hoàng bá nương, lại lấy chúng ta làm cơ sao?"

Thấy Hoàng thượng bị nàng nói trúng tâm tư, nàng lại ôm Hoàng thượng cổ cười hi hi nói, "Ngoài cung có nhiều thứ mới mẻ, Tam hoàng tỷ thường hay có yến hội náo nhiệt, tiểu cô nương có rất nhiều, ta và Ngũ hoàng tỷ cũng thích mà."

"Nhà Tam hoàng tỷ còn có ca múa đẹp mắt." Ngũ công chúa đảo mắt nói "Phụ hoàng cũng cùng đi xem?"

"Con gái con đứa chơi đùa, trầm đi làm cái gì." Hoàng thượng lắc đầu, nhưng mà thấy A Nguyên và Ngũ công chúa đều thật thích, hơi hơi chần chờ mới ôn thanh nói với Hoàng Hậu, "Nhà Bình xương náo nhiệt như vậy, lần sau nếu là lại có thì cho A Nguyên và Phúc Thọ đi giải buồn đi."

Vài năm trước khi các công chúa xuất giá, Hoàng thượng phong hào công chúa. Nhị công chúa là Mẫn nhu, Tam công chúa là Bình xương, Tứ công chúa là Hàm Dương. Hoàng thượng cũng lược lại phong lần thứ hai, bèn tấn phong Ngũ công chúa là Phúc Thọ, Lục công chúa và Thất công chúa đều sớm mất, chỉ còn lại Bát công chúa là Nam Dương. Trong này chỉ có A Nguyên và Ngũ công chúa là phong hào tối quý giá, trong kinh đã sớm lưu truyền Hoàng thượng tối sủng ái là Phúc Thọ và Vinh Thọ hai vị công chúa.

Hoàng thượng cũng biết, chỉ có để cho trong kinh đều biết A Nguyên và Ngũ công chúa được sủng ái, hai đứa nhỏ mới có thể không kiêng nể gì như vậy, không có kỵ gì lớn lên, không người dám chỉ trích nửa câu. Sở sở đầu 2 đứa bé không tìm không phở, hân lại cười nói, "Đều là trầm làm các người kiêu căng!"

"Thích nhất hoàng bá phụ !" Đối mặt đối với người tốt với mình, A Nguyên từ trước đến giờ luôn rất đáng yêu, lúc này dùng sức cắn trên mặt Hoàng thượng một cái, nhưng khi Hoàng thượng còn chưa nói gì, nàng đột nhiên biến sắc, che miệng tròn mắt!

"Làm sao vậy?" Hoàng thượng vẫn thật thích A Nguyên thân cận như vậy, nay thấy A Nguyên che miệng bộ dáng bi phẫn, có cảm giác bị ghét bỏ liền thất lạc chút, nhưng mà lại nhìn A Nguyên che miệng ra vẻ rất đau đớn lại quên ngay thất lạc, giận dữ nói, "Là trên người hoàng bá phụ lại có mùi vị sao?"

A Nguyên khác người, nếu là trên người Hoàng thượng có hương son phấn, bộ dáng liền thật ghét bỏ, nay Hoàng thượng thấy A Nguyên chỉ liều mạng lắc đầu không nói lời nào, còn muốn nhảy xuống mặt đất, bèn ôm chặt cục thịt nhỏ, cười híp mắt nói, "Là hoàng bá phụ không phải, có được hay không?"

A Nguyên chỉ liều mạng che miệng lắc đầu.

Hoàng thượng nhìn vật nhỏ này làm âm ỉ như vậy, ánh mắt như có điều suy nghĩ rơi vào tiểu móng vuốt của nàng, thấy nàng che thật kín, trong ánh mắt còn mang theo khản trương, trong lòng vừa động, nhin cười kéo tay mập của A Nguyên cười nói, "Chẳng lẽ, tiểu công chúa nhà chúng ta, có Bạch ngọc trân quý muốn giấu?" Vừa nói, vừa cười với Thái Hậu và Hoàng Hậu . Thấy tiểu béo cam chịu buông lỏng tay ra, học ra một cái răng trắng bóng bèn chỉ chỉ vào A Nguyên cười to.

"Đây là thay răng ?" Thái Hậu chỉ nhanh chóng gọi cung nữ đi truyền Thái y, lại thấy A Nguyên không cười chỉ mím môi cúi đầu ủ rũ, liền cười nói "Lại không phải chuyện gì xấu, A Nguyên đừng có không thích."

"Do da mặt Hoàng bá phụ quá dày !" trái phải không có người ngoài, A Nguyên liền làm ác nhân cáo trạng trước kêu lên, "Hông răng của A Nguyên rồi, hoàng bá phụ hư!" Nói xong, ưỡn cái bụng nhỏ làm bộ phẫn nộ.

Nàng vừa nói lại lộ ra răng cửa, Hoàng thượng cách đó gần, thấy chỗ hồng tói om bèn che miệng nghiêng người cười không ngừng, lại sờ sờ A Nguyên đang nhe răng tròn mắt nói, "Có A Nguyên ở đây, trầm thật là vô ưu sầu." tâm trạng buồn bực khi cùng những lão hồ ly kia chơi tâm nhãn, tất cả đều không thấy, nhìn tiểu mập từ đang giận dữ, Hoàng thượng dùng lực ôm cười nói, "Hạt dễ cười của trầm!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Chương 39.2

Thái Hậu và Hoàng Hậu thấy A Nguyên giương cái miệng nhỏ thiếu răng nhìn Hoàng thượng hồi lâu mới phản ứng che miệng mình lại, không khỏi lắc đầu cười .

Đây là cái gì?

Đây chính là cái ngày mà sau này sẽ trở thành lịch sử đen tối của công chúa điện hạ!

A Nguyên vừa nghĩ đến khi mình ngai ngừng cười sẽ có bao nhiêu người nghĩ ngay tới bộ dáng thiếu răng của mình, không khỏi nản lòng thoái chí cúi đầu nói, "Làm một mỹ nhân tuyệt thế, làm sao có thể bị người ta thấy tình cảnh như vậy đây?" Nói vậy, chẳng lẽ trong lịch sử của các mỹ nhân, thời điểm thay răng đều không bất hạnh như A Nguyên, không có người nào nhìn thấy sao?

"Mỹ nhân tuyệt thế, mỹ nhân tuyệt thế." Hoàng thượng cảm thấy thoải mái vô cùng, một bên chùi khóe mắt một bên theo cười nói "Hoàng bá phụ sẽ truyền lời ra ngoài, không cho người trong cung nhìn thẳng tới công chúa điện hạ, được không?"

"Tốt lắm" A Nguyên hữu khí vô lực nói.

Thực sự có ý chỉ như vậy ban ra, thanh danh bá đạo của Vinh Thọ công chúa ở trong cung xem như chắc chắn!

Hoàng Hậu thấy bộ dáng A Nguyên thật ai oán, cũng biết tiểu hài tử này yêu xinh đẹp nhất, hôm nay quả thật bị đá kích không nhẹ, nở nụ cười nói, "A Nguyên đừng thương cảm, bằng không để hoàng bá nương người sai trừ phòng làm chút điểm tâm A Nguyên thích, vậy đã vui vẻ chưa?" Thấy A Nguyên ngay lập tức cười thật phân khải ái với mình, Hoàng hậu cố nín cười lắc đầu nói "Hôm nay, mẫu hậu vẫn là đừng để đứa nhỏ này gặp người, miễn cho thẹn quá hóa giận."

Thái Hậu dĩ nhiên là nhận lời, Hoàng thượng cười nửa ngày lòng đang sung sướng lại thấy rằng nhỏ của A Nguyên phun ở một bên, trong lòng vừa động bèn gọi nội giám mang đi để ngày sau khoe ra trước mặt Túc vương rồi mới nghênh ngang đi ra. Hoàng Hậu đi cùng Hoàng thượng, chỉ còn sót lại A Nguyên và Ngũ công chúa tiếp tục đùa giỡn ở cung của Thái Hậu, A Nguyên biết một khi thay răng sẽ thay liên tục cho nên không hề ra khỏi cung Thái Hậu, đợi răng của mình lớn đầy đủ mới nói tiếp.

Nhưng mà tránh mấy ngày lại có thiệp mời của Tam công chúa, nhìn Ngũ công chúa hưng trí bừng bừng nói trong phủ Tam công chúa còn có vũ đạo hiếm lạ, A Nguyên xưa nay thích náo nhiệt, trong lòng cũng có chút rục rịch, quay đầu nhìn nhìn cái miệng nhỏ của bản thân trong gương, chỉ cần không cười ra tiếng cũng không đến mức bại lộ. Trong lòng dao động, cuối cùng cũng xin phép Thái Hậu tới phủ của Tam công chúa.

Từ lúc thành hôn, Tam công chúa qua ngày không sai. Ít nhất giữa vợ chồng cầm sắt hài hòa, tam phò mã là một người thông minh, cưới được công chúa dĩ nhiên làm việc cẩn thận, lại có Phụng Minh năm đó hung thần ác sát cảnh cáo, sớm đã xem Tam công chúa như tiên tử mà đối đãi. Nếu nói lúc đầu còn có chút không tình nguyện, nhưng mà Tam công chúa tính tình ôn nhu hòa thuận, hoàn toàn không có tính tình ương ngạnh bừa bãi của tôn thất, chung sống một năm, trái tim của tam phò mã liền nhào vào trên người lão bà công chúa, không còn có nửa phần không tình nguyện. Nay tam phò mã đã đậu Tiến sĩ, được Hoàng thượng coi trọng, càng thêm ân ái cùng Tam công chúa, thành thân vài năm hoàn toàn không có thông phòng thiệp thât, tuy rằng Tam công chúa còn chưa có tử tự nhưng cũng không sốt ruột.

Nay Tam công chúa thật tốt, lại có thời gian nhân hạ chiều đãi nữ hài nhi trong kinh. Phủ công chúa của nàng không nhỏ lại thú vị, A Nguyên đã đến vài lần cũng rất thích, lúc này đi với Ngũ công chúa đến phủ Tam công chúa, nhảy xuống xe liền chạy vào phủ lại thấy trong phủ còn có một xe của công chúa khác, đưa mắt nhìn thấy trong đó có cung nữ bên cạnh Tứ công chúa liền biết Tứ công chúa đã tới trước.

Mới tới bên ngoài phòng khách, A Nguyên đã nghe được bên trong có tiếng ngen ngào nhỏ nhỏ truyền đến, còn có từng tiếng trầm thấp an ủi, trong lòng khẽ nhúc nhích, 2 đứa nhỏ đưa mắt nhìn nhau, len lén tiến tới thì nghe thanh âm ngen ngào bên trong của Tứ công chúa "Lão thái thái trước nay không bởi vì vậy mà khó xử ta, phò mã cũng tốt, nói với ta trai gái đều là duyên pháp, cũng không phải là sự tình nóng nảy dù sao chúng ta cũng còn trẻ, chỉ có bà bà ngoài miệng không nói lại cho phò mã thêm 2 nha đầu, nói là tùy ý sai sử, này.. này chẳng phải là ở ngoài sáng trong tối muốn phò mã thu thông phòng?"

"Muội phu nói như thế nào?" Tam công chúa thờ dãi sờ đầu của muội muội, lúc này cũng không biết là tư vị gì.

Năm đó Tứ công chúa có được việc hôn nhân của Lý quốc công gia, nàng cũng từng hâm mộ qua, chỉ là nhìn Tứ công chúa trước đây tính tình sáng sủa nay lại rơi lệ không thôi lại cảm thấy so với muội muội mình thật là may mắn.

Nàng và Tứ công chúa đều là vài năm chưa có tin vui nhưng nhà chồng luôn an ủi nàng, làm sao lại cửa tâm như Lý quốc công gia đâu? Có dòng dõi huân quý cho nên ngay cả công chúa cũng không để vào mắt.

"Hắn chỉ để 2 nha đầu kia làm nha đầu sai sử, ngay cả trong phòng cũng không cho vào. Về phần lão thái thái, năm đó ta chưa vào cửa đã phái nha đầu thông phòng đi ra khỏi phủ." lão thái thái trong miệng Tứ công chúa chính là trưởng tỷ của Thái Hậu, Lý quốc công thái phu nhân, nói tới nàng, thanh âm của Tứ công chúa mang theo vài phần cảm kích, thấp giọng nói "Đây là lời nói tri tâm của tỷ muội chúng ta, lúc ta chưa thể có thai, cứ tưởng rằng lão thái thái sẽ làm khó dễ ta, nhưng là đến bây giờ, lão thái thái nửa câu chỉ trích cũng không có, cũng không ban người cho, chỉ nói ta điều dưỡng thân thể, cũng không có sốt ruột, làm ta thực cảm kích."

"Nếu thái phu nhân và muội phu đều như vậy, người còn lo lắng cái gì nữa?" Tam công chúa thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, ghé vào bên tai Tứ công chúa thấp giọng nói, "Lời này nói ra không tốt nhưng có thái phu nhân ở đó, bà bà kia của người tính là gì? Cuối cùng cũng phải nghe theo thái phu nhân không phải sao? Về phần sau này..." nàng vỗ tay Tứ công chúa ôn thanh nói "Người đem 2 nha đầu kia đi một vòng chỗ thái phu nhân tự nhiên sẽ có cách xử lý." Thấy Tứ công chúa chậm rãi gật đầu, nàng đẩy một cái cười nói, "Ta còn tưởng là chuyện gì, chẳng qua là 2 kẻ không có sức uy hiếp, giờ người đến là đang khoe khoang được phò mã bảo vệ sao?"

"Ta chỉ sợ việc này khó dứt." Tứ công chúa nghĩ tới phò mã nhà mình, mặt liền đỏ, lắc lắc tay nhỏ giọng nói, "Dựa vào cái gì phải đem phò mã phân một

nửa cho người khác?"

"Chúng ta là công chúa, không có đạo lý cho phép phò mã tính toán." Tam công chúa thấy Tứ công chúa lại thờ dài, liền an ủi "Đích thực không xong thì bảo tứ đệ và anh rể hần mời hần uống rượu?" Lời này vừa nói xong đã thấy Tứ công chúa lắc đầu thật nhanh, trên mặt trắng bệch nó, "Thôi ..thôi, cái này ...hoàng tỷ không biết, " nàng ho một tiếng nhỏ giọng nói "Phò mã nói, trước khi thành thân tứ đệ mời hai vị phò mã uống rượu, trở về, phò mã nhà ta liền...liền, " trong ánh mắt tò mò của Tam công chúa, nàng thấp giọng nói "Liền thấy ác mộng."

Ai thấy bộ dáng đờ đẫn sát khí hận không thể ăn tươi nuốt sống, một đao chặt con dê nướng trên bàn thành hai nửa đều sẽ gặp ác mộng.

Nghe tới Phụng Minh, sự tích bị trong kinh gọi là mắng phu, A Nguyên trốn tại ngoài cửa nghe lén nhin không được che cái miệng nhỏ của bản thân cười trộm không thôi, thấy 2 tỷ tỷ còn đang nói lời tri tâm, Ngũ công chúa nghe vô cùng chăm chú còn nằng lại cảm thấy vô vị, bỏ cung nữ lại tự mình đi hoa viên, mới vào hoa viên đã thấy có bóng người đứng đưa, nhìn kỹ thì chính là Phụng Khanh và A Dung ngồi chung một chỗ, cách đó không xa là Tường Thư Vân và tỷ muội Tề gia, vài người đang nói chuyện, thấy mỹ nhân đại ca, ánh mắt A Nguyên nhất thời sáng lên, nhào vào trong ngực Phụng Khanh.

Nhưng mà vừa từ trong ngực Phụng Khanh ló ra đã chạm vào ánh mắt cau mày của A Dung, chẳng biết tại sao, A Nguyên rụt cổ lại, có chút chột dạ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương 40

Mấy năm điều dưỡng, thân mình Phụng Khanh đã tốt hơn nhiều, tuy còn bộ dáng yếu đuối nhưng mà so với trước đây cường tráng hơn rất nhiều. Nhưng mà cường tráng tới đâu gặp phải công chúa điện hạ trọng lượng không nhẹ cũng ăn không tiêu.

Trên mặt thiếu niên tuấn tú không bao lâu đã có mồ nhưng mà nhìn muội muội trong ngực đã leo đến chân của mình, Phụng Khanh nhin xuống, ôn hòa sờ sờ đầu A Nguyên cười nói, "Hoàng bá phụ cho người về mấy ngày?" Thấy A Nguyên không hoạt bát giống trước đây, chỉ nhẹ nhàng mím môi lắc lắc đầu, cho rằng nàng đang diễn trò, lại cười nói "Mấy ngày nữa là đại thọ của ngoại tổ mẫu, phụ vương sẽ thỉnh chỉ cùng hoàng bá phụ, cho người đi mừng thọ." Ngoại tổ mẫu trong miệng hần là đại bá mẫu của Túc vương phi, mẫu thân của Anh quốc công, vị thái phu nhân này luôn luôn ôn hòa từ ái, mấy năm nay A Nguyên cũng thường đi tới Anh quốc công phủ, coi thái phu nhân làm trưởng bối chân chính của mình.

A Nguyên nghe xong gật đầu, ánh mắt rơi vào bàn trái cây, chớp mắt một cái, do dự một chút rồi rất có chí khí nghiêng đầu đi.

A Dung ở một bên mỉm cười nhìn A Nguyên chột dạ quay đầu không nhìn mình, lại thấy nàng nhìn trái cây nuốt nước miếng nhưng không chịu lấy ăn, hoàn toàn không hợp với hình tượng trong ngày thường, nhú nhú lông mày xinh đẹp tuyệt trần, tự mình lấy một cái trái cây lột da cắt khối, sau thấy Phụng Khanh lặng lẽ lau mồ hôi, tựa hồ ôm không quả cầu thịt, liền cười một tiếng nói với Phụng Khanh "Đề ta ôm muội muội đi." Thấy cục thịt nhỏ kia đề phòng quay đầu nhìn qua liền nâng nâng trái cây trong tay, thấy A Nguyên quả nhiên sáng mắt lên, hần nói "Lại đây, ta dứt người ăn."

A Nguyên nhìn A Dung không có ý tốt lành, dùng sức lắc lắc đầu tỏ vẻ cự tuyệt, tay mập chỉ chỉ trái cây rồi lại chỉ chỉ trước mặt bản thân tỏ vẻ —— trái cây lưu lại, người, biến mất!

"Đề A Dung dứt người." Phụng Khanh quả thật không chịu nổi, trong lòng cảm thấy hoàng bá phụ thật không phải, đem muội muội đang hào hào đường thành một bé mập, nếu không phải hậu thuẫn hùng hậu, muội muội chỉ sợ gả ra ngoài thật không quá dễ dàng. Trong lòng suy nghĩ muốn A Nguyên và A Dung thân cận, trong ánh mắt không tình nguyện của muội muội đặt bé mập vào trong ngực A Dung, rồi mới ra về đứng đắn nói "Đều nói bảy tuổi bắt đồng tịch, A Nguyên còn nhỏ, ta sẽ không lấy những quy củ này ra nói với người làm gì."

Khi A Nguyên dùng sức lấy tay che mặt mình lại, A Dung chỉ mỉm cười mê hoặc tiểu sắc quý này rồi nhìn Tường Thư Vân đi lại mỉm cười lau mồ hôi cho Phụng Khanh, khi dứt trái cây cho A Nguyên thấy nàng đồng ý tránh tây né rồi đột nhiên giận tím mặt muốn nhảy xuống, A Dung đặt trái cây ở một bên, dùng hai tay ôm bé mập vào trong ngực, cầm đề tại trên vai A Nguyên cười híp mắt nói "Lần trước, là ta không phải, A Nguyên còn muốn trách móc ta sao?"

Bị A Dung khi dễ mấy năm, A Nguyên luôn nghe hư A Dung dùng loại âm thanh làm cho lòng người ngứa ngáy khó chịu này giải thích với mình, sớm không nhớ nổi tiêu tử này làm cái gì với mình, A Nguyên nghe tiếng tim đập vững vàng cùng hương khí nhàn nhạt của A Dung, tim trong lòng nhảy bùm bùm, nhảy xong lại càng thêm tức giận, quay người lại kéo lấy vạt áo thiếu niên, hét lớn, "Trên người người sao lại thơm như vậy? !" là hương son phấn! Hư A Dung nhiễm hương khí từ nơi nào? Lâm công chúa điện hạ quá sức sinh khí !

A Dung ngăn ra, ánh mắt dừng ở bộ dáng khí thế hùng hăng của A Nguyên lại có cảm giác thích khó nói rõ, trong ánh mắt của Phụng Khanh đành bắt đầu hỏi, "A Nguyên cảm thấy thế nào?" Công chúa điện hạ tức giận không kịp che miệng mình lúc này trên miệng hiện ra một cái động nhỏ tối om, biết đây là sự tình có thể làm A Nguyên thẹn quá thành giận, A Dung đành không hỏi, nhìn A Nguyên lại tiến vào lòng mình dùng sức hít một hơi sau không nói lời nào giẫy dụa muốn bỏ xuống, vội vàng ôm nàng nhỏ giọng nói, "Là mẫu thân tự tay học cách làm hương liệu chúc thọ cho thái phu nhân, mới vừa bị nhiễm vào."

A Nguyên cũng không biết vì sao mình lại tức giận như vậy, nghe A Dung giải thích lại ngứa cổ ngạo mạn nói, "Bản công chúa....chỉ là chỉ là tò mò

thời." Nói xong, tâm tình rất tốt hướng nhìn trái cây chảy nước miếng.

"A Nguyên sinh khí, ta thật vui về." A Dung dựa sát vào cục thịt mập, mỉm cười ôn thanh nói "Về sau, sẽ không có mùi hương này nữa."

"Bản cung hôm kia cũng có chút hương liệu, có thể thưởng cho ngươi." A Nguyên cảm thấy mỹ nhân mang theo thanh hương trên người là sự tình phong nhã cỡ nào nha, lúc này râm rì nói "Ngươi đã 15, còn chưa cưới được nàng dâu, lại không có người theo đuổi, thật là làm người ta lo lắng nha!" Nói xong thấy mỹ nhân đại ca và mấy biểu tỷ đều mỉm cười nhìn mình, nàng lại không da không mặt chỉ vào trái cây trên bàn nói "Còn không dứt bản cung ăn trái cây?" Thật là không có nhãn lực, khó trách không cưới được tức phụ!

"Ta hầu hạ công chúa dùng trái cây." A Dung quay đầu bật cười phốc một tiếng, sau đó lại khó xử nói "Chỉ là, công chúa điện hạ, miệng ngài mở quá lớn ." trong ánh mắt hoảng sợ của A Nguyên, hân chỉ vào hàm răng trắng như tuyết cười nói, "Lộ ra ."

A Nguyên mới vừa đắc ý vênh vào quên mất việc mình rưng rưng, quay đầu lại thấy mỹ nhân đại ca và các biểu tỷ chống trán cười đến mức cả người nghiêng ngã, không khỏi nổi giận hét lớn, "Bản cung... bản cung chỉ rưng một cái răng!" Nhưng mà vừa nói xong, lại cảm thấy răng cửa buong lỏng, không tự chủ chạm vào răng nhỏ, tro mắt nhìn một cái khác răng khác rơi xuống, không khỏi ngây dại, há miệng run rẩy ngẩng đầu, đột nhiên trong mắt lăn ra nước, khóc nói "Ta đã nói ta không đến, hoàng tử mẫu cứ bảo ta đến! Nay... nay mọi người đều biết rồi!"

Nói xong, cũng bất chấp là đang ở trong ngực của hừ A Dung, xoay người ôm vòng eo của thiếu niên gào khóc.

"Nhanh cho ta xem xem." trong tiếng cười của Phụng Khanh A Dung đẩy A Nguyên ra, cẩn thận nhìn nhìn lợi của A Nguyên, thấy chỉ chảy ít máu, biết rằng này đã sớm muốn rút liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhẹ nhàng hỏi "Rất đau sao?"

Đau ở trong lòng a....

A Nguyên ai oán nhìn hân một cái, nghiêm túc sinh khí.

A Dung thấy nàng sầm to mưa tí tách thì biết nàng đang làm bộ làm tịch, bèn lấy một khối trái cây dứt cho nàng, mặt mày ôn hòa nhẹ giọng nói, "Ăn trái cây đi."

Hừ A Dung không cười mình, A Nguyên cảm thấy trong lòng dễ chịu rất nhiều, cắn một cái rồi bẹp miệng nói, "Đừng nhìn ta rưng rưng, ai không từng bị chứ?" Nói xong một chút thấy A Dung chỉ mỉm cười nghe, liền cảm thấy A Dung vẫn là người tốt, chuyển chuyển ánh mắt nói "Về sau, bản cung..." cảm thấy xưng hô này quá phiền đành phải đổi trở về, nhỏ giọng nói, "Ta,, ta về sau sẽ biến thành đại mỹ nhân ." Nói xong, dùng sức gật gật đầu.

"A Nguyên hiện tại đã rất tốt rồi." Trở thành mỹ nhân? Trở thành mỹ nhân rồi mê hoặc một đám thiếu niên, tranh tức phụ với hân?

A Dung cảm thấy, trong hai người có hân là mỹ nhân đã đủ rồi, còn A Nguyên vẫn là tiếp tục béo tròn vậy đi, không thể để tương lai của hân thêm uy hiếp, mang theo ý xấu dứt trái cây cho A Nguyên xong, lại lấy một khối đường trắng đến mỉm cười khuyên nhủ "Ngươi thích nhất cái này, nếm thử xem?" Thấy A Nguyên tròn mắt, hoàn toàn không nhận ra dụng tâm hiểm ác của mình, sờ sờ vai A Nguyên, thấy cục thịt nhỏ ôm đường trắng ăn thực hạnh phúc, bị mình sờ soạng hai cái cũng không có phản kháng, A Dung đặt thêm nước trái cây trong tầm tay A Nguyên, thật ân cần nói, "Đừng ngại."

A Nguyên của hân, nhất định phải bảo trì dáng người hảo hảo như bây giờ nha.

Khi A Dung tràn đầy hi vọng, A Nguyên vui đầu ra sức ăn, không khí hòa hảo như vậy, Phụng Khanh thờ ơ lạnh nhạt nắm tay Tường Thụ Vân khẽ thở dài, "Làm một huynh trưởng, ta có thể nhìn đến bây giờ, thật sự rất không dễ dàng." A Dung hừ hỏm như vậy, quả thực làm Phụng Khanh nhìn mà răng thấy ngứa, nếu không phải cả hai đều thích thú, Phụng Khanh thật muốn gọi bốn huynh đệ tới, hảo hảo trò chuyện với A Dung về nhân sinh và lý tưởng.

Tường Thụ Vân là người tính tình an tĩnh, chỉ ngồi bên người Phụng Khanh mỉm cười thấp giọng nói "Nếu là có người, không thèm để ý đến hình dáng của ta, chỉ thích

bản thân ta, như vậy còn có gì đáng nói đâu?"

"Ta không phải sao?" Phụng Khanh nghiêng đầu, nhỏ giọng cười nói bên tai Tường Thụ Vân, thấy trên mặt thiếu nữ này một mảnh mỏng hồng, ánh mắt ôn hòa nhìn muội muội và bản thân của mình, Phụng Khanh cảm thấy nhân sinh thật viên mãn. Thời điểm gần như chết đi, hân làm sao dám nghĩ tới, mình cũng sẽ có ngày hạnh phúc như vậy?

Khi A Nguyên ăn uống no đủ, thỏa mãn lăn trong ngực A Dung, cái bụng nhỏ nổi lên, nhìn ba biểu tỷ trước mắt, nay đã bại lộ việc rưng rưng, công chúa điện hạ cam chịu, da mặt dày chào hỏi "Thỉnh an biểu tỷ." Thấy Tường Thụ Vân thờ người qua chùi miệng cho mình, vội vàng dùng đoạn tay áo chùi miệng thật nhanh, hỏi, "Đã lâu không có thỉnh an lục di, nay ta ở trong cung không có phương tiện, biểu tỷ đừng quên tâm ý A Nguyên." mẫu thân của Tường Thụ Vân là di của nàng, nhìn ôn nhu ân cần kì thực khi A Nguyên thấy vị lục di này, tự như thấy cô giáo chủ nhiệm khi còn nhỏ, so với lúc ở trước mặt Túc vương phi còn thành thật hơn.

"Mẫu thân cũng tưởng niệm ngươi, lần trước nhận quà sinh nhật của ngươi, mẫu thân cũng thật vui về." A Nguyên làm tôn thất nữ, lại không có cả vú lép miệng em, ngược lại cùng mấy di ở chung đụng rất tốt, Tường Thụ Vân mỉm cười nói "Chỉ là mẫu thân cũng nói, 'Chỉ sợ A Nguyên không dám tới gặp ta' " nàng nghiêng đầu cười, ánh mắt lưu chuyển mang theo vài phần hoạt bát hỏi "Cái này, là vì cái gì vậy?"

"Cái này..." A Nguyên chột dạ nói, "Thật sự là một lời khó nói hết nha." Chẳng lẽ muốn nàng nói, mình giống như mẹ ruột Túc vương phi, đối với cảm kỳ thư họa không biết gì cả, không cần thận bồi mực đen lên bức tranh phong cảnh di yêu thích nhất sao? Chuyện này.... nhiều thẹn thùng a, còn không bằng để nó trở thành bí mật của di và mình đi, như vậy giữa di cháu càng thêm thân cận đúng không?

Tướng Thư Vân không phải người hay so đo, thấy A Nguyên cúi đầu không chịu nói, chỉ chế nhạo nhìn nàng một cái sau lại cười nói "Có thể thấy được, đây là bí mật của ngươi và mẫu thân?"

"Biểu tỳ tốt nhất." A Nguyên vội vàng vuốt mông ngựa, thấy Tề Nhã Tề Thiện ở một bên cười cười lại nói, "Vậy mà ta không biết, tam hoàng tỳ cũng mời các biểu tỳ đến phủ chơi đùa."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chương 40.2

Đến lúc này vẫn hoàn toàn không thấy người bên ngoài đến quấy rầy, A Nguyên biết Tam công chúa lần này chỉ muốn thân cận với người trong nhà một chút, trong lòng cảm động vì tâm ý này, nàng cẩn thận lấy từ trong lòng ra một cái hòm nhỏ, kim cương bên trong lóe lên hào quang, nàng đếm đếm rồi lấy một cái đưa cho A Dung, ba cái khác đặt trên tay ba biểu tỳ nói, "Đây là cống phẩm của một tiểu quốc phương Bắc, hoàng bá phụ thấy ta thích nên thưởng hết cho ta, nay ta tặng lại cho các biểu tỳ làm đồ chơi."

Nàng lần đầu tiên thấy kim cương ở thời đại này, bộ dáng rất là hiếm lạ, vì là cống phẩm nên cũng không có nhiều, hoàng thượng thấy nàng thích liền cho nàng hết. Nàng xưa nay không bao giờ ăn mảnh luôn chia một nửa cho ngũ công chúa, bây giờ cũng không còn lại bao nhiêu, cho vài người thân cận còn lại bỏ vào kho phòng nhỏ của mình, khi không có chuyện gì lấy ra nhìn cũng thấy vui vẻ, thấy A Dung cầm kim cương không nói gì cả nàng bĩu môi nói "Đây là cho đi, không phải đưa cho người." Thành Dương bá phu nhân và Túc vương phi thân như tỷ muội, từ khi A Nguyên có thể nói chuyện, luôn gọi là dì.

Thấy nàng còn nhớ đến mẫu thân của mình, A Dung mỉm cười cắt viên kim cương vào người xong nghiêng đầu cười nói "Muốn ta cảm tạ công chúa như thế nào?"

Tiểu tử này bộ dáng đẹp như vậy, A Nguyên cảm thấy nhìn một chút tim trong lòng đã đập liên hồi, hừ một tiếng nói, "Đây là tâm ý của ta đối với dì, mới không cần người cảm tạ!" Thấy ba nữ tử khác đều lộ ra biểu tình mới lạ, nàng có chút thất vọng nói "Đáng tiếc, chính là quá ít, bằng không để hết lại cùng một chỗ, sáng ngời trong suốt mới đẹp mắt."

"Đồ tốt như vậy, chỉ một cái thôi đã hiếm thấy." Tề Thiện liền mỉm cười nói.

A Nguyên thấy gương mặt Tề Thiện ôn hòa, chẳng biết tại sao lại luôn cảm thấy khi đối mặt với vị biểu tỳ này giống như khi đối mặt với lục dì vậy, cảm giác khẩn trương không dám nghịch ngợm chút nào, chỉ đành hoàng lấy tay vuốt bụng nói "Biểu tỳ thích là tốt rồi."

Thấy nàng thành thật như vậy, Phụng Khanh cũng thấy kinh ngạc, cúi đầu cười với Tề Thiện nói, "tiểu thiên ma tinh này ngày cả hoàng bá phụ cũng không chế trụ được, lại chỉ nghe lời người nói."

"Đây là do A Nguyên thân cận với ta, đúng không?" Tề Thiện nghiêng đầu cười hỏi.

A Nguyên cười lấy lòng hai tiếng, sau nhìn gương mặt Tề Thiện ôn nhuận cảm thấy thập phần thương cảm.

Nàng còn nghe lời biểu tỳ như vậy, ngày sau nếu là Phụng Minh thật sự hoàn thành tâm nguyện, cưới biểu tỳ vào cửa, nàng làm sao còn có thể khi dễ tứ hoàng huynh đây?

Nghĩ tới không thể khi dễ tứ hoàng huynh, A Nguyên thật sự cảm thấy rất phiền muộn, ở trong ngực A Dung thở dài thở ngắn, A Dung nghe thấy được cúi đầu hỏi, "Có chuyện gì không thể nói sao?"

"Mới không cần nói với người!" A Nguyên cảm thấy mình không bị A Dung đoán được tâm sự, chiếm thượng phong nên đắc ý cười hai tiếng. Cách đó không xa, Tam công chúa mang theo 2 muội muội tiến tới, A Nguyên vội tới nghênh đón, Tam công chúa cười nói, "Có các tiểu thư khác ở đây, đều là người thân cận ta an bài hồng mạt trong đình giữa hồ, xem ca múa lại mát mẻ thanh nhã, các muội muội cảm thấy thế nào?" Nàng nhìn Phụng Khanh và A Dung tiếp tục cười nói "Ta có mời tứ hoàng đệ, chỉ là hiện nay hắn còn chưa tới, trong khi chờ hắn, các người có muốn uống chút rượu không?"

"Tứ hoàng huynh còn chưa tới?" Phụng Khanh kinh ngạc nói "Thành vương phủ của Tứ hoàng huynh ở gần nhà hoàng tỳ sao lúc này còn chưa tới?" Khi hai vị hoàng tử phân phong, tam hoàng tử được một chữ "Thuận", Phụng Minh lại được chữ "Thành", ai được hoàng thượng yêu thích vừa nhìn là hiểu ngay. Ít nhất là A Nguyên cảm thấy, kỳ thật tại trong lòng hoàng thượng đức hạnh của các nhi tử là cái gì hắn luôn rõ ràng thấu đáo chẳng qua là lười so đo mà thôi, tam hoàng tử Phụng đồng tề Thuận vương, ý tứ của hoàng thượng rất dễ hiểu —— đành hoàng một chút coi, đừng nhảy nhót nữa!

Chỉ là nhìn Phụng đồng vẫn luôn tung tăng rõ ràng không hiểu khổ tâm của hoàng thượng, còn cố gắng khiêu chiến lão cha vốn là thần kinh không được ổn định.

So với Phụng đồng làm bộ làm tịch, A Nguyên càng thích Phụng Minh cứng đầu, ánh mắt rơi vào người Tề Thiện rồi che miệng cười xấu xa nói "Tứ hoàng huynh nhất định là đang bận rộn!" Những người ít nhiều biết tâm ý của Phụng Minh như Ngũ công chúa cũng rúc vào bên mình cười trộm, nhỏ

giọng nói "Nói không chừng, hiện tại đang ôm rất nhiều quần áo, không biết mặc bộ nào mới có thể đẹp trai khí khái hơn." Nói xong, 2 nữ hài nhi cùng tỉnh tở nở nụ cười, Tam công chúa nghĩ ngờ nhìn qua "Hai nha đầu này lại điên rồi phải không?"

"A Nguyên và Phúc Thọ từ nhỏ đã luôn có thể tìm niềm vui cho mình." Phụng Khanh thấy A Nguyên và Ngũ công chúa đều ôm cánh tay hắn không buông, trên mặt lộ ra một cái nụ cười âm ỉ đến.

A Nguyên vừa nói giống với Ngũ công chúa, vừa xem biểu tình của Tứ công chúa, thấy khuôn mặt nàng giãn ra còn mơ hồ có bộ dáng khoái hoạt sáng sủa, hiển nhiên là Tam công chúa đã khuyên được Tứ công chúa, nàng không muốn nhiều lời làm Tứ công chúa khó chịu, chỉ thả tay Phụng Khanh rồi tò mò hỏi Tam công chúa "Tam hoàng tử mời những ai?" Trong kinh nữ hài nhi luân quý không ít, nhưng là có thể xem như là bằng hữu tốt lại không nhiều, Tam công chúa tuy rằng ôn hòa, nhưng mà nay Nhị công chúa đã sớm thất sủng, nàng mới là công chúa đứng đầu trong hoàng gia, ánh mắt nay cũng rất cao.

"Vị vị cô nương của nhà Định quốc công còn có.....," thấy Ngũ công chúa nghe các biểu tình của mình tới, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, Tam công chúa tiếp tục cười nói, "Còn có các cô nương của Thành Dương bá phủ, tiểu thư của An quốc công bị bệnh không có tới, tuy người không quá đông nhưng cũng coi như náo nhiệt."

A Nguyên nao nao, theo bản năng nhìn lại A Dung, thấy hắn tươi cười không có nửa phần khó chịu, chẳng biết tại sao trong lòng lại có cảm giác khó chịu nhưng chỉ bủi môi nói, "trong Thành Dương bá phủ ta chỉ biết một người, những người khác đi theo thật là đa dạng!" Nàng vốn tôn quý lại được hoàng thượng sủng ái, càng thêm không kiêng nể gì, ở kinh thành trừ bỏ trường bối có thể quản thúc được nàng, đối với người bên ngoài không hề chừa chút khẩu đức, lúc này che miệng cười nói, "Định đặc tới cửa như vậy, là mong chờ được người khác nhìn thấy mình tồn tại sao?"

Nàng khác bạc, là đích nữ của tam phòng Thành Dương bá phủ.

phu nhân Thành Dương bá là trưởng bối A Nguyên thân cận nhất, bị một em dâu khinh thường, A Nguyên đã sớm cảm thấy thái thái của tam phòng làm người khác ghê tởm không chịu được. Nay Thành Dương bá phủ chỉ có 2 nữ hài nhi, nhị phòng và tam phòng đều có một, nữ hài nhi nhị phòng rất kính yêu Thành Dương bá phu nhân, điều này không có gì để nói. Nhưng mà tam phòng luôn theo mẹ ruột của mình, bày ra bộ dáng tự xưng thanh cao, luôn ngạo mạn làm A Nguyên rất chán ghét, nếu không phải Thành Dương bá phủ vẫn chưa phân gia, nếu không sợ Thành Dương bá phu nhân khó xử, nàng hiện tại liền bảo tiểu nha đầu kia cắt đi!

A Dung nhìn A Nguyên vì mình bất bình, nhỏ giọng hỏi, "Đây là tại vì mẫu thân tức giận?"

"Đi lấy ơn báo oán được nhưng ta không được." Tam phòng ngạo mạn như vậy, nếu A Nguyên là Thành Dương bá phu nhân, sớm đã đuổi một đôi mẫu nữ ra khỏi phủ, mắt không thấy tâm không phiền, Thành Dương bá phu nhân lại chỉ không nhìn, không tranh, không biện.

"Đây mới là chỗ lợi hại của mẫu thân." A Dung liền sờ sờ đầu nhỏ của A Nguyên ôn hòa nói.

Tam phòng như vậy, kỳ thật vẫn chưa chân chính ảnh hưởng đến lợi ích của Thành Dương bá phu nhân, bởi vậy mẫu thân hắn cũng theo nàng ở trong phủ ép buộc. Tóm lại kết quả là vợ chồng bất hòa, cha mẹ chồng chán ghét, trong kinh cũng tràn đầy tin đồn về tam phẩm của hắn. Về phần đường muội kia, ở bên ngoài cũng có bộ dáng cao ngạo, hẹp hòi như vậy, nhân duyên ngày sau chỉ sợ cũng không cao được.

A Dung cười có thâm ý nói "Miễn sao không làm người chịu ủy khuất là được."

"Có quan hệ gì tới ta?" A Nguyên không giải thích được, đột nhiên chợt dạ một chút nhìn A Dung nghĩ chẳng lẽ hừ A Dung đoán được mình muốn chọn một trong hai đệ đệ gốc của hắn để gả tới? Bất quá mấy năm nay, nàng phát hiện, 2 đệ đệ của A Dung quá hàm hậu, đích thực không phải là đồ ăn của nàng, nàng đã tiếc hận đã lâu rồi, lúc này liền ra vẻ trầm ổn giương cái bụng nhỏ nghiêm túc xoay người nói, "Bản cung không ở nơi này tổn hại thừa lời với người! Vẫn là xem ca múa quan trọng hơn!" Vừa quay đầu, A Nguyên nhìn thấy cách đó không xa Phụng Minh lén lút trốn ở phía sau cây nhìn lên người khác, ánh mắt của A Nguyên tròn tròn.

Đường huynh, sao lại giống kẻ trộm gà vậy chứ? !

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 41

Xiêm y hôm nay của Phụng Minh thật sự rất quý dị. Ít nhất thì theo thẩm mỹ của A Nguyên, là tuyệt đối không tiếp thụ được.

Đồ của Phụng Minh luôn luôn làm từ các loại vải thông thường, thế nhưng hôm nay lại mặc một bộ cẩm bào hồng rực, không chỉ như thế, cẩm bào kia còn được thêu tám hoa mẫu đơn lớn đang hùng hực khi thế nở rộ trên xiêm y. Xiêm y này vốn dĩ người cha mẫu nhân của A Nguyên tức vương cũng có một bộ. Vốn là nam tử tuấn mỹ trắng nõn nên màu hồng rực lại làm nổi bật được mi mắt tựa họa, phong lưu thoải mái, làm A Nguyên xem qua một lần liền nhớ mãi không quên. Bất quá hiện nay, người mặc có chút cường tráng còn có chút đen làm A Nguyên nháy mắt cái, không đành lòng nhìn thẳng.

Quá thâm!

Phượng Minh lần đầu tiên tới gặp trực tiếp người trong lòng, lúc này đang thấp thòm không yên, thấy mình đã bị muội muội phát hiện, vội vàng cúi đầu sửa sang lại xiêm y mô phỏng Túc vương thúc, rồi mới cố lấy dũng khí đi ra, trên mặt có vài phần đỏ thắm bước nhanh đến trước mặt mọi người đang bị xiêm y của hắn làm cả kinh tới nói không ra lời, thấp giọng ho một tiếng, khăn trương liếc Tề Thiện đứng sau lưng ở A Nguyên, rồi gập ghềnh nói, "Ta, ta đã đến."

Tam công chúa hơi ngừng lại, tới cùng mình cũng là chủ nhân nên làm như không thấy Phượng Minh phát bệnh, chỉ cười nói, "Tam hoàng đệ tới đúng lúc." Thấy Phượng Minh khăn trương cười, nàng biết chút ít tâm tư của đệ đệ, ánh mắt dừng trên người tỷ muội Tề gia một cái chớp mắt, thấy hai tỷ muội Tề Nhã Tề Thiện nghiêng người cúi đầu, trong lòng thờ dài chỉ cười nói, "Đều là người thân cận, sao lại đa lễ như vậy?" trong ánh mắt nhiệt tình của Phượng nàng chỉ vào hai tỷ muội cười nói "Đây là hai tiểu thư của Anh quốc công, ngày thường hay tiến cung, chỉ là nhân duyên trùng hợp, các người vẫn chưa từng thấy qua."

"Thỉnh an điện hạ." Tề Nhã đã đính thân cho Phượng Đường, lúc này hào phóng hơn chút, Tề Thiện lại tuân thủ nghiêm ngặt quy củ, không vì Phượng Minh có thân phận cao quý mà tiến lên, chỉ cúi đầu thỉnh an Phượng Minh xong lui lại phía sau Tam công chúa, hiển nhiên đối với danh hiệu hoàng tử không có hứng thú. Nhưng như vậy nàng lại không thấy Phượng Minh giương mắt nhìn nàng, trong mắt mang theo vài phần si ý, thấy bộ dáng của nàng, vẻ mặt thất vọng nói, "Người cũng an."

A Nguyên nhìn bộ dáng ngốc hồ hồ của tứ hoàng huynh, thờ dài không thôi.

Ngốc như vậy, thật sự có thể lấy được tức phụ sao?

"Hoàng huynh tới chậm, nói chúng ta nên phạt người như thế nào đây?" Quyết định chế tạo một cơ hội cho Phượng Minh, A Nguyên ưỡn cái bụng nhỏ đi đến trước mặt Phượng Minh, ngửa đầu hỏi.

"Không bằng, ta mời mọi người đi xem ca múa uống rượu?" Phượng Minh thấy đường muội rút dao tương trợ, vội vàng tươi cười hòa khí.

A Nguyên lấy tay bịt mặt, cảm thấy đường huynh hoàn toàn không thể cứu.

Tề Thiện đã sớm nghe Anh quốc công nói với nàng, Hoàng thượng có một người con trai bộc trực hàm hậu, nói xác thực là có chút ngốc, nàng lúc đầu không cho là đúng, chung quy có thể ở an toàn sống ở trong cung, sao có thể là ngốc tử? Nhưng mà hôm nay nghe vị hoàng tử này nói vài vài câu, hơn nửa đều bừa bãi, trong lòng cảm thấy hơn phân nửa là sự thật. Nàng ngẩng đầu nghiêm túc xem vị Thành vương điện hạ trong truyền thuyết, chính diện một mảnh hồng rực khoe miệng hơi hơi cứng ngắc, lần nữa dùng sức nhìn Phượng Minh, cũng không biết nên dùng biểu tình gì, lại e ngại hoàng tử tức giận, cúi đầu thật nhanh che miệng mỉm cười.

Phượng Minh đứng là thiếu niên anh tuấn, nhưng lại không giống Túc vương trắng nõn tuyệt đẹp, bởi vậy không thích hợp ăn mặt như vậy.

Nhưng mà lúc này Phượng Minh đang rất vui vẻ, thấy ánh mắt Tề Thiện dừng trên người mình liền cảm thấy xiêm y hôm nay phá lệ tốt đẹp.

Đây đã là lần thứ hai người trong lòng nhìn hắn.

Trong lòng Phượng Minh mỹ mãn, thấy A Nguyên giương cái miệng nhỏ nhìn mình, ánh mắt rơi vào miệng nàng đột nhiên kêu lên, "Răng cửa của người đâu? !" Đường muội đáng yêu của hắn vậy mà biến thành một nha đầu không răng nha? !

A Nguyên đắm chìm trong ánh mắt kinh ngạc của các tỷ tỷ, sắp té xỉu, trong lòng âm thầm ghi nợ đường huynh một lần.

Chọc vết sẹo, mà còn là ở trước mặt bao nhiêu người chọc sẹo, hoàng huynh tuyệt đối là cố ý!

Đối mặt với ánh mắt ghi hận của đường muội, Phượng Minh chậm lụt giải đầu một cái.

Đằng trước cục thịt nhỏ đang xấu hổ và giận dữ vô cùng, phía sau thiếu niên nhẹ nhàng mỹ lệ, chạm trán mỉm cười nói gì đó, thấy ánh mắt Phượng Khanh lặng lẽ rơi vào trên tay A Dung, đưa bàn tay thon dài của mình ra, ôn thanh nói, "Cho ta đi?"

"Cái gì?" A Dung cười giống như mây núi mờ ảo, chỉ là mở miệng ra nói lại không có chút tiên khí gì "Là của ta, tại sao phải đưa cho người?" VỢ nhỏ của hắn sao có thể ở trong vòng tay người khác? Đại ca cũng không được!

"Đó là muội muội của ta." Phượng Khanh cường điệu chữ "Ta" một chút, nghĩ tới mấy ngày trước Túc vương tiến cung, sau khi trở về lại lật bàn, bị Hoàng thượng dương dương đắc ý giơ ra cái răng sữa đầu tiên của A Nguyên khoe khoang tới tức giận đến suýt hộc máu, lắc đầu thờ dài "Ngày sau mới là của người, nay..."

"Vẫn luôn sẽ là của ta." A Dung như mây, đem răng sữa của A Nguyên trên tay thu vào hà bao, ánh mắt ôn hòa nói, "Nàng hết thấy, đều có ta làm bạn." (đoạn này ý là Phượng Khanh thấy A Dung cầm răng mới rụng của A Nguyên, muốn đem về mà AD k chịu, hzai.....sau này mà gái mình rụng cái răng sữa đầu tiên cũng đem đóng lọ cất)

Mới nói tới đây đã thấy cục thịt mập ào ào chạy tới ôm đuôi bản thân nghiêng răng nhỏ giọng nói, "Tứ hoàng huynh là trứng thối! để hắn muộn thật muộn mới cưới được nàng đi, hừ!" trong lòng A Dung khẽ nhúc nhích, sờ sờ chân tóc mềm mại của A Nguyên, nhỏ giọng nói "Nếu người giận hắn, vậy nghĩ cách làm hắn không vui một chút là được."

"Nhìn ta hồi cung, khi dễ hắn như thế nào!" A Nguyên tươi cười "Tà ác", trên khuôn mặt mập nhỏ nhắn đều là ý nghĩ xấu xa, làm A Dung nhìn mà trong

lòng ngửa ngáy, thấy người đằng trước đều đang nói chuyện với Phụng Minh, cúi người túm móng vuốt nhỏ của A Nguyên cắn một ngụm, thấy cục thịt nhỏ từ trơn tròn mắt, cười ha hả mở nói, "Không phải muốn xem ca múa sao? Đừng để ý người khác, bản thân hảo hảo nhì chơi đùa, tới lúc hồi cung cũng không buồn bã đúng không?"

Trong cung, nơi nào sống dễ dàng? Dù là A Nguyên được sủng ái, nhưng là ở trong cung sủng ái càng nhiều lại càng thêm câu thúc, A Nguyên nhìn như hoạt bát, làm việc không kiêng nể gì, nhưng là từ trong miệng Phụng Minh vẫn có thể nghe được, kỳ thật đứa nhỏ này làm việc đều giữ nghiêm điểm mầu chốt, tuyệt không đụng vào nghịch lân của Hoàng thượng hoặc Thái Hậu, còn phải lấy lòng trường bối, không biết hao phí bao nhiêu tâm huyết. Trong mắt người bên ngoài là vinh sủng, A Dung lại cảm thấy đứa nhỏ này thực sự rất lỗi.

"Mau lớn lên đi." A Dung khẽ giọng nói.

Trưởng thành, gả cho hán, hán có thể làm cho nàng chân chính tùy tâm sở dục.

"Người có chủ ý xấu xa gì?" A Nguyên híp mắt nhìn A Dung, rồi lắc lắc thân thể nhỏ liền chạy đi, tự mình đẩy Phụng Minh kêu lên, "Tứ hoàng huynh đi uống rượu cùng các ca ca đi." Rồi vội vàng ngồi xổm xuống nhỏ giọng nói bên tai Phụng Minh "Chỗ Tam hoàng tỷ để cho huynh, vừa lúc thấy được trung tâm đình đó, hoàng huynh cao hứng lắm không?" Thấy vẻ mặt Phụng Minh kinh hãi, nàng che miệng cười trộm nói "Hoàng huynh phải hảo hảo xem nha." Trong đình đều treo lụa mỏng, Phụng Minh gặp quỷ mới có thể nhìn thấy người bên trong, làm cho hán nhìn không thấy ăn không được, ha ha ha

Công chúa điện hạ cảm thấy mình là một hảo hán tử không mang thù, một khi có thù nàng liền báo tại chỗ.

"A Nguyên, người thật là hảo muội muội của ta." Phụng Minh cảm động không nhẹ, thấy Ngũ công chúa còn đang hi hi ha ha mới chuyện với Tứ công chúa, một chút cũng không nhận thấy tâm ý của huynh trưởng đại nhân, hán liền ghé vào bên tai A Nguyên nói, "Ta có được mấy vỏ rượu nho ngon từ thương nhân Tây Vực, ngọt và hương, đều cho A Nguyên!" Thấy A Nguyên thêm nhỏ dãi, cảm thấy lần này xem như vỏ mỏng ngựa đứng chỗ, thập phần đắc ý không khỏi vỏ đầu cười ngây ngô.

Cái này... A Nguyên thấy đường huynh mặc một thân xiêm y phong lưu lại lộ ra cái loại ngây ngô cười này, vẻ mặt vắn vẹo nói, "Ai kêu hoàng huynh mặc xiêm y này?" Quá thất đức đi! Đây không phải là đang khi dễ người sao!

"Vương thúc a, làm sao?" Phụng Minh nghi ngờ hỏi.

"Phụ vương ta?" A Nguyên trừng mắt hỏi, đích thực nghĩ không ra phụ thân nhà mình hư hỏng như vậy!

"Vương thúc nói, màu này nhìn đẹp nhất" ánh mắt Phụng Minh hướng Tề Thiện ngưng nói, "Huống gì ta thấy vương thúc mặc vào đẹp lắm, nghĩ chắc sẽ không sai...." lại tràn đầy hi vọng đối với vẻ mặt đồng tình của A Nguyên hỏi, "Tốt hơn trước đây nhìn có phải không?" Hán đỏ mặt nhỏ giọng nói, "Nàng vừa rồi nhìn ta."

Tình huống như vậy, A Nguyên có thể nói cái gì?

Đương nhiên, nếu Túc vương biết Phụng Minh dám hủy hình tượng của hán trước mặt khuê nữ, nhất định sẽ học máu 3 lần. Ai biết cháu trai chạy tới hỏi xiêm y đẹp để là để mình mặc đâu? Có chút thẩm mỹ nào không?!

Chỉ là A Nguyên không có hứng thú gì với duyên cớ của chuyện này, chỉ túm vạt áo Phụng Minh nghĩ kế nói, "Hôm nay không thích hợp quá gấp, bằng không chính là thứ đáng đồ từ. Hoàng huynh chỉ cần giống như chính nhân quân tử cùng các ca ca đi uống rượu là được." Thấy Phụng Minh lưu luyến không rời, hiển nhiên luyến tiếc buông tha cơ hội thân cận cùng Tề Thiện, nàng cảm thấy hoàng gia có thể cho ra thiếu niên ngây thơ như vậy thật kỳ ba, không khỏi đồng tình lại mang theo giận dữ nói, "Còn có, ngàn vạn lần đừng nói chuyện, đường huynh mới vừa rồi người còn nhớ rõ mình nói cái gì sao?"

Phụng Minh nghe A Nguyên nói như vậy, liền cảm thấy có chút không ổn. Tình thế hồi tưởng lại một chút mới choáng váng đầu óc, sắc mặt thay đổi, ánh mắt nhìn A Nguyên giống như gặp quỷ, nước mắt kém chút nữa lăn ra nhưng hán chỉ mạnh bạo giấu trong lòng rồi xoay người lao đảo đi ra ngoài, không nghe thấy A Nguyên kêu to, hán chỉ muốn tìm một chỗ không có người khóc lớn một trận, chạy chạy đi lại vấp chân, nghe Tề Thiện thét một tiếng kinh hãi, hán nhìn không được bị thương quay đầu, thấy người trong lòng mặt đầy lo âu nhìn mình, cảm thấy tâm hồn tổn thương được trấn an.

"Ai nha!" Phụng Minh cảm thấy trên đầu đau xót, là đụng vào trên cây, trong kia ánh mắt khiếp sợ của Tề Thiện, cảm thấy mình quá mức dọa người, che cục u to trên đầu thật nhanh chạy.

"Tứ hoàng đệ." Phụng Minh đích thực quá mức mất mặt, Tam công chúa muốn nói tốt gì đó lại nhất thời không biết nên nói cái gì, thấy vẻ mặt Tề Thiện khiếp sợ, hiển nhiên chưa từng thấy qua thiếu niên như vậy, khó khăn cười cười, ôn thanh nói, "Ngày thường, hán vẫn thật thông minh." Nói xong nàng cảm thấy chính mình cũng không thể tin tưởng, chỉ có thể nhìn đường muội xưa nay tính quái, thấy ánh mắt A Nguyên loạn chuyên, cười nói, "Chỉ là hôm nay cũng là có duyên."

"Tam hoàng tỷ không biết," A Nguyên cười hi hi nói, "Tứ hoàng huynh là người cứng đầu, ngây ngô." Thấy Tam công chúa khóe mắt căng thẳng nàng liền nhào tới ôm tay Tề Thiện oán giận nói, "Ở trong cung, hoàng tử nào không có thị thiếp? Nhưng tứ hoàng huynh, nói cái gì chỉ cần một người mình thích là đủ rồi, nay còn chưa có cung nữ ẩm giường đâu." Thấy trên mặt Tề Thiện ôn hòa rất nhiều, biết biểu tỷ đối với nam tử giữ mình trong sạch coi trọng hơn chút, lại cười hi hi nói, "Tứ hoàng huynh nhiều ngọc nha, lại nói chỉ cười một vương phi, người khác ai cũng không cần!"

"Tứ hoàng đệ quả thật nói như vậy." Tam công chúa rất thông minh, thấy A Nguyên nói lời như vậy liền làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ nói, "Ngay cả phụ hoàng cũng không có cách nào, chỉ để chính hán làm chủ."

A Nguyên cũng biết, tính tình Tề Thiện có chút nghiêm cẩn, không phải nghe thấy có trai hiền liền động tâm, quả nhiên thấy trong mắt biểu tỷ có tán thưởng nhưng lại hết sức bình tĩnh, biết đây không phải là chuyện một sớm một chiều, e ngại làm Tề Thiện cảnh giác, chỉ nói cười chuyển hướng sang việc khác, nói chút điển cổ trong cung làm mọi người yêu thích, Tam công chúa vốn là cười híp mắt lắng nghe, nhưng khi nghe được Vương quý nhân có thai, Tứ công chúa và tam công chúa sắc mặt liền cương cứng, hồi lâu mới cố cười nói, "Đó là việc vui."

"Chẳng trách, hôm kia Vương gia vậy mà có người đến nhà, chắc là khoe ra." Tứ công chúa và Tam công chúa giống nhau, đều là vài năm chưa có thai, trong lòng không được tự nhiên, nghe xong lòng dạ trống trải đều cảm thấy không vui vẻ, Tam công chúa cười lạnh, "Chẳng qua là cái thai, là nam hay là nữ còn chưa biết, đã ngồng cuồng như vậy, còn dám tới nhà ta làm thân thích, nếu không phải lão thái khoan dung, ta đã đem bọn người không biết phân biệt cấp bậc lễ nghĩa đánh ra ngoài!" Thấy A Nguyên giật mình lộ ra vài phần không được tự nhiên, nghĩ tới A Nguyên có một vị biểu tỷ gả đến nhà này, trong lòng hồi hận khi nói lời, nắm tay A Nguyên cười nói, "Chẳng qua là nhà hân còn có một cô vợ nhỏ rất quý củ khá ái, ta gặp thích." Người này là vị biểu tỷ kia của A Nguyên.

"Ngay cả vị phân cũng không có, có cái gì để bừa bãi." A Nguyên cười lạnh "Chẳng qua là thai này đã lâu mới có nên hiếm lạ, mới vừa cho chút mặt mũi đã có người không biết xấu hổ." Nghĩ tới biểu tỷ bản tính ôn nhu lại mặt dày tới quý phủ người khác, không chừng quần bách đến thế nào, A Nguyên càng thêm bức bối, thấy tỷ muội Tề gia cũng cau mày, đều là biểu tỷ muội ruột thịt, nói chuyện cũng không khách, "Mẫu thân ta nói, nhị đi trở về kinh thấy biểu tỷ như vậy, còn không biết sẽ thương tâm đến thế nào."

"Ồ trong nhà là kim tôn ngọc quý, lại phải ở nhà nghèo cửa nhỏ Vương gia chịu ỳ khuất sao?" Khóe mắt Tề Thiện giật một cái, lạnh nhạt nói, "Thoạt nhìn, nên gọi phụ thân và các đệ đệ đi một chuyến!"

"Bằng không, thật cho rằng Anh quốc công phủ không còn người nào sao!" Tề Nhã cũng đậm chân cười lạnh "Mới là một quý nhân đã dám bừa bãi ở trong kinh như vậy, không đặt huân quý vào mắt suy tàn đang ở trước mắt, không bằng đưa biểu tỷ trở ra, miễn cho ngày sau còn mất mặt như vậy!" Quả thực làm người ta chê cười!

A Dung ở bên cạnh Phượng khanh lặng lẽ nhìn A Nguyên tức giận cảm thấy trong lòng không vui vẻ, lặng lẽ nhớ trong lòng Vương gia một khoản nợ chờ thanh toán một phen, cũng làm A Nguyên sau này bớt giận vì dám tiểu nhân.

Vốn là việc vui trong cung lại làm mấy nữ hài nhi ai nấy đều không vui, A Nguyên cảm thấy Vương phủ thật đúng là sao chổi xui xẻo, nghĩ tới người này được Hoàng Hậu cho phép không cần thỉnh an liền thật sự dám đóng cửa ở trong cung của mình không tới gặp Thái Hậu Hoàng Hậu, khóe mắt âm trầm nói, "Là lỗi của A Nguyên làm các tỷ tỷ nghe được chuyện không vui, A Nguyên xin bồi tội!" Nói xong thờ dãi túm tay Tam công chúa cười nói, "sau này lại xử trí tiếp, hôm nay tỷ muội đều tới đây không thể làm mất hưng trí nhà?"

"Tốt hử gì cũng đều là người." Tam công chúa kéo dài thanh âm, gọi người dẫn Phượng khanh và A Dung đi hướng khác còn mình nắm tay A Nguyên cười nói, "Trong chốc lát nếu là người không vui, tỷ tỷ sẽ không để người đi." Thấy A Nguyên che miệng nhỏ không biết là đang cười cái gì, cúi người hỏi, "Thay răng có đau lắm không?" Thấy A Nguyên lắc đầu, nàng lại nói, "Hôm nay không cho người ăn quá nhiều điểm tâm, khỏi bị hư răng của người." Thấy bé mập rậm rì ửng vào người mình, nàng cười nói với Tứ công chúa, "A Nguyên tham ăn, lại nhiều mưu mẹo, hoàng muội chớ bị nàng lừa."

"Hoàng tỷ yên tâm." Trước mặt các tỷ muội, Tứ công chúa thấy cảm giác tức giận tới thở không được trước mặt bà bà đã biến mất, không những vậy còn khôi phục lại tính tình thiếu nữ, khi A Nguyên đang sầu mi khổ kiếm, nàng cười duyên nói "Tất nhiên không để A Nguyên toại nguyện." Thấy nàng ngo ngoe nhào về phía mình, Tứ công chúa giờ tay ôm lấy A Nguyên, trong lòng lặng lẽ thở dài.

Trời đất phù hộ, để nàng có thể sinh cho phò mã một hài tử, cho dù là nữ nhi, phải chết nàng cũng nguyện ý.

A Nguyên làm bộ như không nhìn thấy Tứ công chúa âm thầm, cố gắng làm nũng bán manh, dùng sức làm đường tỷ cười rồi mới hài lòng lui ra nói chuyện với Ngũ công chúa "Người nghe thấy điều gì?"

"Lý quốc công phu nhân muốn tứ tỷ phu thu thông phòng, tứ tỷ phu không nguyện ý," Ngũ công chúa nói về các lời đồn "Lý quốc công phu nhân cho tứ tỷ phu một bạt tai!" Thấy bộ dáng A Nguyên không thể tin được, Ngũ công chúa cũng là ở trong cung lớn lên, làm sao có thể thật sự là thiên chân ngốc nghếch? Trên mặt liền lộ ra sắc lạnh, nhỏ giọng nói, "Sau này ta mới biết, chẳng trách tại sao Lý quốc công phu nhân nhất định phải nhào cho phu thể tứ tỷ tỷ bất hoà, nguyên lai..." nàng thấp giọng nói, "Nàng không phải mẹ đẻ của tứ tỷ phu."

"Nhưng tứ tỷ phu là đích trưởng tôn!" A Nguyên nghe xong kinh ngạc nói, "Trước nay chưa từng nghe nói a!" Huống gì nàng đã thấy Lý quốc công phu nhân một lần, có vài phần giống tứ phò mã, nàng tuổi còn nhỏ cũng không để bụng, tới giờ mới biết.

"Là thứ muội của mẹ đẻ đã mất của tứ tỷ phu." Ngũ công chúa khinh thường nói "Ta cũng hiểu, nay nàng cũng có con trai, nghe nói rất là trí tuệ, còn không phải mong chờ tước vị của tứ tỷ phu? Nếu không phải thái phu nhân còn tại, che chở cho tứ tỷ phu, cũng may còn có nàng vì nghe nói ngay cả quốc công cũng cảm thấy tứ tỷ phu không thông minh bằng đệ đệ." Nói tới đây, ngũ công chúa đã giận dữ "Đều nói có mẹ kế sẽ không có cha, nay ta xem đúng là chuẩn xác cực kì. Cái gì đích trưởng, cũng là nhờ thái phu nhân coi trọng mà thôi."

Lý quốc công thái phu nhân là trưởng tỷ Thái Hậu, xưa nay là người hiểu chuyện, nguyện ý gheênh cưới Tứ công chúa, một là để Lý quốc công phủ từ nay về sau sẽ có huyết mạch hoàng gia, một chính là dùng thân phận của Tứ công chúa đến áp chế dã tâm của Lý quốc công phu nhân.

"Nàng cứ như vậy cho tứ tỷ phu một cái tát?" A Nguyên bất khả tư nghị hỏi "Lý quốc công cái gì cũng không nói?" đầu tay chói lọi ở trên mặt, còn không thể làm tội trạng? Phò mã, vậy cũng là người của hoàng tộc, sao có thể bị một kẻ mẩu đánh ở trên mặt? ! Đây quả thực là tại đánh mặt của hoàng gia!

Nhưng là bây giờ hiểu đạo thật sự rất nặng.

"Người đừng nói, vị quốc công gia kia cũng thật thú vị, nghe phu nhân nói xong chỉ nói tứ tử phu bất hiếu, làm mẫu thân thương tâm thất vọng, sao có thể giương mắt vì tứ tử phu chứ?" Ngược lại còn làm Lý quốc công thái phu nhân giận tím mặt, đưa phu thê Lý quốc công đến trước mặt mình, tuyên bố phải hưu thê, bỏ kẻ mẫu không biết nhân từ này, Lý quốc công khóc rống thất thanh xong lại mắng tứ phò mã lòng dạ khó lường xúi giục trong nhà bất hoà, không còn mặt mũi làm thế tử Lý quốc công.

Các loại hành vi này làm Ngũ công chúa giận tới tận phế phủ, thấp giọng nói, "Thế gian này, còn có phụ thân vô tình như vậy, phu quân bạc nghĩa tới thế." mẹ đẻ tứ phò mã gặp gỡ phu quân như vậy, coi như là xui xẻo. Nhi tử chính thống lại bị thứ muội si nhục.

"Rồi sao?" A Nguyên tiếp tục hỏi, "Thái phu nhân nói như thế nào?"

"Đuổi Lý quốc công phu nhân đi thôn trang ở." Ngũ công chúa kéo lỗ tai A Nguyên nhỏ giọng nói "Chỉ là Lý quốc công đang làm âm ỉ trong nhà, nói tứ tử phu bức kẻ mẫu rồi đi, hẳn muốn đi cáo tứ tử phu ngõ nghịch!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 42

Ngỗ nghịch? !

A Nguyên quả thực tức quá hóa cười, trên mặt lộ ra biểu tình châm chọc, thấp giọng nói, "Lý quốc công không muốn sống tốt qua ngày sao? Thật sự cho rằng dựa vào thái phu nhân là hẳn có thể kiêu ngạo mãi sao?" Làm hồng thanh danh của tứ phò mã, tuy rằng ngoài miệng Hoàng thượng sẽ không nói gì nhưng về sau Lý quốc công còn có thể tốt sao? Lý quốc công đây là lấy cả gia tộc và thái phu nhân ra để đánh đổi sao, nghĩ đến đây A Nguyên lại thấp giọng hỏi, "phu nhân Lý quốc công, rất đẹp sao?" tuy đã gặp một lần nhưng nàng không quá chú ý, cũng không cảm thấy quá đẹp, không nghĩ rằng lại có thể làm Lý quốc công mê mết tới nỗi không để ý tới trường tử, quả thực là phụ nhân rắn rết!

Ở trong cung, Ngũ công chúa và A Nguyên có quan hệ tốt nhất cũng hiểu tính tình yêu hận rõ ràng của nàng nhất. Nếu gặp người thân cận, làm nũng nhõng nhẽo thế nào cũng được, nhưng là gặp phải người nàng chán ghét giống như tiện nhân phu nhân Lý quốc công, chỉ sợ trong lòng A Nguyên đã sinh ra hận ý. Ngũ công chúa cũng không phải đơn thuần lớn lên trong cung, ngày thường bày ra bộ dáng khả ái ngây thơ chẳng qua là để làm trường bối thích, lúc này thấy A Nguyên đã có chút tức giận, liền không che giấu chút nào neho mặt phượng cười lạnh "Đây chính là chỗ tốt của thứ nữ, quen già vờ nhu nhược, làm Lý quốc công cảm thấy cả phủ đều bạc đãi phu nhân của hắn."

Đích nữ thế gia nghiêm chỉnh thường ngày đều có phong phạm nghiêm cẩn làm sao có thể là đối thủ của người như vậy, huống gì mẹ đẻ tứ phò mã mất sớm, Lý quốc công chỉ nhìn người mới cười, làm sao còn nhớ rõ người cũ đây.

"Thái phu nhân là người tốt như vậy..." A Nguyên chép miệng.

Trường tử của Thái Hậu, lão thái quân quốc công phủ, con cháu đầy nhà, quả thực là nhân sinh đại thắng a, không nghĩ tới lại gặp phải nhi tử nào tàn, nay bị chọc tức tới không ra bộ dáng gì.

"Nghe nói, Lý quốc công phu nhân còn muốn đem cháu gái ruột của mình cho tứ tử phu làm nhị phòng, nói là kéo dài hương khói cho Lý quốc công phủ, tứ tử phu không nguyên ý còn mắng nha đầu kia là hảo hảo chính thất không làm lại làm nhị phòng cho người ta, quá sức không biết xấu hổ, làm Lý quốc công phu nhân giận dữ rồi cho tứ tử phu một bạt tai." Ngũ công chúa phẫn hận dậm chân "Tứ tử ty là người rộng rãi, nếu đổi lại là ta, một roi quất chết tiểu tiện nhân kia rồi mới tính xong!" Nói xong, lôi kéo A Nguyên hỏi, "liệu người có biện pháp gì không?"

A Nguyên mặc dù còn nhỏ nhưng có rất nhiều chủ ý, xưa nay trong cung luôn luôn là A Nguyên nghĩ kế, Ngũ công chúa thực hiện, nàng ôm hận nói, "Tứ tử ty là công chúa, tôn quý vô cùng, vì sao gặp phải bà bà như vậy?!"

A Nguyên lúc này chỉ có thể cười khỏ.

Ngũ công chúa nói muốn giết người, nàng còn thật sự tin nhưng là Tứ công chúa lại khác.

Mẹ đẻ Ngũ công chúa là Đức phi người đứng đầu tứ phi, ngoại tổ gia là Định quốc công phủ hiển hách trong kinh, lại được Hoàng thượng và Thái Hậu yêu thích, dĩ nhiên không hề cổ kị gì. Nhưng là thân phận Tứ công chúa lại không có tôn quý như vậy, tuy rằng thường ngày cũng được sủng ái, nhưng nếu dám làm mất thể diện hoàng gia còn chưa biết Hoàng thượng sẽ nghĩ thế nào đâu, tuy rằng không thân cận với Tứ công chúa bằng Ngũ công chúa nhưng nàng cũng không muốn đường ty sống khổ sở, nghĩ tới những việc Lý quốc công làm, nàng cắn chặt răng, trong lòng sinh ra một chủ ý.

"Hiếu đạo luôn là nặng nhất." A Nguyên thấy cung nữ đều đã cách xa liền ghé vào người Ngũ công chúa nhỏ giọng nói, "Chỉ là sợ rằng phải để tứ tử phu ném chút khổ sở, không biết tứ tử ty có bỏ được hay không." Xong thấp giọng nói vài câu, Ngũ công chúa nghe xong trong mắt sáng choang liên tục gật đầu, A Nguyên rút cổ nói, "Chớ để cho tứ tử ty biết là ta nghĩ ra chủ ý này!" Nàng nhỏ như vậy mà nghĩ ra được chủ ý như thế chỉ sợ sẽ làm người ta cảm thấy tâm địa quá ác độc.

"Người yên tâm." tình cảm của Ngũ công chúa và A Nguyên không thể so với tâm thường, biết nàng kiêng kỵ điều gì, vỗ vỗ lồng ngực của mình cười hi hi nói "Việc này là do ta nghĩ ra, có liên can gì tới người đâu?" Dừng một chút rồi nắm tay A Nguyên thành khăn nói "Huống gì người là muội muội của ta, dù người không nói vậy ta cũng sẽ che chở thanh danh của người." Lại cười nói, "Lần này, ta có thể thở ra một ngụm ác khí, đến lúc đó người có muốn cùng ta đến Lý quốc công phủ xem náo nhiệt không?"

"Không tốt lắm đâu." A Nguyên trong lòng động dậy nhưng vẫn làm bộ.

"Ta biết chắc là người muốn đi." Thấy trong ánh mắt cục thịt mập đang tỏa ánh sáng, Ngũ công chúa cười, rồi lại cười lạnh nói, "Cho rằng chúng ta sẽ lo ném chuột sợ vỡ đồ nên không dám làm gì nàng sao? Vậy để cho nàng biết, trêu chọc hoàng gia sẽ có kết cục gì!" Từ công chúa đã gả vào phủ Lý quốc công, nếu hoàng gia nhúng tay quá nhiều vào gia sự sẽ bị chỉ trích, nhưng là Lý quốc công phủ cũng không nên khi dễ người quá đáng như vậy.

"Đã lâu không tới thỉnh an thái phu nhân, chúng ta hẳn là nên đi gặp một chút." A Nguyên liền cười hi hi chep miệng nhỏ nói.

Tìm ra lý do quang minh chính đại như vậy, tâm tình A Nguyên thật tốt, thấy các tỷ tỷ ở đằng trước nhìn qua vội vàng nhào vào lòng các nàng, lộ ra khuôn mặt đáng yêu nhu thuận như động vật nhỏ ưa làm nũng, dụ cho các tỷ tỷ đều cười rồi mới nắm tay Tường Thư Vân đi tới đình nghĩ mát.

Tam công chúa nói thực đúng, vừa vào đình, A Nguyên đã cảm giác được một luồng khí tức thanh mát đánh tới. Trong đình lúc này đã có mấy nữ hài nhi ngồi ở một bên nói giỡn, thấy Tam công chúa và mọi người tiến vào đều đứng dậy mỉm cười đi tới vấn an rồi mới ngồi xuống. Nhìn các nha đầu của Tam công chúa đặt điểm tâm tinh xảo và nước trà lên bàn rồi yên lặng thối lui, lúc này mới có một nữ hài nhi mặc váy màu xanh nhạt cười hi hi với Ngũ công chúa rồi nghiêng đầu nói với A Nguyên "Ta biết mà, nơi nào có A Nguyên, tuyệt đối sẽ có biểu muội."

Cô bé này mỹ lệ ôn hòa, còn dám định đặc gọi tục danh của A Nguyên và Ngũ công chúa, dĩ nhiên là người thân cận, A Nguyên che miệng cười giòn tan nói, "Khang nhi tỷ tỷ chỉ là vì muốn gặp ngũ hoàng tỷ mới nhớ tới ta sao?" Cô bé này là đích thứ nữ của Định quốc công, là Đường tỷ của Ngũ công chúa, xưa nay ôn nhã hào phóng, thường ngày được Tường Thư Vân chiều cõ cực tốt, nay đang nghỉ thân. Chỉ là, tuy rằng cũng thân cận nhưng A Nguyên lại không như ở trước mặt Tam công chúa kiêu căng tùy ý, ngược lại bộ dáng có chút quy củ, tuy còn nhỏ nhưng lại có một loại uy nghi.

"Làm sao có thể muốn gặp ta, rõ ràng là nghĩ cách để ta dự bị thêm đồ cưới đó thôi." Ngũ công chúa ra vẻ sầu bi thờ dãi, "Thôi thì kim ngân châu báu trong tiểu khố phòng của ta đều cho biểu tỷ thêm trang đi."

"Nói nghe thật là keo kiệt." Cô bé này đỏ bừng mặt nói hờn làm Ngũ công chúa phải vây quanh nàng bồi tội không ngừng rồi mới bắt đầu dĩ cười.

Một đình đều đang cười nhìn bộ dáng Ngũ công chúa làm nhỏ phục thấp, thời điểm A Nguyên cúi đầu uống trà, ánh mắt nhìn về phía trong góc, phía sau sa mạn chỗ 2 nữ hài nhi, thấy một người vẻ mặt vui vẻ vỗ tay nhìn Ngũ công chúa sầu mi khổ kiểm, gương mặt vô ưu vô lự, một cái khác lại cố gắng ngồi thẳng lưng, làm ra bộ dáng đoan trang trầm tĩnh, trên mặt tuy rằng cười nhưng lại không đạt tới đáy mắt, A Nguyên ở trong lòng bĩu môi, hướng về cô bé phía đằng trước cười nói, "A Dung ca ca cũng tới rồi, ta biết là có thể nhìn thấy A Dao tỷ tỷ mà."

A Nguyên vừa nói, ánh mắt của các nữ hài nhi kia liền rơi tới đây, nhưng mà cô bé kia cũng không dám tùy ý như tiểu thư Định quốc công phủ, chỉ đứng dậy lại ngồi bên người A Nguyên cười nói, "Đại ca đã nói qua, công chúa sẽ tới, đại bá mẫu cũng bảo là ta phải hảo hảo chơi đùa với công chúa." Thấy A Nguyên mỉm môi cười, rất là thanh tú, nàng cảm thán nói, "Điện hạ nay, càng thêm có bộ dáng cười không lộ răng" nói xong lại lộ ra biểu tình hâm mộ nhỏ giọng nói, "Sao ta lại không được như thế đây?" Mẫu thân nàng là nữ nhi của võ quan, thích nhất chính là há mồm cười to, nàng cũng thấy rất dễ nhìn, phụ thân cũng thật thích, nhưng là nàng thấy các tiểu thư thế gia trong kinh tựa hồ cũng cười không lộ răng, rất có quy củ.

Da mặt A Nguyên co giật, thật muốn nói là nếu không phải mình không đủ răng nàng cũng thích cười lộ đủ tám cái răng a, chỉ là nói thế quá mất mặt, đành phải hàm hồ hỏi, "Di nói như thế nào?" Di ở đây chính là Thành Dương bá phu nhân.

"Đại bá nương nói ta cứ là chính mình." A Dao đỏ mặt nói, "Một khi đang trang là phải trang một đời, cuộc sống này có biết bao nhiêu đau khổ a." Nghĩ tới điều đại bá nương nói, nếu một nam tử thích người thì mặc kệ người có bộ dáng gì hẳn cũng sẽ yêu thích, A Dao đỏ mặt lại ngượng ngùng nói với A Nguyên điều đó, chỉ nhỏ giọng nói, "Ta cảm thấy đại bá nương nói đúng cực kì." Cha nàng cũng là đối với mẫu thân nàng như vậy. Nàng nhìn ở trong mắt, trong lòng luôn cảm thấy cực kì hâm mộ.

Đến cùng cũng không thân, A Nguyên chỉ cười híp mắt nghe không hề làm miệng, chỉ là chẳng biết tại sao lại nghĩ tới A Dung hừ hừ cái gì cũng dám nói dám làm, nàng giật mình, bỗng dưng có cảm giác thấp thòm, ánh mắt lại rơi vào nữ hài nhi ngồi đối diện với A Dao, thấy nàng bồi vì A Dao ngốc hồ hồ nói lời tri tâm, trên mặt lộ ra châm chọc thần sắc mang theo vài phần khinh thường, trong lòng A Nguyên cười lạnh một tiếng, nhìn ánh mắt khinh thường A Dao của cô bé lửa giận trong lòng A Nguyên bốc lên.

Đây là nhìn A Dao nịnh bợ mình nên chướng mắt sao?

Hai cô bé này, chính là 2 đường muội của A Dung. A Dao là đích nữ nhị phòng, thiên tính sáng sủa, chung đụng với A Nguyên cũng không tệ lắm. Ngược lại là đích nữ tam phòng, luôn mang theo một bộ "Tiên khí", tự xưng là bộ dáng thanh cao, làm người ta phát ngáy.

Lại nghĩ đến nữ hài nhi này và nương của nàng cũng đồng dạng thanh cao như thế làm cho Thành Dương bá phu nhân chịu không biết bao nhiêu khổ, trong mắt A Nguyên hơi trầm rồi mới cười hi hi dung về mặt ngây thơ nói, "Hôm kia hoàng bá phụ có nói, Sơn Tây Bó Chính Sứ làm quan bất lợi, bị gọi hồi kinh, hiện tại trong kinh đều đang đồn ầm lên chuyện này, không biết rốt cuộc là có duyên cớ gì."

A Nguyên cười tới vô cùng ngây thơ lại làm A Dao ngánh một chút, cố gắng cười một tiếng rồi theo bản năng nhìn đường muội sắc mặt đại biến.

A Nguyên ở một bên vừa cười vừa uống trà, thường thức biểu tình của nữ hài nhi kia, thấy đôi mắt nàng lúc này đã mang sương mù liền cảm thấy vui vẻ, tâm tình thật tốt ra bên ngoài trêu ghẹo Tam công chúa "Tam hoàng tỷ, không phải nói có ca múa rất đẹp mắt sao?"

Cô bé Trạng gia kia, ngay từ đầu còn đối với đường tỳ là A Dao thập phần khinh thường.

Đường đường là thiên kim bá phủ, thân phận cũng rất cao quý, lại khom lưng trước mặt quý nữ tôn thất, cùng đường huynh nhìn như trích tiên kia giống nhau, lúc nào cũng lấy lòng Vĩnh Thọ công chúa, làm mất hết mặt mũi trong nhà! Vốn là cảm thấy xấu hổ, nàng đã cố nén không thích ứng trong lòng để đến, chính là vì không muốn bị người lấy ra cái sai làm người trong nhà khó xử, làm sao nghĩ đến công chúa con của Túc vương gia lại còn nhắc tới sự tình của cậu nàng, chẳng phải là đang cố ý làm cho nàng khó coi?

Không sai, Sơn Tây Bố Chính Sứ trong miệng A Nguyên, chính là cậu ruột của cô bé này, cũng bởi vì trong nhà có một núi như vậy, nàng và mẫu thân của nàng mới có thể chường mặt xuất thân của một nhà đại bá nương. Không nói đại bá nương mê hoặc Đại bá phụ từ một tiểu nha hoàn leo lên đến vị trí bên người bá phụ, chính là vị huynh trưởng nhà mẹ đẻ, cũng thật làm người ta khinh thường. Bởi vì bộ dạng tốt xem một chút, khí khái của người đọc sách cũng hoàn toàn không cần, nịnh bợ để cưới quý nữ tôn thất, tuy nay quả thật phong cảnh đặc ý, nhưng mà nàng xuất thân là nữ tử Thanh Lưu, sao có thể chấp nhận được chứ?

Mẫu thân nịnh bợ quận chúa huyện chủ, làm nhi tử liền nịnh bợ công chúa vẫn đang là một tiểu nha đầu!

Đích thực dọa người, thanh danh đều bị các nàng làm hỏng!

Nhưng nói đến cùng, sự tình của cậu cũng làm mất mặt vô cùng, cô bé này làm sao còn hơi sức khinh bỉ người ngoài, chỉ cảm thấy ánh mắt khác thường người khác nhìn mình, nhìn tới nỗi đứng ngồi không yên, trên mặt đỏ bừng, thấp giọng nói, "Cậu ta, cậu ta cũng chỉ là bị người vu hãm." Nói xong, trên mặt đỏ bừng, ánh mắt xấu hổ tới muốn rơi lệ.

Nếu cậu thật sự bị định tội, tuy cùng nàng không quan hệ nhưng là ngoại sanh nữ nhi của tội quan...

"Chúng ta là nữ hài nhi, ăn uống, ngâm thi tác họa là được, chuyện triều đình làm sao chúng ta có thể quản?" Tam công chúa lấy cây quạt vỗ vào trên tay đang chuẩn bị bóc thêm một miếng điểm tâm rồi nói, A Nguyên ngượng ngùng thu vuốt về che miệng hòa khí cười nói, "Bản cung chỉ là thuận miệng thôi, không nghĩ tới lại làm vị cô nương này thương cảm, thật mất hưng trí nha, mà thôi xem ở tình cảm của A Dao tỳ tỳ, dù là bản cung nói sai cũng kính xin cô nương chớ để ở trong lòng." Không phải là ý vào cậu người nên không thêm đặt di vào mắt sao, ta đây ở trước công chúng bóc tầng da này của người, xem người còn kiêu ngạo cái gì!

Tâm trạng của A Nguyên vốn không tốt hiện tại cảm thấy thực hết giận, thấy nữ hài nhi kia phần hận quay đầu trên mặt có vài giọt lệ, dừng một chút lại cảm thấy không nên so đo với một bé gái nhiều như vậy nên nhẹ giọng nói, "Thanh giả tự thanh, hoàng bá phụ sẽ không oan uổng người tốt." Vậy cũng là là an ủi, chung quy nếu cậu của cô bé này thật sự trong sạch, hoàng bá phụ tuy rằng ở hậu cung là một tra nam nhưng ở trong triều coi như là có chút sang trọng. Đương nhiên nếu không phải trong sạch, không biết ngày sau vị tam phu nhân của Thành Dương bá phủ kia còn dám bày ra bộ dáng coi thường người khác nữa không.

A Nguyên một lòng cho rằng mình đang an ủi người ta lại không nghĩ tới nữ hài nhi kia vẫn tức nỗ phổi, trong lòng hận nàng thêm vài phần.

Nay ai chẳng biết, cậu của nàng bị hạ ngục, ngoại tổ gia đem tất cả các chiêu thức ra để gỡ án nhưng lại chỉ chờ tới một giáo điều của Đại Lý tự đến điều tra tin tức. Ngoại tổ gia không có biện pháp, chỉ có thể cầu đến trước mặt Thành Dương bá, ai biết Thành Dương bá lại ghi hận mẫu thân trước đây bất kính đối với Thành Dương bá phu nhân, thái độ không chịu để ý chỉ bằng quang nhìn. Thành Dương bá đến cùng vẫn cách một tầng, mẫu thân lau mặt ăn nói khép nép đi cầu phụ thân, này lại là thân thích đi? Ai lại nghĩ tới phụ thân của nàng hẳn tâm chỉ biết nghe theo huynh trưởng và tẩu tử, chỉ đi tới nha môn hỏi một hồi rồi trở về liền nói với mẫu thân là vụ án này bị Hoàng thượng để mất tới, nay ai muốn cứu cũng sẽ gặp chuyện không tốt theo.

Bộ dáng bất lực, nhưng là nàng biết, phụ thân đây cũng là hận mẫu thân mấy năm nay ở trong phủ sinh sự với tổ mẫu và bá nương nên không muốn quản mà thôi.

Cớ nào nhẫn tâm!

Cô bé này ở trong lòng hận cực chỉ là không nghĩ tới mất thể diện ở trong mắt người ngoài đành lạnh lùng về vị trí của mình ngồi xuống, A Dao thấy vậy ngượng ngùng đi tới an ủi.

Chọc vết sẹo cái gì, cũng không phải ai cũng hung ác như A Nguyên vậy.

A Nguyên thấy cô nương này đem hảo ý của mình quăng xuống mặt đất rồi dẫm lên nhưng nghĩ dù sao A Dung cũng không muốn nàng sinh ra tranh chấp bèn bỏ mặc rồi quay qua Tam công chúa đang ngồi bên cạnh canh chừng giữa A Nguyên và điểm tâm mềm nhũn kêu lên, "Tam hoàng tỳ, ca múa nha." Tam công chúa bắt đắc dĩ lắc đầu cười, vỗ vỗ tay, liền thấy một nhóm nữ nhân mỹ mạo xiêm y phiêu dật đi ra nhẹ nhàng uyển chuyển múa giữa hồ như tiên nữ đang bay thật sự, A Nguyên không khỏi hứng thú, chợt nghe Tam công chúa ở một bên cười nói, "ở đây có cây cầu đá ẩn dưới nước, có phải rất mới lạ không?"

Quả thật rất đẹp, A Nguyên ở trong đình tròn tròn mắt, hưng trí bừng bừng xem ca múa.

Tam công chúa vốn là muốn gọi các muội muội tới giải sầu, lúc này cũng không nói lời mất hứng, Tường Thư Vân ở bên cạnh bắt đầu viết thơ lại thấy Tề Thiên trả ra giấy vẽ cực lớn, nghĩ nghĩ rồi mới hạ bút, chỉ trong chốc lát đã ra một bộ họa quyền rất sống động, Tường Thư Vân là người tình thơ ý họa đều thật tinh thông tại bức họa của Tề Thiên trầm ngâm một lát rồi viết một bài thơ ngũ ngôn bát luật, các tỳ muội truyền tay xem, khen ngợi không thôi, mọi người xem ca múa rồi nói nói giỡn giỡn, thập phần tự tại.

Ngũ công chúa lúc này đã trở về ngồi bên người A Nguyên, thấy cách đó không xa cũng có mấy thiếu niên đang nhìn về hướng trong hồ, là Phượng

khánh và mọi người, ngay cả tình trường thất ý hảo tử ca của nàng cũng da mặt dày thò đầu ra ngó dáo dác, hơi hơi do dự nhưng Ngũ công chúa vẫn không có đẩy sa mạn ở chỗ Tề Thiện ra, chỉ nhỏ giọng nói với A Nguyên "Dù là thật tâm yêu thích cũng không nên đường đột thanh danh cô nương nhà người ta, đúng không?" Thấy trong mắt A Nguyên hơi hơi sáng ngời, rất là khẳng định lời của nàng, Ngũ công chúa cười dán vào bên tai A Nguyên nói, "Tứ hoàng huynh thích Tề gia tử tử, nhưng là ta coi , Tề gia chỉ sợ sẽ không đơn giản đồng ý."

Lời này, hỏi thăm Túc vương năm đó bị Tề gia khi dễ tới suýt thất cổ sẽ biết.

Cho tới bây giờ, nữ nhân cha nhà mình vẫn luôn nhớ mãi không quên "hậu đãi" lúc trước, A Nguyên tự nhiên biết chỉ đành đồng tình tứ đường huynh một chút, nhin cười nói, "Hoàng tỷ không cảm giác được, hoàng bá phụ cũng rất là dễ chịu sao?" Thấy Ngũ công chúa khẽ gật đầu, hiển nhiên cũng từ Hoàng thượng thông thường trêu chọc mà nhìn ra, ánh mắt nhu hòa nhìn lại thấy vài thiếu niên đều đang nói cười, vẫn chưa để ý nữ nhân như họa ở bên hồ, trong lòng cảm thấy vui vẻ , nhẹ giọng nói, "May mà, hoàng bá phụ là người cha tốt."

Nếu thật muốn nhúng tay vào hôn sự của Phượng Minh đã sớm hạ chỉ tứ hôn mặc kệ ý kiến của Phượng Minh , nhưng là Hoàng thượng vẫn chưa làm như vậy, chỉ để Phượng Minh tùy tâm ý, tự nhiên là nhìn ra điều gì đó nhưng vẫn chưa ngăn cản, có thể thấy được trong lòng Hoàng thượng, hạnh phúc của con trai cũng rất trọng yếu, cũng đối với việc các hoàng tử liên tiếp muốn đám hỏi với Anh quốc công phủ không hề nghi kỵ.

Huống hồ...

Ánh mắt A Nguyên không tự chủ được rơi vào người Tề Nhã Tề Thiện đang cười đùa, cảm thấy cậu mình , một người biết vượt mong ngựa như vậy, làm sao hoàng bá phụ của nàng hoài nghi được đây?

Khi vài vị cô nương của Định quốc công gia đều đang hưng trí bưng bưng nhìn, A Nguyên lại thấy Tam công chúa mỉm cười trầm mặc một hồi rồi gọi A Dao đến trước mặt, mỉm cười hỏi, "Ca múa hôm nay, người có thích không?" Thấy ánh mắt Tam công chúa và Tứ công chúa nhìn A Dao đều mang nhu hòa cùng thiện ý, nàng cảm thấy có chỗ nào đó quái quái .

"Thần chưa từng thấy qua ca múa đẹp như vậy ." A Dao là một cô nương sáng khoái liền cười hi hi nói.

"Người không biết đi, ai bảo người chạy trốn." Ngũ công chúa trốn ở ngoài cửa nghe lén rất lâu , rất là đắc ý nói "Nhìn bộ dạng của tam hoàng tỷ kia, người còn không minh bạch sao? Đây là ... " nàng len lén dán tại bên tai A Nguyên nói, "Đây là muốn cưới Trạ gia cô nương làm em dâu đây."

Khuôn mặt béo phì của A Nguyên nhảy dựng lên, nhỏ giọng nói, "Trách không được." Trách không được lần này ngoài việc mời cô nương của An quốc công phủ và Định quốc công phủ chỉ mời Thành Dương Bá gia cô nương, nguyên lai là Tam công chúa đang xem mắt đệ muội a.

Trong lòng cảm thấy ánh mắt Tam công chúa không sai, chung quy nhà chồng của Tam công chúa không tính là huân quý, bất quá là gia đình mới nổi, huân quý như Định quốc công phủ vậy thực sự sẽ chứng mất loại gia đình này, còn không bằng đi tìm ở gia đình chạm tay có thể bóng chỉ là căn cơ không sâu Thành Dương Bá. A Nguyên thấy Tam công chúa nhìn A Dao bộ dáng gần như là từ ái, nhẹ giọng nói, "Thành Dương bá không có khuê nữ, 2 cháu gái không khác gì thân nữ, tam hoàng tỷ lúc này nhất định được đại tiện nghi ." Nói xong đưa ánh mắt nhìn nữ hài nhi của tam phòng Thành Dương bá phủ đang ngồi trong góc kia sắc mặt âm tình bất định nhìn hết thấy, lắc lắc đầu thấp giọng nói, "Cũng không biết vị này có biết là mình đã bỏ lỡ một nhân duyên tốt hay không."

Có thể mời cả 2 người cùng đến, nói vậy ngay từ đầu, Tam công chúa cũng vẫn chưa quyết định chọn ai .

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 43

Lần này, quả thật A Nguyên đã đoán trúng .

Tam công chúa vẫn còn đang do dự.

Thành Dương bá là tâm phúc của Hoàng thượng, trong triều số người ghen ghét không ít nhưng lại không ảnh hưởng gì tới việc Hoàng thượng yêu thích, nghe nói ngay cả Thái Tử cũng vô cùng tin tưởng Thành Dương bá. Tuy nàng hiểu biết không nhiều, nhưng cũng biết Túc vương xem trúng con trai trưởng của Thành Dương bá là con rể, chỉ cần việc thành công thì phủ Thành Dương bá ít nhất ba đời đại phú đại quý. Nói tới cùng, có thể được công chúa chấp nhận gả cho quả thực là kim bài miễn tử rất lớn. Gia thế như vậy dĩ nhiên là đối tượng lựa chọn tốt nhất trong lòng Tam công chúa, chỉ là đáng tiếc Thành Dương bá không có con gái ruột nhưng nhị phòng và tam phòng lại có , Tam công chúa cảm thấy lựa chọn như vậy cũng không sai .

Lúc đầu nàng không biết A Nguyên có địch ý đối với nha đầu của tam phòng. Xuất thân của A Dao quả thật không tệ, huống gì nàng lại là trưởng nữ của bá phủ, nữ hài nhi thứ nhất luôn luôn bất đồng, chỉ là phụ thân của A Dao lại là quan võ, cùng với nhà chồng của Tam công chúa là thư hương môn đệ không quá phù hợp. Cô nương Tam phòng ngược lại có xuất thân Thanh Lưu nhưng làm việc có chút thanh cao không hợp với mọi người ở đây, Tam công chúa muốn một đệ muội đến ở chung hòa thuận , không phải đem về để đặt trong nhà cung phụng nên không quá thích. Nhưng là hôm nay thấy A Nguyên há mồm đã không cho cô nương này mặt mũi , Tam công chúa cảm thấy không cần do dự .

Có thể làm A Nguyên trở nên như vậy không chừng trong này còn có chuyện gì đầu điểm người khác, Tam công chúa nghĩ tới sau lưng A Nguyên là những ai tự nhiên dễ dàng chọn lựa.

Huống gì A Dao không có kiêu căng ngạo mạn, Tam công chúa cũng không muốn tìm một đệ muội không được tự nhiên, càng thêm cảm thấy A Dao rất tốt.

Thấy Tam công chúa vẻ mặt ôn hòa nói giỡn với A Dao, A Nguyên cảm thấy rất thú vị.

Lớn như vậy rồi mà trừ bỏ thấy các phi tử ở trong cung dùng các loại biện pháp để thông đồng hoàng bá phụ, nàng vẫn chưa từng thấy qua mai mối, ngay cả ca múa cũng không xem chỉ trốn sau lưng Ngũ công chúa len lén nhìn Tam công chúa lặng lẽ đem đề tài chuyển dời đến tiêu thức của nàng, người này nay tuổi không lớn nhưng lại hết sức hiểu chuyện, đọc sách không bao giờ cần người khác thúc giục, năm nay muốn hạ tham dự thi cử để thử xem học vấn của mình, nhưng hẳn cũng không phải là một sách, thường ngày cười ngửa luyện kiếm cũng rất khá, nghe xong A Nguyên không khỏi che miệng cười nói, "Nghe lời Tam hoàng tỷ nói, ta còn tưởng rằng đó là Nhị Lang Chân Quân hạ phạm!"

Ngũ công chúa sớm biết đường muội bốn cột, cố nén cười nhỏ giọng nói, "Ta thấy A Dao cũng bị chân quân mê hoặc mất thôi." Không phải a, A Dao không có nghe hiểu Tam công chúa nói với nàng những chuyện này để làm gì, nhưng là vì mẫu thân nên nàng rất sùng bái người đọc sách, thường ngày luôn tin phục đường huynh A Dung, nghe thấy Tam công chúa nói như vậy, vỗ tay cười nói, "Nghe thấy thật đúng là bất phạm." Nhưng là công chúa điện hạ nói với nàng nhiều như vậy làm cái gì? Chẳng lẽ là muốn bảo nàng tỷ thí chút võ nghệ với vị công tử kia sao?

Có mẹ ruột xuất thân là thế gia võ tướng A Dao tỏ vẻ khó khăn, nếu đúng là như thế, có phải dùng tới bản lĩnh thật sự không?

Đã từng kiến thức qua sức chiến đấu của A Dao khi dùng đại đao, A Nguyên tuy rằng giáo hoạt nhưng cũng không biết rồi rắm trong lòng A Dao nếu không nàng sẽ lặng lẽ thấp "Nhị Lang Chân Quân" một cây nền.

Tam công chúa cũng làm sao biết được? Thấy A Dao chân thành sáng khoái không hề ngại ngùng, trong lòng càng thích không được, cảm thấy đây mới là đệ muội trời định của mình, nàng ôn nhu vỗ tay A Dao cười nói, "Cơ hội tốt, các người cùng cười ngửa chơi đùa với nhau." Thấy A Dao do dự, nàng liếc mắt nhìn mấy muội muội bên cạnh, Tứ công chúa ở một bên liền cười nói, "Đều là người thân cả, đâu có nhiều quy củ như vậy? Huống gì cũng có chúng ta ai dám nói gì không phải?" Trấn an A Dao xong Tam công chúa quay đầu khách khí nói "A Kính xưa nay phong nhã, không bằng làm thi góp vui?"

A Kính thấy đường tỷ ngập ngừng trước mặt Tam công chúa đang vừa ngại vừa thẹn mặt đỏ lại thấy Tam công chúa nhắc đến mình liền phản kháng nói, "Ca múa ở đây không giống chốn nhân gian, thi từ của thần không thể so sánh được."

Thi từ chính là nhã hứng, làm sao có thể do người ta ra lệnh mà tới? Nhưng Tam công chúa là quý nữ thiên gia, A Kính cũng không muốn sinh ra khúc mắc với nàng, dù không nguyện ý làm thi nhưng cũng nịnh hót Tam công chúa một chút. Tuy rằng những lời này là nàng nói cho Tam công chúa để nghe nhưng là tỷ muội Tề gia ở một bên nhìn thi họa vừa ra lò trong tay rồi lặng lẽ đặt ở một bên, không muốn cùng nàng so đo.

Tam công chúa cũng không có nghĩ tới cô nương này vậy mà dám không nể mặt mình, cuối cùng nhìn ở mặt mũi của Thành Dương bá nên nhìn một lần, trong lòng âm thầm nhớ kỹ việc này chờ ngày sau thanh toán rồi mới mỉm cười gật đầu, nghiêng đầu nói chuyện với A Dao, càng nói càng thích A Dao thiên chân hồn nhiên, liền thanh gọi nha đầu bên cạnh lấy trang sức của mình mang tới, khi A Dao tay chân luống cuống nàng lấy một cây trâm hồ điệp cắm lên, cười nói "Đây là của phụ hoàng thưởng cho ta hôm kia, vẫn chưa dùng tới, ta rất thích A Dao nên tặng trâm cài này cho người, chỉ mong A Dao chớ quên tình cảm của ta."

Làm công chúa, có thể dùng đến chữ tặng, điều này hiển nhiên là rất tôn trọng.

Cầm trâm kia trên đầu A Dao sáng lung linh, đang đưa làm mọi người hoa cả mắt, hiển nhiên là thật quý trọng.

Tổ hai người tham tiền là ngũ công chúa và A Nguyên đồng thời nuốt từng ngụm nước bọt.

Nếu là đặt trong kho phòng của mình thì tốt rồi.

Còn chưa vào cửa đã yêu quý như vậy làm A Nguyên thật ghen tị rồi ghé vào vai của ngũ công chúa chuyển mắt không ngừng, cảm thấy mình cũng nên thảo Thành Dương bá phu nhân vài thứ để bảo đầy hòm mới tốt.

Tam công chúa thấy mặt A Dao đỏ bừng, cảm thấy mỹ mãn lại để A Dao ngồi bên cạnh mình, cùng mọi người nói giỡn.

Nói nói cười cười đến buổi tối, thấy sắc trời đã tối, Tam công chúa e ngại người trong nhà của các nữ hài nhi phải chờ đợi, liền đưa các cô nương đi về, lại nhắc nhở A Nguyên không được ăn nhiều điểm tâm, miễn cho sau này lớn lên vẫn là bộ dáng tròn tròn phì phì, A Nguyên đang ừ ừ dạ dạ cho qua thì thấy ở xa xa có hai thanh niên cùng cười ngửa lại đây, đều là mi mắt trong sáng, ánh mắt thanh minh, là hai vị tỷ phụ cùng xuống ngựa, tam phò mã mỉm cười làm bộ vấn an Tam công chúa làm Tam công chúa giật nảy một cái, hiển nhiên cảm tình rất tốt.

A Nguyên sớm biết rằng này hai vị ngọt ngọt ngấy ngấy, tam phò mã ở phủ công chúa phủ vui đến quên trời đất nên không thêm đề ý, lại nhìn mặt tứ phò mã thấy mặt hần trắng noãn nhìn không ra điều lạ gì nhưng vẫn cảm thấy tỷ phụ thật có chút thâm, cưới công chúa còn khổ như vậy nếu là không có công chúa ở phía trước chống đỡ, hẳn không chừng còn bị bức đến biến thành củ cải a, trong lòng lắc lắc đầu, nhưng là cái củ cải này... không là tứ tỷ phụ có thể chống cự không nạp thiệp cũng không đến nổi tệ, A Nguyên vô cũng bất quá vậy xem tứ phò mã tới làm cái gì.

"Ta theo công chúa hỏi phủ." Tứ phò mã không biết có A Nguyên và ngũ công chúa 2 người em vợ đang ở một bên ánh mắt sáng ngời, chỉ mỉm cười cầm tay Tứ công chúa thủ ôn thanh nói. "Người không quay về, không tốt." Tứ công chúa do dự một lát, vẫn lắc đầu một cái thấp giọng nói, "Phụ thân

còn đang âm ỉ với lão thái thái, nếu là..... nếu là thực sự không được người hầy nạp biểu muội kia đi, dù sao cũng là làm bài trí..." Đây là biện pháp nài và Tam công chúa thương lượng ra. Kế mẫu của Tứ phò mã chẳng qua là muốn đưa người vào phòng của hai vợ, nếu như thể liền nạp đi nhưng lại nạp về rồi có ngủ hay không lại là chuyện của tiểu phu thê, chẳng lẽ ngay cả chuyện riêng tư như vậy Lý quốc công phu nhân cũng muốn xen vào?

"Có một là sẽ có hai" Tứ phò mã hơi hơi động dung nhưng mà thấy trên mặt Tứ công chúa lộ ra bộ dáng không bỏ được, trong lòng cũng khổ sở thấp giọng nói, "Cho dù là bài trí, cũng ở tại trước mắt người, chẳng phải là làm người chịu ủy khuất?" Nói xong lắc đầu cười nói, "Trái phải còn có lão thái thái, chúng ta cũng chỉ cần cố gắng thêm vài ngày." Vừa nói vừa lau nước mắt cho Tứ công chúa, miệng nói giọng "Ngần vịn chớ để cho Thành vương điện hạ thấy, bằng không chỉ sợ ta liền trở thành món thịt Dê nướng!"

Tứ công chúa đang rơi nước mắt bị tứ phò mã chọc cười, phì một cái rồi sáng giọng, "Tứ hoàng đệ hôm nay thật sự ở đây, người có muốn nói chuyện cùng hần không?"

"Đợi khi ta phụ tình người mới tìm điện hạ tạ tội." Tứ phò mã cười híp mắt nói.

"Chỉ là người đến ở trong phủ công chúa sợ là sẽ bị người chỉ trích." Phủ của chính mình không ở lại vì nịnh hót công chúa mà mỗi ngày nghỉ ở phủ công chúa, ngay cả cha mẹ ruột cũng không quản, chẳng phải là bị người lên án?

"Lão thái thái nói." Tứ phò mã đối với Lý quốc công thái phu nhân chân tâm cảm kích, mỉm cười nói "Những chuyện này người đều không cần phải lo lắng, ngày mai tổ mẫu sẽ đi thỉnh an Thái Hậu nương nương đến lúc đó sẽ có công đạo thôi." Lý quốc công không phải là muốn tố cáo nhi tử ngỗ nghịch sao? Vậy cùng đi! Lão thái thái tức giận đến nổi sinh ra ác tâm, nhi tử không biết xấu hổ vậy thì không cần dù sao nàng cũng không muốn quản một nhi tử nào tàn như vậy, nàng muốn vào cung trước nói với Thái Hậu và Hoàng thượng một chút về chuyện Lý quốc công làm lão nương tức tới phát bệnh là như thế nào. Huống gì thay vì để Lý quốc công làm chuyện ngu xuẩn khiến toàn bộ gia tộc không hay ho theo lại còn làm hoàng gia phần nộ, Lý quốc công thái phu nhân tỏ vẻ tiếc nuối chỉ có thể để nhi tử gánh tội danh một lần.

Một đám người và một đứa con, thật là dễ dàng lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Chương 43.2

A Nguyên ở một bên nghe tứ phò mã thổ lộ tình cảm với Tứ công chúa, vừa lòng gật gật đầu tỏ vẻ tỷ phu này cũng không tệ lắm, ưỡn cái bụng nhỏ chuyên ánh mắt nói chuyện với Ngũ công chúa, hai người cùng nở nụ cười cảm thấy việc này không cần kể sách của mình cũng có thể giải quyết. Cuối cùng thì việc hậu viện quanh quẩn cũng không bằng Lý quốc công thái phu nhân vào trong cung làm một kích. Trêu ghẹo nhìn Tứ phò mã đỡ Tứ công chúa lên xe, A Nguyên cũng muốn hỏi cung để ngày mai nghe đại tướng thái phu nhân cáo trạng lại thấy ở cổng có mấy thiếu niên cùng đi ra cáo từ cùng với phu thê Tam công chúa.

Thấy Phụng Minh thất thần nhìn xe ngựa của Anh quốc công phủ đi xa rồi ừ ừ cúi đầu, A Nguyên lại chạy vội tới chỗ Phụng Khanh kéo tay nữ nhân đại ca kêu lên "A Nguyên luyện tiếu đại ca, đại ca ôm A Nguyên một cái." Nói xong, vẻ mặt hạnh phúc mở tay ra chờ Phụng Khanh ôm nàng. Ngày thường chỉ cần nàng làm như vậy, hảo bá phụ của nàng sẽ vô cùng nguyện ý ôm nàng đi dạo, quả thực quá hạnh phúc.

Phụng Khanh lặng lẽ nhìn bé mập chu mỏ lên mong chờ, trong lòng đã mềm nhũn nhưng vẫn phải cân nhắc thân thể của mình một chút, chỉ ngồi xổm xuống ôm A Nguyên vào trong ngực cười híp mắt hỏi, "Như vậy muội muội thích không?" Nếu là bé mập không giảm cân, Khang vương điện hạ cảm thấy ôm lấy muội muội chơi bay bay như lúc còn nhỏ quả thực không phải là chuyện người có thể làm được. Lại thấy A Dung ánh mắt lạnh lạnh đi đến bên cạnh, trong lòng bị bạn thân chọc tức tới hóa cười nói "Muội muội từ nhỏ đã thân cận với ta như vậy, ngày sau....." thiếu niên nhẹ nhàng thở dài, nhìn gương mặt anh tuấn của A Dung ngập sương mù ôn thanh nói, "Sau này phải làm sao đây?"

Thấy A Nguyên vui vẻ như chú heo nhỏ dụi vào trong ngực A Khanh, ánh mắt A Dung trầm xuống rồi cắn răng nói "Đúng a, nên làm cái gì bây giờ?" Nếu không phải luyện tiếu tiểu quý hào sắc chuyên đứng núi này trông núi nọ thấy nữ nhân liền nhào tới này, hần nhất định phải hảo hảo dạy cho bé mập hiểu cái gì gọi là ba ngàn thước chỉ thủ một gáo, nữ nhân khác đều chỉ là phù vân.

A Nguyên ghé vào vai Phụng Khanh nhìn sắc mặt A Dung ngày càng vi diệu, tâm trạng vui vẻ xấu xa nói "Chuyện của bản cung, cần người phí tâm nhiều!" Bộ dáng mỹ thiếu niên phiến nào thật rất đẹp, quả thực làm A Nguyên vô cùng vui vẻ.

"Xin công chúa điện hạ nhớ rõ câu này." A Dung dĩ nhiên nguyện ý phí tâm vì nàng, thấy A Nguyên còn chưa nhận ra có gì không đúng, trong ánh mắt mỉ mỉ của Phụng Khanh cười vang rồi tung người lên ngựa mang theo 2 đường muội trở về bá phủ. A Nguyên nhìn hần đi rồi quay đầu liền chạm vào ánh mắt của Phụng Khanh, cảm thấy có chút chột dạ, vội vàng lắc lắc ống tay áo của Phụng Khanh hỏi, "Đại thọ của ngoại tổ mẫu, nhị ca không thể về đến, vậy phải làm sao bây giờ đâu?" Ở trong lòng nàng phân rất rõ ràng trong cung và trong nhà, như Phụng Minh nàng chỉ hô hoàng huynh, chỉ có bốn huynh trưởng ruột mới xưng hô thân mật.

"A Đường sẽ vào kinh, người không cần lo lắng." Phụng Khanh thấy muội muội nói sang chuyện khác cũng không chọc thùng, chỉ sờ sờ tóc nàng thấp giọng nói, "Vẫn là câu nói kia, ở trong cung cũng không cần ủy khuất mình, nhớ không?" Hần ôm sát thân thể mềm mại của A Nguyên cười nói, "Muội muội là dùng để thương yêu không phải dùng để tranh sủng cho các nam nhân trong phủ. Người....." hần thấy A Nguyên ừ ừ cúi đầu lại ôn thanh nói,

"Chẳng sợ người không được Thái Hậu và Hoàng thượng yêu thích, trước nay người vẫn là muội muội tốt nhất của ta, biết không?"

Phượng Khanh sợ A Nguyên ở trong cung phải luôn làm ra bộ dáng mà Hoàng thượng và Thái Hậu thích rồi phai mờ đi tâm tính của bản thân.

"Ta thích hoàng tử mẫu và hoàng bá phụ, thích để bọn họ nhìn ta liên tục." Thấy ánh mắt ân cần của Phượng Khanh, trong lòng A Nguyên ấm áp vô cùng, được một tác lại muốn tiến một bước cọt cọt mặt của mỹ nhân đại ca nhỏ giọng nói, "Đây chính là bản thân ta, một chút cũng không ủy khuất."

"Như vậy cũng tốt." Phượng Khanh giống như khi A Nguyên còn bé dùng trán đụng đầu A Nguyên rồi vỗ nằng cười nói, "Ngũ hoàng muội đang cười người đây, mau đứng lên, nếu là hồi cung chậm chạp phải là làm Thái Hậu lo lắng sao?" Thấy A Nguyên lưu luyến không rời đem đầu của mình hướng vào trong ngực hắn, bản thân cũng cảm thấy luyến tiếc, trong lòng thở dài lại trấn an nói, "Qua mấy ngày là tới đại thọ của ngoại tử mẫu, hoàng bá phụ sẽ cho người ra khỏi cung." Chính mình cũng không nguyện ý buông tay muội muội ra trước, vẫn là A Nguyên bị cái bánh lớn ở tương lai dụ dỗ, nhanh chóng gạt đầu chui ra khỏi ngực Phượng Khanh rồi cùng Ngũ công chúa lên xe rời đi.

"Người và Khang vương huynh cảm tình thật tốt." Ngũ công chúa thấy A Nguyên nằm sắp trên chỗ ngồi quay đầu nhìn phía sau mà Phượng Khanh chỉ đứng tại chỗ nhìn theo xe hai người rời đi, cảm thán nói.

"Lời này để tứ hoàng huynh nghe được, hẳn sẽ khóc." Hình ảnh Phượng Khanh biến mất A Nguyên mới bỏ được xoay người ngồi xuống, tròn trĩnh mắt nói.

"Cho nên mới không thể để hắn biết nha." Nghĩ tới vẻ mặt Phượng Minh, Ngũ công chúa cười lười kéo tay mập của A Nguyên không có hảo ý nó, "Nói với người một chuyện...." thấy này bé mập tò mò nhìn qua, nàng cười hi hi nói "Ta nghe mẫu hậu cùng mẫu phi nói chuyện, nói người nay cân nặng không nhẹ, tuy phụ hoàng luôn là đau lòng người nhưng cũng không thể tiếp tục như vậy!" Nghĩ tới Hoàng Hậu và Đức phi lo lắng thịt mỡ trên người A Nguyên quá nhiều, rồi về mặt hoảng sợ của tiểu bé trước mặt, nàng liền nhin không được phá lên cười ha ha.

"Hoàng bá nương và Đức phi nương nương, không thể đối xử với A Nguyên như vậy!" A Nguyên nghĩ tới thịt thơm và điểm tâm ngọt sẽ không thấy nữa liền cảm thấy nhân sinh u ám, bên cạnh lại còn có một Đường tỷ ý xấu vui vẻ cười to, nhất thời ứa oái không thôi, nghĩ tới uy nghiêm của Hoàng Hậu chỉ có thể rung rung nghĩ cách để hoàng bá phụ dùng mỹ nam kế cứu mình, như thế may ra còn có đường sống.

Lúc này trong lòng A Nguyên bi phẫn, chỉ muốn ngày mai Lý quốc công thái phu nhân tiến cung để nàng hảo hảo vây xem một chút, lại không biết lúc này khi nghe tin tứ phò mã chưa có trở về phủ mà lại trực tiếp đi tới phủ Tứ công chúa, Lý quốc công phủ xảy ra một trận chấn động.

Lý quốc công thái phu nhân ngồi ở chính đường, từ từ nhắm hai mắt lại rồi chuyển động phật châu trong tay, kiên quyết không nhìn nhi tử đã trung niên đang tức giận trước, miệng lầm bầm che đi vẻ mặt mệt mỏi.

Cho dù là năm đó, tiền đề không thích An quốc công phủ, Thái Hậu và Hoàng Thượng còn chưa thượng vị, nàng gả vào Lý quốc công phủ cũng chưa bao giờ nếm qua nửa điểm ủy khuất. Nàng không nghĩ sống tới lúc tuổi tác thành một bó to nhân sinh lại không hề trôi chảy, mà lại do chính con trai ruột mang lại cho nàng. Nghe Lý quốc công lớn tiếng mắng chửi tứ phò mã ở trước mặt mình, dám thấy mẫu thân bị trục xuất mà không ra mặt, quả thực phát rõ mất trí. Lý quốc công thái phu nhân cuối cùng không nhịn được, mạnh mẽ mở mắt ra, trong mắt bắn ra lệ quang làm Lý quốc công đag trắng niền bị hù tới lui về sau vài bước.

"Muốn bỏ nữ nhân kia là ta, muốn con trai của người tới công chúa phủ trấn an công chúa cũng là ta." Thái phu nhân mặt lạnh nói, "Hết thấy đều là do ta phân phó, người mắng người nhi tử làm cái gì? Thế nào; ta thấy người phần nộ như vậy, đây là muốn mắng tới trên mặt của ta?!" Trên gương mặt đầy nếp nhăn của nàng lộ ra một nụ cười làm Lý quốc công giật mình, âm thanh lạnh lùng nói, "Vì nữ nhân, người muốn bức tử mẹ ruột của mình?!" Tuy nhìn bình thản như trước nhưng lại làm Lý quốc công sinh ra sợ hãi.

Lý quốc công dĩ nhiên hiểu rõ mẫu thân của mình.

Năm đó phụ thân của hắn tuy tôn trọng vợ cả nhưng cơ thiệp vô số, tuy cũng có thứ xuất tử nữ sinh ra nhưng đều không có tiền đồ, đều bị người nhìn như từ ái không nhiệm chút khói lửa nhân gian này đường thành phế vật không cách nào dao động địa vị của dòng chính thất. Còn làm phụ thân hắn cảm động không thôi, cảm thấy thể tử lòng dạ rộng lớn, mỗi lần Lý quốc công nhớ tới đều thấy lạnh lưng.

Nghĩ tới năm đó những thi thể được lặng lẽ mang ra khỏi hậu viện, Lý quốc công rung mình một cái, ngũ khí mềm nhũn ánh mắt lâm lết nói "Mẫu thân, hôm nay nàng là mẫu thân của con trai con gái ta, nếu bỏ nàng các tiểu trong phủ phải làm sao?" Nghe thái phu nhân cười lạnh một tiếng hắn cầu khẩn nói "Đứa nhỏ đó cũng là đích tôn của ngài, huống gì ngài xem tiểu nhị đi, hẳn thông minh lanh lợi lại hiếu thuận, ngài không thể mặc kệ hắn a!" Lại mắng tứ phò mã "Tên kia ương ngạnh, chỉ biết đến công chúa công chúa, nay còn chưa có tử tự, đây là muốn để phủ chúng ta hậu a! Cờ nào ác độc!"

"Tiểu nhị..." trong mắt Thái phu nhân lóe qua một tia tàn khốc, lãnh đạm nói "Đứa bé kia rất tốt." Thấy này con trai đã trung niên lại vẫn hồ đồ mà kinh hi ngẩng đầu nhìn mình, nàng cảm thấy trong lòng bị thương, tim thịnh thịnh này, trong lòng Thái phu nhân nhin tức giận xuống lãnh đạm nói "Nhưng dù là tốt hơn nữa hắn vẫn là sinh chậm, người... hiểu không?!" Lý quốc công phủ, trước giờ đều không nhất định phải là người thông minh lanh lợi nắm quyền, tương phản lại giống như tứ phò mã tuy bình thường nhưng biết nặng nhẹ, không có mùi quặng đam mê thành người thừa kế, người như thế mới là kẻ Thái phu nhân xem trọng.

Nghĩ tới tứ phò mã và Tứ công chúa cảm sát hòa mình không muốn nạp thiệp, làm đủ mọi việc khiến trái tim Tứ công chúa hoàn toàn hướng về hắn, trong mắt Thái phu nhân lộ ra nụ cười âm áp, lần nữa nhìn về Lý quốc công lạnh lùng hỏi "Người có biết, ta vì sao nhất định phải cho đại ca nhi cưới một công chúa không?" Công chúa là bề trên, chính mình cũng có công chúa phủ, nếu là làm người không tốt. ở tại nhà chồng ra về chủ tử để la hét cũng không phải là không có khả năng, nhưng Thái phu nhân vẫn ý vào tình cảm tỷ muội với Thái Hậu tìm một công chúa vừa ý gả cho trưởng tôn của mình, đây chính là vì vinh hoa ngày sau của Lý quốc công phủ.

Nhìn Lý quốc công gương mặt khó hiểu, Thái phu nhân thờ dài trong lòng.

Có lẽ là báo ứng, nàng dường phé đi nhiều thứ nữ thứ tử như vậy để đích tử không có uy hiếp, nhưng là không có uy hiếp của thứ tử con trai lại trưởng thành như thế này, làm kẻ không có tiền đồ như vậy.

Tới thế hệ này, nam nhân Lý quốc công phủ không một ai trông cậy được, nếu không phải còn Thái phu nhân và Thái hậu chống đỡ thì sợ rằng đã suy bại từ lâu.

Cho nên, nàng mới cưới công chúa về làm cháu dâu.

Đem cháu gái gả cho hoàng tử là chuyện ngu xuẩn. Huống gì hậu viện hoàng tử trắc phi thứ phi vô số, ai có thể bảo đảm cái gì? Công chúa lại không giống. Ngày thường không liên lụy tiền triều, Hoàng thượng càng thêm yên tâm càng thêm thương yêu, thỉnh cầu bình thường cũng sẽ không bác bỏ, chỉ cần không giống như nhị công chúa tự mình tìm chết thì so ra không có gì mạnh hơn. Nếu là lại có tử tự, mặc kệ là nam hay là nữ, đây chính là tạo hóa từ lớn, ngày sau lưu lại huyết thống hoàng gia, Lý quốc công phủ cũng có thể dựa vào Tử công chúa để không đến mức triệt để suy tàn. Nàng vì con cháu trải thảm đường đi nhưng bọn họ lại không chịu quý trọng.

"Ngu xuẩn, ngu xuẩn!" Thái phu nhân thì thầm lại thấy mắt Lý quốc công phát sáng, trong lòng hung hăng co rút.

Khi nàng còn có chút mờ mịt lại thấy đứa con trai này nhào tới trước mặt mình dùng vẻ mặt ngạc nhiên kêu lên, "Mẫu thân nhắc nhở ta! Ta biết, nên mưu tính thế nào cho tiêu nhị!" Nói xong lại còn cười hi hi nói "Mẫu thân thương ta, hãy vì nhi tử mà vào trong cung một chuyến được không?"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chương 44

Trong cung Thái Hậu, lúc này đèn đuốc sáng trưng.

A Nguyên ngồi trên giường lớn mềm mại, tiểu nha đầu đang đưa chân ngắn nhìn Thái Hậu về mặt bất đắc dĩ đang lau mặt cho mình cười lấy lòng. Đứa nhóc mập mạp, miệng cũng thật thông minh nha, hết sức khả ái, mới vừa rồi còn giận nàng về trễ, Thái Hậu nhìn cười không được, điểm ngón tay lên trán nàng bất đắc dĩ nói, "Tiểu ma tinh, chỉ biết làm nũng hoàng tổ mẫu." Thấy tiểu nha đầu này cầm cúi chui vào lòng mình, liền theo bản năng ôm lấy, vỗ thân thể nhỏ bé của nàng thanh âm ôn hòa hỏi, "Đi gặp Tam hoàng tử của ngươi có vui không?"

"Tam hoàng tử tốt lắm." A Nguyên cười hi hi từ trong ngực Thái Hậu lộ ra cái đầu nhỏ, tròn mắt chuyển chuyển, rồi mới lên tiếng, "Tứ hoàng huynh cũng đi, không biết phụ vương cùng Tứ hoàng huynh nói gì đó, huynh ấy lại mặc một cây đồ chót, vui ời là vui, chỉ là so với A Nguyên còn rực rỡ hơn chút, ta nhìn quả thật kinh ngạc, cũng không biết có hù dọa hai vị biểu tỷ Tề gia hay không." Nói tới đây, thấy trong mắt Thái Hậu lộ ra tia sáng sắc, nàng liền hiểu, tâm tư Phương Minh chỉ sợ cũng không giấu diếm được Thái Hậu, liền muốn khổ tâm nói tốt cho hoàng huynh, quay đầu nói bản khoản, "Tứ hoàng huynh ngốc ngốc như vậy, là vì cái gì a?"

"Tiểu quý lang lợi, ngươi còn không biết vì sao?" Thái Hậu cười, lại cau mày nói, "Hai hoàng tử của ngươi, còn chưa có thai?" Thấy A Nguyên do dự một chút, lắc lắc đầu, liền thấp giọng thờ dài, "Hai cái đứa nhỏ này đây là làm sao? Không phải người không có phúc khí, thế nào lại không thuận lợi mang tử tự như vậy?" Công chúa hoàng gia, cũng không có mặt nào thấy có đạo lý nhà chồng tuyệt hậu, nhưng nếu nhìn phò mã nạp thiếp để kéo dài huyết mạch, Thái Hậu thật không hài lòng. Cũng do nàng quan niệm, thiếp thất trên đời này, đều là tai họa không tốt lành gì!

"Hoàng tử còn trẻ, hoàng tổ mẫu đừng gáp." A Nguyên vươn cái chân nhỏ đầy thịt cho Thái Hậu xoa bóp, ánh mắt còn có chút mơ hồ nói, "Nhóm tỷ phụ còn có đệ đệ..." Thấy Thái Hậu ngăn ra, trong lòng nàng nhảy dựng, chỉ nuốt nước miếng nói với ngón tay béo của mình, "Duy trì huyết mạch, mấy tỷ phụ còn có đệ đệ cơ mà." Nói xong liền cho miệng hết lớn, "Đồng ngôn vô kỵ (lời của trẻ nhỏ không có kỵ), lời trong nhà!" Nói xong, cũng không thèm để ý chính mình còn chưa thay quần áo, hướng tới giường mềm mại chui vào trong chăn lẩn một vòng, trong lúc Thái Hậu vẫn đang ngây ngất người, đã thấy bé mập tự mình cuộn thành một con nhộng lẳng lẳng lẩm bầm.

"Đúng là lời trẻ nhỏ." Thái Hậu tuy cảm thấy lời này có lý, bất quá nếu truyền ra, còn không phải gây biến động sao? Chỉ dùng ánh mắt ra hiệu các cung nữ đứng bên quần cái miệng mình, niệm tình A Nguyên thân thiết với các tỷ tỷ mình, trong mắt liền ôn hòa, chỉ ním cười vươn người qua lật A Nguyên từ trong chăn ra, thấy vẻ mặt nàng còn đỏ bừng, liền cảm khái nói, "A Nguyên cũng biết phân ưu cùng hoàng tổ mẫu." Thấy bé mập này còn từ kẻ tay nhìn lên mình, liền lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, "Lời này, không cho nói với người ngoài, biết không?"

Nếu để cho bên ngoài biết Vinh Thọ công chúa rất có chút "Bản thân không sinh được thì gọi đệ đệ của phò mã sinh, phò mã đừng nghĩ!" Ý tứ như vậy, sau này, nhà dòng dõi nào con dám mở cửa lớn đón con cháu hung tàn như vậy?

"Chỉ là đang ở trước mặt hoàng tổ mẫu, ta mới dám nói như vậy." A Nguyên thấp thỏm trong lòng, sợ Thái Hậu cảm thấy mình hư mà thất vọng, nhưng thấy lão nhân này cũng không có gì khác thường, trong lòng êm ái, ôm lấy cánh tay Thái Hậu, làm bộ dạng chân chó cọ cọ, nhỏ giọng nói, "Hoàng tổ mẫu đối với A Nguyên thật tốt thật tốt, về sau A Nguyên trưởng thành, sẽ thật hiếu thuận hoàng tổ mẫu, để ngài mỗi ngày đều vui vẻ."

"Chỉ cần về sau ngươi không phụ tâm tư hoàng tổ mẫu, liền A đi đà Phật." Thái Hậu chỉ niệm đạo Phật, "Kiếp trước ai đã tu luyện ngươi tiểu oan gia này,

suốt ngày làm âm ỉ, mà sao lại đáng yêu như vậy chứ." Tuy là oán trách, ngữ khí lại sung sướng vui vẻ, hiển nhiên Thái Hậu ở trong cung tối lạnh như thế, có thể có vật nhỏ mỗi ngày mừng rỡ ở bên, những ngày bình thân của Thái Hậu cũng thú vị nhiều hơn. Thấy A Nguyên một bên cười một bên cời đồ lót của nàng ra, mới chặn tay nàng nói, "Bé lại vậy rồi, bây giờ là thời tiết như nào, lạnh, lại bị bệnh, hoàng tử mẫu cũng mặc kệ người đó."

Thấy bé mập này thành thật gật gù nghe xong, chỉ gọi cung nữ hầu hạ đến mang y phục đi, nhìn A Nguyên không gọi người bên ngoài hầu hạ, tự mình thay xiêm y, xong xuôi mới vỗ vào người nàng thanh âm ôn nhu nói, "Người nghỉ ngơi tốt đi, một ngày hôm nay, ở bên ngoài cũng mệt mỏi, ngày mai, hoàng tử mẫu nghe người kể chuyện lý thú lúc ban ngày." Nói xong, mới đứng dậy dẫn một đám cung nữ đi, chỉ còn lại hai người treo sa trướng, đối với nhóc mập ú bên trong đang lăn qua lăn lại trên giường lớn mất điếc tai ngơ, hoàn toàn làm kẻ điếc người mù.

A Nguyên lảng trong lốc lát, cũng cảm thấy mệt mỏi, ngáp cái rồi nặng nề ngủ, chẳng biết tại sao, hôm nay mới thấy hơi sáng, nàng đặc ý ngồi trong ngực A Dung chỉ huy hầu hạ của nàng ăn, đang ăn thực ngon miệng, đột nhiên người thấy một mùi hương son phấn, giống như lúc ban ngày người được, trong lòng nghĩ hoặc, ngoảnh mặt liền thấy một thực nữ yêu điệu không rõ dung mạo đi đến trước mặt Dung nhéo hông mình một cái, vì thế, cảm thấy sau này mình cũng có thể là một công chúa xinh đẹp thon thả như vậy, chỉ thấy thân thể không còn, A Dung xấu xa lại đặt xuống đất, tên này không quay đầu lại đi theo yêu tinh kia!

Còn chưa bóc cua xong cho bản công chúa điện hạ đâu!

Khốn kiếp!

A Nguyên tức giận đến choáng váng đầu óc, chẳng biết tại sao trong lòng vô cùng đau đớn, tựa hồ vẫn luôn có thứ gì đó tồn tại nhưng chỉ lướt qua, kêu ngoao ngoao lên liền đuổi theo.

"A Dung xấu xa! A Dung xấu xa~"

"Điện hạ!"

A Nguyên mặt đầm mồ hôi lạnh đột nhiên ngồi dậy, ánh mắt ngốc trệ một lát, rồi mới hướng tới hai cung nữ về mặt lo lắng đang đứng trước giường, tim còn bồi vì A Dung xấu xa mà đập thình thịch, nhưng nàng cũng biết, hai người này sẽ không vì chuyện như vậy mà đáng thức nàng, chỉ dụi mắt hỏi, "Chuyện gì a, không thể để ngày nói sao?" Bên ngoài còn một mảnh đen nhánh, kỳ thật còn có thể ngủ thêm giấc nữa, tiểu công chúa thịt mỡ có thể ăn có thể ngủ chỉ hướng vào trong chăn lẩn một vòng, hàm hồ nói: "Nói mau."

"Thái Hậu kinh sợ, thỉnh công chúa đi xem một chút." Một người gan lớn nói nhanh một chút, thấy bé mập khi này con gái ngủ đã kéo mạnh chăn ngồi dậy, vội vàng nói, "Người Lý quốc công phu tiến cung thỉnh thái y, nói là thái phu nhân đột nhiên bệnh nặng, Thái Hậu nghe xong bây giờ còn chưa định thần, chỉ nói muốn con cháu phủ quốc công ngay trong đêm đến vấn an, Hoàng thượng cùng Hoàng Hậu nương đã đến nơi thỉnh an, nay có chút khó chịu." Vừa nói đến nơi, liền thấy A Nguyên hoảng hoảng hốt hốt nhảy xuống giường chạy ra bên ngoài, luôn miệng nói với theo, "Điện hạ đi giày đã." Liền nhắc giày A Nguyên đuổi theo.

A Nguyên nào còn quản dưới chân lạnh lẽo, chỉ một đường chạy tới tẩm cung Thái Hậu, chợt nghe Thái Hậu lạnh lùng nói, "Nghịch chương, nghịch chương!" Thanh âm hiển nhiên nóng như lửa, kích động đến cực điểm, còn dùng sức ho khan.

"Mẫu hậu đừng lo lắng, Thái y viện đã đi được nửa đường, tất sẽ không để thái phu nhân có việc." Thanh âm ôn thuận của Hoàng Hậu vang lên, A Nguyên dừng một chút, liền cung chân chạy vào tẩm cung, một đầu nhào vào ngực Thái Hậu kêu lên, "Hoàng tử mẫu đừng nóng giận, chớ để A Nguyên lo lắng."

"Ai làm A nguyên tỉnh dậy?!" Sờ sờ xiêm y A nguyên, chỉ thấy nhiễm lạnh, Thái Hậu cúi xuống thấy giày A nguyên cũng không mang, lại cứ như vậy chạy tới, lập tức giận tím mặt quát, "Còn biết hầu hạ công chúa hay không đấy?!"

"Là ta đột nhiên tỉnh, trong lòng bất an, hoàng tử mẫu đừng trách các nàng." A Nguyên nghe thấy hai cung nữ đều quỳ xuống xin tha tội, chỉ ôm cánh tay Thái Hậu nói, "Nếu là vợ vì A Nguyên làm hoàng tử mẫu khổ sở trong lòng, A Nguyên không còn mặt mũi nào lại bồi bên hoàng tử mẫu." Thấy Thái Hậu thở dài ôm lấy người bé nhỏ của mình, nàng nói, "Nghe nói thái phu nhân bị bệnh, suốt đêm thỉnh thái y, hoàng tử mẫu mau gọi thái y chính cùng đi, bắt mạch cho thái phu nhân thật tốt."

"Nhìn đi nhìn đi, A Nguyên còn nhỏ, đã biết quan tâm đi rồi, ta lại không biết phủ quốc công từ trên xuống dưới nhiều con cháu như vậy, kết quả là còn cần tứ phò mã đang ở ngoài hướng trong cung thỉnh chỉ!" Thái Hậu nói tới việc này, tay lại run run.

Đồng lứa với nàng, trừ bỏ huynh trưởng An quốc công, chỉ còn trưởng tử thái phu nhân Lý quốc công. Năm đó nàng làm Hoàng Hậu, Hoàng thượng chán ghét, Quý phi bức cung, là thế lương bạc nào, chỉ có thái phu nhân Lý quốc công dám ra mặt che chở nàng, bác bỏ Quý phi phải rút lui khỏi Khôn Ninh cung. Tình cảm tỷ muội như vậy, đến lúc tuổi già, tuy biết trong lòng thái phu nhân cũng có tính toán nhỏ nhặt, nhưng nàng (*Thái Hậu*) vẫn như ý nguyện của nàng (*thái phu nhân*), đem Tứ công chúa gả đến quý phủ Lý quốc công, cũng để cho Lý quốc công lại tìm được núi dựa, không nghĩ tới mới vài năm, lại xảy ra chuyện như vậy, có thể nào không làm Thái Hậu kinh sợ.

"Đến tột cùng vì sao đi lại bị bệnh, chúng ta cũng không biết rõ." Hoàng thượng ẩn tượng đối với người đi đạo lý rõ ràng này không tòi.

Hắn tự đăng cơ, trong kinh bao nhiêu dòng dõi cầu vinh hoa phú quý đều hướng tới trong cung dâng lên khuê nữ, chỉ có An quốc công phủ cùng Lý quốc công phủ an thủ bản phận, vẫn gả đi hài nhi, chỉ là không đưa vào trong cung, trong lòng Hoàng thượng lưỡng phủ này rất hợp tâm ý, bởi vậy thường ngày cũng càng cho thể diện. Nay thái phu nhân bị bệnh, hắn lại nhớ tới vị đi này, lại nhớ monarch Tứ công chúa, cười nói, "Chỉ gọi Lý quốc công nhập cung, hỏi cho rõ, là được." Nhưng đến cùng chỉ cho rằng thái phu nhân là bệnh cũ lớn tuổi, vẫn chưa rõ nguyên nhân, lại khuyên nhủ, "Ban đêm đi phát bệnh, ai có thể biết được? Cũng là việc có nguyên do."

"Ý tứ Hoàng thượng là..." Thái Hậu giận giữ, chỉ muốn hỏi Hoàng thượng một chút nếu không ai biết, thái phu nhân liền xứng đáng một mình thê lương mà chết? Nhưng lời đến khóe miệng, A Nguyên trong ngực nhẹ nhàng kéo tay, thấy trong mắt Hoàng thượng đều là tơ máu do đột nhiên tỉnh dậy, cũng biết mới vừa rồi con thình nộ là giận chó đánh mèo, trong lòng có chút hối hận, chuyển đề tài nói, "Truyền Lý quốc công tự mình giải thích?" Thấy Hoàng thượng mỉm cười gật đầu, mới đưa tay lên trán thờ dài nói, "Là ai gia ngạc nhiên, hậu cung là nơi khó an tĩnh, Hoàng thượng ngày mai còn phải dậy sớm hơn, đừng ở chỗ này hao tổn giấc ngủ, bằng không thân mình thế nào chịu được?"

Hoàng thượng chỉ lo Thái Hậu muốn làm hấn mất mặt, thấy Thái Hậu con tức lại trở về, trong lòng vừa động, thấy bé mập trong lòng Thái Hậu gửi dúi, đến cùng nhẹ nhàng trong lòng, lại nghe thấy Thái Hậu vẫn quan tâm thân thể hấn hơn, vội vàng nói, "So với đi, bất quá chỉ là một đêm không ngủ, nhi tử có đơn bạc như vậy đâu?" Nói xong, liền dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, hiển nhiên là chờ lý quốc công tiến cung, hấn muốn đích thân hỏi.

Hơn nữa còn giữ tốt tình cảm mẫu tử, đồng người làm Hoàng thượng khó coi, cũng sẽ làm trong lòng Hoàng thượng sinh ra khúc mắc.

A Nguyên kéo kéo thái Hậu, mới thở phào một hơi, thấy Thái Hậu mỉm cười gật gật đầu với mình, liền miễn cưỡng tươi cười, bên ngoài truyền Lý quốc công tiến cung, nàng nghe Thái Hậu thấp giọng nói, "A Nguyên ngủ tại chỗ hoàng tử mẫu một lát đi." Hình như cảm giác được A Nguyên không tình nguyện, Thái Hậu chỉ ôn hòa nói, "Hoàng tử mẫu biết tâm người, chốc nữa lý quốc công tiến cung tất gọi người lên, giờ nghỉ ngơi một chút, chớ để người khác lo lắng người." Thấy A Nguyên do dự gật gật đầu, trên mặt lộ ra ý cười nhàn nhạt, sờ sờ tóc của nàng.

"A Nguyên lại đây." Hoàng thượng hết sức vui vẻ gọi A Nguyên, mắt lúc này mở ra, A Nguyên nhào vào lòng, ôm lấy đứa trẻ ngoan, mới hàm hồ nói, "Có hoàng bá phụ ở đây, đừng lo lắng." Ôm tiểu thịt mỡ này, Hoàng thượng cũng cảm thấy trong lòng thành thật rất nhiều, hai người liền dựa chung một chỗ chợp mắt, cũng không biết trải qua bao lâu, A Nguyên mơ hồ nghe thấy bên ngoài có tiếng vang truyền đến, vừa mở mắt ra, liền thấy phía dưới thái y đã quỳ không ít, Thái Hậu gấp rút hỏi, "Nhưng đã chân ra gì chưa?"

"Phần nộ, giận giữ công tâm." Cho nên mới nói làm thái ý là một ngành nghề có độ nguy hiểm cao, cho dù là giận giữ công tâm, cũng có thể dùng bút pháp Xuân Thu chuyển thành cái khác, nay trong cung chủ tử đều ở đây, đám thái ý này có trăm lá gan cùng không dám nói, chỉ là thái phu nhân Lý quốc công có thể vô duyên vô cớ giận giữ công tâm? Chỉ sợ trong này có bí mật, các thái ý sợ nhất là bí mật, lúc này trong lòng đều chịu đựng cảm giác bị kịch, quỳ phía dưới không dám nhìn Thái Hậu vừa hơi ngẩng ra đột nhiên về mặt dữ tợn, không biết thời gian ngừng bao lâu, mới nghe thấy Hoàng thượng nhìn thấy Thái Hậu thở phà tức giận rồi nói: "Được rồi, lui xuống đi."

Các thái ý như được đại xá, sôi nổi thối lui ra bên ngoài cung.

"Giận dữ công tâm!" Thái Hậu luôn miệng nói, "Lý quốc công đâu! Truyền tới đây cho ai gia, ai gia ngược lại muốn hỏi một chút, đến tốt cùng bởi vì cái gì, mới gọi là giận giữ công tâm!" Tay đập mạnh, cầm bát trà dùng sức nện xuống đất, mắng, "Vô liêm sỉ!"

Thái Hậu đang thịnh nộ, A Nguyên chui chặt vào trong ngực Hoàng thượng, cũng biết chắc là vào lúc này Thái Hậu lửa giận ngút trời, chỉ im lặng nhìn Thái Hậu liên tiếp đập vỡ mấy chung trà, Hoàng thượng mới ân cần nói, "Mẫu hậu chớ tức giận, sợ là trong này còn có nhầm lẫn gì đó." Nghe thấy Thái Hậu cười lạnh liên thanh, chỉ đưa một ánh mắt sang Hoàng thượng ngồi một bên, ý bảo nàng không nên nói gì ở chỗ này, tránh cho Thái Hậu mất mặt, sinh ra nhàn thoại ở chốn hậu cung, mới tiếp tục mặt dày nói, "Chốc nữa đích thân nhi tử thẩm tra xử lý Lý quốc công, tất tìm cho đi công đạo."

A Nguyên nhảy bèn cảm thấy được Hoàng thượng không quá thích Lý quốc công.

Vị thái phu nhân này hoàng bá phụ còn gọi một tiếng đi, Lý quốc công tốt xấu vẫn là thái phu nhân sinh ra, hơn nữa, đây là cũng là biểu đệ của Hoàng thượng, nhưng mà Hoàng thượng chỉ luôn mồm gọi hấn là Lý quốc công, chỉ sợ trong này còn nguyên cớ khác.

Hoàng thượng sớm biết rằng Lý quốc công là tên ngu xuẩn.

Năm đó hấn còn chưa lên ngôi, tiền đề yêu thương con trai thứ tư Phúc vương hơn, nói nhao nhao phết đi Thái tử vị của hấn phong cho tứ đệ kia, cả triều đều chỉ trích, mà vị biểu đệ Lý quốc công này ngược lại cũng sạch sẽ lưu loát, trực tốt làm bằng hữu tốt của Phúc vương, nơi nào còn nhớ hấn tự mình bức khổ biểu ca?! Từ lúc ấy Hoàng thượng liên lặng lẽ ghi nhớ, nếu không phải thái phu nhân Lý quốc công vì duy trì địa vị cho hấn mà dón đại lực, nếu không từ sớm, Hoàng thượng đã muốn đoạt tước vị của biểu đệ này xem hấn ăn bằng gì, chỉ là không nghĩ tới đến nay, biểu đệ này còn ép buộc, quá thực trong lòng Hoàng thượng cũng có phát hỏa.

A Nguyên cũng biết lúc này không phải thời điểm mình yếu ớt, chỉ ngậm miệng lặng lẽ chờ.

Không bao lâu sau, nên ngoài liền có thông truyền nói rõ Lý quốc công đến, Thái Hậu xoa trán nghe thấy được, liền nói với Hoàng thượng, "Việc này đều giao cho Hoàng thượng, ai gia chỉ nghe." Thấy Hoàng thượng nhận lời, thờ dài nói, "Oan nghiệt này, làm người đứng là không được nhân."

Vừa dứt lời, liền thấy bên ngoài đang có một đôi phu thê trên ngựa thấp thỏm cùng sợ hãi tiến nhanh vào, không nói hai lời liền quỳ trước mặt Thái Hậu, nam tử cầm y bên trái chỉ nằm trên mặt đất khóc nói, "Di vì ta làm chủ!" Chính là vợ chồng Lý quốc công.

A Nguyên nhìn tìm tòi lên thấy ánh sắc lóe ra từ trong mắt hai người này, hiểu ra không chừng trên đường tới đây đã thông đồng nói gì để lừa gạt người rồi, miệng nhỏ xuy một tiếng, thập phần khinh thường, thanh âm này tuy nhỏ, Hoàng thượng lại nghe thấy, bởi từ trước đến giờ chương mắt Lý quốc công, tức khắc cảm thấy A Nguyên cùng mình cùng chung mối thù, sờ sờ bé mập trong ngực, thấy Thái Hậu không chịu để ý hai người này, lãnh đạm nói, "Hôm nay, cầu mẫu hậu cũng vô dụng, trăm hỏi hai người các người, nếu để trăm nghe ra một điểm sai thời," Hoàng thượng hơi hướng người về phía trước, sắc mặt lạnh như băng nói, "Đừng trách trăm phán người tội khi quân, hừ!"

Lý quốc công thân mình run lên, biết vị hoàng đế biểu ca luôn luôn không quá thích mình, nghĩ tới thái phu nhân trước mặt mình, nghe xong lời mình nói liền chậm rãi ngã xuống, ánh mắt bất giác dừng lại người Hoàng thượng đang ôm trên đầu gối, thập phần ngưỡng mộ Vinh thọ công chúa, trong lòng cũng

cảm thấy chính mình ủy khuất.

Hắn bất quá nói với mẫu thân, tứ phò mã mặc dù bị nhìn trúng, bất quá vẫn có Tứ công chúa vững chắc. Thái phu nhân thân phận tôn quý, vì sao không thể cho nhi tử hắn yêu thương cũng lấy một vị công chúa? Như này không phải tất cả mưu tính trong lòng thái phu nhân đều ứng nghiệm sao? Huống chi hôm nay trong cung, bát công chúa thất sủng tự nhiên không nói tới nàng, còn lại các công chúa như, ngũ công chúa là nhất mạch của Đức phi Định quốc công, Vinh Thọ công chúa lại lịch càng lớn, đằng sau có Túc vương, Khang vương, Anh quốc công, nếu có thể cưới vào cửa, đừng nói tam đại, có khi còn là ngũ đại thế gia, phủ Lý quốc công chẳng phải lo gì.

Đây là sáng kiến của Lý quốc công phu nhân, Lý quốc công cảm thấy quả thật không tồi, liền dương dương đắc ý nói với thái phu nhân, ai biết thái phu nhân lại giữ gìn công tâm chứ? Hắn, hắn cũng không phải cố ý nha!

Đương nhiên, nếu dùng lời thật này nói trước mặt Hoàng thượng, hắn chỉ có đi chờ chết, Lý quốc công nhắm chặt mắt, nghĩ tới lời của phu nhân cùng của mình, nghĩ ngang, chỉ rung rung nói, "Biểu ca..."

"Gọi Hoàng thượng." Hoàng thượng còn nhớ rõ gia hỏa này nhìn mình phải bị phế, câu 'Biểu ca' có chịu gọi đâu, chỉ lạnh như băng 'Thái tử'.

A Nguyên thấy vẻ mặt ngượng ngùng của Lý quốc công, nhất thời cảm thấy hoàng bá phụ chỉ sợ là thập phần chán ghét quốc công này, nhì nhìn đại thúc không có mỹ cảm này, hướng về phía sau hắn, vị hồ ly tinh sợ hãi rút rè kia, nghe nói là nguyên nhân của hết thảy việc này, thay thế vị trí của Lý quốc công phu nhân, nhìn lại thấy phu nhân trẻ tuổi bất quá là yêu điệu một chút, mi tinh xảo mắt phượng dài, tuy cũng dễ nhìn, bất quá một thân yếu đuối, tựa hồ không có người bên cạnh liền sống không nổi, cảm thấy nữ tử như vậy không phải lại mình thích, A Nguyên chỉ thấy thẩm mỹ Lý quốc công thật quý dị, thích dạng nữ nhân như vậy, không hứng thú rút đầu vào, ghé vào trong ngực hoàng bá phụ cùng hắn xem Lý quốc công kêu oan.

"Hoàng thượng, vì thần thật sự oan uổng!" Lý quốc công lúc này định thần lại, thật không dám gánh hết tội lên người mình, chỉ ngắc ngứ nói, "Bất quá là cùng mẫu thân bàn luận chút chuyện nhà, nói đến ít chuyện không vui vẻ, kỳ thật cũng không có gì ghê gớm..."

"Nói tiếng người, người không hiểu sao?" Hoàng thượng lạnh lùng hỏi.

"Bất quá mẫu thân lo cho con nối dòng của đại nhi tử, cho nên mới..." Lý quốc công ấp a ấp úng nói xong, lại lên nhìn Hoàng thượng, thấy mặt Hoàng thượng bình tĩnh, cười lạnh nói, "Quỳ nữ thiên gia hạ xuống, đây là vinh hạnh lớn lao, chỉ là mấy năm chưa có thai, mẫu thân ít nhiều có chút bận tâm." Chỉ cần mình không liên quan gì, A Nguyên nghe được ý tứ này, là do phu thể tứ phò mã chưa sinh đứa nhỏ, mới làm thái phu nhân đổ bệnh, đổi trắng thay đen như vậy, A Nguyên sợ gây người, đang muốn há mồm bác bỏ, lại nghe thấy Hoàng thượng không gọn sống hỏi, "Chiếu theo lời người nói, vẫn là lỗi của trẫm, gả công chúa đi, làm chậm trễ con cháu nhà ngươi?"

Lời này tuy bình tĩnh, lại phảng phất chuẩn bị mưa gió, hiển nhiên thánh tâm không có mỹ diệu đến thế.

Lý quốc công cứng lại, cảm thấy Hoàng thượng ra tay quá khác lẽ thường.

Đây không phải theo như kịch bản hắn phải chờ dài một tiếng, trai gái đều là duyên phận, kính xin phủ Lý quốc công trên dưới đừng bận lòng, con nối dòng luôn sẽ có. Hơn nữa còn mang lòng áy náy ban cho thái phu nhân được liệu trần quý, dặn dò thái phu nhân an tâm tĩnh dưỡng, trấn an nhiều hơn sao?

Thế nào lại biến thành hắn đang chỉ trích lỗi của hoàng thượng?

Nếu không phải trong lòng còn bốc hỏa hôi hôi, A Nguyên còn muốn tự mình hai tay béo vỗ một tiếng hoàng bá phụ thật lợi hại!

Mất thấy Lý quốc công nhưng cái cùi mực tròn mắt há mồm nhìn Hoàng thượng sắc mặt bình tĩnh, A Nguyên liền lấy mặt thịt của mình cọ cọ hai má Hoàng thượng. Hoàng thượng sờ sờ đầu, mới thoải mái, quay đầu xem Lý quốc công còn làm thế nào diễn tiếp. Lại thấy Lý quốc công bị một kích không biết thiên nam địa bắc ở đâu ra của Hoàng thượng, Lý quốc công phu nhân kia thấy tình hình không tốt, đành phải ra trận, ngậm nước mắt quỳ bên người Lý quốc công, về mặt thâm tình đỡ phu quân, sau khi lộ ra vài phản xúc động, chỉ lộ ra biểu tình ảm đạm thấp giọng nói, "Có vài câu, thần phụ không biết có nên nói ra không."

"Chính người cũng không biết có nên nói hay không, chẳng lẽ còn muốn hỏi trẫm?" Hoàng thượng cũng đối với nữ nhân có con thương hương tiếc ngọc, mà với vị trước mắt kia biết chút quá khứ, đây đều là kinh nghiệm huyết lệ chôn hậu cung nhìn vô số phi tử tranh nhau, lần lĩnh giáo mới nhất chính là vị Lý quốc công phu nhân này, thấy cô gái này ngẩng đầu kính ngạc nghe Hoàng thượng không lộ vẻ gì châm chọc nói, "Chẳng lẽ người cả vào phủ quốc công nhiều năm như vậy, một chút quy củ nặng nề đều không biết? Quả thực chính là vật ngu xuẩn!" Lời nặng nề như vậy, A Nguyên nghe mà ngây dại, chỉ ngửa cổ nhỏ nhìn Hoàng thượng ngẩn người.

Hoàng bá phụ chỉ sợ là biết chút gì đó rồi, bằng không sẽ không quá lớn với mệnh phụ bên ngoài như vậy.

Không nghĩ là Lý quốc công phu nhân kia phản ứng cũng thật nhanh, chỉ hơi rung động một lát, liền chảy nước mắt quỳ rạp trên mặt đất nói, "Thần phụ gả vào nhà chồng mười mấy năm, tuy không dám nói hiểu quy củ, nhưng trên dụng tâm phụng dưỡng mẫu thân của phu quân, dưới giáo dưỡng con cái, không dám ghi ngại một ngày, lời của Hoàng thượng, thần phụ không dám trả lời, cũng không thể trả lời!" Vừa ngẩng đầu, đại khái là bộ dáng đại nghĩa凛冽!

Chương 52: Chương 45

A Nguyên ở nơi này quả thật bị quốc công phu nhân làm cho ghê tởm.

Mấy Bạch liên hoa (các em gái trong sáng ngây thơ như thánh nữ @.@) nàng đã thấy qua, bên trong hậu cung, muốn loại nào có loại nấy, chỉ là trước mắt Hoàng thượng còn diễn trò như thế, đúng thật mới được chiêm ngưỡng lần đầu. Màng thịt mỡ của mình run run, A Nguyên chui đầu vào ngực Hoàng thượng, chợt thấy người hoàng bá phụ run, hiển nhiên cũng bị ghê tởm không nhẹ, trong lòng liền có cảm giác đồng bệnh tương liên, đang muốn trấn an một chút hoàng bá phụ đáng thương, lại nghe từ trên đầu, Hoàng thượng vậy mà đột nhiên cười, sau, lạnh nhạt nói, "Không nghĩ tới, trẫm cùng mẫu hậu, Hoàng Hậu đêm khuya không ngủ, lại tới nhìn đám người ngu xuẩn các ngươi!"

"Hoàng thượng!" Lý quốc công bị Hoàng thượng ấn cho cái danh ngu xuẩn, lúc này sắc mặt trắng nhợt.

"Trường tử tư chất bình thường, hưởng hồ còn là phò mã, nếu không có tước vị gì, về sau sinh con, trẫm vẫn sẽ nhìn mặt mũi công chúa mà tứ tước, tội gì còn muốn tranh giành tước vị với nhị đệ hần?" Hoàng thượng mặt không đổi sắc nói đến đây, A Nguyên nhò đầu ra, liền thấy trên mặt uyển chuyển hàm xúc kia của Lý quốc công phu nhân hoảng sợ khó tả, tựa hồ như thấy quỷ, lập tức hiểu được là nàng cùng Lý quốc công hoa ngôn xảo ngữ (*khua môi múa mép nói lời xằng bậy*) chỉ sợ là muốn đoạt tước vị, nhớ lại hình ảnh lúc đó, lại tưởng tượng nếu nữ nhân này diễn hoa lệ đài vũ đáng thương như vậy, Lý quốc công cũng rất có khả năng học theo nàng khốc lóc thảm thiết, liền nhỏ giọng kêu lên, "Xấu xa!" Nếu không phải đang là đứa bé ngoan trước mặt hoàng bá phụ, nàng hiện tại muốn hô 'Tiện nhân'.

Hoàng thượng nhìn bé mập trong ngực vươn cổ béo mắt to, cái miệng nhỏ nhắn mồm mồm, đáng yêu như con chuột đồng nhỏ (*nguyên tác là Hamster*), liền ôm A Nguyên nhỏ giọng nói, "A Nguyên không thích, hoàng bá phụ đưa A Nguyên vào trong ngủ nha?" Đề A Nguyên ở lại chỗ này, đương nhiên Hoàng thượng có dụng ý của hần. Làm công chúa được sủng ái trong cung, A Nguyên cũng luôn gặp người bên ngoài có thiện ý, lúc này còn hoàn hảo dưới gối hần, luôn có thể gọi hần đến bảo vệ, nhưng còn sau khi gả cho người? Mặt thiện tâm ác có không ít, những nơi hần không nhìn thấy được, đứa nhỏ này giống như Tứ công chúa phải chịu uất ức, làm sao đây?

Đề nàng sớm thấy được, về sau cũng có thể hiểu thêm sự đời.

Chỉ là lúc Hoàng thượng thấy A Nguyên tức giận, lại có chút không đành lòng.

Lý quốc công không nghĩ tới, lời nói giữa vợ chồng Hoàng thượng đều nghe được, lúc này chỉ hoảng sợ khó tả, có dự cảm tai họa sắp đến nơi rồi, nhưng mà nhìn thấy ánh mắt Hoàng thượng đều bị Vĩnh Thọ công chúa trong ngực kia cướp đi, mắt hần sáng ngời, há miệng run rẩy nói, "Hoàng thượng nói phải, hôm nay bất quá chỉ là chút việc nhà, cần gì làm công chúa sợ hãi chứ?" Lại đẩy thê tử đang ngây dại một bên, thấy nàng đã lộ ra dáng vẻ không biết nên làm gì, chỉ mắng, "Còn không mau thỉnh tội Hoàng thượng?" Đến cùng thê tử nàng hần vẫn chân tâm thích, vẫn không muốn nàng bị Hoàng thượng ghét bỏ.

"Được rồi." Thấy A Nguyên dùng sức lắc đầu, thánh nhân sờ sờ tóc của nàng, rồi mới chống cằm lạnh nhạt nói, "Kể mẫu tốt trân trọng con cái, trẫm, được chiêm ngưỡng!"

"Hoàng thượng còn nói này nọ với hai đứa nghiệp chướng này làm gì!" Thái Hậu nhìn phu thê Lý quốc công vô sỉ như vậy tức giận đến cả người run lên, lạnh lùng nói, "Đoạt tước, đoạt tước!"

"Mẫu hậu bớt giận." Hoàng thượng vẫn cười ôn hòa, lúc này chỉ nhìn Lý quốc công cúi rạp người tòng tòng "Đoạt tước" của Thái Hậu, thấp giọng nói, "Năm đó nghịch vương mưu phản, trẫm xử lý không ít người, lại buông tha cho mình phủ Lý quốc công, người có biết vì sao không?"

"Bệ Hạ nhân hậu, không đành lòng..." Nghĩ tới từ trước đến giờ mình không quá coi trọng vị biểu ca Hoàng thượng này, Lý quốc công cố cười nói.

"Không phải vì mấy người sợ chết các ngươi," Hoàng thượng khoe miệng lộ ra ý cười châm chọc, híp mắt nhìn Lý quốc công run lẩy bẩy, thanh âm ôn hòa cười nói, "Là bởi vì di, trẫm không đành lòng di vì thứ như ngươi mà thương tâm, mới buông tha ngươi. Bằng không, một phủ Lý quốc công, trẫm không dễ trong lòng. Nhìn đi, ngươi còn đang nằm mơ!" Nghe xong tiểu A Nguyên trong ngực ôi ôi cười rộ lên, Hoàng thượng cảm thấy nha đầu này thật sự là xấu bụng, lại đẩy đẩy đầu A Nguyên đang hưng trí bồng bồng bỏ ra ngoài muốn về mặt vụn vụn của Lý quốc công, rồi mới uống ngụm trà, ánh mắt cười cười nhìn bé mập vẫn đang ngóng trông.

"Di!" Lý quốc công thấy sắc mặt Hoàng thượng không còn thiện cảm, chỉ quay đầu quý phục bên người Thái Hậu, muốn tranh thủ một đường sống, lại bị nội giám đề xuống đất, mà hai mắt Thái Hậu nhắm nghiền, không hề để ý tới, làm lòng hần tuyệt vọng.

A Nguyên ân cần cầm chén trà trên tay giúp Hoàng thượng thổi thổi, thập phần lấy lòng.

Nhìn bé mập này bận rộn, Hoàng thượng chỉ cảm thấy thú vị, dùng một chút, ánh mắt chuyển sang nhìn Lý quốc công, phảng phất mang theo dao.

"Phủ Lý quốc công truyền thừa (*truyền lại, kế thừa*) trăm năm, công lao lão tổ tông sẵn sàng ra trận kia cũng không còn đó nữa, uy danh như ngày nay, toàn bằng di. Ngươi chẳng lẽ cho rằng, trẫm vẫn là vì phủ Lý quốc công các ngươi? Di..." hần than nhẹ một tiếng, "Năm đó cầu cưới Hàm Dương, có tư tâm, trẫm biết. Chỉ là trẫm tin nhân phẩm của di, có thể đối xử tử tế với đế cơ trẫm, bởi vậy gả công chúa cho, không nghĩ lại thành mục tiêu để các

ngươi mưu tính? Tung tăng nhảy nhót, có còn để trẫm vào mắt?"

"Không phải." Lý quốc công chỉ dám ngâm nước mắt, vẻ mặt nhu nhược bị thương nói, "Trưởng tử, là ta thật lòng giáo dưỡng. Việc trước đó, thần phụ có tư tâm, nhưng Hoàng thượng ở trên cao, thần phụ không dám nói láo, tước vị lớn như vậy, ai không để bụng? Trưởng tử vốn sẽ có tước vị, chẳng lẽ làm nhị đệ chỉ được ngồi nhìn toàn bộ, kết quả còn là chia nhà?! Quá không công bằng!" Nói xong, chỉ dựa vào Lý quốc công ai oán khóc.

"Nếu người làm kẻ thất (vợ lẽ), vốn sẽ phải chuẩn bị lớn cho nhi tử không bằng con trai vợ cả." Hoàng Hậu thờ ơ lạnh nhạt, thấy cô gái này lại định rơi lệ, mà tao nhã cũng không giảm, nói năng lưu loát khiến lòng người có chút kinh ngạc, mà Hoàng thượng ở một bên, cũng không muốn thành nữ nhân nhiều lời, chỉ cùng trăn A Nguyên cùng xem phương thuốc thái y lưu lại, nhỏ giọng thảo luận, chỉ liếc Lý quốc công phu nhân ánh mắt hoảng sợ ngẩng đầu nói, "Phụ quý này, vốn cũng không dành cho ngươi, phí hết tâm tư âm mưu đoạt vinh hoa không thuộc về mình, nay còn ở đây nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, quả thực buồn cười!"

Hoàng Hậu tuy xuất thân không cao, nhưng mấy năm nay Hoàng thượng vẫn luôn cực kì tôn trọng, trân trọng, trong hậu cung có rất ít người dám tranh cùng nàng, nay xây dựng được ảnh hưởng, nói ra lời như vậy, liền làm cho lòng người kính sợ.

"Chỉ bằng làm thái phu nhân tức giận đến ngã bệnh..." Hoàng Hậu cũng không biết đến tột cùng vì cái gì thái phu nhân bị bệnh, bất quá điều này cũng không cản trở nàng thuận tay đem chậu phân này đổ lên đầu phu thê Lý quốc công, mỉm cười nói, "Đây đã là bất hiếu! Va chạm người trên, đây là bất trung! Kẻ bất trung, bất hiếu, có năng lực có tài đức gì chấp chương phủ Lý quốc công? Thần thiếp khẩn cầu Bệ Hạ, vì tôn thất cùng thế gia trong kinh không chút chỉ trích, hạ chỉ đoạt tước, cũng làm kinh đô bình tĩnh."

"Đoạt tước, trong lòng di sẽ bất an." Hoàng thượng dừng một chút, thấy phương thuốc không phải dược liệu hiếm lạ, hiển nhiên một bệnh này của thái phu nhân Lý quốc công tuy thể tới rất họa người, nhưng không đáng ngại, liền yên lòng, chỉ nhàn nhạt cho Lý quốc công đang liều mạng lắc đầu một cái công đạo, "Bằng tình cảm của di, trẫm cho phủ Lý quốc công chút mặt mũi, ngươi..." hần hơi rù mắt, "Thượng chỉ nhường lại tước vị đi, việc trước kia, trẫm sẽ không truy cứu lại." Nói xong, liền đứng dậy ôm A Nguyên đi đến trước mặt Thái Hậu sắc mặt đã dịu đi, cung kính nói, "Di không đáng ngại, mẫu hậu nếu lo lắng, ngày mai chỉ cần cho người đi phủ Lý quốc công, nhìn nhìn di."

"Đều nghe theo Hoàng thượng." Hoàng thượng hiểu thuận, so với Lý quốc ông bị 'Nhượng tước' cường thượng hơn không biết bao nhiêu. Thái Hậu sắc mặt đã ôn hòa rất nhiều, chỉ vỗ vỗ tay Hoàng thượng, nhìn A Nguyên tự cắn ngón tay béo của mình không nói lời nào, đôi mắt lại bởi vì thức đêm mà đỏ bừng, không khỏi đau lòng, thở dài, "Các ngươi đều tốt, ai gia coi như là có phúc con cháu." Thấy Hoàng thượng cười, cũng không nói nhiều nữa, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nguyên nói, "A Nguyên sao vậy?"

"Ngày mai, ngày mai A Nguyên đi vấn an thái phu nhân, tông lòng lo lắng." A Nguyên chỉ ngực mình nhỏ giọng nói.

Tuy đoạt tước Lý quốc công, nhìn là đại hoan hỉ, nhưng mà thái phu nhân có nhi tử như vậy, tứ phò mã có phụ thân nhưng vậy, vốn là việc thương cảm.

Nàng tình nguyện bình bình đạm đạm, cũng không thích ngày trong mắt người khác được coi là 'Phấn khích'.

Mất thấy A Nguyên đầu nhỏ vô lực tiu ngưu rủ xuống, Thái Hậu vừa thương trường ty vừa đau lòng cháu gái, nhìn Lý quốc công kia càng thêm giận chó đánh mèo, lạnh lùng nói, "Từ nay về sau, người đến ở biệt viện, không có ý chỉ của ai gia, phủ Lý quốc công, không cần người trở về nữa!" Đã làm tự nhiên muốn làm đến cùng, dương thịnh âm suy, kinh nghiệm của Thái Hậu không ít, ngày sau phong tước cho tứ phò mã, quốc công nơi này trở về nhất định muốn làm lão thái gia, ai có thể dễ như vậy? Đến lúc đó phủ Lý quốc công lại gà bay chó sủa. Nghĩ đến đây, Thái Hậu liền cảm thấy ghê tởm không chịu được, lạnh nhạt nói, "Mang theo tức phụ ngươi âu yếm, không cần trở lại!"

"Không!" Lý quốc công phu nhân thấy tình cảnh như thế, tâm huyết mười mấy năm chờ một đóa thánh chi chưa nói đã thua, nhất thời hai mắt nhiễm hồng hướng lại đây, lúc bị nội giám ngăn lại liền kêu lên thất thanh, "Thái Hậu nương nương, Thái Hậu nương nương! Trưởng tử là đứa nhỏ ngài tâm khảm, nhị đệ hần cũng chảy trong người huyết mạch như hần!" Thấy Thái Hậu chấn động, nàng gào khóc, "Lấy công chúa, làm thế tử, trưởng tử cái gì cũng có, ngài cung lão thái thái vì trưởng tử hao hết tâm trí, nhưng mà, nhưng mà không thể mặc kệ đệ đệ a! Đứa nhỏ kia thật sự thông minh khá ái, ngài nhìn hần xem, nhìn hần xem!"

Khóc đến cuối cùng, sắp điên cuồng, thương yêu nhi tử như vậy, trong lòng Thái Hậu cũng không đành lòng.

"Phu nhân nếu quả thật yêu thương con mình như vậy, vì sao năm đó nhất định phải làm kẻ thất, khiến nhi tử kém một bậc?" A Nguyên nhin không được lên tiếng hỏi.

Nếu không phải mưu tính tước vị phủ quốc công, Lý quốc công phu nhân vốn có thể gả cho người, có lẽ không nhìn vinh hoa phú quý của phủ Lý quốc công như vậy, cũng sẽ không để nhi tử kém con trai trưởng con chính thê.

Tiếng khóc của Lý quốc công phu nhân, lúc lời này phát ra, ngưng bật.

Sững sờ nhìn Vinh thọ công chúa trong ngực Hoàng thượng, một đôi mắt thanh minh lóe sáng, khiến trong lòng Lý quốc công phu nhân cảm thấy bị nhìn thấu.

Tại sao phải làm kẻ thất?!

Còn không phải bởi vì vị đích tỷ (con vợ cả) lúc nào cũng cao hơn người khác kia! Rõ ràng nàng được lòng người, rõ ràng nàng thích Lý quốc công lúc ấy còn chưa đón dâu, rõ ràng nàng càng lớn càng xinh đẹp! Nhưng bởi vì đích tỷ là đích, nàng là thứ xuất, sinh ra đoạt nhân duyên tốt đẹp của nàng, đập lên tâm nàng gả vào phủ Lý quốc công nàng ta thiết ước mơ!

Dựa vào cái gì?

Thái phu nhân Lý quốc công từ ái, đích tỳ vào cửa liễn có thai, trong lòng nàng càng hận không thể chịu được, ngày đêm nguyên rủa, trời cao phù hộ nàng được như ý nguyện, thời điểm đích tỳ sinh con chầy quá nhiều máu liền chết. Trên miệng nàng nói muốn chiều cổ nhi tử của đích tỳ gả cho nam nhân nàng thích vào phủ Lý quốc công làm kế thất, thỏa mãn mười mấy năm, trai gái quán bên chân, nhưng mỗi lần nhìn đứa trưởng tử kia, trong lòng tựa như mọc lên một cái gai!

Tước vị trong phủ, vốn nên dành cho nhi tử của nàng, lại bị đứa nhỏ này chiếm lấy. Năm đó mẫu thân hấn đoạt nam nhân của mình, nay hấn đoạt tiền đồ của nhi tử nàng, làm sao nàng có thể nhẫn nữa?!

Mà lão thái thái lại bất công như thế, lại gả Tam công chúa cho đứa nhỏ bình thường như vậy, áp chế nàng tại chỗ. May mà công chúa mấy năm chưa có thai, nay mất thấy hết thấy trời chảy, lại ngay trong tối nay bị đánh vỡ toàn bộ.

"A Nguyên mệt quá." A Nguyên mất thấy lý quốc công phu nhân uể oải trên đất, không biết đang suy nghĩ cái gì, khóc lóc cũng không, chỉ thấy phiền chán, liền quệt mồm nhỏ giọng nói, "Ngày mai, ngày mai lại nói." Thái phu nhân không có việc gì, một đám người còn vì hai kẻ này thức suốt đêm? Đừng đùa! Không nói Thái Hậu và Hoàng Hậu, Hoàng thượng mỗi ngày đều phải lâm triều, chẳng phải thật mệt mỏi?

"Đi xuống thôi." Thái Hậu cố sức đưa tay ôm A Nguyên tới, bảo cung nữ đứng bên có chút lo lắng muốn ôm tránh ra, rồi mới hướng Hoàng thượng ân cần dặn dò, "Chuyện di người, về sau không cần người lại lo lắng, đã có ai gia. Đằng trước..." nàng khó nén chán ghét nói, "Đằng trước, Hoàng thượng cho hấn vào sổ con thôi!" Nói xong, một bên ôn nhu nói với A Nguyên: "Đêm nay ngủ cùng hoàng tổ mẫu nhé", một bên dẫn cung nhân lập tức đi, chỉ còn Hoàng thượng về mặt bất đắc dĩ thu thập tàn cục, rồi trở về.

A Nguyên ngủ cùng Thái Hậu, trong lòng nhớ mong thái phu nhân, có chút bất an không ngủ được, trời vừa sáng đã tỉnh, chỉ chờ Thái Hậu đứng dậy, liền nhanh như bay mặc y phục nhỏ bên người Thái Hậu nhắm mắt theo đuôi.

Thái Hậu thấy bé mập này mặc xiêm y đơn giản xanh nhạt, gật đầu một cái, mới nghe bên ngoài Hoàng Hậu cùng Đức phi dẫn ngũ công chúa đến thỉnh an, liền cùng A Nguyên thờ dài, "Hoàng Hậu đêm qua không ngủ, hôm nay sáng sớm đã đến, đích thực vất vả."

"Hoàng bá nương không nhìn thấy hoàng tổ mẫu hôm nay vô sự, nào có thể an tâm?" A Nguyên ôm cánh tay Thái Hậu nói.

"Chân tâm giả ý, chỉ có thời điểm như vậy mới thấy rõ được." Thái Hậu sờ đi hài lòng Hoàng Hậu, cũng bỏ vì tâm Hoàng Hậu đứng là chân thành, mà ngoài mặt không thuận theo 'Thái Hậu', lúc này trên mặt lại cười nói, "Đức phi, cũng tốt." Tuy trong lòng mình nàng không thể so với Hoàng Hậu, lại vẫn có chút phân lượng.

Đức phi xưa nay làm việc cẩn thận khiêm cung (*kính trọng người khác*), lấy Hoàng Hậu làm đầu, bản thân cũng không tranh sủng. A nguyên luôn cảm thấy tâm tư Đức phi luôn không quá đặt trên người Hoàng thượng, bất quá là làm người đủ tư cách đề bài trí thôi. Lúc này nghe Thái hậu nói, giật mình, lôi kéo tay Thái hậu nói, "Trong đám trẻ con thái phu nhân thương nhất ngũ hoàng tỳ cùng A Nguyên, hôm nay hoàng tổ mẫu ban ân điển, cho tỳ muội chúng ta cùng đi." Cũng cùng đi xem xem gia hỏa Tứ công chúa khóc lóc hôm qua, là kết cục thể nào. Chỉ là, trong lòng A Nguyên liền thờ dài.

Nàng căn bản cùng nghĩ kế với ngũ công chúa, nghĩ vì tứ phò mã bày khổ nhục kế, ngăn chặn cái miệng Lý quốc công, làm hấn không đem cái tội danh bất hiếu đồ lên đầu tứ phò mã. Qua đi, lại tìm kế chen ép kế mẫu, trừ tính tước vị. Những không nghĩ kỹ xảo chốn hậu trạch đó, trước mặt hoàng quyền, lại dễ dàng phá vỡ như vậy. Đây liền làm lòng A nguyên đối với hoàng quyền có nhận thức khác sâu.

Trong lòng nghĩ, nàng cũng có được nhiều thứ.

Làm một công chúa, nủ dựa sau lưng thật đáng tin cậy, Hoàng thượng rất yêu thương nữ nhi, như vậy, vì sao gặp chuyện còn muốn khóc sụt mướt, kêu thân gọi quý dọa sững người? Có chuyện bất bình, chỉ cần ủy khuất để với nủ dựa này là được, không thì tự nghĩ biện pháp, những ngày qua cũng thật khoái hoạt thoải mái rất nhiều.

Đang suy nghĩ viển vông, A Nguyên đã được Thái hậu dắt ra khỏi tẩm cung, nghênh diện liền thấy Hoàng Hậu cùng Đức phi ngồi thấp giọng nói chuyện, Hoàng Hậu và Đức phi thỉnh an Thái hậu, A Nguyên lại thỉnh an hai vị trưởng bối, mọi người ngồi xuống, A Nguyên mới lui đến bên cạnh ngũ công chúa, nghe thấy nàng nhỏ giọng nói, "Nghe nói đêm qua, trong cung chúng ta có trận đại náo nhiệt." Ngũ công chúa vừa nói A Nguyên một bên ngáp nhỏ, đôi mắt đen kịt, liền đau lòng nói, "Hôm qua chưa ngủ đủ, người dậy sớm như vậy, chẳng lẽ còn muốn cùng vào triều với phụ hoàng hả?" Nói xong liền gọi cung nữ đem khăn đến cho A Nguyên lau mắt.

"Đừng nói, trừ bỏ lo lắng cho thái phu nhân, ta thật là được linh hội." A Nguyên giỡn đầu để ngũ công chúa lau mặt cho mình, cười hi hi nói, "Hoàng tỳ sớm như vậy đã lại đây, nói vậy cũng biết chút ít?"

"Mẫu hậu đêm qua từ trong cung hoàng tổ mẫu đi ra, liền đến chỗ mẫu phi." Ánh mắt Ngũ công chúa sáng ngời trong suốt nói, "Ta muốn đi nhìn tứ tỳ tỳ, nhưng làm thế nào nói với Hoàng tổ mẫu?"

"Ta đều đã cầu xong." A Nguyên cười xấu xa một tiếng nói, "So với đưa than sưởi ấm tông ngày tuyết rơi, bản cung, bản cung càng thích bỏ đá xuống giếng!"

"Bản cung cũng thấy như vậy!" Trên mặt ngũ công chúa lộ ra ý cười xấu xa y như đức a Nguyên, nhìn lẫn nhau, thật cảm thấy đối phương đúng là tri kỷ của mình.

Tứ công chúa chịu nhiều ý khuất như vậy, không xem xem người xấu nào đó cuối cùng cũng bị hạ bệ, dẫm thêm một cước, làm thế nào không bất an?

Một đôi tỷ muội cùng trốn trong bóng tối nói, chợt nghe thấy Hoàng Hậu ôn hòa nói, "Thần thiếp đã chuẩn bị được liệu tốt nhất, chỉ chờ mang đi phủ Lý quốc công, không biết mẫu hậu còn muốn mang gì khác cho thái phu nhân nữa không?" Thấy hai tiểu nha đầu bộ dáng toàn là ý nghĩ xấu, nàng lắc đầu trong lòng, khẽ cau mày nói, "Lý quốc công nay gặp đại loạn, A Nguyên cùng với Phúc Thọ đi theo, chỉ sợ va chạm, không bằng gọi tiểu Tứ?" Tiểu Tứ trong miệng nàng, liền cảm thấy lần đầu không suy nghĩ thấu đáo, trạch nam một lòng ở nhà sẽ khiến mọi người thấy mình trong lòng phân biệt đối xử Phụng Minh.

"Tiểu Tứ, là đứa trẻ tốt." Phụng Minh đều thật lòng đối đãi với mấy tỷ muội, hẳn là một vương gia, lại có thể làm chỗ dựa vững chãi cho Tứ công chúa, ngũ công chúa cùng A Nguyên, Thái Hậu cảm thấy rất vừa lòng, tán thưởng, "Vẫn là người xử sự chu toàn."

"Cái này, ngược lại là nhờ Đức phi nhắc nhở." Hoàng Hậu không kể công, chỉ đem Đức phi trầm mặc một bên đẩy ra, thấy Thái Hậu gật đầu, liền thấp giọng nói, "Còn có việc muốn khởi bẩm mẫu hậu." Thấy Thái Hậu gật nhẹ, nàng liền nói, "Lần tuyên tử trước, đã là năm năm, có phải nên tuyên tử lần nữa, làm đầy đủ thêm hậu cung?" Thấy chân mày Thái Hậu cau lại, nàng cố nén trong lòng không muốn nói rõ, "Tần phi tông cung, đều đã là lão nhân, như này..." Khó tránh khỏi không mới mẻ, làm Hoàng thượng không thích.

"Hoàng thượng nói như thế nào?" Thái Hậu chỉ gọi A Nguyên cùng ngũ công chúa đến ăn điểm tâm, chính mình ngồi một bên vừa uống trà vừa hỏi.

"Hoàng thượng nói, trong cung tần phi không ít, việc tử nữ cũng không cần sốt ruột." Hoàng Hậu nghĩ tới Hoàng thượng không nạp tiếp phi tần, trong lòng thoải mái chút, lúc này chỉ thấp giọng nói, "Chỉ là quý cụ này..."

"Đầy đủ hậu cung, chỉ vì kéo dài huyết thống." Thái Hậu thấy trên mặt Hoàng Hậu khoan dung hào phóng, nhưng làm nữ tử, ai lại nguyện ý ghê người đến chia sẻ sủng ái của phu quân? Trong lòng đến cùng vẫn thương tiếc Hoàng Hậu, ôn hòa nói, "Nay trong cung hoàng tử hoàng nữ cũng không ít, đây đều là công lao của người. Vương quý nhân còn đang mang thai. Nay tần phi hậu cung quả thật không ít, tâm tư Hoàng thượng cũng không nên ở mãi chốn hậu cung, thật kỳ cục." Thấy Hoàng Hậu đứng dậy thỉnh tội, nàng liền cười nói, "Việc này người làm gì có tội? Người cũng là cẩn thận cung quý mà thôi. Chỉ là tử nữ này..."

Ánh mắt Thái Hậu, dừng lại lắng tai nghe A Nguyên cùng ngũ công chúa trò chuyện, cười cười, rồi mới lên tiếng, "Mấy năm nay, còn chậm rãi, hay là tuyên cho Thái Tử mấy người đẳng hoàng, sinh cho ai gia mấy đứa nhỏ chất ngoan ngoan, cũng tốt."

A Nguyên cùng ngũ công chúa đều thờ học ra một hơi.

Mỗi khi có người mới nhập cung, hai tiểu tỷ muội đều vì Hoàng Hậu cùng Đức phi mà bất bình, nay không có người mới, việc hậu cung ít đi, có ai mất hứng?

Hoàng Hậu lúc này, là thật tâm cảm kích Thái Hậu.

Trong cung hoàng tử hoàng nữ rất nhiều sao? Nhưng có ai ngại ít đâu? Nay Thái Hậu như vậy, đã là duy trì lập trường đối với Hoàng Hậu, Hoàng Hậu trong ngực cảm kích không thôi, liền muốn có qua có lại, cung kính nói với Thái Hậu, "Vương phi tiểu Nhị gia đã mất ba năm, nay trong phủ còn chưa có chủ tử đứng đắn, chỉ là thần thiếp đến cùng ánh mắt thiên cận, không bằng thỉnh mẫu hậu làm chủ, vững là vinh hạnh của tiểu Nhị." Hai con trai của Hằng Hậu, trưởng tử là Thái Tử, thứ tử nay là Trịnh vương, chỉ là mệnh không được tốt, chính phi ba năm trước bệnh qua đời, nay ngay cả nhi tử cũng không có, thật khiến Hoàng Hậu bận tâm.

Nay Thái Hậu có thiện ý với nàng, nàng liền muốn có thể hỏi ý Thái Hậu chuyện đám cưới với nhà mẹ đẻ phủ An quốc công, cũng cho phủ An quốc công chút bảo đảm.

Quả nhiên, Thái Hậu nghe hiểu, hơn nữa tâm tình quả thật rất tốt, nhưng mà nghĩ nay không phải là lúc bận tâm những chuyện này, Thái Hậu chỉ gật đầu, vẫn chưa đáp ứng, lại gọi hai nữ hài nhi đến dặn dò vài câu, sau đó liền cho A Nguyên cùng ngũ công chúa dẫn đồ ban thưởng trong cung một đường trùng trùng điệp điệp đi phủ lý quốc công. Mới vừa vào cửa, A Nguyên lập tức thấy không ít hạ nhân đi loạn trong phủ, công phủ phủ Tứ công chúa đối diện mở rộng, cung nữ bên người Tứ công chúa về mặt kinh hoảng ra vào, lại chỉ khấn đầu với A Nguyên cùng Ngũ công chúa, liền kinh hoảng một đường đi đến hậu viện.

A Nguyên trong lòng cả kinh, lại thấy thái y vội vàng tới, thanh âm kinh sợ, "Chẳng lẽ thái phu nhân..." không khỏe trong người?

"Hồi bẩm công chúa." Cung nữ Tứ công chúa còn lại một người dẫn đường, lúc này thấp giọng nói, "Quốc công gia trúng độc, nay đã hấp hối."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 46

Lý quốc công trúng độc?

Ngay tại trong nhà mình?

A Nguyên và ngũ công chúa nhìn nhau, đều hoảng sợ biến sắc, đang muốn tiếp tục hỏi cận kề cung nữ này, lại thấy từ bên trong sân, một nữ tử trang điểm xinh đẹp vọt ra, nhất nhất lao đến chỗ công chúa, miệng kêu âm lên, "Thế tử hạ độc! Quốc công gia bị thế tử độc chết!" vừa nói vừa định xông ra đường cái ồn ào, A Nguyên mất thấy mọi người đều bị biến cố này làm cả kinh, trong lòng kinh sợ, biết rằng nếu điều này để người khác nghe được, bắt kẻ tử phò mã có làm gì cha ruột hay không, tội danh này cũng có chút mưa gió, cắn chặt răng, nằng thét lên, "Bắt xuống cho bản cung!"

"Bắt nàng ta lại!" Ngũ công chúa cũng phản ứng kịp, lạnh lùng nói.

Đi cùng A Nguyên, đều là cung nhân trung thành nhất của Thái Hậu, lúc này có hai nội giám lực lưỡng tiến lên ấn nữ nhân này xuống mặt đất, A Nguyên liền thấy nàng lại định há mồm, khuôn mặt nhỏ mắt hơi động, chỉ lạnh lùng nói, "Bịt mồm!"

Mất thấy cung nữ bên người Tứ công chúa nghiêng rằng nghiêng lợi nhét giẻ vào mồm nữ nhân kia, A Nguyên mới yên tâm, khôi phục bộ dáng bình tĩnh, lạnh nhạt nói, "Va chạm công chúa, còn dám đặt điều chủ tử." Nàng chưa từng thấy qua phủ Lý quốc công có nữ tử như vậy, huống chi thấy nàng ăn mặc diêm lệ, nhưng bộ dáng khinh bạc, liền biết đây đại khái là thiếp thất hậu viện, lạnh nhạt nói, "Quốc công gia phúc lớn mạng lớn, thái y đầy sân, người lại luôn miệng nói chết, đây là nguyên rủa!"

"Va miệng! Cho di nương khắc cốt khi tâm!" Loại việc này muốn ra tay ngay trong phủ, A Nguyên cùng ngũ công chúa còn không phải người ngu, lòng đầy căm phẫn nhưng vẫn không tự làm, ngược lại cung nữ bên người Tứ công chúa lúc này quả thực hận đến mức không chịu nổi, chỉ có thể cố chống đỡ không ngất đi, thấy A Nguyên cũng có ý không gì không thể, tuy trong lòng kinh sợ Vĩnh Thọ công chúa tuổi tác còn nhỏ đã lợi hại như vậy, như mà nghĩ tới vị công chúa này sống trong cung với Thái Hậu, tâm trí càng nhanh nhạy hơn những hài đồng cùng trang lứa, liền đem việc này để sang một bên, nhìn nữ tử đang lăn dưới đất kia hận đến mức trong hăn hăn tia đỏ, cười lạnh nói, "Trong phủ đã loạn, di nương còn thêm phiền! Không cho di nương biết thế nào là lợi hại, chỉ sợ sau này con muốn tiếp tục phò trương thanh thế!"

"Ta là trưởng bối!" Nữ tử kia thấy thanh sắc nàng không giống ngày xưa, khiếp đảm, gào lên.

"Lão thái thái, quốc công gia là trưởng bối, ta còn chưa nghe qua một thiếp thất hạ lưu, dám xưng trưởng bối trước mặt công chúa!" Cung nữ kia tựa hồ rất có mặt mũi trước mặt Tứ công chúa, chỉ hướng về phía tả hữu mắng, "Còn muốn ta tự mình động thủ?" Liền thấy một bên thị vệ lĩnh mệnh tiến lại, kéo cô gái này đến nơi khác, từng tiếng tát vang dội cùng tiếng kêu thảm thiết phát ra, như vậy cung nữ này mới miễn cưỡng cười cười, hành lễ với A Nguyên cùng ngũ công chúa rồi nói, "Nếu không phải nhờ hai vị điện hạ, lần này, công chúa của chúng ta sẽ bị ụy khuất nhiều."

Thiếp thất kia là tâm phúc Lý quốc công phu nhân, chỉ sợ việc vừa rồi, cũng là từ Lý quốc công bày mưu đặt kế, muốn đi trước hủy thanh danh tử phò mã.

"Đều là tỷ muội, nói như vậy thật xa lạ." Ngũ công chúa đỡ cung nữ này dậy, hơi do dự, thấp giọng nói, "Tứ tỷ tỷ này có khỏe không?"

"Chỉ là mới vừa rồi quốc công gia đột nhiên xảy ra chuyện, Đại gia hóa đều kinh ngạc, nay công chúa đang đứng đợi bên ngoài, nghe thái y chẩn đoán." Cung nữ này hốt mất liên đồ, thấp giọng nói, "Không phải ta nói nhầm với hai vị điện hạ, thật sự là trong phủ này có vài kẻ, đội lốt người! Nếu không phải công chúa chúng ta trong lòng hiểu chuyện, chỉ sợ chết cũng không ai biết." Nói xong nước mắt liền rơi xuống, nức nở nói, "Thường thường hay bị khi dễ, cũng may có thái phu nhân che chở, công chúa lại hay ở trong phủ công chúa, bằng không nếu chết cũng vì ghê tởm chết!"

"Suyt!" Đạo lý tai vách mạch rừng, A Nguyên vẫn luôn hiểu, lúc này chỉ hướng phía hậu viện Lý quốc công mà đi, một ên thấp giọng hỏi, "Lần này, vì sao dính dáng đến tử tỷ phu?"

Nàng minh bạch rõ ràng nghe hoàng bá phụ của nàng ra lệnh Lý quốc công nhượng lại tước, tử phò mã cho dù đầu bị nước vào, cũng sẽ không vào lúc này độc chết Lý quốc công không còn năng lực áp chế hần.

"Buổi sáng công chúa cùng phò mã đến thỉnh an, người bên dưới dâng lên cho phò mã một chén tổ yến." Nói đến đây, trên mặt cung nữ một mảng trắng bệch, thấy A Nguyên gạt đầu, nàng thật nhanh nói, "Phò mã không uống, chỉ để ở một bên. Cũng không biết quốc công gia hôm nay là thế nào, nửa đêm hôm qua từ trong cung trở về, tận trong phủ công chúa cũng có thể nghe được tiếng khóc. Sớm tỉnh mơ thỉnh an, nhìn phò mã như thấy kẻ thù, nói vài câu liền mắng, bởi vì phò mã hiểu thuận, chưa hề phản bác, quốc công gia lại nằng nặt một nén nhang, miệng khát, liền uống tổ yến của phò mã, chột, chột..."

Thời điểm Lý quốc công miệng phun máu tươi, mọi người gần như sợ ngây người, Lý quốc công phu nhân phía sau liền lao ới, túm tử phò mã còn đứng ngốc muốn hần đền mạng cho Lý quốc công, giống như điên cuồng, nay thái phu nhân còn bệnh, không ai dám ra quản thúc nàng.

"Hồ nháo!" Khóe mắt A Nguyên lóe ra vài tia nghiêm khắc, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại, trầm giọng nói, "Tổ yến có độc, là được dâng lên, có liên quan gì đến tử tỷ phu? Huống chi..." Nàng lạnh lùng cười, tay nhỏ mạnh mẽ nắm chặt dưới ánh mặt trời, cười lạnh, "Theo ta thấy, đây là ái tử của quốc công gia sót ruột, mới làm tử tỷ phu gặp kiếp nạn này. Lúc này, chỉ sợ tổ yến kia, là dành cho tử tỷ phu!" Tử phò mã vừa chết, Lý quốc công liền nhượng lại tước, ai được tiện nghi, quả thực vừa thấy liền hiểu.

Đến thời điểm điều tra tùy ý tìm người chịu tội thay, còn có thể nói ra cái gì?

Cũng không thể trưởng tử của Lý quốc công chết, lại giết ái tử của hần đền mạng chứ?

"Công chúa không biết, quốc công gia lúc đó quả thực dọa người, chỉ vào chén yến liền mắng phò mã không đáng dùng đồ tốt như vậy, bởi vậy mới đoạt tổ yến của phò mã." Cung nữ này về mặt kinh hồn không ngừng, nước mắt rơi lã chã, "Lão thái thái bị bệnh, trong phủ này ngay cả muốn lấy mạng người cũng có thể, làm sao có thể yên tâm?"

Lý quốc công phu nhân lớn lối như vậy, chỉ sợ cũng chắc chắn có dính dáng, độc chết tứ phò mã, Lý quốc công cũng sẽ che chở nàng mà thôi.

"Phụ nhân nội trạch, bản cung đã nhìn nhiều, cũng chưa từng thấy qua tâm địa rắn rết như vậy!" A Nguyên đi lại trong kinh thành, phủ Anh quốc công, phủ Thành Dương bá đều qua đi qua, tuy cũng là nhà lớn đông đảo huynh đệ, chị em dâu, lại cũng chưa có phát sinh chuyện như vậy, phần lớn ca múa ẩm áp, lúc này chỉ thấp giọng nói, "Hoàng tử mẫu muốn ta nhìn xem thế gian rộng lớn phong phú, nay, quả thật là như thế."

"Thật là tính toán giỏi." Ngũ công chúa nghĩ người được lợi lớn nhất trong đó, lại sợ hãi nói, "Cứ như vậy không sợ hãi?" Nhưng mà nghĩ tới thái phu nhân lớn tuổi, nếu Lý quốc công phu nhân làm ra chuyện như vậy bị phát giác, đích hầu tử của Lý quốc công cũng không giữ được, trường tử này hai đích tử dưới gối đều bị phế đi, đối với thái phu nhân là đã kích quá lớn, đây là nhìn trúng tâm lý của mọi người ném chuột sợ vỡ đồ không dám vạch trần nàng với thái phu nhân nên mới hao tâm tổn sức, lại có Lý quốc công tên hồ đồ ấy, đến lúc chỉ cần giả vờ đáng thương khóc lóc kể lể một chút, Lý quốc công tự nhiên sẽ vì nàng che giấu.

"Truyền lời ra ngoài, tra cho ốt chuyện này cho bản cung!" Ngũ công chúa nghiêm mặt, híp mắt lạnh lùng nói với cung nhân bên cạnh, "Muốn thừa dịp hỗn loạn hủy chứng cứ" Bản cung không cho nàng vừa ý!" Việc nội trạch này toàn kể đỡ người xem bản công phu chẳng có bao nhiêu, ngũ công chúa không quản được, cũng không rảnh rỗi đi quản chuyện bao đồng nhà người ta. Nhưng mà nếu lúc này liên lụy Tứ công chúa, làm muối mè, nàng không thể khoanh tay đứng nhìn.

"Trước cứ đi thỉnh an thái phu nhân, sau quay lại xử lý nàng!" A Nguyên nghiêm mặt cười lạnh nói, "Mặc nàng tính toán chi ly, cũng trốn không thoát lòng bàn tay chúng ta!" Thấp giọng gọi cung nữ bên cạnh hỏi cung đem sự việc phủ Lý quốc công báo cho Thái hậu cùng Hoàng Hậu, A Nguyên thế này mới có thời gian thở hắt ra, lại thấy Phụng Minh đi theo phía sau mình hồi lâu, chỉ biết vuốt mắt, có vẻ choáng váng, trong lòng hiểu, trước mặt hoàng tử, phần đông nữ tử đều có dáng vẻ mềm mại khả ái, nơi này sẽ có biểu hiện kinh thiên động địa như vậy, nghĩ tới đường huynh này đối với biểu tỷ của mình có tâm, liền có lòng bảo hấn ngày sau cảnh giác cao độ, miễn cho bị dạng tiểu bạch hoa như Lý quốc công phu nhân dọa sợ, sinh ra hiềm khích với biểu tỷ, thấp giọng thở dài, "Đây chính là loại nữ nhân lòng dạ khó lường."

"Lại ác độc như vậy." Phụng Minh lẩm bẩm nói.

Trong lòng hấn chỉ cảm thấy phát lạnh, lớn lên ở trong cung, nhưng Đức phi xưa nay không cho hấn xen vào chư phi tranh sủng chốn hậu cung, e rằng từ bé đến nay, lúc này chính mắt thấy, chẳng biết tại sao, nghĩ tới những thứ vụn vặt này, hấn lại nhớ tới Tề Thiện mới gặp một lần, dáng vẻ an bình như vậy, ánh mắt buốt giá chột sáng ngời.

Nghĩ tới Tề Thiện, Phụng Minh chỉ cảm thấy trong lòng ảm áp rất nhiều, trầm mặc hồi lâu, liền thấp giọng nói, "Hậu trạch của ta ngày sau, chỉ cần một thế tử." Từ trước hấn cũng đã nói như vậy, nhưng đó bất quá là tình yêu đơn thuần của mình, nay, lại tăng thêm phần trịnh trọng, lại vì bảo vệ nữ tử chính mình thương yêu.

"Người gian xảo có ở khắp nơi, xúi giục phu thê bất hòa, ở giữa mưu lợi bất chính cũng không có thiếu." A Nguyên lắc đầu thở dài, "Người trời quan trăng sáng, nào đâu được loại người như vậy? Tri nhân tri diện bất tri tâm, nhìn động lòng người, khiến người thương tiếc, như vẻ bề ngoài vẫn tốt hơn bên trong, tứ hoàng huynh còn chưa thấy qua. " Nàng dừng một chút, thấp giọng nói, "Tứ hoàng huynh chỉ cần biết, một khi có nhiều nữ nhân, tranh đấu không bao giờ dừng lại."

"Hoàng huynh biết." Phụng Minh sờ sờ đầu A Nguyên, lắc đầu nói, "Tiểu hài tử gia gia, không cần tâm tư nhiều như vậy, về sau sẽ có người bận tâm, Những việc này..." hấn tự vỗ ngực mình, "Đều giao cho tứ hoàng huynh người!" Nói xong, liền một tả một hữu dắt tay A Nguyên cùng ngũ công chúa, thật nhanh đi vào hậu viện, chợt nghe lúc này hậu viện Lý quốc công tiếng khóc rung trời, một đám nữ nhân xiêm y hoa lệ ôm đầu khóc rống, bộ dáng Lý quốc công mệnh chẳng còn bao lâu vậy, những nữ nhâp này khóc đích thực nhập tâm, cũng không biết là khóc cho phu quân Lý quốc công này, hay là đang khóc ngày chết của Lý quốc công, đám người A Nguyên tiến vào không có ai phản ứng.

Bất quá, Lý quốc công còn chưa chết, khóc tang cái gì?

A Nguyên trong lòng lắc đầu, liền ghé vào bên tai Phụng Minh nhẹ giọng nói, "Đại khái, quốc công gia không có việc gì."

"Vì sao?" Phụng Minh còn chưa thấy thái ý, nghe A Nguyên khẳng định như vậy, vội vàng hỏi.

"Nhìn nhìn một đám khóc lê hoa đài vũ, trông thật đẹp, trang điểm y phục đều không tồi." Nói tới cái này, ngũ công chúa có kinh nghiệm hơn. Phụng Minh bởi là hoàng tử, tại hậu cung không thấy qua bộ dáng của cung phi là bao nhiêu, ngũ công chúa ở bên Hoàng Hậu cùng Đức phi am hiểu hơn, lúc này cười nạo nói, "Phàm là chân tâm đệ ý, còn có thể dung mạo quần áo cũng đệ ý sao? Có thể thấy đây đều là diễn trò cho nam tử các ngươi xem thôi!" Nói xong, liền lộ ra vẻ châm chọc nhàn nhạt, chỉ thấp giọng nói với A Nguyên, "Nếu là ngày sau, có người dám trước mặt phò mã của ta khóc như vậy, bản cung..." nàng nhẹ giọng nói, "Bản cung liền lột da trên gương mặt kia xuống!"

Phụng Minh đang cảm thấy được thụ giáo, thỉnh linh nghe được ngũ công chúa đả đả sát khí như vậy, lại nghe A Nguyên ở bên gạt đầu đồng ý, không tự chủ được rung mình một cái, sau, thấy A Nguyên quay đầu, thịt thịt trên khuôn mặt nhỏ nhất lộ ra nụ cười hòa khí nói, "Tứ hoàng huynh, nhất định sẽ giúp hoàng tử cùng A Nguyên, đúng không?"

A Nguyên vẻ mặt xụ xuống, Phụng Minh run run, lập tức nói, "Bọn muội như đoá hoa, nào có thể làm việc này? Sau này nếu có người dám làm như thế, tứ hoàng huynh tự tay đi lột da, tuyệt không để muội muội động một đầu ngón tay út." Trong lòng cảm thấy sau này phải cố gắng uy hiếp phò mã, nữ nhân bên cạnh phò mã còn phải rút gân lột da, Phụng Minh cảm thấy mình đã bắt đầu muốn bận rộn chạy trốn trên đường lớn không quay đầu lại. Thấy hai muội muội gạt đầu, hấn chần chờ nói, "Nay, nên thế nào?"

"Không biết thái phu nhân thế nào." Cung nữ bên người tứ công chúa kia đã đi vào phòng thái phu nhân thông truyền, A Nguyên ở bên ngoài chờ, không kiên nhẫn thấy đám cơ thiếp hậu viện này, nhìn xung quanh, qua không bao lâu, liền thấy phòng đối diện có ồn ào náo động, một tiếng khóc bên nhon

cuồng loạn truyền ra, "Quốc công gia! Người mang thiếp thân cùng đi đi! Ở lại trên đời cũng là chịu tội, thay vì bị người sỉ nhục, không bằng cùng đi đầu thai, chúng ta là người một nhà, vĩnh viễn không rời xa nhau nha!" Nói xong, Tứ công chúa quát lớn, còn có tiếng khóc của nữ hải đồng, trong chớp mắt cửa phòng kia rộng mở, liền có một nữ nhân nhu nhược ôm đứa nhỏ lao tới, một đầu hướng tới cây cột bên dưới.

"Ngăn lại thái thái!" Tứ công chúa được người đỡ đi ra, lúc này cả người vô lực, gặp lại Phụng Minh dắt hai muội muội, càng thấy mắt mờ, chỉ bụng kín mặt hướng một bên trốn đi.

A nguyên vừa thấy Lý quốc công phu nhân ngang nhiên khóc lóc om sòm, còn mang theo bộ dáng mình cùng ấu tử một lòng đi cái chết, mà Tứ công chúa không áp chế được, trong lòng quỳnh lên, đang muốn sai người ngăn lại, lại nghe thấy lúc này, đột nhiên truyền tới một thanh âm uy thế, "Cho nàng đi tìm chết!" A Nguyên hoảng sợ quay đầu, lại thấy lúc này, nha đầu run rẩy đỡ thái phu nhân đi ra, tuy trên đầu còn băng vải, lại nhìn rất có khí lực, đôi mắt từ ái thường ngày, nay cũng làm cho lòng người lạnh run, vị lão phu nhân trong lúc này, chỉ khi tiếng khóc Lý quốc công phu nhân ngưng bật thì lạnh lùng nói, "Nếu nàng không muốn sống, cho nàng chết!"

"Lão thái thái." Tứ công chúa gọi từ phò mã chạy đến đỡ, hai vợ chồng nghe xong lời này đều ngây dại.

Thái phu nhân Lý quốc công chỉ lắc lắc tay, ra hiệu mọi người không hành lễ, đứng trên hàng lang, từ trên nhìn xuống Lý quốc công phu nhân đang run rẩy, châm chọc nói, "Thế nào? Người không phải là rất muốn chết sao? Nếu muốn chết, ta thành toàn cho ngươi!" Nàng lạnh lùng nói, "Phụ Lý quốc công, chưa bao giờ thiếu chính thất phu nhân, ta cũng không thiếu cháu trai! Độc phụ nhà ngươi chết đi, ta lại cưới người tốt hơn, có cháu trai như thường!" Nói xong chỉ hai bên nói, "Còn không hầu hạ thái thái các người lên đường?!" Mắt thấy mấy bà mẹ thấp giọng tuân lệnh, đi lên lôi kéo Lý quốc công phu nhân đang giãy giụa hướng tới cây cột, mới thấp giọng nói, "Năm đó, ta đã nhìn lầm, cứ tưởng ngươi tốt đẹp, lại có tình cảm tỷ tỷ ngươi, có thể đường dục tốt trường tử, không nghĩ tới, ngươi thế mà sinh ra tâm địa như vậy!"

"Lão thái thái muốn nhệ đệ đệ chính mắt thấy tổ mẫu bức chết mẫu thân sao?" Thái phu nhân nói giết người, chính thật là giết người, bà mẹ thuộc hạ nàng cũng rất dứt khoát, một chút chần chờ cũng không có, lập tức đập đầu Lý quốc công phu nhân lên ra máu, lúc này bạch diện giai nhân máu đầy mặt, sinh ra đáng và dữ tợn, làm A Nguyên trong lòng không tự chủ sinh ra kinh sợ thái phu nhân, ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy thái phu nhân lúc này ánh mắt tràn đầy lãnh khốc, bộ dáng mang sát tâm.

"Bức chết mẫu thân?" Thái phu nhân lạnh lùng nói, "Ngươi vì sao không nói với hân, mẹ đẻ độc chết thân phụ, là đạo lý gì?"

"Không phải ta! Là hân!" Lý quốc công phu nhân thấy thái phu nhân như thế, mắt nhìn đây là muốn xử trí nàng, thét lên, "Lão thái thái không thể vì thương yêu hân, liền đem hết thầy dạy lên người ta! Rõ ràng là tổ yến của hân, vì sao nói là ta?! Rõ như ban ngày, vương pháp ở đâu?!" Thấy thái phu nhân cười lạnh liên tục, lúc này còn có thời gian gọi nha đầu nâng nhuyễn tháp tà tọa đến, hoàn toàn không có ý định vào bên trong nhìn chút Lý quốc công thế nào rồi, Lý quốc công phu nhân chỉ thấy cả người phát run, đột nhiên ôm nhi tử khóc nói, "Ta phụng dưỡng lão thái thái mười mấy năm, chân tâm có hay không không, lão thái thái thật sự một chút cũng không cảm thấy sao?!"

"Chân tâm?" thái phu nhân thân nhiên nói, "Đừng ở chỗ này làm ta ghê tởm! Năm đó, là câu 'chân tâm' này của ngươi, làm ta tin ngươi là cô nương tốt, ai ngờ lại là rắn độc. Mà thôi..." nàng đột nhiên giận giữ nói, "Ngươi cuối cùng không nhận hay không, đều sẽ như này, ta chỉ hỏi ngươi, chết ngay bây giờ, hoàn thành tâm nguyện cùng phu quân đồng sinh cộng tử, cho con trai ngươi thể diện cùng tình cảm sâu nặng, hay là hiện tại ta liền tố cáo vào trong cung, cáo ngươi một kẻ độc chết phu quân, giả họa con riêng, làm nhi tử ngươi cả đời này sống dưới bóng ma này, vĩnh viễn không ngẩng đầu được!"

Nói đến đây, thấy Lý quốc công phu nhân vẻ mặt ngây ngốc ngã trên mặt đất, cũng không để ý tới, chỉ đem A Nguyên bế lên, mặt hòa hoãn lại, thanh âm ôn hòa nói, "Có bị hù hay không?"

"Ngài hôm qua ngã bệnh, A Nguyên lo lắng thật, buổi sáng ta còn thấy nàng mắt quầng thâm." Ngũ công chúa không chịu nổi người bên ngoài khoa tay múa chân, lúc này chỉ đối với hết thầy chuyện trong viện làm như không thấy, chỉ chỉ vào mặt A Nguyên có chút ngượng ngùng nói, "Hoàng muội lo cho ngày, nghe nói hôm qua người ngài không dễ chịu, liền chạy tới thăm cùng hoàng tổ mẫu, cả giày cũng không kịp đi."

"Công chúa của ta." Thái phu nhân một phen ôm A Nguyên béo mềm vào trong ngực, đau lòng nói, "Thân thể này ta của chính mình, ép buộc như vậy, có người sẽ lo lắng."

"Ta chỉ muốn ngài, nào còn muốn ai khác." A Nguyên rất thuần thực dựa sát vào trong ngực thoảng hương liệu của thái phu nhân, thật không yên tâm hỏi, "Thái phu nhân thật sự rất mệt sao? Không cần giống như A Nguyên, không nghe lời thái ý, làm hư thân thể mình." Nói xong, liền tiếp tục nói, "Hoàng tổ mẫu, hoàng bá phụ, hoàng bá nương, Đức phi nương nương, mọi người đều một đêm không ngủ, thân thể của ngài quan trọng nhất, chớ vì chuyện nhỏ mà tức giận." Nàng cúi người nói, "Mới vừa rồi A Nguyên bên ngoài không hiểu chuyện, thái phu nhân đừng trách móc A Nguyên."

Hiểu chuyện lại nhu thuận như vậy, thái phu nhân ân cần nhìn ngũ công chúa cùng A Nguyên, trong lòng lặng lẽ thở dài.

Nhi tử của nàng, ánh mắt cũng không sai, nhìn đúng thật đây là hai vị công chúa hoàng gia coi trọng nhất, cũng không tự nhìn thân phận bản thân, cưới công chúa, đã bỏ qua mặt giả nua này của nàng, nếu không phải nàng giận giữ bị bệnh, Lý quốc công hẳn liệt nói chuyện này ra ngoài, chỉ sợ ngay lập tức kết thù oán với hơn nửa thế gia dòng dõi trong kinh thành.

Hai hải tử này xuất thân hoàng nữ có thể gọi là cao nhất, ngoại tổ gia cùng quan hệ thông gia trong kinh sau lưng không ít, nào để cho con trai thứ hai không tước vị có thể mơ ước. Huống chi, con trai thứ hai nay vẫn là xuất thân con vợ lẽ, càng kém cỏi.

"Không biết quốc công thế nào?" Thấy thái phu nhân rơi vào trầm tư, không nghĩ tới bản thân còn có nhi tử ở bên trong giãy giụa giữa ranh giới sinh tử, Phụng Minh do dự một chút, vẫn kiên trì nói.

"Không chết được." Thái phu nhân khòe mắt kè qua tia giận giữ, thấy Lý quốc công phu nhân còn đang khóc lóc, lạnh lùng nói, "Ta làm người, nói được

làm được! Nếu ngày mai ngươi còn ở đây, phía hoàng cung, ta không chê xa!" Nói xong, cũng lười nhìn nàng, chỉ đứng dậy gọi A Nguyên cùng ngũ công chúa đến đỡ, chậm rãi đi vào trong phòng Lý quốc công, thấy Lý quốc công lúc này ngựa mặt nằm ở trên giường, gương mặt tiêu tụy, sắc mặt tái nhợt, trong lòng có chút khổ sở, nhưng mà nghĩ tới đứa con trai này ngày càng biến chất, ánh mắt chỉ lạnh lùng, tại thời điểm Lý quốc công xoay đầu lại, trầm giọng nói, "Tấu chương nhượng tước đâu?!"

Hoàng thượng lệnh Lý quốc công hôm nay dâng tấu chương nhượng tước cho tứ phò mã, nhưng nay Lý quốc công này xem chút nữa đi gặp tổ tông, mới tỉnh, ngهنhen diện lão nương cũng không hỏi thân thể hần thể nào, lại vỗ đầu hỏi luôn cái này, người kiên cường cũng không chịu nổi, khí tức hần rối loạn lên, thở phì phò nói không ra lời.

A Nguyên vụng trộm nhìn, chỉ theo tiết tấu hơi thở vị quốc công gia này thấy được, không bị độc được độc chết, cũng bị mẹ ruột làm tức chết.

"Tổ mẫu." Tứ phò mã là người thuần hiếu, thấy mới mấy ngày ngắn ngủi, bởi vì mình, tổ mẫu ngã bệnh, phụ thân suýt nữa chết đi, chỉ cảm thấy khổ sở tởng lòng, quay đầu, lại thấy tứ công chúa đi tới cầm tay hần, mỉm cười với hần, hai mắt thân cận cùng chung thủy, trong lòng cảm kích tâm ý của thể từ đối với hần, liền cố lấy dũng khí quý trước mặt thái phu nhân, nhẹ giọng nói, "Vì một cái tước vị, làm trong nhà không yên, là lỗi của tôn nhi (*cháu trai*)."
Cảm giác được Tứ công chúa theo hần lặng lẽ quý bên cạnh, hần thật nhan roi lệ, nước nỏ nói, "Bất quá là cái tước vị, chỉ cần có thể làm tổ mẫu, phụ thân, đệ đệ đều vui vẻ, tôn nhi liền từ bỏ, còn có thể làm sao?"

Nói xong, liền nằm trên mặt đất im lặng roi lệ.

"Ta cùng phò mã, luôn là một thể." Tứ công chúa ngựa mặt nói, "Cầu lão thái thái cùng phụ thân bớt giận, tước vị, ta cùng phò mã nguyện ý nhượng lại."

Huống hồ ngày sau Tứ công chúa nếu thực sự có huyết mạch, sinh ra bất luận nam nữ, hoàng thượng đều sẽ ban tước vị, Tứ công chúa đích thực lười vì cái tước vị như vậy mà lại phiền lòng.

"Không phải của ngươi, mơ tưởng cũng vô dụng! Là của ngươi, ai cũng không đoạt được!" Thái phu nhân nhìn thấy sự đòi, tự nhiên nhìn ra được phụ thể tứ phò mã là thật lòng không muốn tranh chấp cùng người, trong mắt ôn hòa, lần nữa trở nên nghiêm nghị, thấy ánh mắt đột nhiên sáng lên của Lý quốc công khi nghe phò mã nói, chỉ nhắc, "Hai người các ngươi, là đứa bé ngoan, ta thật vui mừng. Nhưng mà thể đạo này, không có đạo lý đứa bé ngoan phải chịu thua thiệt! Việc tước vị, không phải các ngươi nói đầy liền đầy, việc này, cũng phải việc các ngươi nên quản, sau này, ta còn nghe lời nói không cần tước vị, liền cho các ngươi ném thư gia pháp!"

"Lão thái thái." Tứ công chúa thấp giọng kêu lên một tiếng.

"Mẫu thân!" Lý quốc công nào muốn tước vị của mình roi xuống đầu đứa con trai mình không thích đâu? Thấy thái phu nhân mở miệng liền bác bỏ ý tứ phò mã, bộ mặt càng trắng hơn, cầu khẩn nói, "Tiểu nhị..."

"Ngươi còn nhắc đến hần?" Thái phu nhân chợt cười lạnh một tiếng, khoe miệng xoẹt qua tia tàn nhẫn, châm chọc nói, "Mẹ ruột nhi tử này, thiếu chút nữa cho ngươi xuống hoàng tuyền, ngươi suýt nữa là làm quý hồ đồ, nay, nằm mơ đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Chương 47

Lão quốc công vẫn luôn cho rằng, là nhi tử hần muốn xử lý việc tước vị của lão, không nghĩ tới lão phu nhân ngay tại chỗ nói thẳng thừng nguyên cơ trong đó, choáng váng sững sờ nhìn về mặt lạnh lùng của mẹ ruột mình, mặt biến đổi hồi lâu, đột nhiên học ra bùng máu, thét lên, "Mẫu thân, vì sao ngài gạt ta?" Nhi tử kia gặp gỡ năm đó, rất nhu nhược, dường như không có hần không sống được, làm sao có thể nhân tâm như thế, ngay cả hần cũng hạ độc? Lại cảm thấy thái phu nhân là đang châm ngòi ly gián, hần chỉ bi sảng nói, "Tấu chương nhượng tước, nhi tử sẽ viết, nhưng mẫu thân vì sao còn muốn giày xéo nàng?"

Vừa quay đầu lại, thấy Tứ công chúa và Tứ phò mã ở bên dưới cùng đứng lên, mắt sắc lạnh lùng nhìn tứ phò mã đang cúi đầu nói: "Nghịch tử! Đó là mẫu thân ngươi, đệ đệ ruột của ngươi!"

A Nguyên thấy hần đến lúc này rồi còn bất công như thế, chỉ cảm thấy lòng bất bình, nhin không được kêu lên: "Quốc công gia xảy ra chuyện lớn như vậy, làm nhiều người sợ hãi nha! Quốc công gia, ngài đừng sợ, hoàng bá phụ nhất định làm chủ cho ngài!" Thấy nàng nhắc tới Hoàng thượng, Lý quốc công biểu tình có chút vận vẹo, nàng liền nói nhanh: "Không bằng bảo hoàng bá phụ cho ngài một cái công đạo! A Nguyên biết chuyện ày, thật tức giận thay ngài!" Nói xong, ngẩng đầu nhìn lại phía thái phu nhân đang trầm mặc, thấy trên mặt nàng cũng không có gì là không vui, liền nhỏ giọng nói, "A Nguyên, A Nguyên là lo lắng cho quốc công gia."

Lý quốc công mắt thấy Vinh Thọ công chúa thể mà lần này suy nghĩ cho hần, sợ ngây người, nghĩ thâm quả nhiên thiên lý chiêu chiêu (*lẽ trời rành rành*), ngay cả đứa nhỏ đều nhìn ra được trường tử kiều ngạo, lúc này luôn miệng nói, "Nếu như thế, liền cáo lên trước mặt Hoàng thượng, ta ngược lại muốn nhìn..."

"Vậy thì hướng tới trong cung đi." Thái phu nhân đối mặt với nhi tử như vậy, là thật sự thất vọng rồi, lúc này cũng lười dây dưa cùng hần, chỉ lạnh nhạt

nói, "Chỉ là, đến lúc đó người chó có hối hận." Đau lòng ái thể như thế, vậy thì, cho hấn đích thân đưa ái thể đi một đoạn đường, cũng là trọn vẹn một hồi tình cảm phu thê.

Huống hồ, làm việc như thế, sau này đứa con trai duy nhất của Lý quốc công phu nhân, chỉ sợ hận nhất chính là Lý quốc công đưa mẹ đẻ hấn đi tìm chết, nào còn có chuyện của người ngoài đâu?

Thái phu nhân trong lòng quyết định, nhìn Lý quốc công ánh mắt lóe sáng, khoe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhìn Phụng Minh, vuốt cằm nói, "Kính xin Thành vương điện hạ thu xếp." Thấy Phụng Minh nao nao (@.@), liền gật đầu, lúc này mới tươi cười, chỉ phân phó với Lý quốc công đang gật đầu liên tục, mang theo tiểu bồi đi ra ngoài trong ánh mắt không cam nguyện của người sau. Vừa ra khỏi cửa, liền lộ ra bộ dáng mệt mỏi, làm Tứ công chúa vội vàng đỡ lấy, trong mắt ôn hòa vỗ vỗ tay nàng, nhẹ giọng nói với A Nguyên cùng ngũ công chúa, "Hôm nay trong phủ nhiễu loạn, hai vị công chúa nên về trước. Chỗ Thái Hậu..." nàng dừng một chút rồi mới khẽ thở dài, "Đừng để Thái Hậu quá mức bận tâm."

"Nếu muốn hoàng tử mẫu bớt lo, ngài phải bảo trọng thân thể." A Nguyên bĩu môi nhỏ giọng nói, "Nay còn có tứ hoàng tử ở đây, ngài còn lo lắng gì vậy? Ngài trở về, nằm lên giường, nghỉ ngơi thật tốt đi ạ." Nói xong, kéo tay thái phu nhân, "Thái phu nhân không cần hao tâm tổn sức."

"Ta đỡ lão thái thái trở về." Cơ hội biểu hiện sự hiếu đạo của mình, nào có chuyện Tứ công chúa sẽ bỏ qua? Đưa A Nguyên và ngũ công chúa cùng đi, mới thấp giọng nói với thái phu nhân, "Lão thái thái, thật muốn nháo đến tận cung sao?"

"Nháo! Vì sao không làm khó?" Thái phu nhân dẫn theo vài nha hoàn từ trong cung đến, thân mình mới mềm nhũn xuống, để Tứ công chúa đỡ ngồi ở nhuyễn塌 bên ngoài, suy yếu nói: "Nếu không xé to ra, về sau trường tử thừa kế tước vị, cũng sẽ không có ngày lành. Ta còn không phải vì các người?" Thấy Tứ công chúa lộ ra thần sắc đánh lòng, nàng chỉ lạnh nhạt nói, "Phù Lý quốc công, lớn bao nhiêu, không thể vì đấu tranh nội bộ này nọ, sụp đổ trong tay ta! Chỉ cần thanh danh công công (*bố chồng- Lý quốc công*) của người hồng rồi, mới các người mới có thể có cuộc sống sau này trôi chảy, hưởng hồ..." nàng ngửa mặt cười lạnh, "Ta ngược lại muốn nhìn, cho hấn biết, người hấn tâm tâm niệm niệm trong tim, là cái thứ như vậy, rốt cuộc là bộ dáng như vậy!"

Cũng hy vọng đến lúc đó, có thể trả cho nàng một nhĩ từ hiểu chuyện.

Thái phu nhân trong lòng trăm chuyện ngàn hồi, làm Tứ công chúa lo lắng không thôi. A Nguyên cùng ngũ công chúa lúc này lại nhìn nhau không nói gì, hồi lâu sau, ngũ công chúa mới thấp giọng nói, "Không nghĩ tới, nơi hậu trạch này, chính là người chết ta sống." Nếu không có thái phu nhân đi ra trấn trụ, hôm nay ai chịu thiệt, còn không xác định sao?

"Đều là lỗi của nam tử." A Nguyên liền hừ nói, "Nếu không có chần chừ, chi để mất đến một nữ tử, ai sẽ có ý xấu đến thành như vậy chứ? Lỗi của nam tử, lại muốn nữ tử dụng tâm thành như vậy, thật không hay ho gì." Nàng lẩm bẩm nói, "Cho dù thích một ai đó, nhưng nếu trong lòng hấn không chỉ có mình ta, ta cũng sẽ không cần." Tuy rằng từ trước ở cuộc sống hiện đại, điều kiện như vậy cũng thật hà khắc, nhưng mà A Nguyên lại cảm thấy hôm nay cuộc sống tự do tự tại, vì sao nhất định phải tìm người không coi mình là duy nhất, ngày qua ngày không được khoái hoạt chứ?

"Lời này của người..." Ngũ công chúa mặt lộ vẻ hoảng sợ nhìn A Nguyên, lại học ra một hồi, buông tay nói, "Cực có lý."

"Ta vẫn luôn có lý." A Nguyên được khen ngợi, lúc này ngửa cổ kiêu ngạo mà nói.

Thấy tiểu thị cầu mập ú kiêu ngạo nhìn như con chim cút nhỏ, vén mảnh lụa đầu vào muốn nói chuyện cùng hai muội muội, Phụng Minh liền cười một tiếng, đang muốn chế nhạo chút, cũng khoe khoang miệng lưỡi của mình hôm nay, lại nghe ngũ công chúa tiếp tục nói, "Nếu sau này, bảo ta gặp gỡ nam tử như vậy, một roi đánh chết hấn không tính, ta còn muốn hấn về sau, vĩnh viễn không thể nổi lên tâm tư với nữ nhân nữa!" Nói, về mặt dữ tợn làm một động tác đao đâm, ánh mắt sắc bén thẳng tắp roi lên về mặt hoảng sợ của Phụng Minh, quả nhiên lúc này vô thanh thắng hữu thanh!

Phụng Minh khoe miệng gật gật, đầu rút về thật nhanh, không dám xem hai muội muội đáng sợ bên trong này nữa!

A Nguyên mắt thấy thái phu nhân vô sự, phu thê Tứ công chúa vô sự, lúc này trong lòng nhẹ nhõm sáng lên, chỉ leo ra túm Phụng Minh đang yên lặng lau mồ hôi đứng sau, cười xấu xa, "Tứ hoàng huynh hôm qua, nhất định một đêm không ngủ." Chỉ chỉ quãng thâm mắt của Phụng Minh, tiểu hài tử mập mập rằng còn thiếu xấu xa nói, "Hôm qua, trước mặt biểu tỷ, A Nguyên nói tốt cho tứ hoàng huynh, tứ hoàng huynh nên biểu đạt chút tâm ý cảm kích nha."

Ngũ công chúa phía sau nghe xong lời này hai mắt sáng choang, tuy rằng cảm thấy bản thân bên trong chuyện này vẫn chưa rút đao tương trợ cho hoàng huynh, bất quá trong lòng đã có ý định muốn làm việc tốt, tâm ý như vậy không khỏi làm người cảm động a, liền lộ ra một bàn tay, túm lấy một bên áo Phụng Minh uy hiếp, "Hoàng huynh cần phải nhớ kỹ, bằng không, chỉ sợ hoàng muội sẽ muốn nói bậy một chút!"

Quả thực là uy hiếp thẳng mặt.

Phụng Minh bị phần được dục sinh dục tử, nhưng trước mặt hai muội muội xấu xa này lại phải quen ăn nói khép nép, chỉ thương cảm nói, "Các người đến tốt cùng muốn thế nào?"

"Tâm ý tứ hoàng huynh, chúng ta làm sao biết?" A Nguyên cùng ngũ công chúa đưa mắt nhìn nhau, cùng cười hi hi nói.

"Lần trước, có người cho ta hai khối bình phong, còn thuê hai mặt, cho các người vậy." Phụng Minh có chút nhức nhối nói.

Bình phong kia đều là thập nhị phiên đại bình phong, một Tú sơn thủy một Tú hoa điêu, sinh động khả ái, hấn vốn định giữ lại sau này làm sinh lễ, ai ngờ trên đường gặp hai kẻ cướp, lại còn có đại tài phá phách.

"Bọn ta không cần bình phong." Làm người kinh ngạc, lần này tiểu tham tiền không có bị đả động, trong lòng Phụng Minh lại nổi lên dự cảm không lành, ngũ công chúa cười híp mắt nói, "Làm muội muội thiện giải nhân ý (*am hiểu lòng người*), bọn ta làm sao có thể muốn vật hoàng huynh yêu thích chứ?"

"Các người muốn làm cái gì, dứt khoát nói đi." Phụng Minh lau mặt một cái, làm bộ dạng hiền ngang lắm liệt.

Việc này là không có giá nhất đối với hoàng huynh, A Nguyên thích nào vào trên người hắn lấy lòng nói, "Ta cùng với hoàng tỷ, đã lâu đều không ra khỏi cung, bên ngoài nhiều chuyện náo nhiệt như vậy, lại đều không biết." Biển cổ của Lý quốc công gia như vậy, nếu không phải dính đến Tứ công chúa, cũng không truyền đến trong cung, A Nguyên nào có thể biết chứ? Lúc này nghĩ chỉ sợ không thể biết náo nhiệt bên ngoài, nàng liền cười nói vớ vẩn về mặt đại sự không ổn của Phụng Minh, "Hoàng huynh nay ở tại ngoài cung, thật làm A Nguyên hâm mộ nha. Về sau, có chuyện gì mới mẻ, hoàng huynh nhất định phải nói với A Nguyên cùng ngũ hoàng tỷ, đúng không?"

Cho nên, sau khi uy hiếp tỷ phụ, loại bỏ tiểu yêu tinh bên cạnh tỷ phụ, Thành vương điện hạ liền trở thành đầu lĩnh lo chuyện bát quái trong kinh sao?

Phụng Minh trong tiếng nũng nịu của hai muội muội bị thương ngừng đầu nhìn trời, hồi lâu, đành phải rơi lệ nói, "Biết rồi. Đáp ứng các người!" Quả thực chính là mệnh khắc với hắn!

A Nguyên cùng ngũ công chúa rút cuộc hài lòng, thấy Phụng Minh, chỉ nhỏ giọng hỏi ấn tượng của Tề Thiện về hắn, bánh bao xấu xa cũng luyến tiếc làm hoàng huynh kích động, A Nguyên khoe miệng giật giật, trước vẻ mặt biểu tình khổ sở của ngũ công chúa nói, "Hoàng huynh, kết quả không tồi, biểu tỷ ta nhớ người." Mặc bộ quần áo tức cười như vậy, Tề Thiện ấn tượng đối với Thành vương điện hạ, quả thật khắc rất sâu. Mắt thấy đôi mắt sáng ngời trong suốt của Phụng Minh, A Nguyên thiếu đạo đức lại không chịu nổi đôi ánh mắt thiện lương như vậy, chỉ nhỏ giọng nói, "Từ hoàng huynh a, lần tới, đừng mặc cây đỏ nữa, bình thường chút, bình thường chút liền tốt."

Mặc lần nữa, hoàng huynh thật sẽ không vui được rồi?

"Khó coi?" Phụng Minh cả kinh, sắc mặt trắng bệch.

"Biểu tỷ là người khiêm tốn, không thích náo nhiệt quá." A Nguyên tỏ vẻ uyển chuyển.

Lời này cũng là nói thật, Tề Thiện là người nội liễm (*hướng nội*), luôn luôn không thích người hô to.

"Bình thường chút, bình thường chút." Phụng Minh nói lời này thì A Nguyên nhảy bén thấy trên đầu hắn lại đỏ mồm hời, không khỏi cảm thấy mệnh mình thật không tốt.

Gặp gỡ thế nào, nguyện ý nhìn thử một đôi nam tử hiền lành, đều là người thân cận của mình?! Chẳng lẽ đây chính là làm một công chúa địa giới không thành?

Trong lòng thôn thức, nàng liền cùng ngũ công chúa trở lại ngồi trong xe, hướng về cung, được Phụng Minh đưa về, chỉ nghe thấy Hoàng thượng truyền triệu A Nguyên, ngũ công chúa liền cười hi hi gạt đầu với nàng, tự mình đến cung Thái Hậu bẩm báo, báo Phụng Minh đưa A Nguyên đến chỗ Hoàng thượng. Nhìn Hoàng thượng vẻ mặt ôn hòa nói vài câu với Phụng Minh, nhìn tứ hoàng huynh này vẫn còn chút mất hồn mất vía, bản thân liền rất quen thuộc leo lên đầu gối Hoàng thượng ngồi đoàn chính, dùng vẻ mặt tận tâm nghiêm túc nói, "Thái phu nhân hoàn hảo." Vừa quay đầu, thấy Hoàng thượng lại chỉ ừ một tiếng, liền không thêm đề ý nhìn tấu chương trong tay, miệng nhỏ xạoch một chút, bản thân đưa tay tóm lấy điểm tâm trên bàn Hoàng thượng.

"Không có ăn không tiêu?" Hoàng thượng một tay ôm bé mập, một tay nhìn cầm tấu chương, vừa nâng mắt, lại thấy một đĩa điểm tâm trống không, A Nguyên đang dùng đầu lưỡi liếm mạnh vụn điểm tâm trên khoe miệng, không trách tội được, chỉ lắc đầu bất đắc dĩ cười, "Nếu phụ vương người biết, chỉ sợ lại muốn tìm trâm gãy phen toái." Bất quá Hoàng thượng thấy vẻ mặt buồn bực của Túc vương cũng rất thú vị, ý xấu nhìn A Nguyên nói, "Mấy ngày trước, ta đem tiểu răng nanh của người cho phụ vương người nhìn, sắc mặt cha người, rất thú vị." Triều chính bận rộn, phải có chút thư giãn chứ?

Hoàng thượng quyết đoán lựa chọn xem đệ đệ học mẫu.

"Hoàng bá phụ thật hư." A Nguyên cảm khá một chút, liền không tìm không phổi ném cha ruột sang một bên, nắm tiểu móng vuốt lấy lòng nói, "Lại cho một bản điểm tâm, ăn thật ngon nha."

"Cũng vẫn chưa thiếu người đồ ăn." Hoàng thượng chỉ cười, lệnh nội giám đứng một bên vụng trộm đi thu xếp đồ ăn cho A Nguyên, rồi mới nghiêm trang nhìn A Nguyên cười nói, "Người lúc ở trong phủ Lý quốc công, nghe nói rất có uy thế?" thấy bé mập dào dạt đắc ý, hắn liền sờ tóc mềm mềm của nàng cười nói, "Làm không tệ. Trầm thích đùa nhỏ nên có chút thủ đoạn như vậy." Thấy A Nguyên muốn nói lại thôi, hắn lạnh nhạt nói, "Đi cầu người được người, nếu nàng đã muốn trẫm ra tay, trẫm thành toàn nàng." Huống chi hắn đã sớm không vừa mắt Lý quốc công, cho hắn thất bại thảm hại, cũng là toại nguyện.

"Hoàng bá phụ không cảm thấy A Nguyên ương ngạnh?" Nhìn ý cười trên mặt hoàng thượng, A Nguyên liền có chút thấp thỏm nói.

Hôm nay ở phủ Lý quốc công, nàng quả thật có chút khinh cuồng, chỉ là trong lòng nàng, cũng không hối hận.

Theo khuôn phép cũ, mỗi người đều sẽ có thể kiềm chế được, nhưng mắt thấy người thân cận bị chịu thương tổn, A Nguyên không dám gạt bừa.

"Uơng ngạnh." Hoàng thượng không khỏi cười, tay cầm tới một ấn chương bạch ngọc nhỏ nhỏ, đặt trên tay chậm rãi thưởng thức, tông miệng lạnh nhạt nói, "Người thấy qua ương ngạnh chân chính sao?" Ý vào thân phận tùy ý tổn thương người khác, đem tôn nghiêm người khác đạp dưới lòng bàn chân, đây mới là ương ngạnh, Hoàng thượng thật may mắn từ mình sùng ái không như vậy, chỉ cảm thấy kháng khái, "Nếu người gọi thế này là ương ngạnh, ngày sau, trẫm chỉ có vui vẻ." Thấy A Nguyên bộ dáng khó hiểu, hắn chỉ cười nói, "Bất quá nhìn người một mẻ, nếu hỏi cung hoàng tổ mẫu người, chỉ sợ

lại thật ép buộc, không bằng ngủ ở chỗ hoàng bá phụ một lát?"

"A Nguyên chỉ lo lắng cho thái phụ nhân." A Nguyên thành thật nói, thuận tiện ghé vào trên người Hoàng thượng tỏ vẻ chính mình một chút cũng không mệt, chỉ muốn chơi đùa.

"Người xem thường đi rồi." Hoàng thượng bây giờ không muốn nghe tiếp chuyện phủ lý quốc công nữa, bất dĩ vi nhiên (*không cho là đúng*) nói, "Người đi này, sống to gió lớn không biết đã trải qua bao nhiêu, người yên tâm đi." Thấy sắc mặt A Nguyên tốt hơn nhiều, hần chỉ phát tay cho người hầu hạ lui ra ngoài, tự tay dứt A Nguyên hai miếng điểm tâm, rồi mới vỗ cái bụng nhỏ tròn vo của nàng cười nói, "Ăn tiếp nữa, liền biến thành bé tiểu trư." Lại thờ dài, "Nếu không phải thân mình tráng kiện, trăm nay không ôm nổi người."

A Nguyên lại rất đắc ý, từ trên đầu gối hoàng thượng nhảy xuống, dừng lại trên tấm thảm vừa dày lại mềm trong thư phòng, nghĩ tới bản thân mình được Thái Hậu cùng hoàng thượng coi như con đem vào trong cung nuôi dưỡng, trong lòng liền ấm áp, trong ánh mắt ôn hòa của Hoàng thượng, có tâm để lòng hần thả lỏng chút, liền ườn cái bụng nhỏ của mình, làm ra vẻ uy nghiêm, bàn chân trắng hồng nhỏ nhắn đi thong thả vài bước dưới đất, dùng thanh âm trầm trầm nói, "Bản cung thân là đế cơ (*công chúa*), được thánh nhân sủng ái, đương nhiên muốn lấy thể diện Hoàng gia làm trọng, không dám tùy ý..."

Bất quá đứa nhỏ mới mấy tuổi, nhất định muốn làm dáng vẻ đại nhân, còn đáng yêu như vậy, giống như viên thịt lăn qua lăn lại dưới đất, Hoàng thượng vười lớn, "Được rồi, A Nguyên uy nghiêm, hoàng bá phụ biết, mau mau trở về, hoàng bá phụ thỉnh công chúa điện hạ ăn điểm tâm."

"Công chúa làm sao có thể ăn nhiều điểm tâm như vậy!" A Nguyên trách cứ một câu, thấy Hoàng thượng vỗ đùi vười ra tiếng, liền tòng thư phòng khuya chiêm gỗ trống kêu lên, "Điểm tâm quá ít a, Ngự thiện phòng đây là đang lừa dối a, cho người mang đồ nóng hổi lên!" Nói xong, liền hò hét nhảy nhót trong thư phòng, mới hô hô chạy vài bước, đột nhiên không cẩn thận vấp vào thảm ngã xuống đất, lại làm ra bộ dạng ngũ thế đầu địa*, quỳ rạp trên đất không động đậy.

Ngũ thế đầu địa: 1. gối phải, 2. gối trái, 3. tay phải, 4. tay trái, 5. đầu đều trên mặt đất. Là tư thế thành kính lạy Phật.

Tại lúc A Nguyên giãy giụa muốn bò dậy, liền thấy trước mặt bản thân, xuất hiện một đôi giày quen thuộc, một bàn tay như bạch ngọc đưa lại đây, nghe một thanh âm bất đắc dĩ vang lên, "Mới bao lâu không gặp phụ vương, không cần hành lễ lớn như vậy?"

Là Túc vương không hẹn mà đến.

Hoàng thượng thấy ánh mắt Túc vương, thẳng tắp nhìn đến điểm tâm trên bàn, không khỏi chột dạ sờ sờ mũi, nhẹ giọng nói, "A Nguyên té có bị thương không?"

Đương nhiên không có, chỉ là công chúa điện hạ lại thấy ánh mắt ân ý cười của Túc vương, cảm giác được tâm linh của mình bị thương tổn, ôm mỹ nhân phụ thân găm một cái, liền lăn một vòng, thật nhan đứng lên chạy.

Thấy A Nguyên lắc lắc thân thể nhỏ tự hồ thật xấu hổ và giận giữ, Túc vương xa xa nhìn một lát, mới quay đầu thờ dài, "Đứa nhỏ này được hoàng huynh sủng coi trời bằng vung." Tuy nói như vậy, biểu tình lại không phải chuyện gì lớn, chỉ sợ Hoàng thượng nếu thật đồng ý, Túc vương điện hạ liền muốn trở mặt tại chỗ.

Túc vương trừ nhỏ đã có tật xấu khẩu xà tâm Phật, Hoàng thượng chỉ coi như không nghe thấy, lúc này chỉ cười nói, "Đêm qua trăm không có nghỉ ngơi tốt, hôm nay lại nhìn mấy tấm tấu chương, đích thực nổi lòng khó bình, bởi vậy, gọi người đến cùng trăm khuyên giải." Thấy Túc vương lúc này một thân giáng hồng tay rộng áo dài, tôn thêm mặt tuấn mỹ trắng nõn, làm người nhìn lòng nhộn nhạo, không khỏi thờ dài, "Người còn mặc cái này, lão tử bị người hại chưa đủ?" đáng về biết rõ Phụng Minh xảy ra chuyện gì.

"Ngài yên tâm đi, chỉ cần lão tử không nạp thiếp, tức phụ này, nàng chạy cũng không được." Túc vương bản thân chính là cưới cô nương phủ Anh quốc công làm vương phi, tự nhiên biết nữ nhi Tề gia thích nam tử dạng gì, đối với điểm Phụng Minh suy sụp hoàn toàn không đáng lo, chỉ cười nói, "Nay quý phủ Anh quốc công, là đương gia Tề Tranh Anh quốc công làm chủ, họ tề tuy rằng không phải một món đồ, bất quá với nhân duyên con gái luôn luôn khai sáng, không quá thích đám hỏi, chỉ muốn mặt đối mặt là được, coi như hòa khí. Ta nếu là hoàng huynh, trước mắt bảo lão tử nắm chặt, bằng không về sua trường bồi phủ Anh quốc công trở về, chỉ sợ không khỏi ăn khổ như ta năm đó."

Trường bồi phủ Anh quốc công, ngay cả hoàng tử còn không để vào mắt. Túc vương năm đó tên tuổi là đệ đệ ruột của Hoàng thượng, lại ăn không biết bao nhiêu đau khổ trong tay trường bồi, nay nhớ tới lòng lại lạnh run.

"Trai gái đều là nợ." Hoàng thượng cảm thán một chút, liền đem tấu chương nhét vào ngực Túc vương, ai oán nói với Túc vương, "Người nhìn xem, Từ gia cùng Vương gia này, còn có cho trăm chút ngày khoan khoái sao? Hôm nay ta buộc tội người, ngày mai ta buộc tội người, đây là muốn làm cái gì?" Từ gia, chính là nhà mẹ đẻ Từ phi vài năm trước có sủng ái. Tự hồ đem việc Từ phi thất sủng đều tính lên người Vương quý nhân, cho tới nay đều đối với Vương quý nhân rất có địch ý. Nay lại còn biết Vương quý nhân mang thai rồng, càng giận dữ, trước khi lên triều chỉ Từ gia chỉ mong Vương quý nhân Vương gia không qua được, ba ngày nay hai đầu, đích thực làm Hoàng thượng phiền chết.

"Nếu không phải vì mấy hoàng tử hoàng nữ, trăm..." Hoàng thượng lắc đầu, càng thêm hôm mộ cuộc sống thoải mái tự tại của Túc vương.

Túc vương chỉ chớp hai mắt, khóe miệng hơi hơi nhếch, liền không thèm để ý nói, "Mới hoan cũ yêu, nhìn xem trong lòng hoàng huynh còn có ai mà thô., Chi là..." hần cười híp mắt nói, "Bất quá chỉ là hai phi thiếp, bất quá chỉ là hoàng tử thông thường, lại thể nào tranh được với phụng hoàng, trong chuyện này, có duyên có gì?" Thấy trong mắt Hoàng thượng chột lóe một tia sắc lạnh, Túc vương thoải mái chọc hai nhà này một dao, thật tiêu sái đem dao ném đi, không nói tiếp làm Hoàng thượng hoài nghi hần, chỉ dùng ánh mắt đáng thương làm Hoàng thượng nuôi mập khuê nữ hần sinh ra chột dạ, hung hăng chà mình một chút chỗ giá trị hảo cảm trong lòng hoàng huynh, rồi mới hài lòng đi ra, chuẩn bị đi đến cung Thái Hậu lũng bắt cái bé phi trong mắt không cha kia.

Bất quá, Túc vương đến cung Thái Hậu lại chụp vào khoảng không.

Lúc này A Nguyên, lại đứng một góc chỗ ngự hoa viên, mắt thấy một nữ hài như tuổi tác xấp xỉ, lúc này vẻ mặt hung hăng đứng đối diện một tàn phi về mặt thanh sao, lạnh lùng nói, "Chính là ngươi, ý vào đang có mang, quấy loạn không cung đúng không?" Tàn phi này chính là Vương quý nhân đang có mang. Từ khi nàng có thai, sự tình tông cung liền không ngừng, thường lấy cớ đau bụng làm Hoàng thượng đang ở chỗ những phi tần khác qua nhìn nàng. Huống hồ Hoàng Hậu khoan dung, trước nay không cắt xén nàng, nay Vương quý nhân đang nghĩ cái gì liền đi đến nội thất, đại nội giám quản sự nghe lệnh Hoàng Hậu cũng không có ngăn cản, càng thêm làm Vương quý nhân cảm thấy Hoàng thượng đối với mình thâm tình, lại càng có chút bừa bãi.

Tựa như hôm nay, Vương quý nhân muốn du ngoạn ngự hoa viên, sớm liền cho người gác tại một góc ngự hoa viên, tự tại ngắm cảnh.

Làm đủ loại việc, đương nhiên khiến người tức giận, lúc này cô nương trước mặt Vương quý nhân, chính là công chúa Từ phi sinh ra.

Từ phi xuất thân rất cao, lại chân chính từng được sủng, tuy rằng nay suy tàn, lại không người khinh thường, cung chiều nữ nhi duy nhất của mình, làm bất công chúa thập phần kiêu căng, trong cung Từ phi nói một thì không có hai, vốn nghe nói qua Vương quý nhân đáng giận, cũng chưa gặp qua nàng. Hôm nay bất công chúa bất quá hứng trí, muốn dạo chơi công viên, lại thấy cung nhân Vương quý nhân canh giữ, nhất thời giận tím mặt, chỉ chỉ lên mặt Vương quý nhân lúc này hơi biến sắc cười lạnh, "Một quý nhân nho nhỏ, ngươi có mặt mũi gì, bắt bần công chúa người đường cho ngươi?!"

"Ta thân hoài long duệ." Vương quý nhân sắc mặt hệt không đẹp mắt, cảm thấy bất công chúa này đích thực kiêu ngạo.

"Mới có mấy tháng, ngươi kiêu ngạo cái gì?" Bất công chúa bị người bên cạnh lôi kéo, nhắc nàng chớ họa từ miệng mà ra, lại chỉ cười lạnh đẩy cung nhân kia ra một bên, mặt vênh lên nói, "Ta mới là đứa nhỏ phụ hoàng thương yêu nhất, không biết trời cao đất dày đến tranh sủng với ta! Vinh Thọ ý vào hoàng tử mẫu không đem mẫu phi ta để vào mắt, bất quá chỉ là xuân vật chỉ biết vuốt mông ngựa! Ngay ngươi còn muốn có vinh hoa phú quý, đến tranh đoạt sủng ái phụ hoàng sao?!"

Tuy rằng nói bất công chúa tuổi tác bình thường, nói chuyện bừa bãi, nhưng A Nguyên vẫn cảm thấy chính mình nghe hiểu.

Đây là ghi hận bản thân mình được sủng ái.

Từ phi như vậy đem ác ý của mình dạy bất công chúa không biết thị phi, thật sự tốt sao? A Nguyên cảm thấy đối với khi bất công chúa trưởng thành rất bất lợi.

Trong đầu đang nghĩ làm thế nào bảo bất công chúa chớ để tâm tình Từ phi ảnh hưởng, A Nguyên ẩn tại một góc, liền nhìn thấy phía sau bất công chúa đang tranh chấp cùng Vương quý nhân, một tiểu thái giám dung mạo bình thường, trong lòng len lén ôm chặt một con mèo trắng, hướng về phía Vương quý nhân thả xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chương 48

Nhìn đến lúc này, A Nguyên không muốn để ý đến hai người kia cũng không được, phát phát tay, im lặng cho đại cung nữ đứng bên cạnh mình ra bắt con mèo kia lại, A Nguyên dừng một chút, từ trong góc hẻo lánh đi ra, chỉ đối với bất công chúa ôm hận vuốt cằm nói, "Bất hoàng muội."

Bất công chúa sinh cùng năm với nàng, nhưng lại nhỏ hơn nửa tháng, bởi vậy mới sinh ra xưng hô như thế, rõ ràng cách xưng hô hòa khí này không làm bất công chúa cao hứng, ánh mắt rơi vào con mèo diu ngoan đang ghé vào trong lòng cung nữ, bất công chúa sắc mặt liền vặn vẹo, thanh âm sắc bén kêu lên, "Ngươi dám phá hỏng chuyện của ta!"

Còn nhỏ như vậy, thế nào có thể mưu tính ra việc độc ác như vậy, huống hồ cũng quá ngu xuẩn.

Một thai của Vương quý nhân nếu không còn, chẳng lẽ bất công chúa còn có thể thoát được?

A Nguyên tuy cũng rất chán ghét Vương quý nhân, thấy phiền nàng cứ giả bộ thanh cao, nhưng đứa nhỏ vô tội, cũng không muốn thai nhi trong bụng Vương quý nhân này xảy ra chuyện. Hơn nữa Hoàng Hậu làm chủ hậu cung, việc này là bất công chúa tác quái, Hoàng Hậu lại phải gánh tội danh không làm tròn trách nhiệm, đây cũng không là điều A Nguyên muốn. Mắt thấy mặt Vương quý nhân khi nhìn con mèo kia liền trắng nhợt, hiển nhiên cũng nghĩ đến bất công chúa muốn làm gì, A Nguyên không hề nhiều lời, chỉ sờ lông mèo một chút, đôi mắt lạnh lùng rơi xuống tên thái giám vừa thả mèo, thấy người nọ gương mặt kinh hãi, chỉ cười lạnh nói, "Ngươi thật to gan!"

"Vinh Thọ! Đây cũng không phải Túc vương phủ của ngươi!" Bất công chúa thấy đáng về muốn truy cứu của A Nguyên, bất chấp những người khác, tiến tới chụp lên mặt A Nguyên.

Hai đứa nhỏ muốn dây dưa cùng một chỗ. A Nguyên vốn cũng không phải là một đứa bé, lúc này không muốn nhiều chuyện với bát công chúa, chỉ ngửa đầu nhường nhường, nhưng mà thấy bát công chúa nhất quyết không tha, liền cười lạnh, "Như thế nào, bát hoàng muội, đây là muốn cùng ta đến chỗ hoàng bá phụ?" Thấy bát công chúa dừng tay lại, trên khuôn mặt nhỏ tất cả đều là phẫn hận, thân thể nho nhỏ cũng sợ hãi run rẩy, lại thấy nàng có chút đáng thương, thấp giọng thở dài, "Hoàng muội đã là đề cớ, tội gì còn muốn vì chút việc này mà dây dưa? Hoàng tổ mẫu hoàng bá nương đều quan ái (*quan tâm, thương yêu*) chúng ta, trong lòng tích trữ nhiều chuyện như vậy, nào có thể sống vui vẻ?"

Bị oán hận của Từ phi mê hoặc, đi vào tính tình như vậy, chỉ sợ ngày sau, Hoàng thượng cũng sẽ không thích.

"Trong cung này, chỉ người thích tranh hào tâm!" Bát công chúa lại không cảm kích, chửi thề một tiếng, lạnh nhạt nói, "Người có được chỗ tốt của ta, tự nhiên nói chuyện không đau thắt lưng. Nếu người thực sự nghĩ cho ta, việc kia..." nàng đảo tròn mắt, rồi mới lên tiếng, "Không được cáo trạng chuyện hôm nay với phụ hoàng! Bằng không, ta liền coi người là đồ giả nhân giả nghĩa!"

A Nguyên có chút thất vọng.

Bên trong cung nhóm công chúa, nàng cùng tam công chúa, bát công chúa là tốt nhất, lại không nghĩ tới bát công chúa bác bỏ ý tốt của mình như vậy. Ai cũng không phải rảnh rỗi, nàng cũng lười phân trả với nàng ta, chỉ lắc đầu nói, "chuyện hôm nay, vốn không có quan hệ gì với ta. Bát hoàng muội nếu muốn hoàng bá phụ không biết việc này, không bằng đi nói với Vương quý nhân." Nói xong, thấy Vương quý nhân được cung nữ đỡ đưa tay che bụng về mặt phẫn hận bất mãn nhìn bát công chúa, lắc đầu nói, "Muốn bảo Vương quý nhân thu tay, không phải việc ta có thể quản." Dứt lời, thấy thái giám kia đã sợ dập đầu, nhỏ giọng hỏi, "Thời điểm hoàng muội làm việc này, có nghĩ tới hay không nếu hoàng bá phụ nổi giận, người này, sẽ có kết cục gì?"

Bát công chúa cứng lại, cười lạnh, "Một tên thái giám mà thôi, chết thì chết, có thể làm sao?" Đối với công chúa cao cao tại thượng, tính mạng một tiểu thái giám, thật không phải là sự tình cần quan tâm lắm.

"Đây cũng là một mạng người." A Nguyên trầm mặc một lát, nhìn tiểu thái giám kia sợ hãi nước mắt giàn giụa, đành phải nói, "Việc này tuy cũng không không liên quan gì đến ta, tiểu thái giám này cũng quả thật phạm sai lầm, nhưng mà vì sao làm việc đó, hoàng muội trong lòng rõ ràng. Ta..." Nàng tuy rằng chỉ muốn đem thái giám này đưa đến đại thái giám quản sự, nhưng cũng biết, Từ phi chỉ sợ không thể lưu lại người này. Trong lòng cảm thấy cô đại ở đây, một cái mạng cứ như vậy không đáng bao nhiêu tiền, nàng nhịn không được nói, "Tuy có sai lầm, chỉ cần khiển trách, chớ tổn thương mạng người."

"Giả nhân giả nghĩa." Bát công chúa bật cười một tiếng, cho người mang tiểu thái giám kia xuống, bản thân chỉ uy hiếp nói với Vương quý nhân còn chưa hoàn hồn, "Người ghê kị cho ta! Bất quá chỉ là quý nhân, người tính là cái gì? Mẫu phi ta là phi vị, ngoại tổ gia ta cũng không phải người sa cơ thất thế như người có thể so được!" Thấy Vương quý nhân về mặt xấu hổ vào giận giữ, nàng chỉ nghiêng đầu liếc mắt nhìn A Nguyên không nói gì, giọng châm biếm: "Mẹ đẻ không phải dòng dõi, lại giả bộ tôn quý, cũng là bất chúc bừa!" Lời này, hàm sa xạ ảnh ám chỉ mẹ đẻ A Nguyên Túc vương phi bất quá là xuất thân từ một nhánh phủ Anh quốc công.

A Nguyên mặt không đổi sắc nhìn bát công chúa đắc ý, cũng không nói lời này, tiến lên giơ tay cho nàng một bạt tai, mắt thấy dấu ta nho nhỏ của mình dán lên mặt bát công chúa đang sợ ngây người, mới không biểu cả gì nói, "Làm nhục mẫu phi ta, ta muốn người nhìn cho rõ!" Nàng cùng người nói hai câu, đều không quan trọng, cho qua thôi. Nhưng bát công chúa thể mà tiện thể sỉ nhục Túc vương phi, đích thực làm A Nguyên nhịn không được. Huống chi bát công chúa chà lớn bao nhiêu, đã nói ra lời như vậy, tron chuyện này không có Từ phi ngày đêm lải nhải nhắc, A Nguyên cũng không tin!

"Người dám đánh ta?!" Bát công chúa được Từ phi nuông chiều từ bé, nào có bao giờ nếm qua cái tát, bùm mặt không biết làm thế nào. Hồi lâu, hét to lên, "Vinh Thộ! Người một cái nữ tử từ tôn thất, lại dám đánh đề cớ!"

"Đánh người đó!" A Nguyên không chỉ béo, hơn nữa rất có khí lực, thân mình nho nhỏ của bát công chúa kia không tính là gì trong mắt nàng, chỉ tiến lên đẩy nàng ngã xuống mặt đất, cười lên người nàng gất gao đè xuống đất, lúc này mới lộ ra vẻ giận giữ kêu lên, "người còn dám nói quanh co với ta!" Nhìn bát công chúa sợ hãi nhìn nàng một tiểu mập mặt vạm vỡ dọa người, sau lại khóc rống lên, rồi mới đứng dậy ném nàng qua một bên, chỉ vào nàng cảnh cáo "Ta nói chuyện, trước giờ đều tính toán! Hôm nay, người cho dù tố cáo đến chỗ hoàng bá phụ, ta cũng không sợ!"

Bát công chúa sau biến cố cả kinh thất sắc được cung nhân đỡ dậy, trước giờ A Nguyên đều cười hi hi biết điều khéo léo lúc này bộ dáng rất dọa người, chỉ một bên khóc một bên gọi kêu lên, "Ta sẽ nói cho phụ hoàng!" Lời vừa dứt, cung nhân sau lưng lại ngăn cản, hận đến mức không chịu được, xoay người cho cung nhân kia một bạt tai, "Người cũng muốn ngăn cản ta?!"

Cung nhân kia thấy A Nguyên cười lạnh, lòng biết trong hoàng gia, đứa nhỏ này không thể coi khinh, lúc này chỉ cảm thấy bát công chúa ngốc yếu thế, chịu đựng thấp giọng nói, "Công chúa đừng đi."

"Cứ cho là phụ hoàng thích nàng, nhưng ta mới là phụ hoàng thân sinh, nàng chẳng lẽ có thể lướt qua ta?!"

"Nếu người đi tìm hoàng bá phụ, trước giải thích một chút nguyên nhân con mèo này suýt nhảy lên người Vương quý nhân nha." A Nguyên vừa thấy bát công chúa không vui, bé mập xấu xa liền rất vui vẻ, tóm lại đã báo thù được cho Túc vương phi, nàng thưởng thức một chút khuôn mặt có chút thông minh cùng rồi rầm muốn nói lại thôi của cung nhân kia, mới cười hi hi tiếp tục nói, "bát hoàng muội, không phải tôn thất nữ tử từ tôn thất như ta nói người, không dễ dàn sai sử một con mèo làm chuyện xấu, người có thể tìm thấy người nào khác đã thấy qua? Bằng việc Từ phi nương nương yêu thích mèo có thể làm chuyện như vậy, người không sợ hoàng bá phụ không biết là ai làm sao?"

Đương nhiên, Từ phi chỉ phát triển mặt mà không phát triển não, A Nguyên thật biết quá rõ ràng.

Ánh mắt rơi lên người cung nữ kia, A Nguyên trong lòng cảm thấy cung nữ này có chút đáng về thông minh, lúc này lại nhìn kỹ, lại phát hiện cung nữ này tuy không bôi phấn, lại chân chính là giai nhân tuyệt sắc, đại khái làm cung nữ đã mấy năm, làm việc có chút hèn mọn cơ quắp, lại còn mang theo một loại nhu ngược cùng điềm đạm đáng yêu, con người đảo một vòng, liền muốn phóng một cây đuốc vào cung Từ phi, thở dài nói, "Người là đường muội của

ta, làm đường tỹ, làm sao không nghĩ tốt cho người cùng Từ phi nương nương chứ? Hoàng bá phụ nay rất mệt mỏi, nếu đi đến cung Từ phi nương nương, chỉ trì kỷ một ly trà, một chút an ủi nhỏ nhỏ, hoàng bá phụ cũng sẽ thích."

Về mặt vì Hoàng thượng hao tâm tổn sức, đích thực làm người cảm động.

"Nếu hai vị công chúa đã nói xong chuyện cũ, có thể nói với ta không, mèo này là sao?" Vương quý nhân cả đời vinh hoa đều dựa vào cốt nhục trong bụng, lúc này suýt nữa bị bát công chúa giết chết, nhìn không được cứng rắn nói, "Cứ như vậy không đem long duệ đặt ở trong lòng, thật làm lòng người giá lạnh." Vương quý nhân ánh mắt dừng lại rồi ngẩng ra, nhìn trên mặt hai tiểu hài tử, lại thấy hai đứa nhỏ tuổi không lớn trong mắt đều mang ý lạnh, trong lòng chẳng biết tại sao lại cảm thấy sợ hãi, chỉ lui một bước, đến cùng vì mình lại sợ hai đứa nhỏ mà xấu hổ, cười lạnh "Chẳng lẽ còn muốn bảo ta đem chuyện hôm nay đi vào dĩ vãng."

"Lời này của quý nhân, ta cảm thấy rất có ý tứ." A Nguyên thấy mình bị gộp chung tội, tâm tình liền không hoàn hảo, cười nhạt, "Ta cứu quý nhân, nay quý nhân ngược lại muốn trả thù, chắc lẽ cho rằng Vinh Thọ ta, rất dễ khi dễ?" lông mày của nàng nhanh chóng xù lên, mạnh mẽ nhìn chằm chằm Vương quý nhân nói, "bản cung cũng nói cho người biết, trong cung này, còn chưa có ai dám nói như thế với ta!" Nghĩ tới Vương quý nhân, trong lòng ghê tở không chịu được, lãnh đạm nói, "Ta khuyên quý nhân một câu lời hay, cứ đoàng hoàng nhảy nhót làm quý nhân trong cung của người! Bằng không, trong kinh chỉ tăng thêm trò cười mà thôi!"

Vương quý nhân thấy những lời châm chọc này của A Nguyên không chịu nổi.

Nàng đương nhiên biết, bởi nàng có thai, người trong nhà đều được hưởng danh, có thể lui tới cùng dòng dõi trong kinh, những mà nàng cũng không có cảm thấy có gì không được. Làm mẫu thân hoàng tử hay hoàng nữ, nàng chẳng lẽ thể diện cũng không có? Mặt biến sắc, thấy trên mặt A Nguyên tất cả đều là châm chọc cùng cười nhạo, nàng liền không kiềm chế được, giọng căm hận nói, "Lời này của công chúa, là nhục nhã ta sao?"

"Nhục nhã người, thì đã sao?" Hôm nay A Nguyên dây dưa với bát công chúa đứa nhỏ này làm nàng tức không nhẹ, Vương quý nhân lại là người nàng chán ghét, liền không quên được miệng mình, chanh chua nói, "Muốn lật trời, còn phải chờ xem người thắng vị đã! Huống hồ..." Nàng hung tợn nói "...há mồm ngậm miệng đều chỉ thiếu nước đem hoàng bá phụ treo ngoài miệng! Hoàng bá phụ thường ngày bận tâm quốc gia đại sự, quý nhân là thứ gì, có mặt mũi để hoàng bá phụ hao tâm tổn sức vì người? Hoàng bá nương tử bị, thương hại người lẽ loi một mình trong cung, cho người chút thể diện, người còn tại nơi này nằm mơ! Không biết tạ ơn, lại càng muốn ở trong cung tung tăng nhảy nhót, người thật cho rằng bản thân người là phượng hoàng vàng?!"

Nàng dám cười nhạo như vậy, cũng bắt quá Hoàng thượng không hề thích nữ tử này, bằng không, cho dù thân thiết Hoàng thượng, nàng sẽ phải xuy xét nhiều lần.

"Người!" Vương quý nhân chỉ A Nguyên, lại nhìn một chút vẻ mặt địch ý của bát công chúa, cố gắng thờ hờn hèn một hồi, tái mặt nói, "Ta biết các người muốn làm gì, bắt quá muốn ta nóng nảy giận giữ mất đứa nhỏ này, ta càng không cho các người cùng người sau lưng đắc ý!" Trong cung này, tất cả người đều có địch ý với nàng. Hoàng Hậu, nhìn hào phóng, bắt quá lại là ra vẻ hiền lương trước mặt Hoàng thượng, nàng thế nào không nhìn ra? Mọi người đều chờ nhìn nàng chế cười, nàng nếu lúc này thỏa mãn ý nguyện các nàng, đây mới là thân giá đau cừu già nhanh (*người thân thì đau khổ mà kẻ thù thì vui sướng*)!

"Bất quá là cùng quý nhân nói giỡn vài câu, quý nhân lại cố tình nói ra lời như vậy, A Nguyên biến sắc, làm ra bộ đáng lo lắng, làm bộ thờ dài một hồi, rồi mới lên tiếng. "Cái gì đắc ý nha, cố ý nha, A Nguyên nghe không hiểu, nghe thấy trong lòng hoảng sợ. Lát nữa đến hỏi hoàng bá phụ, đây là có ý tứ gì?" Thấy Vương quý nhân đã giận sôi lên, nàng chỉ cười hi hi nói, "Trong cung thái y cứ cách một ngày lại đến bắt mạch cho quý nhân, nghe nói thai tượng này cũng cố thật, quý nhân ngàn vạn lần đừng nói mới nói chuyện vài câu với A Nguyên, liền đau bụng nha."

Nói xong, chỉ làm ra vẻ bộ đáng sợ sệt, con người đảo một vòng, liền đem bát công chúa đẩy lên đằng trước, "Chẳng lẽ là vì con mèo lúc trước của bát hoàng muội?" Nàng lại không phải Lôi phong sống, cái miệng chỉ nghiền muốn bát công chúa chịu tiếng xấu thay cho người khác, lại nói cái gì đều không chịu làm.

Bát công chúa bị bé mập này lôi kéo, không tự chủ bị đẩy lên đằng trước, thấy đôi mắt Vương quý nhân tất cả đều là phẫn hận, đầu não nóng lên, hướng chỉ vốn không để vào mắt một quý nhân, chỉ ngửa đầu nói, "Chính là muốn hạ thai của người, thì thế nào? Một cái quý nhân, thân phận ti tiện, thế nào lại dám sinh dục hoàng tử, cùng sống vai với ta!" Làm cung nữ liền tiếp lời kếp mình cút sang một bên, bát công chúa tiếp tục nguyên rủa trong tiếng cười trộm của A Nguyên, "Sinh ra rồi lại thế nào? Bất quá là đứa trẻ sơ sinh, có thể sống đến mấy tuổi, còn chưa biết đâu!"

A Nguyên thấy bát công chúa phát uy lực như vậy, tên tiểu nhân trong lòng lạnh lẽo bảo nàng rời đi, liền muốn lui lại.

Hôm nay Túc vương tiến cung, chỉ sợ là muốn xem nàng thế nào. Thời điểm không còn chuyện gì, nàng đích thực lười lười dầy dưa với hai vị nàng không hề thích, lúc này quay đầu muốn đi, lại thỉnh linh thấy từ một chỗ khác, Hoàng Hậu đang chậm rãi đi tới, trong lòng có chút chột dạ, chỉ bước thật nhanh chạy đến trước mặt Hoàng Hậu, cầu nguyện một chút hoàng bá nương không thấy bộ dáng mình khi dễ người khác vừa rồi, giấu cái mặt thịt nhỏ làm ra dáng vẻ khả ái nhất, rồi lộ ra thông suốt không để ý gì, ngọt ngào kêu lên, "Hoàng bá nương cũng tới ngắm hoa sao?" Thấy Hoàng Hậu cười như không cười cúi đầu nhìn nàng, A Nguyên lấy lòng gơ ra hai móng vuốt béo ôm lấy tay Hoàng Hậu, lắc lắc thân nhỏ nói, "Hôm qua hoàng bá nương mất ngủ một đêm, hôm nay, hôm nay hẳn phải nghỉ ngơi thật tốt."

"Người a~" Hoàng Hậu mới vừa rồi chợt nghe A nguyên xung đột với Vương quý nhân, thấy nàng bảo hộ mình, trong lòng đến cùng cảm thấy yêu thương hài tử này cũng thật không uống phỉ, lại đau lòng A Nguyên có tâm cơ như vậy, nhưng mà thấy ánh mắt A Nguyên trong trẻo, cũng không đành lòng, chỉ cúi người nói, "Đức phi ngày đó, có nói một câu rất đúng." Lúc a Nguyên đang cung kính cúi đầu nghe, nàng ôn nhu sờ chân tóc A Nguyên, ôn nhu nói, "Ở trong cung này, tranh đấu giữa phi tần, không nên để những hài tử các người cuốn vào." Ánh mắt biểu hiện, cùng nữ tử hậu cung tranh sùng, bất luận hoàng tử hay hoàng nữ, đều thật kém cỏi.

"Làm hoàng duệ, coi chừng ngực trống trải sơ lãng, phải làm gương mẫu cho thế nhân." Hoàng Hậu đỡ bả vai A Nguyên ôn hòa nói, "A Nguyên bất bình

thay hoàng bá nương, hoàng bá nương thật vui vẻ, nhưng sau này không muốn người lại như thế, vì chuyện này nọ mà mất tôn quý cùng thể diện." Thấy A Nguyên có chút xấu hổ gắt đầu, nàng lúi cúi kéo tay A Nguyên cười nói, "Đôi nhân, liền ái mộ tương giao. Với người không tốt, lại đại nghĩa quy củ xử trí, mới là chính đạo, khiến người tin phục."

"A Nguyên hiểu lời hoàng bá nương." Hoàng Hậu là một quốc gia chi mẫu, có trí tuệ như vậy tự nhiên là chuyện tốt, A Nguyên cũng cảm kích Hoàng Hậu chỉ bảo cho mình. Bất quá nàng nghĩ, đại nghĩa quy củ gì đó, có thì tốt, không có, vậy cũng không thể khoanh tay chịu chết nhìn tiểu nhân đắc ý! Thời điểm đặc thù, dùng ít thủ đoạn cũng không sai. Đương nhiên, những điều này không thể nói với Hoàng Hậu đang vì nàng lo lắng.

"Mới vừa rồi bản cung nghe ở đây náo động, các người đang nháo cái gì?" Hoàng Hậu thấy A Nguyên thụ giáo, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nàng chỉ có hai con trai, không có con gái, xưa nay coi A Nguyên như con đẻ, chỉ cảm ngón tay béo của A Nguyên, rồi mới dẫn bé mập đi, một đôi mắt phượng nghiêm nghị nhìn về phía Vương quý nhân, lạnh lùng nói, "Đã nhập cung, là người của hoàng gia, tuân theo cung quy, người không hiểu?!" Ánh mắt rơi trên khuôn mặt phẫn hận của Vương quý nhân, Hoàng Hậu gần từng câu từng chữ nói, "Ai cho người lá gan, dám ở trong ngự hoa viên cho người canh giữ?!"

Hoàng Hậu cũng không có quyền lớn đến vậy.

"Thần thiếp trong lòng bị đè nén, đến ngự hoa thì sao?" Vương quý nhân lúc trước bị bát công chúa chỉ vào mũi mũi, lại có A Nguyên uy hiếp, lúc này Hoàng Hậu tiếp tục khi dễ người như vậy, liền rung rung nhu nhược nói, "Nương nương không thể bỏ thần thiếp có thai, nhục nhã thần thiếp như vậy, khiến thần thiếp khổ sở!"

A Nguyên quay đầu, chỉ thấp giọng bảo một cung nữ đi truyền thái y, thấy cung nữ này linh mệnh đi, rồi mới yên tâm.

Vương quý nhân gần đây tác oai tác quái không ít, chớ để Hoàng Hậu mệt mỏi.

Hoàng Hậu nghe tiếng A Nguyên ở một bên dận dò, trong lòng dễ chịu, lúc này thấy mặt Vương quý nhân, thế mà không thấy phiền chán, cũng không để ý tới nàng, chỉ thần nhiên nói với bát công chúa hành lễ với nàng, "Chuyện hôm nay, bản cung ghi tạc trong lòng. Nếu lần nữa để bản cung nhìn thấy, mẫu phi người, đừng trách bản cung không niệm tình tỷ muội. Về phần người..." Nàng thấy bát công chúa không chút nào hối cải, tự nhiên không nguyện cảm củ khoai nướng bỏng tay, liền thở dài, "Dừng ở đây, bằng không ta tuy ngày thường không giáo dưỡng người, nhưng quyền lực trách phạt một cái công chúa, vẫn có!"

Bát công chúa trước mặt A Nguyên bị Hoàng Hậu quát lớn, chỉ cảm thấy trong lòng hận không chịu được, nghĩ đến Từ phi nói chuyện với nàng, liền cảm thấy Hoàng Hậu quả thật ý vào sinh được Thái tử, không coi hoàng nữ là người.

Đây mới là Hoàng Hậu, cứ như vậy làm nhục nàng. Nếu về sau để Thái Tử đăng cơ, còn có thể tốt đẹp? Đây là lần đầu tiên, trong lòng bát công chúa sinh ra cảm xúc oán hận. Trong ánh mắt hơi giật mình của A Nguyên, không dám ngẩng đầu để Hoàng Hậu nhìn thấy đôi mắt oán hận, thật nhanh hành lễ với Hoàng Hậu, chạy như bay đi.

"Hoàng Hậu nương nương nay, là muốn để hung thủ hại thần thiếp nhón ngoài vòng pháp luật?" Thấy Hoàng Hậu bắt quá mắng bát công chúa vài câu, liền cho nàng đi, Vương quý nhân nảy ra kinh sợ, cũng dừng khóc, giọng the thé nói, "Chẳng lẽ thái nhi của thần thiếp, cũng xứng đáng bị hại sao?" Nàng bèn nhón như vậy, mĩ mạo dung nhan thường ngày thanh lệ thoát tục đã vắn vẹo không chịu được, làm người khác nhìn thấy đều sinh ra ác cảm, nhưng Hoàng Hậu chỉ hỏi, "Nói nàng hại người, người có chứng cứ gì?" Thấy Vương quý nhân ngần ra, lúc này mới phát hiện thái giám ôm mèo đã chạy, Hoàng Hậu liền lạnh nhạt nói, "Long duệ quý trọng, nếu không muốn có gì sơ xuất, người chỉ ở tại trong cung của mình mới phải."

Tâm A Nguyên nói một tiếng: Lợi hại.

Lời mới ra tuy rằng chữ chữ châm chọc, kỳ thật đều nhìn như đại công vô tư lời hay, người nghe xong không thấy chỗ nào không có lý, đều muốn tán thưởng một tiếng nàng chân tâm suy nghĩ cho Vương quý nhân. Nhưng bát công chúa lại bất đồng, đến cuối cùng vẫn có từ ngữ nguyên rừ. Nếu không phải Hoàng thượng rộng rãi rất nhiều đối với con cái, đánh chết nàng tại chỗ cũng không đủ. Chỉ là lại thế nào, Hoàng Hậu nếu ra tay trừng trị, chỉ sợ Từ phi muốn ôm bát công chúa khóc lóc kể lể trước mặt Hoàng thượng là Hoàng Hậu đối với một tiểu oa oa trách móc nặng nề, dù Hoàng thượng sẽ không lạnh nhạt với Hoàng Hậu, đến cùng cũng không đẹp. Nay Hoàng Hậu cao cao nhắc tới nhẹ nhàng buông, bát công chúa nhìn giống như chưa chịu thiệt, nhưng lời nói bậc này truyền ra ngoài, bát công chúa nơi nào còn có thanh danh tốt chứ?

"Đi thôi." Hoàng Hậu nheo mắt, chỉ cười nói với A Nguyên hờn đang du thiên ngoại, "Cùng hoàng bá nương hồi cung, chúng ta thường thức điểm tâm mới." Lại hoàn toàn không để ý tới Vương quý nhân khóc nháo.

"Tôn trọng quý nhân, cho người đưa nào trở về?" A Nguyên nghiêng đầu hỏi.

"Đây là đương nhiên." Hoàng Hậu không muốn cùng Vương quý nhân dây dưa vô nghĩa, chỉ muốn chờ nàng sinh con xong nhất nhất thanh toán, khóe miệng lộ ra nụ cười châm chọc, lại chợt lóe lên, Hoàng Hậu mới dẫn A Nguyên hướng tới cung mình mà đi không quay đầu lại. A Nguyên để nàng dẫn, nhìn mặt nàng không lộ vẻ gì, chân chờ nói, "Nàng thật cáo trạng với hoàng bá phụ thì thế nào?"

"Người cứ yên tâm." Hoàng Hậu nay, chỉ hy vọng Vương quý nhân thật sự đi cáo trạng nàng với Hoàng thượng.

Vương quý nhân ý vào có long duệ mà kiêu ngạo, Hoàng Hậu không biết? Sao có chuyện đó.

Nàng không chỉ biết, hơn nữa Vương quý nhân có cái bộ dáng này, là nàng dung túng mà ra. Nay Vương quý nhân quả nhiên như tường tợn của nàng càn rỡ như vậy, trong mắt không bụi trần, Hoàng Hậu chỉ cảm thấy tội tại người.

Hoàng thượng tuổi xuân còn đang độ, về còn có bao nhiêu hoàng tử hoàng nữ ai đoán được. Hẳn đối với Hoàng Hậu luôn yêu quý coi trọng, Hoàng Hậu không muốn tính kế con nối dòng của hân, nhưng cũng không thể trở mặt nhìn một đám hoàng tử bung ra, đây chính là tự hại mình cùng Thái Tử. Bởi vậy nay việc Hoàng Hậu phải làm, chính là đảm bảo hoàng tử này nọ, đều sẽ không nhận được Hoàng thượng sủng ái, không để Hoàng thượng phân biệt đối xử hoàng tử, sẽ không có uy hiếp đối với Thái Tử, lúc này Hoàng Hậu mới yên tâm.

Thai này của Vương quý nhân, nói là Hoàng tử, Hoàng Hậu liền không nghĩ đến chuyện mắt nhìn nàng phát triển an toàn.

Chỉ có thể tính kế Vương quý nhân mất sủng ái của Hoàng thượng, đứa nhỏ này ngày sau, mới có thể không chiếm được Hoàng thượng coi trọng.

Về phần Vương quý nhân hoàn toàn thất sủng, Hoàng Hậu cũng sẽ không buông tay như vậy.

Thật sự Hoàng thượng triệt để thất vọng với Vương quý nhân, dẫn tới việc hoàng thượng đem hoàng tử này cho tần phi địa vị cao hơn, chẳng phải làm đổ cười cho người? Trong hậu cung, như Đức phi được Hoàng Hậu toàn tâm tín nhiệm, không còn người thứ hai. Mấy tần phi địa vị cao kia, xuất thân tốt tính tình tốt, chỉ thiếu nhĩ tử, Hoàng Hậu bị choáng váng mới đem hoàng tử đưa đến trong tay địch nhân có uy hiếp lớn nhất với mình. Bởi vậy làm Vương quý nhân mang theo hoàng tử Hoàng thượng không thích ở trong cung kiếm ăn, đây mới là kết quả Hoàng Hậu muốn nhất.

Lúc này, vừa cúi đầu, thấy A Nguyên ngây thơ, Hoàng Hậu liền nhìn không được trêu mếu xoa xoa gương mặt nhỏ nhắn của nàng cười nói, "Không ngờ lại nhiều thịt như này."

Nàng vào để gia, chỉ có thể tính toán mà sống. Nhưng mà nàng lại hy vọng, nữ hài nhi nàng yêu thương, có thể có nhân duyên hạnh phúc nhất thế gian, cùng phu quân không hề ngờ vực vô căn cứ, cùng sống vui vui về về.

A Nguyên cọ cọ ngón tay ôn nhu của Hoàng Hậu, cùng vị nữ tử thương yêu nàng này chơi đùa cùng nhau, lại không biết phía sau, Vương quý nhân mặt đầm nước mắt đi trở về tông cung, chỉ nằm tại trên giường bị bi thương thương, than thở cuộc đời mình nhấp nhô, lại chỉ đối với cung nhân bên cạnh căn rằng nói, "Truyền ra ngoài hưởng tới gia ta, gọi phụ thân cùng ca ca khẩn cấp, tìm cửa có thể áp đảo hôn nhân Từ gia Anh quốc công gia, thể hiện cho tốt mặt mũi của ta!" Nói xong, liền che mặt nói, "Bảo mẫu thân đi chỗ nữ nhân kia hỏi một chút, há mồm ngậm miệng đều là biểu tỳ của Vinh Thọ công chúa, ta là thân thích, có cảm tình gì mà lại điều hù ta?! Tại sao làm nhục ta như thế?!"

Không đề cập tới việc Vương quý nhân tức giận không nhẹ, cảm thấy A Nguyên đây là cố ý tại trước mặt Hoàng Hậu không cho nàng xuống đài được, lại nói chỗ A Nguyên, vừa mới ở trong cung Hoàng Hậu bồi nàng nói chuyện đến tối, tranh cãi chuyện Lý quốc công lần trước đã trở thành bụi bặm.

Hoàng thượng vì thái phu nhân Lý quốc công, luôn luôn tha thứ Lý quốc công năm đó không để hân vào trong mắt. Nay không dễ dàng mới đợi được thái phu nhân đối với Lý quốc công thất vọng rồi, vậy còn chờ gì nữa? Nhờ thái phu nhân mềm lòng thì sao? Lần đầu tiên nhanh chóng như vậy xử lý việc Lý quốc công.

Tứ đại doanh bộ xuất mã cái gì đều vô dụng, tính kế ngày ấy ở phủ Lý quốc công đã rõ ràng phơi bày.

Phu nhân Lý quốc công hạ độc hại phu quân, hãm hại con riêng, chèn ép công chúa, làm lão thái thái ngã bệnh, độc phụ bất kính không từ bất hiếu như vậy, còn có gì để nói? Lý quốc công đã bị ái tề nhà mình dùng bộ mặt dữ tợn chưa từng thấy dọa sợ ngây người, không biết phải làm gì, vẫn là thái phu nhân Lý quốc công thỉnh chỉ, đoạt cáo mệnh của phu nhân Lý quốc công, hưu về nhà mẹ đẻ.

Vừa hạ ngục, tra rõ được án Lý quốc công trúng độc.

Tuy lúc sau hạ nhân bên cạnh phu nhân Lý quốc công xuất đầu nhận tội, gánh chịu tội danh, cho phu nhân Lý quốc công ra khỏi ngục, nhưng mà như thế, lại càng hợp ý thái phu nhân.

Nhà mẹ đẻ hôm nay của phu nhân Lý quốc công, đương gia là cậu ruột tứ phò mã. Đích huynh có hiềm khích từ trước với phu nhân lý quốc công sẽ chiều đãi loại muội muội thứ xuất dám đối xử ác độc như thế với tứ phò mã là cháu trai ngoại ruột thịt, thái phu nhân một chút cũng không muốn biết. Chung quy, chết không bằng sống nhục, thái phu nhân đã đem toàn bộ phần nợ trong lòng đặt lên người phu nhân Lý quốc công.

Chỉ có đứa con trai duy nhất của phu nhân Lý quốc công có chút đáng thương, nhưng thái phu nhân lại vẫn bắt chấp, chỉ đem nhi tử đã bị đoạt tước cùng người cháu này đưa đi thôn trang, cũng không có chuẩn bị cho cháu trai này gì nổi bật, chỉ cho hân an hưởng ngày tháng bình thân giàu có thôi.

Chung quy, một đệ đệ mang theo cừu hận tiền đồ, đối với tứ phò mã mà nói, là uy hiếp thật sự.

Ngần ngủ nửa ngày phủ Lý quốc công đã thay đổi chủ nhân, A Nguyên lại không có phản ứng gì. Nhưng mà nhìn thấy Hoàng thượng hưng trí bừng bừng xuống tay với Lý quốc công như vậy, trong lòng vẫn lặng lẽ thờ dài.

Nàng cũng cảm thấy đứa con của phu nhân Lý quốc công vô tội, nhưng là lòng người bất công, nàng thân cận Từ công chúa tứ phò mã, tự nhiên muốn đứng tại lập trường tỷ tỷ mà nghĩ. Thái phu nhân không đành lòng động thủ với cháu trai, kết quả hôm nay, đã là tốt nhất. Về phần Hoàng thượng buổi tối tâm tình thật tốt hướng tới cung Hoàng Hậu, nói tới Lý quốc công vừa kinh vừa tức nên độc dậy, lại tề liệt trên giường, nhìn không được phá lên cười, còn cùng Hoàng Hậu cùng hai chung rượu Hạnh Hoa, biểu đạt một chút lòng vui sướng.

Chỉ là vui sướng này, khi A Nguyên phải trở về cung Thái Hậu tìm Túc vương còn đang ngóng trông chờ đợi mình, thì ngoài cung Hoàng Hậu, bị một tiếng khóc bén nhọn truyền đến cắt đứt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 49

Hoàng thượng tâm trí đang vui sướng vì giải quyết được biểu đệ ngu xuẩn Lý quốc công, lập tức bị buồn bực.

Hoàng thượng cũng là người, cũng nghĩ tới cuộc sống khoái hoạt, mỗi ngày cứ vào hậu cung lại thấy oán phụ là thế nào? Còn không cho người ta một ngày lành?

Hoàng Hậu lại không cho là đúng, chỉ mỉm cười gọi cung nữ bên cạnh ra bên ngoài đem phi tần khóc như cha chết kia mang vào.

A Nguyên không có hứng thú gì, lúc này toàn bộ thân thể đang chôn vào trong ngực Hoàng thượng, ngồi trên đầu gối người khổng lồ trước chiếc bàn, đôi đũa nhỏ thật nhanh hướng tới một bàn thịt dê, miệng đầy dầu mỡ, vừa ăn vừa nghiêm trang nói: "Hơi già." Thấy Hoàng thượng đang chuyển tay bưng chung rượu phốc xuy cười một tiếng, mới chỉ huy, "Hoàng bá phụ gấp cho ta cái kia!" Nói xong, thấy một cung nữ đi lên muốn bưng tới đĩa thịt anh đào nàng vừa chỉ, liền tròn trắng mắt nói, "Thật không hiểu chuyện, đây là, đây là, A Nguyên cùng hoàng bá phụ phối hợp ăn ý."

Hoàng thượng tính tình bị bé nấp tham ăn này làm hỏng rồi, đôi đũa chịu một nhọc cổ chấp gấp thịt cho đứa nhỏ đang vui đầu ăn.

Hai vị này rất hài hòa, Từ phi ở một bên khóc, mắt thấy Hoàng thượng về mặt ôn nhu ôm chấu gái, nghĩ tới bát công chúa khóc lóc sụt sùi trong cung mình, tâm tình lại không tươi đẹp, vốn là vài phần giả khóc, nay nước mắt thực sự lăn ra, hung hăng trừng mắt nhìn Vinh Thọ công chúa không hiểu quy củ kia, rồi mới khóc kêu lên, "Bệ hạ làm chủ cho thần thiếp!" Nói xong, liền chỉ vào vẻ mặt mặc danh kỳ diệu (*không hiểu gì cả*) của A Nguyên nói, "Bát công chúa của thần thiếp, trong hoa viên du ngoạn vui vẻ, thế nào lại va chạm Vinh Thọ, lại đánh nàng thật thảm!"

Ha ha... Đây chẳng lẽ là đến cáo trạng?

A Nguyên không lên tiếng, chỉ làm lúi ần gì đó, thuận tiện còn bưng chén rượu lên cho Hoàng thượng uống một ngụm, gấp đồ ăn cho Hoàng Hậu, đặc biệt nhu thuận khả ái, vẻ hung thần ác sát như lúc ban ngày cười trên người bát công chúa hung hăng đánh nũa phần cũng không có.

Hoàng thượng nhìn thấy Từ phi liền đau đầu.

Hắn thích mỹ nhân, nhưng mà mỹ nhân này đích thực phiền toái. Lúc trước hoàn hảo, nay Từ phi làm việc ngày càng thái quá, không hay đi tới cung nàng nữa, các loại oán giận ghen tị, tâm tình ai có thể tốt lên được? Huống chi vì Vương quý nhân có thai, trên triều Từ gia liền tiếp tục tội Vương gia, liền khiến Hoàng thượng cảm thấy dã tâm này của Từ phi có chút lớn, vậy mà còn muốn mưu toan ảnh hưởng trên triều, lúc này trong lòng không thích thú, miệng chỉ tập trung ăn ăn, cũng giống như A Nguyên mỉm cười cúi đầu gấp một nhánh tổ tâm cải thảo cho Hoàng Hậu, mới chậm rãi nói, "Người vì sao, không thỉnh an Hoàng Hậu?"

Từ phi giờ phút này, chính là kinh ngạc nhìn Hoàng thượng về mặt ôn hòa gấp đồ ăn cho Hoàng Hậu dối trá giả dối kia, giữa hai người đó lúc này có một loại thân cận nàng không cách nào tiến vào trong, lại thấy Hoàng thượng mỉm cười với Hoàng Hậu, không một cái liếc mắt nhìn mình, chỉ cảm thấy lòng bị Hoàng thượng hung hăng đâm một dao. Nàng vốn kiêu căng, nay Hoàng thượng không thích nàng, bất quá cũng không làm gì, cũng không trách móc nặng nề, liền có chút không nhịn được nói, "Chẳng lẽ nhìn thấy thần thiếp, Bệ Hạ ci có một câu này?" Nghe bát công chúa bị thương, Hoàng thượng một chút phản ứng cũng không có, làm thế nào Từ phi có thể phục?

"Mà thôi, đều là tỷ muội trong cung, Từ phi muội muội cũng là nóng nảy, Bệ Hạ chớ so đo cùng nàng." Hoàng Hậu tự nhiên tự tại, chỉ dùng một chút, ánh mắt rơi trên khuôn mặt Từ phi, thường thức sắc mặt nàng ta một lát, miệng rất ôn hòa nói, "Chỉ là không có quy củ, sẽ khiến các muội muội bên cạnh không phục, trong cung lại khó có được uy tín." Thấy Hoàng thượng không lưu tâm, chỉ kéo lại móng vuốt đang tò mò tiến tới chung rượu của A Nguyên, ánh mắt dừng tại trên người từ phi không đem nàng để trong mắt, trầm giọng nghiêm nghị nói, "Phạt Từ phi bổng lộc nửa năm, đóng cửa suy nghĩ."

Từ phi xuất thân gia tộc lớn, chút bạc cho phi tử trong cung kia nàng chẳng để vào mắt, nhưng đây là thể diện, da mặt mình bị Hoàng Hậu lột xuống dẫm, thế nào có thể nhẫn, chỉ quay đầu vội vàng nhìn về phía Hoàng thượng.

"Hoàng Hậu công bằng." Hoàng thượng liền vuốt cằm nói.

Hoàng thượng vẫn luôn cảm thấy, nếu hắn đã đem hậu cung giao cho Hoàng Hậu, ước thúc* tần phi, việc thưởng phạt, không cần hắn tốn nhiều miệng lưỡi, như thế, cũng để Hoàng Hậu có uy tín không người dám khinh thị.

Ước thúc: Hạn chế, ràng buộc. Ý nói lấy lễ phép làm khuôn mà bắt phải theo để không cho vượt ra ngoài được (theo Hán Việt từ điển)

"Chỉ là nhóm tỷ muội chơi đùa nói giỡn một chỗ, như muội muội vừa nói, chẳng khác nào người ngoài nghe xong lại nghĩ A Nguyên khi dễ Nam Dương." Nam Dương công chúa, là phong hào của bát công chúa, lúc này Hoàng Hậu gọi nàng là Nam Dương, lại gọi nữ danh của A nguyên, ai xa ai gần qua nhiên vừa nghe là hiểu ngay, lúc A Nguyên muốn há miệng nói, Hoàng Hậu liền mỉm cười nói với Hoàng thượng, "Như thần thiếp nói, Nam Dương cũng quái gở chút, dưới gối thần thiếp, A Nguyên cùng tiểu Ngũ đều là đứa trẻ ngoan, bảo nàng ước thúc muội muội ngay trong cung của mình, tuy có mỹ danh, nào có thể vui vẻ chứ?"

Nói tới cái này, về mặt Hoàng thượng kinh ngạc.

Hoàng Hậu đối với công chúa, đều là chân tâm thương yêu, Từ phi xử sự lại làm người cảm thấy đây là đang e ngại Hoàng Hậu hại bát công chúa, huống hồ bát công chúa còn nhỏ tuổi, một thân oán khí, nào có nhu thuận khả ái như trẻ con bình thường, bởi vậy trong lòng Hoàng thượng cũng có chút không thích.

"Hoàng Hậu nương nương nói như vậy, chẳng phải tránh nặng tìm nhẹ?" Từ phi chỉ khóc nói, "Chơi đùa nói giỡn, phải dùng đến bạo lực? Không phải vì ngài sủng ái Vinh Thọ, mà lấy bát công chúa của ta làm hòn đất!"

"Việc này, ta sẽ nói rõ với hoàng bá phụ." Thấy Hoàng thượng bất động thanh sắc, A Nguyên liền biết hẳn cũng không có đề tâm quá mức, A Nguyên lại không muốn Hoàng Hậu che tội danh cho mình, chỉ leo ra từ trong ngực Hoàng thượng, đứng trên mặt đất ngửa đầu nói, "Hoàng bá nương đến trê, chỉ thấy ta cãi nhau với bát hoàng muội! Ta lừa hoàng bá nương, quả thật đã động thủ với bát hoàng muội!" Đây Hoàng hậu ra khỏi chuyện này, rồi mới lý trực khí tráng* nói, "Chỉ là, không thể không có nguyên do, A Nguyên sao có thể thành người không nói lý chứ?"

Lý trực khí tráng: lý luận vững chắc, tác phong hiên ngang.

"Người có nguyên do gì?" Hoàng thượng đương nhiên biết tranh chấp trong ngự hoa viên, bằng không cũng sẽ không nghe bát công chúa bị thương cũng chẳng quan tâm, nhưng mà thấy đáng về A Nguyên hiên ngang như vậy, liền mỉm cười hỏi.

"Chặn lại tần phi đang có thai, đây là điều hoàng nữ có thể làm sao?" A Nguyên cũng không khách khí, chỉ dùng ngôn từ chính nghĩa nói, "Huống hồ có thể tiến cung, có thể hạ hạ hoàng bá phụ, đây là tạo hóa trời xanh, tại sao lại nói là ti tiện? Làm tần phi hoàng bá phụ, thế nào có thể để người chửi bới?" Không đề cập tới nàng là vị xuất thân Túc vương phi mới đánh bát công chúa, chỉ là Hoàng thượng thấy nàng còn biết che giấu cho Túc vương phi, khuôn mặt nhỏ nhắn béo béo không đỏ không trắng, liền cười lắc đầu, lúc này mới có chút nghiêm nghị nhìn Từ phi, "Việc đó, người lúc vừa rồi, không hề nói cho ta?"

"Xuất thân Vương thị là cái loại gì, bát công chúa mắng nàng chẳng lẽ lại sai?" Từ phi thương tâm hỏi, "Chẳng lẽ một cái quý nhân, so với khuê nữ của Bệ Hạ còn lớn hơn?"

"Dĩ nhiên không phải." Hoàng thượng chỉ lãnh đạm nói, "Vương thị, so ra kém Nam Dương." Thấy mắt Từ phi sáng ngời, hẳn càng lạnh nhạt nói, "Bất quá, người ngay trước mặt trẫm, gán tội A Nguyên, nói nàng ương ngạnh, thật cho rằng trẫm nghe không hiểu? Hay là..." Hắn đột nhiên cười lạnh mà nói, "Thật cho rằng trẫm là kẻ điếc người mù, không biết các người ở phía sau giờ trò?" Nói xong, về mặt thất vọng nói, "Niệm tình Thuận vương cùng Nam Dương, còn có Tuệ tần, trẫm vẫn đối đãi người không tệ, không nghĩ tới nuôi lớn dã tâm của người!"

"Huống hồ Vương quý nhân cũng có cốt nhục hoàng bá phụ." A Nguyên không chút do dự lấy Vương quý nhân ra thọc cho Từ phi một đao.

Từ nhỏ Từ phi này đã có địch ý khó hiểu với nàng, lúc nhỏ không nói, nay không báo thù, chẳng lẽ vẫn chờ mấy năm nữa?

"Việc này, ai đúng ai sai chấm dứt tại đây." Hoàng Hậu mắt thấy Từ phi có biểu tình sắp hồng mắt, ôn hòa nói, "Hoàng thượng hôm nay cũng mệt nhọc, muội muội tội gì ở trong này làm Bệ Hạ hao tâm tổn sức chứ? Đợi ngày sau, Bệ Hạ tự nhiên sẽ đi an ủi người cùng Nam Dương."

"Hoàng Hậu nương nương nói lời này, là nhục nhã thần thiếp sao?" Nghe xong cái gì "Đợi ngày sau", Từ phi liền nhin không được khóc lóc, "Bên trong hậu cung, ai chẳng biết Hoàng Hậu chiếm giữ Hoàng thượng, nay nói lời này, là châm chọc thần thiếp? Thần thiếp không phải người được sủng ái, lại cũng..."

"Đủ rồi!" Từ phi khóc nháo một phen, làm Hoàng thượng đau cả lỗ tai, lúc này thấy Từ phi chỉ trích Hoàng Hậu, nhất thời giận giữ, đứng dậy ném vỡ chén rượu trong tay, lạnh lùng nói, "Người ngày thường, chính là nói chuyện với Hoàng Hậu như vậy?" Hắn mọi ngày là đáng về ngôn hòa, nào có giận dữ như vậy, Từ phi lần đầu thấy, sợ ngây người, chỉ sững sờ nhìn Hoàng thượng, liền Hoàng thượng dùng sức thở hắt ra mấy cái, rồi mắng lớn, "Đều là do trẫm sủng ái, dung túng người không biết trời cao đất rộng! Một cái phi vị, cũng dám tranh phong với Hoàng Hậu sao?!"

"Bệ Hạ." Hoàng Hậu lại biết, Hoàng thượng tức giận như vậy, một nửa quả thật là vì mình, nửa kia, là vì giờ phút này nghĩ tới thời điểm Hoàng thượng là Thái Tử kia, nguyên nhân vị quý phi được sủng kia, lúc này mới vội vàng đứng dậy, "Bệ Hạ chớ tức giận, Từ phi hôm nay hành động cần rờ, thần thiếp tự nhiên sẽ có trách phạt."

"Thường ngày người ôn nhu, liền để nàng lên mặt!" Hoàng thượng nhìn chằm chằm Từ phi nhìn mình hoảng sợ, gần từng chữ: "Từ thị vô đức, sao xứng phi vị? Giáng xuống tần, khóa cung tự kiểm điểm!" Thấy Từ tần xụi lơ tại đất, chỉ lạnh lùng nói, "Xui xẻo!" Liền phát ông tay áo một cái, tự mình hướng tới ngự thư phòng hòn đồi mà đi.

A Nguyên nhìn hoàng bá phụ đi xa xa, cũng cảm thấy lửa giận này của hắn có chút kỳ lạ, nhưng mà thấy về mặt Hoàng Hậu sáng tỏ, liền hiểu trong chuyện này tự nhiên có nguyên nhân. Đối với việc mình không nên biết, nàng xưa nay không tò mò, chỉ thấy lúc này Hoàng Hậu gọi cung nữ đưa Từ phi khóc suốt mướt đi, mới cáo từ Hoàng Hậu, chân chạy chó rượt hướng đến cung Thái Hậu, dọc đường đi như bay, làm đầu nàng đỏ đầy mồ hôi, chỉ vọt vào cung Thái Hậu liền kêu lên, "Hoàng tổ mẫu cho A Nguyên nước đường uống!" Nói xong, còn liếm môi mình nói, "Mang nước có vị nha, không cần nước trắng!"

"Đây là tật xấu kiểu gì, thế nào lại không uống nước trắng?" Nàng một đường như quả bóng nhỏ lăn tới đây, quả thực vô cùng thâm hiểm. Túc vương thấy bé mập này vừa tiến vào liền muốn thức ăn thức uống, mặt liền nhăn lại, nghĩ nghĩ mĩ mao của mình cùng Túc vương phi, lại nhìn một thân thịt mỡ của A Nguyên, không khỏi ai oán nói với Thái Hậu, "Hoàng huynh đây là muốn làm cái gì? Nuông chiều A Nguyên như thế, ngày sau làm thế nào?" Hắn còn chưa biết công tích vĩ đại lúc sáng của khuê nữ trong ngự hoa viên, bởi vậy còn cảm thấy khuê nữ nhà mình chỉ buu hân trên hình thể.

A Nguyên tròn tròn mắt nhìn Túc vương muộn như vậy còn ở lại trong cung, xoa xoa mắt mình, rồi mới cười hi hi hành lễ với hân, sau liền nói, "Nước trắng không vị, bị nghẹn."

"Nói nghe một chút, chẳng lẽ nước còn có thể gây nghẹn?" Túc vương nhìn khuê nữ, phát sầu a, chỉ giận dữ nói, "Bụng rộng người béo, đại mỹ nhân ở đâu đây?"

"Về sau nhất định là đại mỹ nhân." A Nguyên chỉ xoay người nhào vào trong ngực Thái Hậu càng yêu thương nàng hơn, thấy Thái Hậu cho cung nữ mang trà táo đỏ đến, liền uống ừng ực, quẹt lau miệng, thế này mới vỗ ngực nhỏ nói với Thái hậu, "Mới vừa rồi hoàng bá phụ thật tức giận a, còn giáng vị Từ phi nương nương, Từ phi... Từ tần nương nương vẫn là để người mang đi." Nói xong, liền nói Từ phi đủ loại, lập tức thấy Thái Hậu trên mặt lộ ra ý cười lạnh, châm chọc nói, "Y vào Từ gia, nàng xưa nay cảm thấy chính mình tài trí hơn người. Ai gia liền biết phúc của nàng chẳng được bao lâu, nay, không phải vậy sao?"

Hoàng thượng đã ném qua nỗi khổ trưởng- thứ không phân, hưởng hờ như thế cũng sẽ làm trên triều rung chuyển, nào sẽ để người có dã tâm tiêu dao tự tại.

Túc vương chỉ làm như không nghe thấy, sờ ngọc bội bên hông, thấy A Nguyên quay đầu lại nhìn mình, liền cười hỏi: "Bé mập không có lương tâm, còn biết phụ vương người đang ngồi đây cơ à?"

"Phụ vương lúc này còn không xuất cung, nhất định là vì A Nguyên." A Nguyên thấy trên mặt Thái Hậu lộ ra vẻ không nỡ, liền thăm dò hỏi: "Chẳng lẽ, là vì muốn mang A Nguyên ra cung?"

"Sắp đến đại thọ ngoại tổ ngoại." Túc vương liền ôn nhu nói, "Huống chi mẫu phi cùng đại ca cũng nhớ ngoại, chẳng lẽ, A Nguyên một chút cũng không nhớ chúng ta sao?"

Nếu nói A Nguyên không nghĩ đến chuyện ra ngoài cung, đó là nói dối, chỉ là cảm giác được Thái hậu không nỡ, nàng liền một bên túm tay Thái Hậu, một bên cười xấu xa nói: "Nhớ mẫu phi cùng đại ca, có thể tưởng tượng, có thể tưởng tượng." Về phần Túc vương điện hạ, xin lỗi, không có phần đâu.

Túc vương bị khuê nữ không hay ho này làm cho tức giận đến nghiến răng, nhưng mà thấy Thái Hậu cười, liền chỉ có thể nhẫn khẩu khí này, lại cam đoan với lão nương mấy ngày nữa sẽ trả lại bé mập, rồi mới ôm lấy vật nhỏ nặng này nhanh như chớp mang ra khỏi cung hướng về Túc vương phủ. Dọc đường chỉ muốn chop đưa nhỏ béo này xử lý một trận, không nghĩ tới vật nhỏ rất không có cốt khí, thấy hân muốn đánh cái mông nhỏ của mình, hoàn toàn không có chút chướng ngại ghé vào trong lòng hân tội nghiệp cầu xin tha thứ, đôi mắt nhỏ vô tội kia, chỉ làm Túc vương mềm lòng, lại không xuống tay được.

Đương nhiên, sau Túc vương điện hạ liền hối hận.

Vừa hồi vương phủ, ôm vật nhỏ này vào phòng, tên mập này ngay lập tức nhào vào lòng Túc vương phi tố cáo, "Phụ vương muốn đánh đánh mông nhỏ của A Nguyên!"

Đắm chìm trong ánh mắt khiển trách của ái thiếp thương con, Túc vương quay đầu nhìn nhìn bên ngoài, cảm thấy lúc này đã có thể dùng lòng ngổng cho trận đại tuyết được rồi.

"Chỉ là Túc vương yêu thương A Nguyên như vậy, chỗ nào có thể xuống ta được đâu?" A nguyên che miệng cười xấu xa, che lại cái chỗ răng thiếu của mình.

Đây chính là lịch sử đen tối, không thể để nhiều người nhìn thấy hơn!

Túc vương nào không biết tâm tư này của khuê nữ, bắt quả hôm nay thật sự đã muộn, hân cũng e bọn nhỏ nghỉ ngơi không tốt, thấy chẳng những Túc vương phi, ngay cả ba nhi từ phía dưới đều nhìn hân, liền thấp giọng ho một tiếng, làm ra bộ đáng uy nghiêm, "Bướng bỉnh! Còn không mau quay về nghỉ ngơi?" Thấy các nhi từ thành thật căng lò, thế này mới bắt đầu đi chạm ánh mắt giảo hoạt của A Nguyên, trong đầu lạng lẽ nghĩ, liền hù dọa nói, "Đứa nhỏ không ngoan, sẽ bị vứt bỏ!" Thấy tên béo này dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn mình, đến cùng cảm thấy chính mình có chút thất bại, chỉ đối với Túc vương phi cũng khinh thường hân làm ra vẻ đáng thương mà nói, "Vương phi còn không tiễn nàng trở về phòng?"

Khuê nữ trở về, đuổi vương gia tới ngủ thư phòng, thật sự là đại trượng phu?

"Tự ta có thể đi." A Nguyên cảm thấy mỹ nhân phụ thân nay còn dùng sắc đẹp để mê hoặc Túc vương phi, thật là quá không nhìn thời điểm mà tiến hành, bản thân chỉ chạy tới cửa nói, "Ta có thể tự mình đi."

Ở trong cung tuy tốt, nhưng A Nguyên vẫn cảm thấy vương phủ nhà mình càng tự tại. Bản thân ở trong phủ cực lớn lác lư trong chốc lát, A nguyên liền về phòng nghỉ ngơi. Đến ngày hôm sau, nàng đứng dậy đến chỗ Túc vương phi thỉnh an, liền thấy trư Phụng Khanh ở ngoài, tam ca Phụng Ngọc, tứ ca Phụng Khuyết thường ngày chỉ ở trong cung đọc sách đều ở đây, chợt cảm thấy vậy cũng là một hồi đoàn viên, thỉnh an Túc vương phi xong liền lác lác thân thể nhỏ chạy đến trước mặt các huynh trưởng, ngẩng đầu mong đợi nhìn các ca ca. Ánh mắt này đích thực mãnh liệt, Phụng Ngọc Phụng Khuyết kham không nổi, chỉ hỏi: "A Nguyên muốn cái gì?"

Túc vương phi sinh liền bốn con trai, không dễ dàng mới có khuê nữ, giống như bảo bối vậy, không chỉ chính mình sủng, còn nhắc bên lỗ tai các nhi tử bảo bọn hân cũng đặt A Nguyên trong lòng. Huống hồ với trí tuệ Phụng Khanh, bận rộn Phụng Đường, chỉ có Phụng Ngọc Phụng Khuyết cách đó gần, lại thương yêu muội muội, A Nguyên ở trong cung không thiếu hai ca ca để khi dễ. Lúc này thấy ánh mắt tỏa sáng của A Nguyên, Phụng Ngọc trong lòng vẫn cảm thấy muội muội nhà mình có chút đáng yêu, một mình néo một phen mặt béo của A Nguyên rồi cười nói, "Muốn cái gì ca ca đều cho ngoại." Nói xong, liền nói với Túc vương phi, "Lần trước ta đi Thừa Đường Hầu gia làm khách, cô nương nhà hân gầy như người gố, thật khó coi chết đi

được, nhưng vẫn tự mình đắc ý, cảm thấy chính mình là mỹ nhân tuyệt thế!"

Vậy là hẳn nói, nên giống như A Nguyên, cả người đều là thịt mỡ mới đẹp mắt?

Túc vương phi bị lời nói của nhi tử làm hai mắt choáng váng. Nàng thương yêu khuê nữ, cũng không thể trái lương tâm nói khuê nữ nhà mình béo thành như này có chỗ nào đẹp, cảm thấy thâm mỹ nhi tử đây là có vấn đề, trước mắt túc vương phi biến thành màu đen, chỉ lầm bầm nói, "Ta biết Thừa Đường hầu, nữ hài nhi nhà hần, nghe nói thiên hạ phong lưu đều hội tụ vào nhà hần, đệ nhất mỹ nhân." Không chỉ như vậy, Phụng Ngọc Phụng Nguyệt nay cũng lớn, trước đó Hoàng thượng phong cho hai đứa nhỏ này mỗi người một tước vị, nay cũng chỉ còn lại hai tước phụ ngoan thôi, Túc vương phi đều đã xem hết nữ hài nhi trong kinh, còn nữ hài nhi của Thừa Đường hầu gia, mà Phụng Ngọc lại giáng cho một đòn, nay không biết thiên nam địa bắc.

A Nguyên cũng nghe rằng.

Tuy rằng hiện tại nàng béo béo phì phì, nhưng không có nghĩa về sau cũng vậy a? Cảm thấy mặc dù mình mị lực vô cùng, vừa vặn thâm mỹ Phụng Ngọc, A Nguyên vẫn muốn ánh mắt của tam ca đại chúng một tí, liền giương nanh múa vuốt nói, "Mỹ nhân đều chạy mất thôi, tam ca đừng đùa! Chẳng lẽ tam ca muốn ý vào mình là tôn thất, liền đoạt đi người trong lòng của người khác sao?"

Phụng Ngọc nghĩ nghĩ, mơ hồ nhớ rõ A Dung trong Thanh Dương bá gia chính là có chút ý tứ với muội muội của mình như vậy, nghĩ tới tới A Nguyên còn nhỏ vậy đã có người ngưỡng mộ, hẳn liền cảm thấy muội muội nói có lý. Hần có thể phát hiện cái đẹp, chỉ sợ biểu ca biểu đệ gì đó đã sớm phát hiện ra, lúc này liền có chút thất vọng nói, "Nếu như thế, ta đành chấp nhận chút, cũng được rồi."

Túc vương phi bùm mặt, vẻ mặt không đành lòng nhìn thẳng.

"A Nguyên muốn đi ra ngoài?" Phụng Khanh cười nhẹ hỏi.

Phụng Ngọc quả thật không thích mỹ nhân thon thả, tuyệt sắc giống như Tường Như Vân, trong mắt hần cùng lắm là dễ nhìn mà thôi, hoàng toàn không có dáng vẻ động tâm. Lúc này chỉ lắc đầu bắt đầu đi nhìn muội muội đệ đệ bảo bối, chỉ lên trán A Nguyên nói, "Bên ngoài hỗn loạn, người lại nhiều, đi làm cái gì?" Thấy A Nguyên rậm rĩ làm nũng, hần liền cười nói, "Vừa vặn a, hôm kia trong phủ mới chương quản một thôn trang, bằng không, chắc làm qua loa địa thổ ngoại tổ mẫu quá, ta bồi người ở mấy ngày, khoan khoái khoan khoái được không?"

"Đại thổ ngoại tổ mẫu, nghe nói vài vị di có thể hồi kinh đều trở về." Phụng Ngọc liền ở một bên nói, "Còn có nhị ngoại tổ phụ, cùng từ phía nam trở về, không biết có bao nhiêu náo nhiệt."

Anh quốc công nay tại triều xuân phong đắc ý*, lại có con trai con gái ruột Túc vương phi được sủng trong cung, nay phủ Anh quốc công rất là có uy danh, thái phu nhân Anh quốc công là mẹ đẻ Anh quốc công, tự nhiên được dòng dõi trong kinh coi trọng. Tuy người thân cận không đã động gì, nhưng mà đã có chút bất hòa với người ngoài, hoặc là một ít tiểu quan mắt thấy có đường công danh hướng tới phủ đưa thổ lễ. Anh quốc công tất cả đều xin vui lòng nhận, sau xoay người liền đem này nọ bẩm báo cho Hoàng thượng, đánh phủ đầu trước, lại có A Nguyên ở một bên nói tốt cho cậu không dấu vết, bởi vậy nay người hướng tới cửa quý phủ Anh quốc công không ít, Hoàng thượng cũng thập phần để ý.

Xuân phong đắc ý mã đề dật là câu thơ trong bài Đăng khoa hậu (Sau khi thi đỗ) của Mạnh Giao đời Đường – ngọn gió xuân mát rượi leo lên ngựa phóng đi – ý chỉ sau khi đạt được thành tựu trong công việc hay cuộc sống thì có cảm giác đắc ý, hả hê.

"Nói tới di." A Nguyên nghĩ đến tin đồn vài hôm trước nghe được, liền quay đầu nói với Túc vương phi, "Ta nghe nói biểu tỷ nhà di hai, ở kinh thành có chút xấu hổ, không biết là sao thế này."

Nữ nhi cháu ngoại mình, được Vương gia sai sử ở trong kinh thành đi lại cùng các nhà dòng dõi, ý tứ có cột dựa, Túc vương phi cũng cảm thấy mất mặt. Nhưng mà nữ nhi bên ngoại này là nữ tử đã xuất giá, nàng nơi nào có lập trường trách cứ, lúc này thấy A Nguyên dường tại thâm cũng cũng biết, liền cảm thấy đau đầu nói, "Lúc trước ta đã nói, đây không phải là nhà thân tỷ muội, tri nhân tri diện bất tri tâm, nào biết được về sau? Di người không tin, nay thì tốt rồi, tin đồn dọa người đã vút đầy kinh đô, liên lụy cả phủ Anh quốc công."

"Vương gia bừa bãi, chỉ sợ hoàng bá phụ sẽ không tha thứ." Phụng Khanh đối với vị biểu tỷ này ấn tượng không sâu, bất quá cũng sẽ không đứng nhìn bàng quan, chỉ lạnh nhạt nói, "Như biểu tỷ thật sự gian nan, không bằng..."

"Nhi tử cũng đã sinh, chớ nói đến cái này." Thời đại này, nữ tử không phải bị bức đến tuyệt vọng, ai sẽ nghĩ đến hòa ly? Huống hồ lại có con gái ràng buộc, Túc vương phi liền thở dài, "Luôn muốn nghĩ đến tiền đồ con trai con gái." Cha mẹ hòa ly, đối với con cái cũng là một loại ám ảnh.

"Một khi đã như vậy..." Phụng Khanh nhìn hai đệ đệ bên cạnh rất có khí lực như dùng hết cơm mấy năm nay ăn vào để đánh nhau với tam hoàng tử, trên mặt liền lộ ra tươi cười mờ ảo, giống như tiên nhân không nhiễm bụi trần, nhưng mà nói thật, lại mang theo một loại theo như A Nguyên gọi thì là khí lạnh âm nhu.

"Nữ hài nhi xuất thân từ phủ Anh quốc công không có đạo lý chịu ủy khuất. Cũng nên cho biểu tỷ phụ hiệu chút, đem mặt mũi thê tử thiếu tướng dẫm trên mặt đất, để thê tử hải lòng như ý, gia đình mới có thể tốt đẹp, như này, là có ý gì."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Chương 50

Các nhi tử đều đã lớn, Túc vương phi còn u sầu cái gì nữa?

Nhờ có Túc vương mạnh mẽ che chở ở phía trước, có việc gì phiền lòng, chưa tới được trước mặt Túc vương phi thì đã bị Túc vương thương yêu thể từ giải quyết. Nay Túc vương diện hạ bảo hộ như trước, Khang vương diện hạ đứng đây, Túc vương phi mỉm cười nhìn trưởng tử vô ngục nói "Có đại ca đây" cùng hai tiểu nhi tử, tâm tình liền rất tốt, nói "Như vậy, giao cho các người hết đó.". Cảm thấy nay mình càng thêm không có gì khúc chiết, năng quay người lại ghé vào bàn trang điểm thăm thì, "Trước đây, ta nào nghĩ tới, sẽ có ngày hôm nay đâu?"

Thời thiếu nữ năng bắt quá chỉ nghĩ gả cho một phu quân đang hoàng nào đó, sống vô cùng đơn giản mà thôi.

Thấy trong mắt Túc vương phi lóe hào quang, mặt đỏ cười, hiển nhiên duyên cớ là do nữ nhân phụ thân nhà mình, A Nguyên nhếch miệng, chỉ nháy mắt ra hiệu cho Túc vương đứng ở phía cửa cũng đang bụm mặt bật cười, khuôn mặt nhỏ nhắn rất chỉ là sinh động hoạt bát, làm Túc vương tiến đến ôm nàng tung hương lên trời, "A Nguyên đây là đang hâm mộ mẫu phi người?" Thấy bé mập này ở trong không trung giương nanh múa vuốt, cười khanh khách, Túc vương chỉ cảm thấy mỗi lần vật nhỏ này rời xuống là lại nặng thêm một chút, hơi rùng mình, cũng không dám tung nàng lên trời nữa, chỉ thích đáng đặt A Nguyên ý do vị tấn (*chưa thỏa mãn*) sống chết ôm lấy đùi hất đặt xuống đất.

Nặng như vậy, tốt nhất vẫn là làm đến nơi đến chốn.

Phượng Khanh thấy A Nguyên mặt long lanh lay vạt áo Túc vương, chỉ lắc lắc đầu với Phượng Ngọc đang muốn tiến lên, không muốn quá khứ gặp hình thức mê hoặc của phụ nữ gian xảo quý dị này quay lại với hắn.

Túc vương vừa mới luyện võ trở về, lúc này mang theo Túc vương phi cùng mấy đứa nhỏ ngồi lên bàn ăn cơm, thấy A Nguyên rất có lễ nghi, lại còn cũng không có tham ăn, trong lòng trước hết nghĩ ngờ một chút, nhưng mà nghĩ tới Thái Hậu 'giá họa', liền cảm thấy A Nguyên đây là bị hoàng huynh 'bức bách', trong lòng cảm khái một chút, gấp cho A nguyên một ít rau xanh, bản thân liền không nhìn thấy gương mặt khuê nữ vận vẹo, chỉ mỉm cười nói với Túc vương phi: "Mấy ngày nữa, là sinh nhật Diên vương thúc, chuẩn bị chút lễ vật, chớ để cho người có chuyện rảnh rỗi để nói." Thấy Túc vương phi đáp ứng, hắn tiếp tục nói, "Còn có Thuận vương, nghe nói sinh trưởng nữ, ta là vương thúc của hắn, chuẩn bị khóa trường mệnh là được."

"Chính phi chưa vào cửa, hắn vậy mà trai gái song toàn." Túc vương phi liền cảm thấy không đối bụng nữa, chỉ nhủ mày nói: "Huống chi ta nghe nói, đương gia trong phủ kia vẫn là thứ phi hắn sủng ái, trường- thứ không phân như vậy, sau này chỉ đáng thương chính phi của hắn." Không phải ai cũng có tâm lý tổ chất tốt mới vào cửa đã làm nương như vậy, huống hồ đại tộc thế gia, nhìn nhiều quy củ, đối với thứ trưởng tử là thập phần kiêng kỵ, hơi có chút quy củ hơn người ta, vì nói tức phụ vào cửa, không cùng thân gia kết thân tất sẽ kết thù, đều sẽ không tha thứ chuyện như vậy phát sinh.

Nhìn nhìn, Túc vương phi mới nghĩ ngợi hồi, "Từ gia cũng là đại gia tộc, sao Thuận vương lại đạo đức kém như vậy?" Thuận vương Phượng Đồng có ngoại tổ gia là Từ gia, nghĩ đến đây, Túc vương phi liền lắc đầu nói, "Từ phi bừa bãi, ngược lại lại đáng thương cho Tuệ tần." Tuệ tần là mẹ đẻ Thuận vương, nhưng bởi vì là thứ xuất nên Thuận vương khinh thường, làm Túc vương phi cảm thấy có chút ghê tởm.

Mẹ đẻ cũng có thể đối đãi như vậy, Thuận vương một thân nhìn đã quá hiểu.

"Đã là Từ tần." Túc vương lão thần thần nhiên nói.

Phượng Đồng vì sao lo lắng không yên sinh con, tội nghiệp chính phi đành phải vậy?

Còn không phải bởi vì Thái tử đã có đích tử, thứ tử sao? Hoàng tử không có lòng cầu tiến như này đều không phải hoàng tử tốt. Thuận vương muốn thượng vị, trong này, con nối dòng, cũng là thêm lợi thế.

"Nay Tuệ tần nương nương còn có cái phong hào, Từ tần ngay cả cái phong hào cũng không có." Trong cung thay đổi bất ngờ, làm Túc vương phi ghen hợm nhìn trắng trời, A Nguyên nhìn trộm thấy Túc vương quay đầu đi, nhét một khối bò kho thật nhanh vào miệng mình, trốn phía sau Phượng Ngọc đang chán kinh mà ăn, xong xuôi mới thật biết điều lau miệng khéo nói, "Tam hoàng huynh người này, thật chán ghét, chúng ta không nói hắn nữa." Nghĩ tới tiểu tử kia năm đó mơ tưởng Tương Như Vân, nay tà tâm còn không chết, A Nguyên liền xoa tay, cảm thấy hắn phải nên tìm thời điểm chọc hắn một đao.

"Cũng đúng." Túc vương phi cảm thấy bản thân lắm, chỉ cười nói: "Không quan hệ với nhà chúng ta, nói này nọ thật là xui." Thấy Túc vương híp mắt không biết đang suy nghĩ cái gì, liền đẩy hắn nói: "Ta muốn mời nữ nhi bên ngoại lại đây, ý chàng thế nào?"

"Trong vương phủ, do nàng làm chủ." Túc vương thấy tức phụ nhìn mình chăm chú, sắc mặt ôn nhu, ngữ khí cũng nhẹ nhàng, làm A Nguyên ở một bên nhìn thấy ăn không ngon.

Hai vợ chồng già ngầy ngậy nghiêng nghiêng ăn cơm xong, Túc vương tinh thần phấn chấn vào triều đi tranh đấu lúc đục với người khác, chỉ chừa Túc vương phi tâm tình không tệ cho A Nguyên gửi thiệp vị biểu tỷ kia nhà nhị di, làm nàng lăm bầm lăm bầm, nếu để nàng nghe ra một chút sai lầm, chỉ sợ Vương gia lập tức không hay ho gì. A Nguyên nhìn theo bái thiếp đi ra ngoài, chỉ bởi Túc vương phi sau một lát, lừa được một tay bảo thạch trang sức, đang cảm thấy mình thật phát tài, chợt nghe thấy bên ngoài có thanh âm thông truyền, chưa thấy qua vị biểu tỷ này, A Nguyên hào hứng đi ra ngoài, song lại thấy một thiếu niên mỹ lệ phong khí nhẹ nhàng, mang theo nụ cười ôn nhu đi từ cửa vào, thấy A Nguyên ghé vào hàng lang ngó đầu hướng này nhìn, cười đến mắt cong cong nói: "A Nguyên tới đón tiếp ta sao?"

"Tại sao là người?" Thấy thế mà lại là A Dung, A Nguyên liền lẩn ra, chỉ cảm thấy mình thật bá đạo ngăn lại thiếu niên này, vừa nhìn người này còn là tới từ sân nhà mình, liền dùng ngữ khí thật không khách khí nói: "Người tới để làm cái gì?"

"Đương nhiên là để gặp ngươi." A Dung cúi người xuống, chạm với ánh mắt A Nguyên, vẻ mặt thành thật, đôi mắt trong veo điểm điểm.

Này, này, kịch bản không đúng a!

A Nguyên cứ tưởng rằng A Dung lại muốn cười nài, không nghĩ tới tên này vậy mà thay đổi kịch bản, nhất thời tay chân luống cuống, trời hường lê đôi mắt kia A Dung, chỉ cảm thấy tim mình nhảy bùm bùm, ngoài miệng trong yếu hét lên: "Bản cung, bản cung trở về, làm sao ngươi biết?!" Chớ nói với nàng cái gì mà tim có linh cảm nha, bằng không công chúa điện hạ thật sự sẽ trở mặt!

"Đương nhiên là biết." Có tên phản đồ như Túc vương, A Dung tỏ vẻ quả thực không dễ dàng. Bất quá bản thân mình không phải tên bán bằng hữu, A Dung chỉ cảm thấy móng vuốt của A nguyên, mỉm cười hỏi: "Ta rất nhớ A Nguyên, A Nguyên, có nhớ ta hay không?"

Nói giống như ly biệt 800 năm, kỳ thật hôm kia vừa mới thấy cơ mà?

A Nguyên thấy hấn kéo tay, lại nghe hấn nói nhớ, chỉ bủn bủn môi, quay đầu cự tuyệt trả lời vấn đề này.

A Dung nhìn dáng vẻ chết không chịu thừa nhận của bé mập này, tim rất cuộc lỗ một nhịp.

Bé mập đáng yêu như thế, phỏng chừng không chỉ hấn thấy khả ái, tất cả tên sói già trên đời này, đều sẽ cảm thấy đáng yêu, trước tiên mình đánh hạ căn cơ trong lòng A nguyên đã, tay A Dung xòe ra, trên lòng bàn tay ton dài tuyết trắng, lộ ra thứ gì đó, hấn cúi đầu nhìn nhìn, ôn nhu nói, "A Nguyên xem xem, có thích không?"

A Nguyên tò mò quay đầu nhìn lại, thấy một cây trâm cùng chiếc ô gỗ nhỏ nhắn, không có trang sức nào khác, chỉ là phần cán khắc một đóa hoa mai nho nhỏ, thấp phần thanh lịch, lại lộ ra chút non nớt cùng ngốc nghếch, so ra kém xa những ô gỗ trâm cài Thái Hậu cho nàng, liền tò mò dùng đầu ngón tay chọc chọc cây trâm kia, quay đầu nói: "Nhỏ như vậy, cũng chỉ có thể cho tiểu hài tử mang." Cây trâm này cũng không có lớn, vừa nhìn chính là để tiểu hài tử chơi đùa.

"Cho A Nguyên mang." A Dung ôn hòa nói: "Ta lần đầu tiên làm cái này, có chút mới lạ, về sau sẽ tốt." Nói xong, chỉ giật giật tay mình, thấy A Nguyên uốn éo người, có chút không được tự nhiên, lại không có nói là không thích, chỉ vừa cười vừa cài cây trâm nhỏ này lên búi tóc A Nguyên, thấp giọng cười nói: "Vẫn là ta càng nhìn càng thích." Lúc trước luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, hóa ra là vì tiểu gia hỏa này không có đồ gì của mình.

"Tay ngươi, là tay người đọc sách, còn làm cái gì khác khiến này nọ." A Nguyên chỉ thấy một tay còn lại của A Dung ẩn trong ống tay áo rộng, biết đầu ngón tay kia chỉ sợ còn mang theo vết thương, lại nhìn thấy A Dung tươi cười ôn hòa như gió xuân thì thế nào cũng không nỡ chọc thủng che giấu của hấn, chỉ ngửa đầu yếu ớt nói: "Dao sắc bén như vậy, ngươi cầm ở trong tay, thật dọa người nha."

"Làm việc quen tay mà thôi. Huống hồ..." A Dung đưa bàn tay bạch ngọc lên giữa hàng tóc A Nguyên, vừa chỉnh lại ngay ngắn búi tóc cho nàng, vừa cười nói: "Nam tử Trầm gia, đều thích làm cái này." Năm đó cha hấn chính là dùng một cây trâm không đáng bao nhiêu tiền chỉnh phục mẫu thân hấn. Nghĩ tới khi đến bây giờ, mẫu thân thật trân ái nỗi một cây trâm phụ thân đưa cho nàng, nhưng mỗi lần đều nhắc tới điển cố cây trâm ấy, A Dung nở nụ cười, không muốn A Nguyên sợ hãi mình, chỉ ôn nhu nói: "Chỉ mong ngày sau, ngươi sẽ nhớ rõ lần này."

"Bản cung, mới không hiếm lạ đâu." A Nguyên cảm thấy A Dung đây là uống lộn thuốc, lại vẫn không nhịn được sờ sờ lên cây trâm nhỏ trên đầu mình, cười ra miệng.

A Dung lại không có cười nài, chỉ tại thời điểm A Nguyên phản ứng kịp che miệng lại, thấp giọng nói: "Ta đã nói với ngươi, dáng vẻ gì của ngươi, đều thật đáng yêu."

Trong ánh mặt trời mùa thu, thiếu niên áo trắng đứng trước mặt mình ấy, dùng giọng nói ôn nhu như vậy, A Nguyên liền cảm thấy A Dung đây là quá phạm quy, chỉ cười hai tiếng, thân thể nhỏ lắc lắc chạy hướng về phía phòng, nửa đường bỗng thấy A Dung từ đằng sau lưng giữ chặt lại, nghe A Dung mỉm cười hỏi: "Ta làm sao lại làm công chúa điện hạ không vui vậy?" Hấn thấy nha đầu xung quanh đều tránh đi, liền đề bé mập này xuống, nhìn nàng giãy giụa trong tay: "Công chúa cứ nói, ta sẽ sửa."

"Ngươi vậy mà chạy đi với yêu tinh!" A Nguyên nửa đùa nửa thật nói, "Cũng không bóc cua cho ta nữa!" Nghĩ tới cái này trong lòng không thoải mái, gặp biểu tình lúc này của A Dung, nàng quệt mồm nhỏ giọng nói: "Không phải ngươi nói, luôn ở bên cạnh ta sao?"

"Yêu tinh?" A Dung có chút không hiểu ra sao, chỉ thấy bộ dáng bé nhỏ của A Nguyên, chỉ an ủi nói: "Ta sẽ không lại rời đi như trước kia." Nếu sau này, A Nguyên thực sự có người trong lòng, nếu hấn khuyh tẫn toàn lực đều không thể mang nàng trở lại, hấn chỉ muốn chúc phúc cho nàng ngày sau mỹ mãn, sẽ không ở lại bên cạnh nàng khiến nàng khó xử.

Mẫu thân nói đúng, A Nguyên là đùa nhỏ mềm lòng, hấn không thể ý vào điều này, mà làm phiền nàng.

Nhìn tiểu cô nương trước mắt đỏ mặt rậm rì, A Dung trên mặt mỉm cười, trong lòng lại thờ dài.

A Nguyên thân cận hấn, đương nhiên là tốt. Chỉ là từ giây phút động tâm kia, luôn sẽ lo được lo mất này nọ. So với A Nguyên không buồn không lo, tâm tư trong lòng hấn, cuối cùng sẽ càng nhiều.

Trước đây thích trêu chọc nàng, muốn ánh mắt nàng đặt lên người mình. Nhưng ngày đó, lời nói ý vị thâm trường của mẫu thân thanh thnh hấn.

"A Nguyên đề phòng ngươi như vậy, thật sự hấn nên có hành động như thế ư?" Mẫu thân ôn nhu, lần đầu lời kéo tay hấn nói, "Muốn một người trong

lòng có người, phải đối tốt với nàng, so với bản thân còn hoàn hảo hơn mới đúng. Tâm tình của người, cũng phải để nàng biết."

"A Nguyên muốn ăn thịt cua, ta bóc cho người ăn." Thấy A Nguyên dùng ánh mắt không thèm đoái hoài đến mình, A Dung chỉ cảm thấy tâm mềm nhũn, tiến lại nắm tay A Nguyên, thấy nàng lúc này đây, quả nhiên không có phản đối, cũng không có ý đối nghịch với mình, trong lòng có vài phần đồng ý với lời của mẫu thân, khẽ giọng cười nói: "Mặt người có chút khó coi, có vấn đề gì sao?"

A Nguyên sờ sờ mặt mình, cảm thấy A Dung thật như thần, miệng liền thở dài nói: "Trong cung như vậy, có ai sẽ thực sự tốt đâu?" Bất quá là hàm hồ một câu, rồi mới tiếp tục nói: "Lúc trước, chuyển nhà tứ tỷ tỷ chắc người có biết?"

"Thời điểm Lý quốc công ra lời ra vị tiền phu nhân kia, ta cùng mẫu thân vừa vặn nhìn thấy." A Dung thấp giọng: "Việc này, theo suy nghĩ của ta, Lý quốc công dĩ nhiên không đúng, nhưng tứ phò mã không che chở được thể tử của chính mình, cũng có chút mềm yếu quá."

Khấp kinh thành đều cảm thấy tứ phò mã đáng thương, A Dung thế mà lại nói ra lời này, A Nguyên liền kinh ngạc ngẩng đầu, thấy gương mặt đẹp của A Dung lộ ra tối tăm nhân nhợt, ánh mắt thiếu niên này dừng tại xa xa, rồi trầm giọng nói: "Phu nhân Lý quốc công bạc đãi hần cùng Tứ công chúa, cũng không phải một sớm một chiều, từ trước đó, hần làm được gì? Hậu quả nhún nhường từng bước, là bị dẫm lên hết mặt mũi, liên lụy thể tử thương tâm, tổ mẫu bệnh nặng, phụ thân cũng gặp tai ương, như này, không có chút gánh vác." Tứ phò mã ôn hòa, không thích tranh đấu tính kế, cố nhiên không có chỗ sai, nhưng khiến thể tử cũng phải chịu ủy khuất, không có gánh chịu thay.

Không phải bảo hần làm nghịch tử, như đông nào một chút, rất khó sao?

"Làm một nam tử, không thể che chở phía trước cho thể tử, ngược lại phải để tổ mẫu cùng Nhạc gia ra tay mới thoát khỏi cảnh, lại không cách nào ước thúc hậu trạch." A Dung dùng một chút, rồi mới mỉm cười nói: "May mắn, tứ phò mã không có tâm làm quan gì đó." Bằng không, còn không bị mấy lão cáo già nhai hết xương?!

"Người nói, rất có đạo lý!" A Nguyên vốn không phục muốn phản bác, nhưng há miệng thở dốc, vậy mà cảm thấy lời A Dung nói là điều mình khám trong tâm, lúc này liền hữu khí vô lực cúi thấp đầu xuống.

"Ngày sau thể tử của ta, cho dù mọi người đều nói nàng là ác nhân, không thích nàng, nhưng chỉ cần ta còn có một hơi, sẽ để nàng trải qua những ngày khoái hoạt nhất bên ta." A Dung tiếp tục nói: "Lý quốc công không che chở được phu nhân, lại không dám tranh phong, chẳng làm được gì." Phu nhân Lý quốc công khốc lóc bị hưu ra khỏi phủ, Lý quốc công e ngại hoàng mệnh, ngay cả đầu đều không dám lộ, hoàn toàn không chút nhớ tới tình cảm quá khứ, cũng đích thực làm người ta ghê tởm.

A Nguyên ngờ ngác ngẩng đầu, nhìn sườn mặt tròn bóng của thiếu niên bên cạnh, lại không rời mắt được.

Nàng thấy qua nam tử như vậy, về sau, có thể có ai, có thể lay động nàng?

Trong lòng cảm thấy có chút suy sụp, nàng chỉ nắm chặt tay béo trong tay A Dung, nói nhanh: "Vào phòng đi."

A Dung cũng biết có chừng mực, chỉ ôn nhu cười cười, vừa ngẩng đầu liền thấy Phụng Khanh đứng ở cửa vẻ mặt mỉm cười nhìn, phía sau hần, một tà một hữu thần giữ cửa Phụng Ngọc cùng Phụng Khuyết như hồ rình mồi, vẫn cảm thấy là không thể cứng rắn địch lại, đành phải dùng biểu tình nói với ba vị gia hòa can đường: "Ta đến thỉnh an vương phi." Phụng Khanh sẽ không nói, ôn nhu như thể kỳ thật xấu nhất, hần (AD) chỉ cười nói với Phụng Ngọc Phụng Khuyết: "Mấy ngày trước đây, cấp dưới của phụ thân hồi kinh đến chỗ phụ thân thỉnh an, nhị đệ tam đệ nhà ta được mấy thanh loan đao rất tốt, còn nói muốn luận võ cùng hai vị điện hạ, không biết..."

"Loan đao?" Phụng Ngọc ánh mắt sáng rực lên.

"Luận võ?" Phụng Khuyết chỉ thiếu nhảy lên hoan hô.

"Thỉnh Trạng đại ca vào bên trong." Hai huynh đệ liền lộ ra nụ cười chân thành nhiệt tình, hoàn toàn quên mất mới vừa rồi còn muốn chặt họ Trạng dám can đảm sờ tay béo của muội muội nhà mình này cho chó ăn.

Đối mặt hai gã làm phản đó, A Nguyên lặng lẽ ghi tạc vào danh sách đen trong lòng, chờ về sau báo thù.

A Dung dễ dàng bắt được hai anh vợ, rồi mới hài lòng dắt A Nguyên đến chỗ Túc vương phi thỉnh an. Bất quá mới nói vài câu, liền nghe bên ngoài có tiếng bầm bầm, nói là nữ nhi bên ngoài của Túc vương phi tới. A Dung hơi do dự, lại vẫn tránh được, chỉ trò chuyện với Phụng Khanh, chỉ có A Nguyên cạnh Túc vương phi tò mò thấy một tức phụ trẻ tuổi mỹ mạo tiến vào, không quá gần, lại đây thỉnh an Túc vương phi: "Thỉnh an đi." Giọng nói ôn nhu như nước, liền khiến A Nguyên thấp phần thân cận.

"Tiểu Hoàn tới rồi à." Thấy tiểu tức phụ khôi sắc hoàn hảo, xiêm y trang sức đều không xưa cũ, Túc vương phi liền biết những ngày qua của nàng không tệ, vốn lo lắng cháu gái ngoại chịu thiệt, nay thấy nàng Túc vương phi cười hỏi: "Người đi ra ngoài, có ai hỏi gì người không?"

Tiểu tức phụ này họ Trần danh Hoàn, nghe xong lời nói mang vài phần sắc bén của Túc vương phi, vội vàng nói: "Bà bà (mẹ chồng) trong nhà hỏi vài câu, nghe nói đi tìm ta lại đây, liền vội vàng chuẩn bị xe cho ta, e ta đi đi dạo lâu." Dứt lời, ánh mắt dừng lại trên người A Nguyên đang trở mặt nhìn mình, đỏ mặt hỏi: "Đây chính là công chúa?"

Giọng nói của nàng ôn nhu cung kính, lại mang theo ý kính sợ nhìn người trên, Túc vương phi thương xót nàng, nhẹ nhàng nói: "Đều là tỷ muội, khách khí như vậy làm gì? Biểu tỷ biểu muội các người, xưng nàng một tiếng A Nguyên là được." Bảo Trần Hoàng ngồi bên cạnh mình, rồi mới lên tiếng: "Hôm qua trong cung, A Nguyên không cẩn thận, có va chạm với Vương quý nhân, nhà bọn họ, không có đối người có gì không tốt sao?" Thấy mặt Trần Hoàn khẽ

nhức nhích, liếc cau mày nói: "Ta cùng với mẫu thân ngươi là tỷ muội ruột, hoàn toàn không có đạo lý xa lạ! Túc vương phi không phải nhất đẳng, bắt quá chiều cổ ngươi, vẫn đủ lực."

"Bà bà ta tuy không quá hoan hỉ, nhưng cũng không nói gì ta." Trần Hoàn lắc đầu cười, nghĩ nghĩ, mặt lại đỏ, thấp giọng nói: "Năm đó lục di đưa ta hai ma ma, phu nhân Thành Dương bá đưa ta hai nữ binh, bà bà tuy ngoài miệng không tốt, lại là người nhất gan, cũng không dám trách móc nặng nề ta." Nói đến cùng, vẫn là nhờ phu nhân Thành Dương bá đưa hai nữ binh vương phi lợi hại, phòng ngừa quý nữ tôn thất giận giữ, hướng hồ đối với người đọc sách mà nói, hai nữ binh này vũ lực đặc biệt có giá trị cao, thời gian lâu dài, lại có đồ cưới của nàng chuẩn bị cho đường làm quan của phu quân, bà bà ngoài miệng khó mà nói gì được.

"Không trách móc nặng nề?" Túc vương phi cười lạnh nói: "Không trách móc nặng nề, lại làm ngươi vứt bỏ mặt mũi tới cửa các nơi, lại vì cái gì?!" Thấy Trần Hoàn cúi đầu không nói, nàng trách: "Ta là di ruột của ngươi, chẳng lẽ trong lòng ngươi, một lời thật lòng cũng không được?"

"Qua ngày cũng không khó khăn, cho nên ta mới như thế." Trần Hoàn chỉ thấp giọng nói: "Bà bà ta có chút hồ đồ, nhưng cũng không phải chuyện gì lớn. Vài hôm trước, bởi vì việc của quý nhân nên đến các nhà khác, chỉ là nay tốt hơn nhiều, chung quy..." Nàng dừng một chút, trên mặt lộ ra nụ cười thanh đạm: "Trong nhà cũng không có giàu có, tiêu dùng như vậy, đích thực khiến người cảm thấy gian nan." Lúc Túc vương phi định mở miệng, nàng đỏ mặt nói: "Nếu không phải ta còn có đồ cưới các di cho năm đó, trong nhà đều đói."

A Nguyên bị nội tình này dọa sợ ngây người, hướng mắt ra ngoài cửa sổ.

Vương quý nhân nếu biết, chỉ sợ càng thấy ngượng.

"Bạc cái gì, nào hân nên treo ngoài miệng chứ?" Từ trước Trần Hoàn có chút sợ hãi vài vị di.

Mẫu thân nàng là thứ xuất, vốn lưng không thẳng, vài vị di già đi đều nhà vô cùng tốt, thất đi với mẫu thân là cùng cha khác mẹ lại là vương phi, làm lòng nàng có chút không dám treo cao, miễn cho các di cảm thấy mình như con buôn. Nay thấy Túc vương phi chân tâm thương yêu nàng, lòng sinh thân cận, nói lời thật, nghĩ tới diễn xuất của cả gia đình nhà kia, nàng chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng phiền chán, lắc đầu nói: "Có ai không hiểu đời sau gian nan, trong nhà đã sớm bại hoại, nay toàn dựa vào tiền đồ đồ cưới của ta, nào còn có thể nói với ta nhiều lời khó nghe chứ?"

"Vương quý nhân cứ chơi đùa như vậy, thế mà còn dám bày ra dáng vẻ thanh cao?" Nghĩ tới Vương quý nhân đối với mình "Băng thanh ngọc khiết không muốn dính tới khói lửa dân gian", Túc vương phi liền cảm thấy thế giới thật to lớn.

Trần Hoàn cười cười, cũng không nói nhiều.

Một gia đình kia đều mang tiên khí, bạc đặt trên tay còn thấy dơ bẩn, nàng thật không biết năm đó tổ phụ tổ mẫu làm bằng hữu tốt thế nào với loại gia đình này, còn có hứa hẹn hôn ước.

"Bất kể thế nào, lúc này đây, là A Nguyên làm phiền hà biểu tỷ." A Nguyên thò đầu ra, lôi kéo tay Trần Hoàn nói: "Chỉ là ai cũng không ngồi không, nếu Vương quý nhân muốn tìm tỷ gây phiền toái, cứ nói cho ta biết, biểu tỷ không dễ nói chuyện, ở trong cung, ta không tin không chế trụ được một quý nhân nhỏ nhỏ!" Lúc nói lời này, trên mặt A Nguyên liền sinh ra vài phần lợi hại.

"Không cần đâu biểu muội." Trần Hoàn chỉ mỉm cười, thấp giọng nói: "Chỉ cần nhắc tới bạc với bà bà, tự nhiên có thể yên kỳ tức cổ (*im hơi lặng tiếng, ngừng phê phán hoặc trách mắng*)." Hướng hồ trong nhà nữ binh chỉ cần trừng mắt, bà bà chỉ dám mạnh kia, liền ỉu xiu.

"Chỉ là..." Trần Hoàn bồi Túc vương phi nói chuyện, lại cười một trận, rồi mới do dự nói: "Vị quý nhân kia nhà ta, từ trong cung nói ra, muốn đem em gái chồng nhà ta gả cho nhà dòng dõi, để giúp đỡ trước, cái này, thật sự có chút khó làm."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Chương 51

"Nhìn trúng Thịnh biểu đệ nhà cậu." Trần Hoàn thấy Túc vương phi vẻ mặt khó hiểu, liền nhỏ giọng nói: "Đại thọ lần này của thái phu nhân, chỉ sợ bà bà cũng muốn đến chúc."

"Si tâm vọng tưởng!" Túc vương phi nghe thấy Vương gia vậy mà lại còn có hy vọng xa vời như vậy, bật cười, vỗ bàn lạnh lùng nói: "Nam tử nhà chúng ta, còn chưa đến lượt nàng tùy chọn đâu!" Tề Thịnh là con út Anh quốc công, thuở nhỏ được sủng ái nhất, không nói Anh quốc công, chỉ nói Túc vương phi, cũng sẽ không để hân kết thân cùng cái người sa cơ thất thế như vậy. Nghĩ đến đây, Túc vương phi một lần nữa lắc đầu cười lạnh: "Nhà chồng này của ngươi, thật không rõ đầu óc ở đâu, thế mà còn có thể có chức vị? Thật làm ta mở mang tầm mắt!" Cũng không sợ mất đầu sao?!

Trần Hoàn chỉ trầm ngâm không nói.

Nếu có trí tuệ, sẽ làm viên quan tể riêu hai ba mươi năm, đến khi nữ hài nhi được tiến cung mới thể hiện? Đây là đang tính kế nhà dòng dõi như vậy, vì là nhà cậu ruột nàng, cũng không so đo. Đồi lại thế gia nhà người ta, sớm lâu sạch Vương gia không còn một mảnh. Nay đầu óc đã có tiền sử không tốt, còn nhất định muốn nhập kinh nơi nơi mất mặt, nếu nàng không may gả vào làm tức phụ cái nhà này, còn có thể xem diễn kịch.

"Nếu đến lúc đó bà bà ta có làm gì va chạm, kính xin đi cùng cây không lấy làm phiền lòng." Cho dù là vì con trai của mình, Trần Hoàn cũng không muốn ngồi chờ chết, bồi đám người kia tung tăng nhảy nhót làm người ta lên án, lúc này chỉ thỉnh cầu nói với Túc vương phi: "Chuyện trong cung, chúng ta người nhỏ, lời nhẹ, ta cùng với muội cũng không thân cận." Nói lời này ánh mắt hướng tới A Nguyên tỏ ý xin lỗi, lại vẫn nói: "Muốn ta từ nơi này đi cửa sau, chỉ sợ là không thể, ta chỉ nghĩ an phận thủ thường, nuôi lớn con trai ta, không phát sinh chuyện gì là được."

Túc vương phi thấy cháu ngoại hiểu chuyện mình bạch, cũng thật vui mừng, nhưng vẫn thấy nàng bị ủy khuất, lại nghe Trần Hoàn thấy giọng nói: "Đi chớ ra mặt vì ta, bằng không các nàng biết trong lòng đi cậu có ta, về sau yêu cầu càng nhiều." Nàng chỉ nghĩ khoác áo da dê mà sống, chỉ cần phu quân của nàng còn toàn tâm toàn ý với nàng, một nhọc cũng có là gì, nhưng mà chịu thua thiệt nữa, cũng không thể để đi cậu liên lụy mới phải.

Cậu cùng đi, cũng không thiếu nàng.

"Người hiểu chuyện như vậy, ta thật đau lòng." Túc vương phi vỗ vỗ tay Trần Hoàn, vẫn nói: "Chỉ là tỷ tỷ tính tình nóng nảy khác hẳn người, không biết là giống ai." Vị nhị tỷ kia của nàng, quả nhiên là mềm như bún, chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng. Nếu không phải gả cho một phu quân có lương tâm, đã sớm an vị dưới mồ, nào còn có thể hưởng phúc đến bây giờ chứ? Thấy Trần Hoàn mỉm cười, nàng chỉ nghiêm túc nói: "Người nghĩ mong rất nhiều, nhưng mà đi còn muốn nói với người, nếu Vương gia thật sự khát khe với người, chớ quanh co, phủ Anh quốc công, nhất định sẽ ra mặt cho người."

"Mẫu thân năm đó nói qua, ta là huyết mạch Tề gia, cậu đi vĩnh viễn sẽ không ghét bỏ ta." Đôi mắt Trần Hoàn phấp phồng, sau đó cười nói: "Vào kinh cũng đã nhiều ngày, trong kinh người người nhìn vào phủ quý phong lưu, nội bộ không biết dơ bẩn đến bao nhiêu, chỉ có nhà chúng ta, thái thái bình bình, làm lòng người an nhiên." Nhà người ngoài như chơi với phượng hoàng, nào có tốt đẹp được như phủ Anh quốc công? Nói tới cái này, Trần Hoàn cũng cảm thấy bản thân mình thật phân may mắn.

"Nếu năm đó..." Túc vương phi có chút buồn bã.

A Nguyên đồng lõa tai lên nghe, chỉ cảm thấy vị biểu tỷ này là người tốt không sai, hơn nữa cũng không có yếu đuối, cũng có tính toán của mình, có thể sống tốt qua ngày, trong lòng vốn thân cận nhà mẹ đẻ, nàng liền cười hi hi túm tay Trần Hoàn hỏi: "Nay, ta cũng có cháu trai sao?" Thấy khóe miệng Trần Hoàn hơi co rút, gần như không thể duy trì sự đậm nhạt nữa, nàng ra vẻ lão khí hoành thù (*như ông cụ non*) nói: "Ta làm dì, nên tặng cháu trai ngoại lễ gặp mặt." Với cháu trai ngoại của nhỏ hơn một tuổi, đáng vẻ công chúa điện hạ hoàn toàn không chút áp lực.

Nàng muốn trường bối đã lâu lắm rồi.

Nhìn mặt bánh bao béo ú của A Nguyên, Túc vương phi thực bất đắc dĩ, lại thấy Trần Hoàn vừa tâm ý của bản thân, liền lưu nàng lại ăn cơm, sau giờ Ngọ, phu quân Trần Hoàn, đường huynh Vương quý nhân về mặt kinh sợ tới đón người, cũng không biết phía trước, huynh đệ Phượng Khanh nói gì đó với hắn. Chỉ là vị biểu tỷ phụ tiện nghi này nhìn thấy Trần Hoàn, giống như nhìn thấy cứu tinh, ăn cần mà dẫn dắt thê tử đi, A Nguyên đã cách xa xa, liền thấy bộ dạng vị này có vẻ rất kính sợ Túc vương phủ, trong lòng tò mò không biết Phượng Khanh đã nói gì với hắn, mà mỹ nhân đại ca của nàng chỉ lác lác đầu cười cười, thế nào cũng không chịu nhiều lời với nàng.

A Dung dưới sự giám sát của Phượng Khanh, chỉ ngồi ở một bên xem bảng chữ mẫu lúc rảnh rỗi của A Nguyên, lại có chút không có ý tốt gọi A Nguyên lại đây, nắm chính tay nàng viết vài chữ, gương mặt nhàn nhã thoải mái, hoàn toàn không cảm thấy việc vậy bé mọn này tông ngực có gì không ổn. Chung quy, trước đây ôm đều đã ôm qua, như này có tính là gì chứ? Bản thân A Nguyên cũng thích thanh hương nhàn nhạt cùng khí mát lạnh trong ngực A Dung, huống hồ A Dung đúng là mỹ nhân, công chúa điện hạ từ trước đến giờ đều phân biệt đối xử với mỹ nhân.

Phượng Khanh dờ khóc dờ cười nhìn hai người đĩnh đạc như vậy, vừa cảm thấy chính mình dẫn sói vào nhà, vừa cảm thấy bức mình. Túc vương phi lại mong hai đứa nhỏ càng thân cận càng tốt, kéo các nhị tử đi không cho phá hư chuyện tốt. Đến buổi tối, thẳng đến khi Túc vương trở về, A Dung lặng lẽ cảm ơn vị lão nhạc phụ đã châm chước này, rồi mới buông tay áo chậm rãi rời đi, chỉ còn lại Phượng Khanh sững sờ gãi gãi đầu nhìn cây trầm trên tóc A Nguyên mà nhảy dựng lên.

Mấy ngày tự tại, đã đến đại thọ thái phu nhân Anh quốc công.

Bởi Túc vương phi luôn coi vị thái phu nhân như mẹ, mấy ngày nay đối với thọ lễ phá lệ để bụng. A Nguyên thấy Túc vương phi cho người chuẩn bị mấy xe thọ lễ, mi trường thọ bình phong kim Phật mọi thứ câu toàn, xong xuôi mới theo Túc vương phi cùng đi ra, chuẩn bị hướng đến phủ Anh quốc công.

Mới vừa ra khỏi cửa, A Nguyên liền thấy xen lẫn bên trong đám ca ca là Phượng Minh, thấy vị tứ hoàng huynh này về mặt ngại ngùng, mặc một thân thường phục xanh ngọc, phá lệ anh khí bừng bừng, chợt cảm giác có chút không tốt, đi qua, ngẩng đầu hỏi: "Tứ hoàng huynh cũng đi theo chúng ta?!" Gia yễn đại thọ thái phu nhân, vị này đến xem nào nhiệt cái gì? Cũng đâu thân cận lắm!

Phượng Minh đỏ mặt, nhưng mà nghĩ tức phụ vẫn quan trọng nhất, da mặt dày nói: "Thái phu nhân là trưởng bối của vương thúc, vậy dĩ nhiên cũng là trưởng bối của ta, làm văn bối, làm sao có thể không chúc thọ thái phu nhân?" Nói xong, liền thấp giọng khụ một tiếng: "Ta, ta đã chuẩn bị lễ vật mừng thọ, tuy không bao nhiêu tiền, nhưng là tâm ý của ta." Hắn đã có cổ vấn Đức phi, nàng cảm thấy đưa kim ngân thực quá tục khí, chỉ bảo Phượng Minh chuẩn bị vật phong nhã, lại đi trước ra chùa ngoài kinh tự tay cầu bùa bình an, tâm ý chu toàn mọi mặt, rồi mới dám lại đây.

A Nguyên há miệng thờ đốc, cũng không làm Phượng Minh mang theo thọ lễ biến mất.

Bất khuất như vậy, cũng là chỗ tốt của tứ hoàng huynh nàng.

Chỉ hy vọng, cậu có thể bị lay động bởi tâm ý Phụng Minh. Chung quý, một hoàng tử, nguyện ý làm đến những việc này, quả thực rất khó.

Tề Thiện chẳng lẽ còn có thể lướt qua tâm ý Phụng Minh mà gả cho người bên ngoài?

Chụp lấy Phụng Minh đã sợ sệt, A Nguyên chân tâm nói: "Tứ hoàng huynh lúc này đây, nhất định có thể làm cho cậu nhìn người bằng cặp mắt khác xưa." Nàng đương nhiên sẽ không nhắc tới Tề Thiện, chung quy tư tình trao nhận không phải thanh danh tốt.

Phụng Minh nghe hoàng muội chúc phúc, vẻ mặt sáng rọi, tựa hồ cao hứng muốn tung bay.

"Nữ hài nhi Tề gia đều là tai họa!" Túc vương mắt thấy Phụng Minh phấn đấu quên mình nhảy vào hồ lửa, lại nghĩ nghĩ đến mình, cảm khái một tiếng.

Phát ra từ tâm can!

Túc vương phi hưng dữ nhìn lại, Túc vương lại nghĩ tới thư phòng thẻ lương kia, chỉ có thể bắt đắc dĩ sờ sờ mũi mình, nhin xuống lòng thật lòng của mình.

Có Phụng Minh, đội ngũ Túc vương phủ thật đẹp mắt.

Một đường trùng trùng điệp điệp đến phủ Anh quốc công, liền thấy lúc này của lớn phủ quốc công mở rộng, Anh quốc công tự mình đứng ở cửa, đón tiếp mọi người vào, mỉm cười chào hỏi với phu thê Túc vương, lại thấy Phụng Minh, sắc mặt có chút vi diệu, cũng không để Phụng Minh rời đi, chỉ cảm ơn lễ vật của hân, thấy Phụng Minh run rẩy lấy ra bùa bình an của mình, nghe được đây là chính hân cầu trước Phật, mặt khê động, ánh mắt nhìn về phía Phụng Minh cũng có chút không giống xưa.

"Chẳng lẽ tứ hoàng huynh cầu một cái bùa bình an?" A nguyên nhỏ giọng hỏi.

"Không phải." Trong phủ giăng đèn kết hoa, phi thường náo nhiệt, nha đầu tiểu tư (*nô tài*) đều gấp rút bận rộn, Phụng Minh nhìn xung quanh, thấy không có thân ảnh Tề Thiện, liền thất vọng chút, lúc này thấp giọng nói: "Ta mang bùa trong chùa trở về, chỉ là chỉ có năm cái, phụ hoàng, hoàng tổ mẫu, mẫu hậu, mẫu phi, cuối cùng..." trước đối mặt bé mập trừng lên, có chút chột dạ nói: "Không có!"

"Ta sẽ nhớ kỹ!" A Nguyên mặt bánh bao buông một câu thoại kinh điển, thấy Phụng Minh nháy mắt mềm nhũn, nói với mình vô số lời hay, ưng thuận vô số điều, rồi mới hài lòng buông tha hân, chỉ hừ hừ nói: "Đây là để hoàng huynh biết, bùa bình an, quả thực cần nhiều càng tốt."

"Hoàng muội nói phải." Phụng Minh sợ bé mập này, cười làm lành nói.

A Nguyên ưỡn cái bụng nhỏ của mình, Phụng Minh đằng sau thành thật theo sát, càng làm nàng cảm thấy bản thân uy vũ hơn. Một bước uy vũ này, liền uy vũ đến viện thái phu nhân, từ từ xa, đã thấy một mùi hương ngọt ngào tỏa lại đây, làm A Nguyên rút ra cái mũi nhỏ lần theo hương thơm này mà đi, thấy phòng ở của thái phu nhân, cũng không cần nha đầu một bên vén màn, tự mình tiến vào, thấy bên trong chỉ có vài vị di mợ, bên trên còn có một thanh biên tuần tú trò chuyện cùng thái phu nhân một thân hồng y, chỉ hết lớn: "A Nguyên chúc mừng đại thọ ngoại tổ mẫu!"

Nói xong, liền chạy đến bên người thái phu nhân, móng vuốt nhỏ chấp lại nói: "Đại ngoại tổ mẫu phúc như đông hải trường lưu thủy, thọ tỷ nam sơn bất lão tùng*, hằng năm đều có ngày như hôm nay nha!" Nhanh nhẹ trôi chảy như vậy, lại là một bé mập hiếu thảo, một vòng trai gái trong phòng đều bật cười.

Phúc như đông hải trường lưu thủy/ Thọ tỷ nam sơn bất lão tùng: Phúc tựa biển đông dòng chảy mãi/ thọ sánh non nam tùng không già.

"Con của ta." Thái phu nhân thấy hiếm lạ không chịu được, ôm A Nguyên thật chặt một lát mới luyến tiếc buông tay ra.

A nguyên xong xuôi mới thỉnh an nhóm di mợ, lại có phu thê Túc vương dẫn mấy nam hài nhi tiến vào, bái thọ thái phu nhân, hậu viện đều là nữ quyến, Túc vương liền đi trước ra ngoài, chỉ để Túc vương phi cùng nhi tử khuê nữ ở lại hầu hạ dưới gối thái phu nhân. trong này, Phụng Minh không thỉnh tự tự nhiên để khiến người khác chú ý, ánh mắt rơi xuống khuôn mặt ôn hòa của thái nhân liền cố gắng hít sâu, muốn cho lão tổ mẫu một ấn tượng tốt về Phụng Minh, thời điểm Thành vương điện hạ đang muốn dùng bùa bình an đánh bóng tương lai tổ mẫu yêu quý, chợt nghe bên ngoài có nha đầu cất giọng nói.

"Thuận vương điện hạ tới mừng thọ lão thái thái."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chương 52

Thành vương điện hạ muốn khoe khoang bản thân một chút, lại bị tam ca tốt của mình cắt đứt, tâm tình chẳng mỹ lệ gì, lúc này chỉ nắm bùa bình an trong tay, lặng lẽ nguyện rủa tên tam hoàng huynh phá hỏng nhân duyên tốt của hân.

Tam ca Phụng Đồng của hân, giờ phút này trong lòng cũng khổ sở.

Ít nhất A Nguyên nhìn thấy Phụng Đồng về mặt cười gương gao tiến vào, tức khắc cảm thấy mặt vị hoàng huynh này thật không đẹp mắt, ai không biết còn tưởng rằng bị bắt ép mà đến. Thấy sắc mặt hần mỗi một, ánh mắt âm đạm, A Nguyên bấu môi, chỉ đứng bên người thái phu nhân, chờ Phụng Đồng này giờ vỡ.

Phủ Anh quốc công xưa nay không có thân cận với Phụng Đồng, tiểu tử này tới như vậy, đích thực có chút cổ quái.

Lại cũng không biết lòng Phụng Đồng thực khổ.

Từ tần giáng vị, còn bị Hoàng thượng cảm tức. Tin này giống như búa tạ đánh xuống vang dội, Phụng Đồng biết tin đứng thần thờ tại chỗ. trong lòng đang cảm thấy không tốt, lại nghe nói Hoàng thượng bức mình, mấy lần Từ tần thỉnh tội đều không nghe, hần liền biết hỏng rồi. Cũng mặc kệ Từ tần đã làm gì khiến Hoàng thượng kiêng kỵ, nhưng mà hần cũng biết, nay chiếc thuyền Từ tần này, đã chẳng còn bền chắc. Nhìn xem hậu cung trước mắt là hiểu, Từ tần giáng vị, nhưng Hoàng thượng cũng không từ phong hào, chỉ để Từ tần cùng dòng họ mất cảm tồn tại bình thường trong vô số tần phi ở hậu cung.

Chuyện cho tới bây giờ, ngược lại mẹ đẻ hần Tuệ tần, vậy mà còn sáng sủa hơn chút, ít nhất có một cái phong hào, là Hoàng thượng có chút coi trọng nàng.

Bất quá Phụng Đồng nghĩ tới Tuệ tần chỉ biết khuyên mình an phận thủ thường, không cần tranh chấp với Thái tử, làm quận vương sống tốt qua ngày, hần liền thấy ghen đến mức hoảng.

Làm hoàng tử, ai có thể nguyện ý an phận chứ? Hần không dễ dàng mới được làm con cháu hoàng gia, chính là vì cho hần có bàn đạp để tiến lên!

Nghĩ tới bản thân nhiều ngày nay ở trong phủ ngày ngày đêm đêm ngủ không ngon giấc, mấy mỹ nhân yêu thích đều không muốn đoái hoài gì đến, Phụng Đồng liền thở dài trong lòng.

Nay Từ gia bị sự tình trong cung đã kích nặng, còn có chưa hoàn hồn đâu, hần không thể chỉ trông cậy vào Từ gia, bởi vậy tính đến Anh quốc công mình không thích lắm, cũng chỉ cần bịt mũi, dùng danh vương gia tự mình đến mừng thọ mẹ đẻ Anh quốc công, thay đổi này so với trước, đối với Phụng Đồng mà nói, quả thực chính là vũ nhục.

Trong mắt hơi hơi tối sầm, lòng nói một tiếng tiểu bất nhân tắc loạn đại mưu*, Phụng Đồng mới nặn ra vài phần tươi cười, chấp tay nói với thái phu nhân Anh quốc công đang ngồi trên chính đường: "Biết được đại thọ thái phu nhân, bản vương dĩ nhiên muốn đến mừng thọ." Thấy thái phu nhân muốn đứng dậy hành lễ với mình, ánh mắt hần rơi xuống một bên mặt hơi khó chịu của Túc vương phi, tuy rằng cảm thấy quân quân thần thần (*đạo làm quân, thần*), lão thái thái hần phải thi lễ với hoàng tử, lại cũng không dám vào lúc này động chạm tới Túc vương phi, vội vàng dùng giọng ôn hòa nói: "Thái phu nhân là trưởng bối, nếu làm như vậy, tiểu vương thật thất lễ!"

Tiểu bất nhân tắc loạn đại sự: Không nhận được điều nhỏ nhất, sẽ làm hư chuyện lớn.

Quả thực không thể kính già yêu trẻ hơn!

"Tam hoàng huynh không thích nhất là những quy củ này, hôm nay đại thọ ngoại tổ mẫu, chớ không hưng trí." Bản thân A Nguyên còn dập đầu lạy thái phu nhân, sao có thể để thái phu nhân khom lưng trước tên tiểu tử to xác này chứ? Theo lời Phụng Đồng liền đỡ thái phu nhân, dịu dàng thái thái ngồi lại ghé cười hi hi nói: "Nếu ngoại tổ mẫu nhất định không nghe, không phải uống phí tâm ý tam hoàng huynh sao?"

Tâm ý chó má!

Bản vương nói trời cháy quá đúng đi chứ?!

Phụng Đồng mắt thấy đứa béo vừa sinh ra đã có ý đối nghịch với mình lúc này cười hi hi, cũng không biết tâm nàng có thật hay không đối nghịch với mình, trong lòng lặng lẽ lại nhai nhắc "Như nào mà nơi nào cũng có nàng!", đến cùng, đi lại nhiều năm ở kinh thành, qua rất nhiều thành phủ, lúc này nửa phần dị sắc cũng không có, chỉ cười cười, sau khi thỉnh an Túc vương phi, từ trong tay nội dám đứng sau lưng, tự mình bùng ra một chiếc chén Quan Âm phi thủy cao ba tấc, A Nguyên xen lẫn trong cung, kiến thức rộng rãi, tự nhiên nhìn ra được Quan Âm phi thủy màu bích lục trong sáng tựa như một đầm nước xuân mang theo ý thanh mát này không phải vật phàm, liền thấy tam hoàng huynh vô sự hiền ân cần* này ôn hòa cười nói: "Đây là vật báu tiền triều, tiểu vương lưu giữ đã mấy năm, vẫn luôn yêu thích, hôm nay đại thọ thái phu nhân, tiểu vương coi như lễ vật, là tâm ý tiểu vương."

Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo: Khi không mà tỏ ra ân cần, không là kẻ gian thì cũng là ăn trộm.

Phụng Đồng và phủ Anh quốc công trước nay chưa từng qua lại, vừa ra tay chính là đại lễ, thái phu nhân mặc dù là nữ quyến, nhưng cũng không phải người ngốc, lúc này chỉ lắc đầu mỉm cười nói: "Thế nào có thể đoạt thứ vương gia yêu thích?" Nàng trải qua một hồi tiền đề tranh đấu đoạt vị, tự nhiên cũng rõ ràng tâm tư Phụng Đồng.

"Tuy là lòng tốt, cũng là tặng cho người hữu duyên." Ăn của bản vương, đương nhiên người cũng phải phun ra cho bản vương, chỉ là không thể nói ra mồm.

Đương nhiên, Quan Âm phi thủy này thật đúng là tâm can Phụng Đồng, lúc này Thuận vương điện hạ cũng tích huyết trong lòng, thấy Túc vương phi kêu nha đầu mang Quan Âm đi xuống, ánh mắt mới chuyển tới sắc mặt Phụng Minh có chút khó coi khi nhìn thấy Quan Âm kia, nhưn mày cười nói: "Tứ hoàng đệ ở trong này đã bao lâu?"

Nói lời này trong lòng Phụng Đồng có chút châm chọc.

Tứ đệ này của hần nhìn lỗ mũi chân chất, nhưng thật ra rất cơ hội. Không phải sao, đại tọ thái phu nhân Anh quốc công, cùng hần có một mẩu quan hệ? Điện diên dờ dờ theo tới đây, nghe nói vẫn là đi cùng Túc vương phi, công phu vỗ mông ngựa bậc này, đích thực làm Phụng Đồng cam nguyện bá phục. Nghĩ tới bản thân ở kinh thành kết giao trí thức, Phụng Minh âm dương quái khí (*tính tình cổ quái, khó đoán định*), hần liền cảm thấy ghê tởm không chịu được, chỉ lại cười nói với Phụng Minh đang đen mặt: "Chẳng lẽ, tứ hoàng đệ cũng có thọ lễ, kính biểu thái phu nhân?"

Phụng Minh hít một hơi thật sâu.

Hần không có nghĩ tới, Phụng Đồng xưa nay hẹp hòi, đáng lên đại lễ như vậy, Quan Âm phi thúy kia giá trị như nào hần biết rõ, buộc tất cả thọ lễ của hần vào nhau cũng không đủ một chén kia, lúc này chỉ mím môi, hoặc là không làm, đã làm là phải làm đến cùng, đem bùa bình an nắm trong tay đã có cả mồ hôi cung kính hai tay đưa lên trước mặt thái phu nhân, kiên cường nói: "Đây là bùa bình an tiểu vương cầu trong chùa tắm rửa dâng hương, cung phụng trước Phật bảy ngày, tuy không quý giá là bao, nhưng lại là chân tâm của tiểu vương." Hần dừng một chút, có chút ừ ừ nói: "Tiểu vương không có nhiều của cải như người ngoài, cũng chỉ có tâm ý của bản thân, thái phu nhân chê cười rồi."

"Đa tạ vương gia." Ngoài dự đoán của mọi người, biểu tình của thái phu nhân lại hết sức ôn hòa, chỉ cầm trong tay bùa bình an này, treo bên hông, xong mới cười nói: "Tâm ý vương gia, lão phụ tự nhiên cảm niệm." Bà đã từng nghe Anh quốc công trở về nói qua, Thành vương hướng chùa cầu bùa bình an dâng cho Hoàng thượng, nay Hoàng thượng hài lòng đeo, xoay đầu lại cũng dâng lên mình một cái, đích thực làm thái phu nhân cảm động, thấy vẻ mặt Phụng Minh ỉu xiu, nâng e sợ chậm trễ hoàng tử, chỉ mím cười nói: "Nếu hai vị vương gia không được tự nhiên, ta liền gọi mấy con cháu bất thành khí đến tiếp đón hai vị?"

"Thật tốt quá!" Phụng Đồng có tâm tình tiếp đón chút nữ quyến chứ? Hần thừa dịp quý phủ Anh quốc công tề tựu tại đây, chính là vì lôi kéo tình cảm các nam nhân, thấy thái phu nhân mở lời như vậy, hần rất vừa lòng.

Phụng Minh lại thật không nguyện ý.

Hần đến, là muốn tại đây lão thái quân của cô nương quý phủ Anh quốc công có ấn tượng tốt về mình, cũng may trước mặt Tề Thiện nói vài câu lời hay, thấy Phụng Đồng còn dám ở chỗ này ngang nhiên, chịu đựng đau khổ tông lòng nhỏ giọng nói: "Kỳ thật, đã rất tự tại rồi." Ai nguyện ý đi cùng nam nhân lời thối này chứ!

Thành vương điện hạ râm rì trong lòng.

Phụng Minh hip mắt nhìn về mặt không cam nguyện này, dừng tại đôi mắt thâm tình thái phu nhân hướng tới mặt tứ hoàng đệ, trong lòng một trận ác hàn, chỉ cảm thấy vị hoàng đệ này, vì được đến phủ Anh quốc công, cũng bị mắng một trận, thế mà còn có tâm tình ở chỗ này tình thân ý thiết với lão thái thái. Trong ngực lần đầu sinh ra cảm giác mặc cảm, hần đành gật gật đầu với mọi người, không hề nhìn tên tứ hoàng đệ giả ngu kia, tự mình gọi nha hoàn bên ngoài dẫn đường đi.

Thấy người chương mắt đã đi, Phụng Minh học ra một hơi nho nhỏ, mắt chạm ánh mắt A Nguyên, vội vàng lộ ra nụ cười lấy lòng.

"Đại tọ hôm nay của đại bá nương, tỷ muội trong nhà đoàn tụ ở đây cũng không phải dễ." Túc vương phi thấy Phụng Minh dịch dịch dời đến bên người A Nguyên, mặt dày ngồi xuống, có chút bất đắc dĩ với đứa cháu vô lại này, chỉ nhìn xung quanh một lần, cười hỏi: "Nhị bá nương thế nào không thấy đâu?" Nhị bá nương trong miệng nàng, là lão thái thái nhị phòng phủ Anh quốc công, vẫn luôn bồi lão thái gia đã cáo lão du ngoạn Giang Nam, mấy năm nay bởi thân mình không tốt, liền trở về điều dưỡng trong kinh, tuy đã chia nhà, nhưng lại mua phòng cách vách phủ Anh quốc công, hai nhà đi lại cũng không có xa lạ.

"Trong nhà nàng bận rộn, chốc nữa mới lại đây." Thái phu nhân chỉ mím cười, ôm A Nguyên vào trong ngực, sờ một thân thịt mỡ của nàng cảm thấy chân tâm tâm tình thật tốt.

A Nguyên ánh mắt, rơi vào thanh niên mỉm cười không nói sau khi Phụng Minh đến đứng tại bên người thái phu nhân, thấy thanh niên mặt mày tuấn tú đối với mình đang nhìn lên nháy mắt, cũng nở nụ cười, nhưng có chút không có ý tốt lành.

Thanh niên này, chính là lục đệ Tề Kiên năm đó nắm đoạt quế hoa cao cùng nàng, đã qua vài năm, thiếu niên năm đó đã trưởng thành thành nam tử rất đẹp, vừa nhìn cảnh đẹp ý vui. Bất quá mặt mày giáo hoạt vẫn không biến mất, nhìn cũng biết rất đều giả. Lúc này ánh mắt cậu và cháu gái ngoại hội tụ trên không trung, quả nhiên là điện thiểm lôi minh (*sấm vang chớp giật*), đều đã phá hồng tuổi thơ đôi phương, nếu bàn về danh sách đen, trong lòng hai người này một cuộn lại một cuộn, chỉ là A Nguyên liếc mắt nhìn lục đệ, sau ánh mắt mang theo vài phần tham ý rơi vào tòa tháp điểm tâm cao, thấy từng khối từng khối điểm tâm này tựa như ngọn núi nhỏ, đặt tại trước mặt thái phu nhân, vẻ mặt biến hóa, rất là vui vẻ.

Ngửi thấy mùi hương ngọt ngào, trông mắt A Nguyên động lại.

"Nhanh lấy chút cho A Nguyên ăn." Thái phu nhân ôm bé mập nói nhanh: "Đã bao lâu rồi, còn không bắt đầu, chẳng phải muốn làm A Nguyên của ta đói bụng sao?"

Túc vương phi muốn nói lại thôi, nàng cảm thấy đáng người A Nguyên như này đói một chút cũng không có gì là không tốt.

"A Nguyên nay hơi nặng." Trong ánh mắt tội nghiệp của A Nguyên, Túc vương phi do dự nói.

"Xem người nói kia." Thái phu nhân lại không nghe, chỉ yêu thương ôm bé mập tội nghiệp, tả oán nói: "Tiểu hài tử, chính là muốn có chút phúc khí để có lộc đệ đệ cho người." bà chỉ chỉ Tề Kiên ở phía dưới làm ngáo ộp, mới lắc lắc đầu thờ dài nói: "Trước kia béo ú, đáng yêu bao nhiêu, chỉ có Tam ca

ngươi là người nhẩn tâm, lại đề đòi không cho hán ăn cơm, nay, gầy oi là gầy, khổ sở bao nhiêu, các ngươi không phải không biết." Nghĩ tới vài năm đó hai nhĩ tử gà bay chó sủa, tiểu nhĩ tử bị trường tử bức muốn đi thất cổ, thái phu nhân thở dài nói: "Đáng thương Kiên Nhi của ta, đã nếm qua khổ gì đâu? Chỉ bại trong tay Tam ca ngươi."

Tam ca làm rất tốt!

Đây là lúc Túc vương phi so sánh một chút Tề Kiên lúc trước, với ngày nay đáng vẻ giống như thanh trúc trong gió tuấn nhã biết bao, có ý nghĩ này.

Nay Túc vương phi còn đang suy nghĩ, có hay không dứt khoát, đưa A Nguyên đến trong tay Anh quốc công cho đôi vài năm.

Thái phu nhân nói xong, Tề Kiên đã ra biểu tình lòng lưu luyến, rồi hướng tới phía dưới nháy mắt với cô vợ nhỏ, làm tức phụ nhà mình nhịn không được cúi đầu cười, xong mới đứng dậy sửa sang xiêm y của mình, lại thấy thái phu nhân sai nha đầu lấy điểm tâm, bé mập kia tay đã túm lấy miếng tâm lớn nghiêm túc gặm gặm như con chuột đồng nhỏ, trong lòng ề ảm, chỉ nhào tới trước mặt thái phu nhân bày ra đáng vẻ đáng thương: "Mẫu thân đây là có cháu gái, không thích Kiên Nhi nữa."

"Đã lớn chừng này rồi, còn làm nũng, tức phụ ngươi chê cười ngươi kìa." Thái phu nhân sờ đầu Tề Kiên, lại lấy một khối điểm tâm nhét vào tay hán, cười nói: "Như này, không ăn dấm chua nữa?" Thấy Tề Kiên còn chưa có ý định ngừng tranh sùng với cháu gái, chỉ gỡ đầu hán nói: "Đi đi, chia một nửa cho tức phụ ngươi."

Tề Kiên quả nhiên nghe lời, đến trước mặt tức phụ, cười hi hi bé một nửa cười nói: "Đây là phúc khí mẫu thân, chúng ta tự mình dùng, đừng cho người khác, nha!"

A Nguyên vừa cắn điểm tâm, vừa nhìn trộm, liền thấy lục mợ đỏ mặt, nàng dâu nhỏ yêu kiều mảnh mai trong ánh mắt chế nhạo của các tỷ tỷ tẩu tử có chút ngượng ngùng, chỉ đẩy đẩy phu quân, lại cúi đầu, mang theo nụ cười vui mừng ăn điểm tâm, rồi mới từ một bên dâng trà, nhỏ giọng nói: "Lục gia uống trà."

"Nhìn xem, đây đúng là kim đồng ngọc nữ." Một phụ nhân đứng bên, thấy một đôi vợ chồng tình cảm tốt như vậy, chỉ cười nói với thái phu nhân đang vui vẻ liên tục gật đầu: "Nay mẫu thân cũng được như ý nguyện." Vị này là Đại di mẫu (dì cả) của A Nguyên, ớn tuổi hơn Túc vương phi rất nhiều, năm đó xuất giá khi Túc vương phi còn nhỏ, mặc dù cách xa, nhưng cảm tình rất tốt, mấy năm trước chuẩn bị cho Trần Hoàn gả đi, chính là vị Đại di mẫu này sợ cháu ngoại không biết nhìn ngươi, bởi vậy nghĩ muốn đưa một đứa con ra cưới Trần Hoàn, để tự mình chăm sóc, đến cùng cũng không thành.

"Ngươi cười bọn họ làm gì." Đại di mẫu là thứ nữ của thái phu nhân, lại có tình cảm cực tốt với bà, thái phu nhân thấy con dâu ngoan ngoãn, giả quát một tiếng.

"Chỉ mong Lục gia đừng mang điểm tâm đi ra ngoài." Phu nhân Thành Dương bá ngồi một bên mỉm cười, nói: "Bằng không, chỉ sợ Tam gia của chúng qua hôm nay, lại lập quỳ tắc mới."

"Lời này của Cẩm Tú, là đúng." Thái phu nhân đối với phu nhân Thành Dương bá không giống những người khác, ánh mắt nhìn nàng vô cùng ôn nhu, cùng khuê nữ ruột không khác là bao, lúc này liền gật đầu nói: "Tam ca hán chính là như vậy, nay vẫn quản hán."

"Nếu đổi lại là người khác, Tam gia nào có tâm tình quản chứ?" Phu nhân Thành Dương bá xòe tay, cười nhìn Tề Kiên hướng tới trước mình cầu xin tha thứ, mới lắc đầu cười nói: "Nếu Lục gia có thể đem công phu làm nũng chúng ta, áp dụng lên Tam gia, còn lo gì nữa?"

Tề Kiên nghĩ tới vẻ mặt tươi cười của Anh quốc công, lặng lẽ trầm mặc.

A Nguyên ở một bên nhìn dì mợ nói giỡn, thấy cả nhà chỉ muốn làm thái phu nhân vui vẻ, cũng ra sức lấy lòng ngoại tổ mẫu. Nàng chỉ kỳ quái khi phu nhân Thành Dương bá đùa giỡn thì vài vị dì mợ ánh mắt đều mang theo ý cười, rất thân cận, chỉ có một vị phụ nhân nỷ mạo, lặng lẽ mỉm cười nghe mọi người nói chuyện, rất có vẻ giáo dưỡng tốt, ánh mắt nhìn về phía phu nhân Thành Dương bá đùa vui vô tri vô giác, lại mang theo vài phần kỳ dị, lòng A Nguyên rục rịch, lại tỉnh tề nhìn lại, chỉ thấy vị kia đã dời ánh mắt, nói chuyện cùng Tử di bên cạnh.

Đó là...Tứ mợ?

A Nguyên chỉ cảm thấy ánh mắt kia thật kỳ lạ, nhưng đến cùng không có ác ý, bởi vậy cũng không thèm quan tâm nữa, nói đùa với mọi người vài câu, liền thấy Phượng Minh đã đứng ngồi không yên, mông nặng vẫn ngồi trên ghế lặng lẽ chịu đựng đủ các nữ nhân trên chộc đùa giỡn, ngay từ đầu còn có ý đồ gia nhập vào trong tâm sự nhân sinh lý tưởng gì đó, liền cảm thấy tứ hoàng huynh rất đáng thương, chỉ là đáng thương này, hoàng huynh vừa đau vừa vui sướng, A Nguyên không muốn quấy rối ca ca hưng trí, mắt thấy mấy ca ca nhà mình thình an xong liền đi ngoại viện, nàng trời sinh tính tình thích náo nhiệt, có chút ngồi không yên.

"A Nguyên đây là muốn đi nơi nào sao?"

Tề Kiên thấy A Nguyên vắn vắn vẹo vẹo, liền cười hỏi.

"Đi tìm biểu tỷ a!" A Nguyên nói xong lời này, liền thấy mắt Phượng Minh sáng rực lên, chỉ nghĩ tới nam tử không thể tùy ý lắc lư trước mặt nhĩ nhĩ khuê các, Phượng Minh lại thất vọng rồi đứng lên, lần này lập chí muốn tạo hảo cảm với thái phu nhân và vài vị cô cô, thái thái Anh quốc công.

"Cậu dẫn ngươi đi." Tề Kiên con mắt khê chuyển, không biết đang có chủ ý xấu xa gì, cười híp mắt xung phong nhận việc, còn nói với vợ hán: "Nàng cũng ra ngoài hít thở không khí đi."

"Út, đây là e ngại chúng ta ăn vợ người sao?" Túc vương phi khoái nhân khoái ngữ (*hào sảng, thẳng tính*), trêu đùa một câu.

"Nào có chuyện đó?" Tiểu tức phụ kia đỏ mặt đứng dậy, liên tục xua tay.

"Nếu là mẫu phi, ta còn thật định muốn ăn lục mợ." Vị mợ này ngại ngùng như vậy, liền khiến trong lòng A Nguyên lầy lăm kỳ.

Tề Kiên hai năm trước đậu Tiến sĩ, nay còn tung hoành trong hàn lâm viện. Có công danh, bộ dáng cũng rất tốt, lại còn là công tử đại thế gia, Anh quốc công cũng không phải người keo kiệt, mỗi ngày đều cho vị đệ đệ duy nhất này ăn mặc ngăn nắp xinh đẹp, vừa nhìn là biết có tiền. Một cô gia thập toàn thập mỹ như vậy, ai không động tâm chứ? Chỉ vừa để xuống mỹ thiếu niên này trước mặt Trịnh các lão, hơn nữa trình bày học vấn thi tử tranh chữ đồ ăn... Khụ, cái cuối cùng Tề Kiên còn chưa kịp phát huy, Trịnh các lão đã bị cháu rể tốt này chinh phục, đừng nhìn vị Trịnh các lão này nghe nói ở trong triều làm rất không tốt, nhưng hành động rất nhanh chóng, nhanh nhẩu thay đổi ngày sinh tháng đẻ, được một quẻ ông trời tác hợp, không nói hai lời, liền định sẵn hôn sự cho cháu gái mình.

Toàn bộ quá trình hết sức nhanh chóng, lại còn do Trịnh các lão cùng Anh quốc công một tay xử lý, trừ bỏ Tề Kiên lộ mặt một lần, lúc sau, không còn chuyện gì để hấn hám.

Trịnh các lão nghiêm túc bảo thủ, nhưng vị Trịnh thị này, lại thuần lương động lòng người, làm người thuần hiếu, chính là da mặt mỏng, ngại ngùng, y như con dâu nhỏ, thái phu nhân thương không chịu nổi, đều dựa vào người bên ngoài.

Bởi A Nguyên đầu cùng Tề Kiên, Trịnh thị cũng quen biết A Nguyên, lúc này thấy A Nguyên giải vây cho mình, đôi mắt cười cong cong, nắm móng vuốt nhỏ của A Nguyên nhỏ giọng nói với thái phu nhân: "Mẫu thân, ta đưa A Nguyên đi, sẽ trở lại."

"Nơi này có không ít người sa cơ thất thế, người nào phải là đối thủ của các nàng." Thấy Túc vương phi lắc lắc nhẹ tay mình, thái phu nhân chỉ ôn hòa nói: "Đi cùng nàng ra chỗ nhóm nữ nhi bàn luận thi văn âm nhạc, so với cùng nàng ở đây tốt hơn nhiều."

"Hóa ra, chúng ta đã sớm thất sủng." Phu nhân Thành Dương bá giang tám khăn che mặt, ai ai than thở một tiếng.

Khuê nữ này dưới gối thái phu nhân, ở ngoài đều thập phần ôn trọng cẩn thận, chỉ có trước mặt thái phu nhân toàn là bộ dáng Thiên ma tinh hạ phạm, thái phu nhân chỉ vào phu nhân Thành Dương bá khoe mẽ nói không ra lời, hồi lâu mới cười nói: "Người bốn cột như vậy, cũng không biết bá gia nhà người tiêu thụ người thế nào."

"Ta tự nhiên là tốt, lời này của ngài, chỉ nên đi hỏi người khác." Nói đến hai chữ 'Người khác', phu nhân Thành Dương bá xoay chuyển ánh mắt, chế nhạo rơi vào vài vị di cốt dạ của A Nguyên, làm mỗi người đều tiến lại vừa giận vừa cười đầy nàng.

Quả nhiên đều là người sa cơ thất thế.

Nàng dâu nhỏ Trịnh thị non nớt nào có thể đỡ nổi cái này, A Nguyên kéo đi, cũng đi theo ra khỏi phòng, sau lưng liền thấy Tề Kiên cười hi hi đi theo ra ngoài, không có ý tốt nhìn bé mập này, đang muốn dùng dáng người thon thả đã kích công chưa béo một chút, xa xa lại thấy một thiếu niên mỹ mạo tiến lại đây, nhìn nụ cười trên mặt A Dung, Tề Kiên thấp giọng ho một tiếng: "Cái kia, ta đi thư phòng có chút chuyện, không đi cùng các người nữa." Nói xong, tránh được A Dung, hướng chỗ khác mà đi.

Lục cậu mới không muốn thừa nhận, sợ A Dung xấu xa này đâu!

A Dung hôm nay mặc một bộ thường phục xanh sẫm, trên áo còn có hình thanh trúc, màu xanh sẫm càng làm nổi bật thêm gương mặt vốn trắng nõn nhìn thật đẹp, A Nguyên nhìn từ xa xa, đều cảm thấy một cổ trúc tử thanh hương đập vào mặt. A Dung một đường tiến lại, thỉnh an Trịnh thị trước, rồi mới cúi đầu nhìn A Nguyên cười nói: "Ta nghĩ người sẽ đi ra, nên tới đón người." Nói xong, thấy A Nguyên tự mình rút tiểu móng vuốt từ tay Trịnh thị ra đặt trong tay mình, khoe mắt đuôi lông mày đều mang theo ý cười, cúi người lau miệng cho A Nguyên, nhỏ giọng cười nói: "Ăn điểm tâm, lại không chùi miệng."

"Này, không phải còn có người sao." Công chúa điện hạ thật vô si nói.

"Nói như vậy, cũng không sai." A Dung nghiêng đầu nghĩ nghĩ, ý cười ngập tràn trong mắt.

Trịnh thị biết hai đứa nhỏ này thân cận từ nhỏ, lúc này chỉ cười nhỏ giọng nói: "Bằng không, để A Dung mang A Nguyên trở về, ta..."

"Đi xem lục cậu, đúng hay không?" A Nguyên tròn mắt chuyển loạn nghĩ tới mối hận đoạt cao với Tề Kiên, liền lộ ra ý cười thông suốt xấu xa.

Mặt Trịnh thị đỏ lên, nàng đang muốn biện giải vài câu, lại thấy được cách đó không xa, có mấy nữ quyến lại đây, A Nguyên cũng thăm dò nhìn lại, liền thấy Trần Hoàn trong mắt mang theo vài phần bất đắc dĩ tiến lại đây, bên cạnh nàng, còn có một thái thái tuổi tác không nhỏ, sau lưng hai người, quả nhiên là một thiếu nữ mỹ mạo tuyệt luân đi theo, người nhỏ sức yếu, lại có vài phần phong lưu khí độ, giai nhân tuyệt sắc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chương 53

Nói vậy đây chính là người trong miệng Trần Hoàn, em gái chồng mà bà bà Trần Hoàn muốn kết thân với thế gia dòng dõi.

A Nguyên nghiêm túc nhìn vị mỹ nhân này, chỉ cảm thấy mi mắt nàng như họa, trong mắt buốt giá vô cùng. Trong liên nghĩ không biết Vương gia làm sao có vận c*t chó như vậy, người này hồ đồ, nhưng trong nhóm nữ nhi đáng về lại mỹ mạo hơn người như vậy. Không nói tiểu thư trước mắt dung mạo thật đẹp, A Nguyên từ khi ra đời tới nay ngắm bao nhiêu nữ nhi, chỉ có Tường Như Vân có thể cân sức ngang tài với nàng, mà là Vương quý nhân ở trong cung kia đã không có đầu óc còn thích giả bộ, đều là nhất đẳng tuyệt sắc. Trong lòng thâm nhũ cũng khó trách Vương gia tâm tâm niệm niệm nghĩ đem khuê nữ đều gả vào nhà cao quý, thật sự điều kiện này quá tốt, gả chỗ kém thật là đáng tiếc.

Nhưng mà vừa chạm mặt, A Nguyên liền thấy trong mắt vị tiểu thư Vương gia này cũng mang theo vài phần bất đắc dĩ cùng mâu thuẫn, lòng nghi hoặc một tiếng, sau chỉ đối với Trần Hoàn kêu: "Biểu tỷ!"

"Ta hôm nay đến muộn." Trần Hoàn có chút đau đầu xoa xoa khoeo mắt mình.

Đối với bà bà muốn leo lên phủ Anh quốc công, em gái chồng lại nói cái gì cũng không phối hợp, không muốn đi dọa người, Trần Hoàn kẹp ở bên trong cảm thấy đủ quá rồi.

Chỉ nghĩ tới em gái chồng là người hiểu chuyện khó có được, nhìn rõ ràng thân phận của bản thân, không nghĩ tới leo lên quyền quý, trong lòng nàng cũng chẳng sợ hôn sự với phủ Anh quốc công không thành, tốt xấu mang theo nàng đi các nơi một chút, lọt vào mắt vị phu nhân nào, cũng có cái tiền đồ tốt, thế này mới lôi kéo được nữ hài nhi muốn khóc nháo đòi thất cô đi, một đường đến phủ Anh quốc công, thấy A Nguyên biết tiểu biểu muội này không phải người giận chó đánh mèo, chỉ quay đầu nói với em gái chồng bị ánh mắt kỳ dị của hạ nhân phủ Anh quốc công nhìn nhìn mà muốn che mặt lại: "Tốt xấu gì thì cũng đã tới, để biểu muội dẫn người đi trò chuyện?"

Lại nói với A Nguyên: "Đây là muội muội nhà ta, khuê phòng gọi một tiếng Diên tỷ."

Không phải thân thích gì, còn tới cửa đại gia tộc dẫn nữ nhi chưa xuất giá lại đây, tâm tư này quả thực đã quá rõ ràng, A Nguyên cảm thấy vị tiểu thư Vương gia này chỉ hận không thể tìm được cái hố chui vào, trong lòng kỳ lạ nàng bất đồng với Vương quý nhân, chỉ cười nói: "Đều là thân thích, biểu tỷ vào trong nói chuyện cùng thái phu nhân, ta mang Vương quý nhân đi gặp các tỷ muội." Cảm giác ánh mắt bà bà của Trần Hoàn có chút bất thiện đường lại trên người mình, rồi Vương Diên kia hướng mình cảm kích cười, khoeo miệng cũng nở nụ cười.

A Nguyên trước nay không phải người giận chó đánh mèo, Vương quý nhân là Vương quý nhân, Vương Diên là Vương Diên, oan có đầu nợ có chủ, Vương Diên khách khí với nàng, nàng tự nhiên cũng sẽ không quét mặt mũi Trần Hoàn đi.

"Bản, bản vương cũng đi." Phụng Minh mắt thấy A Nguyên chạy về phía biểu tỷ, tổng lòng ngứa ngáy chút, chỉ muốn lập tức cùng đi ra ngoài, lại sợ lộ ra dấu vết gì, rồi rầm đi đã lâu, rồi mới len lén đi ra, thấy A Nguyên còn chưa đi, vội vàng đi tới, nói với A Dung: "Lục ca nhanh như vậy đã không thấy tăm hơi, mà thôi mà thôi, ta vẫn cùng người đi thôi."

Luôn mồm lục ca lục ca, tứ hoàng huynh người thật sự là đại trượng phu sao?

Mặt bánh bao của A Nguyên vận vẹo một chút.

Phụng Minh nháy mắt hiện thân, dắt bà bà Trần Hoàn sáng rực lên.

Vị lão phu nhân này cũng mặc kệ người bên ngoài, sắc mặt vui mừng đến trước mặt Phụng Minh hành lễ, trong ánh mắt mạc danh kỳ diệu (*không hiểu gì cả*) của Phụng Minh, một phen liền đem mỹ nhân mặt vận vẹo khó coi Vương Diên chop tới trước mặt hân, mang theo vài phần kích động nói: "Thần phụ Vương thị, thỉnh an Vương gia." Thấy Phụng Minh không hiểu làm sao, chỉ nhắc nhở: "Nhà ta trong cung, cũng có quý nhân, chính là Vương quý nhân nương nương." Thấy Phụng Minh bưng tỉnh đại ngộ, sau chân mày hơi nhíu lại, nàng đối với con gái mình rất có lòng tin, chỉ vào Vương Diên mỉm cười nói: "Đây là con gái độc nhất của thần phụ Diên..."

"Khuê danh nữ quyền, nào có thể để nam nhân bên ngoài biết được!" Phụng Minh tuy rằng chân chất, nhưng cũng không phải đứa ngốc, nào không rõ đây là có người mơ tưởng muốn làm mẹ vợ mình chứ, nhất thời ngôn từ chính nghĩa nói: "Phu nhân vừa vào kinh, còn không biết quy củ trong kinh, lần này may là bản vương, lần sau, chớ nên như thế!" Ồi xong, vẫy vẫy tay, chẳng liếc mắt nhìn Vương Diên đã lập tức đi.

A Nguyên liền thấy Vương Diên vẫn cúi đầu, thờ phào một hơi.

"Mẫu phi vị vương gia kia, là Đức phi nương nương trong cung." Trần Hoàn lòng nói bà bà nghe nói rất có khí khái này, gặp được quyền quý đều có chuyện như vậy, nên cười thấp giọng nói: "Mẫu thân trước mặt hân, xưng quý nhân nương nương, có chút bất kính." Một cái quý nhân nho nhỏ, một tiếng tiểu chủ nhân không tề, còn nương nương sao, thật muốn các nữ nhân hậu cung giết chết đúng không?

"Đi nhanh đi." Trần Hoàn chỉ đối với A Nguyên lộ ra biểu tình thỉnh cầu, A Nguyên nhảy bèn nhìn mẹ con này khác biệt nhau, cũng không nghĩ Trần Hoàn còn dọa người như vậy, nhìn nhìn Vương Diên, thấy nàng nghiêng đầu có chút áy náy cười với mình, cũng mang theo vài phần thỉnh cầu, cúi đầu nghĩ nghĩ, lại vụng trộm nhìn A Dung, thấy thiếu niên này chưa để ý mỹ nhân tuyệt sắc trước mắt, vẫn luôn mỉm cười nhìn mình, ánh mắt đẹp kia, chỉ có bóng hình mình, chẳng biết tại sao tổng lòng vui vẻ chỉ muốn bay lên, cúi đầu cười hai tiếng, rồi mới hướng tới Vương Diên cười nói: "Vương tỷ tỷ đi cùng ta nha."

"Đa tạ công chúa." Trần Hoàn có thể gọi A Nguyên một tiếng 'Biểu muội', Vương Diên tự nhận mình không có mặt mũi lớn như vậy, vội vàng cung kính nói.

Người này, thật sự bất đồng với Vương quý nhân a.

A Nguyên chỉ cười cười, để A Dung nắm tay, dẫn Vương Diên hướng đến hoa viên phủ Anh quốc công. Vương Diên mắt thấy hai người này thân mật như vậy, tuy cảm thấy có chút cổ quái, lại không dồng dài, tự tại nhìn cảnh sắc trong viện, nửa điểm ngại ngùng cũng không có, miệng thở dài nói: "Quả nhiên là cảnh sắc tuyệt diệu." thấy A Nguyên quay đầu nhìn nàng, liền làm mặt quỷ cười: "So với nhà ta đẹp hơn nhiều." Nàng lúc này hình như lộ rõ tâm tình, còn là một nữ tử thích nói đùa, so với vừa rồi còn sống động hơn.

A Nguyên đối với cảnh sắc gì đó chú ý không lớn, nàng càng để ý làm bảo bối ngoan ăn ngon ngủ tốt hơn, bất quá Vương Diên mỹ mạo tươi đẹp, cũng làm nàng sinh ra chút hảo cảm, liền cùng nàng đi lung tung trong sân, vừa đi vừa như lơ đãng hỏi: "Biểu tỷ ta, ở trong nhà có kính cần nghe lời?" A Dung một bên mỉm cười nhìn nàng một cái, ngắt một đoá hoa đỏ cài trên đai lưng A Nguyên.

"Tẩu tử rất tốt, nhà ta không có tiền, trước khi đường tỷ chưa tiến cung, đều là dùng đồ cưới của tẩu tử mà sống." Vương Diên đỉnh đạc nói: "Nay, đường tỷ ở trong cung được hưởng vinh hoa phú quý, lại cũng thể thường xuyên được ban thưởng, hưởng hồ trong cung lệnh xuống gì đó, không thể đòi tiền, trong nhà vẫn phải dựa vào tẩu tử." Đối với cha mẹ nhà mình khổ thân chết vì sĩ diện, ăn của tẩu tử còn muốn biểu hiện khí khái thanh cao, Vương Diên cũng không muốn gia nhập.

Chiếm chỗ tốt của người ta, chính là chiếm, có mặt dùng đồ cưới tẩu tử, vì sao không có mặt thừa nhận?

A Nguyên bị sự ngay thẳng của cô nương này dọa sợ ngây người, cũng cảm thấy chính mình mới vừa rồi có hơi lòng dạ hẹp hòi, liền thu lại ý thăm dò vừa nãy, trình trọng nói: "Là ta xem thường người." Không nghĩ tới còn thật là cha mẹ sinh con trời sinh tính, tính nết Vương Diên lại như vậy.

"Công chúa điện hạ thấy qua đường tỷ của ta, thấy qua cha mẹ ta, dĩ nhiên phải cẩn thận chút." Vương Diên lại không lưu tâm, chỉ nhiu mảy nói: "Chỉ là, ta không có tâm từ trên quý phủ, nếu mẫu thân ta có chỗ nào va chạm, kính xin quý phủ không lấy làm phiền lòng." Nàng dáng vẻ tốt, nhưng đầu năm nay mỹ nhân chỉ có hơn, thanh lâu sở quán không biết bao nhiêu, chỉ luận gia thế, nàng cũng chẳng đáng nhìn, tại đây trong kinh chỉ là con tôm con tép mà thôi. Huống chi vị đường tỷ kia của nàng tuy rằng nhận sủng ái, nhưng nay chỉ là quý nhân, sủng ái để vương dành cho nàng chẳng đáng giá là bao, ngày nào đó thất sủng, liền ốc không mang nổi mình ốc.

Huống hồ Vương Diên cảm thấy, Vương gia bữa bãi quá sớm.

Hoàng Hậu nương nương có hai vị đích tử, nhà mẹ đẻ thu liễm mà sống, nhà mẹ đẻ của một quý nhân mơ mộng quốc cữu gia cái gì.

Đừng nói Vương quý nhân còn chưa sinh con, một thai này nam hay nữ đều không tốt, hơn nữa hoàng tử tông cung nay chia ba bảy loại. Tam hoàng tử lớn tuổi, vì sao chỉ phong quận vương, mà tuổi tác hẳn so với tiểu tử hoàng tử còn lớn hơn? Còn không phải bởi vì, mẹ đẻ tam hoàng tử là tần, mẫu thân tử hoàng tử là Đức phi đứng đầu tử phi sao?

Chỉ là này nọ đó, nàng đều đã nói qua người trong nhà, bị mẫu thân tổ mẫu mắng cho một hồi, nói nàng không đồng lòng với người thân, làm Vương Diên vô cùng bất đắc dĩ.

Mới vừa rồi còn muốn leo lên Thành vương, tin hay không nếu lười này ra ngoài, Đức phi trong cung có thể cho cả nhà một đường đi tìm chết?

Nghĩ đến đây, Vương Diên liền thoải mái nói: "Cao môn gả nữ, thấp môn cứu phụ*! Gia thế nhà ta chẳng đáng nhìn, ta cũng không muốn miễn cưỡng gả vào thế gia." Đại gia tộc như thế, đều là nhìn đồ ăn của người ta, không có gia thế tốt, còn muốn len vào đại gia tộc.

Cao môn gả nữ, thấp môn cưới phụ (gả cao cưới thấp): Câu này ý nói cha mẹ nào cũng muốn con gái mình gả vào nhà tốt để hưởng phúc

Thúc đẩy cùng chèn ép có thể khiến người đi tìm chết.

A Nguyên cười khan hai tiếng, lặng lẽ đốt vàng mã điều vãn cho Vương quý nhân trong cung còn ôm hy vọng với đường muội này.

Tư tưởng không đồng nhất, thật khiến người ta thương cảm nha.

"Nói gì vậy, đều là bạn tốt, chúng ta chơi đùa với nhau mới đúng." A Nguyên không nên nhận thế nào, chẳng lẽ muốn nàng nói: "Đường tỷ nguoi ngay lập tức sẽ thất sủng, nghĩ gả cao môn chính là mơ mộng hão huyền"? Bất quá tính tình Vương Diên thật hợp ý nàng, lúc này hí hửng cười nói: "Huống hồ những chuyện này thật làm lòng người bạn tâm, phiền chán nha, không dễ dàng ra ngoài, chúng ta chỉ nói chuyện vui vẻ, đúng không?"

"Công chúa nói rất đúng." Vương Diên bị mẹ ruột áp bức vỗ tay cười một tiếng, sau có chút bận tâm nói: "Bối nhà ta vô duyên vô cớ, tùy tiền đến, có phải không được tốt hay không?" Vì hôn sự nàng, Vương gia ở kinh thành gần như thành trò cười, nàng dĩ nhiên nhìn ra được, nhà người ta đứng đắn chút, đều khinh thường Vương gia tung tăng nhảy nhót như vậy, bởi vậy có chút lo lắng.

"Biểu tỷ đưa nguoi đến, chính là tâm ý của nàng." A Nguyên mỹ tư tư đùa nghịch đoá hoa trên đai lưng, dẫn Vương Diên đến hậu viện, đi vào, liền thấy mấy bàn tiệc dài, trên bàn đều là vài vị biểu tỷ nhà mình.

"Vị muội muội này là?" Vương Diên lúc không nói chuyện, quả nhiên là mỹ nhân liễu yếu mảnh mai đu đưa theo gió, lúc này trong lòng nàng lại thấp thỏm, bởi vậy không mở miệng, mặt mày còn mang theo vài phần thanh sầu, Tề Thiện chưa thấy qua cô nương nào nàng gọi mà lại bị dọa cho đứng sững, có

chút không dám nói chuyện lớn tiếng, e ngại thổi bay mất mỹ nhân đơn bạc này, chỉ là thấy mỹ mạo của nàng, Tề Thiện nhìn không được nhìn Tường Như Vân, chỉ cảm thấy hai người này đều mỏng manh thuần khiết, lại thấy A Nguyên đối với Vương Diên thái độ không tồi, ôn hòa cười nói: "Nơi này của chúng ta, khi nào lại có thêm một tiên nữ đến vậy?"

Quả nhiên các tỷ muội đều tụ lại đây, vây quanh Vương Diên lấy làm kỳ, lại đẩy nàng đến bên người Tường Như Vân, hai mỹ nhân tuyệt sắc ở cùng một chỗ, lực sát thương đi lên không ngừng, làm A Nguyên ở phía sau che mắt mình lại lăm lăm: "Bản cung, bản cung về sau so với các nàng còn dễ nhìn hơn!" Ngày làm mỹ nhân, thật đau cũng thật vui sướng nha.

"Nhất định rồi." A Dung am hiểu nhất mở mắt nói dối, bất quá công chúa điện hạ nghe xong, trong lòng cảm thấy thật là xinh đẹp.

Các tỷ muội nhìn ngắm qua, tuy đối với thân phận Vương Diên còn chút khúc mắc, nhưng đến cùng đều là nữ nhân, chỉ trong chớp lát, Vương Diên hòa mình vào nhóm nữ nhi. Phát hiện sau lưng đáng vẻ cô nương nhu nhược, lại là tính tình lạnh lẽo sáng sủa, mọi người đều càng vui vẻ, chỉ hận Vương Diên lần sau gặp lại.

A Nguyên được A Dung đưa lại đây, liền nhìn hẩn đi ra nơi khác, hiển nhiên là đến chỗ các thiếu gia trong phủ gặp nhau, chẳng biết tại sao có chút lưu luyến không rời, chỉ là công chúa điện hạ là người thế nào? Mạnh miệng! Chỉ trốn trong ngực Tề Thiện vụng trộm nhìn A Dung rời đi, rồi mới chui ra ngoài ăn uống, thuận tiện nói chút chuyện bát quái cùng bọn tỷ muội. Nghe ngóng bên ngoài cái gì mà huynh đệ hầu phủ Trường Bình Hầu chia nhà suýt nữa đánh nhau sứt đầu mẻ trán, còn có cái gì thiên kim ngự sử gia tình cờ gặp được công tử đạo đài gia, nhất kiến chung tình, ước hẹn hoàng hôn, bị người bắt gặp tai chỗ gây dư luận xôn xao, A Nguyên cảm thấy chuyện này ra khỏi cung, biết được nhiều bát quái như vậy, đích thực làm công chúa điện hạ thật hạnh phúc.

Nhìn A Nguyên vẻ mặt bất cần nâng chén bạch ngọc uống trà, đôi tai nhỏ vẫn nghe ngóng động đậy, Tề Thiện chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, bảo nàng ăn ít một chút, đùa nàng cười nói: "Người im lặng như vậy, ta thật hoang mang."

"Biểu tỷ chỉ biết cười ta, về sau sẽ có lúc ta cười người." A Nguyên ngoan ngoãn buông chén trà xuống, hể hể nhìn nụ cười trên khuôn mặt ôn hòa của Tề Thiện, nghĩ đến Phượng Minh khổ sở trong lòng, liền cảm thấy đây là thời điểm hoàng muội nên rút dao tương trợ, bâng quơ hỏi: "Đại tiểu tỷ đính kết với nhị ca ca ta, nhị tỷ tỷ có người trong lòng hay không?" Nếu thực sự là có, Phượng Minh liền trực tiếp 'Không tu kiếp này tu kiếp sau!'

"Hồn nháo." Tề Thiện cốc cái đầu nhỏ của A Nguyên, mới nhẹ giọng nói: "Đây là lời nữ hài nhi có thể nói sao?" Thấy A Nguyên ôm tay mình liên tục cầu xin tha thứ, đến cùng chỉ hơi lắc lắc đầu, trên khuôn mặt chợt phỉếm hồng.

Không có, tốt quá rồi.

Tiểu nhân trong lòng A Nguyên bái lạy lão thiên, mặt bánh bao nâng lên nhỏ giọng nói: "Câu cũng thật là, khi nào nhị biểu tỷ mới có chốn về đây?" Nghĩ nghĩ Tề Thiện yêu thích, nàng liền ho một tiếng: "Nhị biểu tỷ cùng với tứ hoàng huynh ta là đồng bệnh tương liên, tứ hoàng huynh cũng đã lớn, hoàng bá phụ còn chưa tứ hôn cho hẩn, tuy rằng tứ hoàng huynh là người cổ chấp, chỉ nói cái gì mà 'Đòi này chỉ một người là đủ.' " A Nguyên nghiêm túc một chút, rồi mới tiếp tục nói: "Bất quá người thành thật như vậy, lại còn cổ chấp, nhị biểu tỷ người nói xem làm sao bây giờ?"

Tề Thiện cười như không cười nhìn bé mập này đầu gật gù, qua một lát, A Nguyên chợt dạ, mắt chớp chớp lắc lắc thân thể nhỏ đứng ngồi không yên nói: "Biểu tỷ nhìn ta như vậy, ta sẽ ngưng ngưng."

"Thành vương rất tốt, cũng có quan hệ gì tới ta?" Tề Thiện không phải người ngu, lúc này chỉ hỏi: "Người đã ở trước mặt ta, nhắc đến hẩn mấy lần, trong này, có duyên cớ gì?"

Biểu tỷ sâu sắc như vậy, đích thực khiến biểu muội khó làm việc nha.

A Nguyên tội nghiệp nhìn Tề Thiện đang cúi đầu nhìn nàng, xua xua ngón tay béo nhỏ giọng nói: "Cái này... Ta không phải phản đồ." Lần đầu tiên thổ lộ lại do muội muội thuật lại, sau này chỉ sợ Phượng Minh mỗi lần nhớ tới mặt đỏ như máu mặt.

Tề Thiện nhìn thoáng qua A Nguyên lần nữa, lắc đầu cười, chuyển chủ đề khác.

Đối với Phượng Minh, nàng thật có chút ấn tượng, đặc biệt ngày hôm trước, mẫu thân hàm súc hỏi nàng một hồi, trước đó thấy qua Thành vương, đối với vị này có ý kiến gì, làm Tề Thiện biết ít nhiều ý tứ bên tông. Nghe được hôm nay Phượng Minh không thành tự đến, nay A Nguyên còn gấp rút thay Phượng Minh nói lời hay, nàng lại nghĩ tới ngày đó lần đầu tiên gặp nhau, người nọ bối rối mà đi, đắm sầm vào cây, nhìn không được nở nụ cười, tuy chưa có nảy sinh tình cảm với Phượng Minh, nhưng cảm thấy tâm người này thuần lương chân thành, là người có thể giao phó chung thân đại sự.

Nay, còn muốn tiểu biểu muội nói tơ hồng, cũng làm Tề Thiện cảm thấy thú vị, lại có chút tiếc nuối.

Thích như vậy, vì sao không dám tự mình đến trước mặt nàng, tự mình nói cho nàng biết?

A Nguyên nghiêng đầu nhìn lên Tề Thiện một chút, thấy nàng tươi cười, cũng không có gì không vui, thế này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, len lén đứng dậy, nghĩ muốn đi báo Phượng Minh chuẩn bị tốt, vợ tương lai của hẩn tựa hồ đã biết, còn không nhanh chóng đưa về nhà!

Thấy nàng len lén trốn, Tề Thiện cũng không vạch trần, chỉ kêu nha đầu đi cùng A Nguyên, cũng như nhau.

A Nguyên đi trong hậu viện chốc lát, nhưng không tìm được đám người A Dung, tổng lòng đang cảm thấy tò mò, liền thấy một loạt phòng ở đằng trước, thật là viện Tề Kiên, giật mình, nàng liền sinh ra ý tưởng xấu xa, cũng không vội tìm Phượng Minh, hướng tới thư phòng Tề Kiên khinh xa thực lộ (*xe nhẹ chạy đường quen=quá quen thuộc*) mà đi, vung tay béo bảo bọn nha đầu đều tránh ra, chính mình ghé vào cửa sổ ngoài thư phòng len lén nhìn, liền

thấy lục cậu này từ một ngăn ô vuông bí mật hiện ra một túi giấy, vừa mở ra, A Nguyên liền ngửi thấy mùi thịt, Tề Kiên tựa hồ nhâm nhi một chút rượu, sau, mò đến đưa mấy khối thịt vào miệng, phần còn sót lại gói kỹ lần nữa, đặt về ô vuông nhỏ như trước, thuận tiện thả lên trên vài cuốn sách.

Cao thù, cao thù nha!

A Nguyên gật gù liên tục.

Thanh niên tuấn tú bên trong vừa hừ hừ vừa hài lòng nhai thịt khô ăn.

A Nguyên thấy lục cậu đã vậy còn quá thích ý, trong lòng cực ghen tị, leo xuống thật nhanh, điềm mũi chân đi ra khỏi viện Tề Kiên, nhìn người khác ăn thịt đối với nàng quả thực quá ngược (*ngược đãi ý q*), nay nhu cầu cấp bách là cần A Dung an ủi, đi được vài bước, liền thấy Anh quốc công đang trước bước nhanh mà đến, vội vàng thỉnh an vị cậu này, để Anh quốc công cúi người sờ sờ tóc nàng, tò mò hỏi: "Cậu đang đi nơi nào vậy?"

"Nhị ngoại tổ phụ của ngươi trở lại, ta đi gọi lục cậu ngươi." Anh quốc công ôn hòa nắm tay A Nguyên, trong ánh mắt phiêu di của A nguyên hỏi: "Hắn ở trong thư phòng?" Thấy A Nguyên gật, hắn liền hỏi: "Ồ trong cung, có chịu ủy khuất không?" Thấy A Nguyên lắc đầu, Anh quốc công mỉm cười nói: "Cô nương phủ Anh quốc công, mặc kệ đi chỗ nào, đều không thể chịu khổ, biết không?"

"Cậu yên tâm, có hoàng bá phụ ở đây, trong cung có người dám linh tinh với ta còn chưa sinh ra đâu!" A Nguyên cảm thấy nếu cùng cậu ôm một cái đùi, tất yếu nên nói vài lời hay cho cái đùi, cười hi hi nói: "Hoàng bá phụ tốt như vậy, đối với ta và cậu luôn thật chăm sóc, ai dám làm phiền hoàng bá phụ đâu?" Làm Anh quốc công cười một tiếng, nàng vội vàng nói: "Tam hoàng huynh lần này vậy mà tặng Quan Âm phi thủy, thọ lễ tốt như vậy, chỉ sợ sinh thân hoàng bá phụ còn không có hào phóng như vậy, lễ hạ vu nhân tất có sở cầu (*đưa lễ cho người, hẳn có điều cần nhờ*), cậu cần coi chừng."

"Đưa nhỏ lấu cá." Anh quốc công mỉm cười nói: "Ta trước đây là hậu bối của Hoàng thượng, chớ lo lắng." Phụng Đồng nhìn diễn xuất 'Nhân vương', chỉ làm Anh quốc công xem muốn cười, chỉ vì không nguyện ý nhìn bộ mặt làm tịch kia của hắn, bởi vậy mới tìm cớ đi ra, lúc này thấy A Nguyên rõ ràng, cười nói: "Trên đời này, yến hội nơi nào có ăn mà không phải trả tiền đâu? Đạo lý này, cậu vẫn hiểu."

"Là ta đa tâm rồi." Cậu thông minh hơn rất nhiều người nha, dự được hoàng bá phụ mỗi lần nghe hắn đều tươi cười, A Nguyên cảm chính mình chính là hạt bận tâm.

"Ngươi biết nói cái này với cậu, cậu rất cao hứng." Anh quốc công vỗ vỗ đầu nàng, không hề lên tiếng, chỉ đi đến bên ngoài thư phòng Tề Kiên, thấy trận địa bên ngoài như sẵn sàng đón quân địch, vài tên tiểu tư giữ cửa, chợt nhíu mày hỏi: "Đều đứng ở chỗ này làm cái gì?" Vừa nói, vừa đẩy cửa thư phòng ra, liền thấy Tề Kiên lúc này nghiêm trang đứng sau án thư cử bút viết chữ, chợt nhíu mày: "Đại thọ mẫu thân, còn dụng công như vậy?"

"Chăm học không biết mệt, chăm học không biết mệt." Tề Kiên lặng lẽ lau tay một cái, thế này mới cười lạnh nói.

A Nguyên không có vào, chỉ ghé vào cạnh cửa, nhìn Anh quốc công bước chân vào thư phòng, nhìn xung quanh một lần, Tề Kiên phía sau nhắm mắt theo đuôi, mấy tiểu tư bên ngoài cả người phát run, trong lòng nghĩ, liền cười hắc hắc, thật xanh lầy xuống hà bao nhỏ của mình, từ bên trong lộ ra hai khối bò khô cung đình bí chế, cắm vào tay nhỏ cúi người, im lặng xuống dưới bàn chân Anh quốc công, vừa vịn, còn đối diện với cái ô vuông vừa này. Làm xong chuyện xấu, A Nguyên mới lui một bên đám tiểu tư còn đang sợ ngây người.

Anh quốc công lùi về sau, liền dẫm phải một vật thể không rõ, nhấc chân, cúi đầu, sau, về mặt ôn hòa tươi cười đối với Tề Kiên trợn mắt há mồm hỏi: "Đây là cái gì, hử?"

"Tam... tam ca!" Tề Kiên chết oan, kia là cái gì, hắn rõ ràng cắt kỹ tất cả thịt khô rồi cơ mà!

"Cái này không phải của ta!" Nghĩ tới rau xanh trong tương lai, Tề Kiên mặt tái mét, cầu xin tha thứ: "Thịt khô trong thư phòng ta, nó, nó, đều cắt thành khối vuông!" Cái này, là tròn!

Anh quốc công... Ha Ha.

A Nguyên cười chết mất, tự che mình lui ra sau cửa nghe tiếng kêu thảm thiết của lục cậu bên tông, vừa lau nước mắt vừa đứng dậy, sau, liền thấy đứng trước mặt mình, một lão nhân gia không biết xuất hiện từ lúc nào biểu tình khó tả đang nhìn mình bằng ánh mắt cổ quái, chậm rãi bùng kín mắt mình, cười xấu xa biến thành khóc bi thương: "A Nguyên, A Nguyên chân tâm thương lục cậu nha!"

Ánh mắt lão nhân kia, càng kỳ dị...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Chương 54

Không nghe thấy phía đối diện truyền tới âm thanh gì, A Nguyên mở ra tiểu móng vuốt lên lên nhìn, liền thấy lão nhân đối diện, đang dùng ánh mắt hứng thú đảo dạt nhìn mình.

Đây là một lão nhân gia rất đẹp, tuy rằng đã lớn tuổi, nhưng cũng không làm uy phong của hần phai màu. A Nguyên thấy vị, trong lòng liền sinh ra hảo cảm, đang muốn lại nói chuyện, thì thấy lão nhân gia đặt ngón trỏ lên miệng, ra hiệu trật tự. Lòng đang cảm thấy tò mò, A Nguyên đã nhìn thấy động tác lão đầu này thập phần nhanh nhẹn, một bước đã đến bên này, ghé vào bên người A Nguyên sau cửa, nhỏ giọng nói: "Ha ha, tiểu Lục lại bị Tranh Nhi chinh? Thú vị như vậy, vì sao không ai đến nói cho bản thái lão gia?"

Quả thực chính là quá bất hiểu!

A Nguyên:...

Đám tiểu tư:...

"Vị lão gia gia này..." A Nguyên cảm thấy mình đã rất xấu, không nghĩ tới thể mà núi cao còn có núi cao hơn, khoe miệng hơi run rẩy, chợt thấy lão đầu này kéo nàng lại bên người, thấp giọng nói: "Không cần bại lộ!" Vừa hồi phủ thì nhìn thấy chuyện hay này, ông trời thật dài hần không tệ!

Một đám tiểu tư lúc này hai chân như nhũn ra, biết rõ dưới tình huống như vậy, hô to một tiếng giải cứu Lục gia chủ tử của bọn hần bên trong, không bằng đắc tội lão thái gia quốc công gia cộng thêm cô công chúa xấu xa, vẫn lặng lẽ làm vật trang trí để ba vị này sáng khoái rồi ngày hôm sau Lục gia thu thập bọn họ cũng được.

Tóm lại, đều khổ như nhau.

Bên trong, Tề Kiên đã ngoan ngoãn mang ra tất cả thịt bò khô trong thư phòng, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, mắt thấy khoe mắt hần thấp thoáng nước mắt, Anh quốc công cũng không đành lòng, đến cùng thì hần vẫn thương nhất là đệ đệ này, chỉ nhìn người đang lên liếc thịt bò khô, ôn hòa nói: "Người khi còn bé, thái y đã nói qua, không thích hợp ăn những thứ dầu mỡ béo ngậy gì đó, không tốt cho sức khỏe người." Nghe Tề Kiên tội nghiệp lên tiếng, hần sờ sờ tóc đệ đệ, nhét thịt khô vào trong lòng hần ôn hòa nói: "Bất quá, ăn chút thịt khô cũng không thành vấn đề, nào cần tránh người chứ?"

Hần có thể nói, ăn trốn ăn vụng là loại cảm giác rất sung sướng sao?

Tề Kiên không dám, bởi vì chỉ sợ hần vừa nói, ca ca hần sẽ lập tức đánh hần, lúc này thấy Anh quốc công cũng không để ý chuyện này, trong lòng muốn đem tên hăm hại hần treo lên mà quật roi, Tề Kiên liền đáng thương nói: "Không muốn tam ca lại bận tâm vì ta." Trong mắt hần đều là chân thành tha thiết, làm lòng Anh quốc công ấm áp, bất đắc dĩ cười nói: "Lớn rồi, tính còn trẻ con như vậy." Lại lật xem giấy tờ trên bàn Tề Kiên, thấy đều là học hành nghiêm túc, hết sức hài lòng nói, cười nói: "Nhị thúc trở lại, người cùng ta đi nghênh đón."

A Nguyên cảm thấy hai chữ 'Nhị thúc' này cất lên, lão đầu bên cạnh cả người run run.

Tề Kiên vội vàng vâng dạ, nghĩ tới chỗ hiện nay của Trịnh thị, lòng chợt dạ, e sợ Anh quốc công phát hiện bí mật nhỏ của mình, vội vàng nói: "Đi nhanh thôi." Vợ ngân vịn lần đứng trở về lúc này a.

Anh quốc công cảm thấy đệ đệ rất kỳ lạ, bất quá nhị thúc hai người trở về, ai sẽ mất hứng chứ? Không để trong lòng dị trạng của đệ đệ, hai người xoay người chuẩn bị hướng tới ngoại viện. Còn chưa ra khỏi cửa, liền thấy xa xa, Trịnh thị đã cẩn thận tự tay nâng một chén gì đó thơm ngào ngạt tiến vào, nàng nhìn thứ này quá chăm chú, giống như toàn bộ những gì của mình đều ở trong đó, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Lục gia, đây là vịt hầm ta mang đến từ trong phòng bếp, mấy ngày nay chàng gầy quá, nhanh bồi bổ..."

Tề Kiên lặng lẽ roi lệ.

Tức phụ để trong lòng, ngày ngày nghĩ cách để mang thịt cho mình ăn, đây là chuyện đáng hạnh phúc. Bất quá nếu trong chuyện này, còn có tam ca như hồ rình mồi, thì chính là bị kịch. Cảm giác Anh quốc công bên cạnh trầm mặc, Tề Kiên nghẹn ngào một tiếng, lặng thầm xúng một bài ca về rau xanh, biểu đạt một chút tâm tình trong lòng với rau dưa, sau, khi Trịnh thị nhìn thấy Anh quốc công mỉm cười mà chấn động, cúi đầu chịu tội: "Tam ca, ta sai rồi!"

"Vịt hầm không tồi." Anh quốc công ôn hòa nói.

Tề Kiên cảm thấy chính mình thật là tai vạ đến nơi, đang muốn cầu xin tha thứ, liền thấy bóng người chợt lóe chỗ phía cửa, một lão nhân lui ra, mũi giật giật, dùng giọng nói thật hoạt bát đối với Trịnh thị còn đang ngây dại hỏi: "Đây là cái gì nha?" Vừa nói, vừa lấy đi bát vịt hầm này, cười lớn vui vẻ nói: "Vừa nhìn, đã biết đây là vịt béo chưng ba ngày, ta nói này tiểu Lục nhi, người rất biết hưởng thụ đó." Thấy Tề Kiên nhìn hần nháy mắt mà về mặt vụn vụn, lão đầu này ngoắc ngoắc tay ra hiệu cho A Nguyên đang cố tự mình lui thành một viên cầu nói: "Cùng lại đây ném thư?"

Trong ánh mắt oán hận của Tề Kiên, A Nguyên lặng lẽ đi ra, đứng bên cạnh lão đầu, nhìn bát vịt hầm mà nuốt nước miếng.

"Đưa nhỏ này, rất có tiền đồ nha!" Lão đầu tựa như đã trăm năm bán đứng đồng đội, há miệng liền bán A Nguyên đi, càng khiến người ta phát rõ là vừa bán bé mập này đi vừa vui vẻ nhìn nàng, cảm khái nói: "Nhớ năm đó lúc bản lão thái gia ở tuổi này, còn không có lợi hại như này đâu." Trọng yếu là còn biết mình không thể dùng lực, một tay giá họa xong liền băng quan đứng một bên, làm lão đầu nhìn A Nguyên đang cười gượng như bảo bối: "Không hổ là từ trong cung ra! Tay ném bò khô này của người không tồi đâu!"

Ý tứ của lão đầu này, chẳng lẽ cứ từ trong cung thì sẽ giỏi như thế?

Lòng A Nguyên âm u.

"Hóa ra là người!" Có thể tìm được kẻ thù lớn nhất, lúc này Lục cậu lặng lẽ cắn răng, viết cháu gái ngoại này một dấu bút đậm.

"Có tiền đồ như vậy, bá bản lão thái gia làm vì sự nhà?" Giờ phút này, A Nguyên không cần ai giới thiệu cũng hiểu rõ vị này là người nào, lúc này vị nhị thúc của Anh quốc công, đang dùng ánh mắt mong chờ nhìn công chúa mập, chờ đợi nói: "Có bản lão thái gia chỉ bảo, tiểu cô nương, về sau người..."

"Sẽ không ai thêm lấy." Mắt thấy A Nguyên sắp bị dụ dỗ, vẫn là cần cậu ra tay, Anh quốc công ngăn cản tức khắc.

"Thật là nghiệp chướng." Tề Kiên cảm thấy cháu gái hư hỏng như vậy đi theo nhị thúc gian xảo xấu xa hai năm nữa, đây quả thực muốn nghịch thiên luôn a.

Trịnh thị tay chân luống cuống nhìn trái nhìn phải, sau, sợ hãi núp sau phu quân.

Nàng nghĩ tới, lão nhân nhìn thoát rất hiền hòa này, tổ phụ nàng trước khi nàng xuất giá đã nhắc nhở qua, gặp nhị lão thái gia phủ Anh quốc công, cách hẳn xa xa chút.

Nghe nói người này đặc biệt xấu xa, lúc trước mỗi lần dâng tấu chương xong, đều có người muốn truy ra rốt cuộc ai lại có thể xấu xa hơn thế.

Đối mặt bọn tiểu bối bất đắc dĩ, nhị lão thái gia quả thực hoàn toàn không bận tâm. Thấy A Nguyên tuy có chút ừ ừ, nhưng một chút cũng không sợ hãi, liền cảm thấy đứa nhỏ này có tiền đồ, đáng được bồi dưỡng, nhất thời các cháu cũng không nhìn, chỉ lôi kéo tiểu móng vuốt của A Nguyên, muốn cho nàng bắt vịt kia, cười híp mắt nói: "Ăn vào trong bụng, mới là của mình, đúng không?" Thấy A Nguyên định mở miệng, vừa quay đầu, đã dùng thanh âm vô cùng đau đớn nói: "Đây là lúc nào rồi, các người còn ở đây nói linh tinh? Nói xong còn ăn tiệc gì nữa?!"

"Nhị thúc." Anh quốc công vô pháp kháng địch, chỉ có thể thay đổi chiêu, mỉm cười mang theo chút uy hiếp nói: "Nhị thẩm nói, chốc nữa muốn nói chuyện một chút với ngài."

Nói đến lão thê nhà mình, nhị lão thái gia vẫn thật uy phong nháy mắt cứng đờ người, đầu lắc lắc, nghe được Anh quốc công tiếp tục nói: "Nghe thái y nói, nay ngài không hợp đồ bổ? Vịt hầm này..."

Cháu hư hỏng như vậy, thật không có vấn đề?!

Nhị lão thái gia tức giận liếc nhìn đứa cháu đang uy hiếp mình, đoạt lấy từ trong tay A Nguyên, đặt bát vịt vào trong tay một tiểu tư bồi ở bên, cự tuyệt trả lời vấn đề của cháu, hai chân như lướt gió dùng tốc độ chóng mặt biến mất.

A Nguyên sững sờ nhìn vị trưởng bối này, nghĩ đến lúc trước, Từ vương phi nói với nàng về vị nhị lão thái gia này rất khiến người cảm thấy an toàn, giờ đây chỉ thấy, hình tượng anh hùng cao lớn trong lòng kia... càng thêm cao lớn.

"Cậu mang người đi lên phía trước." Bên ngoài lục đục tới cửa hạ thọ lễ quá nhiều, Anh quốc công không có khả năng lúc nào cũng ở nơi này hao tổn sức lực, tuy rằng quan hệ bất hòa đều dẫn đến bởi thọ lễ, nhưng mà phủ Anh quốc công vốn là đại gia tộc, cảnh lá xum xuê, con cháu đầy đàn, chỉ cần là người thân đã rất nhiều rồi, nghĩ nghĩ đến đây, Anh quốc công liền cười cúi đầu sờ tóc A Nguyên nói: "Nếu không thích đi ra đằng trước, thì đi tìm biểu tỷ của người." Cảm giác thấy ánh mắt A Nguyên phiêu di, bộ dáng chột dạ, hắn liền cười hỏi: "Thế nào, người cùng biểu tỷ người, đã phát sinh chuyện gì?"

A Nguyên vừa quay đầu, liền chạm bộ mặt cười dữ tợn của Tề Kiên, thịt mỡ run lên, quyết định ôm chặt chân to thô của cậu, vô sỉ lúi vào trong ngực Anh quốc công, cảm thấy an toàn vô cùng, lặng lẽ bày ra biểu tình thắng lợi với Tề Kiên, rồi mới cười hi hi nói: "Ta nói vài câu với nhị biểu tỷ, vừa vặn chọc nhị biểu tỷ, nay không dám đi qua gặp."

"Chọc?" Anh quốc công như cười như không, véo khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nguyên một phen, thế này mới chậm rãi nói: "Người cùng Thành vương, ngược lại rất tốt."

"Thành vương đúng là cái người thành thật, nay còn quản lý ca ta nữa." Tề Kiên kỳ thật cảm thấy Phượng Minh rất tốt, thấy Anh quốc công cũng không phản đối, liền nói chút lời hay cho vị hoàng tử khổ sở này.

"Có thể khiến cả hai người cùng nhau nói tốt, quả thật có chút đúng." Anh quốc công thấy A Nguyên thật khản trương nhìn mình, liền cười nói: "Nữ tử Tề gia chỉ tuyển phu quân mình thích, nếu hắn có thể làm Thiện Nhi gật đầu, có thể làm Hoàng thượng tứ hôn, có thể họa cái áp (vẽ vịt?) như phụ vương người năm đó cho Thiện Nhi, ta, kỳ thật không có vấn đề gì." Hắn vẫn luôn cảm thấy mình là một người tốt, làm chuyện xấu, đều là người khác không phải.

"Cậu đồng ý?" A Nguyên khoe miệng co quắp một chút, thế mới biết hóa ra phụ vương nhà mình còn có 'Nhớ năm đó' như vậy, khó trách vừa nhắc đến phủ Anh quốc công, Túc vương luôn mặt đỏ như máu.

"Thật, thật cường đại." Rốt cuộc là làm sao làm được? Về sau công chúa điện hạ xuất giá, cũng phải đồng ý với phò mã một chút nha!

"Đứa bé ngoan không thể biết cái này." Anh quốc công sờ sờ đầu A Nguyên, ôm nàng đi ra ngoài, mới đi được nửa đường, liền thấy xa xa một nam tử tuần tú chậm rãi đến, nhìn thấy Anh quốc công, liền mỉm cười tiến lại: "Tam ca, nghe nói trong cung muốn tứ bá nương ngự yến, vừa mới ra cửa cung, liền muốn đến quý phủ chúng ta." Hắn mở miệng là hòa khí ôn nhuận, lại có thêm vài phần quan văn nho nhã, lập tức khiến lòng A Nguyên cảm thấy rất thân cận, huống hồ nam tử này là huynh trưởng thứ xuất cùng cha khác mẹ của Túc vương phi, A Nguyên thân với cậu, thành thật kêu một tiếng: "Tứ cậu."

"A Nguyên." Nam tử danh Tề Tuyên, ôn hòa cười cười, tiến lên ôm A Nguyên lên, giọng cười nói: "Đồ ban thưởng một lát nữa sẽ tới, tam ca đổi xiêm y trước, trịnh trọng chút?" Thấy Anh quốc công gật đầu, hắn tựa hồ dừng một chút, mới nói tiếp: "Ta đã cho người truyền lời tới hậu viện, tam ca không

cần lo lắng."

"Có người ở đây, ta không lo lắng." Tề Tuyên xưa nay khôn khéo, là phụ tá đắc lực của Anh quốc công, nay trong triều huynh đệ hai người hỗ trợ lẫn nhau, rất ăn ý, bởi vậy Anh quốc công chỉ cười cười, rồi nói với A Nguyên đang cố gắng bám lấy cậu nhà mình: "Vật nhỏ này, người đưa đến chỗ Thiện Nhi đi." Nghe Tề Tuyên mang theo ý cười đáp ứng, rồi mới nghiêng đầu liếc mắt nhìn phụ thê Tề Kiên nhắm mắt theo đuôi, nhận được hai người thống nhất hào hạo tươi cười, cũng nghiêng đầu im lặng cười một tiếng, rồi mới thản nhiên đi.

Tề Tuyên lúc trước hay ở ngoài, năm nay vừa mới vào kinh, A Nguyên tuy không tiếp xúc nhiều với hắn, lại cảm giác đây là một người rất dễ nói chuyện, lại hòa nhã, liền chỉ ôm cổ cậu hí hửng cười nói: "Cậu nếu mệt mỏi, có thể thả A Nguyên xuống dưới, A Nguyên có thể tự mình đi." Ngân vận lần dừng đồng ý nha, công chúa điện hạ cảm thấy được cậu ôm thật là cực kỳ thoải mái.

Chút tâm tư này của nàng nào giấu được Tề Tuyên ở chốn quan trường pha trộn, chỉ điểm nhẹ vào trán nàng một cái, lại phân phó Tề Kiên hai câu, liền chân tâm ôm cháu gái thật nặng hướng đến chỗ nữ hài nhi, vừa đi vừa nghe cái miệng nhỏ nhắn của A Nguyên huyền thuyên không ngừng: "Mới vừa rồi Vương gia đưa tới một mỹ nhân, rất đẹp mắt! Không khác biểu tỷ Tường gia là bao." Nam tử này nghe rồi cười, lại thấy bé mập hễ hễ nhìn chung quanh một hồi, rồi mới ghé bên tai cậu nói: "Bất quá, nếu ta nói, vẫn là đại ca và A Dung xấu xa nhìn đẹp nhất!"

Nụ cười của Tề Tuyên hoàn toàn không có biến hóa, nhưng mà A Nguyên nhạy bén cảm thấy, thời điểm nói đến câu sau, khí tức trong ánh mắt Tề Tuyên có chút đình trệ, sau hoàn toàn không có gì khác thường. Kinh ngạc liếc mắt nhìn Tề Tuyên, A Nguyên có chút không rõ, vẫn cảm giác từ cậu mặc dù đang cười, trong lòng lại không cao hứng như thế, quyết định nói chút chuyện cậu thích, tò mò hỏi: "Biểu ca cũng trở lại? Nghe nói nay đang đi học, A Nguyên thích nhất là người đọc sách!" Tề Tuyên chỉ có một vị đích thê, dưới gối có hai con trai, một người trong đó cầu học ở thư viện nơi khác, một người đi theo hai vợ chồng trở về, nghe nói đọc sách cực tốt, sắp thi tú tài.

"Thích người đọc sách?" Tề Tuyên phì cười, nhìn bé mập nghiêm trang mà cười, lắc đầu nói: "Nếu thật thích như vậy, về sau cậu dạy người đọc sách, thế nào?" Nói xong, liền dùng ánh mắt đùa giỡn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đồng của A Nguyên.

"Vẫn thôi đi, đầu óc không đủ dùng nha." Nghe nói người đọc sách mỗi ngày dậy sớm hơn gà gáy, làm một công chúa còn đang trong thời kỳ trưởng thành mà nói, đích thực quá tra tấn, A nguyên cười khan xua xua tiểu móng vuốt, rụt cổ không dám nói thêm cái gì.

Tề Tuyên mới ôm A Nguyên đi ra vài chục trượng, liền thấy đằng trước vài thiếu niên hi hi ha ha tiến lại, dừng chân lại, đứng tại chỗ, thấy bên trong trừ đứa nhỏ nhà mình còn có ở ngoài, Phụng Đồng Phụng Minh cũng ở đó, liền không kiên nhẫn không siêng ninh thỉnh an, sau, bắt đầu đi thả A Nguyên ngo ngoáy xuống dưới, nhìn nàng lắc lắc lắc lắc liền nhào vào trong ngực Phụng Khanh, hai huynh muội kia nháy mắt dính vào với nhau, người bên ngoài như cảnh vật, đều là đứa nhỏ nhà mình, cũng không cần kiêng kị cái gì, chỉ cười nói: "Nếu thấy các người, ta liền gia phó A Nguyên cho các người."

"Đằng trước nhiều việc, cậu cứ đi đi." Phụng Khanh mỉm cười ngẩng đầu nói, thấy A Dung đứng một bên hí hửng nhìn A Nguyên nhào vào lòng mình trước, cũng cảm thấy có chút đặc ý, ôm chặt bé mập trong tay hơn.

A Dung dùng ánh mắt nhìn bạn tốt tỏ vẻ- đồ đều!

Hai mỹ thiếu niên đối diện, quả thật đẹp mắt, Tề Tuyên nở nụ cười ảm áp nhìn nhìn Phụng Khanh, lại nhìn A Dung một chút, không dấu vết dừng trên người hắn, rồi mới ra hiệu trưởng tử Tề Hạo lại đây, ôn hòa nói: "Mẫu thân người ở phía sau chờ người, chốc lát nhiều người, người che chờ mẫu thân, chớ để nàng bị va chạm." Thấy Tề Hạo đáp ứng, mới cười nói: "Hôm nay chỉ cần trò chuyện nói giỡn với các huynh đệ người, học hành công việc, không vội." Thấy mặt con trai đỏ lên, chỉ nói: "Đọc sách không phải một sớm một chiều, bằng tú tài, đã nắm chắc trong tay, cũng không cần vội vàng, sức khỏe trọng yếu."

"Tứ thúc chính là bạn tâm như vậy." Ấu tử Anh quốc công Tề Thịnh đứng bên, đùa cười một tiếng.

A Dung quay đầu liếc mắt nhìn Tề Thịnh, tiếng cười Tề Thịnh im bật.

"A Thịnh thật nghe lời người." Tề Tuyên thấy Tề Thịnh tựa hồ rất đề ý A Dung, cũng cảm thấy kinh ngạc, thấy A Dung thi lễ với mình, mới cười hỏi: "Người là trưởng tử Trại huynh?" Thấy A Dung bởi vì hắn mới gặp đã nói rõ lai lịch mình hơi kinh ngạc, hắn dừng một chút, tựa hồ thu xếp lại tinh thần nói: "Ta với cậu người hồi bé là bạn thân cùng trường, người rất giống cậu người, cũng không lớn lên giống phụ thân người..." Hắn ôn hòa nói: "Và mẫu thân người."

"Các trưởng bối đều nói như vậy." A Dung thấy hắn rất hòa khí với mình, tuy rằng chưa từng nghe mẫu thân hay cậu nói về một vị bạn thân như vậy, nhưng mà quen biết cậu từ trước, là người quen, thập phần cung kính nói.

"Cha mẹ người, thế nào rồi?" Tề Tuyên nói lời này, tựa hồ có chút trầm mặc, sau lộ ra tươi cười mà nói: "Người như Trại huynh vậy, làm sao có thể không tốt chứ? Là ta hỏi thừa." Sau, ánh mắt thật nhanh nhìn đi nơi khác, cười nói với A Nguyên: "Đi đi, chơi vui nhé." Rồi lập tức rời đi.

Vị cậu này đi quá nhanh, đảo mắt liền biến mất.

A Nguyên thấy A Dung nhìn bóng dáng Tề Tuyên có chút dăm chiêu, không nhìn mình, liền bỏ nhào vào trong ngực thiếu niên này, hung hăng cắn cánh tay hắn một ngụm, rồi mới lấp bắp nói: "Nhìn cái gì mà nhìn! Cậu dễ nhìn hơn so với ta?!"

"Đương nhiên không phải." Tề Tuyên thật nội liễm, thời điểm nói mấy câu này, mọi người đều chưa thấy gì, nhưng A Dung lại chỉ cảm thấy có chỗ không thích hợp, nhưng ánh mắt Tề Tuyên mang theo thiện ý, hắn cũng sẽ không để phòng người như vậy, lúc này liền muốn quay đầu hỏi phụ thân cùng mẫu thân sâu xa của vị này, cúi đầu nhìn bé mập đang ôm hông mình, cười nói: "Ta chỉ muốn, chờ thọ yến thái phụ nhân, ta bồi người đi dạo trên đường, thế

nào?" Thấy mắt A Nguyên sáng choang, hần liền cười nói: "Luôn giấu trong phủ, sẽ muộn."

"A Dung thật là người tốt!" A Nguyên cảm động hồng mắt thôi, cảm thấy A Dung đây mới gọi là có cầu tất ứng, lay tay áo hần nhỏ giọng nói: "Ta muốn nghe A Dung thổi tiêu, được không?"

"Được." A Dung cười như gió xuân, nghiêng đầu nói: "Ngày mai ngươi nghỉ ngơi cho tốt, từ nay trở đi ta mang ngươi ra ngoài." cúi người ghé vào lỗ tai nhỏ của A Nguyên, nhìn tai đưa nhỏ này động đây run run, cười híp mắt dùng tay sờ một cái, rồi mới lên tiếng: "Không mang ca ca ngươi theo, chỉ hai chúng ta, ta cái gì cũng đáp ứng ngươi, có được không?" Cùng nhau du ngoạn, còn muốn anh vợ đi theo cho chúm mắt, quả thật không thể nhẫn.

A Nguyên nghe xong thấy lời ấy quá lời, lập tức bán mình đi, vỗ tay kêu lên: "Tốt nha tốt nha." Lại nhỏ giọng trong ánh mắt hàm súc không rõ ý tứ của phượng Khanh nói: "Đại ca đi theo chúng ta, mọi người đều nhìn hần, ai để ý đến mỹ mạo bản công chúa điện hạ chứ?" Thấy mỹ thiếu niên phì cười một tiếng, híp mắt uy hiếp: "Còn không phải sao?"

"Trên đời này công chúa điện hạ đáng yêu nhất." A Dung nín cười vuốt mông ngựa, hướng chỉ hần chân tâm thấy A Nguyên khả ái, bởi vậy ngữ khí cực chân thành, đem công chúa được vỗ mông ngựa phá lệ thoải mái, hần đang muốn không ngừng cố gắng, liền thấy Phượng Minh một bên nhìn không được, u oán nói: "Ta nói hai vị này, có thể không coi người khác tồn tại được sao?" Cái gì trong mắt ta chỉ có ngươi, quả thực lời kéo cừu hận. Hướng hồ Thành vương điện hạ nhân duyên không thuận, nhìn nhóm gia hỏa dính nhau như sam, luôn có ý nghĩ muốn trả thù xã hội.

Phượng Minh nhắc nhở như vậy, A Nguyên liền bình tĩnh lại, nhìn vẻ mặt phát điên của Phượng Minh, khen ngợi: "Hoàng muội không dễ dàng nói chuyện nhiều với Tam cữu cữu, cậu có chút lời, nếu tứ hoàng huynh không muốn biết, vậy thì để nó..."

"Ta muốn biết!!" Vừa thấy tiểu bộ dáng của A Nguyên, Phượng Minh cảm thấy thời vận của mình sắp thay đổi, nhất thời trên mặt mặt trời đầy mây mù, chỉ mấy bước đã đến trước mặt A Nguyên, cúi đầu cười lạnh: "Hoàng muội tốt, ngươi nghe được những gì?" Thấy A Dung chui ra từ trong ngực A Dung, được A Dung dắt đi, hần liền nhắm mắt theo đuôi bám sát, tông miệng còn cầu đạo: "Ngươi nói đi a, ngược lại ngươi nói a, chỉ cần ngươi nói, hoàng huynh cái gì cũng đều đáp ứng ngươi." Đợi đem người trong lòng cười vào cửa, treo muội muội này lên đánh cũng không muộn.

"Cậu nói, chuyện này, hần mặc kệ, ngươi đi hỏi nhị biểu tỷ." A Nguyên cười hi hi quay đầu nói: "Chỗ nhị biểu tỷ, tứ hoàng huynh cần gì thấp thỏm như vậy? Cứ trực tiếp đi hỏi, có chết hay không, đều là kết quả như vậy còn gì?" Đương nhiên, Tề Thiện đại khái sẽ không cự tuyệt người thật tâm như vậy, bất quá nếu bây giờ nói cho tứ hoàng huynh, đây chẳng phải không có chút khó khăn sao? Không có khó khăn, sẽ không biết quý trọng, đúng chứ?

Thấy Phượng Minh lo được lo mất đi theo bên cạnh, A Nguyên cảm thấy bản thân thật là một người tốt cố gắng giúp đỡ người khác, A Dung một bên nói: "A Nguyên chính là có lòng dạ tốt như vậy." Nghe xong khen ngợi, mặt công chúa vênh lên, giống như tiểu chim cút kiêu ngạo.

Mất thấy phủ Anh quốc công có thiếu gia không đem mình để vào mắt, Phượng Đồng đi theo phía sau ngoài miệng cười, lại hận không thể làm thịt tất cả đám người kia!

Tại lúc hần tiếp tục ăn nhẩn, lại nghe thấy tiếng nữ tử cười truyền lại tại đây, tựa hồ có thanh hương ưu nhã khiến mũi gian của Phượng Đồng động đây, Thuận vương điện hạ đang phiền muộn, đột nhiên nghĩ tới một cách có thể thân cận hơn với phủ Anh quốc công, mất không khỏi sáng rực lên.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chương 55

Phượng Khanh quay đầu lại, liền thấy tia sáng lóe ra từ mắt Phượng Đồng, lại nghe thấy đầu kia có tiếng nữ tử cười, khẽ nhủ mày, mỉm cười nói: "Tam hoàng huynh, đang nghĩ gì thế?" Phía sau hần, Phượng Ngọc Phượng Khuyết cũng về mặt bất thiện nhìn lại, nghĩ tới hai tên mắng phu này động tay động chân với mình, Phượng Đồng hận không chịu được, nhưng mà nay đến cùng phải nhờ cậy chút, chỉ mỉm cười lắc đầu nói: "Cũng không có gì, chỉ là cảnh sắc bên trong phủ hoa mỹ, khiến người thất thần." Nhưng mà trong lòng, nhanh chóng cân nhắc bắt đầu kết thân chỗ tốt với phủ Anh quốc công.

Phủ Anh quốc công thế hệ này huynh đệ có sáu người, năm người xuất sĩ, duy chỉ có Anh quốc công ở trong triều hiển vị, nhưng những người khác đều đảm nhiệm chức vị quan trọng, rất có sức ảnh hưởng. Đặc biệt tuy rằng Anh quốc công trao lại binh quyền, nhưng bộ hạ cũ dưới trướng lão Anh quốc công vẫn không có quên cấp trên, chẳng sợ lão Anh quốc công đã bệnh chết, hằng năm đều sẽ mang lễ vào kinh, nếu bàn về ảnh hưởng trong quân đội, Anh quốc công rất có thể lực. Hướng hồ trừ mấy huynh đệ Anh quốc công ở ngoài, mấy người tỷ muội đều gả vào quan môn, đặc biệt Túc vương phi, nay hai con trai làm vương, hai con trai làm quan, một nữ nhi làm công chúa, Túc vương thương yêu thế tử nổi tiếng kinh thành, chỉ cần có thể tranh thủ được Anh quốc công, hần không hần không thể có địa vị ngang với Thái Tử.

Đặc biệt, ánh mắt Phượng Đồng thâm trầm dừng lại trên người A Dung đang cúi đầu nói chuyện với A Nguyên.

Phu nhân Thành Dương bá, cũng xuất thân từ phủ Anh quốc công, nay độc sủng, có thể nói là hô phong hoán vũ. Thành Dương bá nay chừng quản cảm vệ trong cung, chức vị không thể giao cho ai khác ngoài tâm phúc của hoàng đế này, Phượng Đồng vừa nhìn đã thêm ngưỡng.

Chỉ cần nắm chắc trong cung, hần còn lo lắng gì nữa?

Trước đây hẳn còn muốn cưới nữ tử Từ gia nhà ngoại làm chính phi, chỉ là trước mắt Từ gia đã có dấu hiệu thua sụp, càng nghĩ, vẫn là cô nương Anh quốc công gia, càng phù hợp lợi ích của hắn hơn.

Chỉ cần có thể lấy con gái Anh quốc công, hẳn liền có quan hệ gắn bó với hơn nửa dòng dõi thế gia trong kinh thành, điều này chẳng phải thoải mái hơn nhiều so với nay một thân một mình gò bó một môi trong kinh sao?

Trưởng nữ Anh quốc công đã định thân với Phụng Đường, chỉ còn đích thứ nữ...

"Chớ va chạm nhóm nữ tử." Phụng Khanh liếc mắt tam hoàng huynh này, liền biết hắn đã nghĩ ra chủ ý gì rồi, lúc này cũng lười dong dài cùng hắn, chỉ chào hỏi một tiếng, hướng mọi người đi nơi khác, tránh được đường các cô nương đi ngang qua. Phụng Đồng suy tính cẩn thận cùng Phụng Minh chỉ hận không thể nắm sập xuống đường đều lưu luyến không rời nhìn về phía kia trong chốc lát, sau Phụng Đồng thu hồi ánh mắt, thấy đáng về Phụng Minh, đột nhiên rung mình, nghĩ đến lão tử này từ nhỏ đã hướng tới Anh quốc công mà khoe mẽ, chỉ sợ ý định cũng đặt trên người nhị cô nương Tề gia, thậm chí tiểu tử này nhìn hào sảng kỳ thật bụng đầy mưu mô, quả thực hiểu rõ con người hắn, lúc này trên mặt có chút khó coi bày ra tư thế huynh trưởng hỏi: "Lão tử, nhìn cái gì chứ?!"

"Ăn thua gì tới ngươi!" Phụng Minh phiền chết cái tên tam ca thích ra vẻ đạo mạo này, huống hồ mẫu phi hắn nói, không cần khách khí với tiện nhân, lúc này liền trợn trắng mắt nói.

Phụng Đồng gần như bị đệ đệ này làm cho ghen không thở nổi, thấy đệ đệ này không coi mình là huynh trưởng như vậy, mà Phụng Ngọc Phụng Khuyết phía sau cũng cười hi hi xem náo nhiệt, nhất thời mặt cứng đờ, nắc nẻ: "Đây là thái độ người nói chuyện với huynh trưởng?"

"Từ tần nương nương thích nhất là cáo trạng, tam hoàng huynh kết thân nương với Từ tần nương nương, tự nhiên nhận được tinh tú trong đó, nếu thật cảm thấy ta không tốt, chỉ cần hướng tới trước mặt phụ hoàng cáo trạng ta!" Nói tới cái này Phụng Minh liền tức giận, lúc này nói chuyện liền có chút thâm sâu.

A Nguyên là đứa nhỏ quá đáng yêu, thế nào lại bị người ghi hận như vậy, hơn nửa đêm rồi còn đi cáo trạng với Hoàng thượng? Còn có để ý thể diện trưởng bối hay không? Nay thì tốt rồi, bị nhốt ở trong cung, còn lâu mới được ra.

"Huống hồ..." Phụng Minh lần nữa đội bom lên đầu tam ca này, ngửa đầu nói: "Ta chỉ nói chuyện đáng coi trọng nhất với Thái tử nhị hoàng huynh, hai vị ca ca nói chuyện rất có lý, người bên ngoài, cũng như vậy, chỉ là bày ra vẻ huynh trưởng làm ta thấy ghê tởm thôi."

"Được a, người đây là đang châm chọc ta!" Phụng Đồng với Phụng Minh quả thực trời sinh xung khắc quá! Đương nhiên, người xung khắc với Thuận vương điện hạ còn chưa sinh ra đâu, lúc này chỉ cười lạnh nói: "Ta biết, ngươi khinh thường ta, cảm thấy ta xuất thân không bằng ngươi, nhưng ngươi lại tính là cái thứ gì! Năm đó mẫu thân ngươi bắt quả chỉ là cái..."

"Mẹ đẻ ta nhập cung chính là phi vị!" Phụng Minh không khách khí nói: "Huống chi mẫu thân chính là mẫu thân, lấy xuất thân mẫu thân để nói, tâm tính của hoàng huynh ngươi thật khiến người ta phiền muộn, cũng khó trách..." Hắn nhếch miệng cười nói: "Ngươi cùng Từ tần nương nương càng tốt hơn chút." Hàm nghĩa câu này quá phong phú, làm Phụng Đồng tức giận đến phát run cả người, nhưng đang định phát điên, lại nghe Phụng Khanh ở bên vân đạm phong khinh nói: "Hôm nay, là ngày lành của thái phu nhân! Ai nếu muốn quấy rối, đừng trách Túc vương phủ không khách khí!" Hắn mỉm cười với hai hoàng tử, ôn hòa nói: "Ra khỏi cổng phủ Anh quốc công, hoàn toàn là tùy ý!"

"Ta nhất thời xúc động, A Khanh đừng chấp nhặt với ta." Mặt Phụng Đồng không kéo xuống được, cứng tại chỗ, Phụng Minh lại ở trong cung bị A Nguyên khi dễ thành quen, nhất nhất xin khoan dung, huống hồ hắn cũng cảm thấy chính mình đuối lý, có chút không phải, ngậm miệng lại, chờ lúc sau ra khỏi phủ, sẽ tiếp tục nói chuyện với lão tam này.

Phụng Khanh thấy hai người dừng lại, thế này mới mỉm cười, không nói.

Hắn tuy là quận vương, nhưng được Hoàng thượng coi trọng, ai cũng không dám xem nhẹ hắn, Phụng Đồng tuy rằng tổng lòng hận hắn không cho mình mặt mũi, lại nghĩ tới năm đó mỹ nhân Tương Như Vân kia được Hoàng thượng hạ chỉ tử hôn cho người này, quả thực chuyện tốt đều để cho hắn, tổng lòng hận không chịu được, nhưng vẫn phải nhịn xuống.

Xung đột lần này, làm mọi người có chút chậm lại, nhưng vào lúc này, liền thấy đằng trước có nha đầu tìm đến, đã mở tiệc rồi.

Phía trước có trường bối, mọi người tự nhiên không dám chậm chạp, bước đi nhanh, liền thấy giữa đình phủ Anh quốc công, đặt những tấm bình phong lớn bên trên họa thập nhị phiến ma cô hiển thọ (*chịu @.@*) ngăn cách thành hai bên, bên trong tự nhiên là nữ quyền, bên ngoài đều là nam nhân, A Nguyên tự mình bước nhỏ đi vào trong, thấy thái phu nhân đã an tọa, bên cạnh bà là một lão thái thái tuổi tác xấp xỉ, trong lòng biết đây là nhị lão thái thái, A Nguyên cung kính hành lễ, rồi mới ghé vào trong ngực thái phu nhân tò mò hỏi: "Di, mẫu phi thế nào lại không thấy?"

Một bàn thái phu nhân này chỉ có vài vị mợ của A Nguyên ngồi, căn bản không nhiều, mấy bàn phía dưới ngược lại là các tỷ muội nữ khách, rất náo nhiệt.

"Ai biết, trước đó sớm thần thần bí bí đi ra ngoài, cũng không biết làm cái gì." Thái phu nhân chỉ bắt đắc dĩ nói.

Lời vừa dứt, liền thấy mấy nữ tử bụng vật gì đó lại đây, A Nguyên thấy trong tay Túc vương phi nâng một cái đĩa gì đó không lớn, cảm thấy tò mò, mở to mắt, tiếp theo mấy di nhất nhất tiến lên, mở khay trên tay ra, trên tay Đại di mẫu là một chén mì trường thọ nhỏ, sau đó nhị di là trăm hoa ca, tứ di là tiểu đào mừng thọ, lục di là bột bột như ý, trong tay phu nhân Thành Dương bá là một đôi trứng gà đỏ, cuối cùng là Túc vương phi cười hi hi nâng lại đây một chung trà gừng, đều là vật đơn giản bình thường, nhưng lại thật hợp cảnh.

"Ngày thọ mẫu thân, chúng ta cũng không biết nên làm gì cả, chỉ là những thứ này tự tay mình làm, tay nghề tầm thường, mẫu thân đừng ghét bỏ." Đại di mẫu đứng đầu, mỉm cười nhìn thái phu nhân đang giặt mình nói.

"Làm gì vậy? Đầu là quan thái thái, còn tự mình làm, cũng không lo bị thương, bị lửa bén?" Thái phu nhân đau lòng không chịu nổi, đôi mắt chột đỏ hoe, cúi đầu lau lệ thật nhanh, cúi đầu gấp mấy thứ trên đĩa mỗi thứ một đĩa, thế này mới cười nói: "Ăn ngon, các người có..."

Nàng đang nói, liền thấy mấy nữ nhi trước mắt, đều lui về phía sau vài bước, quỳ trước mặt nàng dập đầu lạy ba cái, Đại di mẫu A Nguyên mới ngừng đầu, đứng đứng nói: "Ăn tỉnh của mẫu thân anh cho chúng ta, cả đời này chúng ta cũng không thể hồi báo. Nay, chỉ nguyện cầu cho mẫu thân trường mệnh trăm tuổi, để chúng ta có thể phụng dưỡng." Nói xong, nước mắt liền rơi xuống, thấp giọng nói: "Nữ nhi chúng ta chỉ nguyện mẫu thân đời này, trời chảy bình an, an hưởng phú quý, không cần..." nàng dừng một chút, nhẹ giọng nói: "Không cần lại vì chúng ta mà bận lòng."

"Các người, các người làm cái gì vậy!" Thái phu nhân thấy mấy đứa nhỏ hành đại lễ cúi lạy với mình, thôn thức nói: "Sinh thần của ta, năm nào các người không ghi tạc trong lòng? Tội gì phải làm như vậy?" Nói xong, liền vội vàng nâng các nàng dậy.

"Đây là các nàng có lòng, tẩu tử xúc động rồi, chẳng lẽ ngâm đắng nuốt cay nuôi các nàng lớn, nay mấy cái dập đầu đã không thể nhận?" Thấy thái phu nhân kéo một bên sớ đầu người này một cái, lại lo lắng xem người kia, nhị lão thái thái ở bên chỉ cảm thấy trong lòng thôn thức, lúc này chỉ vỗ tay cười nói: "Nếu sau này ta cũng có việc tốt như vậy, sẽ thoải mái hưởng thụ."

"Sinh thần nhị bá nương, tiểu thất chính là dập đầu với ngài, coi là gì đây?" Tức vương phi từ trong nhà đi ra, lúc này cười hi hi nói, lại thấy phía trước thái phu nhân tự mình xem xét trán đại tỷ, chỉ đến gần mỉm cười ngồi xuống bên người phu nhân Thành Dương bá nhỏ giọng nói: "Người nhìn xem ta một chút, có bị thủng đầu không?" phu nhân Thành Dương bá nâng ngón tay mắt mẹ sờ mấy cái, liền cảm thấy thực thoải mái, híp mắt hừ hừ nói: "Lại huyền thuyên." Tự mình ghé vào bên tay phu nhân Thành Dương bá, rất có dáng vẻ đều giả.

"Nhìn xem hai người họ, trước đây thì tốt, nay còn sến súa như vậy." Tức vương phi nào có nửa điểm bị thương chứ? Bất quá là làm nũng phu nhân Thành Dương bá thôi, nhị lão thái thái ngồi trên thấy, liền chỉ vào hai nàng cười nói.

"Các nàng cùng lớn lên với Tiểu Nhất, tự nhiên tình cảm cũng bất đồng." Tựa như Tức vương phi nguyên để A Nguyên xưng hô đi với phu nhân Thành Dương bá, đây là biểu hiện cực kỳ thân cận. Thái phu nhân đối với bản đây của lạ làm như không thấy, chỉ nghiêm túc ăn đồ mấy đứa nhỏ làm cho nàng, rồi mới thở dài nói: "Nói là ta nuôi lớn các nàng, nhưng ai cũng không rõ, không có những hải tử này, ta đang ở đâu chứ? Thường này các nàng hao tâm vì ta còn thiếu sao?" Nàng xuất thân dòng dõi thế gia, nữ tử kiêu ngạo nhất, lại gặp phải một phu quân nhẫn tâm, suýt nữa ở lại hậu viện hậm hực mà chết, thường ngày nàng yếu đuối chút, đều nhờ các nữ nhi ngày đó một đám trang bị võ công thành người bén nhọn, cuối cùng đầu gối bà bà ở trên, đầu gối được nhị phòng cùng thứ nữ, mới có đường sống.

"Không có đại bá nương che chở chúng ta, những điều này không thể có được." Tức vương phi lúc này ghé vào vai phu nhân Thành Dương bá để nàng vuốt tóc cho mình, cười hi hi nói với phu nhân Thành Dương bá tặc lưỡi bắt đắc dĩ.

Mọi người đều đồng tình, không có thái phu nhân che chở, ỉnh kỉnh muôn vàn, ai lại dám đặt cược đâu?

"Trai gái quán bên chân, trai gái quán bên chân!" Thái phu nhân giờ phút này chỉ lộ ra dáng vẻ thỏa mãn.

Tức vương chỉ được ở bên ngoài, vụng trộm nhìn vào thấy vợ mình gần gũi với bạn tốt như vậy, trái tim yêu thương dường như tắm thêm giấm chua, gào thét cào cào trong lòng nhìn Tức vương phi trong chốc lát lại làm nũng bên cạnh phu nhân Thành Dương bá, chốc chốc lại đến lấy lòng vị tỷ tỷ khác của nàng, cuối cùng chăm chăm lẫn vào tông ngực thái phu nhân kính trà cho người, chỉ che tâm can mặt không thay đổi ngồi trong chốc lát, đích thực không nhìn được nữa, ngồi sát lại bên người Thành Dương bá đang chạm cốc cùng lục tỷ phu hân, cười đến vận vẹo: "Ta nói này Trầm huynh, có phải nên quản phu nhân nhà huynh không?" Chiếm hết cả địa vị trong lòng vợ mình, đây là cái lý gì?

"Ồ." Thành Dương bá nhìn hân một cái, cảm thấy người này rất nhảm chán, lại không độ lượng lắm, nghĩ mình nên lên tiếng hòa khí.

Phản ứng như này còn không bằng chẳng nói gì!

Tức vương bị tiếng tràn đầy có lệ này làm cho tức không nhẹ, nhưng mà đến cùng vẫn có khách ở đây, hân cũng không thích ở chỗ này bình luận về đề tài 'Nói chuyện với vương gia hân nên có thái độ thân thiết nhiệt tình', chỉ tức giận gấp lấy đồ ăn, đem thức ăn trở thành Thành Dương bá mà ra sức cắn.

Một bên, Phượng Minh xem như thông minh trời dấy, không cần người ngoài động viên, đứng dậy cất cao giọng hướng tới bên kia bình phong nói: "Hôm nay nhân đại thọ thái phu nhân, Phượng Minh kính người chén rượu!" Nói xong, một ngụm uống cạn ly rượu trắng không nhỏ trong tay, rồi khề thi lễ với Anh quốc công bên cạnh và vài vị lớn tuổi, cũng mời một ly, xong xuôi mới ngồi xuống.

Hoàng tử cho mặt mũi như vậy, mọi người còn không đo cả mắt?

Cảm thấy tiệc phủ Anh quốc công lần này đích thực quá tốt, sinh thần lão nương, hoàng tử vương gia tới một bàn a, bất hòa chút, lại nhìn xem nhóm nam nhân cùng cô gia Tề gia, trong lòng tự nhiên sinh ra ý cảnh thận, lại thấy phía trên cao Anh quốc công có một lão đầu cứ tùm tùm cười, rất hòa khí hòa thuận không có uy hiếp, nghĩ tới vị này năm đó nghe nói rất chi là hung tàn, còn không phải đây sao, hoàng tử thi lễ với hân, Anh quốc công tốt xấu còn khom khom người, lão đầu này đứng thẳng không chút thay đổi, như này phải có bao nhiêu kiêu ngạo?

Lại không biết nhị lão thái gia nhìn như bất động thanh sắc, thực chất vẫn để ý thần sắc Phượng Minh, thấy hân đối với sự vô lễ của mình hoàn toàn không có bất mãn, còn ngượng ngùng cười với mình, nhị lão thái gia đây liền thật kinh ngạc.

Giống giống phiên bản Tức vương năm đó a!

Nghĩ tới Anh quốc công đã nói qua với mình về Phương Minh, nhị lão thái gia cũng cảm thấy tiểu tử này không tồi, mặc dù là hoàng tử, lại giảm phân hạng chút, bất quá không chịu nổi tiểu tử này thành thật, ưu điểm lão thái gia thích, quan trọng nhất là nghe lời, làm lòng lão đầu rục rịch, hài lòng hài phần. Bất quá, hài lòng cũng đâu thể để trên mặt. Đang định thử xem tâm tính vị hoàng tử này, liền thấy ở đầu kia, Phương Đồng chậm đề đề một bước, lúc này trong lòng nghiêng rằng nghiêng lợi thăm mắng lão tử giáo hoạt đã đứng dậy, cũng chúc thọ thái phu nhân bên trong, cũng chấp tay với Anh quốc công.

Đương nhiên, làm một người có thân phận hoàng tử, hẳn không nhìn lão đầu rách nát xa lạ bên người Anh quốc công.

Không thấy...

Vào...

Nhân sĩ trong kinh đã từng chứng kiến qua nhị lão thái gia năm đó hung tàn đến bậc nào, tất cả đều lặng lẽ cúi đầu, tỏ vẻ chính mình hoàn toàn không nhìn thấy Thuận vương điện hạ vô lễ như vậy.

Biết đó là ai sao? Ha Ha bất quá chỉ là lão đầu đã từng làm quan ngự sử dạy dỗ mấy học sinh mà thôi. Ha Ha cũng là người năm đó không cần thận xuống tay với mấy đối thủ nhà không hợp mà thôi. Ha Ha nghe nói năm đó Phúc vương mưu nghịch suy tàn, vị này ở bên trong đi một nước cờ nhỏ nhỏ.

Nhị lão thái gia cũng không có để ý.

Hắn sống bao lâu, nhìn qua quá nhiều tên ngu xuẩn, giống như Phương Đồng vậy cũng không quá bất thường, nhị lão thái gia cũng lười chấp nhặt với hắn, quả thực hạ đẳng cấp của lão thái gia.

Nheo mắt, quyết định dạy dỗ A Nguyên rất có tiền đồ mà mình vừa khám phá ra, quay đầu nhìn tên ngu xuẩn này, nhị lão thái gia chỉ cười ôn hòa nói: "Chớ có khách khí, đều uống rượu đi a."

Đại gia hòa trên bàn đồng thời gắp chén rượu lên, đối với lão thái gia cười có thể khiến người ta khóc này sôi nổi chào.

Nhị lão thái gia ở bên ngoài uy phong bát diện, bên trong A Nguyên mà hắn nhìn vừa mắt, đã thành bá chủ một bàn ăn.

Làm một bé mập đáng yêu, tự tay mình làm không thể khiến lòng thỏa mãn, lúc này A Nguyên hài lòng ghé vào trong ngực lục mợ Trịnh thị, cọ cọ khuôn mặt mềm nắn nắn, con mắt sáng ngời trong suốt nói: "Chân giò có da ngâm ngâm mới ăn ngon." Thấy Trịnh thị vội vàng gấp đồ ăn cho mình, nâng nuốt nước bọt, rồi mới hăm hồ nói: "Tôm xào lột vỏ, vẫn có thể tạm lột dạ được!" Hai mắt to tròn nhìn nhìn trên bàn bắn khoăn, lầm bầm nói: "Ngày tốt như vậy, vì đại ngoại tổ mẫu, A Nguyên, A Nguyên chỉ có thể ngoại lệ miễn cưỡng ăn nhiều một chút, mới có thể làm đại ngoại tổ mẫu vui vẻ, phải không ạ?"

"Phải, phải!" Thái phu nhân luôn cảm thấy tiểu hài nhi tất yếu vẫn phải có chút thịt mỡ, cũng bất chấp Túc vương phi đã xấu hổ che mặt, chân tâm nở nụ cười.

"Có thể làm đại ngoại tổ mẫu cười, là phúc của A Nguyên." A Nguyên ra sức nói.

Trịnh thị chăm sóc Tề Kiên quen, nay luyện thành một thân tuyệt kỹ gấp đồ ăn, có thể thần không biết quỷ không hay gấp thật nhiều thịt, còn có thể bằng vận tốc ánh sáng đút vào miệng A Nguyên. Nhìn Trịnh thị, A Nguyên liền cảm thấy lục cậu hẳn quá là có phúc, hâm mộ ghen tỵ một chút, tự mình cũng gấp điểm tâm cho Trịnh thị ăn, mợ cùng cháu gái ngoại rất là vui vẻ, nghe thấy bên ngoài báo ngự thiện đến, mặt mũi sáng rực. Cho dù là cự thần tông triều, có thể vào ngày sinh thần được đến yến hội ngự tứ, có mấy ai chứ? Huống chi, thái phu nhân bất quá là một phụ nhân mồi trạch mà thôi, có thể có thể diện hôm nay, đích thực khiến người khiếp sợ.

Đương nhiên, Anh quốc công lại có được sủng ái như vậy, làm người ghen tỵ.

Cùng đến với ngự thiện, còn có một thanh bạch ngọc như ý ngự tứ, còn có bồn cảnh bảo thạch nhất đẳng, tuy nhìn bình thường, nhưng mà trên đầu đều có khắc ngự ấn, phi tông cung cũng không thể có được, khiến người nhìn thấy nóng mắt.

Ngự thiện một bàn, nhưng ai dám đình đặc ăn luôn đâu? Quý nhân ngự thiện này, Anh quốc công vừa quay đầu liền chấp tay lạy, tự nhiên thể hiện lòng kính ngưỡng với Hoàng thượng.

Qua cái ngạc nhiên này, trên bàn càng thêm náo nhiệt. Bên trong A Nguyên nhỏ bé chạy khắp nơi chơi đùa, sau leo lên người Túc vương phi nhỏ giọng cười nói: "Ta nghe thấy, các biểu tỷ hẹn nhau, chốc nữa đi Hành tẩu lệnh." Nói tới cái này, nàng nóng lòng muốn thử, liếm môi nhỏ chẹp miệng nói: "Kỳ thật, ta cũng có thể uống rượu mà."

"Nói bậy! Ngươi mới có tí tuổi!" Túc vương phi trừng mắt lên giáo huấn: "Lại hồ nháo nữa, ta nói với A Khanh, để hắn trị ngươi!"

"Nay, A Nguyên đã không phải người nương nương cùng vương phi có thể quản sao?" phu nhân Thành Dương bá ở một bên nghe được thấy vô cùng thú vị, híp mắt cười nói.

Trên bàn thái phu nhân, trừ bỏ nữ nhi xuất giá của Tề gia, chính là con dâu Tề gia, chỉ có phu nhân Thành Dương bá là người khác họ, nhưng mà thái độ thái phu nhân đối với nàng, tựa như con đẻ, mới vừa rồi dập đầu lạy thái phu nhân, mấy mợ còn không có phần, mà phu nhân Thành Dương bá cũng đứng ở trong đó. A Nguyên từ trước đến giờ tuy rằng biết thái phu nhân thương yêu phu nhân Thành Dương bá, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới hôm nay,

nhìn khuôn mặt ôn nhu của vị di này, nghĩ đến di tốt như vậy vẫn là bà bà mà nàng cầu còn không được, chẳng biết tại sao liền nghĩ đến A Dung, ôm phu nhân Thành Dương bá nói: "Lời di nói, ta nghe."

"Cây trâm này rất đẹp." Ánh mắt phu nhân Thành Dương bá rơi trên đầu A Nguyên, nhìn trên búi tóc có cây trâm còn chút thô ráp, cười híp mắt khen một tiếng.

A Nguyên run run trong lòng, cười khan hai tiếng.

Trâm kia, di không biết có thể nhìn ra hay không, từ tay con trai di mà ra đó!

Một bàn này vui vẻ thuận hòa, nhưng mà phía dưới còn người cảm thấy không qua được.

Bà bà Trần Hoàn là thái thái Vương gia, vốn cảm thấy mình là thím Vương quý nhân, thế nhưng không có vội vả làm chủ bàn tiệc, chỉ là từng chuyện nói tiếp, nàng cũng chưa kịp nói gì đó, biểu đạt ý đồ trong lòng. Nay thấy trên kia chuyện trò vui vẻ, tựa hồ quên đi các nàng, hoàn toàn không tỏ ra không vui, một bàn này toàn những nữ tử đã xuất giá thấp giọng nói với nhau đôi lời, nhìn trên người là xiêm y mới, thái thái Vương gia cảm thấy đây không chừng là nhà ai sa cơ thất thế, chỉ nhìn nhìn, cảm thấy bản thân là người đọc sách, muốn thanh cao chút, liền ở một bên nhắm mắt không nói lời nào.

Trần Hoàn là bất đắc dĩ, một bàn này đều là văn bối nhà mẹ đẻ thái phu nhân, xếp nàng vào đây, có thể thấy được coi trọng, chỉ là bà bà chưa đi qua nhà cao cửa rộng lại không cho là đúng, nếu nháo lên, lại quấy rối hứng thú của thái phu nhân, cũng làm mất thân ngồi đầu của nàng lo lắng, nhỏ giọng nói: "Đây là hạt sen đường phèn trong phủ, mỹ vị tổng véo, bà bà thử xem?"

"Bất quá là đồ ăn tầm thường, tương ăn khó coi như vậy, quả thực làm nhục sự nhã nhặn." thái thái Vương gia thật ngao ngễ nói.

Đương nhiên, quý nhân bà không dám đắc tội, bất quá mấy người vẫn bồi ngồi cùng bàn, bà cũng không để vào mắt.

Đối diện với bà, lệ trang mỹ phụ đang cười hi hi múc một thìa đậu hũ hạnh nhân, trong ánh mắt của thái thái Vương gia thu lại nụ cười, chậm rãi thu tay, đặt thìa trên tay xuống, híp mắt nhìn lại.

Trần Hoàn vừa nhìn, liền muốn che mặt mình lại.

Nàng cảm thấy nhân sinh quả thực quá gian nan!

Người bà bà châm chọc là 'Sa cơ thất thế', chính là nhị thái thái Nam Dương hầu phu! Nghe nói nhà mẹ đẻ vị nhị thái thái này, nay còn trấn thủ Sơn Hải quan, nổi danh một nhà dũng mãnh, đến Hoàng thượng còn khen ngợi.

Rèn sắt không thành thép a!

Trần Hoàn ánh mắt quá đáng thương, mỹ phụ kia tựa hồ muốn lật bàn, lại đến cùng nhìn thái phu nhân nơi đây ngồi chỗ chủ vị, trước mặt nhìn, chỉ cười lạnh một tiếng, gật gật đầu với Trần Hoàn, nhưng mà đáng về kia, lại rõ ràng mang thù.

Thái thái Vương gia còn thật tự cho rằng bản thân cao thượng không nên bị lây nhiễm tâm tình của phụ nhân không hiểu quy củ kia, bần khoản một phen, cũng cảm thấy Anh quốc công này bất quá là phú quý tầm thường, nhưng mà cũng hơn nhà người ta một chút, nghĩ tới mục đích đến hôm nay, bà rất có lòng tin cười cười, rồi mới hướng về phía đầu bàn nói với thái phu nhân đang trò chuyện: "Thỉnh thái phu nhân, biết tiệc mừng thọ ngài, là phúc khí của chúng ta, nay trên bàn này không có gì thú vị, tiểu nữ nhà ta tuy chỉ là am hiểu tinh thông văn thơ, lại cũng muốn dâng lên thái phu nhân một bài thi từ, bày tỏ tâm ý tiểu bối của nàng."

Dứt lời, cũng mặc kệ thái phu nhân có muốn nghe hay không, cất giọng nói: "Diễn Nhi, còn không mau đọc thơ cho thái phu nhân!"

Đang cùng Tề Thiện nói chuyện vui vẻ, Vương Diễm hoàn toàn không nghĩ tới lão nương lại ra về như vậy, lúc này chìm trong ánh mắt hàm xúc không rõ ý tứ của nữ quyền phủ Anh quốc công, ngay sau đó, mặt đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chương 56

Nếu như nói vài phút trước, Vương Diễm còn cảm thấy ngượng ngùng, hiện tại trong ánh mắt châm chọc của các nữ quyền, nàng chỉ cảm thấy không có cách nào để làm người.

Như này là đang làm cái gì đây?

Ở trong nhà người khác, trong yến tiệc mừng thọ người ta, muốn mấy thiếu gia trong nhà này nhìn trộm, thử hỏi có xấu hổ hay không, xem như không nhìn sắc mặt người khác, làm chuyện như vậy còn có mặt mũi gì?

Mỹ phụ mặc trang phục hoa lệ ngồi đối diện kia, miệng đã phát ra tiếng cười lạnh bén nhọn, làm Vương Diên run cầm cập đứng lên trên mặt cứ như bị cạo sạch luôn rồi, chỉ cảm thấy hiện tại nên tự tử mới tốt.

Thái thái Vương gia lại không cho là đúng.

Năm đó, Vương quý nhân chính là trong bữa tiệc hoàng cung, một bài thi từ hấp dẫn ánh mắt Hoàng thượng, sau nghiền tiếp vịnh sủng không suy. Phù Anh quốc công này mặc dù là thế gia trong thế gia, nhưng nam nhân ấy mà, không phải là coi trọng danh vọng cùng tài năng hay sao? Khuê nữ nhà mình đẹp như thiên tiên, lại vừa có thể thi vừa có thể họa, tiền cung cũng được, ai ở đây có thể so sánh được chứ? Huống hồ hay thái độ như vậy, bất quá là tại ghen tỵ bản thân không có nữ nhi tốt như Vương Diên mà thôi, còn gì nữa đâu? Nghĩ đến đây, thái thái Vương gia liền kéo kéo vạt áo khuê nữ, bảo nàng đừng giả ngốc nữa.

Lúc trước, nàng không có việc gì bảo Vương Diên làm bài thơ chúc thọ lại không ổn, nay vừa lúc hợp cảnh.

Thời gian các nữ quyến trầm mặc quá dài, lâu đến mức trong lòng Vương Diên phát lạnh. Nàng sững sờ đứng tại chỗ, bốn phía đều là ánh mắt hàm xúc không rõ ý tứ, hốt hoảng nhìn về phía ghế chủ vị, liền thấy mấy vị phu nhân cũng hơi liễm mục, mặc dù có chán ghét đối với thái thái Vương gia không biết đúng mực, lại cũng không biểu hiện gì trên mặt, chỉ là thần sắc lạnh lùng kia, càng khiến người xấu hổ, trầm mặc hồi lâu, tại thời điểm mặt Vương Diên đỏ bừng, lại thấy thái phu nhân nở nụ cười, ôn hòa nói: "Nếu như thế, làm phiền Vương gia cô nương rồi."

Không có nửa phần khinh thị.

Vương Diên hoảng sợ ngẩng đầu, liền thấy trong mắt quý phu nhân mặt mũi hiền lành đều là cổ vũ cùng thiện ý, nhất thời nổi lòng khó bình, vừa ủy khuất vừa thấy ấm áp, nghẹn ngào một tiếng, rồi mới khôi phục bình tĩnh trên mặt, cúi người với thái phu nhân, sau cao giọng đọc một bài thơ lúc trước, rồi mới thấp giọng nói: "Khiến thái phu nhân chê cười." Nói xong, cũng không tự chủ vội vàng nhìn biểu tình thái phu nhân, nghe thơ của mình, vị thái phu nhân hiền hòa ôn nhu này có thích không.

Ở kinh thành nàng cũng đã đi qua nhiều nhà, phu nhân thế gia, phần lớn mang theo tôn quý băng lãnh cùng với sự mất tự nhiên, chẳng sợ người đối diện rất có lễ phép, vẫn làm người ta cảm thấy sự ngăn cách cùng bất hòa.

Thái phu nhân lại không giống vậy.

Đối mặt với nàng, người có tâm đều thấy, người này, là thật lòng yêu quý người.

"Thơ chúc thọ rất hay." Thái phu nhân cười nói hướng tới phu nhân Thành Dương bá: "Ngược lại khiến ta nhớ lại danh vọng vất hết cả óc hồi trước của mấy người các người." Nói xong, tựa như phá băng, nữ quyến trên bàn đều cười, Túc vương phi còn vừa cười vừa che miệng nói: "Lời này của đại bá nương sai rồi, trước kia Cẩm Tú cái gì thi a, cái gì họa a, đều ngang tài ngang sức với ta. Chỉ là tài thừa thừa của nàng, mới khiến người thích thôi." Nói đến chữ 'Thích', Túc vương phi cười lớn, làm phu nhân Thành Dương bá đỏ mặt nói: "Vương phi nương nương còn nhớ rõ cơ a, muốn ta che mặt mà đi sao?"

"Thôi thôi, hai người các người đầu võ mồm, chỉ sợ thiên hạ không thái bình sao." Phu nhân Anh quốc công một bên cười khuyên nhủ: "Tốt xấu gì một ngày chúng ta đoàn tụ, ngày khác sẽ làm quan tòa cho các người."

Vương Diên thấy không khí hòa hoãn, thở phào một hơi bị đè nén trong lòng, lại được thái phu nhân khen, nhìn lại phía bà, liền thấy vị thái phu nhân kia ôn hòa gật đầu với mình, cũng không có cảm thấy mình là nữ tử không biết xấu hổ, trong lòng lại mơ hồ vui vẻ.

Trên mặt thái thái Vương gia, lộ ra nụ cười đắc ý.

Có lời này của thái phu nhân Anh quốc công, thanh danh tài nữ của khuê nữ liền vang dội, cho dù không gả được vào phủ Anh quốc công, muốn vào nhà tốt cũng dễ như trở bàn tay. Đang muốn khen ngợi khuê nữ làm không tệ, lại thấy nàng chỉ dám len lén nhìn mặt vị thái phu nhân kia, nhẩn mây lại, thấp giọng nói: "Thơ người làm rất tốt, dù thái phu nhân không hài lòng, thì tài khí của người ai có thể nói lời không tốt chứ." Thấy Vương Diên không nói lời nào, ngay cả bà cũng không để ý, có chút tức giận khuê nữ không nghe lời, vừa muốn mở miệng, lại bị Vương Diên chế trụ chặt chẽ.

"Thân mình ta không tốt, tẩu tử, chúng ta trở về đi." Vương Diên lôi kéo Trần Hoàn, nhỏ giọng cầu.

Trần Hoàn có chút do dự, nhưng biết tại sao hôm nay Vương Diên ngại ngùng lúng túng. Vương quý nhân vì sao còn được ngồi trên ghế kia? Thủ đoạn nửa vờ kia chỉ khiến người ta chú ý, nay thái thái Vương gia mô phỏng, chỉ làm Vương gia tăng thêm trò cười. Một mối nghĩ trong lòng sau này mình sẽ không sinh nữ nhi, bằng không Vương gia này cũng làm khuê nữ của nàng bị liên lụy, lúc này bất chấp bà bà không thích, cảm tay lạnh như băng của Vương Diên, thấp giọng nói: "Chúng ta trở về." Nói xong, không để bà bà ngăn cản, đứng dậy cười nói với thái phu nhân: "Ngày lành của ngoại tổ mẫu, vốn nên ở bên cạnh người. Chỉ là em chồng ta làm thơ, nay thân mình không khỏe, liền về trước, ngày sau, chúng ta lại tỏ lòng với ngài."

Vương Diên liếc nhìn thái phu nhân thật nhanh, thấy bà mỉm cười gật đầu, nói một chữ 'Được', trên mặt liền nở nụ cười.

Tuy rằng không tình nguyện, nhưng mà thái thái Vương gia không vịn lại được hai đứa nhỏ, đành phải đi. Dù sao nổi bật cũng đã rồi, ở hay không ở, đều có thể được người ta bàn luận, phải vậy không?

Mất thấy nàng đi, A Nguyên mới buông khỏi cựa trong tay xuống, thấp giọng thở dài: "Vị tỷ tỷ này ngược lại lại là người biết liêm sỉ, đáng tiếc..." Chuyện hôm nay truyền đi, về sau phu nhân nhà ai nguyện ý muốn một nàng dâu như vậy, một xui gia như vậy?

"Nàng đồ mặt, là đứa bé ngoan. Chúng ta có thể giúp nàng vượt qua ải khó khăn, để nàng không phải lúc nào cũng mạnh mẽ chống đỡ nữa." Thái phu nhân ôn hòa nói: "Đáng thương, còn nhỏ, đã gặp những chuyện như vậy."

"Tâm ngài lại mềm nhũn." Túc vương phi liền thở dài: "Nếu là ta, không để ý tới nàng cũng được, dù gì có quan hệ gì với chúng ta đâu."

"Tìm chỗ khoan dung để độ lượng." Thái phu nhân mắng một câu, thế này mới lắc đầu nói: "Bất quá, cô nương này rất xinh đẹp, chỉ là nữ tử Vương gia..." Phủ Anh quốc công xưa nay quan hệ tốt với Hoàng Hậu, Vương quý nhân tranh sủng nhảy nhót như vậy, làm người ta muốn tránh còn không kịp.

Bất quá là nói vài câu tầm thường, lại không phải thân thích gì, các nữ quyến bất quá thôn thức vài tiếng là xong, chỉ có A Nguyên ngậm chiếc đĩa thò đầu dưới nǎo, một lát sau, thấy các biểu tǎy dùng xong bữa hết rồi, liền nhảy xuống từ trong ngực Trịnh thị, nhanh như chớp lên tới bên người mấy vị biểu tǎy, ánh mắt sáng ngời.

"Về mặt như này là muốn nói gì với chúng ta sao?" Tề Thiện cúi đầu, nhìn bé mập mắt to chớp chớp cười híp mắt hỏi.

A Nguyên sửa sang quần áo mình, tiểu móng vuốt béo béo che ngoài miệng, ra về lão thành trầm thấp ho một tiếng, chợt nghe Tề Nhã không nhịn được cười, liền nghiêm trang nói: "Biểu tǎy nghiêm túc một chút đi!" Công chúa điện hạ không dễ dàng mới nghiêm túc được như vậy, làm sao có thể cười chứ?

Ho khụ khụ một lần nữa, công chúa điện hạ hài lòng thấy mấy biểu tǎy đều làm ra vẻ nghiêm túc, liền gật đầu, quay đầu về phía mẫu thân cùng đi đang mỉm cười nhìn mình nhếch miệng cười một tiếng, rồi mới lắc lắc ngón tay béo nói: "A Nguyên công chúa phủ Kiến Thành, vừa đẹp mắt! Tiết trời thu này dạo vườn là thích hợp nhất, ngày sau là ngày lành giờ tốt, ta đưa thiệp mời cho các biểu tǎy, chúng ta dạo chơi công viên nha?" Thấy Tề Thiện lộ ra dáng vẻ suy tính, vội vàng lảng vào trong lòng nàng kêu lên: "Đây là lần đầu tiên A Nguyên mời người khác, đừng cự tuyệt chứ, tổn thương trái tim bé nhỏ của A Nguyên nha!", vừa nói, vừa hoảng sợ nhìn vết dầu mỡ sáng rõ trên xiêm y biểu tǎy tổ cáo mình vừa ăn thịt không chùi miệng, càng thêm ghé vào trên người Tề Thiện không dám dẩy.

"Cái này, là A Nguyên mời, ai lại nỡ làm A Nguyên thất vọng chứ?" Nhìn bé mập chột dạ lẩn qua lẩn lại trong lòng mình, ánh mắt Tề Thiện cũng rơi trên vạt áo, tuy thấy xiêm y bị công chúa điện hạ làm thành khăn chùi miệng, lại cũng không lưu tâm, chỉ sờ sờ đầu A Nguyên, sửa sang lại búi tóc cho nàng, mỉm cười hỏi: "Từ nay trở đi sao?" Thấy bé mập này gật đầu, nàng và bọn tǎy muội nhìn thoáng qua nhau, cười nói: "Đã sớm nghe Thất cô cô nói phủ công chúa của A Nguyên cực kỳ đẹp đẽ, lại vô duyên nhìn thấy, nay có thể xem như vừa vãn mong ước của chúng ta."

A Nguyên ngửa đầu, rất đắc ý.

Phủ công chúa của nàng kỳ thực ba năm trước đã xây xong, chỉ là Hoàng thượng đi qua một lần, nói không hài lòng, mấy năm nay lệnh Giang Nam đưa vào không ít hòn giả sơn kỳ thạch thượng đẳng, lại có cây hoa cỏ trái hiếm lại, nhून nhún cho tới bây giờ, mới vừa lòng, chỉ còn cần A nguyên tự mình đi xem tâm huyết của Hoàng bá phụ. Lúc trước A Nguyên đã đi qua một lần, chỉ cảm thấy điểm mạnh nhất là cùng một con đường đến phủ Túc vương, trong lòng đối với tâm ý hoàng bá phụ thật là cảm động đến hồng mắt rồi, lấy lòng Hoàng thượng không ít, nay chỉ muốn đến phủ công chúa cũng là để các biểu tǎy vui vẻ một chút.

Huống hồ, nàng còn có chuyện tốt chờ biểu tǎy.

A Nguyên được Tề Thiện ôm vào trong ngực đùa giỡn với nhóm tǎy muội, gương mặt giǎo hoạt, lại không biết lúc này A Dung, nghe đứa nhỏ dùng dùng kêu 'Ngày sau, ngày sau', trên mặt thì cười, dao bạc trong tay tại phát ra tiếng vang nhẹ nhàng, hiển nhiên là giận dữ.

Vừa nói ngày sau cùng nhau đi dạo phố cơ mà?!

Thức ăn trong miệng đều bị A Dung cắn nát, lúc này thiếu niên dung mạo đẹp như hoa, nhưng lại khiến người ta cảm giác kinh hoàng xa cách. Túc vương cách bàn thấy tiểu tử này bị khuê nữ nhà mình làm cho tức không nhẹ, chỉ cảm thấy con giận bay hết, nghĩ nay vương gia cũng có thể tự mình thụ cảm giác lão Thái Sơn la hét năm đó, càng thêm cảm thấy vẫn là khuê nữ mạnh mẽ, lại nhìn Phụng Minh lúc này ngây ngô cười ha hả, Túc vương càng thêm đau khổ sinh nhĩ tử đều là của nọ, lúc này thôn thức trong lòng, lại thấy Phụng lên lên lút lút, làm vương gia rất không vui, Túc vương liền chỉ mỉm cười hỏi: "Chuyện gì mà cao hứng vậy?"

Phụng Minh dùng chén rượu trong tay che khuất mặt, lộ ra vẻ cười ngây ngô.

Từ khi nữ quyến nhập bàn, đôi tai của Thành vương điện, ngoài dựng thẳng lên nghe động tĩnh bên trong còn làm gì nữa?

Tuy rằng lúc trước thật chẳng thú vị gì, còn có tiểu thư không biết từ nơi nào ra ngậm thơ khiến người ta đau cả đầu, nhưng mà lúc sau vẫn là đường muội biết tâm ý huynh trưởng, lại can nhắc A Nguyên từng bảo mình phải chủ động chút, Phụng nhìn không được run run lỗ tai, vốn không phải đại sự không dùng đại nǎo, lần này vẫn phải thông minh một phen, lạng lẽ cảm tạ đường muội rút dao tương trợ.

Ngày sau, nên tỏ lộ như thế nào đây?

Phụng Minh giờ phút này, chỉ muốn mau chóng chạy thẳng đến hoàng cung thỉnh chỉ Hoàng thượng, để hắn có tư cách theo đuổi người mình thích. Chỉ cần Hoàng thượng nhận lời, hắn mới có thể chân chính yên tâm, mà không phải nhập nhằng không rõ, về sau khiến Tề Thiện bói vì chuyện này nọ mà chịu ủy khuất.

Nay nghe Túc vương hỏi như vậy, hắn vội vàng đứng dậy cung kính nói với vương thúc: "Hôm nay đại thọ thái phu nhân, trong lòng cháu cũng vui vẻ." Lời này vừa dứt, thấy nam nhân trên bàn Anh quốc công gia đều mang vài phần thiện ý, vị lão nhân gia ngồi phía trên Anh quốc công cũng lộ ra ý tươi cười hòa khí, liền cảm thấy chính mình đúng là không uổng công, làm lão Thái Sơn gia rất hài lòng, Phụng Minh khủ khủ cười, nói: "Tiểu vương sẽ

không nói, nếu có chỗ nào không phải, các vị đại nhân không cần vì tiểu vương bận tâm." Nói xong, liền cầm chén rượu lên hào khí nói: "Tiểu vương kính các vị đại nhân!"

Kính các đượng và lão nhạc phụ tương lai!

Cái này còn không tính có thể ăn nói?!

Phượng Đồng ngồi một bên cũng bị tài vuốt mông ngựa này chèn chết.

Mới vừa rồi, hắn cũng nghe tiếng trò chuyện tình tế bên trong, nghe thấy thanh âm mềm mại khinh diệu của thiếu nữ trầm thấp ngậm tho, thanh âm kia tựa như tơ liễu mùa xuân, chẳng biết tại sao trong lòng hắn ngứa ngáy, biết giọng nói nữ tử như vậy, chỉ sợ khuôn mặt cũng là đa tình tuyệt sắc, hắn chỉ cảm thấy ngồi không yên. Huống hồ hắn nay phi thiếp vô số tông phủ, đã sớm hiểu rõ sự đời, mà trong người lại nóng lên, một ngụm uống cạn ly rượu mới đề xuống tà hỏa trong lòng, không có ngay trước mặt mọi người mở bình phong nhìn dáng vẻ mỹ nhân kia.

Mỹ nhân nũng nịu không dễ dàng mới gặp kia sức khỏe lại không tốt, Phượng Đồng chính là tiếc nuối, lại nghe thấy. Phượng Minh nói cái này, nhất thời cảm thấy hoảng độ này tuyệt đối là muốn tranh với mình.

Không màng thân phận như vậy, không phải là vì tranh thủ hào cảm phủ Anh quốc công, trừ tính cho sau này?!

Nhưng mà Phượng Đồng vẫn nhị xuống, duy trì vẻ tươi cười trên mặt, lại thấy đối diện mình có một nam tử tuấn mỹ vô cùng, có chút suy nghĩ, nhớ rõ người là lục cô gia quý phủ Anh quốc công, phụ thân Tường Như Vân kia, nay đã thăng lên làm nhị phẩm Tường gia phó đô ngự sử đại nhân, trong lòng khẽ nhúc nhích, chỉ cảm thấy vị này mấy năm trước là phó đô ngự sử, cưới nữ nhi nhà hắn làm chính phi cũng thật thích hợp, tuy nay Tường Như Vân đã được tứ hôn cho Phượng Khanh có chút đáng tiếc, nhưng trong ánh mắt ôn nhuận của Tường ngự sử kia, Phượng Đồng vẫn rất lễ phép gật đầu, tranh thủ lưu lại ấn tượng tốt với vị trưởng quan Đô Sát viện này.

Đương nhiên, nếu Thuận vương điện hạ biết, năm đó tự hắn đùa giỡn Tường Như Vân, sau mấy năm nay Từ gia liền tiếp bị ngự sử buộc tội, trong đó còn có Tường đại nhân rút đao tương trợ, cũng không biết còn có thể duy trì bộ dáng bình tĩnh như vậy nữa hay không.

Tường đại nhân là muốn sớm nhìn một chút tên khốn kiếp nào có gan chớ dám đùa giỡn khuê nữ của mình, lúc này thấy Phượng Đồng làm bộ làm tịch, trong lòng bật cười một tiếng, liền mỉm cười, sau nghiêng đầu đi.

Phượng Minh lòng có cảm giác, không hề nhiều lời, chỉ đoàng hoàng chờ đại yến tán dần đi, đám người đến lễ thọ đều cáo từ, mới cáo từ với Anh quốc công, lên ngựa, không quay đầu lại, một đường hướng đến hoàng cung.

Lúc này Hoàng thượng đang ở trong cung Hoàng Hậu, nhìn ngũ công chúa ôm chân hắn cầu ra ngoài cung gặp A Nguyên, nhìn ngũ công chúa trời sinh hồn nhiên, Hoàng thượng cũng cảm thấy tâm tình thật tốt, có tâm đùa giỡn khuê nữ nhà mình, chỉ cười nói: "Công chúa tốt, ra cung làm cái gì chứ? Lại không rời được, muội muội của ngươi mấy này nữa sẽ về, công chúa thường ra ngoài cung, nhưng ngươi có chút không giống a." Nói xong thấy ngũ công chúa đang làm nũng với mình xoay đầu chạy đến trước mặt Hoàng Hậu ôm tay nâng cầu tình, liền vỗ tay cười nói: "Không đúng, A Nguyên ở bên ngoài đã vui đến quên cả trời đất, nhớ không nổi ngươi rồi."

"Lời này của Hoàng thượng, làm tiểu Ngũ nghe xong không vui đó." Hoàng thượng nay càng ngày càng thích trêu đùa mấy đứa nhỏ, Hoàng Hậu vuốt tóc ngũ công chúa, trách một câu, liếc mắt phong tình làm Hoàng thượng dường như giật mình, cười nói: "Khi nào, Hoàng Hậu cũng vì trẫm mà giận như lúc này đây?" Thấy Hoàng Hậu chửi thề một tiếng, cảm thấy như phu thê bình thường ở cùng nhau, mỉm cười nhìn Hoàng Hậu thấp giọng nói gì đó với ngũ công chúa, Hoàng thượng liền thấy đại nội giám tiến vào bên cạnh, trên tay cầm một tờ giấy, nhìn qua, liền ném lên trên bàn cười lạnh nói: "Nhìn đi! Lão tam đi chúc thọ phủ Anh quốc công, còn mang cả Quan Âm phi thúy, so với tiệc thọ của trẫm còn hơn nữa!"

Hoàng Hậu thấy trên mặt Hoàng thượng mang vài phần châm chọc, sờ đầu ngũ công chúa một cái nữa, mới cười nói: "Bệ Hạ đây là ăn giám chùa sao?" Lại không chịu nói Phượng Đồng một điểm không phải.

"Đại tâm của lão tam, không phải quá tốt." Hoàng thượng quan sát nhiều năm như vậy, cũng thấy rõ Phượng Đồng này có chút ý tứ không tiếp thu mệnh lệnh, trong lòng mặc dù phiền chán, nhưng rốt cuộc là nhi tử của mình, tâm ngoan thủ lạt cũng không nỡ làm thật hắn, trẫm mặc hồi lâu, một mòi nói: "Ban cho hắn phiên* đi." Thấy Hoàng Hậu kinh ngạc, hắn liền cười khổ nói: "Làm phiên vương, sau này, không cho hắn về lại kinh đô!" Một khi rời xa kinh thành, là hoàn toàn chặt đứt dã tâm Phượng Đồng, nhưng phiên tuy khốn, nếu có thể cho Phượng Đồng tương lai yên tĩnh, sẽ lưu lại được cái mạng của hắn.

Phiên: vùng đất phiên giậu phụ thuộc trung ương.

"Nếu là thần thiếp tư tâm, tự nhiên hy vọng trong kinh không hề có chuyện gì xảy ra." Hoàng Hậu trầm ngâm một lát, nhu tình nhìn tượng phu mình, ôn hòa nói: "Nhưng Thuận vương ra phiên, khổ sở trong lòng nhiều nhất là Bệ Hạ. Bệ Hạ khổ sở, ta có thể nào yên tâm thoải mái hưởng sự che chở của Bệ Hạ?" Thấy Hoàng thượng lại đây, đưa tay bao lấy tay nàng, nàng cúi đầu cười nói: "Cho dù là thần thiếp, cũng không cần nói đạo lý nhi tử với Bệ Hạ! Tâm ý Bệ Hạ, thần thiếp hiểu rõ, nhưng mà đi phiên..." Nàng thở dài cười nói: "Ngày sau Bệ Hạ, chớ nhắc lại."

"Nàng đều là vì ta." Có thể nguyện ý không nhìn Phượng Đồng ở trong kinh thành dậy lên sóng gió, Hoàng thượng chỉ cảm thấy một lòng Hoàng Hậu vì mình mà chính mình vô phương bá đáp, sau, ánh mắt trầm ngâm, thấp giọng nói: "Thì không để hắn đi phiên, lúc này tứ hôn cho lão ba... thấp một chút." Hắn lạnh lùng nói: "Từ gia mơ tưởng đưa nữ nhi lên làm chính phi lão tam, tính toán thật lớn! Trẫm không cho bọn chúng như ý nguyện. Lúc này đây, ban trưởng nữ của Quá Thường tự Thiệu Khanh gia cho lão tam làm chính phi! Từ gia thích nữ nhi vào hoàng gia như vậy, cho lão tam thêm trắc phi, cũng tốt."

Quá Thường tự Thiếu Khanh chỉ là tứ phẩm, huống hồ chỉ quản việc tế bái tông miếu, vô thực quyền, Hoàng Hậu nghe xong, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm, lúc này lại chỉ do dự nói: "Như này..."

"Trẫm luôn che chở nàng." Hoàng thượng vuốt nhẹ mặt Hoàng Hậu, ôn nhu nói.

Trước mặt nam tử, mang theo ý yêu thương vô pháp, làm Hoàng Hậu nước mắt suýt rơi xuống, thanh âm khàn khàn vang, đầu tựa lên vai Hoàng thượng, nước mắt không để ý quy củ rơi trên long bào Hoàng thượng.

"Lớn vậy rồi, còn rơi nước mắt." Hoàng thượng chỉ cảm thấy thê tử trong ngực ôm chặt hông mình, thấy ngũ công chúa điếm mũi chân lén đi ra ngoài, cười nói: "Đề tiểu Ngũ biết, chỉ sợ cười nguoi."

Nghe tiếng cười sung sướng của Hoàng thượng, Hoàng Hậu lại thấy lòng mình đau hoảng.

Không để Phụng Đồng đi ra phiến, thật sự là vì Hoàng thượng?

Cũng không hẳn vậy.

Trong lòng Hoàng Hậu, không biết có bao nhiêu chán ghét nhi tử nghiệp chướng chỉ muốn kéo nàng xuống này, nhưng mà nếu để cho hấn đi phiến, thì sẽ cách xa mí mắt nàng, càng dụng ý để hấn cầu kết với địa phương, sinh ra mối họa, vì vậy mới tình nguyện nhi ghê tởm cũng không chịu để Phụng Đồng rời kinh.

Trong lòng nàng có Hoàng thượng, thậm chí năm đó nguyện ý cùng chết với hoàng thượng. Nhưng nàng cũng là mẫu thân, không thể vì trượng phu mình, làm hai nhi tử của mình phải chịu ủy khuất. Bên tai nghe Hoàng thượng tâm tâm niệm niệm tính toán vì mình, dù lòng có thẹn, cũng không thể nhiều lời.

Đúng vào lúc này, Hoàng thượng nghe bên ngoài có tiếng thông truyền, nghe Phụng Minh cầu kiến, Hoàng thượng đành buông Hoàng Hậu ra, lau mắt cho nàng cười nói: "Nếu đề tiểu Tứ thấy nàng khóc, chỉ sợ trong biết oán thầm trẫm như thế nào."

"Tiểu Tứ rất hiếu thuận." Hoàng Hậu vội vàng xoay người lau mắt, rồi mới quay đầu lại nói: "Trong lòng thần thiếp, những hài tử này đều là cốt nhục của thần thiếp, bởi vậy, nay chỉ muốn cầu Bệ Hạ một chuyện, mong Bệ Hạ đáp ứng thần thiếp."

"Nàng nói đi." Hoàng thượng nhướn mày, thấy Phụng Minh phong phong hòa hòa tiến vào, cũng thích đứa nhỏ này sức lực sáng khoái, nhưng mà thấy Phụng Minh tươi cười tiến vào, ánh mắt dừng trên khuôn mặt đỏ bừng của Hoàng Hậu rồi chớp mắt một cái, giật mình, mặt lộ vẻ không biết làm thế nào cho phải, vội vàng nói: "Không phải trẫm trêu chọc mẫu hậu nguoi." Nói xong, tà oán nói với Hoàng Hậu đang che miệng cười: "Mấy năm nay, danh xấu của trẫm còn thiếu? Chỉ sợ trong mắt người ngoài, trẫm chính là người đáng giận không chịu nói lý."

Hoàng thượng nói ra lời này, Phụng Minh mới thở phào một hơi.

Đức phi xưa nay lấy Hoàng Hậu làm đầu ngựa, Phụng Minh cũng từ nhỏ đi theo nông Thái Tử, không muốn Đế- Hậu sinh ra hiềm khích, thấy không có việc gì, bất quá là vị phu thê thiên gia này không biết trêu đùa nhau cái gì, trong lòng hấn oán thầm một chút, thế này mới thình an hai người, rồi quý tước mặt Hoàng thượng, ngửa đầu cầu: "Cầu Phụ hoàng tứ hôn nhi cô nương Tề gia cho nhi tử!" Thấy vẻ mặt Hoàng thượng sâu không lường được, hấn lớn tiếng nói: "Nếu được nàng ấy, nhi tử nguyện, nguyện..." hấn cầu cứu nhìn Hoàng Hậu, thấy nàng mỉm cười gật đầu, liền giao hoạt nói: "Đời này chỉ nguyện có một vị vương phi, tất nhiên không để phụ hoàng vì thiếp thấp của nhi tử mà phiền lòng!"

Về mặt thành khẩn, tựa như suy nghĩ vì Hoàng thượng.

Hoàng thượng cúi đầu, nhìn dáng vẻ tiểu tử này giống như 'Phụ hoàng cha chiếm đại tiện nghi!', chẳng biết tại sao, chỉ cảm thấy, sinh con trai rồi nuôi lớn, đúng là mua bán lỗ vốn!

"Nha đầu Tề gia nguyện ý?" Nhìn bộ dáng khoái hoạt của nhi tử, Hoàng thượng không có ý tốt hỏi.

Phụng Minh đang hớn ha hớn hề dừng mạnh lại, nhìn Hoàng thượng đang mỉm cười, chỉ cảm thấy mình vừa bị đánh một phát gậy.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Chương 57

Hai ngày nay A Nguyên thực sự chột dạ, nguyên nhân là tại ngày hôm đó lúc rời đi A Dung nhìn mình u oán.

Nàng đương nhiên biết bản thân đã làm gì, chỉ là dễ dàng được cậu thả ra, đây chẳng phải cầu còn không được sao, chẳng lẽ A Dung cảm thấy, bản thân không nên vui chơi ngoài đường, ăn điểm tâm đặc sắc sao? Bất quá cặp mắt phụng nhướn lên niêm liêm ưu thương vẫn làm cho công chúa điện hạ trần trọc trần trờ, trong lòng ghen đến mức hoảng A Nguyên luôn luôn ăn no ngủ kỹ bỗng nhiên phát hiện, buổi tối thế mà lại ngủ không yên giấc, hai đêm liền đều mơ thấy đôi mắt kia của A Dung, A Nguyên lặng lẽ lẩn lộn trên giường mềm mại của mình, sau ném mặt mũi đi, cho người đưa bái thiếp đến

phủ Thành Dương bá, chờ giải quyết xong việc hôn sự của biểu tỷ, liền lên phủ Thành Dương bá làm khách, vẫn an... ách, vẫn an phu nhân Thành Dương bá.

Chuyện còn con mà áy náy thành như vậy, A Nguyên liền cảm thấy mình là nữ tử không bao giờ phụ lòng người. Thế này về sau nhờ làm mẫu thiếu niên thương tâm, công chúa điện hạ còn không áy náy chết hay sao chứ.

Đây là chuyện khoản đãi các biểu tỷ lúc trước, A Nguyên hạ bái thiếp, không bao lâu sau phủ Thành Dương bá liền có thư trả lời, biết ngày ấy phu nhân Thành Dương bá cùng A Dung đều ở trong phủ, A Nguyên liền che miệng cười, sau, một lòng sai sử nha đầu trong phủ Túc vương, một mình công chúa xuất hiện tại phủ đệ của chính mình chẳng phải thê lương.

Ngày đó nắng trời tươi sáng, A Nguyên rất vui vẻ, trên đầu búi hai bên, trên trán Túc vương phi cười hì hì cài thôi một khóa hồng bảo, vừa tiên diễm vừa đáng yêu, uốn éo trước gương, đại cung nữ hầu hạ bên người từ trong cung cười trộm rồi hướng tới phủ công chúa mà đi, chỉ chuẩn bị chút đồ điểm tâm trà thơm, mấy nữ hài nhi cùng nhau đến, hôm nay bất quá là mấy tỷ muội thân thiết với nhau, cũng không có chỗ nào kiêng kỵ, bình thường ở chung cũng không tự tại được như vậy, dẫn mấy nữ hài nhi vào mảnh vườn không nhỏ trong phủ công chúa, hoa bên trong vừa kịp lúc nở, A Nguyên chợt nghe Tường Như Vân một bên ôn hòa nói: "Cảnh vật như này ngược lại là lịch sự tao nhã."

Nói tới cái này, có thể dùng nhiều bạc như vậy, dùng nhiều núi đá hoa cỏ hiếm lại như vậy, còn một chút không có khí dung tục của nhà giàu mới nổi, cũng thật khiến Tường Như Vân kinh ngạc.

Trong chuyện này, phải thành thật cảm kích hoàng bá phụ rút đao tương trợ.

A Nguyên lại chỉ ưỡn ưỡn cái bụng nhỏ của mình dạo dạt đắc ý nói: "Như này, như này đều là nhờ ta có mắt nhìn tốt." Nếu không phải nàng có mắt ôm lấy chân hoàng bá phụ, có thể có viện đẹp mắt như hôm nay sao?

"Bàn về Vương bà bà bán dưa*, không người nào địch nổi A Nguyên." Tề Nhã ngồi bên liền cười chế nhạo.

Wang bà bà bán dưa: chỉ người tự bán tự khen, ý nói mèo khen mèo dài đuôi.

A Nguyên lặng lẽ nhìn vị biểu tỷ này, quyết định tha thứ cho nàng vì không có nhị ca nhà mình ở đây, bởi vì phiền muộn mà sinh chút ghen tỵ nhỏ nhoi với mình.

Mấy nữ nhi nói giỡn với nhau vài câu, cùng ngồi tại bàn đá hán bạch ngọc, nhìn đám nha đầu xinh đẹp nhỏ nhắn ăn mặc tiên diễm, trong tay cắt tỉa lăng hoa cỏ chập đến tới mới chịu nở, vui cười thưởng hoa, Tề Nhã thấy A Nguyên rất là đắc ý ngắm cảnh sắc hoa lệ mỹ nhân đàn ca, không khỏi thấp giọng thờ dãi: "Trí tuệ biểu muội, quả thực rộng lớn." Nếu là nàng, sẽ nguyện ý gọi nhiều nữ tử xinh đẹp thế này lác lác trước mắt mình?

A Nguyên cũng biết Tề Nhã đang suy nghĩ gì, bất quá đối với bé mập chỉ thích ngắm mỹ nhân mà nói, chỉ cần đám cô nương này không có tâm tư lác lư trước mặt phụ vương ca ca nhà mình, chỉ an tâm ở trong phủ công chúa cho nàng đẹp mắt, nàng vẫn nguyện ý quan tâm mấy cô nương thuần lương đáng yêu này. Sau này, gả các nàng đi, cho một phần đồ cưới, coi như là có tiền đồ tốt. Chung quy nàng làm công chúa, cũng hy vọng người trước mắt mình cũng đều trả qua ngày lành, không cô phụ tâm ý nàng.

"Bất quá, phủ công chúa này quả thực tâm tư đủ." Tường Như Vân một bên nhìn trà hoa hồng trên tay, lại thấy trên bàn phần lớn là điểm tâm làm từ hoa, mỉm cười, ôn hòa nói: "Vẫn là tâm tư biểu muội cẩn thận." Không phải ai cũng thích ăn thịt như vậy, như vài vị biểu tỷ của A Nguyên, khẩu vị có chút thanh đạm, A Nguyên tự nhiên cũng muốn tồn chút tâm tư.

Được Tường Như Vân khen, A Nguyên đắc ý cười vài tiếng, liền bại lộ tướng mạo sẵn có: "Ta cho người cắt không ít hoa cúc, chốc nữa chúng ta nấu lên, mỹ vị!"

Lời nói không rời nghe chính như vậy, liền làm vài nữ hài cười ra tiếng, A Nguyên thấy các nàng tự tại, ánh mắt rơi vào Tề Thiện đang mỉm cười như mấy vị tỷ tỷ, trong lòng lặng lẽ sốt ruột.

Từ hoàng huynh kia của nàng sẽ không ngốc đến mức không rõ ý tứ của mình chứ? Điều kiện tốt thế này, nay, mặt trời lên cao, người thế nào còn không thấy đâu?

Nếu không phải vì hấn, mình có thể đẩy A Dung ra sao?

Lòng như lặn trên đồng lửa, A Nguyên trên mặt lại chỉ làm ra vẻ bình tĩnh, nghe các tỷ muội đùa giỡn nhau, còn thêm chút lời, nghe loáng thoáng thấy có người mình quen biết, vội vấp hỏi: "Là vị tỷ tỷ Trạm gia nào?" Nghe nói Tam công chúa tự mình tới cửa cầu hôn cho tiểu thúc mình, A Nguyên nghĩ tới hai vị cô nương Trạm gia kia, có chút tò mò hỏi.

"Là nhị phòng Trạm gia A Dao." Nghĩ tới hai nữ tử từ ngày đó, A Nguyên hoạt bát sáng sủa, hơn xa so với đường muội thanh cao kia, Tề Nhã liền cười nói: "Tam công chúa thành ý thật đây, Trạm gia thế này mới đồng ý, liền hướng Trạm phủ đưa không ít lễ, rất là coi trọng." Nói xong, thấy A Nguyên khẽ gật đầu, nhũm mày hỏi: "Chỉ là tam phòng, hôm nay có chút biến cố. Ta biết người cùng bá phu nhân cảm tình tốt, trong chuyện này phải cẩn thận chút, chớ để bá phu nhân khó xử."

"Tam phòng có chuyện xấu?" Đầu năm nay, người nhà không tốt, chẳng sợ chia nhà đều là chỗ quyết định hưng suy của gai đình, A Nguyên nghe xong cả kinh, nghĩ tới ngày ấy phu nhân Thành Dương bá chưa lộ ra điều gì, vội vàng hỏi: "Đi có chuyện sao?"

"Đi vô sự." Mẫu thân Tường Như Vân cũng có giao tình với phu nhân Thành Dương bá, khi A Nguyên chưa sinh ra thì phu nhân Thành Dương bá

thương yêu nàng nhất, nay vẫn thập phần thân cận, thấy A Nguyên nóng vội, vội trấn an sờ sờ mặt nàng nói: "Là nhà mẹ đẻ thái thái tam phòng." Thấy A Nguyên lộ ra dáng vẻ bưng bít đại ngộ, hiển nhiên là nhớ ra chuyện trụ cột nhà kia bị hạ ngục, thấp giọng nói: "Đại lý tự tra ra, tổng cộng mười tội lớn, nếu không phải Hoàng thượng niệm tình Thành Dương bá, chính là xem xét tội danh một nhà lưu đầy."

Kỳ thật tấu chương của Đại lý tự, cũng là thỉnh xét nhà, nam tử trưởng thành đều tội đầy, vẫn nhờ Hoàng thượng e sợ kinh hành thừa dịp dẫm Thành Dương bá thêm một cước, bởi vậy lưu án, sau sửa lại tấu chương, chỉ xử cách chức, xét nhà, ba đời sau không cho thi khoa cử, vẫn để lại cho cả nhà một đường sống. Bất quá Hoàng thượng mấy năm nay ra tay càng thêm ôn hòa, có thể có cục diện này cũng bình thường, trong kinh tuy chỉ trích Thành Dương bá nhiều, đến cùng chỉ là tiểu nhân ghen tỵ. Nhưng mà, nghĩ tới đại quan môn to lớn, suy tàn chỉ trong mấy ngày, Tường Như Vân cũng có chút thôn thức.

"Từ trước, còn qua lại với tiểu thư nhà này, tuy tính tình không hợp nhau, chỉ là mắt nhìn người mình quen biết cứ như vậy thay đổi, trong lòng đến cùng cũng khó sờ." Tường Như Vân lắc đầu thở dài: "Hoàng thượng dùng nhân tâm để cai trị, tha một nhà, lại để lại một tòa nhà, đây chính là có thể cho bọn họ có chỗ đặt chân." Thấy A Nguyên nghe đến đó sắc mặt thay đổi mạnh, nàng vội vàng hỏi: "Chẳng lẽ ta nói sai?"

"Nhà bọn họ nay suy tàn, nghèo khó, chẳng phải còn muốn tống tiền nhà đi?" A Nguyên nhìn Tường Như Vân trên mặt không ngờ nói: "Biểu tỷ cũng biết, di là mềm lòng nhất, như này sau này thành lệ, không chỉ nuôi tam phòng nhà hần, lại giúp nuôi nhà của tam phòng..."

"Cái này sẽ không có đâu." Tề Nhã do dự nói: "Nghe nói nhà kia là thanh lưu (*dòng trong*- theo từ điển Hán Việt), ít nhiều có khí khái."

"Thời điểm có uy danh mới có khí khái." Tề Thiện lại sâu sắc hơn, khẽ cau mày nói: "Chỉ cần một gia đình này, nói là cầu bá phủ giúp họ giáo dưỡng mấy cô nương, đã là rất phiền toái." Có thể dưỡng ra mẫu nữ như tam phòng, còn phạm nhiều chuyện như vậy, thật là người thanh cao sao? Tề Thiện đã giúp mẫu thân phu nhân Anh quốc công quân gia từ sớm cũng không tin.

Nàng đang cảm thấy ngày sau hần là phải thỉnh mẫu thân nhắc nhở phu nhân Anh quốc công vài câu, dù sao lấy quan hệ mấy nhà thông gia với Anh quốc công, đều là vinh cùng vinh, e là người không biết tâm tư người khác sẽ bị làm hỏng mất, vừa ngẩng cao đầu, thì cách đó không xa, đang có một thiếu niên cao lớn đứng dưới tàng cây, si ngốc nhìn qua phía này...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 57.2

Tề Thiện cả kinh, kinh ngạc rằng Phụng Minh trăm phương tính kế để lọt vào mắt nàng, chẳng biết tại sao trong lòng trầm xuống, nhưng lúc sau, lại thấy có chút thần nhiên tự tại.

Nàng không biết Phụng Minh thích nàng vì cái gì, nhưng mà đối với Tề Thiện mà nói, lại chưa bao giờ có ý áp đặt nàng.

Nàng chính là người suy nghĩ nhiều như vậy, trù tính trăm loại, Phụng Minh nếu lúc này thấy rõ bộ mặt đích thực của nàng mà thất vọng rồi đi, hơn xa so với ngày sau thành hôn phát hiện ra, phu thê bất hòa cả đời thống khổ, bởi vậy căn đo đong đếm cẩn thận, nàng liền không hề cảm thấy hoảng hốt, chỉ bình tĩnh đứng dậy gạt đầu cùng bọn tỷ muội đối với Phụng Minh đang bước nhanh tới đây, không có gì khác thường.

Ở đây đều là tẩu tử đệ muội của Phụng Minh, huống hồ đều rất thân cận, Phụng Minh cũng không lo sẽ bị chỉ trích, huống chi hôm trước hần còn bị Hoàng thượng tự tay đánh đòn cảnh cáo, nay còn hoa cả mắt, trong lòng gấp đến độ hoảng, lại sững sờ nhìn nữ tử liêm mục bình tĩnh trước mắt, bàn tay nắm chặt đến đỏ mọng, tim đập bùm bùm, thế này mới khó khăn mở miệng: "Nhị, nhị, nhị..."

"Nhị cái gì a?" A Nguyên vung tay vung chân, vừa quay đầu đã thấy hần vẫn còn "Nhị", liền cảm thấy đường huynh này cũng thật là đủ nhị (*ngốc*).

"Nhị cô nương thật trí tuệ, chu toàn mọi mặt, khiến người khâm phục." Phụng Minh vừa rồi trốn tránh nghe lén Tề Thiện nói chuyện, nghe nàng phân tích những chuyện kia rất là toàn diện, chỉ cảm thấy trong lòng sùng bái không chịu được, nghĩ đến nếu sau này lấy được vợ bình tĩnh cẩn thận như vậy, Thành vương điện hạ sung sướng cõi lòng, cười ngốc nói: "Lòng hại người không thể có, tâm phòng người không thể không! Nhị cô nương cần tọng, có thể thấy được đối với phu nhân Thành Dương bá là chân tâm nhớ mong, tâm ý như vậy, không biết, không biết..." Hần nhìn trộm A Nguyên xin một ánh mắt, đối lấy sự nghi hoặc của bé mập này, đích thực cảm thấy đường muội này không cho mình cơ hội, đành phải mặt dày nói: "Không biết tiểu vương có phúc khí này hay không, về sau được nhị cô nương ở bên."

Nói xong, thiếu niên này nín thở, bộ mặt đỏ rực.

Nhị cô nương kinh ngạc cực độ.

Nam tử bình thường, không phải đều thích nữ tử tiểu bạch hoa thiên lương thuần khiết hay sao? Tha phụng vẫn chờ ảo tưởng trong lòng vị Thành vương điện hạ này tan biến, vô cùng đau đớn tự hỏi mình "Lòng từ bi của nhị cô nương nguoi đâu?! Người làm sao có thể nghĩ như các cô nương đánh thương kia!" Vấn đề ngu xuẩn như vậy, làm thế nào lại biến thành một màn trước mắt chứ?

Nàng mắt sững sờ nhìn hoàng tử nhìn mình đỏ mặt này, Tề Thiện rất muốn hỏi một chút kịch bản có cảm nhầm hay không, nhưng mà lúc này sao nàng có

thể nói ra lời này chứ? Đành phải luống cuống đứng tại chỗ, nhìn đôi mắt thiếu niên trước mặt trong trẻo thấu triệt, chẳng biết tại sao, trong lòng hơi chấn động, khóe miệng không tự chủ câu dần.

Nếu có thể cùng người như vậy sống đến đầu bạc, cũng là một chuyện rất hạnh phúc.

Mẫu thân luôn nói nàng tính kế quá mức, sau không dễ có lương duyên, nhưng mà nay, không phải có một người như thế, cho dù biết rõ con người thật của nàng, vẫn nguyện ý thích nàng hay sao?

A Nguyên vốn còn muốn tiếp tục nhìn xem hoàng huynh không rõ ý tứ ám chỉ, vậy xem một chút vương gia là tởm như thế nào, lại bị Trương Như Vân xách lỗ tai, nghe răng trợn mắt bị nhắc đi.

Tề Thiện nhìn bé mập lừ lừ không rời kia, liền tiếp quay đầu lại, rồi mới nghiêng đầu mỉm cười một chút, thấy Phụng Minh kia thấy mình cười, cũng cười theo, mặt hơi có chút nóng lên, hơi hơi khôi phục bình tĩnh liền hỏi: "Không biết vương gia..."

"Ta thích nàng!" Phụng Minh nghĩ vừa lúc trước, mẫu phi nói rằng nàng thích nói thẳng, nhất thời nhẹn không được lớn tiếng nói: "Thật sự thích!" Thấy không chỉ Tề Thiện khiếp sợ, ngay cả A Nguyên vốn cho rằng mình lần này không đùa cũng quay phắt đầu lại, dùng ánh mắt bất quái mà nhìn, Phụng Minh vì sự vọng động của mình mà yên lặng rơi lệ, chỉ lui đầu nhỏ tiếng nói: "Thích nàng đã lâu rồi, chỉ là ta sợ nàng cảm thấy ta đường đột, bởi vậy không dám nói chuyện cùng nàng." Hắn nâng mắt, nhìn tư thái nữ tử trước sừng sốt sau lặng lẽ lắng nghe, trong lòng chỉ cảm thấy tình ý như muốn trào ra, thấp giọng nói: "Ta người này, có chút lỗ mãng, không bằng mấy vị ca ca thông minh, đời này, chỉ có thể làm một tôn thất nhân tàn, sống nhờ vào tước vị phụ hoàng ban."

"Ngài là thân vương." Mắt thấy Phụng Minh có chút thất thần, Tề Thiện lại không đành lòng nhìn hắn suy sụp, ôn hòa nói.

"Nhưng mà vẫn không xứng với nàng." Phụng Minh nhìn thấy gương mặt thân thiết của nàng, lộ ra ý tươi cười, trầm giọng nói: "Ta có thể đưa cho ngươi, chỉ có một trái tim chân thành này." Hắn dùng tay đặt lên ngực, ngẩng đầu, dùng thanh âm nghiêm túc trịnh trọng nói: "Ta cả đời này, nguyện làm theo vương thúc, không nạp trắc phi, đời này, ta đối tốt với nàng." Thấy Tề Thiện nhìn mình không nói lời nào, hắn cổ cười nói: "Ta sẽ không nói lời dễ nghe, cũng không cố để người ta thích, nhưng mà ta đối với nàng là chân tâm, nếu ngày sau ta thay lòng đổi dạ, thiên lôi đánh xuống..."

"Chớ tự nguyện rủa mình." Nhìn thiếu niên chân thành trước mắt, Tề Thiện chỉ thờ dãi một cái nói: "Lời của điện hạ, đã là lời nói dễ nghe nhất ta từng được nghe."

Phụng Minh ngờ ngác, còn có chút phản ứng không kịp với ý tứ người trong lòng.

"Hoàng thượng, nguyện ý tứ hôn sao?" Nữ tử phủ Anh quốc công, nhận định một người, sẽ quả quyết, lại càng sẽ không ra vẻ mặt tự nhiên. Tề Thiện bị Phụng Minh rung động, lúc này chỉ cười một tiếng, nhìn thiếu niên đã ngây người như ngỗng, nghiêng nghiêng đầu cười nói: "Nếu không có tứ hôn, gia phụ sẽ không đồng ý." Bất quá, nếu thiếu niên nghiêm túc như vậy dám đi tới trước mặt mình, nói vậy việc tứ hôn, đã được Hoàng thượng nhận lời.

"Có có có!" Phụng Minh đầu óc dừng hoạt động không biết bao lâu, lúc này rốt cuộc kịp phản ứng, thấy Tề Thiện nghiêng đầu giấu nụ cười qua khăn tay, tâm tình cứ như bay lên trời xanh, lại dùng sức tự cầu mình một cái, kinh hi nói: "Lần này không phải đang nằm mơ!" Tề Thiện nguyện ý gả cho hắn, đây là mộng hắn thích nhất, không biết đã mơ qua bao lần, nay mộng đẹp thành sự thật, Phụng Minh chỉ muốn ôm chặt thiếu nữ trước mặt vào lòng, nhưng mà cũng biết Tề Thiện là vì chân tâm của mình nguyện ý cho mình một cơ hội, ngày sau còn cần dùng tâm thật hún làm nàng thừa nhận mình, nhẹn được vui vẻ trong lòng, nhìn Tề Thiện nói: "Cám ơn nàng!"

Tề Thiện nhìn thiếu niên như vậy, đến cùng không có hối hận.

"Ta còn một ngày, sẽ mang lại bình yên cho mỗi ngày của nàng!" Phụng Minh thấp giọng nói: "Về sau, Thái tử vào chỗ, chúng ta đón mẫu phi ra, đóng kín cửa sống cuộc sống của chúng ta." Hắn biết mình không biết lục đục đầu tranh, cũng chưa bao giờ nghĩ tới vào triều, chỉ mong về sau thanh nhàn tự tại, bên người có mẫu phi muội muội cùng tức phụ của mình, cả đời bình an.

"Ta vừa đáp ứng điện hạ, vô luận điện hạ ngày sau thế nào, đều cả đời trung tuyền." Tề Thiện cảm thấy lời này là lời nói khiến người đồ mặt nhát, nhưng mà nhìn thấy Phụng Minh nhìn mình ánh mắt mang theo bất an cùng ngưỡng mộ, trong lòng mềm nhũn, vẫn nhẹn không được trấn an hắn.

"Tất cả lời nói của nàng, ta đều tin!" Phụng Minh trọng trọng gật đầu, sau, trước vẻ mặt vui vẻ của Tề Thiện loay hoay nói: "Chốc nữa, còn đến thỉnh phủ quốc công?" Thấy Tề Thiện gật đầu, hắn cực cao hứng, nói tiếp: "Còn có chỗ phụ hoàng, nàng yên tâm, việc tứ hôn, ta đều sẽ lo liệu ổn thỏa, ta, ta sẽ làm nàng trở thành người khắp kinh thành đều hâm mộ!" Dứt lời, hắn lau mồ hôi trên trán, cười ngây ngô một chút, liền lấy ra từ trong ngực một tá khế ước địa khế, miệng đường đường chính chính nhét vào tay Tề Thiện đang kinh ngạc nói: "Đây là mẫu phi đưa cho nàng."

"Cho ta?" Tề Thiện sờ địa khế thật dày này, sau lật lật, thấy đều là ruộng tốt cùng cửa hàng náo nhiệt khắp nơi, trong đó còn có mấy nơi rất nổi tiếng, liền cả kinh, trịnh trọng muốn trả thứ này lại: "Vô công bất hưởng lộc."

"Mẫu phi nói, nếu nàng đáp ứng, sau này sẽ là vợ ta." Phụng Minh nói đến "Vợ", lại cười ngây ngô chút, sau dùng thanh âm lý trực khí tráng nói: "Làm phu quân, không phải hẳn là đều giao thân gia cho tức phụ bảo quản sao? Mẫu phi nói, thứ này vốn nằm đó tại thời điểm ta rời cung nhập phủ nên lấy ra, chỉ là phủ kia của ta lạnh lùng thật, chỉ có mấy tiểu tư quan gia, nào có thể phó thác này nọ? Nay phải nên cho nàng, đều là nàng cùng ta, ta..." Hắn muốn nói nhi tử của ta, chỉ là không có can đảm nói ra tà tâm này.

"Được đăng chân lân đăng đầu." Tề Thiện thấy ánh mắt Phụng Minh tặc hề hề, trên mặt cũng đỏ hồng, chỉ nhét đám địa khế vào ngực Phụng Minh, dậm chân đi.

Phượng Minh chưa thấy Tề Thiện xoay người trong nháy mắt, nụ cười trên mặt đã không che giấu được, lúc này túm địa khế trong ngực, nhắm mắt theo đuôi phía sau Tề Thiện hỏi: "Ta nói sai gì sao? Nàng đừng giận, ta bồi thường cho nàng." Hắn bồi tội cho hai muội muội quả thực như ngựa quen đường cũ, lúc này liền cảm thấy hắn là nên làm cu li cho người trong lòng, cười lạnh nói: "Nàng không thích, vậy thì để sau khi thành thân hẵng bàn. Trước đây, không nghĩ có thể trò chuyện thế này, chỉ cần có thể thấy nàng, ta liền khoái hoạt." Nói xong, lại cảm giác thấy dưới chân áo choàng có gì đấy bám lấy, vừa cúi đầu, liền thấy A Nguyên không biết đến lúc nào lộ ra vẻ cười gian trá nói với hắn: "A Nguyên bồi tử hoàng huynh trò chuyện nha."

"Ngươi!" Mắt thấy Tề Thiện bụm mặt thật nhanh xâu hồ đi, Phượng Minh lòng hận không thể đi theo, cúi đầu nhìn bé mập này vừa cho một kích, không dám xuống tay với đứa nhỏ, chỉ có thể thăm thiết cúi người hỏi: "Tô tông, tô tông! Ngươi có biết ngươi vừa làm gì không?" Thành vương không dễ dàng ăn ý với giai nhân, lại bị đứa nhỏ bướng bỉnh này cắt đứt, có không khiến người ta học máu sao?!

"Cẩn thận đường đột giai nhân nha hoàng huynh!" Công chúa điện hạ cả hai đời đều không có kinh nghiệm yêu đương, lúc này còn liếm mặt khoe khoang thường thức của mình, lắc lư lắc cổ nói với Phượng Minh: "Biểu tỷ ta, da mặt rất mỏng! Không dễ dàng mới đáp ứng ngươi, đây đã là cực hạn, ngươi mặt dày chết như vậy..." Thấy Phượng Minh trừng nàng, A Nguyên liền hàm súc nói: "Nhiệt tình như vậy, làm biểu tỷ không biết giải quyết như thế nào." Cầu hôn xong liền giao phó thân gia, nàng như thế nào không gặp được phu quân tốt như vậy? A Nguyên có chút phiền muộn liếc mắt nhìn Phượng Minh đang gật đầu liên tục, trông mặt chuyển chuyển nói: "Thời gian này, hoàng huynh vẫn là muốn nói chút lời dễ nghe với cậu ta, đúng hay không?"

"Thật quá đúng." Phượng Minh sờ sờ đầu nhỏ của A nguyên, thấy bé mập này ngửa đầu cao cao ngông cuồng tự đại, liền cảm kích nói: "Hoàng huynh có hôm nay, đều là công lao của A Nguyên! Tình cảm này, ta ghi tạc trong lòng! Ngày sau cần rút đao tương trợ, chỉ cần một câu nói!" Dứt lời, thôi nhìn về phía hướng đi của Tề Thiện, cảm thấy lúc này thu phụ nhạc mẫu Thái son quan trọng hơn chút, đi bằng bằng như gió ra khỏi phủ công chúa, vừa mới ra cửa, liền thấy công ngoai phủ Túc vương, Túc vương xuống ngựa vào nhà, thấy Phượng Minh hấp tấp, liền mỉm cười giương giọng nói: "Đây là bị A Nguyên đuổi ra ngoài?"

"Hoàng muội ôn nhu, nào có thể làm chuyện như vậy, vương thúc nói giỡn." Phượng Minh lúc này nhìn ai cũng thấy vui vẻ, vội vàng hành lễ với Túc vương.

Ôn nhu?

Mặt cười của Túc vương lặng lẽ vắn vẹo, hắn lại đuối lý, cũng không có da mặt dày như thế, cảm thấy bé mập nhà mình xung quanh phóng hỏa quấy rối thực ôn nhu.

Bất quá Túc vương vẫn không thấy cái này là vấn đề kì dị, thấy cháu mặt mày hớn hở, trong lòng vừa động, mỉm cười hỏi: "Đây là có hi sự gì?" Trong lòng cũng đã đoán được vài phần duyên cớ.

"Đại hi của cháu." Phượng Minh thấy Túc vương, liền nhớ đến một chuyện nghe được trong phủ Anh quốc công hôm trước, cảm thấy chính mình cần nên học theo vương thúc, vội vàng cung kính nói: "Còn có một chuyện, muốn thỉnh giáo vương thúc."

"Chuyện gì, nói đi." Túc vương ném roi ngựa trong tay vào lòng tiểu tư bên cạnh, rất có phen phong lưu thoải mái, lúc này chỉ cười nói: "Vương thúc đã từng giấu giếm gì ngươi chưa?"

"Chính là..." Phượng Minh lúc này nhìn bốn phía xung quanh một lần, liền tiến lại bên tai vương thúc phong tư không giảm năm đó, nhỏ giọng hỏi: "Vương thúc, năm đó thúc viết thư cam kết như thế nào, cho tiểu cháu làm tham khảo, đừng để cháu đi chặng đường dài oan uổng." Cuối cùng thư cam kết chỉ cần có thể làm lão nhạc phụ vừa lòng, chuyện vui này, không phải thành công rồi sao?

Nụ cười tuần mỷ trên mặt Túc vương, trong ánh mắt tha thiết của đứa cháu, đọng lại.

Túm roi ngựa vừa quăng đi lại, hắn đột nhiên thấy rất ngứa tay.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Chương 58

Lịch sử của hắn bị cháu ruột vạch trần, Túc vương nhẫn không được mà cũng không muốn nhẫn.

Kéo thẳng cháu chẳng hay ho gì vào phủ Túc vương, nghe tên tiểu này kêu cha gọi mẹ, Túc vương xót xót trong lòng mới thả Phượng Minh bỏ lết đi, ném roi ngựa lên mặt đất, liền hướng chỗ Túc vương phi mà đi. Chính được thẳng cháu, Túc vương hiện tại hết sức thần thanh khí sảng, bởi vậy bước vào đại sảnh, thấy Túc vương phi chống cằm không biết đang suy nghĩ cái gì, rất đáng yêu, không khỏi ra hiệu cho nha đầu hầu hạ đi ra ngoài, tươi cười ngồi phía đối diện thê tử hỏi: "Đây là đang suy nghĩ cái gì vậy?" Túc vương khi khó được thời điểm nghiêm túc như vậy, cũng làm Túc vương cả thấy tò mò.

"A Ngọc A Khuyết hai đứa nhỏ này, hôm kia lại đi đánh nhau, vừa mới có người đến cửa cáo trạng." Túc vương phi liền giận dữ nói: "Từ lúc còn nhỏ đã đánh nhau, đến Thuận vương còn dám động tay, không phải có chút bá đạo sao?" Phượng Ngọc Phượng Khuyết là hai nhi tử nhỏ nhất của Túc vương, hay ở trong cung đều rất được coi trọng, lúc sau còn có A Nguyên rất được sủng ái, hai người ở trước mặt Thái Hậu cũng rất đắc ý, bởi vậy dường thành

tính nết bá vương như vậy, làm Túc vương phi đau đầu không đỡ được.

"Như này đã tính là gì." Túc vương lại không lưu tâm, chỉ ngồi qua bóp trán cho Túc vương phi, thì thầm bên tai nhẹ nhàng cười, làm tức phụ mặt đỏ đến lên, cảm thấy hết sức hài lòng.

Suy đi tính lại, nếu không có thư cam kết năm đó, vợ hắn có thể đã gả cho kẻ khác rồi? Túc vương diện hạ nhân cách, mị lực đã quyến rũ tiểu cô nương nên mới có thể ước hẹn chung thân sớm như vậy.

Cảm thấy cháu mình về điểm này thúc ngựa cũng đuổi không kịp, Túc vương liền vừa cười vừa nói: "Nhà chúng ta, hiển hách quá mức, đều là người mũi nhọn không làm hoàng huynh lo sao? Lão tam lão tứ cũng không tệ, nàng nhìn Phụng Minh xem, so với tam hoàng huynh của hắn đầu óc kém bao nhiêu? Càng khiến Hoàng thượng thích hơn phải không?" Thấy Túc vương phi nghi ngờ quay đầu nhìn hắn, Túc vương cười thờ dài: "Cẩn thận có chỗ tốt của cẩn thận, hai đứa nhỏ không có gì kiêng kỵ như vậy, cũng không hẳn là chuyện xấu." Phụng Khanh Phụng Đường quá mức khôn khéo, có hai đứa ngọc trung hòa một chút, phù Túc vương tổng quan lại không chói mắt.

"Ta không hiểu mấy chuyện này, chỉ là chàng nói như vậy, ta sẽ nhớ trong lòng." Túc vương phi rúc vào trong ngực trượng phu, thủ thi: "Chàng sẽ bảo vệ mẹ con chúng ta."

"Ta phải che chở thất cô nương của chúng ta chứ." Túc vương thom thom đầu ngón tay Túc vương phi, trên mặt lộ vẻ nhân nhật ôn nhu, cười cười, thấy Túc vương phi đỏ mặt đầy hân, cười lớn nói: "Lúc ta vừa về, gặp Phụng Minh, tiểu tử này mặt mày hồng hào, chỉ sợ là chuyện tốt trước mắt." Thấy Túc vương phi nghĩ không ra, cười nói: "Đứa nhỏ A Nguyên này, cũng không biết là giống ai, chỉ thích mấy thứ náo nhiệt như vậy."

"Nếu không phải trong lòng có Thành vương, A Nguyên lại không ngốc, làm sao lại đẩy Thiện Nhi vào hố lửa chứ?" Túc vương phi mỉm cười nói.

"Nàng coi hoàng gia là hố lửa?" Biểu hiện trên mặt Túc vương liền cổ quái, nhào tới Túc vương phi đang khanh khách cười, há mồm lộ ra miệng đầy răng nanh, cắn mặt trắng nộn nộn tức phụ đến cầu xin tha thứ, cũng không đứng dậy, chỉ đè nặng Túc vương phi cười nói: "Nói như vậy, phu quân nàng, là cùi trong hố lửa đúng không?" Trông mặt hắn chuyển chuyển, thanh âm khàn khàn, chậm rãi ghé vào hõm cổ mảnh khảnh trắng mịn của Túc vương phi cắn cắn, giọng nói mang theo vài phần mỉa mai: "Chẳng lẽ, nàng chính là con thỏ nộn nộn nhảy trên đồng lửa?"

Nói xong, có chút nhẹn không được, muốn đem thỏ con này một ngụm nuốt trọn.

Ngay lúc Túc vương há miệng, chợt nghe thấy ngoài cửa rắc một tiếng, vẻ tươi cười trên mặt Túc vương phi thay đổi, một phen đẩy phu quân xuống đất, sửa sang lại xiêm y của mình, vội vàng hỏi: "Là ai?!"

Cách một lát, không có tiếng trả lời, Túc vương đen mặt, lửa nóng không dễ dàng tiêu tan, tự mình ra khỏi phòng, liền thấy xa xa bên ngoài có mấy cái nha đầu, đều cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn, trong lòng nghi hoặc, lại thấy trước thềm rơi một túi hà bao thu hương sắc nhỏ nhỏ tinh xảo, mở ra còn có mấy khối mứt hoa quả thịt khô, khỏe miệng giật giật, lập tức muốn đi đánh mông đứa nhỏ A Nguyên này, đến cùng vẫn nhìn được, chỉ trở về phòng cười với Túc vương phi có chút bất an nói: "Không sao, là đứa bé A Nguyên vừa mới đi." Dứt lời, liền đặt hà bao trước mặt Túc vương phi.

"Giữa ban ngày, chàng đùa giỡn như vậy, về sau, bảo ta làm sao nhìn mặt khuê nữ đây?" Túc vương phi biết hóa ra là A Nguyên bắt gặp bọn họ thân thiết, nhất thời quá xấu hổ, thăm oán Túc vương chỉ biết làm chuyện xấu.

Đối mặt với ai oán của tức phụ, Túc vương lặng lẽ gánh chịu, dỗ dành Túc vương phi, mới dụ được nàng cười, bản thân mới quay người đi, chuẩn bị cùng khuê nữ nói chuyện nhân sinh lý tưởng.

Mà tâm can A Nguyên lúc này nhảy bùm bùm một trận, biết lần này là tai vạ đến nơi rồi, chỉ cho cung nữ đi ra ngoài, chính mình chạy lẻ lười lao về phía giường, tự mình lăn thành một quả cầu, trốn trong lớp chăn thật dày, thế mới yên lòng, không lo chốc nữa cái mông nhỏ bị quật, sau, liền oán thầm hai cái gia hỏa khuê nữ đã đã lớn một bó, thế mà trong buồng còn không che đậy nhu tình mật ý, cũng không sợ bị ai bắt gặp.

Hôm nay Phụng Minh thổ lộ một phen, Tề Thiện còn lo đại sự, nào còn có thể ở lại phủ công chúa? Chỉ tạm biệt A Nguyên, liền hồi phủ báo với trưởng bối.

A Nguyên làm việc tốt như vậy, trong lòng tự nhiên cũng thật vui vẻ, bởi vậy liền vội vã chạy về muốn khoe khoang công lao của mình cho Túc vương phi, đoạn đường này rất hào hứng, tuy vào vào cửa nghe hạ nhân trong phủ nói Túc vương chính Phụng Minh một hồi, nhưng nàng cũng không để ý, vì tình cảm hai thúc cháu rất tốt, quật đánh cũng chỉ một hai cái thôi, đến viện Túc vương phi còn không đợi mấy nha đầu ngăn trở, đã lao vào sảnh, ai biết sẽ bắt gặp chuyện như vậy đâu?

Ùu xiu nằm lý trên giường chờ tức phụ đến "tâm sự" với mình, A Nguyên lại chẳng biết tại sao, nghĩ tới chiếc cổ trắng nõn tinh tế của A Dung, trong lòng luôn cảm thấy ngứa ngáy, mặt A Nguyên cũng đỏ lên, run run lỗ tai nhỏ liễu niệm kinh, nghĩ niệm bay cổ A Dung ra khỏi đầu, mới niệm vài câu, liền thấy Túc vương đen mặt vén màn tiến vào, lộ ra vẻ tươi cười rất có hàm nghĩa với mình. Lúc này đây, cũng không cần niệm kinh, A Nguyên lặng lẽ ngừng đầu, chờ đợi vận mệnh bé mạp bị quật.

Đến khi Phụng Khanh nhận được thư đến cứu muội muội, Túc vương đã quật xong hai cái mông, sung sướng rồi đi, chỉ để lại bé mạp trong chăn lê roi đầy mặt.

Đối với bi kịch bậc này, Phụng Khanh cũng thật bất đắc dĩ, cũng không không thể hô to một tiếng "Bảo thù", quật lại tức thân?

An ủi muội muội đáng thương một hồi, Phụng Khanh ưng thuận mọi chuyện, thế này mới thấy vật nhỏ rầm rì mặc áo ngủ. Giấc ngủ này liền không biết trôi đi gì nữa, tóm lại ngày hôm sau, A Nguyên tinh thần phấn chấn lên xe đi phủ Thành Dương bá, công chúa diện hạ đã tha thứ cho tức thân then quá

hóa giận, chỉ nhẹ răng sờ ờ hà bao Túc vương phi mới thêu cho nàng, mở miệng hà bao, ngửi hương mát qua quả nhàn nhạt, nghĩ mẩu thân đối với mình đúng là thâm tình thâm thiết, thật hoài niệm đôi mắt u ám của Túc vương khi mình nhận hà bao này.

Tâm trạng không tệ, lúc đến phủ Thành Dương bá, A Nguyên trước mắt phu nhân Thành Dương bá tự ra đón mình tự nhảy từ trên xe xuống, hù phu nhân Thành Dương bá sợ hãi, tiến lên ôm lấy nàng, sáng giọng: "Nếu ngã, ai không đau lòng đây?"

Phía sau bà, A Dung không tự chủ đưa tay ra lại lặng lẽ rút về, nén kinh hãi tổng lòng, nở nụ cười.

"Nhất thời vui vẻ, làm di chán kinh rồi, là A Nguyên không phải." A Nguyên cười hi hi dụi dụi phu nhân Thành Dương bá, ánh mắt rơi lên trên người A Dung, không biết thế nào có chút tuần tra tới lui, bất quá trong ngực phu nhân Thành Dương bá thật ấm, A Nguyên cũng quên A Dung, chỉ vừa ôm cánh tay đi, vừa nhìn chung quanh một lần, thấy đứng đây không ít người, cả nhị phòng cũng ra nghênh đón mình, có chút ngượng ngùng, chỉ chui ra từ ngực phu nhân Thành Dương bá, cười nói với nhị thái thái Trạng gia: "Bản cung vốn là đến đây thăm dì, lại làm một gia đình đều bất an tĩnh, đích thực then trong lòng."

"Như này đã tính là gì." Nhị thái thái Trạng gia này là người lạnh lẽo, chỉ liếc mắt nhìn phu nhân Thành Dương bá vẫn mỉm cười không nói gì, khóe mắt đuôi lông mày đều mang vẻ thân cận, cười nói: "Chẳng lẽ lại đây gặp công chúa một lần, có thể làm một ta? Ta cũng muốn trò chuyện cùng công chúa mà." Nói xong, liền đẩy khuê nữ còn đang xấu hổ đứng bên, cười nói với A Nguyên: "A Dao ngày thường đi ra ngoài, công chúa thật che chở nàng, ta đã tạ người một lần, có gì vội vàng đâu?" Nói xong, nghĩ tới bởi sự chiều chuộng của A Nguyên, khuê nữ của mình cũng có thể gần đến phủ Thượng thư, làm chị em dâu với công chúa, ánh mắt nhìn về phía phu nhân Thành Dương bá cùng A Nguyên càng thêm cảm kích.

Nếu không nhờ hai vị này, nữ tử trong kinh chẳng thiếu, nhị lão gia Trạng gia tuy lẫn lộn trong triều, nhưng không có được năng lực như vậy, có dám hỏi với phủ Thượng thư.

"A Dao tỷ tỷ thân cận với ta, ngài nói như vậy, có vẻ khách khí rồi." A Nguyên nói như bà cụ non xong, rồi trừng mắt nhìn A Dao vẫn đang đỏ mặt cười phía sau, liền cho người bưng ra từ trong xe một tráp khám nạm mã ngọc cười nói: "Hi sự A Dao tỷ tỷ ngày càng gần, đây là tâm ý của ta cho tỷ tỷ, tỷ tỷ đừng ghét bỏ, cứ cho là tình cảm của chúng ta."

"Như này sao có thể?!" Đầu năm nay, nào có chuyện công chúa tặng lễ thần nữ? Nhị thái thái Trạng gia không phải người chỉ biết đắc ý luôn miệng nói này nói nọ. Thấy A Nguyên đưa tráp cười, liền xin giúp đỡ từ đại tẩu tổng lòng mình là không gì không làm được, lại thấy phu nhân Thành Dương bá cười một trận nói với mình: "Nếu là tâm ý công chúa, cần gì chối, làm công chúa khó xử?" Thế này mới bảo A Dao cảm tạ A Nguyên, nhận lấy tráp, nhỏ giọng nói bên người phu nhân Thành Dương bá: "Nếu không nhờ tẩu tử, chúng ta nào có sáng rọi được như vậy?"

"Đây cũng là hai người bọn chúng hợp ý." Phu nhân Thành Dương bá thấy A Nguyên ăn mặt đôn đôn, vội vàng dẫn nàng về phòng.

Hai mẹ con nhị phòng Trạng gia cảm kích không thôi, hướng hồ cũng không coi là người ngoài, cùng hướng đi vào trong phòng, đi vài bước, A Nguyên dừng lại, có chút kỳ quái hỏi: "Không biết A Kính ở nơi nào?" A Kính trong miệng nàng, là cô nương tam phòng Trạng gia nhân giới thanh cao, lúc này thấy bản thân mình tới, cô nương này cùng tam thái thái Trạng gia cũng không ra đón, có chút không vui.

Đối với việc một công chúa tới cửa báii phòng, đi ra gặp là cấp bậc lễ nghĩa nên có, hai mẹ con nhị phòng chẳng phải cũng ra đón sao?

A Nguyên đối với mấy cấp bậc lễ nghĩa này tuy rằng không thêm để ý, nhưng cũng không phải là trái hồng mềm. Như này chẳng phải rõ ràng là "Cũng không phải công chúa thật, chúng ta không coi người ra gì", tuy không làm A Nguyên nín thở, nhưng cũng có chút không vui. Tức nghẹn xưa nay không phải tính cách A Nguyên, lúc này, nàng càng thêm cảm thấy ánh mắt Tam công chúa không sai, chọn trúng A Dao làm em dâu, mà không phải A Kính không biết gì cả kia, thấy phu nhân Thành Dương bá mỉm cười nhìn nàng một cái, có chút chột dạ, sắc mặt hòa hoãn cười nói với nhị thái thái Trạng gia còn đang lúng túng: "Bất quá là ta thuận miệng hỏi, mọi người chớ để trong lòng."

Tuy ngoài miệng nói như vậy, đến cùng vẫn mang thù rồi.

"A Kính có chút chuyện, bởi vậy không thể ra đón." Nhị thái thái Trạng gia chần chờ một chút, liền hàm hồ nói.

Nói tới cái này, A Nguyên nhảy bén nhìn thấy phu nhân Thành Dương bá thờ dài một hơi.

"Hôm nay là ngày lành, đừng nhắc tới chuyện này, làm A Nguyên vì nhà chúng ta mà lo lắng." Phu nhân Thành Dương bá cười chuyển hướng câu chuyện, điểm cái mũi nhỏ của A Nguyên nói: "Đứa nhỏ không có lương tâm, có đi ở đây, người còn mong chờ ai khác nữa?" Thấy A Nguyên cười hi hi ha ha, biết em dâu này của mình nhanh nhẹn nhanh miệng nhất, liền cảnh cáo nhìn nàng một cái, nhận lại một đôi mắt ủy khuất, phu nhân Thành Dương bá không khỏi dở khóc dở cười.

A Dung chỉ chậm rãi đi theo phía sau mọi người, nhìn A Nguyên lắc lắc thân thể nhỏ làm nũng với phu nhân Thành Dương bá, rất là thân cận, cũng cảm thấy vui vẻ, nhưng đôi mắt phượng lạnh lùng nhìn về phía hậu viện, lộ ra một tia tàn khốc, thấy A Dao khi nghe thấy A Nguyên hỏi, mặt đã có chút trắng đau lòng dường này, liền ôn hòa nói: "Không cần để ý lời người bên ngoài."

"Đại ca." A Dao thấy phu nhân Thành Dương bá cùng nhị thái thái Trạng gia đã lôi kéo A Nguyên đi xa, hốc mắt đỏ lên nhỏ giọng nói: "Là ta, đoạt đi hôn sự của A Kính sao?"

"Nói bậy bạ gì đó." A Dung mắng nhẹ: "Hôn sự này là Tam công chúa tới cửa cầu hôn, chẳng lẽ chúng ta còn có thể suy đoán lung tung ý tứ công chúa?" Thấy A Dao có chút áy náy, liền trấn an nói: "Đừng nghe tam thẩm nói linh tinh, người cũng không nhìn một chút hôm nay nàng là cái bộ dáng gì, lời của nàng, người có thể tin sao?"

"Chi là.." A Dao há miệng thở dốc, nhỏ giọng nói: "Ta mọi thứ không bằng A Kính, thế nào mà công chúa có thể nhìn trúng ta?" Tam công chúa thay nhà chông nàng phủ Lễ bộ Thượng thư đến đề thân, mở miệng liền nói nhìn trúng mình, muốn kết thân, khi đó A Dao chỉ cảm thấy rất vui vẻ. Huống hồ đây cũng là hi sự, trong nhà vui mừng, đại bá nương chỉ nghĩ nghĩ, rồi đồng ý luôn, không dễ dàng Tam công chúa đi, nàng chính là khoái hoạt, liền thấy tam thái thái Trạng gia dẫn A Kính lệ rơi đầy mặt đi vào, chỉ nói phu nhân Thành Dương bá không công bằng, đoạt nhân duyên tốt từ tay A Kính sang cho nàng, cũng mặc kệ người bên ngoài nói như thế nào, nhất định là hai tẩu tử ở giữa đường làm khó dễ.

Nghĩ về ngoài tài năng A Kính quả thật hơn mình rất nhiều, A Dao liền nhin không được suy nghĩ.

"Đây là duyên phận cá nhân, ngươi là trưởng nữ nhà chúng ta, xứng đôi nhĩ công tử phủ Thượng thư, cũng là chuyện bình thường." A Dung khuyên giải muội muội, thấy nàng gật đầu, mỉm cười nói: "Ngày đó Tam công chúa lại đây cầu thân, ngươi cũng trốn ở trong phòng, nhưng có từng thấy công chúa ân cần hỏi thăm A Kính một câu?" Thấy A Dao lắc đầu, hân ôn hòa nói: "Có thể chứ. Tuy ngươi cho rằng bản thân không bằng A Kính, nhưng mà trong mắt người khác, A Kính..." nghĩ tới đáng về đường muội thanh cao cao ngạo kia, A Dung liền lắc đầu nói: "A Kính thì không bằng ngươi làm người ta quý mến."

A Dao từ nhỏ đã tin phục đại đường huynh này, nay thấy hân nói như vậy, trong lòng liền tin vài phần, đỏ mặt nói: "Làm đại ca lo lắng cho ta rồi."

"Ngươi là muội muội của ta, đều là vì ngươi lo lắng, chẳng lẽ ta không thể?" A Dung cốc một cái muội muội hay suy nghĩ lung tung này, thế này mới cười nói: "Có thể được công chúa nhìn trúng, là vì tính cách của ngươi làm người ta yêu thích, đừng thay đổi, cũng không cần nịnh hót gì cả, cứ như vậy là tốt rồi." Giống như phu nhân Thành dương bá hóm hỉnh, nhị thái thái Trạng gia sáng sủa hoạt bát, A Dung nghĩ, Tam công chúa cũng sẽ thích A Dao trời sinh tính tình giống mẫu thân, có tâm muốn muội muội về sau gả cho người có thể tự tại chút, hân liền cười nói: "Ngày sau nếu có chuyện gì làm khó, nhìn xem nhị thẩm nói như thế nào với mẫu thân, ngươi cũng nói như vậy với công chúa."

Nghĩ tới mẫu thân đã ba mươi tuổi còn ý lại bên người đại bá nương, bá nương đáng về vừa bắt đắc dĩ vừa yêu quý, A Dao cảm thấy chính mình đã hiểu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên dùng sức gật đầu với đường huynh hảo tâm, A Dao chạy nhanh như gió vào bên trong, bộ dáng hấp tấp này, chỉ làm A Dung bắt đắc dĩ đến cực điểm.

Đến khi A Dung vào địa sảnh, liền thấy A Dao ánh mắt đã lấp lánh nhìn nhị thái Trạng gia lúc này đã không còn bộ dáng ôn trọng bên ngoài, nằm một bên ghé dài vừa len lén nhìn mặt phu nhân Thành Dương bá vừa bóc vỏ hạt dưa ăn, mắt thấy phu nhân thành Dương bá thấy nàng ăn vụng cũng không nói gì, chị em dâu hai người rất ăn ý, A Dao liền lặng lẽ nhớ kỹ, lưu lại về sau có việc gì sẽ dùng trước mặt Tam công chúa.

A Nguyên ngây ngốc biến sắc nhìn nhị thái thái Trạng gia túm lấy hai hột đào, không dám tin ngẩng đầu nhìn đi nhà mình, dụi mắt một cái, thế này mới về mặt vận vẹo ghen tỵ nói: "Di không cho ta ăn."

Nhị thái thái Trạng gia còn đang ăn vụng bị A Nguyên phá đá, ngượng ngùng chỉnh chỉnh thân mình, không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt phu nhân Thành Dương bá.

"Đề A dung bồi ngươi, không phải thích hợp hơn sao?" Phu nhân Thành Dương bá chỉ cười cười, thấy A Dung đã đi đến đây ngồi bên cạnh A Nguyên, thế này mới cười nói với A Nguyên: "Hôm qua ngươi thiết yến trong phủ công chúa, nghe nói rất náo nhiệt, liệu có chuyện gì lý thú không?"

Đương nhiên là có, chỉ là chuyện Phụng Minh cầu thân, còn có nhị phòng Trạng gia đang ở đây, A Nguyên cũng không thể nói, chỉ nhặt một chút chuyện thú vị, lại khoa trương một chút miêu tả cảnh đẹp trong phủ lúc ấy, rồi mới đắc ý rút đầu về, thấy A Dung buông mắt nhâm tức bóc hột đào cho mình, ngón tay dài trắng nõn làm nàng hoa hết cả mắt, len lén nhìn trộm cổ dài tuyết trắng của thiếu niên này, A Nguyên không tự nhiên uốn éo người, chẳng biết tại sao, vội vàng cầm một ít điểm tâm trên đĩa đưa lên miệng A Dung nói: "A Dung ca ca thật cực khổ, ăn chút điểm tâm đi." Thấy tay nhỏ của chính mình còn có chút không được sạch sẽ, liền có lòng rút tay về, đến cùng lúc A Dung nhìn qua lại dừng lại.

A Dung thấy A Nguyên phòng mặt có chút bất an nhìn nàng, thấy tay nhỏ nhắn rút đi rút lại, chỉ cười cười, cũng không ghét bỏ, cúi đầu ăn điểm tâm trong tay A Nguyên.

Hân vừa cúi đầu, cổ tuyết trắng cách A Nguyên còn gần hơn, làm A Nguyên chỉ dám nhìn thẳng về phía trước, vội vàng quay đầu lặng lẽ thì thầm mấy lần: mỹ nhân đều là họa thủy, xong xuôi mới len lén chui tay vào xiêm y, tự mình cố gắng ăn tiểu hột đào.

Nơi này chính là trò chuyện hoan hoan hi hi, ở trong sân tam phòng Trạng gia, một đôi mẫu nữ ngồi đối diện rơi lệ, không nói câu nào.

Đứng một bên có nha đầu nhìn động tĩnh bên ngoài, lại thấy hai vị chủ tử bên trong đều không có phản ứng, dậm dậm chân, không nhin được nữa liền tiến vào khuyên nhủ: "Vinh Thọ công chúa tới cửa bái phòng, thái thái cùng tiểu thư không đi nghênh đón cũng được, nhưng ngay cả mặt cũng không lộ, đây chẳng phải là xem nhẹ công chúa sao?" Vinh Thọ công chúa tuy chỉ là nữ tôn thất, nhưng lại lịch lớn không địch nổi, chọc nàng một cái, đắc tội phía sau không chỉ một nhà mà là hai nhà. Thấy tam thái thái Trạng gia chỉ cười lạnh không nói, nha đầu kia lấy trung tâm làm chủ, giận dữ nói: "Cừu lão gia hôm nay là cái tình trạng gì, chính là nghèo túng. Ngươi nếu còn như vậy, trong nhà thật không còn đường sống!"

"Chẳng lẽ chỉ vì cái này, liền bảo bà bà như ta cúi đầu trước một đứa trẻ ranh?! " Tam thái thái Trạng gia là nữ nhân rất xinh đẹp, lúc này lê hoa đái vũ, càng có phong tư, chỉ nằm lên bàn rơi lệ nói: "Người như đại tẩu vậy, từ nhỏ lớn lên, quen biết nịnh hót, nay đến cả một đứa trẻ con còn nịnh bợ. Ta làm không được! Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì bắt ta chị kham khổ như thế?" Lại nặng tiếp nha đầu kia: "Mẹ ngươi năm đó là của hồi môn của ta, ta còn muốn ngươi cũng có khí khái của mẹ ngươi, không nghĩ tới ở Trạng gia vài năm, lại thành con buôn như vậy!"

"Nô tỳ một lòng vì thái thái, đã bao giờ nói láo?" Nha đầu kia bị chủ tử dội cho xô máu chó lên đầu, cũng cảm thấy tâm tàn, lúc này liền khóc nói: "Nô tỳ khuyên thái thái, đừng vì xa cách với phu quân, lúc trước lão gia vì điều này không trở về nhà, nay, thái thái là muốn chân chính xa lạ sao?"

"Người nói cái hiểm lại sao!" Tam thái thái Trạng gia nghĩ tới trượng phu những năm này lãnh đạm, nay còn thấy chết mà không cứu, nhất thời nhin không được, vỗ bàn tức giận: "Ta là một tiểu thư muốn cái gì có cái đó, gả vào gia đình một người lính như hân, còn chưa đủ ỷ khuất? Vì bà bà, ca ca, tẩu tử, liền khắc khẩu với ta, cả nữ nhi cũng không để ý, đây là đạo lý làm vợ làm chồng? Trạng gia hân từ trước cũng bắt quá là trồng trọt bên ngoài, xuất thân chân đất, lời nhận không toàn, vậy mà còn dám xem thường người khác, nay không đến, vừa lúc thanh tịnh!"

"Mẫu thân nói đúng." A Kính một bên liền rung rung nói: "Phụ thân cũng quá nhẫn tâm rồi, hôm qua mẫu thân mới nói muốn đón biểu tỳ đến ở, trò chuyện to nhỏ một chút, phụ thân lại không chịu, vô tình vô nghĩa như vậy, làm lòng người lạnh ngắt."

Nghe xong lời này, nha đầu kia ngay cả nước mắt cũng quên rơi, chỉ ngơ ngác nói: "Tiểu thư Cửu lão gia, bảo nuôi trong phủ chúng ta, đây cũng không đúng quy củ nhà." Trách không được tam lão gia lại cãi nhau với thái thái, đóng sầm cửa mà đi, nếu mà nàng biết chủ tử nói đến cái này, nàng quỳ xin cũng không thể để chủ tử nói lời này ra khỏi miệng. lúc này nha đầu tổng lòng cũng biết không tốt rồi, bất chấp cái khác, thấp giọng cầu nói: "Thái thái, nay nhà chúng ta suy tàn, cần gì phải sinh hiềm khích với lão gia chứ? Tiểu thư phải gả cho người, thiếu gia còn đón dâu, cái nào không phải đại sự? Lão gia đối với ngài cũng có tình cảm, ngài nhần nhin, bỏ qua chuyện này, chúng ta cũng..."

"Chịu thua?" Tam thái thái Trạng gia cười lạnh nói: "Ta là số hai không ai là số một! Hân đối với ta như vậy, sau này, ta cũng không cần hân! Tình cảm..." Nàng oán hận nói: "Hân chán ghét ta, thì nguyện ý cho hân đi tìm người mới chịu thua hân, dựa vào cái gì bảo ta ăn nói khép nép chứ?!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Chương 59

A Nguyên lúc này đang nói chuyện vô cùng náo nhiệt với phu nhân Thành Dương bá.

Tam công chúa cầu cưới A Dao, chính là vì đám hỏi mà đến, nếu đã kỳ vọng, tự nhiên sẽ làm để người khác càng thêm coi trọng. Cách năm ba bữa liền đưa tới vài thứ, quý báu giống như trang sức trăm cái, đơn giản như trái cây nơi khác tiến cống, chỉ cần có thể nghĩ tới, đều sẽ có một phần cho A Dao, cho nàng mặt mũi. Nếu đã như thế, phu nhân Thành Dương bá dĩ nhiên chân tâm cảm động, cũng không quên cấp bậc lễ nghi đáp lễ phủ Thượng thư cùng phủ công chúa rất nhiều thứ, hai nhà còn chưa kết thân, cũng đã rất thân mật. Tam công chúa nguyệt vọng đạt thành, Trạng gia cũng rất hài lòng, cả phủ Lễ bộ Thượng thư nhà công tam công chúa đều vui vẻ, là bộ dáng đại hoan hỉ.

Lại nghe nói vị phu quân tương lai kia của A Dao, nay ngày đêm đọc sách, thể muốn năm nay đạt được công danh tạo phúc cho thế tử cùng mình, Trạng gia càng hài lòng.

Ai mà không thích cơ chứ?

Một phòng chính là cười nói thoải mái, A Nguyên còn hài lòng chỉ huy A Dung nước dâng tận miệng cho nàng uống, chợt thấy bên ngoài có một nha đầu vén màn tiến vào, hành lễ với mọi người, rồi đi tới bên người phu nhân Thành Dương bá thấp giọng nói: "Thái thái, tam lão gia cãi nhau với tam thái thái, tam thái thái nói nhao nhao muốn thất cô, cả phủ đều lo lắng, nô tỳ nghĩ, có nên hay không..."

"Lần này lại làm sao?" Phu nhân Thành Dương bá còn chưa mở miệng, nhị thái thái Trạng gia còn đang một bên túm tẩu tử nùng nịu đã nháy mắt đứng thẳng dậy, cười lạnh nói: "Đám bữa nửa tháng lại nhao nhao không dứt! Mỗi lần đều gọi tẩu tử đi, chẳng lẽ tẩu tử đáng để đi xử lý mấy việc rách nát này của bọn họ sao?!" Nói xong, liền ôm cánh tay phu nhân Thành Dương bá nói: "Tẩu tử đừng đi! Mất người nọ chỉ đặt trên đỉnh đầu, chướng mắt chúng ta thành quen, cần gì đi chạm xui xẻo này." Lại tiếp tục mắng Trạng Ba: "Đến cả tức phụ còn không quản được, làm công công cùng bà bà tức giận đến mức ở tại phía nam không muốn về, còn khiến tẩu tử chịu ủy khuất, nay càng ồn ào, sống tốt quá đi!"

"Tĩnh tình như pháo đốt của người, vẫn không thay đổi." Phu nhân Thành Dương bá chỉ biết sờ sờ mặt nàng, thấy đệ muội này về mặt ủy khuất, liền ôn hòa trấn an: "Đây là chuyện phụ thế tam đệ, người yên tâm, ta không đi."

"Lần nào tẩu tử cũng nói như vậy." Nhị thái thái Trạng gia liền oán giận nói: "Nếu là ta, bỏ cái phụ nhân phá sản này, lại cưới người tốt hơn, mới là như ý."

"Con cái đã lớn như vậy, nói cái này không hay đâu." Phu nhân Thành Dương bá cũng cảm thấy mệt mỏi, thấp giọng thở dài: "Cũng không phải là vì đệ muội, mà là ta đau lòng tam đệ, ta vốn chịu chút ủy khuất cũng không đau không ngứa, mà tam đệ người chẳng được trải qua ngày nào khoan khoái, lại không nghĩ tới có người được một tác lại muốn tiến thêm một thước, không biết chừng mực!" Nói đến đây, vẻ tươi đẹp trên mặt phu nhân Thành Dương bá liền sinh ra ý tàn khốc, lạnh lùng nói: "Mấy năm nay, ta nhìn cũng hiểu, tam đệ muội thích làm âm ỉ như vậy, lại càng không nguyện ý thái bình qua ngày, nếu đã như thế, ta cần gì phải để lại mặt mũi cho nàng?"

"Việc của tam đệ và nàng không có gì đáng lo đâu." Thấy vẻ mặt nghiêm nghị của phu nhân Thành Dương bá, nhị thái thái Trạng gia chỉ cảm thấy khoái ý, vội vàng thêm cùi, thấy phu nhân Thành Dương bá nhìn qua, nàng liền tốt cáo thật nhanh: "Từ trước ta thấy tẩu tử yêu quý nàng, không dám nói, nay ta cũng không gạt tẩu tử. Nàng, nàng còn gọi tam đệ là con nhà lính." Nói xong, thấy ánh mắt phu nhân Thành Dương bá đột nhiên lóe lên tối tăm, liền hơi sợ, nhỏ giọng nói: "Ta nói sai rồi, làm tẩu tử không vui, là ta không phải."

A Nguyên ở một bên nghe được cũng nhủu mày.

Triều đại của quan văn thanh quý, phần lớn khinh thường nhóm người không học vấn không nghề nghiệp, xuất thân chân đất, chỉ ý vào sức mạnh đạt chút quân công liền dám cùng bọn họ sánh vai võ tướng. Con nhà lính này, chính là tiếng máng người khi tranh chấp văn võ trong triều, tam thái thái Trạng gia vậy mà nhục mạ phu quân như vậy, làm A Nguyên nghe được cũng cảm thấy không thích.

"Con nhà lính, con nhà lính!" Phu nhân Thành Dương bá đã tức giận đến cười rộ lên, lạnh lùng nói: "Một khi đã như vậy, thì để cho nàng biết, gả vào trong phủ này, nàng cũng làm con nhà lính nhiều năm như thế rồi!" Dứt lời, bỗng nhiên đứng dậy, nói với nha đầu đang nín thở sợ hãi kia: "Đều qua xem cái nào! Ta không tin, ở ngay trong nhà mình, ta còn không răn dạy được một cái phụ nhân vô đức!" Thấy nhị thái thái Trạng gia có chút xấu hổ vì miệng lưỡi của mình tiến lại đỡ nàng, liền ôn hòa nói: "Có thể nói cho ta biết cái này, là người đối với người nhà chúng ta một tấm chân tình, bằng không, làm âm ỉ thành như vậy, tam đệ người còn chịu ủy khuất, nhà chúng ta, chẳng phải rước một tổ tông về?"

"Nếu phu thê tam đệ sinh ra hiềm khích, ta..." Nhị thái thái Trạng gia xấu hổ nói: "Ta còn có mặt mũi nào nhìn tam đệ nữa?"

"Nếu sinh ra hiềm khích, cũng là nàng ta tự gây ra, không quan hệ gì với chúng ta." Phu nhân Thành Dương bá liền lạnh lùng nói.

"Ta đi cùng đi." Phu nhân Thành Dương bá xưa nay ôn nhu, A Nguyên còn chưa thấy qua nàng nổi giận, lúc này rất sợ di chịu thiệt, liền xung phong nhận việc nói.

Phu nhân Thành Dương bá lại lộ vẻ do dự, dừng một chút, lắc đầu nói: "Khó coi như vậy, bản mặt A Nguyên." Thấy A Nguyên thất vọng cúi đầu, nói với A Dung: "Coi chừng muội muội của người, không được để nàng vì chuyện này nọ mà phiền lòng." Nói xong, thế này mới một đường đi cùng nhị thái thái Trạng gia.

Mất thấy nàng đi, A Nguyên liền ngẩng đầu, dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn thiếu niên trước mặt, lại thấy A Dung lắc đầu nói: "Mẫu thân nói đúng, người đừng đi." Thấy A Nguyên ngơ ngẩn đi ngoảnh lại nhìn ra bên ngoài, hần chỉ thò tay kéo vật nhỏ này qua, ôm thân thể béo béo của nàng cười nói: "A Nguyên chỉ cần vui vui về về mà sống là được." Vật nhỏ này chính là từ nhỏ không buồn không lo, để nàng thấy việc tông phủ này, quấy rối khoái hoạt trong lòng, A Dung cũng cảm thấy không đành lòng.

"Không phải vậy." A Nguyên lại lắc đầu nói: "Đừng cho rằng ta cái gì cũng đều không hiểu, vài hôm trước vợ tuồng lớn chỗ nhà Lý quốc công, ta nhìn từ đầu đến cuối." Thấy A Dung nhìn nàng không phản ứng gì, liền bắt lấy bàn tay A Dung lấy lòng nói: "Người yên tâm, ta rất lợi hại, sẽ không bị những người này thay đổi con người ta. Huống hồ, huống hồ đề đi một mình chiến đấu hăng hái, ta tâm lý luyện tiết nha." Vừa nói vừa lúi lúi vào trong ngực A Dung, ăn đậu hủ của mỹ nhân này, cầu nói: "Mang ta đi nha, mang ta đi nha, ta sẽ ngoan ngoãn, nếu không, người bỏi ta?"

Thấy A Dung vẫn lắc đầu, liền uy hiếp nói: "Hoàng bá phụ đều nói bảo ta đi nhìn ngắm nhân tình thế thái, chẳng lẽ người muốn kháng chỉ không tuân?"

Thấy bé mập nhe răng trợn mắt đến cả kháng chỉ cũng nói ra, A Dung nhìn không được cười một tiếng, lắc đầu cười nói: "Chỉ là nếu người thấy phiền, cứ nói cho ta biết, ta mang người trở về?"

"Ta sẽ nghe lời." A Nguyên liền vỗ ngực của mình đảm bảo một chút khí khái lương dân, xong xuôi mới để A Dung dẫn đi về phía tam phòng.

Đoạn đường này, bên trong phủ Thành Dương bá đại khái A Nguyên đã nhìn ngắm được rõ ràng.

Đây là tòa nhà năm gian, dù là A Nguyên cũng cảm thấy thật không nhỏ, thấy A Nguyên nhìn khắp nơi, A Dung liền kiên nhẫn nói: "Năm đó phụ thân lập quân công, có tước vị, bởi vậy Hoàng thượng liền thưởng tòa nhà này."

"Hoàng bá phụ thật hào phóng." A Nguyên hướng đi đến tam phòng, liền gặp cổng vòm rù hoa, còn có khu vườn cực trồng trái, xa xa còn có viện rất lớn người ra ra vào vào, nghĩ tới thật là chỗ của tam phòng liền nhỏ giọng nói: "Bá gia cùng đi, đối với mẹ con nhà này thật tốt." Viện lớn như vậy, còn có hạ nhân nhiều nư thế, nghĩ tới chính là như vậy, phu nhân Thành Dương bá còn không để lạc một cái ân huệ, A Nguyên hậm hực nói: "Ăn đi đừng đi, còn đối đi như vậy, quả thực chính là sói mất trắng!"

A Dung thấy nàng chân tâm tức giận vì mẫu thân, trong mắt chợt lóe lên một tia ôn nhu.

Nghĩ nghĩ, hần muốn A Nguyên biết nhiều hơn về chuyện của mình, liền ôn hòa nói: "Hai vị thúc phụ, là mẫu thân mang theo lớn lên, bởi vậy mẫu thân vẫn rất chăm sóc thúc phụ." Huống hồ phu nhân Thành Dương bá không phải người hẹp hòi, chỉ cần các thúc phụ vẫn sống tốt, nàng cũng không thêm để ý một chút tài vật hay là phòng ờ.

A Nguyên bĩu môi, không nói gì, chỉ bước đi từng bước nhỏ đến cửa sân, đã nghe thấy bên trong có thanh âm gào khóc, còn có tiếng nữ tử quát lớn, nghe ra đó là nhị thái thái Trạng gia, A Nguyên lên vào, liền thấy giữa đình trong sân, một phụ nhân mỹ mạo ngã ngồi dưới đất, A Kính một bên cũng ngồi chồm hổm bên cạnh nàng, hai người thì nhau khóc, phu nhân Thành Dương bá về mặt trầm mặc đứng cách đó không xa, từ trên cao nhìn xuống các nàng, chỗ xa hơn, có một nam tử về mặt hồ hững chẳng sợ mỹ phụ này khóc đến xuất huyết, nhìn mỹ nhân kinh hoàng chẳng nói một câu.

Không sợ lúc này, trong viện chỉ có tiếng khóc thê lương của mỹ phụ kia, nhưng mà A Nguyên vừa xem liền hiểu.

"Trạng tam, Trạng tam!" Thấy mọi người lặng im, lại không người làm chủ cho nàng, tam thái thái Trạng gia rốt cuộc không khóc nổi, chỉ chảy nước mắt muốn bỏ nhào vào trên người nam tử kia, đôi mắt đỏ rực, tát cả đều là oán hận, thét to: "Người năm đó, là đáp ứng cha mẹ ta thế nào?" Thấy mặt nam tử này khê nhúc nhích, nàng chỉ sắc nhọn cười rộ lên, lạnh lùng nói: "'Trạng gia tuy xuất thân nhỏ bé, nhưng cũng biết lễ nghi quy củ! Cả đời này chỉ nạp một thể tử, khuyên lực bảo hộ!', lười này, không phải Trạng gia các người nói sao?! Nay, nay bội ước nuốt lời, một nhà các người sẽ bị thiên lôi đánh chết!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Chương 59.2

"Đủ rồi!" phu nhân Thành Dương bá chỉ muốn giáo huấn đệ muội không hiểu chuyện một chút, cũng không nghĩ tới Trầm Tam vậy mà mang về một nữ tử, lúc này có chút luống cuống, nhưng mà nghe tam thái thái Trầm tam dám nói ra lời này, nhất thời mắng: "Chẳng lẽ khuê nữ nhi từ nhà ngươi không phải người Trầm gia? Có ai nguyên rủa nhà chồng như ngươi?!" Thấy nữ tử kia nhìn bà đầy oán hận, bà liền lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ từ xưa đến nay, không phải người tự làm tự chịu? Ta chỉ hỏi ngươi, con nhà lính, có phải người nói hay không?" thấy vẻ mặt tam thái thái Trầm gia bối rối, bà trầm giọng: "Nạp thiếp, là tam đệ không phải! Nhưng là ngươi không muốn hầu hạ tam đệ, chẳng lẽ đến một thế tử hần cũng không được có?!"

Tam thái thái Trầm gia không có nghĩ tới, lên oán giận bị người khác biết được, kinh hoàng, nàng cũng biết nói như vậy là phạm điều kiêng kị, nhưng lại nghĩ tới trạng phu không cho mình chút vinh quang nào, nàng lạnh lùng nói: "Bất kể thế nào, nạp thiếp, ta quyết không cho phép!"

"Vậy thì cùng cách (ly hôn mà cả hai cùng chấp nhận) đi." phu nhân Thành Dương bá chậm rãi nói.

"Tẩu tử..." lời này của phu nhân Thành Dương bá vừa nói ra, người trong sân đều ngẩn người.

Trầm tam giật giật miệng, phu nhân Thành Dương bá nhìn qua, ánh mắt ảm áp, trong mắt nóng lên, chỉ thấp giọng nói: "Toàn bộ để đại tẩu làm chủ."

"Hòa ly..." Tam thái thái Trầm gia gần như không thể tin được, lắp bắp trong miệng hồi lâu, đột nhiên giọng the thé: "Trầm gia dựa vào cái gì hừ ta!" Nàng lôi kéo A Kính chỉ biết đứng khóc một bên nói: "Ta sinh con dưỡng cái cho Trầm gia các ngươi, không có mấy may quá phận, nay ngươi muốn hừ ta?" thấy phu nhân Thành Dương bá chỉ lạnh nhạt nhìn nàng, tam thái thái Trầm gia liền thét lên: "Vì một con yêu tinh, muốn bỏ rơi chính thê! Vẫn là vì ngươi thấy nhà ta ngã xuống, liền cho rằng có thể áp đảo ta?!" Nàng khóc lớn nói: "Hòa ly cái gì, cho dù chết, ta cũng tuyệt không ra khỏi Trầm gia!"

"Nếu đã như thế, về sau phải hầu hạ tam đệ ta cho tốt!" Phu nhân Thành Dương bá lạnh lùng nói: "Ngươi nhớ kỹ cho ta! Ta tình nguyện muốn tam đệ hòa ly, cưới một tức phụ nguyện ý sống tốt qua ngày, cũng không muốn hần phải nhìn sắc mặt của ngươi mà sống!"

"Ngươi nói nhiều như vậy, vì sao không nói Trầm gia các ngươi vô tình vô nghĩa?!" Tam thái thái Trầm gia chỉ nằm trên đất kêu lên: "Ngươi khi dễ ta cũng coi như xong, hôn sự của A Kính, bị ngươi mang cho A Dao, ta cũng nhẫn. Nhà mẹ đẻ ca ca ta bị giam như vậy, các ngươi có quan hệ thông gia lại khoanh tay đứng nhìn, mắt thấy ca ca ta gặp nạn, cũng chỉ như vậy, đều nói thân bất vô kỷ. Nhưng trước mắt thì như thế nào? Đến cháu gái cũng không cho gặp ta, còn mang theo một đứa yêu tinh đến bắt nạt ta, Trầm gia này vừa ra tay, quả thực muốn giết người! Còn muốn ta hầu hạ hần cho tốt?"

"Mẫu thân." A Kính cũng ngẩng đầu, rung rung nhìn Trầm tam không chút nhúc nhích: "Phụ thân đối đãi mẫu thân như vậy, thật làm lòng người nguội lạnh."

"Phi!" Tam thái thái Trầm gia chỉ ngẩng đầu thóa mạ: "Ngươi cũng chỉ xứng được loại ca kỹ hạ lưu hầu hạ!"

"Nếu ngươi nhất định muốn chuyện này sáng tỏ, ta hôm nay, cũng hảo hảo nói chuyện với ngươi." Phu nhân Thành Dương bá lãnh đạm nói: "Không nói từ trước, trong mắt ngươi không vương bụi trần, ta vì ngươi là thiên kim quan môn, không muốn ủy khuất ngươi. Nói đến trước mắt, hôn sự phủ Thượng thư, trước giờ không phải Trầm gia làm chủ. Ngươi cho rằng nhân vật như Tam công chúa, ta chỉ cần nói hai câu tâm thương, sẽ có thể làm công chúa thay đổi tâm ý?" thấy tam thái thái Trầm gia nao nao, bà liền châm chọc nói: "Ngươi nên trở về hỏi khuê nữ bảo bối của ngươi một chút, trong phủ công chúa, là đáp lời thế nào. Nếu không phải ngày ấy đều là cô nương có quen biết, chỉ sợ đã kết thù!"

"Cái này ta cũng nghe qua." Trầm tam nhàn nhạt trong ánh mắt không dám tin của thê tử nói: "Lúc trước, Lễ bộ Thượng thư nói rõ qua thư với ta, ta cũng cảm thấy vẫn là A Dao thích hợp hơn, bởi vậy đồng ý."

"Cảm thấy A dao thích hợp?" Tam thái thái Trầm gia quả thực không thể tin được! Lạnh lùng nói: "Lễ bộ Thượng thư là xuất thân thanh lưu, A Kính mới thích hợp! A Dao là cái gì? Làm thơ vẽ tranh còn không biết, chỉ biết vô tâm vô phế đùa giỡn! Lễ nghi không hiểu chi biết gặt liên tục, ngươi là cha ruột A Kính, ngươi vậy mà đem hôn sự cho cháu gái!" Nàng lôi kéo A Kính đến trước mặt hần, the thé nói: "Ngươi xem khuê nữ của ngươi! Ngươi nhìn nàng xem, ngươi vì cháu gái đập nàng vào trong bùn! Trầm tam, ngươi còn có lương tâm hay không?!" Dứt lời, liền cùng A Kính khóc nháo lên.

Nhị thái thái Trầm gia bị đệ muội này mắng như mưa như gió một hồi, thế này mới phản ứng kịp, mĩa mai trả lời lại: "Người a chương mắt tài nữ nhà ngươi già thanh cao, chẳng lẽ còn oán khuê nữ của ta làm người ta cản đường ngươi?" Nàng chỉ cười lạnh: "Nếu đã như vậy, trên đời này người đáng yêu hơn khuê nữ ngươi còn nhiều lắm, cứ thăm oán đi!" Tam thái thái Trầm gia nếu mắng nàng, cũng nhìn mặt tiểu thúc mà nhịn chút cho qua, nhưng mà ngàn lần vạn lần không nên mắng khuê nữ nàng, nữ nhi nhà ai không phải bảo bối? Dựa vào cái gì muốn chịu chỉ trích từ người ngoài chứ?"

"Sao ngươi không hỏi, vì sao ta đẩy hôn sự của phủ Thượng thư đi?" Thê tử chăm chăm chỉ trích cũng làm Trầm tam thấy mệt mỏi, lúc này thấp giọng nói: "Tình tình của A Kính, gả tới trước mặt công chúa, ngươi cho rằng có quả ngon mà ăn? Nhà chúng ta dù hiển hách, có thể so được với hoàng thất?" Hần phất run cả người, thấp giọng: "Ta đã sớm tính kỹ, cũng cầu ân sư giúp đỡ, tìm cho A Kính một tiến sĩ có tiền đồ, xuất thân không cần rất tốt, chỉ cần

có tâm, nguyện ý chiều an nữ nhi của ta, chỉ bằng này, mặc kệ bao nhiêu bạc ta đều nguyện ý lo đồ cưới cho A Kính, để nàng về sau không lo cơm áo."

Huống hồ một ngày phủ Thành Dương bá vẫn còn, sẽ luôn là chỗ dựa cho A Kính, gia sự nhà con rể không bằng Trạ gia, tự nhiên sẽ không dám khi dễ nữ nhi trong mắt không vương bụi trần này, đến lúc đó còn có Trạ gia dẫn lối, cho con rể làm một chức quan, để nàng làm cáo mệnh phu nhân, không thể được như ở trong phủ Thượng thư sao?

Hắn tâm tâm niệm niệm vì đứa nhỏ, nay A Kính lại cảm thấy bản thân hắn cản trở nhân duyên tốt của nàng.

Không có biện pháp so đo này nọ với nữ nhi, Trạ tam nhẫn nhịn, chỉ trầm giọng: "Nhi nữ của ta, ta dĩ nhiên sẽ bảo hộ, tuyệt đối không để nàng chịu chút sơ xuất. Về phần ngươi..." Hắn chậm rãi nói: "Ca ca ngươi dám làm chuyện lớn như thế, phạm tội trời, nay để lại cho một cái mạng, ngươi còn tưởng Hoàng thượng thực sự nhân từ?" Thấy tam thái thái Trạ gia ngẩng đầu, hắn bèn cười cười, lộ ra áy náy mà nói: "Là đại ca tới trước mặt Hoàng thượng thỉnh tội, ca ca ngươi mới có đường sống."

"Ngươi... ngươi không có nói qua." Tam thái thái Trạ gia lúc này mới biết được vậy mà còn có huyeejn như vậy, liền ngây dại, ngắc ngứ nói.

"Đều là người một nhà, đại ca cũng lười nói." Tay Trạ tam nắm chặt, bật cười một tiếng: "Ngươi muốn đón cháu gái ngươi đến ở, chẳng lẽ ngươi không biết, ngươi cũng đang ở nhờ bên trong bá phủ?" Hắn ngừng đầu, nhìn phu nhân Thành Dương bá đứng một bên sững sờ khôn nói lời nào, hốc mắt đỏ lên, chỉ cố cười nói: "Từ khi còn bé, một chén hờn đồn đại ca chỉ uống một ngụm canh..." thấy phu nhân Thành Dương bá nước mắt tuôn rơi, hắn dùng tay mặt một cái, thấp giọng nói: "Vì có ngày lành, đại ca tông quân quên mạng, nhà ta nghèo, vẫn là đại tẩu tìm lão sư dạy ta cùng nhị ca đọc sách viết chữ, ngày thường rảnh rỗi, còn giúp mẫu thân thu xếp chuyện trong nhà."

"Cần gì nói những chuyện này." Phu nhân Thành Dương bá ghen ngào nói.

"Từ khi còn nhỏ đại ca nhìn đối để ta được ăn, đại tẩu trưởng thành trong nhà phú quý, đại ca cưới tức phụ mới được cùng nhau ăn, còn khiến đại tẩu chịu ủy khuất." Trạ tam cố cười nói: "Chúng ta đều ở trong phủ, nay, người này thế mà còn có mặt mũi đem cháu gái nhà mẹ đẻ đến đây ăn cùng."

"Nói đến cùng, nói đến cùng..." Tam thái thái Trạ gia có chút đứng ngồi không yên, nhưng mà nghe đến cuối, không biết chạm tới cái gì trong lòng nàng, thét to: "Nói đến cùng, vẫn là vì đại tẩu của ngươi!" Thấy Trạ tam mặt đỏ ửng, nàng chỉ bèn thanh cười nói: "Trạ tam! Ngươi luôn mồm địa tẩu đại tẩu, vì nàng, ngươi đến cả thê tử trai gái đều không để ý..."

"Và miệng!" Đúng lúc này, một thân ảnh nho nhỏ đột nhiên xuất hiện từ một góc hẻo lánh, A Nguyên sắc mặt giận giữ, chỉ dọi hai cung nữ đứng cạnh xông tới, chỉ vào tam thái thái Trạ gia cắn răng nói: "Xé miệng nữ nhân dám nói hươu nói vượn này cho ta!" Nếu lúc trước, nàng cũng bắt qua là xem náo nhiệt mà thôi, phu nhân Thành Dương bá kỳ thật vẫn chưa chịu thiệt, huống hồ nàng mắt thấy Trạ tam kia có ý quyết tuyệt, lại sung sướng nhìn người gặp họa, chợt nghe thấy một câu như vậy, quả thực thấy xấu xa tới cực điểm, nhìn không được bước ra, nàng chỉ hướng về phía Trạ tam kinh ngạc kia cười lạnh: "Thê tử của Trạ đại nhân như vậy, ở nhà cũng dám đồn thổi, bản cung thấy, nếu đi ra ngoài, chỉ sợ cái gì cũng muốn la lên!"

Nữ nhân này nếu dám ở bên ngoài nói một câu như vậy, thanh danh phu nhân Thành Dương bá coi như xong rồi!

"Thái thái bị bệnh, chuẩn bị một biệt viện, nghỉ ngơi cho tốt." Phu nhân Thành Dương bá cũng biết lợi hại, không nghĩ tới đệ muội lại ngu xuẩn được đến thế. Thanh danh như vậy mà truyền đi, đừng nói bà tiếng gió không tốt, chính là A Kính, còn có thể gả ra ngoài sao? Nheo mắt, bà chỉ xua tay với Trạ tam còn muốn há mồm muốn nói: "Việc này, ngươi đừng dính vào!" Bà giận dữ nói: "Ngươi còn có nhi tử khuê nữ, phụ thân bỏ rơi mẫu thân, về sau phụ tử các ngươi còn có thể ở chung? Ác nhân, cứ đi ta làm đi."

"Tẩu tử a." Nhị thái thái Trạ gia lôi kéo tay bà, thấy bà mỉm cười không nói, vị này cũng là người lợi hại, cắn chặt răng, cũng quay đầu phân phó: "Cho đến ở phòng ta đi, đem hai bà muội biết võ nghệ gọi tới, nói đệ muội thân mình không tốt, e va chạm người khác, ai cũng không cho gặp!"

"Ngươi cũng chỉ biết ồn ào." A Nguyên liền nói với A Kính oán hận nhìn hai bà nương kia: "Bà nương ta nếu thanh danh có hỏng một chút, đừng nói là ai làm, bản cung liền tính lên hết đầu ngươi!" mắt thấy A Kính kia hận không thể ăn mình, nàng lạnh lùng nói: "Nếu ta là ngươi, sẽ biết diệt khẩu! Bằng không, ngươi có tin hay không chỉ cần Vĩnh Thọ ta nói một câu, ngươi liền không thể sống trong kinh thêm một ngày?! Còn vài bị biểu tỳ nhà cậu của ngươi nữa..." thấy gương mặt cá chết lười rách của A Kính, A Nguyên cũng làm ra dáng vẻ nhân vật phản diện người xấu nói: "Các nàng, cũng phải chung bước cùng ngươi chứ có phải không?"

"Ngươi thế mà lấy các nàng áp chế chúng ta!" Tam thái thái Trạ gia vừa thờ ra được một hơi, chợt nghe thấy nàng nói một cái, hận không thể lại ngất đi thôi.

"Muốn nhìn các ngươi không biết thức thời." A Nguyên nghịch nghịch đầu ngón tay nói: "Từ trước đi ta như mẹ hiền, thoái nhượng cỡ nào, để các ngươi ngày càng can rỡ, cũng không nhìn xem một chút, đây là phủ Thành Dương bá! Các ngươi ở nhà người ta khi dễ chủ mẫu nhà người ta, đối người khác, sớm đuổi cổ các ngươi đi rồi!"

Trạ tam một bên nghe A Nguyên chỉ cây đầu măng cây hèo, không khỏi lộ ra cười khổ bất đắc dĩ.

Phu nhân Thành Dương bá chỉ bảo vệ A Nguyên, lãnh đạm nói với tam thái thái Trạ gia: "Từ nay về sau, đệ muội hãy tĩnh dưỡng, thời điểm nguyện ý sống cho tốt qua ngày, thời điểm ấy sẽ ra ngoài. Đừng nghĩ lừa gạt được ta..." bà cười lạnh nói: "Phàm là về sau ngươi lại sinh sự nữa..." bà cúi người xuống: "Một nhà ca ca ngươi, sẽ không biết có kết cục như thế nào."

Tam thái thái Trạ gia xưa nay thấy bà mặt mũi hiền lành, không nghĩ tới lợi hại như vậy, tựa hồ có thể ăn người, trong lòng không biết tại sao sinh ra sợ hãi, người phát run chỉ ôm A Kính không biết làm sao.

Thấy bộ dáng này của nàng, phu nhân Thành Dương bá chỉ thờ dài một cái, gọi người mang Tam thái thái Trạng gia giấy gĩa đi, ăn than dùng ánh mắt không đồng ý nói với Trạng tam: "Tại sao còn mang một nữ tử về? Như thế, khó trách tức phụ ngươi nổi điên." Tuy rằng tức phụ không tốt, nhưng nạp thiếp có chút quá!

"Nói không nạp thiếp, mặc kệ nàng có thể nào, ta nhất định không nạp thiếp," Trạng tam đối mặt phu nhân Thành Dương bá, cũng lộ ra biểu tình mềm mại, có chút ngượng ngùng nhìn nữ tử kia, thấp giọng nói: "Ta là tìm người đến kích nàng, cho nàng có chỗ kiêng kỵ, có thể đoàng hoàng hơn chút." Thấy phu nhân Thành Dương bá ngăn ra, hần chỉ lệnh nữ nhi kia lui xuống, rồi mới thấp giọng nói: "Nàng cầu ta chuộc thân cho nàng, ta bảo nàng diễn cùng ta, thanh toán sau, ai biết lại nháo thành thế này." Thấy phu nhân Thành Dương bá hận không thể đánh hần, Trạng tam liền cười hi hi nói: "Đại tẩu yên tâm, ta nắm thóp nha đầu kia, tuyệt đối không dám nói ra bên ngoài nữa chữ."

"Làm việc bậc này, không quang minh chút nào, không được dùng lại." Trong tiếng xin khoan dung liên tiếp của Trạng tam, phu nhân Thành Dương bá trịnh trọng nói xong, rồi mới thấp giọng nói: "Rốt cuộc vẫn là hôn nhân của người, lại có con cái trắng buột, ta chỉ mong nàng sau này hiểu chuyện, cùng người thanh tịnh sống qua này, bằng không, chỉ có thể hưu." Bà dùng một chút, trầm giọng nói: "Về phần A Kính, ngày mai đến trước mặt ta, cũng muốn nàng hiểu đạo lý mình bạch!"

"Nghe theo đại tẩu." Trạng tam cảm kích thì lễ một cái.

Thấy vậy, A Nguyên lặng lẽ lau mồ hôi trên đầu, lòng nói tuy rằng lúc này xé rách mặt, bất quá sau này, cả gia đình thanh tịnh, vẫn rất tốt.

Chuyện nàng không nghe lời, có phải sẽ bị nắn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Chương 60

A Nguyên không nghe lời chạy tới đây, phu nhân Thành Dương Bá vừa xử lý xong chuyện này liền nhìn sang nàng. Bé Mập dù biết lợi hại ra sao, cũng không nghĩ tới lúc tức giận lên đi quả thực dọa người, nào dám chọc bà nữa, chỉ thấy A Dung xui xẻo lên trước mặt phu nhân Thành Dương bá, còn mình thì lần một đường lên xe bỏ chạy khỏi phủ Thành Dương bá, liều mạng phi về nhà.

Mấy ngày ru rú trong nhà, A Nguyên nghe các biểu tể phủ Anh Quốc công bàn tán, Anh Quốc Công đang dùng thám tử điều tra tên sói non Phụng Minh mưu toan cướp đi khuê nữ bảo bối của mình, đau khô mà trước đây Nhị ca Phụng Đường của A Nguyên đã từng trải qua, nay một lần nữa diễn ra trên người Phụng Minh, làm mỗi ngày Thành vương điện hạ đều thật mệt mỏi, khảo nghiệm như thế hết mấy ngày, thấy Phụng Minh không một chút oán trách, Anh Quốc Công vừa lòng, tuy rằng phía sau ông, còn có một nhị lão thái gia nhảy dựng lên kêu gào đòi chính tên sói non này hơn nữa, chỉ là Anh Quốc Công làm như không nghe thấy, ý tứ mà gạt đầu.

Phụng Minh được lão nhạc phụ cho phép, hạnh phúc không chịu nổi, ngay tức khắc dâng tấu xin ý chỉ Hoàng thượng, thực lo lắng đêm dài lắm mộng.

Tên tiểu tử vừa có vợ thì quên luôn muối muối này, để Hoàng thượng vui vẻ, còn có Túc vương giao việc, thuận tay xách theo Bé Mập còn đang bùi ngùi lưu luyến chia tay đại ca cùng vào cung, mặc cho A Nguyên thống khổ kêu thét, Phụng Minh vẫn ngầy ngỗ đi tới ngoài cung của Hoàng thượng, đang muốn đi vào, thì thấy thị nữ bên người Hoàng thượng bước ra ngoài, vội vàng qua hỏi: "Hiện giờ ta cùng Hoàng muội có thể vào trong gặp Phụ hoàng được không?"

"Thuận vương điện hạ đang ở trong ả." Thành Vương Thuận vương không thuận mắt nhau, cả kinh thành đều biết, thị nữ thấy Thành vương vừa nghe sắc mặt liền hơi biến đổi, cũng cảm thấy đen đủi, một lúc mới vội nói, "Hai vị điện hạ chờ một chút, nô tỳ đi thông báo trước, nói không chừng Hoàng thượng có thể nguyên ý truyền hai vị điện hạ." Hoàng thượng nhắc đến ai mới có thể mặt mày vui vẻ, ngày thường sủng ái ai, chúng nô tài hầu như đều biết rõ, thấy Phụng Minh và A Nguyên gật đầu, nàng lại nhỏ giọng nói, "Hình như Thuận vương điện hạ tới là để thỉnh Hoàng thượng tứ hôn, không biết là vị thiên kim nhà nào có được vinh quang này?!" Kiếp trước chắc phải tu thành chính quả, kiếp này mới có thể có cái phúc này!

"Tam hoàng huynh muốn cưới chính phi?" Phụng Minh cùng A Nguyên liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng không để bụng mà nói, "Lần này Từ gia thoát nhìn muốn có chuyện vui." Hần vẫn nghĩ rằng Phụng Đồng muốn cưới nữ nhi Từ gia.

Thị nữ này hơi há miệng, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ đi vào trong thông báo, quả nhiên, nghe tới Phụng Minh và A Nguyên đến đây, Hoàng thượng rất vui mừng, để Phụng Đồng về mặt có chút khó coi sang một bên, đã thấy cửa chốt mở, một đứa nhỏ mập mạp lăn vào trong, nhanh nhẹn đoan chính bò lên ngồi trên đùi mình, giơ móng vuốt chớp lấy điểm tâm trên bàn, không khỏi cười nói: "Vừa mới vào, chưa tâm sự gì với Hoàng bá phụ, đã ăn rồi, đây là đạo lý vì vậy?" Nói vậy nhưng vẫn kêu một nội giám tới đứng bưng trà ở một bên, tùy thời có thể chữa ghen cho Bé mập còn đang cười làm lành này.

A Nguyên vội đầu vào ăn, mắt diếc tai ngơ, qua một hồi lâu, chỉ vào Phụng Minh đứng dưới vừa phải nháy ra hiệu nói: "Tứ hoàng huynh gấp đến độ hoảng, cơm cũng không đợi A Nguyên ăn xong, nên con đói." Nói xong, liền cười gian xảo.

Hoàng thượng cũng thấy nhi tử ngốc đáng yêu như đứng trên đồng lửa, cười cười, biết tên tiểu tử này nóng lòng, lại có ý xấu không để ý đến hần, chỉ cúi đầu trò chuyện với A Nguyên. Hai người ngồi trên vui vẻ, hai vị Vương gia ở dưới lại không có cách nào vui vẻ được.

Phượng Đồng không biết lão Tứ vì sao tiến cung, mà hần tiến cung, là muốn cầu Hoàng thượng tứ hôn, cưới nhị tiểu thư nhà Anh Quốc công, vừa định mở miệng, thì hai tiểu tử kia vào ngăn cản mất, ngược mắt lên có chút ghen tỵ nhìn Hoàng thượng nhỏ giọng hỏi đứa mập kia điểm tâm có ngon không, hần chưa từng có được về ôn nhu ấy, nhất thời ghen ghét vạn phần, chỉ có thể nhẫn nhịn, miễn cưỡng tươi cười, nói với Hoàng thượng: "Hoàng muội vậy mà thật thân thiết với Phụ hoàng, gặp Phụ hoàng không cần phải thỉnh an."

Hoàng thượng nhìn ra nhị tử này đang ám chỉ A Nguyên vô lễ, trong lòng thấy nhị tử này đến đưa nhỏ không gây trở ngại gì đến mình cũng không thể bao dung, đã thực thất vọng, cũng chỉ nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, vuốt đầu A Nguyên nói nhỏ: "Tuy là nhà Đế vương, nhưng vẫn có những thân tình như gia đình bình thường, so đo nhiều như vậy thì có gì hay?" Thấy Phượng Đồng cúi đầu cười mĩa, liền quay sang hỏi Phượng Minh đang trợn mắt tức giận nhìn Phượng Đồng nói: "Con tới thỉnh an Trẫm có việc gì sao?". Nhớ tới Túc vương mấy hôm trước miêu tả sinh động như thật đánh tiểu tử ngốc này một roi như thế nào, Hoàng thượng nhin không được dùng ánh mắt phức tạp nhìn hần.

Hiện tại Phượng Minh còn đang hận không thể cho lão Tam thích cáo trạng này một quyền, nghe thấy Hoàng thượng hỏi, mới mơ màng ngẩng đầu, liền thấy một lớn một nhỏ ngồi trên đầu nhìn hần khinh thường giống nhau như đúc, tức khắc cảm thấy bị tổn thương, kêu lên: "Sao lại nhìn ta như vậy?"

"Đây là thái độ người nói chuyện với Phụ hoàng hả?" Hoàng thượng đập bàn cả giận nói.

"Hoàng thượng bớt giận, Hoàng thượng bớt giận!" Bé mập múa may điểm tâm kêu lên.

"Không không không à!" Phượng Minh vừa thốt lời oán giận xong, đã biết bản thân phạm đại tội rồi, vội vàng cười làm lành chấp tay nói: "Phụ hoàng bớt giận, Hoàng muội..." thật muốn đánh vào mông đứa mập này, Phượng Minh dừng lại ấp úng một lúc, rồi nói lấy lòng: "Hôm trước Hoàng huynh vừa có được hai con ngựa nhỏ, trắng thuần, không có một chút tạp sắc nào, cho Hoàng muội được không?" Thấy Hoàng thượng cùng A Nguyên đều nhìn mình vừa lòng, mới khịu một tiếng, trịnh trọng quỳ gối âm xuống trước mặt Hoàng thượng, đập đầu một cái, rồi cao giọng nói: "Nhị thân, cầu Phụ hoàng tứ hôn!"

Thấy vẻ mặt vui mừng của hần, Hoàng thượng liền biết việc hôn nhân xem như đã thành. Trong lòng cảm khái duyên phận cùng với Anh quốc công, Hoàng thượng cũng lười kéo dài thêm, cười nói: "Nếu đã như thế, ba ngày sau, sẽ tứ hôn cho con."

"Nhị tử đã xem qua, ngày mai là ngày lành tháng tốt." Phượng Minh nhắc đến chuyện thành hôn, tuyệt đối không biết xấu hổ, mặt dày cười hi hi nói: "Con biết Phụ hoàng thương con, thương thì thương cho trót, ngày mai tứ hôn đi." Ba ngày lâu như vậy, Thành vương điện hạ chịu không nổi.

Đối với ánh mắt khẩn cầu của nhị tử, Hoàng thượng liền cười, xoa đầu Bé mập trong lòng nói: "Hiện giờ, khuê nữ càng tôn quý càng như vậy? A Nguyên yên tâm, sau này, tuyệt đối sẽ không để người khác cưới con đơn giản vậy đâu."

"Thứ gì dễ dàng có được đều sẽ không biết quý trọng, đi Tây Trúc thỉnh kinh còn phải trải qua tám mươi mốt kiếp nạn, làm một công chúa Hoàng bá phụ yêu thích, thế nào cũng không thể kém hơn đâu nha." A Nguyên không chút thẹn thùng, đương đương tự đắc nói.

Phượng Minh cúi đầu nhanh như chớp, chỉ sợ vẻ mặt kinh ngạc đến ngây người của mình mà bị Hoàng muội thấy được thì sẽ bị mang thù mất.

"Nói đúng!" Hoàng thượng phối hợp tung hứng với Chất nữ, hoàn toàn không nghĩ tới tâm tình muốn thất cổ của Phò mã sau này, chỉ véo véo thịt trên người A Nguyên, bảo Phượng Minh đứng sang một bên, dùng quạt trước mặt khiến mình chóng mặt, bây giờ ý cười mới tản đi hỏi Phượng Đồng: "Con tới lại là làm sao?"

Đãi ngộ không công bằng như vậy, làm Phượng Đồng hận ngút trời, nhưng vẫn tươi cười nói: "Thật khéo, nhị thân cũng giống Tứ hoàng đệ, tới thỉnh Phụ hoàng..."

"Nếu là tứ hôn, không cần nói nữa." Hoàng thượng nhàn nhạt nói: "Hôn sự của con, trẫm đã sớm có an bài." Thấy Phượng Đồng tò mò nhìn mình, Hoàng thượng thờ dãi trong lòng.

Nếu người như vậy là huynh đệ với ta, ta đã sớm xuống dưới đất uống trà cùng tiên đế rồi. Rốt cuộc vẫn là nhị tử của ta, không phải là mưu nghịch hay gì đó, ta thật không nỡ xuống tay làm thịt hần, nhưng lo lắng sau này mình băng hà, hần sẽ có thể làm ra chuyện gì trời đất không dung với Tân đế, lúc này đành lẳng lặng xóa sạch dã tâm của hần, tay nắm chặt ôm A Nguyên vào lòng, Hoàng thượng chậm rãi nói: "Nếu con cũng sốt ruột, ngày mai là ngày lành tháng tốt, trẫm sẽ cùng tứ hôn cho cả con và lão Tứ, cũng để hai con sớm có Vương phi lo toan việc trong vương phủ."

Tuy rằng Phượng Đồng cảm thấy bản thân không có nóng vội như Phượng Minh, nhưng Phụ hoàng đã nói như vậy, lòng hần liền rục rịch, ngẩng đầu hỏi: "Không biết Phụ hoàng định tứ hôn cho con thiên kim nhà nào?"

"Đến lúc đó con sẽ biết." Hoàng thượng nhớ tới Phượng Đồng vừa nảy định cầu mình tứ hôn, đoán được hần chỉ sợ đã nhìn trúng ai rồi, chỉ là nhị tử này xưa nay tầm mắt cao, nhìn trúng chỉ có thể là quý nữ danh môn, Hoàng thượng không muốn nghe thấy hần nói ra mấy cái này, ngăn lời Phượng Đồng, lãnh đạm nói: "Nghe nói trong phủ con hiện nay trắc phi đang quản gia?" Thấy Phượng Đồng ánh mắt chợt lóe thấp giọng thừa vâng, Hoàng thượng liền không kiên nhẫn nói: "Trẫm không rành quản chuyện hậu viện nhà các con, nhưng nhớ một điều..." Người dừng một chút, lạnh lùng tiếp lời: "Chính phi, là trẫm tứ hôn cho! Đừng để trẫm biết, các con ở bên ngoài làm trẫm mất mặt!"

Hai Hoàng tử đồng thời run lên, nhất loạt dạ vâng, Hoàng thượng mới vừa lòng, lại cúi đầu cười nói với A Nguyên: "Sau đại hôn của Tam hoàng huynh và Tứ hoàng huynh con là hôn sự của ca ca con, có cao hứng không?"

"Hoàng bá phụ mau cho hoàng huynh đại hôn nha!" A Nguyên biểu đạt ý nghĩ sốt ruột của mình một chút, rồi cười tủm tỉm dấn vào bên tai Hoàng thượng thủ thi nói: "Đa tạ Hoàng bá phụ làm chủ cho biểu tỷ của con!" Làm sao có thể làm mất mặt Hoàng thượng? Đối xử từ tế với chính phi Hoàng thượng từ

hôn, Hoàng thượng đã ra mặt bậc này, so với viết thư gì đó còn hữu dụng hơn nhiều.

"Nên đã tạ Hoàng bá nương của con kìa." Nếu không phải Hoàng hậu gợi ý, Hoàng thượng cũng chẳng để tâm đến việc này.

Hai hoàng tử cúi đầu, lỗ tai lại vểnh lên, lúc Phụng Minh thấy hai người càng thân mật càng thấy sai sai, Phụng Đồng mơ hồ nghe được một câu "Hoàng bá nương", không biết vì sao, lòng chợt căng thẳng.

Hôn sự của hắn, mà lại có Hoàng hậu nhúng tay vào, chỉ sợ không ổn.

Nhưng dưới sự cương quyết của Hoàng thượng, Phụng Đồng không giống lão Tứ không biết xấu hổ mà nịnh hót đũa nhỏ kia, không dám mở miệng hỏi, chỉ dám thấp thỏm trong lòng.

Hoàng thượng vui đùa trong chốn kín, làm Hoàng đế không thể nhà rồi được, liền bảo Phụng Minh dẫn A Nguyên đến cung Thái Hậu rồi mới cho bọn nhỏ ra ngoài, còn mình tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Ba người thông dong rời khỏi cung Hoàng thượng, Phụng Đồng quay đầu lại, thấy đôi mắt tròn xoe của A Nguyên đang lờm lờm, hiển nhiên đang uy hiếp Phụng Minh gì đó, có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn làm ra vẻ thiện ý tới hỏi: "Hai người các đệ vì sao ngày nào cũng có nhiều chuyện để nói vậy?"

"Tình cảm tốt, tự nhiên nhiều chuyện để nói. Lời không hợp nhau, nửa câu cũng ngại nhiều, Tam hoàng huynh hiểu mà." Đầu nhỏ của A Nguyên lệch về một bên, khách khí trả lời.

Thấy nàng ngang ngược như vậy, Phụng Đồng xanh mặt, cũng lười ra vẻ huynh muội tình thâm tiếp nữa, hung tợn phất tay áo bỏ đi.

Nhìn hắn đã đi xa, A Nguyên mới phì nhỏ nói: "Vậy mà phò trưon trước mặt chúng ta!"

"Nếu không phải Mẫu hậu, Mẫu phi dẫn ta không cần tranh chấp với hắn, ta đã cho hắn biết nắm đầm của ta có bao nhiêu lợi hại Phụng Minh còn chưa biết vợ tương lai của mình bị mơ tưởng đến, khuê khuê nắm tay, thấy có cùng chung kẻ địch với A Nguyên, thì rất vui vẻ. Xa xa, Ngũ công chúa biết tin vội vàng đến đây, Phụng Minh chọc chọc mặt bánh bao của Bé mập đang vuốt vuốt cảm không biết lại nghĩ ra ý tưởng xấu gì nói: "Ngũ Hoàng muội đến đón muội kìa, đi đi." Thấy A Nguyên quay đầu nhìn hắn, Phụng mặt hơi đỏ nhỏ giọng nói: "Chuyện tứ hôn tốt như vậy, phải báo cho mẫu phi."

"Mẫu phi đang ở chỗ Hoàng tổ mẫu, Tứ hoàng huynh cùng đi đi." Ngũ công chúa đã qua đây, lời kéo cười nói: "Nếu đi bây giờ chúng ta có thể xem được trò hay."

"Trò hay gì cơ?" A Nguyên ăn no không có việc gì làm, tò mò hỏi.

"Bát Hoàng muội quý trước Hoàng tổ mẫu, thỉnh tội thay Từ tần." Ngũ công chúa liền nhỏ giọng nói, "Phụ hoàng cảm tức Từ tần, nhưng không cảm nàng. Hiện tại đã quý một buổi sáng, Hoàng tổ mẫu bức nàng ta lấy thân thể của mình up hiếp bà, tức giận lên, bây giờ không chịu gặp nàng, loạn lắm rồi." Dứt lời, chần chờ hỏi: "Vừa nãy là Tam hoàng huynh sao?" Nghe A Nguyên kể lại chuyện vừa rồi ở chỗ Hoàng thượng, Ngũ công chúa cười lạnh nói: "Đúng là vô tình vô nghĩa! Từ tần là di của hắn, Bát Hoàng muội là muội muội hắn, bình thường đối đãi không tệ với hắn, hiện giờ là thời điểm mấu chốt, hắn vậy mà chẳng quan tâm, chỉ biết đến chuyện tứ hôn?"

"Ngày xưa đến than ừ ảm ngày tuyết cũng là đồ trân quý." A Nguyên tuy cảm khái như vậy, nhưng cũng không muốn than của Từ tần.

Ba người trò chuyện dọc đường, đi như bay đến cung Thái hậu, vừa đến nơi mấy cung nữ đã ra nghênh đón, A Nguyên liền nghe thấy tiếng khóc thê lương của Bát công chúa, nghĩ tới nàng cũng chỉ là một đứa trẻ, không khỏi dừng mắt nhìn lại, chợt thấy bát công chúa khóc đến hồng cả người, đứng bên có một Cung phi xa lạ vẻ mặt lo lắng muốn đỡ lấy nàng, lại bị Tam công chúa hung hăng xô đẩy sang một bên, mắt thấy tay Cung phi kia chảy máu, Bát công chúa còn chỉ vào nàng kêu lên: "Không cần người giả vờ tốt bụng!" Nói xong liền hét to: "Hoàng tổ mẫu! Mẫu phi ta nhiều năm dưỡng dục Ta và Tam hoàng huynh, không có công lao cũng có khổ lao, chỉ vì một chút chuyện này đã đoạt thanh danh mẫu phi, ta không phục, không phục!"

Đầu lệch sang một bên, thấy kẻ bắt nguồn mọi chuyện là A Nguyên đứng ngay trước mặt mình, đôi mắt tức khắc đỏ lên định nhào tới: "Tất cả là do người!"

"Tiểu Bát, dừng!" Cung phi phía sau hoảng hốt lời kéo nàng lại, thấp giọng nói: "Theo đi trở về." Không chút để ý máu chảy trên tay mình.

"Đó là Tuệ Tần?" Thấy Cung phi kia xưng là di của Bát công chúa, A Nguyên chợt nghĩ tới mẹ đẻ Phụng Đồng, thường ngày mới chỉ nghe thấy kỳ danh, lúc này tò mò nhìn, nhận ra Cung phi này cung trang đơn giản sạch sẽ, trên mặt có vẻ nhút nhát, nhưng cử chỉ nhu hòa, không dứt khoát, lúc này chỉ giắt giắt, giấu Bát công chúa sau mình không để ánh mắt ba người nhìn tới, rồi nhẹ giọng nói: "Chúng ta trở về, chờ đến ngày mai, di cầu Tam hoàng huynh con cầu tình thay mẫu phi con." Nàng nhắc tới nhi tử của chính mình, vậy mà lại dùng một từ "Cầu".

A Nguyên nhìn hai người kia, trong lòng không hiểu sao có chút khổ sở, không nói lời nào bước vào cung Thái hậu.

Lúc này Thái hậu quả nhiên là sắc mặt giận dữ, chỉ ngồi trong cung tức giận nói: "Đây là đang ép buộc ai gia?" Nếu không thả Từ tần ra, định chết trước mặt ai gia sao?!"

"Đứa nhỏ này cung là thương mẫu phi đến sứt ruột, khó tránh khỏi không quan tâm đến cử chỉ." Hoàng hậu không thích Từ tần, chỉ là nhìn Bát công chúa còn nhỏ như vậy, cảm thấy thật đáng thương, cầu nói: "Mẫu hậu bớt giận, tha cho Từ tần một lần, để đứa nhỏ quay về."

"Con mềm lòng như vậy, có gì mà tốt?!" Thái hậu chỉ hận rèn sắt không thành thép nói.

Hoàng hậu chỉ cười cười, cũng không biện giải, Đức phi bên hơi cúi đầu ôn nhu nói: "Hoàng hậu nương nương đau lòng cho hải tử của Bệ hạ đó chứ, đã như vậy, Thái hậu nương nương thành toàn cho tâm ý nương nương, tha Bát công chúa lần này đi."

"Hai con đều cầu tình cho nàng, thì thôi vậy." Thái hậu bình thường cũng để lại thể diện cho Hoàng hậu, trầm ngâm một lát, nhàn nhạt nói: "Nếu nàng ta còn dám tái phạm, cho dù các con cầu tình, ai gia trực tiếp không tha cho nàng!" Bà tức giận nói: "Không có quy củ không thể dung thứ. Nếu ai cũng như nàng, sau này hậu cung còn có ngày nào yên bình?!" Thấy Hoàng hậu đứng dậy thưa vâng, bà liền cho người ra ngoài kêu Bát công chúa rời đi, rồi xoa khóe mắt nói: "Thời điểm này, đừng cho nàng tới đây, ai gia thấy nàng liên đau đầu."

Bát công chúa thất sủng rồi.

A Nguyên yên lặng mà nghĩ tới Bát công chúa, tuy cảm thấy vì mẫu phi mà liều mạng rồi bị thất sủng cũng là điều nên làm, chỉ là dùng biện pháp cương quyết đến vậy, có chút xúc động.

"Còn có Tuệ Tàn..." Thái hậu thờ dài, "Là một người không tồi, đáng tiếc..." Có Thuận vương, Bát công chúa rồi Từ gia chao đảo như vậy, Tuệ tàn lại thành thật, chỉ có thể bị bó buộc trên chiếc thuyền không thể lên cao được nữa. Tuệ tàn cùng vinh cùng nhục với Từ gia.

Chuyện không hay này khó tiếp lời, cung điện lặng im như tờ, Thái hậu cũng biết, liên lắc đầu không nói.

Thấy bà tâm tình không tốt, A Nguyên chỉ nằm gối đầu trên đùi Thái hậu, cũng không nói lời nào, cứ lẳng lặng ở bên như vậy, một hồi lâu sau, Thái hậu mới cười một tiếng, vực lại tinh thần ôm hải tử không muốn xa rồi như vậy bà lên, hỏi với hai đứa nhỏ đứng trước mặt: "Cùng nhau đến cung của Hoàng tổ mẫu, còn vui mừng ra mặt, chắc có chuyện vui phải không?" Nhìn Phụng Minh đỏ mặt gãi đầu, liền mỉm cười gật gù nói: "Có vẻ như là chuyện tốt của tiểu tử?", nghe thấy A Nguyên trong ngực cười khanh khách không ngừng, nghĩ nghĩ, chợt vỗ tay nói: "Đến lúc đó, nơi này của ai gia, cũng sẽ đưa đến một phần sinh lễ, cho con ăn đầy hòm."

"Như thế sau được." Đức phi ngồi bên đứng dậy nói.

"Đây là tặng cho bọn nhỏ, cũng đâu phải cho con." Thái hậu nhỏ giọng mắng nàng một tiếng, rồi lại cười nói với Phụng Minh: "Trong tay Hoàng tổ mẫu nhiều thứ tốt lắm, ở trong kho chẳng thấy được mặt trời, chẳng bằng lấy ra cho mấy đứa trẻ thưởng thức."

"Đồ của Hoàng tổ mẫu trân quý như vậy, chỉ sợ phải khóa lại để ở đầu giường, nửa đêm trộm cũng không thấy được." A Nguyên cười hi hi nói.

"Con nguyện ý, Hoàng tổ mẫu sẽ cho con một cái rương to thật to để đầu giường." Thái hậu chọc chọc cái đầu nhỏ của A Nguyên, rồi quay sang Hoàng hậu nói: "Ai gia thấy, tiểu tử gấp đến độ hoảng rồi, phải chuẩn bị nhanh thôi, không thì tiểu tử sốt ruột." Thấy Phụng Minh cười hi hi cũng không phủ nhận, bà cũng thích đứa nhỏ thật thà này, lại thấy Phụng Minh liên tục nhìn về phía A Nguyên và Ngũ công chúa, biết tên nhóc này không chừng đã ưng thuận đủ yêu cầu của hai nha đầu nghịch ngợm kia, cũng lười vạch trần, chỉ bảo mấy đứa nhỏ ngồi xuống nói chuyện, làm tâm tình bị Bát công chúa phá hỏng khoảng khoải hơn rất nhiều.

Thấy Thái hậu tâm tình tốt hơn, Hoàng hậu cũng rất nhạy bén, chỉ nói thêm vài câu rồi đứng dậy cáo lui.

Mất thấy mọi người đều rời đi, Thái hậu mới đặt hết tinh thần lên A Nguyên và Ngũ công chúa trước mặt, lắc đầu thờ dài: "Trong cung này, là nơi loạn nhất, có khi nào khiến người khác bớt lo đâu?" Thấy A Nguyên khó hiểu, bà liền nói: "Con cho rằng, Từ tần sao lại nóng nảy thế, chỉ điểm Bát công chúa tới cầu xin thay nàng?"

"Vì sao thế ạ?" Từ tần bị giáng vị đã lâu, Bát công chúa mới ra ccaafu tình, A Nguyên cũng cảm thấy quái lạ.

"Hoàng thượng lâm hạnh một cung nhân trong cung Từ tần." Thái hậu nhàn nhạt nói: "Vừa quay đầu liền phong Thường tại, nghe nói Thường tại này trước là thị nữ thân cận Từ tần, con cũng biết rồi đây, càng là người thân cận, phần bộ càng ngoan độc." Thường tại kia phản lại Từ tần, ngay khi Từ tần ngã xuống liền cắn ngược lại nàng, thổi gió bên gối Hoàng thượng, hống chi Từ tần vốn không trong sạch gì, Thường tại này cũng giao hoạt, thấy Hoàng thượng coi trọng Hoàng hậu, đã kể từng lời nói Từ tần nguyên rủa Hoàng hậu ra cho Hoàng thượng nghe, không cần xác thực, Hoàng thượng nghe xong càng giận dữ, càng không chịu bỏ lệnh cấm túc Từ tần.

"Như vậy, Từ tần còn có thể xoay người không?"

"Từ gia cho người tiến cung." Thái hậu lạnh lùng nói: "Cho nên mới nói trong cung thật náo nhiệt, một đám nữ nhân mong ước vinh hoa phú quý, một chút nhân tình cũng không sót lại." Thấy A Nguyên rùng mình có chút sợ hãi, bà chợt thờ dài nói: "Hiện tại Từ gia đang nhìn trúng Tam hoàng huynh các con, muốn một nữ nhi làm chính phi của hắn."

"Hoàng bá phụ sẽ không đồng ý đâu." A Nguyên liền rầu rĩ nói.

"Vinh hoa phú quý làm mờ mắt, còn có thể nghĩ tới cái này?" Thái hậu nhàn nhạt nói: "Ta nói chuyện với Hoàng hậu, bảo nàng chuyển lời cho Hoàng thượng. Nữ nhi Từ gia làm trắc phi, sau này, hoàng tử không thể để chính phi chịu ủy khuất, phải coi trọng đích thứ, quyết không để trắc phi làm bừa bãi!" Như vậy, thêm một khuê nữ Từ gia, Thái hậu cũng thấy không sao cả.

Về mặt Thái hậu có lãnh khốc, A Nguyên giờ mới hiểu vì sao Hoàng hậu nhắc tới việc chính phi với Hoàng thượng, vậy mà không ra trong đó còn có nước cờ như vậy, cũng cảm thấy mệt đến hoảng, liền vuốt ngực Thái hậu nhỏ giọng nói: "A Nguyên mệt mỏi, Hoàng tổ mẫu ngủ trưa với A Nguyên."

"Hoàng tổ mẫu ngủ với tiểu Ngũ và Hoàng muội đi." Ngũ công chúa ngồi bên cung lỏi kéo tay Thái hậu vội vàng nói.

"Được rồi." Thấy hai đứa nhỏ này đều nhí mình chăm chú, Thái hậu mỉm cười, lắc đầu nói: "Lên giường trước đi thôi." Bà đã là Thái hậu, nên an nhàn hưởng tôn vinh, vì sao còn phải lo lắng nhiều vậy?

Nghĩ thông suốt, Thái hậu có cảm giác như trút được gánh nặng, cùng đi ngủ với A Nguyên đã nhiều ngày không được gặp.

Hoàng thượng quả nói được làm được, quả nhiên, ngày hôm sau, hai đạo thánh chỉ tứ hôn ban xuống, một cái ban Nhị tiểu thư nhà Anh Quốc công cho Thành vương làm chính phi, một cái ban nữ nhi Thái Thường Tự Thiếu Khanh làm chính phi. Không đề cập tới phản ứng trên triều đối với hai thánh chỉ tứ hôn này, chỉ trong phủ Thuận vương, Phụng Đồng khiếp sợ nhận Thánh chỉ trong tay, lòng dấy lên nỗi thất bại không thể chống đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 61

Thái thường tự Thiếu Khanh?! Hoàng thượng đang muốn bức tử con trai ruột của mình sao?!

Phụng Đồng cảm thấy tim lạnh toát, không thể tưởng tượng được, người ra tay chặt đứt mọi đường tiến của mình lại chính là phụ thân. Hôm qua, ý của Hoàng thượng thể hiện rõ trước mắt, bạc đãi với Chính phi, tức bất kính với Hoàng thượng, làm Phụng Đồng không dám bộc lộ ra một chút oán hận nào. Cười miễn cưỡng kính tạ hoàng ân, chợt nghe thấy Nhị tiểu thư Tề gia gả cho Phụng Minh làm Chính phi, nhất thời Phụng Đồng suýt không thể tiếp tục duy trì được nụ cười hoàn mỹ trên mặt, vẻ dữ tợn vừa hiện ra liền thoáng chốc biến mất, chịu đựng oán hận trong lòng tiền nội giám truyền chỉ rời khỏi vương phủ, nghĩ nghĩ một lúc, quyết định tiến cung.

Đi tới chỗ mẹ đẻ Tuệ tần, Phụng Đồng nhận ra cung của Tuệ tần lạnh tanh, mắt híp lại, bước nhanh vào, thấy ngay Tuệ tần đang vui vẻ trò chuyện với tiểu cung nữ bên người, trông thấy hân không dễ dàng mà tới đây, vội vàng đứng dậy tiến lại đón, vẻ mặt từ ái nói: "Hôm nay sao có thời gian đến đây?" Trong giọng nói có chút cẩn thận, tựa như sợ câu nói kia không đúng, sẽ làm nhĩ tử không hài lòng xoay người bỏ đi.

"Phụ hoàng tử hôn cho ta." Từ khi tiến cung, Tuệ tần chưa lúc nào dám nghĩ đến việc đi tranh sủng với Hoàng hậu, chỉ trốn đi sống cuộc sống của mình, Phụng Đồng chán ghét sự nhát gan của Tuệ tần, châm chọc nói: "Nghe nói hôm qua nậu phi đi kéo Bát Hoàng muội về?" Từ tần bị thất sủng, hân chỉ hận không thể phân chia giới hạn rõ ràng với bà ta, Tuệ tần còn xen vào việc này, không phải ngu xuẩn thì còn là gì

"Đó vẫn là di và muội muội của con." Tuệ tần ngắc ngứ nói xong, ánh mắt chợt sáng lên, vội vàng nói: "Trong cung đã truyền khắp nơi tin đại hôn của con, ta nghe nói là thiên kim nhà Thái thường tự Thiếu Khanh? Lại có một đoạn lương duyên." Chức vị Thiếu Khanh của Thái thường tự tuy không có thực quyền, nhưng vẫn thập phần thanh quý. Nữ nhi được nuôi dưỡng trong nhà như vậy, chắc cũng không tồi. Tuệ tần niệm thần phật nói: "Trong lòng ta đã buông xuống được một tảng đá lớn rồi." Cả đời nàng chỉ có một đứa con trai này, tuy không thân thiết với nàng, nhưng vẫn làm nàng lo lắng mãi không thôi, chỉ sợ hôn sự của hân gặp gian truân, bây giờ biết hân có được một mối lương duyên như vậy thì càng thêm vui mừng.

"Lương duyên?" Phụng Đồng cười nhạo nói, "Một nữ nhi nhà quan tứ phẩm, có thể làm Chính phi của ta, người nói đây là lương duyên?" Thấy Tuệ tần luống cuống nhìn mình, hân chỉ nhẫn nại một lát rồi nói: "Người có biết Chính phi của lão Tử là ai không?" Không chờ Tuệ tần trả lời, hân chỉ vào mình nói: "Là Nhị tiểu thư Tề gia! Dòng dõi Anh Quốc công cao quý, thế lực lớn đến thế nào, nữ nhi nhà như vậy, mới là cái ta muốn!" Thấy Tuệ tần nôn nóng nhìn mình, hân dừng lại hỏi: "Người muốn nói gì?"

"Tứ hoàng tử được nuôi dưỡng dưới gối Đức phi nương nương, tự nhiên có tôn quý hơn chút." Tuệ tần lấy hết can đảm tiếp tục nói: "Huống chi, có xui gia như vậy, con muốn có để làm gì?" Thấy nhĩ tử hừ lạnh một tiếng, nàng tức khắc run lên, thấp giọng nói: "Ta tuy ngu dốt, nhưng cũng biết tình hình trong cung, chỉ cần con nguyện ý làm một Vương gia nhân tần, Hoàng hậu nương nương nhân từ, sẽ không làm khó dễ con, tội gì phải đi theo con đường kia?" Nàng khuyên nhủ, "Hiện tại, con là hoàng tử, là Vương gia, đây đã là tôn quý cực hạn, Hoàng thượng cho con thể diện, con cũng đừng phản kháng nữa." Nếu không có Hoàng hậu, Thái tử, nàng có lẽ sẽ không cần bước nhĩ tử, chỉ là nàng cũng ý thức được một chút tranh đấu giành ngai Đế sẽ tàn khốc đến bậc nào, Phúc vương năm đó, không phải là bị Hoàng thượng ban chết sao? Nghĩ tới chuyện này, Tuệ tần liền cảm thấy lạnh lòng.

"Ta cũng là hoàng tử, vì sao không thể tranh đoạt?!" Phụng Đồng vốn bức bối, thấy Tuệ Tần chỉ biết trốn tránh, tức khắc giận dữ, xoay người bỏ đi không màng Tuệ Tần giữ hân lại.

Vừa đi lại trong cung chốc lát, Phụng Đồng thấy xa xa bên kia hồ nước, là đứa béo đang hi hi ha ha chạy đuổi theo một thiếu niên tuấn tú, thấy thiếu niên kia mỉm cười lùi lại, đôi mắt chỉ chăm chú nhìn con nhóc béo kia. Trong lòng Phụng Đồng cực kỳ khó chịu, vẻ tươi cười lộ ra vài phần ác ý, nhướn mày tiến lại gần, cười hỏi: "A, là ai đây? Không phải là Vinh Thọ muội muội sao? Sao hôm nay không nịnh hót Hoàng tổ mẫu, chạy ra đây chơi đùa với nam hài vậy?" Một câu hàm nghĩa thực nhiều, vừa ám chỉ A Nguyên là vua nịnh nọt, vừa nói A Nguyên vì nam nhân mà đến Tổ mẫu cũng không hiếu thuận.

Gặp thẳng nhĩ này A Nguyên liền cảm thấy phiền, thấy hân vậy mà còn dám bày trò vô nghĩa trước mặt mình, niềm vui mừng vì A Dung vào cung bay biến mất, dừng chân lại, vừa lòng thấy A Dung tiến đến che chở cho mình, cũng nhướn mày lúc lắc chân nhỏ, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "A, đây không phải là Tam hoàng huynh sao, sao không đến tạ ơn Hoàng bá phụ ban hôn đi, sao lại nổi giận dưng dưng, rồi đến chỗ Hoàng muội trút giận thế?" Câu này cũng thật thâm, tức khắc làm Phụng Đồng trắng mặt, càng cảm thấy không hợp với Hoàng muội này."

“Người ngậm máu phun người!” Phụng Đồng tức giận nói.

“Xin lỗi, ta chưa bao giờ phun ‘người’.” A Nguyên chẳng hề để ý mà ngoáy ngoáy tai, vừa lòng trông thấy Phụng Đồng tức giận không nhẹ, cảm thấy tổ chất tâm lý của thằng nhãi này quá kém, mới nói câu đầu tiên đã game over, liếc sang A Dung đang chăm chú nhìn mình miệng lưỡi sắc bén, cũng không thấy mình ác độc một chút nào, thì không tự chủ được mà cười rộ lên, thu về mặt bực bội của Phụng Đồng vào trong mắt. Biểu hiện này giống như Hoàng muội này xem thường hắn, nghĩ tới A Nguyên được sủng ái, tranh chấp vào lúc này, mặc kệ có lý hay không, chỉ sợ Hoàng thượng cũng sẽ nể mình trước tiên, Phụng Đồng lâm bầm một tiếng đen đui, cảm thấy vừa rồi đã quá xúc động, chỉ lạnh lùng nói: “Miệng lưỡi Hoàng muội thật tốt, chỉ mong sau này vẫn được như vậy!”

“Nếu là vì chuyện này của Hoàng muội, vẫn thỉnh Hoàng huynh quản việc bản thân cho tốt đã.” Bé mập tròn mắt, cảm thấy thằng nhãi này đúng là bắt chớ đi cày xen vào việc của người khác.

Thấy con nhóc này làm vương chân mình như vậy, Phụng Đồng không khỏi nhớ đến hôm qua gặp Hoàng thượng, mơ hồ nghe thấy hai chữ ‘Hoàng hậu’, nghĩ kỹ lại, hôn sự của mình không thuận lợi, có thể do Hoàng hậu ở phía sau thổi gió bên tai Hoàng thượng, hận Hoàng hậu đến nghiêng răng nghiêng lợi, hắn không nhiều lời nữa, chỉ phất tay áo bỏ đi.

“Người kiểu gì thế không biết...” Thật ra hôm nay A Nguyên rất sung sướng, tự nhiên Phụng Đồng ở đâu ra đến châm chọc mình, liền hừ hừ nói với A Dung: “Ta nói này, Tam Hoàng huynh thật đáng ghét!”

“Trên triều Từ gia nhiều lần bị buộc tội, hiện giờ nghe nói Chính phi của Thuận vương cũng rơi vào tay người khác, cũng không kỳ quái lắm.” A Dung sờ sờ đầu A Nguyên, chế nhạo nói: “Hắn khổ sở trong lòng, muội thương hại hắn một chút cũng được.”

Nghe hắn nói như vậy, A Nguyên liền tưởng tượng ra dáng vẻ nghèo túng tội nghiệp của Thuận vương điện hạ, cười trộm hai tiếng, rồi mới ra vẻ trầm ổn nói: “Đàng hoàng một chút coi! Nói!” Nàng ngửa cổ vênh mặt hất hàm nói: “Vì sao tiến cung?” Trăm gia tuy có chút tiếng tăm, nhưng cũng không thể để A Dung tiến cung đi lung tung như thế?

“Muội không biết sao?” A Dung nhướn mày, đến khi A Nguyên có vẻ buồn bực mới cười nói, “Hoàng thượng lệnh mấy thiếu gia nhà dòng dõi vào cung học tập làm thị vệ, sau này ở trong cung còn phải nhờ công chúa điện hạ chiếu cố tại hạ đó.”

A Nguyên chột hiều ra .

Hoàng thượng gọi A Dung tiến cung học tập, chắc hắn không phải là để đứng gác, chỉ sợ đây là tuyền tâm phúc của mấy nhà Người tin tưởng, giữ lại dạy dỗ bên người, về sau có lúc trọng dụng. Lòng vui mừng vì Hoàng thượng coi trọng A Dung, nhưng nàng nhớ tới dáng vẻ đọc sách hồi trước của A Dung, thì có chút âm thầm nói: “Huynh không thi khoa cử nữa sao?” Trước đây, nàng thấy A Dung đọc sách viết chữ, còn nghiên cứu thơ ca, thì đã biết được là A Dung muốn dùng sức mình đạt được công danh rồi. Hiện giờ Hoàng thượng bảo hắn tiến cung làm thị vệ, chẳng phải là chặt đứt đường thi cử, lòng A Nguyên chột cảm thấy mất mát vì người này.

A Dung nhìn gương mặt nhỏ nhắn mập mạp của A Nguyên đầy vẻ khổ sở, lo lắng, thì lòng mềm nhũn, cúi người nắm lấy tay A Nguyên, mỉm cười khuyên nài: “Ta là con trai trưởng của phụ thân, nếu thi khoa cử, vốn sẽ không giống những người khác. Huống chi...” hắn chớp chớp mắt nói, “Đó là không đi khảo thí, chỉ tự mình nghiên cứu học vấn, cũng có gì không giống chứ?” Thấy khuôn mặt nhỏ của A Nguyên hòa hoãn đi, mắt hắn gọn song, cười nói: “Đa tạ công chúa lo lắng cho ta.

“Nói bậy! Bỏn cung, bỏn cung là vì thấy người ở trong cung thật phiền phức!” A Nguyên không thèm thừa nhận đâu, tức khắc dậm chân.

“Vậy làm thế nào đây?” A Dung thấy đứa nhỏ này hung hổ nhảy qua nhảy lại trước mặt mình, nghĩ đến nha đầu vậy mà đã quên ước định lúc trước với mình, nếu sau này cưới vào cửa, chẳng phải sẽ khó dạy sao, lập tức quyết định cho đứa nhỏ hung dữ này biết thế nào là lợi hại, cười nhẹ nói: “Hoàng thượng, thật khéo phân công tại hạ tới cung của Thái hậu, chuyên mong bầu bạn bên cạnh Công chúa và Thái hậu.”

Người A Nguyên cứng đờ, hoảng sợ che mặt lại!

A Dung cười, vẻ giảo hoạt lóe sáng trong đáy mắt.

“Thảo nào, thảo nào hôm qua huynh cười với ta, hóa ra là chờ sẵn ở đây rồi!” A Nguyên cảm thấy bản thân như bị A Dung theo dõi, hoảng đến độ hét lên, mà A Dung còn chẳng thèm để ý chút nào nắm lấy tay mình, miệng nói: “Chúng ta về cung Thái hậu đi.” Tức khắc cả người khó chịu, rút tay ra hỏi, “Về?” Dám dừng từ ‘về’, còn muốn Công chúa điện hạ vui vẻ mà trưởng thành trong cung nữa không?!

Nhìn A Dung quay đầu lại cười cười mà lòng phát lạnh, A Nguyên đành thất bại gục đầu xuống.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng ở trong cung có thể gặp được A Dung xấu xa, nàng, trong lòng nàng quả thật cao hứng. Chi là không thể nói ra, bằng không A Dung xấu xa sẽ kiêu ngạo, cần phải khẩu thị tâm phi.

Khẩu thị tâm phi: Nói một đằng nghĩ một nẻo.

Cùng đi về cung Thái hậu, A Nguyên trộm ngẩng đầu, thấy trên mặt A Dung đều là vẻ tươi cười, thì khụ một tiếng nói: “Hôm qua, Tứ hoàng huynh đồng ý cho ta một con bạch mã nhỏ, chốc nữa, huynh cùng bỏn cung đi xem đi.” Nói xong liền cười híp cả mắt, rất có dáng vẻ đang phát tài.

A Dung thực thích nhìn nàng không có việc gì làm chui vào một góc ngồi đếm tiền, lúc này thấy tâm trạng nàng tốt, thì mỉm cười theo nàng nói: “Nếu là

ngựa trắng, thì đặt tên thế nào?”

A Nguyên ngần ra, bây giờ mới nhớ ra vấn đề này, nghĩ nghĩ, liền thử hỏi: “Gọi là Bạch Vân?” Nàng rất muốn gọi con ngựa trắng là “Bạc”, nhưng cứ như vậy có chút quá hung tàn, A Nguyên cảm thấy vì phu thê Túc vương hãy còn khỏe mạnh, vẫn nên nhu hòa hơn chút.

A Dung nghiêng đầu, thấy đôi mắt A Nguyên sáng lấp lánh, đầy vẻ” Cầu khen ngợi, cầu khích lệ”, trong lòng không khỏi vui vẻ, nhưng chỉ nhẹ nhàng nói: “Tên không tồi.”

A Nguyên thấy mình thật tài hoa xuất chúng, hai cái chân ngắn vênh vác đi nhanh hơn.

Sau lưng hai người, một đám cung nữ che miệng cười trộm, nhăm mắt theo đuôi.

Dưới ánh mặt trời chói chang, A Nguyên cảm thấy cả người đều nóng, liền bảo A Dung đi thẳng đến một trại nuôi ngựa nhỏ trong cung, đi vào, thì thấy hướng cửa chính có vài người đứng đó, hóa ra là Ngũ công chúa cùng với hai thiếu niên nàng không quen biết, chỉ vào chuồng ngựa nói chuyện với nhau, thấy A Nguyên tiến vào, đầu tiên Ngũ công chúa bị mỹ mạo của A Dung làm cho chấn động một chút, rồi tầm mắt dời xuống bàn tay A Dung đang nắm lấy tay A Nguyên, chỉ xấu xa cười cười, kêu lên: “Đây là hai con ngựa con Tứ hoàng huynh đã nói kia sao?” Nhìn A Nguyên đối với ai cũng tốt, thật ra lại không thích thân cận với người bình thường, có thể thân thiện để cho thiếu niên kia nắm tay, Ngũ công chúa cũng hiểu được đôi phần.

“Đây là A Dung nhà Thành Dương bá.” A Nguyên giới thiệu thân phận A Dung cho Ngũ công chúa trước, rồi mới cười ha hả nói: “Ta đến xem Bạch Vân có ngoan ngoãn làm người ta thích không.”

“Bạch Vân là ai?” Ngũ công chúa tò mò hỏi, hoàn toàn không quan tâm đường muối nhà mình ngựa chưa thấy đã đặt tên luôn rồi.

A Nguyên dung ánh mắt “Ngươi thực nghịch ngợm” nhìn nàng.

“Hai vị này là chiếu ca biểu đệ nhà ngoại ta.” Ngũ công chúa bị A Nguyên nhìn đến lạnh cả người, run lên, vội vàng nói sang chuyện khác, gọi hai thiếu niên lộ vẻ mặt tò mò lại bên người.

Mọi người chào hỏi nhau, A Nguyên tò mò nhìn hai thiếu niên có chút ngượng ngùng này.

Lúc trước ở phủ Anh Quốc công, nàng nghe qua một ít chuyện nhà mẹ đẻ của Đức phi. Nghe nói Đức phi xuất thân từ phủ Định Quốc công, con trai phần lớn yếu đuối không nên thân, phủ Định Quốc công phú quý hiển hách, nếu có được nỗ lực cố gắng của Định Quốc công hiện nay, cùng với Đức phi và muội muội của bà, thì năm xưa đã không có huyết lệ của Chính phi Phúc vương. Đức phi may mắn hơn, còn có thể ở trong cung an tĩnh qua ngày, vị Phúc Vương phi kia nghe nói sau khi Phúc vương thất bại đã dựng cột tự vẫn, hồn tiêu phách tán. Dựa vào hai nữ nhân, phủ Định Quốc công mới có vinh hoa hiện tại, lúc đầu A Nguyên còn không tin tưởng lắm, chỉ là nhìn hai người tuần tú văn nhã trước mắt này, còn đánh về ngại ngần kia nữa, nàng liền than nhẹ trong lòng.

Nếu đây là con cháu phủ Định Quốc công, chỉ sợ không đến ba đời, phủ Định Quốc công sẽ suy tàn.

Ngũ Công chúa cũng nghĩ đến điều này, ánh mắt âm trầm, không biết đang nghĩ cái gì.

Hai nữ hài đều trầm mặc, A Dung thấy A Nguyên cũng không phải trong lòng khổ sở, thì yên lòng, chỉ tiến đến xem trại nuôi ngựa. Hai thiếu niên kia, người lớn tuổi hơn, tâm động động, lén kéo vạt áo Ngũ công chúa, tựa như làm vậy có thêm dung khí, nhẹ giọng nói với A Nguyên: “Thường ngày nghe biểu muội nhắc tới điện hạ, hiện giờ mới gặp được người thật, chỉ cảm thấy thật quen thuộc, giống như đã gặp nơi nào, tâm sinh thân cận.” Hắn cất lời vừa ôn nhu vừa đẹp đẽ, chỉ là A Nguyên nhạy bén nhìn thấy, thiếu niên nhỏ tuổi hơn hẳn, ánh mắt có chút âm trầm rút lại bàn tay đang định chạm vào vạt áo Ngũ công chúa.

Tuy rằng ánh mắt thiếu niên đang nói chuyện này trong trẻo lương thiện, lời nói cất lên cũng khiến người khác thích, nhưng mà A Nguyên vẫn thích đáng về A Dung nói chuyện với mình hơn.

Lòng rung động nhìn qua A Dung, liền thấy thiếu niên này tựa như cảm giác được mình nhìn chăm chú, chột quay đầu lại cười với mình, A Nguyên hốt hoảng, sau đó vội quay đầu đi, nghiêng đầu hỏi: “Ngựa con đâu? Bạch Vân của ta đâu?”

“Ngươi yên tâm, Tứ hoàng huynh không dám không đưa tới!” Ngũ công chúa không thấy song ngầm mãnh liệt giữa hai thiếu niên bên cạnh, chỉ dửng dưng sát khí nói: “Nếu dám không cho, hẳn còn chưa có cưới vợ đâu!” Đến lúc đó, vào nháo động phòng, nàng sẽ làm cho Tứ hoàng huynh muốn đi thất cô! Phượng Minh chỉ sợ đang ôm thánh chỉ trốn ở trong phòng khóc, A Nguyên tưởng tượng ra dáng vẻ Tứ hoàng huynh khổ tận cam lai mà khóc lóc, thịt mỡ trên người run lên, cười xấu xa nói: “Tứ hoàng huynh thế nào ta không biết, chỉ là ta thấy, tâm tình Tam hoàng huynh quả thực không đẹp để gì.”

“Nếu là ta, ta cũng sẽ không cao hứng.” Ngũ công chúa tựa hồ vì Phượng Đồng nói một câu, sau lại đột nhiên biến sắc nói, “Xứng đáng!” Đáng đời lão Tam luôn chèn ép Tứ hoàng huynh nàng, đáng đời Tứ tần năm xưa ngang ngược, coi thường Đức phi.

Hung hăng dậm dậm chân, ngũ công chúa lạnh nhạt nói, “Hắn không phải người tốt, xứng đáng cưới vợ cũng không tốt!” Thấy A Nguyên không rõ nguyên do, thì nhỏ giọng nói, “Ngươi chỉ ở trong cung, không biết chuyện bên ngoài. Thiên kim Thái Thượng tự Thiếu Khanh kia, thật ra không phải là cho không đâu.”

“Là xuất thân Văn nhân mà.” A Nguyên liền nhún mày nói.

Người xuất thân từ những nhà này, đều thật có tri thức hiểu lễ nghĩa. Loại nào tàn như tám thái thái Trạng gia, quả thực là số ít.

“Cha là quan văn, mẹ...” Ngũ công chúa thấy hai con ngựa con giống nhau như đúc trắng như tuyết được dắt tới đây, tức khắc hưng phấn, chỉ kéo đến trước mặt mình, liền thấy hai con ngựa con này thực diệu ngoạn đáng yêu, cả người tuyết trắng, long bóng mượt, thì thích không chịu được, chỉ nghiêng đầu với A Nguyên còn đang bị nghẹn chết vì mới nghe được một nửa nói: “Người gọi là Bạch Vân, ta gọi Bạch Tuyết, hai ta là một đôi!” Dứt lời, hai đứa nhỏ đều cười rộ lên hi hi ha ha, cùng nhau duỗi tay sờ lông ngựa nhỏ. Lờ mờ nói ra, A Dung khoe miệng hơi nhếch, quay đầu nhìn đứa nhỏ hung dữ vừa đi theo Ngũ công chúa vừa vỗ tay còn dùng sức trừng mắt với hắn, liếc mắt một cái.

Trong mắt hai thiếu niên đi sau Ngũ công chúa cũng lộ ra vẻ hâm mộ.

A Nguyên bị A Dung liếc nhìn sau lưng, rùng mình một cái, thì thấy vẻ ý lại vào Ngũ công chúa của hai thiếu niên kia, cảm thấy Ngũ công chúa thật cường hãn, lập tức đã chinh phục được hai thiếu niên đang hoài xuân, trong lòng cười xấu xa, nghe thấy Ngũ công chúa đứng bên cạnh đang vuốt con ngựa trắng tiếp tục nói: “Mẫu thân cô nương kia, là con gái duy nhất của Trung Vũ tướng quân đã qua đời, tuy Trung Vũ tướng quân này quân hàm không cao, nhưng vũ lực cường hãn, vị cô nương nhà Thái Thượng tự Thiếu Khanh này, di truyền vũ lực thủ đoạn của ông ngoại nàng, cho nên...” nàng nhìn không được lộ ra nụ cười vui sướng khi thấy người gặp họa, nhỏ giọng nói với A Nguyên, “Người hiểu mà.”

“Cho dù hung dữ nữa, cũng không dám rat ay với hoàng tử chứ?” A Nguyên nhớ tới thân hình Phượng Đồng, liền nghĩ nếu Hoàng thượng biết nội tình tông này, mà vẫn từ hôn, hẳn là rất hận nhi tử này.

Quả thực sống không bằng chết.

“Nàng đến quận chúa còn dám đánh, nói gì đến một hoàng tử không được sủng ái?” Ngũ công chúa không hề bụng nói: “Chỉ là người này rất sáng khoái, cũng không khắc nghiệt, làm người cũng công bằng, chỉ cần Tam hoàng huynh không làm chuyện gì xấu, có Vương phi cai quản hậu viện như vậy cũng là việc tốt.” Dứt lời, cười lạnh nói tiếp: “Hậu viện Tam hoàng huynh lộn xộn như nào, ta ở trong cung cũng nghe nói, nếu là ta, cũng muốn có một vị Chính phi áp chế yêu tinh đó!”

“Nếu người nói như vậy, ta lại cảm thấy đáng tiếc.” Cô nương tốt như vậy lại gả cho Phượng Đồng, A Nguyên thấy đúng là phí của.

“Nếu sau này nàng có con trai, thì có thể kế thừa tước hiệu Vương gia, người khác cầu còn không được.” Ngũ công chúa mặc kệ, chỉ nhìn vào điểm tốt trong thực tế, chợt nhỏ giọng nói với A Nguyên, “Chỉ là Tam hoàng huynh có thứ trưởng tử, sau này lớn lên không tốt, chính là phiền toái.”

“Dù sao cũng không phải chúng ta quản, sau này cứ xem thế nào là được.” A Nguyên không hề tỏ lòng, dùng một chút, mắt nhìn hai thiếu niên nấp phía sau Ngũ công chúa, chỉ cười hi hi nói: “Đây là biểu ca biểu đệ của hoàng tử?” Đầu năm nay nha, biểu ca biểu muội, biểu tỷ biểu đệ, quả thực là tuyệt phối.

“Người nhìn ra rồi.” Mặt Ngũ công chúa không có nửa phần ngượng ngùng, trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Sau này Phò mã... sẽ là một trong hai người đó.”

A Nguyên thấy nàng cũng không quá vui mừng, thì lộ ra vẻ lo lắng.

Ngũ công chúa thấy thế thì chỉ cười cười, thấp giọng nói: “Thế hệ này của Phủ Định Quốc công, không có nữ nhi vào hầu hạ trong cung Thái tử.” Trông thấy A Nguyên nghi nghi cẩn thận gì đó, rồi lộ vẻ hoảng sợ, nàng liền thờ dài nói: “Thế hệ này có thể dựa vào mẫu phi ta, đợi sau làm thế nào đây? Nếu ocfn cho người vào cung, khó tránh Phụ hoàng sinh lòng kiêng kỵ, không bằng gả ta đi, một công chúa, ít nhất có thể bảo đảm nhà ngoại ba đời phú quý.” Thấy A Nguyên tỏ vẻ không tán đồng, nàng cười nói: “Người giống mẫu phi ta, lo lắng sau này ta không tốt, thật ra việc hôn sự này, vốn là chủ ý của ta.”

“Chỉ sợ không xứng.” A Nguyên ghen nửa ngày, chỉ nhỏ giọng nói.

“Người có thể nói với ta như vậy, có thể thấy được là thật sự tốt với ta.” Ngũ công chúa thất thần chốc lát, rồi lắc đầu cười nói: “Chỉ là, ta khác với người. Nhìn xem...” nàng vẫy vẫy roi ngựa trong tay, nói: “Tính tình của ta có chút nói một không hai, nếu gặp gỡ Phò mã cũng cường ngạnh, chỉ sợ ngày ngày đánh nhau, không bằng tìm một người ôn nhu nghe lời, trong lòng còn có ta, chỉ cần một lòng với ta, không sinh ý khác, ta liền dùng cái danh Công chúa này, bảo hộ phủ Định Quốc công một đời.” Huống hồ con trai Công chúa, đều sẽ được ban cho tước vị, giữ vững tước vị này, phủ Định Quốc công muốn lật cũng không lật được. Mẫu thân nàng xuất thân từ phủ Định Quốc công, nàng cũng nên giữ cho dòng họ không suy sụp.

“Chọn ai?” Bản thân Ngũ công chúa đã quyết định, Đức phi khuyên cũng không được, A Nguyên cũng thấy thất bại, liền thấp giọng hỏi.

“Không tốt lắm” Ngũ công chúa lại buồn rầu, dùng một chút, nhỏ giọng nói: “Biểu ca ôn nhu, còn là trưởng tử, ta hẳn nên gả cho hắn. Chỉ là...” nàng thờ dài nói: “Ta thích biểu đệ hơn.” Ít nhất, biểu đệ sẽ không nói với nữ nhi vừa gặp mặt lần đầu là lòng sinh ra thân cận. Huống hồ nhớ đến trong viện biểu ca còn một đồng nha đầu xinh đẹp “Thương hoa tiếc ngọc”, Ngũ công chúa liền khẽ nhủ mảy.

Nàng muốn dùng hôn sự của mình diu dắt phủ Định Quốc công, chỉ là, không có nghĩa phải chịu ủy khuất vì chuyện hôn sự này.

“Hôm nay ta thấy một vị phu nhân tiến cung thỉnh an mẫu phi.” Nói đến đây, trên mặt Ngũ công chúa lộ vẻ nghi hoặc, thấp giọng nói: “Phu nhân này thực xa lạ, hơn nữa, đáng vẻ mẫu thân...” Nhớ tới khi Đức phi thấy vẻ cười lạnh lạnh của nữ nhân kia, thì mảy nhận lại, Ngũ công chúa cảm thấy thật kỳ lạ.

Chương 71: Chương 62

Nhưng mà, tạm thời chuyện này bị ném qua đàng sau đầu, toàn bộ lực chú ý của A Nguyên đều bị ngựa con trước mắt này hấp dẫn.

“Muốn lên sao?” A Dung thấy nàng vuốt ve ngựa con đến chảy nước miếng, không khỏi buồn cười, bèn cúi người bế Bé mập đang giương nanh múa vuốt này đặt lên lưng ngựa, thấy A Nguyên sợ hãi giương tay ôm cổ ngựa, lòng liền mềm nhũn, ôn hòa nói: “Đừng sợ, có ta che chở muội.” Hắn giang hai tay bảo hộ bên người A Nguyên, thì thấy người Công chúa điện hạ thả lỏng hơn nhiều, mà ngựa con lại không nhúc nhích nữa, lá gan nàng cũng lớn lên, chỉ ngẩng cổ kêu lên: “Bỏn cung... Bỏn cung không sợ!” Nói xong, liền đắc ý nhìn khắp nơi xung quanh.

Ngũ công chúa lớn hơn chút, đã sớm học cưỡi ngựa, khả năng hơn hẳn Đứa mập phía sau rất nhiều, tự mình xoay người nhảy lên ngựa, vững vàng ngồi trên lưng ngựa nhướn mày nói với A Nguyên: “Chạy một vòng không?”

Đôi mắt A Nguyên dao động, cười haha không ngừng.

Chạy một vòng?! Đi một bước cũng đủ làm Công chúa béo rơi xuống rồi!

Để dời mục tiêu đi, Công chúa điện hạ gian xảo chỉ vào hai thiếu niên nhà Định Quốc công đứng cách đó không xa cười hi hi nói: “Hoàng tỷ ta khó có được nhà húng muốn cưỡi ngựa, cơ hội tốt như vậy, hai vị không dạo chơi cùng hoàng tỷ sao?” Mặt hai gã thiếu niên đồng thời đỏ lên, A Nguyên bèn ngăn ngo, ai không biết có lẽ còn tưởng rằng Công chúa điện hạ trêu ghẹo hai tiểu cô nương, chợt thấy thiếu niên lớn hơn kia đến lời kéo yên ngựa Ngũ công chúa nói: “Ngựa này chưa có ai cưỡi qua, điện hạ xuống trước đã, nhờ cho ngựa nổi chứng làm Người bị thương.”

“Tứ hoàng huynh sẽ không tặng ta ngựa chưa từng được huấn luyện.” Mắt thấy thiếu niên nhỏ tuổi kia mặt sợ như bị đòi mạng, lại đi dắt một con ngựa còn cao hơn hẳn một cái đầu, Ngũ công chúa khẽ nhủ mày, nói: “Chỉ là ta nói chuyện với A Nguyên thôi, huynh đừng cho là thật.”

“Nhiều hạ nhân như vậy, làm sao để ngã bị thương được?” Thiếu niên mặt trắng bệch kia kiên cường cười một cái, kêu thái giám đỡ lên ngựa, thật cẩn thận đi tới trước mặt Ngũ công chúa, thấp giọng nói: “Không nên làm biểu tỷ mất hứng.” Thấy Ngũ công chúa híp mắt nhìn mình, hắn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng sau khi mắt nhìn lướt qua huynh trưởng, nhớ tới lời mẫu thân dặn dò, ánh mắt chợt ảm đạm đi nhiều, chỉ cúi đầu nói: “Đệ chiếm ngựa của huynh trưởng rồi, huynh trưởng nói chuyện cùng biểu tỷ đi, đệ... đệ cưỡi ngựa đi trước.”

Dứt lời, bèn lệnh hạ nhân dắt ngựa chậm rãi tiến vào bên trong mã trường.

A Nguyên nhìn đáng vẻ muốn rút lui của thiếu niên này, lại thấy gương mặt trầm mặc của Ngũ công chúa, cảm thấy thật không thú vị.

Đối với khúc mắc của biểu huynh muội này A Dung không hứng thú chút nào, chỉ một tay đỡ A Nguyên, một tay nắm dây cương hỏi: “Sưông chưa? Xuống nhé?” A Nguyên là chủ nhân có lòng mà không sức, đứng nhìn vẻ kiêu ngạo của nàng lúc ngựa đứng yên, ngựa vừa động dậy, người đầu tiên kêu toáng lên là nàng!

“Xuống sao? Không bao giờ!” A Nguyên hừ hừ hai tiếng, mắt liếc cuống nhìn A Dung, thấy trong mắt thiếu niên nàng toàn là hình dáng của mình, còn mở hồ gọn song, mặt liền hơi nóng lên, vịn vịn trên ngựa, Đứa mập đáng đánh đòn này vẩy vẩy roi ngựa trong tay, vui mừng cười lộ rang sún, bắt chước vẻ phóng khoáng mạnh mẽ giương roi giục ngựa kêu lên: “Giá! Giá! Giá... AAAAAA!!!” Roi ngựa không cẩn thận đột nhiên trúng vào mông ngựa, ngựa trắng vốn đang ngoan ngoãn, còn đã qua huấn luyện, hiểu được “Mệnh lệnh” rõ ràng như vậy, nghĩa là lúc mình nên đi, chậm rãi động dậy.

Một Con nhóc béo mập, ngay lúc ngựa trắng vừa động, đã lăn nhanh xuống dưới đất.

A Dung tay nhanh mắt lẹ, tiến lên ôm lấy đứa nhỏ đang hét toáng này, nén cười nhìn A Nguyên mắt nhắm chặt mồm vẫn cứ “AAAA” này, không khỏi cười hỏi: “Cảm giác cưỡi ngựa như thế nào?” Tuy có yên ngựa, nhưng tay lại không hề nắm lấy dây cương, nếu không bị lăn xuống thì quả thực quá vô lý rồi.

“Vui lắm.” A Nguyên hết hồn, rung rung mỉm cười với thị vệ đại nhân hooj giá đúng lúc.

Ngũ công chúa đã sớm xoay người xuống ngựa chạy đến xem A Nguyên, thấy hoàng muội này không bị thương chút nào, nhưng vẫn nằm sấp trong lòng thiếu niên yếu đuối không chịu đứng lên, khỏe miệng gắt gắt, càng thấy Hoàng muội đang chiếm tiện nghi người ta, chỉ là thấy A Dung cũng không có vẻ bị mạo phạm gì cả, bèn thở phào nhẹ nhõm, kêu biểu đệ phủ Định Quốc công quay lại, mọi người cũng không xem ngựa nữa, lệnh cho trại nuôi ngựa chiếu cô tốt hai bảo bối này, xong xuôi mới lưu luyến quay lại cung, vừa đi, Ngũ công chúa nhìn sang A Nguyên ý vào việc vừa mới bị kinh hãi không chịu tự đi, không khỏi cười nói: “Hôm kia vương thúc còn góp lời, bảo Phụ hoàng không thể nuông chiều Hoàng muội, mới có mấy ngày, đã điếc không sợ súng rồi!”

Kẻ muốn cho người muốn nhận, A Nguyên được A Dung ôm đi mà vui sưông không thôi, bèn ôm cổ trắng nõn tinh tế của A Dung dùng giọng ngứa đòn nói: “Hoàng tỷ đây là ghen tỵ!” Ngũ công chúa nặng như vậy, hai thiếu niên này bó làm một, cũng không ôm nổi nàng.

Ngũ công chúa xanh cả mặt, gắt gù với A Nguyên, tỏ vẻ ta đây mang thù người rồi.

A Nguyên buông tay, tỏ vẻ không sao cả nha.

A Dung thấy hai đứa nhỏ này nháy mắt đã trêu ghẹo nhau thì mỉm cười, tuy mình là cá trong chậu bị vạ lây, nhưng khi nhìn đáng vẻ cười không biết trời đất của A Nguyên, chợt thấy việc tiến cung này cũng không uống chút nào.

Lúc Phụ thân hỏi hẳn có nguyện ý tiến cung hộ vệ Hoàng thượng hay không, hẳn liền nghĩ, nếu được vậy, cũng không có gì không tốt cả.

Hẳn là trưởng tử Bá phủ, đáng lý nên giữ trách nhiệm trong phủ. Nếu thi khoa cử, tiến quan trường, chỉ sợ mười năm vòng đi vòng lại cũng được một chức Quan tứ phẩm, muốn lấy kinh nghiệm quan trường cũng tốn vài chục năm, không bằng bước sang lối rẽ khác.

Hoàng thượng triệu tập mấy thanh thiếu niên nhà dòng dõi vào cung, mỗi người đều là thống lĩnh cấm vệ quân tước ngũ phẩm, dựa vào để sủng, chỉ cần đầu óc không tàn, trong mấy năm tăng mấy cấp cũng là chuyện bình thường, khởi đầu còn cao hơn người khác nhiều. Tuy rằng người thông minh bên cạnh Hoàng thượng nhiều vô số, tầm thường một chút cũng sẽ bị xa lánh, chỉ là bằng sự linh hoạt của A Dung, cũng sẽ không gặp hại gì. Đã có chuyện tốt như vậy, hà tất phải rồi rã? Huống chi Hoàng thượng tự mình hỏi ý, thể diện lớn đến vậy, hẳn cũng sẽ không từ chối.

Hơn nữa ở trong cung còn có thể gặp được A Nguyên, cuộc mua bán này hẳn không thiệt chút nào.

A Nguyên và Ngũ công chúa đã cách xa A Dung, nháo loạn đùa giỡn với nhau, bèn thấy A Dung tiến đến cung Thái hậu, Ngũ công chúa cười nói: “Hôm trước mẫu phi ta có được vài chất vải khá đẹp mắt, nói là muốn làm xiêm y cho A Nguyên, chúng ta cùng đi xem đi?”

A Nguyên mấy ngày rồi không gặp Đức phi, liền gật đầu, ưỡn bụng nhỏ chỉ huy A Dung đi về phía cung Đức phi.

Ngũ công chúa thấy thiếu niên tuấn tú kia nghe theo chỉ huy của A Nguyên, mỉm cười đồng ý lại không chút hèn mọn, còn có chút tình ý, ánh mắt nhìn A Nguyên cũng ôn hòa, liền thở dài trong lòng.

Hiện tại nàng cũng gần đến tuổi tứ hôn, chỉ là nhân duyên tốt đẹp đang ở đâu đây? Biểu cả biểu đệ cũng làm lòng nàng thật phiền muộn, cảm thấy không bằng vô tư khoái hoạt như trước đây.

Mọi người tới cung Đức phi, liền cùng đi thỉnh an Đức phi. Không nói đến người khác, A Nguyên thường xuyên tới, chỉ bò xuống như bay từ ngực A Dung, lại hòa hảo với Ngũ công chúa cùng kéo tay nhau chạy vào cung Đức phi, vào trong, liền thấy Đức phi đang ngồi trên cao, gương mặt hơi trầm tĩnh, một phụ nhân mang ve lấy lòng ngồi cạnh đang nói gì đó, thấy hai đứa nhỏ chạy vào, lập tức đứng dậy, mắt thấy Đức phi ôm cả hai đứa nhỏ vào lòng, thì vội vàng cười nói: “Đây là công chúa của nương nương?” Thấy Ngũ công chúa và Nguyên đều tò mò nhìn nàng, đành bật cười tiến lên.

“Hôm nay không còn sớm nữa, nếu không còn việc gì, phu nhân trở về đi.” Đức phi lạnh nhạt cắt lời, thấy cả người hai đứa nhỏ toàn là mồ hôi, không khỏi sáng giọng: “Hai đứa nghịch ngợm ở đâu vậy? Mồ hôi mồ kê như này, gió lớn lại sinh bệnh bây giờ!” nhưng vẫn lấy khăn tay trong ngực lau mặt cho A Nguyên, rồi lau lau cho Ngũ công chúa, thấy đại cung nữ bên người đã bưng trà tới, liền để hai đứa nhỏ xuống, không khỏi cười bất đắc dĩ nhẹ nhàng nói: “Uống chút trà nóng cho ấm người đi con.”

A Nguyên uống ừng ực chén trà táo đỏ này, quệt miệng cười hi hi nói: “Tứ Hoàng huynh tặng con và hoàng tỷ hai con ngựa nhỏ trắng như tuyết, đẹp lắm, con và hoàng tỷ cùng đi cưỡi ngựa.”

Phụ nhân kia nghe thấy “Tứ hoàng huynh”, ánh mắt toát ra vẻ khác thường.

Đáng vẻ này có chút kích động, thêm chút ghen ghét, làm A Dung vừa tiến vào khẽ nhủ mày, ghi tạc đáng vẻ phụ nhân này vào lòng.

“Con chớ lại khi dễ hoàng huynh con.” Phụng Minh chiều chuộng hai nha đầu này hết mực, Đức phi đương nhiên cũng muốn huynh muội thân thiết, chỉ là hiện giờ lại thương nhi tử, chỉ điểm nhẹ vào đầu hai đứa nhỏ đang cười hi hi nói: “Hai nha đầu như ma tính này, làm người khác thật đau đầu, sau này, chắc chỉ có hoàng tâu các con mới trị được.”

“Nhị biểu tỷ thương bọn con lắm, làm sao có thể vì hoàng huynh mà không cần bọn con chứ?” A Nguyên hợp tình hợp lý nháy mắt với Ngũ công chúa, cười xấu xa nói: “Không đúng, nhị biểu tỷ còn thích bọn con hơn.”

“Cưỡi ngựa thấy thế nào?” Đức phi không đầu lại hai nha đầu nghịch ngợm này, bèn tỉnh bơ chuyển đề tài.

A Nguyên lập tức ngồi không yên.

“Vui lắm.” Lúc lâu sau nhóc mập mới nói nhỏ nhẹ nói.

“Tư thế lặn xuống cũng thực đẹp!” Ngũ công chúa cười haha nhào vào ngực Đức phi, quay đầu lại là chọc cho A Nguyên một đao. Đức phi trách cứ nhìn nàng một cái, xoay qua xoay lại A Nguyên, nhẹ giọng hỏi: “Có bị thương không?”

“Có người che chở mà.” Ngũ công chúa ở một bên cười chỉ chỉ về phía A Dung đứng dưới cùng thiếu nhà Định Quốc công, thì thấy Đức phi nhìn A Dung cũng lộ vẻ ngạc nhiên, bèn cười nói: “Đây là đại công tử nhà Thành Dương bá, Phụ hoàng gọi tiến cung làm thị vệ trong cung Hoàng tổ mẫu, quan hệ rất tốt với A Nguyên.” Thấy Đức phi gật đầu, nàng liền nghiêng đầu cười nói: “Hơn nữa còn đặt A Nguyên trong lòng, lúc ngã ngựa lập tức đỡ được ngay, không để ai nhúng tay vào.”

“Thế mới gọi là sứ giả hộ hoa!” A Nguyên mặt dày dương dương tự đắc, nghĩ bản thân chính là mẫu đơn, là hoa hồng, là thực dược, không nghĩ tới Công chúa điện hạ vốn là đoá hoa Đại ma vương.

Đức phi che miệng nhìn hai đứa nhỏ muốn làm mình vui vẻ, bọn nhỏ đùa giỡn, khiến cung điện lạnh thấu nhân tâm bắt đầu trở nên ấm áp, cùng nói đùa với A Nguyên và Ngũ công chúa một hồi, lòng thương tiếc, không muốn hai nha đầu quá hao tâm tổn sức nữa, bèn cười một trận, rồi gọi A Dung đến trước mặt nói chuyện, thấy hấn cứ chỉ văn nhả lễ nghĩa, ôn tồn lễ độ, trưởng thành cũng rất tuấn tú, xuất thân thế gia, chợt có suy nghĩ, nhưng mắt thấy đáng về thiếu niên này híp mắt nhìn A Nguyên cười, cuối cùng thăm thò dài tiếc nuối.

Nếu đứa nhỏ này vẫn chưa có quan hệ tốt đến thế với A Nguyên, hấn sẽ để làm con rể nàng, hiện giờ chỉ còn có thể tiếc nuối thôi.

Trong lòng tiếc hận, Đức phi liệ nhìn hai cháu ngoại trai nhà mẹ đẻ, điều kiện không tốt lắm, nhưng nghĩ đến Ngũ công chúa quật cường, hai cháu ngoại trai này tính tình cũng hiền lành cẩn thận, chỉ có thể cắn răng nhận, ôn thanh nói vài câu, bèn cười nói: “Thôi thôi, hôm nay ta cũng mệt mỏi, không giữ các con lại nữa, đừng chỉ biết âm ỉ nổi chỗ ta, còn không mau đi thỉnh an Hoàng tổ mẫu?” Rồi cẩn thận dặn dò: “Hoàng hậu nương nương hiện giờ đang bận rộn chuyện tử hôn của Thuận vương, Thành vương, đừng đến quấy nhiễu nàng, xong xuôi hãy đi thỉnh an nương nương.” Trông thấy hai đứa nhỏ đều đồng ý, mới lấy đồ trên tay cung nữ đứng sau ra, cười nói: “Tứ hoàng huynh các con hiếu kính ta, chỉ là ta đã có tuổi như này, trang điểm nhiều làm gì đâu? Không bằng đưa cho các con mặc, ta cũng vui vẻ.”

“Mẫu phi xinh đẹp không tuổi, mặc gì cũng đẹp.” Ngũ công chúa biết Đức phi không hứng thú tranh sủng, cũng không nói nhiều, chỉ là vẫn hy vọng thường ngày Đức phi có thêm chút mới lạ sống vui vẻ trong cung.

A Nguyên cũng liên tục gật đầu.

Tuổi tác Đức phi cũng chỉ lớn hơn Túc vương phi một ít, mẫu thân nàng hiện giờ vẫn là đáng về tiểu cô nương, Đức phi dường như đã bắt đầu ăn chay niệm Phật, quả thực khiến A Nguyên có chút đau lòng.

“Là cầu được ước thấy thôi.” Đức phi sờ sờ đầu hai đứa nhỏ.

Năm xưa nàng vào cung Thái tử, lập chí làm cảnh, không cần được sủng ái, chỉ cần đại diện cho gia tộc, có thể đứng vững trong hậu cung, là được rồi. Hiện tại Hoàng thượng Hoàng hậu đều cho nàng thể diện, bên gối có trai có gái, còn có không thua hẳn chứ?

Đức phi thực thỏa mãn, nhưng khắp nơi đều có người sẽ không vui vẻ gì. Mắt thấy cung nữ dâng mấy tấm vải hoa lệ thêu chỉ vàng tiến lên, A Nguyên ôm cổ Đức phi cảm tạ, phụ nhân ngồi dưới mấy lần muốn xen mồm mà không thành công, lúc này tìm thấy cơ hội, cười lạnh nói: “Vẫn là Thành vương điện hạ có bản lĩnh, vài vóc tốt như vậy cũng có thể tìm thấy, thiếp thân ở ngoài, đã bao giờ nhìn thấy một mảnh đâu. Là Thành vương điện hạ hiếu thuận, tặng cho nương nương, bằng không, mấy nữ nhi nhà ta kia, chỉ ngày ngày ngóng trông biểu ca đến chiếu cố, lại không gặp được lúc nào.”

Thấy A Nguyên tò mò quay đầu, nàng liền nhanh mồm nói: “Mấy cô nương nhà ta, không tôn quý bằng điện hạ, chỉ là tấm lòng vì Thành vương điện hạ, không khác biệt chút nào.”

“Ý phu nhân Ta hiểu, sau này, sẽ nói với Thành vương.” Đức phi lãnh đạm nói: “Nhân việc tử hôn của Thành vương, đây là đại sự, vì tình cảm trước kia, tuy phu nhân không quy củ thỉnh an, vì thể diện của Thành vương, bốn cung cũng bỏ qua, chỉ là nói tới đây, bốn cung cũng muốn nói với phu nhân một câu thật lòng.” Thấy vẻ mặt phụ nhân kia ẩn giấu bất mãn, nàng nhàn nhạt nói: “Năm đó, tỷ tỷ Dương gia bệnh nặng qua đời, Thành vương được ta nuôi lớn, từ lúc đó, Thành vương là con trai của ta, cháu ngoại của phủ Định Quốc công, sau này phu nhân cũng không cần nhắc lại biểu tỷ biểu muội Dương gia, biết chưa?”

“Ân nuôi dưỡng quan trọng, ân sinh ra thì không quan trọng?” Phụ nhân nghe thấy vậy, nước mắt liền rơi xuống, che mặt lại nói: “Nương nương nói, thần thiếp nghe hiểu, chỉ là, đây cũng là ý Thành vương sao? Chỉ nhận phủ Định Quốc công, không nhận mẫu tộc của Ngài ấy sao?”

Đức phi cũng không phải thánh mẫu nhi tử tự mình nuôi nấng lại phải ghen uất trả lại cho người khác, lúc này cười nhạo một tiếng nói: “Lời này, người nghe không rõ sao?” Thấy phụ nhân ngắc đầu, nàng châm chọc nói: “Mấy năm trước, Thành vương không cho nhà các người tòa nhà sao? Nói thật cho người biết, khoản bạc này, đều là bốn cung cho các người, chính là để cho các người thành thật một chút, đừng rước phiền toái đến chỗ bốn cung.” Thấy Phụ nhân kia hoảng sợ đứng dậy, nàng bèn cười lạnh nói: “Hay là, người quả thật cho rằng bốn cung không biết, mấy năm trước các người tìm đến trước mặt Thành vương, nói không ít cái gì mà ta không phải mẹ đẻ, tình cảm cũng không thể bằng Dương phi hả?”

Dương phi, đó là mẹ đẻ Phượng Minh, Phượng Minh còn quán tông tâu lốt, Dương phi bệnh qua đời. Dương gia cũng không phải nhà giàu, không quá hai năm thì suy tàn.

“Đây là... đây là...” Phụ nhân này không nghĩ đến, “Lời nói thật tâm” với Phượng Minh có thể nghe lại được từ miệng Đức phi. “Thành vương đã nói lại với Bốn cung từ lâu rồi, chỉ là thấy các người cũng khó khăn, bốn cung vẫn chưa so đo, ai biết được, người lại còn dám đề cử người nhà người đến trước mặt bốn cung.” Đức phi vuốt ve mặt Ngũ công chúa, giọng nói càng thêm lạnh đậm: “Biết vì sao bốn cung cho người tiền cung nghe những lời này không? Là Thành vương, đến cầu ta, làm thế nào để các người yên tĩnh một chút!” Phụ nhân kia kêu lên: “Không thể nào!” Nàng chỉ cười lạnh nói: “Không phải là ý Thành vương, bốn cung cũng lười nói chuyện với người, huống chi, Thành vương nói, hấn địa hôn, là chuyện vui, nhưng ai ngờ chuyện vui này lại khiến có người không vui vẻ gì, hấn chỉ sợ sẽ phải không màng đến tình cảm trước kia. Nói đến đây, người chưa hiểu sao?!”

Nàng cúi người, khí thế phi tần giữ địa vị cao đã lâu lập tức áp đảo phụ nhân lúng ta lúng túng kia, lạnh lùng nói: “Cái này, cũng đúng ý bốn cung!”

“Lời nương nương nói, thần thiếp nghe không rõ.” Phụ nhân kia cười gượng một tiếng, rồi nhào đến trước mặt Đức phi kêu lên: “Thần biết nhà thần nghèo túng, phủ An Quốc công càng thân cận thì càng có thể trợ giúp điện hạ, chỉ là, chỉ là cũng không thể dẫm mọ ruột câu ruột vào trong đồng bunn chứ!” Nàng ta khóc đến nước mắt nước mũi đầy mặt, oán giận than: “Tòa nhà có thì có, cũng chỉ đủ song miễn cưỡng, sau này có gì tốt? Thành vương điện hạ nay là thân vương cao quý, diu đất cậu hấn, diu đất biểu ca biểu đệ hấn, có gì khó khăn đâu? Qua nhân tâm rồi!”

“Cậu nó, là thế tử Định Quốc công, vẫn còn rất khỏe mạnh, người không cần lo lắng.” Đức phi lạnh nhạt trả lời, thấy phụ nữ nhìn nàng như nhìn thấy quý, nàng liền trầm giọng nói: “Xuất thân năm xưa của Thành vương, ta không hề giấu diếm nó, mẹ đẻ là ai, nó cũng biết. Hẹn giờ nó càng thân thiết với ta, là nhờ tình cảm mẫu tử mười mấy năm đời! Thành vương, là con trai Bôn cung!” Nàng vỗ mạnh vào mặt bàn, dọa phụ nữ kia nhảy dựng lên, khóe mắt nàng lóe ra sát khí nói: “Nửa đời sau của bôn cung, đều trông cậy vào Thành vương! Ai dám làm hỏng tình cảm mẫu tử ta, Bôn cung lấy mạng người đó!”

“Còn người...” Đức phi cười lạnh nói: “Dám tơ tưởng đưa khuê nữ vào phủ Thành vương làm thiếp, làm vương thất vợ của con ta, ly gián vợ chồng chúng nó, ta nói cho người biết, Mơ Mộng Hảo Huyền!”

“Chỉ làm thiếp thôi, thế này cũng không được sao?” Đây mới là mục đích chính mà phụ nữ này tiếng cung, nhưng mới vừa rồi khuyên can mãi cũng không được, hiện tại Đức phi cự tuyệt như chém đinh chặt sắt, đã làm phụ nữ không nhịn được nói: “Nương nương không muốn bên người Thành vương có một người khôn khéo hầu hạ sao?”

“Nó đã có chính thể rồi, còn cần người khác làm gì?” Đức phi thấy vẻ mặt A Nguyên khó chịu, mặt mày ôn hòa hơn nhiều, giọng như chứa hàn băng nói: “Ta nói thật với người, việc nạp thiếp cho Thành vương, trước nay ta chưa bao giờ nghĩ tới, hơn nữa...” nàng cười nhạt một tiếng nói: “Lấy biểu muội làm thiếp, khổ cho người nghĩ ra được, cho rằng bôn cung ngu ngốc sao?” Thiếp thất như vậy, mặc kệ có tình cảm hay không, chỉ bằng huyết thống, đã có thể làm Thành vương phi sinh lòng xa cách, kết thân vốn là hai họ thêm gần bó, phủ Anh Quốc công hùng mạnh, để giúp đỡ nhi tử của mình, Đức phi cũng sẽ không làm Phụng Minh và Tề Thiện nảy sinh khúc mắc.

“Cứ như vậy đi.” Đức phi cũng lười nhiều lời với phụ nữ này, nếu không phải Phụng Minh gặp nàng cầu cạnh, nàng xác thật không muốn trên lưng Phụng Minh gánh ách danh không tình nhà mẹ đẻ, cứ thấy người Dương gia một lần lại khiến nàng ghê tởm một lần, lúc này chỉ phất phất tay lạnh lùng nói: “Nhớ kỹ cho Bôn cung! Nếu bên ngoài có lời bóng tiếng gió về Thành vương,” bàn tay nàng giờ lên không trung, nắm chặt lại, chiếc nhẫn bảo thạch quanh ngón út phát ra tia sáng lạnh như băng, “Phủ Định Quốc công, cũng không phải ngồi không đâu!”

Phụ nữ kia không nghĩ tới, Đức phi sẽ kiên quyết đến như thế, chỉ dám sợ hãi nhìn nàng một cái, thấy tông mắt vị phi tần này tràn ngập băng tuyết, cả người run lên, không dám nói thêm gì nữa bị người xách ra ngoài. Mắt thấy nàng ta đi rồi, Đức phi mệt mỏi dựa vào một bên ghế, thấp giọng nói: “Tứ hoàng huynh các con còn muốn trở mặt với Dương gia này, nếu không nhờ nhờ ta phân tích lợi, hại, chỉ sợ chẳng bao lâu nữa sẽ cho người tiền công tiêu diệt.”

“Hay là nhà bọn họ muốn trực tiếp đưa thiếp vào phủ Tứ hoàng huynh?” Sự tình liên quan đến Tề Thiện, A Nguyên vội vàng hỏi.

“Bằng không sao Tứ hoàng huynh con phải trở mặt? Còn không biết xấu hổ muốn áp chế vợ nó, Tứ hoàng huynh con đang tức giận thay biểu tỷ con!” Trên mặt Đức phi phảng phất ý cười, còn có chút kiêu ngạo nói: “Đây mới là con ta!” Người chỉ biết phong lưu khoái hoạt, đứng núi này trông núi nọ, sẽ không thành con trai nàng.

“Hoàng huynh đã có Hoàng tẩu, vì sao còn muốn nạp thiếp?” Ngũ công chúa cứng rắn nói: “Từ xưa đến nay, chỉ nhìn nam tử phong lưu khoái hoạt, sao không thấy bao đau khổ của không ít nữ tử phía sau?” Lời này quả thực siêu việt so với thời đại này, đúng là một đấu sĩ kiên cường theo chủ nghĩa nữ quyền! A Nguyên nghe được hai mắt liền tròn tròn, không nghĩ tới Ngũ công chúa còn hiện đại hơn cả người hiện đại, liền nghe thấy Ngũ công chúa nói: “Một vợ một chồng thì đã làm sao? Còn không phải phân đích thứ, cảm sát hòa mình, khoái hoạt bậc nào? Nữ tử cả đời chỉ vì một người nam nhân, vì sao nam nhân không thể thủ trình tiết của mình chứ?!”

A Nguyên yên lặng lau mồ hôi.

Còn “trình tiết” nữa...

Đức phi thật sự bất đắc dĩ, cũng không biết rốt cuộc đã dạy sai chỗ nào rồi, Ngũ công chúa tự quyết việc hôn sự, nhưng mà loại nguyện vọng trong lòng nàng đó, sao lại nói ra chứ, thấy hai cháu ngoại trai đứng kia, đứa lớn tuổi khề nhều mồm, ả ý không ủng hộ, hiển nhiên cảm thấy bản tính Ngũ công chúa quá mức cương liệt. Nhưng đứa nhỏ còn lại...

Đức phi vậy mà suýt không màng đáng về dụi dụi hai mắt mình.

Đứa nhỏ kia lại có thể gạt đầu, hơn nữa, còn là thật lòng gạt đầu đồng tình với Ngũ công chúa.

Mắt thấy Ngũ công chúa vừa nói, vừa nhìn xuống dưới, ánh mắt lại ở khuôn mặt tươi cười của biểu đệ kia, trong lòng Đức phi, cũng đã có cân nhắc.

Còn có một Đứa mập nhảy cẫng lên kêu to: “Ngũ hoàng tỷ nói quá đúng!”

Nhưng mà, ngay trong khi Ngũ công chúa phát biểu tuyên ngôn động trời của mình, thì Phụng Minh vốn phải đang cảm tạ trời xanh trong vương phủ của hân, lại mặt xám mày tro bị phạt đứng trước mặt một ông lão râu tóc bạc phơ, thành thành thật thật mà kêu: “Nhị ngoại tổ phụ!” Thấy ông lão này ngửa đầu cười Ha Ha, tức khắc nước mắt ngấn nước mắt dài, hận không thể lập tức ôm lấy đùi ông lão, chỉ chịu đựng vừa đứng chịu phạt một bên vừa gào khóc nói: “Chuyện... chuyện... nạp thiếp đó, con bị oan mà!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 72: Chương 63

“Đừng sợ.” Về mặt Nhị lão thái gia lại rất hòa khí, giống như hoàn toàn là một ông lão hiền lành vô hại, mắt thấy Phụng Minh khóc lóc thảm thiết, sợ hãi khôn cùng, ông liền từ từ nói: “Tên đề bảng vàng, đại hôn sắp tới, đúng là chuyện vui lớn nha!” Thấy Phụng Minh run rẩy cả người, ông vỗ vỗ bả vai tiểu tử này ra về thành khẩn nói: “Vương gia đón nhiều hi vọng như vậy, phủ Anh Quốc công chúng ta cũng vui vẻ cùng Vương gia.” Nói xong, cả hàm răng trắng lộ ra, chỉ chờ Phụng Minh dám gật đầu, Nhị lão thái gia sẽ trở mặt đánh chết hắn.

“Không phải! Không phải!” Phụng Minh thấy Nhị lão thái gia cười, cũng biết không xong rồi, liền kêu lên như bay: “Thiếp gì đó? Biểu muội gì đó? Đều không có! Không có!” Thấy Nhị lão thái gia chấp tay sau lưng nheo mắt lại nhìn mình, hắn đột nhiên nhanh trí, lôi xoẹt một phong thư giấy trắng chỉnh tề từ trong ngực áo ra, hai tay dâng lên trước mặt ông lão này, đáng vẻ cung kính mười phần, rung rung nói: “Đây là tiểu vương...”

“Khụ...” Lão đầu già cả mắt mờ khụ một tiếng.

“Đây là thiết kết thư* con lấy được từ chỗ Vương thúc.” Vì thiết kết thư này, Thành vương điện hạ ba lần đến nhò, bị Túc vương then quá hóa giận đánh thành đầu heo, cuối cùng cũng làm cảm động được Túc vương lãnh huyết vô tình, dựa vào bản thiết kết thư của Túc vương năm xưa mà viết cho phủ Anh Quốc công, đánh bậy đánh bạ viết một lần, vừa rồi mới dám ý là gan lớn dâng lên, mắt thấy ông lão này vừa lòng gật gù, nhận lấy giấy, chậm rãi đọc, thì thờ dài nhẹ nhõm một hơi, cười lấy lòng đứng bên cạnh nói: “Ngài cũng biết, mẹ đẻ con mất sớm, Dương gia kia luôn kiếm việc không ngừng, lúc này đây, là do con sơ sót, sau này, tuyệt đối sẽ không để Nhị tiểu thư chịu ủy khuất như vậy!”

Chi tiết “thiết kết thư” này đã được nhắc ở mấy chương trước đó, sorry các nàng là ta không nhớ rõ, nhưng ta đã dịch là thư giới thiệu, thật ra cũng không biết “thiết kết thư” là cái gì, nhưng nghĩa chắc cũng giống thế =.

“Dương gia kia, rốt cuộc vẫn là nhà mẹ đẻ người.” Nhị lão thái gia rất vừa lòng, nhưng vẫn làm bộ làm tịch nói.

Phụng Minh cười mĩa.

Hắn bộc trực, nhưng không ngu ngốc. Dương gia vì sao cứ liên tục tới cửa, hắn quả thực nhìn đến quá rõ rồi. Chính vì biết được tâm tư không an phận này của Dương gia, hắn mới càng thấy phiền phức thêm.

Rõ ràng nghe được từ chính miệng hắn nói, cả đời này chỉ cưới một vị Vương phi, còn muốn đưa nữ nhi trong nhà tới cửa, đến tốt cùng vì cái gì, hắn đều hiểu rõ quá rồi.

Cũng chỉ là muốn dựa vào Vương hiệu của hắn, mưu toan vinh hoa phú quý mà thôi.

Nghĩ đến đây, mắt Phụng Minh nghiêm nghị hẳn lên, cúi người trước Nhị lão thái gia, trầm giọng nói: “Thỉnh Nhị ngoại tổ phụ, truyền lời cho Nhị tiểu thư.” Hắn ngừng đầu, đôi mắt trong trẻo thấu triệt, lớn giọng nói: “Từ nay về sau, nữ quyến Dương gia, không bao giờ được vào cửa! Không chỉ là Dương gia,” hắn cắn môi nói, “Ngay tại kinh thành, không ai có thể làm cho Vương phi ta yêu thương phải chịu ủy khuất! Người khinh thường Vương phi ta, là kẻ thù của ta!” Hắn sẽ không để thế từ mình lúc nào cũng thấp thỏm lo lắng, chỉ cần năng ở nơi mình có thể bảo hộ, sẽ luôn được vui vẻ khoái hoạt.

“Như này, không tồi lắm.” Nhị lão thái gia bây giờ thực vừa lòng.

Cháu rể tốt như vậy, kiếm ở đâu được đây?

Thấy ánh mắt Phụng Minh lo lắng nhìn qua, ông bèn ôn tồn nói: “Vương gia xem xem! Chuyện không phải là to tát, chúng ta cũng không coi trọng lắm. Sao lại tuyên bố thế? Chẳng lẽ Dương gia bức bách quá mức, làm Vương gia nóng nảy? Thật tội lỗi, tội lỗi.” Không chỉ trở mặt không nhận, còn thuận tay hất chận phân này lên đầu Dương gia, nghĩ trong lòng gan chó Dương gia cũng thật lớn, cần phải nhỏ cõ tận gốc một chút, Nhị lão thái gia càng cười càng từ ái.

Không nóng nảy, thì bị bấm vào là cái chắc.

Lại nói tiếp, vị Nhị lão thái gia này còn thật sự dám làm chuyện Tề Thiện “bệnh chết”, nếu Tề Thiện gả vào êm xuôi, mà phủ Thành vương lại có thêm một nữ nhân vào cửa, tuyệt đối sẽ thành cả nhà “chết bệnh”, chỉ là trong lòng Phụng Minh, vẫn vì có thể cưới được Tề Thiện mà vui mừng.

Hắn thích nàng, thích toàn bộ những gì thuộc về nàng.

Cưới nữ tử cương liệt như vậy, hắn đã sớm có giác ngộ.

Thành vương điện hạ và ông lão hiền lành cùng nhìn nhau cười, không khí rất hài hòa, lại không biết trong cung, A Nguyên và Ngũ công chúa đã họp thành liên minh thống nhất “Phu quân muốn nạp thiếp, giết cả nhà hắn, công chúa lại tái giá”, quay đầu lại nhảy nhót mà từ biệt Đức phi chỉ biết bậm mặt không nói được lời nào, ra khỏi cung mặt A Nguyên liền trầm xuống, híp mắt một đường đi đến cung Thái hậu, lôi kéo tay A Dung, cảm thấy tay A Dung thật ấm áp, nằng nặc trong lòng, cắn răng nhỏ giọng nói: “Dương gia, chuyện này sẽ không để yên đâu!”

Dám phá hoại hạnh phúc của biểu tỷ ta, quá đúng là tiện nhân!

“Nếu không liên lụy Thành vương, thì có thể.” Biết ý đồ xấu trong lòng A Nguyên, A Dung cũng đã từng được thương thức qua thể loại thân thích bám như đĩa này, nghĩ đến vài lần gần đây, nữ quyến nhà mẹ đẻ tam thẩm hắn đến khóc than, mẫu thân không nói lời nào, chỉ cho đường muối đứng trong buồng nhìn mấy nữ nhân thường ngày bày ra đáng vẻ cao ngạo đó dùng đủ mọi thủ đoạn tội tệ nào, chỉ vì đồng bạc mà làm trò hề, ủa thực đúng là giết

người không thấy máu. Hồi tưởng đến tình cảnh A Kính lúc ấy, A Dung bèn nhẹ nhàng nói: “Nếu muội không thích, ta sẽ giúp muội.”

Thế hệ đó, phủ Thành Dương bá đã đồng lòng với phủ Anh Quốc công, mỗi nhân duyên tốt như vậy còn có người muốn gặm một cái, A Dung cũng thực ghi hận.

“Không cần.” A Nguyên chỉ lạnh lùng mà nói: “Dương gia, tuy nữ nhi không biết xấu hổ, nếu không có chủ ý của trưởng bối, làm sao dám làm loạn đến trước mặt Đức phi!” Nàng neho neho mắt, nhẹ giọng hỏi: “Mà cách đại hôn, còn có vài tháng.”

“Ừ.” A Dung ôn hòa lên tiếng.

Tuy Phượng Minh sốt ruột, nhưng đại hôn của Thân vương Hoàng tử, làm sao có thể hấp tấp, đủ mọi việc, vài tháng cũng là thiếu.

A Nguyên dừng lại, đi đi bần dưới chân, nhìn phía sau các cung nữa cách khá xa, liền dựa vào bên người A Dung nhỏ giọng nói: “Việc này, cần phải nhất lao vĩnh dật*, làm cho bọn chúng dứt đi!”

Nhất lao vĩnh dật: một lần vất vả cả đời nhàn nhã.

“Muội muốn làm thế nào?” A Dung nghĩ nghĩ, liền điểm điểm vào trán A Nguyên, thờ dài cười nói: “Muội muốn bảo Thành vương chính miệng dẹp bọn chúng đi?”

“Nếu đổi là người khác, sẽ làm mất mặt Tứ hoàng huynh, huynh cũng biết, Tam hoàng huynh chỉ chờ chê cười Tứ hoàng huynh, đau không thể giả, thù sao có thể quên dễ dàng được?” A Nguyên chậm rãi nói: “Hôm nay ta nhìn nữ quyến, thì đã biết chỉ sợ ở kinh thành, Dương gia ý vào tước hiệu Tứ hoàng huynh, thật quá kiêu ngạo, một khi đã vậy, nếu không trừng trị cho tốt, sau này có người buộc tội, đều sẽ là Tứ hoàng huynh phải gánh.” Nàng thờ dài nói: “Là người quen nên sẽ khó xuống tay, bằng không, chỉ xin Lục dưong buộc tội vài lần giống như Từ gia đợt trước, Dương gia cũng đủ xong rồi.”

Nàng thân với Phượng Minh, bởi vậy càng không thể ngang nhiên bảo hấn đuổi nhà ngoại hấn đi. Rốt cuộc phiền toái nhất là trong lòng Phượng Minh vẫn còn Dương gia, càng thân thiết càng không thể lấy nhân tâm ra đánh cược, A Nguyên không chỉ vì việc này mà xa cách với Phượng Minh.

Mà phụ thân Tướng Như Vân hiện nay là Hữu Đô Ngự sử*, đó là người đứng đầu Ngự sử đài.

Đô Ngự sử: Đây là chức quan chuyên trách và cao nhất trong Ngự Sử Đài. Ngự Sử Đài là cơ quan có đặc quyền được hặc tấu tất cả mọi việc có ý nghĩa can gián những việc là không đúng hoặc chưa tốt của vua và quan lại. (Theo Wikipedia)

“Quyết định của Thành vương là quan trọng nhất.” A Dung nghiêng đầu, mỉm cười nói, “Từ lúc phong Vương, Dương gia bèn có chút huênh hoang, bây giờ xử lý tốt việc này, cũng vì tiền đồ Thành vương.” Bằng không, nhà mẹ đẻ sinh sự, tự nhiên cũng tính thêm cả Thành vương vào.

“Nếu hỏi ý ta, thì trước hết cứ chụp bao tải đánh một trận trước đã, mới có thể làm cho bọn chúng ngoan ngoãn được. Còn đánh như thế nào...” A Nguyên rung đùi đắc ý, nghiêng đầu nhìn A Dung, thấy hấn cũng không để ý đồ xấu xa của mình, liền đắc ý ưỡn ưỡn bụng nhỏ, điều võ dương oai đi lên phía trước, rất có phong phạm Công chúa nói: “A Dung nha, huynh thông minh như vậy, rất có khả năng tiền đồ rộng mở! Làm tốt lắm! Bỏn cung xem trọng huynh!” Nói xong, lên đến bên cạnh thiếu niên đang cười run cả người, lay tay áo hấn, đôi mắt tràn ngập bát quái hỏi: “Vị tam thái thái nhà huynh, thế nào rồi?”

“Muốn ta nói, trước bộ bao tải hướng chết tấu một hồi, mới có thể gọi bọn hấn thành thật. Đến nỗi như thế nào tấu.....” A Nguyên rung đùi đắc ý, nghiêng đầu xem A Dung sắc mặt, thấy hấn cũng không để ý chính mình ra ý đồ xấu, liền đắc ý mà thiên thiên chính mình Tiểu Đổ Bì, điều võ dương oai mà đi ở đằng trước, một bên rất có công chúa phạm nhi mà nói, “A Dung nha, người như vậy thông minh, như vậy có khả năng, rất có tiền đồ! Hào hào làm! Bỏn cung xem trọng người!” Nói xong, xoay người lên đến cười đến cả người phát run thiếu niên bên người, lay hấn tay áo, một đôi mắt tất cả đều là bát quái hỏi, “Nhà người vị kia tam thái thái, như thế nào?”

“Dừng lại rồi.” A Dung nhìn đứa nhỏ thông minh biểu cảm bách biến này, thật tình thấy khoái hoạt, chỉ sờ tóc nàng, cười thờ dài nói: “Vài hôm trước, đường đệ ta ở Quốc Tử Giám xin nghỉ về nhà, hấn về đến nơi, tam thẩm liền yên tĩnh.” Lại nói tiếp, vị đường đệ này của hấn thật ra là đứa trẻ ngoan, đại khái là vì nam hài đều được nuôi dưỡng ở tiền viện, đã chịu ảnh hưởng không lớn, đường đệ càng thân thiết với hấn hơn, làm người cũng rất thật thà, lúc này quay lại, chính là vì muốn khuyên Trạng Tam thái thái ngừng lại, hướng hồ mềm mếp đường đệ này trôi chảy, nói Trạng tam thái thái vốn há miệng đóng miệng là muốn tố khổ đến hôn mê bất tỉnh.

Nghĩ đến về mặt Trạng Tam thái thái á khẩu không trả lời được khi đường đệ hấn hỏi, nếu không có Thành Dương bá, chỉ bằng ông cậu tốt trong truyền thuyết kia của hấn, hấn có thể có tư cách vào Quốc Tử Giám cùng đọc sách với công tử thế gia hay không, A Dung vừa cười vừa thờ dài nói: “Huynh đệ đồng tâm, ta cũng thực thỏa mãn.”

Hướng chi, nhớ tới đường đệ thu phục được mẫu thân, quay sang đã hỏi ngay đến chuyện A Kính, mấy nay trừ việc A Kính thường giấu trang sức trong phủ hay vài tấm vải được ban thưởng trong cung cho biểu tỷ biểu muội, đã từng có được một chút báo đáp nào chưa, làm cho muội muội khóc lóc mắng hấn: “Đồ con buôn! Hẹp hòi!” Mặt này bức bối, tiến lên cho A Kính một bạt tai làm nàng hiểu rõ ai mới là người nhà, A Dung liền lắc đầu nói: “Ngũ đệ là người hiểu chuyện.”

Chỉ cần sau này đường đệ này không làm chuyện hồ đồ, tam phòng sẽ vô ưu.

Cho dù không dạy dỗ A Kính nên người, nhưng huynh trưởng ruột thịt có tài năng, ai dám khi dễ nàng chứ?

“Chỉ cần đi không việc gì, ta cũng mặc kệ những chuyện khác.” A Nguyên không liền không quan trọng hóa nói.

“Hiện giờ mẩu thân cũng không phiền lòng điều gì.” A Dung thấy A Nguyên lo lắng cho phu nhân Thành Dương bá như vậy, thì mỉm cười nói: “Nói đúng ra, nay bà cũng không cần lo lắng về sự xa cách trong nhà, cứ tùy tâm sở dục*, ai cũng không dám nói gì.” Huống hồ lúc này đây Trạm tam không còn mặt mũi, bà chỉ nói nếu xảy ra chuyện lần nữa, không bằng phân nhà, dọa Trạm Tam thái thái xanh mặt, hiện goiwof đành phải an tâm “dưỡng bệnh.”

Nếu phân nhà, thực sự không phải mong muốn của Trạm Tam thái thái. Thiên kim bá phủ, với một cô nương nhà quan văn, phân lượng kém xa.

Hai người vừa nói chuyện, vừa đi tới chỗ Thái hậu, vừa khéo Thái hậu cũng đang đi tìm A Nguyên, thấy nàng đi ra ngoài một lúc, vậy mà nhoáng một cái quay về cùng với một thiếu niên tuấn tú khiến mọi người đều yêu thích, quả thực phải nhìn năng lực của cháu gái bảo bối bằng cặp mắt khác xưa, lại thấy cháu gái nắm tay thanh niên này tiến vào, không khỏi vui vẻ, cười nói: “Áy nha, chàng thiếu niên này ở đâu ra vậy?” Ôm lấy A Nguyên đáng yêu hi hi ha ha chạy tới chào mình, thấy A Dung thì lễ với mình, tuấn tú tuyệt trần như Thanh tuyền, thì thập phần vừa lòng.

“Đây là A Dung phủ Thành Dương bá, Hoàng bá phụ an trí huynh ấy làm hộ vệ ở cung chúng ta.” A Nguyên “Cung chúng ta” một cái, làm Thái hậu vui vẻ không ngừng, lão thái thái tuổi đã lớn, càng thích người trẻ tuổi ở bên cạnh đùa vui, thấy A Dung dung nhan tuấn tú, biết lễ nghi, liền nhớ tới dáng vẻ phu nhân Thành Dương bá đã từng tiến cung thỉnh an, bèn cười nói: “Đứa nhỏ này giống mẩu thân, nhưng khí chất này, phảng phất giống phu thân nó.” Thiếu niên thế gia Hoàng thượng chiều mộ vào trong cung, quả nhiên phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa, huống hồ Thái hậu cũng nói với Hoàng thượng nhìn trộm Thành Dương bá, lúc này bèn ôn hòa nói với A Dung: “Đã vào cung chúng ta, thì tức là đứa nhỏ ngoan của ai gia, không cần chú ý lễ nghi nhiều như vậy, cứ coi cung chúng ta như nhà vậy.”

A Dung thấp giọng đồng ý, thấy A Nguyên phía trước làm mặt quỷ với mình, thì nhin không được cong môi cười.

Ánh mắt Thái hậu nhảy bén liếc mắt một cái liền nhìn thấy A Nguyên nháy mắt, lúc cúi đầu xuống Nhóc mập này còn giả bộ nghiêm trang, mắt thấy đáng về này quả là mới lạ, bà chỉ cười cười nói với A Dung: “Tiểu ma tinh dưới gối ai gia này, bình thường chỉ thấy nó thân thiết với nấy huynh trưởng, chưa thấy nó vui vẻ với nam tử nào khác như con, có thể thấy được các con chơi với nhau từ nhỏ.” Thấy A Dung không chút do dự lên tiếng “Dạ phải”, bèn cười nói: “Nếu đã như thế, các con cứ chơi đùa trong cung ai gia, chỉ cần có thể coi chừng tiểu ma tinh này, ai gia cảm tạ con.”

“Công chúa đáng yêu, A Dung dĩ nhiên dùng hết sức mình.” A Dung dừng một chút, liền chỉ đứng một bên, không nhiều lời nữa.

“Đứa trẻ ngoan.” Thái hậu thấy hần không sinh tâm kiêu ngạo, thì càng thêm vừa lòng, mắt thấy A Nguyên thờ phào nhẹ nhõm một hơi, rồi chỉ chuyên tâm tùm lầy điểm tâm ăn ăn uống uống, liền vuốt vuốt đầu đứa nhỏ này thờ ải nói: “Cũng không biết con đã đỉnh thân chưa, nếu không thì...”

A Nguyên đang ăn đến vui vẻ, nghe thấy thế suýt nữa phun hết ra, che miệng ho khan vài tiếng, thấy Thái hậu đưa chén trà lên cạnh miệng mình, bèn uống mấy ngụm to, xong xuôi mới vỗ vỗ bộ ngực nhỏ của mình, trước ánh mắt ham xúc ý tứ của A Dung nói như bay: “A Dung xấu xa lắm, cô nương nhà ai mà gặp phải huynh ấy, không phải là nên khóc òa sao! Nếu để con nói, thì phải cần người còn xấu xa hơn đến hàng phục huynh ấy!” Thấy Thái hậu nhin cười nhìn mình, bèn có chút chột dạ, nhưng vẫn ngang ngạnh nói: “Huynh ấy đã lớn lắm đâu, đây là lúc nên kiến công lập nghiệp, gấp làm gì ạ?”

“Quả thực không vội.” A Dung chỉ đứng một bên cười tùm tùm trả lời. A Nguyên cười ngay ngô một chút, tránh ánh mắt Thái hậu, nhanh như chớp phi vào bên trong đi ngủ.

Thái hậu vốn thích người đẹp trẻ tuổi, đặc biệt giống như A Dung, nói năng ôn nhã, lại thú vị, thực có thể làm lão thái thái yêu thích, mới có mấy ngày, lòng Thái hậu đã bị A Dung thu phục, trong cung Thái hậu này, ngoại trừ A Nguyên và Ngũ công chúa, Hoàng tử Công chúa khác đều bị xếp sau, làm Con cháu Thuận vương muốn tỏ vẻ hiếu thuận đều hận đến nghiến răng, nhưng không dám sinh sự, chỉ có thể nhìn miệng Thái hậu tám câu A Nguyên năm câu Ngũ công chúa, dư lại ba bốn câu đều A Dung thể nào, A Dung làm sao.

Yêu thích đến vậy, cũng làm Hoàng thượng thích, thấy lão thái thái sủng ái A Dung, cũng không thấy có gì vượt rào, mà biết A Dung có bản lĩnh như vậy, bèn chuẩn bị mấy năm nữa sẽ đưa hần đến cung Thái tử, đi theo Thái tử, cũng có ý lót đường cho tiền đồ A Dung sau này khi Tân Quân đăng cơ.

A Dung được sủng ái như vậy, làm cho A Nguyên ghen ghét đến hồng người, chỉ là nơi nơi đều thấy hần che chở cho mình, công chúa điện hạ vẫn rất vừa lòng. Lại nghe từ ngoài cung truyền vào, nhà ngoại ruột Phụng Minh gây chuyện lớn, vị kia tại thanh lâu lớn nhất kinh thành tranh đoạt vị hoa khôi mới nhất, mà cùng với ba bốn tên “bạn tốt” diều võ dương oai, chần đạp lên lan can, gọi người vào đập phá, còn ra sức gầm rú: “Ta là biểu đệ Thành vương!” Sau đó, làm cho Phụng Minh đã tức đến hộc máu chịu không nổi nữa, điều người Dương gia đi làm quan cách thật xa kinh thành, cũng coi như kết cục.

Còn vì sao lại là một chức quan nơi trăm tộc hỗn tạp, tỷ lệ tử vong cực cao, thì một ông lão luôn miệng cười tùm tùm ngồi ở đại viện nhà mình, tỏ vẻ tâm ý của lão thái gia, không cần phải cảm tạ gì cả đâu, bản thân quả là người tốt làm việc tốt không màng đến danh lợi.

Có thể còn sống mà trở lại hăng nói.

“Có bị ai nghe thấy không?” A Nguyên nghe hung tin như vậy, liền lo lắng hỏi.

Ngày đó ở bên ngoài nàng đã kêu A Dung coi chừng mấy người kiêu ngạo kia, chính vì sợ vào thời điểm mấu chốt như này, Dương gia sẽ gây ra chuyện như vậy, tổn hại đến thanh danh Phụng Minh.

“Nàng ngày đó đã kêu A Dung ở bên ngoài coi chừng Dương gia mấy cái kiêu ngạo người, chính là sợ lúc này thời điểm mấu chốt, Dương gia người làm ra diêm nhi chuyện này tới, kêu phụng minh thanh danh có ngại.

“Không có việc gì, đã có người trông chừng.” A Dung nhớ tới lúc ấy biết được tin này, bèn ngay lập tức kêu Thành vương chạy nhanh đến, liền cười tùm tùm nói: “Phòng có cách âm, cửa vừa đóng, vị đại thiếu gia kia, kêu rách cổ họng cũng không ai nghe thấy, bởi vậy thanh danh Thành vương vẫn còn.”

Chỉ là làm cho Thành vương đứng cách một bình phong xem xét một phen, cả người tức giận đến run rẩy.

“Huynh đã làm gì thế?” Biết tên tiểu tử A Dung này rất xấu xa nha, A Nguyên liền nhảy bén hỏi.

“Không có gì.” A Dung cười ôn nhu, gật đầu chuyên tâm bóc vỏ hạch đào cho A Nguyên, tựa như chuyện quan trọng nhất đối với mình, chính là lột hạch đào.

Chỉ là người xui xẻo nhất lần này, là biểu đệ tốt của Thuận vương, vị này cũng rất táo bạo, vung tay một cái chặn cửa thanh lâu, cực kỳ bất hạnh đêm đó có một vị Ngự sử tâm thần không yên tự mình đi tuần quanh kinh thành tận mắt thấy một màn này, vô cùng tức giận, ngay hôm sau, tấu chương nhà ngoại Thuận vương Từ thị dung tống người nhà đánh nhau ở thanh lâu, cứ vậy được đưa lên ngự án của Hoàng thượng mà thôi. Còn trong lòng Hoàng thượng nghĩ thế nào về Thuận vương và Từ gia, cũng không liên quan gì đến A Dung.

Kẻ ăn ốc người đồ vô*, để Thành vương được hưởng lợi, vậy chỉ có thể ủy Thuận vương điện hạ rồi, ai bảo Ngự sử xuất hiện trùng hợp như vậy, chỉ thấy mỗi biểu đệ của Thuận vương hấn chứ?

Kẻ ăn ốc người đồ vô: Nguyên bản là Hoạ Thủy Đông Dẫn (Cảm ơn chị)

Nhớ đến ngày đó Thuận vương còn dám ăn nói lạnh nhạt với A Nguyên, trong mắt A Dung liền tối lại, một lúc sau, càng ôn nhu càng chuyên tâm bóc hạt lột vỏ cho A Nguyên đang ngồi tựa bên cạnh mình, hợp hết chỗ hạt lại dứt cho công chúa điện hạ đang há miệng chờ đợi được ăn như đại gia, A Dung vừa lòng nhìn một người đầy thịt mỡ của đứa nhỏ nghịch ngợm này, liền mỉm cười, đích thực cảm thấy bản thân chăm bẵm thật không dễ dàng, vừa vuốt tóc A Nguyên, vừa dứt thật nhiều đồ ăn ngon, cười nói: “Từ từ thôi.”

A Nguyên hạnh phúc khôn xiết, nào biết dụng tâm hiểm ác của A Dung xấu xa, nhai ngon lành hết tất cả, rồi lại há mồm tiếp.

Lúc hai đứa đều cảm thấy vui sướng, lại có người thấy thật ngứa mắt.

Túc Vương hôm nay tiến cung, vừa khéo trông thấy cảnh tượng như vậy, mắt thấy khuê nữ đã béo thành quả bóng rồi, mà tiểu tử Trầm gia này vẫn tiếp tục bốn, chỉ dùng ánh mắt uy hiếp trừng A Dung một cái, lúc sau nhìn lại... Hà?! Tiểu tử này tỏ vẻ ủy khuất, khuôn mặt tuấn tú nhàn nhạt bất an, đang có chút kinh ngạc, lại thấy ở một đầu khác, cung nữ đang đỡ Thái hậu tiến lại đây, liếc mắt một cái thấy A Dung buồn rầu, chưa biết đầu của tai nheo thế nào, lão thái thái lập tức chỉ vào Túc vương nói: “Người làm A Dung hoảng sợ gì thế?”

Túc vương quá oan uổng, mà lại có cảm giác hết đường chối cãi, huống chi ông cảm thấy tiểu tử A Dung này vậy mà có thể khiến cho Thái hậu đứng về phía hắn, thật sự gian xảo.

A Dung cũng kinh ngạc. Hắn bày ra dáng vẻ này, là để A Nguyên xem, mưu toan làm cho công chúa điện hạ quan tâm hắn một chút, nào biết đầu lại khiến Thái hậu cũng thấy bèn măng Túc vương, vội vàng đứng dậy cười nói: “Thái hậu nương nương đừng lo, chỉ là con nghĩ tới một chút chuyện bên ngoài, không liên quan đến Vương gia a.”

“A Dung không phải sợ nó.” Thái hậu liền phát phát tay, rất có khí thế mà nói: “Nhi từ ai gia nuôi, ai gia còn không hiểu sao? Đây là vì thấy con và A Nguyên vui vẻ, nên ghen tỵ.” Thấy Túc vương cười khò, bà bèn hừ lạnh nói: “Chỉ biết khi để khuê nữ nhà người, người có từng nghĩ đến năm xưa, mẫu hậu người đã từng khất khe với người như thế chưa?”

“Chuyện này đâu có giống.” Túc vương ngược ngược nói, thấy tầm mắt Thái hậu dừng lại phía sau mình, thì vội vàng đưa một ông lão lên phía trước, mỉm cười nói: “Đây là Trình danh y ở Giang Nam, y thuật cao minh, năm xưa, bệnh của A Khanh chính là nhờ Trình lão khám.” Thấy Thái hậu gật đầu, ông liền cười lạnh nói: “Con và Hoàng huynh đều lo lắng cho sức khỏe của Mẫu hậu. Đúng lúc Trình lão vào kinh, nên nhi thần thỉnh Trình lão vào cung, cũng để khám cho Mẫu hậu.” Quả nhiên thấy Thái hậu vừa lòng gật đầu, bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuổi đã lớn, còn có gì làm lão thái thái vui mừng hơn so với con cháu hiếu thuận?

Thái hậu hơi gật đầu với Trình danh y kia, cũng không vội khám, chỉ thưởng ghé ngồi, rồi hỏi Túc vương: “Dạo này A Khanh thế nào?”

“Sức khỏe đã tốt hơn nhiều, chỉ là từ trước đã yếu, con và Vương phi cũng không dám để nó mệt mỏi.” Túc vương thở dài, tựa hồ lo lắng mà nói: “Huống hồ tính tình A Khanh điềm đạm, cũng không thích vào triều, hiện giờ làm một tôn thất nhàn tản ở vương phủ, vẫn rất tự tại.”

“Như vậy, phải nhắc nó cẩn thận thân mình.” Thái hậu biết là Túc vương đang nói với mình rằng Phương Khanh sẽ không tham gia chuyện triều chính, liền cảm thấy thương tiếc đứa nhỏ này, nói với Túc vương: “Đây là trưởng tử của con.” Bà dừng một chút, rồi mới nói: “Con vẫn nên chăm sóc tốt. Vương phủ của nó ở cách vách con?” Thấy Túc vương gật đầu, Thái hậu bèn rũ mắt nói: “Như vậy cũng tốt, các con có duyên phụ tử, vốn đã không dễ, sau này, đừng để tình cảm phai nhạt.”

Túc vương khom người “Dạ”, rồi mới mỉm cười tiếp tục nói: “Hai hoàng huynh hấn đều đã đại hôn, nhi thần nghĩ, có phải nên nghĩ đến việc thành hôn cả A Khanh không?”

“Ai gia nhớ rõ, vị hôn thê của nó, là cô nương Tường gia?” Thái hậu nghĩ nghĩ, liền cười nói: “Đứa nhỏ đúng là tuyệt sắc mỹ nhân, ta nhìn cũng thấy lòng an tĩnh, thực khiến người khác thích.” Nghĩ tới gì đó, bà bèn quay sang nói với cung nữ bên cạnh: “Đi lấy một vài món trang sức lại đây, thưởng cho Tề gia, Tường gia, còn có...” Bà chần chờ nói.

“Vương gia Thái Thường tự Thiếu khanh.” Túc vương nhắc nhở.

“Xem trí nhớ ai gia này, già thật rồi.” Thái hậu cười nói: “Đều tặng cho cô nương ba nhà này một phần, cháu dâu của ai gia, cũng phải thật tôn quý.” Lúc sau, cho người chuẩn bị một phần càng quý báu hơn, đích danh tặng cho Thái tử phi, bây giờ mới tính là xong xuôi.

Túc vương mỉm cười nhìn Thái hậu đã già rồi vẫn tất bật chuyện con cháu, chấp tay cười nói: “Mẫu hậu, vẫn nên thỉnh danh y khám qua?” Thấy Thái hậu đáp ứng, mới thỉnh ông lão A Nguyên đã từng gặp qua lại đây, trịnh trọng bắt mạch cho Thái hậu, một lúc sau Trình Tĩnh gật đầu nói: “Thân thể nương nương khỏe mạnh, thường ngày được bảo dưỡng, nên không có gì không tốt.” Thấy đáng về mọi người thở phào nhẹ nhõm một hơi, ông liền tiếp lời: “Thường ngày nên tâm hồn thư thái, tiểu nhân để lại mấy phương thuốc được thiện bổ dưỡng, ăn mỗi ngày, cũng không cần uống thuốc bổ nữa, chỉ cần ăn như bình thường, thân thể cũng có thể khỏe mạnh.”

Dưới sự trợ giúp của A Dung, A Nguyên vừa lén lút ăn hạt dưa, vừa gât gât gù gù.

Được thiện của Trình Tĩnh, nàng đã được biết đến, hương thoang thoảng, được tính cũng ôn hòa, mà còn tốt hơn thuốc bổ nhiều. Huống hồ trước đây nàng đã từng nghe Trình Tĩnh nói được tính của thuốc bổ rất mạnh, bởi vậy bình thường nên chú ý một ít.

Thái hậu cảm thấy ông lão này quả là danh y, càng thêm vui mừng, có lòng bảo A Nguyên cũng đến khám xem, miễn cho đứa cho dễ bị bệnh, nhưng mà, vừa mới đẩy Bé mập không tình nguyện lên trước, liền thấy gương mặt già nua của Trình Tĩnh đầy rối rắm.

“Cái này...” Lão đầu tinh tế đánh giá Con nhóc mập mạp này một chút, nhú mày nói: “Vấn đề không nhỏ đây!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chương 64

A Nguyên dờ ra, hiển nhiên không hiểu đây là có ý gì.

Trình Tĩnh thường xuyên chăm sóc cho sức khỏe Phượng Khanh, bởi vậy A Nguyên và ông cũng được tính là có quen biết, ông lão này đã xuất hiện trước mặt nàng đầu phải một hai lần, sao lại đột nhiên nói ra một câu như vậy? Nghiêng đầu nhìn đáng về cha hiển quan tâm con gái của Túc vương, trực giác A Nguyên nhắc nhở, hai người này có âm mưu!

Thái hậu lại rất lo âu.

Bà sùng ái A Nguyên nhất, với thái độ của danh y thì bèn sinh lo, liền chỉ vào Nhóc mập khoe miệng run rẩy đang mất đối mắt với phụ vương mình hỏi: “A Nguyên làm sao thế? Có vấn đề? Có chỗ nào không tốt sao?” Vừa nói vừa ôm A Nguyên vào lòng, sờ nắn cả người đầy mỡ thịt của con nhóc, vội vàng nói: “Thân mình như thế này, ai gia thấy không tồi, sao lại có vấn đề?”

“Điện hạ nhìn không tồi...” khoe mất Trình danh y co giật, hiển nhiên không dám nói bừa với người bà nội cung chiều cháu gái này, bèn rất chính nghĩa nói: “Chỉ là, có chút mập mạp!”

“Đưa trẻ nhà nào...”

“Mập mạp quá mức, cũng không tốt cho sức khỏe.” Trình danh y chỉ nhàn nhạt nhìn A Nguyên, nghiêm túc nói: “Suy yếu! Thở hổn hển, khó thở, ra nhiều mồ hôi! Tối những ngày hè, còn có thể bị hen suyễn phải không?” Thấy Thái hậu liên tục gât đầu, ông liền nói: “Những triệu chứng này đều do quá mập mạp gây nên, thân thể công chúa cao quý, nếu Thái hậu nương nương thật sự yêu thương công chúa, thì không thể dung túng công chúa được!” Ông vốn là người thẳng như ruột ngựa, bởi vậy đến cả thái y cũng không làm được, chỉ nghiêm khắc nói: “Nếu mong Công chúa điện hạ khỏe mạnh, thì không thể để công chúa muốn ăn gì thì ăn.”

A Nguyên biết ông lão này đang muốn làm gì, đây chính là đang muốn ngăn cản con đường ăn uống của mình, nhất thời liền coi ông lão này như kẻ địch, hét lớn: “Hoàng tổ mẫu đừng tin lời nói dối!”

“Phải làm gì đây?” Thái hậu không có hồ đồ, biết cái gì mới là tốt cho cháu gái, cũng không để ý A Nguyên giãy giụa trong lòng, bèn hỏi nhanh: “Ai gia phải làm thế nào mới đúng?”

“Ăn nhiều rau xanh ăn ít thịt.” Ông lão liếc nhanh qua vẻ mặt thờ dài của Túc vương, rồi khụ một tiếng, không chút đồng cảm với Bé mập sắp gặp phải bi kịch, tiếp tục nói: “Điểm tâm, thịt khô, những thứ như vậy, vì Công chúa, đều không cho nàng ăn. Còn nữa...” ông nhàn nhạt nói: “Mỗi ngày, chỉ cần ba chén cơm, không cần thêm ưu đãi gì nữa.”

Thái hậu gât đầu liên tục, chỉ thờ dài: “Nếu chỉ có thế, ai gia có thể tự mình để ý cho A Nguyên.” Tuy rằng đau lòng, nhưng vẫn hơn là khám ra bệnh gì xấu.

A Nguyên tròn trắng mắt ngã xuống trong ngực Thái hậu, đến cả sức giãy giụa cũng không còn.

A Dung bắn khoảnh nghi ngại nhìn về phía Trình danh y, giống như cảm giác được ánh mắt nhạy bén của hắn, ông lão có chút chột dạ, nhưng vẫn ngoan

cường đứng vững trước ánh mắt đầy áp lực ấy, tỏ ra học thuật đặc biệt của mình rất đáng tin cậy.

“Không nghĩ được là chỉ trò chuyện với mẫu hậu thôi, lại khám ra được chuyện này.” Túc vương nhìn Nhóc mập này tròn trắng mắt, trong lòng buồn cười muốn chết rồi, chỉ có thể cố gắng nín cười, nói với Thái hậu: “Bây giờ Mẫu hậu chớ có mềm lòng, A Nguyên cũng nên được quản thúc tốt.” Mắt thấy ván đã đóng thuyền, Thái hậu và Nhóc mập cùng nhau ôm đầu rung rung nức nở, Túc vương chỉ cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ, nhưng mà A Nguyên quá béo, thật sự khiến Túc vương vô cùng lo lắng, bởi vậy quyết tâm, không nhìn lão nương và khuê nữ nước mắt lưng tròng, ông nghiêm túc nói: “Nhi thần, phò thác A Nguyên cho mẫu hậu.”

“Bảo ai gia làm thế này, thật sự là...” Thái hậu cảm thấy bản thân thật tàn nhẫn.

Túc vương cười khò một tiếng, nhưng lúc này thật sự không chịu châm chọc, tuy rằng là câu kết với Trình lão, xác thật vẫn vì muốn tốt cho A Nguyên, chỉ thấp giọng nói: “Là có lòng tốt.” Những tiểu chứng ở trên, A Nguyên đều có, như này không phải là khỏe mạnh.

Trình Tĩnh lại không cho là đúng.

Thời đại này, nữ nhân ở hậu viện đều cưng chiều trẻ con. Giống như phủ Anh Quốc công, Tề lục ngọc thụ lâm phong trước đây chính là một cái bánh bao nức ních, suốt ngày kêu cha gọi mẹ muốn ăn thịt, đều nhờ danh y tiền bối tự mình đi một chuyến, hù thái phu nhân Anh Quốc công một trận, bảo bà cứ ngồi yên mặc kệ, mới có mỹ nam nổi danh kinh thành như hiện tại chứ đâu.

Mắt thấy Thái hậu đáp ứng, Túc vương mới cùng Trình Tĩnh rời cung.

Lần này Thái hậu quả thật kinh sợ, nào còn dám dứt thịt cho A Nguyên ăn nữa? Cho dù là thịt, nhưng cũng chỉ là một miếng bé tẹo, mà còn hoàn toàn cắt đứt phần điểm tâm chè bánh các loại, mới chỉ mấy ngày, một con nhóc mập đối chạy toán loạn trong cung, đôi mắt xanh đau đầu đau chờ mong thức ăn trên bàn của mọi Cung.

Quá nôn nóng, Con nhóc mập làm đủ mọi trò, thêm ăn đến mức chảy cả nước mắt, làm phi tần trong cung nhìn cũng thấy thương.

Nhưng ở hậu cung, lời Thái hậu mới là định đoạt, chẳng màng A Nguyên đáng thương, bên trên từ Hoàng thượng Hoàng hậu, đến xuống dưới là đại cung nữ bên người A Nguyên, không ai dám đùa với lửa, mạo hiểm cho A Nguyên ăn chỉ sợ Thái hậu tức giận, không mấy ngày, mặt A Nguyên quả nhiên gầy đi.

Sinh hoạt như vậy quá khổ, Công chúa điện hạ cảm thấy quá bị thương. Lúc này đây bất lực già chết trong ngực A Dung, A Nguyên liền nghe thấy A Dung thấp giọng nói: “Trong cung không thú vị, chỉ bằng, ta đưa muội ra ngoài cung một hôm?”

A Dung ít nhiều cũng biết, lời Trình Tĩnh chưa chắc đã là nói thật, A Nguyên đối thành như vậy cũng khiến hấn thực đau lòng. Chỉ là hấn không dám mạo hiểm làm chuyện kia, đành vuốt đầu nhỏ A Nguyên, xuống tới sườn mặt gây ồm của đứa nhỏ này bèn thở dài.

Kế thừa huyết thống của Túc vương và Túc vương phi, A Nguyên dĩ nhiên cũng là một bé con xinh đẹp. Lúc này mới hai bên sườn mặt bị đánh tan, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm tinh xảo, xiêm y cũng bắt đầu vừa người, không hề tròn trịa giống như quả bóng trước kia, liền có vài phần phong tư lỗi lạc như Phụng Khanh Phụng Đường, hưởng hờ A Nguyên trời sinh một đôi mắt phượng hẹp dài giống như đúc Túc vương, tự bản thân A Dung cũng không thể không thừa nhận, không quá hai năm nữa, thân hình A Nguyên này nở, hấn sẽ câu không ít thì nhiều ánh mắt các thiếu niên.

“Muốn xuất cung thì nói như thế nào với Hoàng tổ mẫu?” Đói bụng hai bữa, A Nguyên cũng đã thành thói quen, hiện giờ chỉ là bị đá kích một chút, lòng bị thương nghiêm trọng, có chút ư ờ ời, kỳ thật nhìn dáng vẻ xinh đẹp của mình trong gương, Công chúa điện hạ cũng rất vui sướng, thấy A Dung cúi đầu cười với mình, trong lòng A Nguyên nháy nhót, muốn xuất cung chơi đùa, chỉ là lại có chút chần chờ.

“Thái hậu thương muội, đã bảo ta đưa muội xuất cung vui vui về về một hôm.” Mấy ngày nay Thái hậu ngày này để mắt đến A Nguyên, thấy cháu gầy, quả nhiên những triệu chứng kia cũng ít đi, người cũng tinh xảo hơn nhiều, liền thật sự tin lời danh y, nhưng thấy A Nguyên ư ờ ời ừ ừ, bèn kêu A Dung đưa nàng đi thư giãn.

“Nếu xuất cung, có thể được ăn vặt ăn ngon sao?” A Nguyên tràn ngập hy vọng hỏi.

“Cái này không được.” A Dung xấu xa ôn hòa cười, thấp giọng nói: “Ta sẽ trông chừng muội đó.”

A Nguyên cảm thấy thực thất vọng, chỉ là đã biết hiện giờ A Dung cái gì cũng đồng ý với mình, khiến Công chúa điện hạ không ngừng nỗ lực cố gắng, len lén chui vào ngực A Dung làm nũng, hy vọng hấn có thể thay đổi ý định.

Hai người cười nói vui vẻ, chợt thấy từ phía xa xa, có một vị phi tần đang chậm rãi đi tới sân đình nơi hai người hóng gió, mắt thấy A Dung và A Nguyên, thì dừng lại. A Nguyên liền chui ra từ lồng ngực A Nguyên, thấy vị này lại là Tuệ tần mẹ đẻ Phụng Đồng, dù sao vẫn là bậc trưởng bối trong hậu cung Hoàng thượng, chỉ bảo A Dung thân là nam tử ở yên đây, tự mình tiến tới thi lễ với Tuệ tần, cười nói: “Người sao lại tới chỗ này?” Nơi này gần cung Thái hậu, lại thập phần heo lánh, Tuệ tần cũng ít qua lại cung Thái hậu, làm cho A Nguyên cảm thấy nàng khá xa lạ.

“Chỉ cảm thấy hôm nay trời đẹp, nên ra ngoài một chút.” Tuệ tần nào dám nhận cái thi lễ này của A Nguyên, vội đi tới đỡ nàng, nhưng nghĩ thế nào, lại vội thu tay, ôn hòa mà nhìn A Nguyên, nhẹ giọng nói: “Lòng vui mừng, nên cảm giác như thời tiết rất tươi đẹp.”

A Nguyên hơi giật mình, mắt nhìn thẳng vào đôi mắt của Tuệ tần, thì thấy vẻ mặt nữ tử này ôn nhu vui mừng, rất điềm đạm, nhớ tới Phụng Đồng lúc nào cũng hung hung hổ hổ dọa người, còn có Từ tần ngang ngược bừa bãi, không khỏi khe khẽ thở dài.

Hiện tại địa vị trên triều của Từ gia không tốt lắm, vì việc của Từ tần, Hoàng thượng ghét cả Từ gia. Nhưng A Nguyên chợt nghĩ, nếu trước đây, Từ gia không vì vinh hoa phú quý mà đưa Từ tần vào cung, chỉ cần thử nữ Tuệ tần an phận thủ thường như vậy ở hậu cung, cũng chưa chắc sẽ rơi vào cục diện khó tiến khó lùi như hôm nay.

Tuệ tần rất vui, vì hôm nay Thái hậu cho mời tiểu thư Tề gia và Vương gia (*nhà họ Vương*) vào cung gặp mặt, con dâu tương lai của nàng cũng ở trong đó, đứng nhìn từ xa, liền cảm thấy đó là một thiếu nữ thực lạnh lẽo, nàng cũng qua đó, đứa bé này hoàn toàn không vì thân phận hèn mọn của mình mà kính thường, ngược lại còn cung cung kính kính thi lễ với mình, ánh mắt còn mang ý thân thiết. Đáng vẻ như vậy, làm Tuệ tần năm qua tháng lại chỉ ở trong cung muốn rơi lệ.

Nhi tử, nhi tử không quá hiểu thuận, nhưng nàng dâu này, thực rất tốt.

Nhưng những điều này, Tuệ tần không thể nói với ai khác, thấy A Nguyên nhìn mình mà không có nửa phần không kiên nhẫn, lòng nàng chợt nghĩ đến Bát công chúa, hơi hơi thở dài, cũng không nói thêm gì cả, chỉ nhẹ nhàng nói: “Ta nghe nói gần đây Công chúa ăn ít hơn chút.” Thấy mặt A Nguyên đỏ lên, có chút không được tự nhiên, nàng hơi nín cười, thấp giọng nói: “Lời này, vốn ta không nên nói, chỉ là nữ nhi khó chịu, làm cha mẹ, chắc còn khó chịu gấp trăm ngàn lần,” nàng dừng một chút, có chút thỏa lòng tâm tình mà nói: “Công chúa chớ sinh khúc mắc, sau này, người mới có thể hiểu được tâm của phụ mẫu.”

Nói xong, thấy A Nguyên đờ ra nhìn mình, tức khắc có chút hoảng loạn xua tay nói: “Nếu lời vừa rồi, công chúa không thích, ta, ta...” Nàng cũng thấy Thái hậu nghiêm với A Nguyên, e ngại A Nguyên còn nhỏ không hiểu rõ nỗi khổ tâm của Thái hậu, bởi vậy nhìn không được mà nói ra.

“Đa tạ lời dạy bảo của nương nương.” A Nguyên lại có chút hổ thẹn, chỉ cảm thấy bản thân đã khiến cả phụ thân, mẫu thân và Thái hậu đều phải lo lắng, nay một câu của Tuệ tần như đánh thức người trong mộng, không khỏi cảm kích mà khom người nói: “Nếu không nhờ nương nương, A Nguyên còn chỉ biết đến bản thân, mà không nhận ra tâm lòng hiền từ của trưởng bối.”

“Ta cũng chỉ từ mình suy ra người thôi.” Tuệ tần thấy A Nguyên nhanh nhẹn đáng yêu, còn hiểu chuyện nghe lời, lòng cũng thực yêu thích, theo bản năng muốn vuốt đầu nàng, nhưng nghĩ đến việc kiêng kỵ, vẫn nhịn xuống, chỉ nhẹ giọng nhắc A Nguyên không nên ở ngoài lâu mà bị cảm lạnh, rồi mới chậm rãi rời đi.

Mất thấy nàng đi rồi, A Dung mới qua đây, liền thấy ánh mắt A Nguyên có chút phức tạp nhìn theo bóng dáng Tuệ tần, thấp giọng nói: “Đáng tiếc.” Nữ tử như vậy, tuy không khéo léo, cũng không lợi hại, nhưng lại là người tình tâm sống qua ngày khó có được.

“Nàng thực thích muội.” A Dung chỉ chỉ đôi mắt mình, thờ dài nói: “Ánh mắt, không lừa được người.” Ánh mắt Tuệ tần nhìn A Nguyên thoáng chút thiện ý và từ ái, A Dung nhìn từ xa, liền cảm thấy tên Phụng Đồng này, quả thực đúng là có phúc không biết hưởng.

Có một mẫu thân như vậy, mà vẫn không thỏa mãn.

“Chỉ mong sau này Tam hoàng huynh chớ có liên lụy đến nàng.” A Nguyên nghĩ đến Phụng Đồng, liền lắc đầu nói: “Nghe nói Vương phi hân cũng là một nữ tử không tồi, Tam hoàng huynh không phải là đồ vật, mà lại rất có phúc khí.” Nhưng thoát nhìn, Phụng Đồng kính thường không thêm nhìn loại phúc khí này.

Thôn thớt một trận, A Nguyên bèn đặt hết mấy chuyện này sang một bên, chỉ là bình thường gặp Tuệ tần, tuy không phải quá quen biết, nhưng vẫn sẽ cung kính vài phần. Nhân lời Tuệ tần nói, bây giờ suốt ngày ăn rau xanh, A Nguyên cũng nghiêm túc hơn rất nhiều, không làm loạn nữa, thậm chí cư xử thập phần không ấu trĩ chút nào, làm Thái hậu tâm đắc kêu lạ, cảm thấy không có gì không tốt cả. Rốt cuộc, A Nguyên đã bắt đầu trưởng thành, nếu còn thiên chân ngây thơ, sau này Thái hậu chỉ có thể lo lắng cho nàng.

An tĩnh trong cung hơn một tháng, A Nguyên đã gầy đi rất nhiều, còn thường xuyên đi cưỡi ngựa với Ngũ công chúa, càng trở nên thon thả, nàng vốn có nét, nay mặt mày ngày càng hoàn chỉnh, khiến Thái hậu vô cùng vui mừng, cho người may mới xiêm y, để đứa nhỏ cũng mang theo vài phần phong tư. Lúc này mới thành thật mấy ngày trong cung Thái hậu, hôm nay, A Nguyên đang ngồi trò chuyện với Thái hậu, thì thấy Hoàng hậu và Đức phi dắt tay nhau tới, bèn tiến lên thi lễ, rồi mới cùng ngồi xuống. Hoàng hậu cũng nhìn thấy biến hóa này của A Nguyên, chỉ cười nói với Thái hậu: “Nhóc con này, thật là mỗi ngày một đáng vẻ, A Nguyên ngày hôm qua thần thiếp vừa mới thấy, hôm nay gặp lại, không ngờ lại có chút bất đồng.”

“Khuôn mặt A Nguyên tinh xảo, có chút giống với Thái hậu nương nương, bây giờ ổn trọng hơn, cả khí chất cũng như đức.” Đức phi cũng ngồi bên cười nói.

A Nguyên nhếch miệng cười, phá vỡ trầm tĩnh vừa nãy, nhưng Thái hậu lại rất đặc ý cười nói: “Bé con này vốn có duyên với ai gia, nào có chỗ không giống nhau?” Nói xong, quay đầu lại vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nguyên, cũng rất vui vẻ.

Ngũ công chúa có chút tái nhợt đi cùng tiến đến bên người A Nguyên, thấy A Nguyên lo lắng nhìn mình, chỉ cười cười nói: “Mấy hôm trước bị bệnh, sợ lây bệnh cho Hoàng tổ mẫu và Hoàng muội, bởi vậy chưa đến thỉnh an người được.” Nàng tựa như bị bệnh thật, vừa ốm yếu, vừa mong manh, A Nguyên liền cầm tay nàng, chỉ cảm thấy tay đầy lạnh lẽo, cũng bắt chước những cái khác, A Nguyên kéo kéo tay Thái hậu nhỏ giọng nói: “Con đưa Hoàng tỷ vào trong nghỉ nhé.” Lại thấy ánh mắt Ngũ công chúa lộ ra vài phần cảm kích, lòng không khỏi có chút nghi hoặc.

Ngũ công chúa xưa nay cường tráng, mấy ngày trước còn đua ngựa với này, lúc này bị bệnh đáng vẻ cũng có chút hùng hổ.

“Mau đi nghỉ ngơi đi.” Thái hậu thấy Ngũ công chúa quả nhiên không khỏe, lòng cũng nôn nóng, lại giận Đức phi nói: “Đứa nhỏ ốm, phải bảo nó dưỡng bệnh mới đúng, nóng lòng đến đây chẳng phải là ép buộc đứa nhỏ?”

“Nó nhớ Thái hậu nương nương và A Nguyên, thần thiếp nào khuyên được?” Đức phi vội vàng đứng dậy cáo tội, còn làm ra đáng vẻ đáng thương, cũng

khiến được Thái hậu lắc đầu cười.

A Nguyên lôi kéo Ngũ công chúa không có chút sức lực nào vào trong, bảo nàng nằm xuống đi, liền nghe đằng trước Hoàng hậu đang cười nói với Thái hậu: “Hôm kia thai Vương Quý nhân đã ổn, thái y nói là một Hoàng tử...”

“Hoàng tử hay Công chúa đều tốt cả.” Thái hậu đã có bốn cháu trai, bởi vậy là nam hay nữ không để bụng chút nào, cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm thôi, lúc này nói với Hoàng hậu: “Con xưa nay cẩn thận, chuyện này giao cho con, ai gia cũng yên tâm”

“Thần thiếp thấy nàng hiện giờ vẫn còn khỏe, nghĩ đến việc cho nhà mẹ đẻ của nàng vào thăm nàng một chuyến.” Hoàng hậu liền cười nói

Phi tần có thai có cơ hội được gặp người nhà mẹ đẻ, đây là chuyện thường, bởi vậy Thái hậu liền gật đầu nói: “Con tự làm chủ đi.” Tự tính toán nếu Hoàng hậu thật sự muốn tính kế cái thai của Vương Quý nhân, Thái hậu cũng đứng về phía Hoàng hậu, nay Hoàng hậu đã có hai con trai, vô luận thế nào cũng thế có sai lầm

A Nguyên nghiêng tai nghe Hoàng hậu bẩm báo việc hậu cung với Thái hậu, rồi quay đầu lại, nằm bên người Ngũ công chúa sờ trán của nàng, nhều mảy nói: “Đến tốt cùng là có chuyện gì mà khiến Hoàng tử bệnh nặng một trận thế?”

“Còn không phải do biểu ca sao?” Ngũ công chúa không sức lực mà ôm A Nguyên, chỉ nhỏ giọng nói một một câu “Vừa tay”, rồi nói: “Hôm kia có một vị biểu cô nương bà con xa nhà mẹ cha mẹ đều qua đời đến ở phủ Định Quốc công.” Thấy A Nguyên gật đầu, nàng liền nhàn nhạt nói: “Là một cô nương đến khóc cũng xinh đẹp, cực kỳ đáng thương, nếu không có biểu ca, cũng chẳng bao giờ như thế. Ta khó khăn lắm mới có thể xuất cung thỉnh an cậu mẹ, cô nương này thấy ta, thì lùi ra thật xa như sợ hãi cái gì, cứ như là sợ ta ăn nàng.”

“Chỉ sợ lúc đó còn có biểu ca ngồi ở đó.” A Nguyên không còn gì để nói nhìn trời, thật lòng cảm thấy cô nương này thật không có đầu óc.

Nếu Ngũ công chúa phải gả cho thiếu gia quý phủ Định Quốc công, cứ cho là trong lòng thiếu gia không thích đi nữa, vẫn chỉ là bậc tiểu bối, cũng không có năng lực cự tuyệt, cô nương này còn phí sức tính kế thiếu gia làm gì?

“Biểu ca lo lắng đến hồng luôn rồi.” Ngũ công chúa chỉ cảm thấy phiền toái, phát phát tay, vô lực nói: “Chăm chăm che chở cô nương kia lùi vài bước, khuyên ta chớ có dọa người đáng thương.”

“Sau đó thế nào?” A Nguyên còn chưa được gặp cốt truyện tiểu thuyết trong đời thực thế này bao giờ, hai mắt sáng lên hỏi: “Ta cảm thấy ghê tởm không chịu nổi, nếu nàng cảm thấy ta khi dễ nàng, ta bèn lợi dụng cái hư danh này. Ta quát một roi lên người cô nương kia, bảo nàng nhanh rút đi.” Ngũ công chúa khụ khụ hai tiếng, bi thương mà nói: “Thật đúng là tai bay vạ gió*.” Thấy đáng vẻ bát quái của A Nguyên thò tới, nàng liền nhìn trời nói: “Biểu ca tốt bụng lộ ra đáng vẻ thất vọng, càng cảm thấy ta không tốt với nữ nhi động lòng người trong lòng hấn kia.” Sau đó nàng đang muốn nói cho biểu ca nàng khôn ra chút, thì biểu đệ chạy tới, khác hẳn với đáng vẻ thẹn thùng ngày thường, cãi nhau với huynh trưởng hấn.

Tai bay vạ gió: Họa từ trên trời rơi xuống.

“Đây là đang khoe với ta.” Ngũ công chúa nhìn trúng biểu đệ ngoan ngoãn, thân là tỷ muội tốt A Nguyên tự nhiên hiểu rõ, thấy vẻ tươi cười nhàn nhạt trên mặt Ngũ công chúa, A Nguyên liền đẩy nàng nói: “Rồi sao nữa, nói mau đi.”

“Biểu đệ chỉ nói, nếu ta động roi, tự nhiên là ta có đạo lý của ta, ở chỗ này, còn không biết là ai sai đâu.” Nhớ tới biểu đệ thân hình có chút gầy yếu còn đứng ngăn trước người mình, Ngũ công chúa cười cười, rồi mới tiếp lời: “Huống hồ biểu đệ còn nói, sao lại cho là ác độc? Chẳng lẽ thân là Công chúa còn dọa một một đứa dân nữ không chút quyền lực?”

“Ô! Về bình thường của hấn đâu?” A Nguyên được đầu đẩy hắc tuyến.

Ngũ công chúa cười một tiếng, hiển nhiên rất đắc ý, vuốt vuốt tóc nói: “Mẫu phi đã nói chuyện với mẹ, sau này lớn hơn chút, ta sẽ gả cho biểu đệ.” Biểu ca là người thương hương tiếc ngọc, nàng thật sự không tiêu hóa nổi. Hơn nữa lúc đó nàng nhìn đôi mắt nghiêm nghị kia của biểu đệ, cũng chẳng sợ hấn vẫn vô không thành, khiến Ngũ công chúa có chút không rời mắt được, nghĩ đến đây, nàng liền thở dài nói: “Quả thực đúng là vui quá hóa buồn, lúc tranh chấp, ta không cẩn thận ngã vào hồ nước.” thấy vẻ “Nào người bị tàn à?” của A Nguyên, nàng liền cãi nói: “Cung nữ đằng sau không để ý.”

Như này không khổ sao, bị rơi xuống nước, Ngũ công chúa thích bơi lội có thể tự mình bò lên, ai mà ngờ được biểu đệ ngốc thấy, vô cùng anh dũng nhảy theo vào trong nước.

“Đáng giận nhất là, hấn đâu có biết bơi!” Nghĩ tới biểu đệ chìm xuống nước như quả cân nặng trĩu, Ngũ công chúa giận dữ dầm vào giường!

A Nguyên cười lớn, cười đến khi không thở được mới thôi.

“Ngốc như vậy, thật sự không thành vấn đề sao?” A Nguyên lau nước mắt hỏi.

“Hấn nếu thông minh, ta đã không thích.” Ngũ công chúa hàm hồ nói một câu, khoe miệng không khỏi nhếch lên.

“Khi khác, ta phải xem cho kỹ đại anh hùng này!” A Nguyên dùng lực giờ ngón cái lên, rồi mới cười hi hi nói: “Mấy ngày nữa, ta xuất cung đi dạo, ta cũng muốn đi xem biểu cô nương kia.” Dám lấy Công chúa làm bàn đạp, cũng coi như là rất có dụng khí.

“Mẹ đã đưa đi tiêu viện, không để nàng ta được gặp lại biểu ca nữa.” Nam nhân nhà Định Quốc công không có mấy năng lực, nhưng mà nữ nhân, bất luận là cưới vào, hay là gả đi, đều không giống nữ tử bình thường. Phu nhân Định Quốc công mất thấy nữ nhi nhà ngoại mình diễn xuất đến mức đấy, còn

có ý muốn bị dục song phi* với con trai mình, làm gì còn chút kiên nhẫn nào, chỉ sấm rền gió cuốn đưa tai họa ra khỏi phủ Định Quốc công, còn nói với con trai lớn đang bị thương rằng “Nếu thương tiếc, thì cùng nhau đi đi, không ai cả đâu”, áp chế trưởng tử cảm thấy nữ tử cả thiên hạ đều đáng yêu đáng thương kia, xoay người liền giảo dục đứa bé hơn phải có tiền đồ không được ngó ngán như đại ca.

Bị dục song phi: Nôm na là ở bên nhau không ra ròi.

“Nếu đề ta nói, vẫn là một cây làm chẳng nên non.” A Nguyên dừng lại cười, chỉ nói: “Nếu không có nam nhân cổ vũ cho, nàng ta bày ra bộ mặt đáng thương đó cũng vô dụng phải không? Thấy Ngũ công chúa cười nhạo một tiếng, A Nguyên cũng cười nói: “Nhưng mà, cô nương tốt như vậy đều là đá thử vàng, chỉ thử một lần, cũng thử ra đó chứ.”

“Thôi, nhắc đến người này ta liền thấy phiền.” Ngũ công chúa cười xấu xa ghé vào bên người A Nguyên, nhỏ giọng nói: “Ngoài kia, đều nói là lợi hại, người cũng không kém đâu.” Thấy A Nguyên ngẩng đầu nhìn trời, nàng híp mắt hỏi: “Vương Quý nhân hôm kia khóc là muốn ra ngoài, người nói với Phụ hoàng gì đó, làm nàng ta lại im được thế?”

“Nàng ta biết đây là đứa con trai, đã tâm lại lớn, ta làm nàng tỉnh một chút.” A Nguyên cười lạnh nói: “Mong chờ biểu ca ta, nghĩ muốn kết thân với phủ Anh Quốc công! Giống như nếu chuyện không thành, nhi tử của nàng sẽ không sinh được, ta đương nhiên lo lắng nói chuyện với Hoàng bá phụ, đừng để tiểu Hoàng đệ của ta bị người hồ đồ kia làm nháo loạn đến không còn.” Phi tần không coi long duệ ra gì như thế, thật ra không có nhiều lắm, A Nguyên chỉ nói một chút với Hoàng thượng Vương Quý nhân coi trọng nhà mẹ đẻ hơn long duệ, nên mới bất chấp thân mang thai Hoàng tử mà cứ làm loạn lên như thế, muốn lựa lời nói, nên đương nhiên, ngữ khí của A Nguyên là uyển chuyển lo lắng, nhuwngn mà sắc mặt Hoàng thượng cũng không tốt lắm đâu.

Bằng không, Hoàng hậu cũng sẽ không cho người Vương gia vào cung, chỉ là muốn một nhà này hiểu cho rõ chuyện chút.

“Thật khéo, ta còn biết chuyện trọng điểm cơ.” Ngũ công chúa thấy A Nguyên nghiêng nghiêng đầu, liền nhẹ giọng nói: “Cô nương rất xinh đẹp kia của Vương gia, gọi là Vương Diên.”

A Nguyên nghĩ tới nữ nhi quả thật là mỹ nhân kia, ấn tượng cũng không tồi, bèn khẽ gật đầu, tò mò hỏi: “Nàng làm sao?”

“Nàng đính hôn.” Ngũ công chúa thở hộc một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chương 65

Tuổi Vương Diên không nhỏ, đính hôn cũng là chuyện thường, A Nguyên không để tâm lắm, chỉ nhìn chăm chăm một mâm điểm tâm bên cạnh, nuốt nước miếng ừng ực, nhưng vẫn không thò tay tới.

Nàng đã đáp ứng không để Thái hậu lo lắng cho sức khỏe của nàng.

“Có thể cưới được nàng ấy, quả thật là phúc tu được từ kiếp trước.” Vương Diên xinh đẹp tuyệt trần, là mỹ nhân trong mỹ nhân, huông hồ nàng cũng không nguyện ý gả vào phủ Anh Quốc công, đã làm cho A Nguyên thấy hảo cảm phần nào, lúc này cười cười dứt điểm tâm cho Ngũ công chúa, tỷ tỷ ăn nàng nhìn, rồi cười hỏi: “Là công tử nhà ai thế?” Nếu là gia đình bình dân, thì thật đáng tiếc thay Vương Diên.

Ánh mắt Ngũ công chúa nhìn A Nguyên có vài phần khó xử và phức tạp, lúc Hoàng muội mỉm cười nhìn qua, liền trầm mặc một lát, thờ dài nói: “Thoạt nhìn thì là A Dung còn chưa nói với người.”

A Nguyên ngẩn ra, không rõ trong chuyện này có liên quan gì tới A Dung, nhưng vẫn thật thà nói: “Hôm trước hẩn nhiệm phong hàn, xin phép Hoàng tổ mẫu, ở nhà dưỡng bệnh.” Trước đó một thời gian, nàng nghe nói sương lúc sáng sớm rất phong nhã, tiểu thư bên ngoài đều có, chỉ tùy tiện nói với A Dung thôi, ai ngờ người này ở nhà đứng chờ giữa sáng sớm gió lạnh, liền tiếp mấy ngày, cuối cùng tích một lọ đầy cho nàng, để khi nàng giao lưu với đám quý nữ càng có mặt mũi thêm, bản thân lại đỡ bệnh.

Nhớ tới đáng về thiếu niên kia mỉm cười với mình, A Nguyên bèn thấp giọng nói: “So với cái sương sớm đồ bỏ đó, ta còn muốn hẩn khỏe mạnh hơn.”

Nhiều nha đầu cung nữ như vậy, người này còn muốn tự mình làm, khiến A Nguyên rất xúc động, nhưng không khỏi đau lòng.

Cũng không biết sau này, ai sẽ gả cho người như vậy. Nếu A Dung cưới vợ, nàng sẽ không thân thiết với hẩn nữa.

Thật là...” Thấy vẻ mặt A Nguyên, Ngũ công chúa liền lắc lắc đầu, thờ dài nói: “Ta biết mà, A Dung chuyện gì cũng nói cho người, làm sao có thể gạt người cái này.” Nhìn khuôn mặt càng thêm tinh xảo xinh đẹp của A Nguyên chuyển qua nhìn mình, Ngũ công chúa dè tay nàng lại, đỡ cho nàng tức giận, thấp giọng nói: “Đính thân với nàng vẫn là nhà ngoại người.” Nàng cười khổ nói: “Ta nói người đừng bức, cô nương Vương gia này bản lĩnh không nhỏ, bắt được tâm biểu ca nhà cậu người.” A Nguyên xưa nay chán ghét Vương Quý nhân ra mặt, làm sao chịu kết thân thích với Vương gia.

“Cái gì?!” Sắc mặt A Nguyên đột nhiên thay đổi, chỉ neho mắt cười lạnh nói: “Chẳng lẽ ta nhìn lầm rồi? Vừa làm ta yên tâm, mưu đồ phủ Anh Quốc công?”

Vương Diên nếu có tâm cơ đến vậy, thật sự khiến A Nguyên phải rửa mắt mà nhìn.

“Không phải nhà Anh Quốc công...” ngũ công chúa dè chừng nhìn A Nguyên, thấy A Nguyên không giận mà còn cười, liền run lên, vội vàng tiếp tục nói: “Là trưởng tử của Tứ cậu thứ xuất của ngươi, nghe nói hai nhà hiện giờ đã trao đổi bái thiếp, chi là...” nàng nhẹ giọng nói: “Không ngờ, Tứ cậu kia của ngươi là người thông minh, lại đồng ý cô nương Vương gia vào cửa.” Tứ cậu của A Nguyên, là Tề Tuyên huynh trưởng thứ xuất của Túc Vương phi, là ruột thịt với Túc Vương phi, ôn hòa ôn trọng. A Nguyên nhớ tới dáng vẻ thân thiết của Tứ cậu, kinh ngạc một chút, bèn thấp giọng nói: “Như vậy không đúng.”

Vương Diên nếu muốn mưu tính phủ Anh Quốc công, không nên vừa gả tới đã chia nhà ra ở ngoài, coi như là tam phòng nhánh nhỏ như vậy.

Vuốt cằm nghĩ nghĩ, A Nguyên liền lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Vẫn không đúng, cậu của ta, không phải là người dễ dàng nhảy xuống hố như vậy.”

“Ta nói cái này với ngươi, những chuyện khác cũng không biết gì thêm.” Ngũ công chúa ghé vào trên giường, cảm thấy mệt mỏi hơn, trong mắt đều là sao sáng, lắc đầu nói: “Chỉ là kết thân như vậy, nếu tính ra, trong kinh cũng chẳng có mấy nhà, kết thân thì nhiều, nhưng ít gả tới nhà kẻ thù lắm.” Thấy A Nguyên còn ngồi trên ghế nhỏ không nói lời nào, biết nàng xưa nay để bụng chuyện nhà ngoại, nghĩ nghĩ, liền che miệng nói: “Có điều phúc khí của biểu ca ngươi kia thật không nhỏ, nếu để ta nói, cô nương Vương gia tuy rằng thanh danh không tốt lắm, nhưng quả là mỹ nhân.”

Tuy rằng ở kinh thành Vương Diên cùng mẫu thân đã đến nhiều nhà, mấy nhà nhà cao cửa rộng có điều phê bình nàng, nhưng có cái không thể phủ nhận, đó là mỹ mạo của nàng ta. Mỹ mạo này đừng nói bây giờ gả vào nhà quan làm con dâu, đến vào cung làm nương nương cũng là bình thường, chỉ là không đúng đắn gả vào phủ Anh Quốc công, còn thực lãng phí gả vào nhánh nhỏ đã sớm phân nhà, Vương gia đóng cửa lại không chừng còn muốn học mẫu.

“Ta ngược lại không phải vì chuyện này...” chẳng lẽ kết thân, có phủ Anh Quốc công chống lưng cho một Quý nhân, A Nguyên lại phải cố gắng mà cười? A Nguyên không quan tâm Vương Diên gả cho ai, chỉ nhủ thầm nói: “Biểu ca nhà cậu ta đã gặp qua, là người đọc sách, ta chỉ sợ cô nương này tính tình gian xảo, lời kéo biểu ca ta, sau này họa tới cửa.” Thấy Ngũ công chúa công chúa nghe câu được câu không, thần sắc uể oải, nghĩ rằng nàng còn chưa khỏi hẳn, chỉ nhẹ nhàng bảo Ngũ công chúa ngủ đi, lại nghe thấy Thái hậu đang bàn bạc mấy việc vặt chuẩn bị đại hôn Thành vương Thuận vương với Hoàng hậu và Đức phi, không kiên nhẫn nghe được, tự mình dẫn đại cung nữ đặc dụng ra ngoài giải sầu.

Hiện tại trong cung an tĩnh, trước nay Hoàng thượng không coi trọng hậu cung của mình lắm, ngày thường ân sủng cũng không có gì bất công, Hoàng hậu cũng đã không biến sắc đánh lui mấy cung tần muốn tranh sủng sớm mấy năm rồi, lúc này không ai dám ngoi đầu lên. Thí dụ như bắt gặp Hoàng thượng ở Ngự Hoa viên, hiện tại đúng là một người cũng không có. A Nguyên dẫn người đi dạo trong Ngự Hoa viên mênh mông, lại phát hiện bây giờ A Dung không ở trong cung, làm nàng chẳng có sức lực muốn chơi đùa chút nào. Ca ca tốt Thuận vương Phượng Đồng cũng đóng cửa ở nhà nguyên rùa nhân duyên của mình, đến cả cái người đề cãi nhau A Nguyên cũng không có, trong lúc nhất thời Công chúa điện hạ chợt cảm thấy cô đơn vạn dặm.

Bản thân ôm phiền muộn, A Nguyên liền thấy phía trước, có vài nữ quyến đang dẫn người đi tới chỗ này, một nữ tử trung niên đi đầu lại có chút ngửa đầu đắc ý, nữ nhi đi sau có chút quy củ, đầu cũng không nâng lên.

A Nguyên ngăn đường trước mấy nữ quyến này, nội giám phía trước thấy là Vinh Thọ công chúa hiện giờ rất được sủng ái, vội vàng cười làm lành tiến lên thỉnh an, làm A Nguyên đã có thể nhận ra mấy người đằng sau, lại là Vương Diên và thái thái Vương gia.

Thấy biểu tỷ Trần Hoàn không có trong đó, A Nguyên cười lạnh trong lòng, đứng bất động, ánh mắt có chút lạnh cả người nhìn mấy nữ nhân Vương gia này.

“Xin thỉnh an Công chúa.” Vương Diên thấy ánh mắt A Nguyên mang theo vài phần lạnh lẽo dừng lại trên người mình, tim hẫng một nhịp, nghĩ chỉ sợ nàng đã nghe tin hôn sự của mình, lại nhớ tới trước đây mình luôn miệng không muốn gả vào phủ Anh Quốc công, hiện tại cảm thấy ngượng không chịu được, thấy mẫu thân và bá nương nhà mình đều chỉ đứng bất động tại chỗ, lòng sốt ruột, vội vàng thi lễ với A Nguyên, thấy đứa bé này không phản ứng gì cả, liền nghĩ đến sinh xa cách với mình, nhảy mất liền đau xót, suýt nữa rơi lệ.

Cung nữ và thái giám bốn phía đã len lén nhìn qua, Vương Diên thấy trường bối còn chưa làm gì cả, chỉ duy trì tư thế hành lễ, lời kéo ống tay áo mẫu thân thấp giọng nói: “Mẫu thân mau thỉnh an Công chúa.”

Khuê nữ nhà mình, sắp là biểu tẩu Vinh Thọ công chúa. Con dâu của mình, là biểu tỷ của Công chúa này. Còn có Vương Quý nhân, nói thế nào cũng là trường bối của nó, hai phụ nhân đứng trước không muốn A Nguyên được đắc ý, cũng cảm thấy thi lễ với một đứa trẻ có chút mất thể diện, nhưng thấy đôi mắt trầm mặc của A Nguyên nhìn qua, vậy mà thấy lòng kinh hoàng, tia sắc lạnh trong đôi mắt kia đâm vào mắt thật đau, không kịp nghĩ gì nữa, chỉ cúi người thi lễ: “Thỉnh an Công chúa.”

Nếu là người khác, với A Nguyên chỉ cần nói cười hai câu cũng là được, lúc này nàng đứng yên nhận hết toàn lễ này, rồi mới nhàn nhạt nói: “Quy củ trong cung nhiều, nề mặt biểu tỷ, bốn cung cũng đơn giản cho qua, mấy vị chớ có lại va chạm với quý nhân trong cung. Nói cho cùng, tuy rằng vất vả cả tiến cung một lần, cũng không thể để Vương Quý nhân mất mặt có phải không?” Thấy mặt Vương Diên đỏ lên, nàng tự dưng cảm thấy có chút không hiểu giải nhân xinh đẹp này trong lòng đang nghĩ gì, chỉ hồ hững mà nói: “Có thể tiến cung là nhờ ân điển của Hoàng bá nương, mấy vị đừng có cô phụ mối phải.”

“Quý nhân nương nương được Hoàng thượng sủng ái, chúng ta vô cùng cảm kích.” Không thích nghe Hoàng hậu Hoàng hậu trong miệng A Nguyên, liền có một nữ nhi thiếu kiên nhẫn không màng Vương Diên ngăn trở buột miệng thốt ra.

A Nguyên bị đứa trẻ này ngắt lời, cũng không nói tiếp, chỉ lạnh lùng nhìn.

“Công chúa nói chuyện, có phần của người à?” Phía sau liền có đại cung nữ quát lớn: “Trong cung là nơi nào mà để người giương oai?! Công chúa của chúng ta nói cái gì, người phải rửa tai nghe mới đúng! Chẳng lẽ còn muốn Hoàng thượng hạ chỉ xuống chỗ Vương Quý nhân, lệnh nàng sửa lại gia giáo Vương gia?!”

“Người!” Dung mạo nữ nhi kia không bằng Vương Diên, nhưng cũng là một mỹ nhân thanh tú, lúc này bị người khác quát mắng, hai mắt mở trừng trừng, bèn có chút không đỡ được.

“Phẩm cấp Vương Quý nhân không cao, khó trách khỏi sơ sẩy chút.” A Nguyên không để ý nói: “Huống hồ, chỉ tiến cung một lần này, lần sau không biết bao giờ mấy vị mới lại được tiến vào, mấy thứ quy củ này...” nàng lạnh nhạt cười: “Học về sau cũng vô dụng.”

“Muội muội thân mình không tốt, về nhà trước đi, chốc nữa ý tốt của người ta sẽ nói với Quý nhân.” Thấy A Nguyên ngăn không cho mọi người đi, Vương Diên liền hiểu A Nguyên đây là hận mình nuốt lời, chỉ lời kéo nữ nhi kia khuyên vài câu, dù đồ nàng không nói nữa, xong mới cười gượng một tiếng.

“Biểu tỳ bốn cung sao không thấy?” A Nguyên chậm rãi nói.

“Tẩu tử có thai, đang ở nhà dưỡng thai.” Vương Diên áy náy nhìn đứa bé trước mặt, lúc này không nhìn ra cảm xúc của nàng, bèn cảm thấy thấp thòm, nói nhanh: “Huống hồ hôm nay đại ca được nghỉ ở nhà, vừa lúc làm bạn với tẩu tử, bởi vậy không đi cùng.” Nói tới đây, nàng có chút hổ thẹn mà nói: “Tẩu tử bận rộn trong ngoài, khó lắm mới được nghỉ ngơi một chút, ta cũng thương nàng phải đi chuyện.”

“Phụ nhân đồ kị!” Nữ nhi kia ở phía sau nhỏ giọng nói.

“Câm mồm!” Vương Diên quay đầu lại quát chói tai.

“Nhìn có vẻ như cô nương không phục biểu tỳ bốn cung?” A Nguyên thấy nhắc tới Trần Hoàn, mấy người này có biến đổi, liền nghiêng đầu, không kiên nhẫn mà chỉ vào Vương Diên chân tay luống cuống cười lạnh nói: “Người nói!”

“Có thai mà còn không cho ca ca ta nạp thiếp, không phải đồ kị thì là gì?!” Vương Diên không kịp ngăn cản, còn có hai phụ nhân đứng trước khoanh tay đứng nhìn, nữ nhi kia liền ồn ào.

“Người nói rất đúng.” A Nguyên lại chỉ nhân nhạ mà cười, đôi mắt với sự hoảng sợ của Vương Diên, đột nhiên cười, ôn hòa nói: “Tỳ tỳ Vương gia nghe nói sắp gả cho đại biểu ca của ta?” Thấy sắc mặt hai nữ nhân đờ đẫn thay đổi, nàng từ từ nói: “Nề nếp gia đình của Vương gia hiền hòa như vậy, ta nghĩ, sẽ không đồ kị mấy nha đầu hồng tỳ thêm hương của biểu ca nhà ta đâu, đúng không?”

Vương Diên thấy thật khó xử, nhưng cũng thấy tẩu tử có thai, mẫu thân ở phía sau không ngừng đưa nha đầu cho ca ca có chút quá phận, lúc nào quá mức hôn thẹn, thấp giọng nói: “Không phải tẩu tử không bao dung...” thấy A Nguyên nhìn qua, nàng nhớ tới Trần Hoàn vát cả, không bao giờ để ý mấy lời nói xuôi lý, bèn ngửa đầu lớn tiếng nói: “Ngay khi tẩu tử có thai, thì đã nghĩ đến việc an bài người hầu hạ đại ca, rất khoan dung, là do đại ca bận rộn chuyện trên triều, không để tâm chuyện này, mẫu thân mới đưa mấy nha đầu vào, chuyện đã vậy, tẩu tử vẫn giữ mấy nha đầu lại trong sân, chiếu cố thật tốt.”

A Nguyên thấy Vương Diên hành sự lỗi lạc như cũ, ánh mắt hòa hoãn đi rất nhiều.

“Về phần hiền lành...” Vương Diên cười khỏ, thấp giọng nói: “Thu xếp nha đầu hầu hạ hợp ý người cho phu quân, chính là bổn phận của thê tử, ta, ta cũng vậy.” Dứt lời, tựa hồ như không còn sức lực nào.

“Dã như thế, bốn cung cũng chỉ nói một lời.” A Nguyên nhìn Vương Diên, thờ dài một tiếng, trầm giọng nói: “Biểu tỳ ta vạn dặm khó tìm, bất kỳ ai không phải là người có thân phận cao, nếu khiến biểu tỳ ta không thoải mái...” A Nguyên nâng mắt, lạnh lùng nói: “Bốn cung cũng không để người đồ được thoải mái!” Vương Quý nhân vẫn còn ở trong hậu cung đó.

Vương Diên kinh sợ, nhưng vẫn nhịn xuống không nói gì.

Thấy A Nguyên xoay người rồi đi, Vương Diên dừng một chút, rồi chạy nhanh đuổi theo nàng, miệng hô: “Công chúa dừng bước!” Thấy A Nguyên quay đầu lại lãnh đạm nhìn mình, giọng nàng có chút nghẹn ngào, chịu đựng khó chịu trong lòng thấp giọng nói: “Thọ yến ngày ấy, lúm đồng tiền của điện hạ còn ở trước mắt, hiện tại, đã coi ta như người qua đường mà đối đãi sao?” A Nguyên chỉ nhìn cung điện cách đó không xa không nói lời nào, nàng (VD) bèn tiến nhanh lên vài bước nhỏ giọng nói: “Trước nay ta chưa từng mở miệng gả tới phủ Anh Quốc công! Chỉ là...” nàng rung rung nói: “Ta chỉ là, muốn gần gũi hơn với thái phu nhân, chỉ vậy thôi.”

Thái phu nhân, là người ôn nhu nhất nàng từng gặp, phù hợp hết thảy mọi hy vọng của nàng về bậc trưởng bối, kể từ ngày đó, Vương Diên liền nghĩ, nếu có thể hầu hạ dưới gối bà lão này, đây là việc hạnh phúc tới cỡ nào a.

Sẽ không bày ra vẻ cao sang rồi nội tâm lại muốn trèo lên nhà cao quý như mẫu thân, cũng sẽ không giống phu nhân trong kinh thành tiểu lý tàng đao*, chỉ âm áp nhìn mình, thật tốt a.

Tiểu lý tàng đao: Nữ cười có giấu đao.

“Ta, ta biết ta không xứng với công tử nhà Anh Quốc công...” Vương Diên run rẩy cả người, nước mắt chỉ chực rơi xuống, trước ánh mắt của A Nguyên nhẹ giọng nói: “Chính vì ta muốn gần gũi thái phu nhân, cho nên, mới chọn biểu ca người.” Tuy rằng là tam phòng đã chia nhà, nhưng tâm lòng từ

ái của thái phu nhân đối với tiểu bối không phải là giả, chỉ cần, chỉ cần nàng gả qua, cũng sẽ được...

“Ngươi là vì thái phu nhân nên mới tìm phu quân cho mình?!” A Nguyên quả thực không thể tưởng tượng, đánh giá từ trên xuống dưới Vương Diên đang xấu hổ, không khỏi kinh ngạc nói: “Vây biểu ca ta?”

“Là ta bày thủ đoạn.” Vương Diên thấp giọng nói: “Chỉ là tâm tư của ta đối với biểu ca người là thật. Ta thật sự thích chàng.” Thiếu niên như vậy, tuy là người đọc sách, nhưng một chút cũng không cổ hủ, tính tình rộng rãi ôn nhu, đối xử với nàng cũng tôn trọng chân thành, Vương Diên vì lẽ gì mà không thích đây? Tâm nàng vốn dĩ không cao, vốn chỉ mong muốn tìm một người đơn giản gả đi, tự mình trải qua cuộc sống gia đình, nhịn lại đau khổ trong lòng, nàng chỉ đến gần A Nguyên, vỗ vỗ ngực nói: “Ta thật tâm đối với biểu ca người, với thái phu nhân cũng là thật lòng, người yên tâm...” nàng đột ngột mà cười một tiếng, nhẹ giọng nói: “Ta biết người chán ghét điều gì, đường tỳ...”

“Vương Quý nhân chỉ là đường tỳ của ngươi thôi.” A Nguyên lãnh đạm nói.

“Tề gia là nhà chồng ta, xuất giá tòng phu, sau này ta sẽ không để chuyện Vương gia làm liên lụy đến phủ Anh Quốc công.” Vương Diên chỉ cười cười, lắc đầu nói: “Sau này, chuyện trong nhà ta đều sẽ đáp ứng, chỉ có liên lụy đến phủ Anh Quốc công, ta sẽ không khoan dung nhà mẹ đẻ.”

“Mong ngươi có vài phần thật lòng với biểu ca ta.” Chuyện của người khác này, A Nguyên không quản được, huống chi cậu mình cũng đã chấp nhận rồi, tự nhiên cũng có suy nghĩ của cậu, A Nguyên không muốn nhúng tay thêm nữa, lúc này thấy nữ quyến Vương Diên phía xa không kiên nhẫn nhìn về hướng này, bèn rời mắt nói: “Đi gặp Vương Quý Nhân đi.” Nàng dừng một chút, liền cười nhạo nói: “Tính cách của ngươi, không giống với Vương Quý Nhân và cô nương vừa rồi lắm.” Nhìn mặt Vương Diên đỏ lên, nàng chỉ lắc đầu nói: “Vương Quý Nhân có thể được gặp gia quyến, là nhờ Hoàng Bá nương cất nhắc nàng, ngươi cũng nói rõ chút, đừng khiến người khác lạnh lòng.”

“Đường tỳ ở trong cung...” Sắc mặt Vương Diên chợt thay đổi, thấy A Nguyên liếc nhìn mình, chỉ cảm thấy người rét run, cắn răng hỏi: “Tỳ ấy lại làm gì?”

“Lúc đến đó ngươi sẽ biết.” Vương Quý Nhân nọ, còn không kêu khổ với người nhà sao? A Nguyên tưởng tượng đến dáng vẻ khóc hoa lệ đài vữ* kẻ lẻ vữa người này, thì chỉ nhìn Vương Diên, cảnh cáo nói: “Quan hệ của ta với Vương Quý Nhân không tốt.” Đến lúc đó, Vương Quý Nhân chỉ sờ mở miệng ra là chửi nàng, A Nguyên hít mắt nhìn Vương Diên đang cúi đầu, liền cười lạnh nói: “Thế loại bôi nhọ nguyên rủa này, trước nay bản cung chưa từng sợ hãi.” Thấy mặt Vương Diên trắng bệch, cũng không để ý tới, tay bóp nát đóa hoa cúc Kim Bối đỏ thắm, lạnh lùng nói: “Nếu để bản cung biết, biểu tỳ ta, vì chuyện này mà phải chịu khổ...”

“Sẽ không đau.” Vương Diên luống cuống nói: “Không nói tới Công chúa, chỉ việc tẩu tử lao tâm khổ tứ vì nhà chúng ta nhiều năm như vậy, ta và biểu ca, sẽ không để tẩu ấy phải chịu khổ.”

“Là ngươi nói đấy nhé.” A Nguyên cũng không định nói chuyện này ở đây, chỉ lãnh đạm gật gật đầu với Vương Diên, rồi rời đi.

Vương Diên nhìn theo A Nguyên khác lạ này, nhớ tới lần trước ở phủ Anh Quốc công, tiểu cô nương ấy vẫn còn ôm tiểu thư Tề gia làm nũng, lúc này đột nhiên phát hiện, hóa ra là quý nữ tôn thất, thật sự có thể trở mặt không nhận người.

Trong lòng cười khổ một tiếng, nàng cũng biết bản thân đã làm ra việc người khác không thể chấp nhận được, nhưng mà nghĩ đến từ nay về sau, có thể gần gũi với vị Thái phu nhân hiền từ ấy, dung khí trong lòng Vương Diên liền dâng lên.

Lời tẩu tử đã nói với nàng, là đúng.

Tình cảm, đều cần tích lũy tháng ngày, phải chân thành mới có được. Chỉ cần nàng cần cù hiếu thuận, hầu hạ phu quân thật tốt, sau này, sẽ có một ngày người khác buông bỏ thành kiến.

Thờ dài một tiếng trong lòng, Vương Diên liền xoay người đi về hướng mẫu thân, cùng đi tới cung Vương Quý Nhân.

“Điện hạ rất ít khi lạnh lùng sắc bén.” Thấy phía sau không còn bóng dáng nữ quyến Vương gia nữa, đại cung nữ cơ linh liền tiến lên, mắt thấy A Nguyên rào bước nhanh, nhưng trên mặt không chút tức giận, bèn cười cười nói.

Mấy đại cung nữ đều hầu hạ A Nguyên từ nhỏ, A Nguyên xưa nay thoải mái với các nàng, lúc này cũng không giận, chỉ lắc đầu cười nói: “Ta cũng chẳng có ý gì với nàng ta, nghiêm khắc như vậy, là để cho hai phụ nhân kia nhìn.”

“Nếu không làm thế, chỉ sợ lúc trở về, bọn họ sẽ tra tấn biểu cô nương.” Một cung nữ khác, A Nguyên xuất cung thường dẫn theo nàng, cũng biết mấy biểu tỳ của A Nguyên, liền cười nói: “Trước kia không được đưa tin ra ngoài, nay khó mới gặp được, Vương Quý Nhân còn không nói điện hạ thành đại ác nhân mới là lạ!” Tâm địa không tốt, làm khó Trần Hoàn, miệng lưỡi sẽ ác lắm đây.

“Ta vốn chinh nàng ta, kỳ thật nàng ta cũng không có nói sai.” A Nguyên thờ dài nói: “Chỉ là, oan có đầu nợ có chủ, muốn làm gì thì cứ hướng về phía ta, lẽ gì muốn khi dễ biểu tỳ?” Vỗ vỗ cái bụng đã nhỏ đi của mình, Công chúa điện hạ đối với thân hình không còn mỡ thì rất thất vọng, chợt rung đùi đắc ý nói: “Ta xấu xa, ta tự hào! Có năng lực thì cần ta đi, cần ta đi!” Dứt lời, cũng tự thấy chính mình đúng là người xấu, nhảy nhót xung quanh cung nữ rồi đi tìm Hoàng thượng giải buồn.

Hiện tại Hoàng thượng đúng là đang ngồi bên trong thư phòng.

A Nguyên ngựa quen đường cũ mà đi vào, cười hi hi thỉnh an Hoàng thượng, liền thấy ngồi đối diện với Hoàng thượng là một vị lão già* khuôn mặt nghiêm túc mang theo vài phần ươn ngạnh khó thỏa hiệp, một thân lão giả này trí thức phong độ, vừa nhìn là biết dáng vẻ ngoan cố của người đọc

sách, đang xụ mặt và có chút cười khỏ nói chuyện với Hoàng thượng. A Nguyên cảm thấy Hoàng thượng tựa hồ thật hết cách đối với vị lão giả này, còn có chút chịu đựng, thì tò mò liếc mắt nhìn ông lão này một cái, lại thấy ông lão trông thấy Công chúa điện hạ, bèn đứng dậy, thi lễ thực đoan chính, miệng nói: “Lão thần, thỉnh an Công chúa!”

Lão giả: (Đại) Xưng thay người hoặc sự vật. @Nhur: "kí giả" 記者, "tác giả" 作者. (Theo hvdic.thivien.net)

“Như này sao được.” Có thể ngồi đối diện Hoàng thượng, tức không phải người thường, huống chi lão giả này tuổi đã lớn, A Nguyên chưa bao giờ có thể yên tâm thoải mái để trưởng giả cúi người trước mặt mình, đương nhiên, người nào đó là cá biệt, lúc này chỉ vội vàng tránh đi, nhìn về phía Hoàng thượng xin giúp đỡ.

Hoàng thượng cực kỳ vừa lòng.

Lão thần hành lễ, đứa bé ngoan nhà mình cũng thực biết lễ trước lão thần, đây đều là Hoàng đế dạy dỗ tốt đó chứ? Lúc này bèn cười ngẩn lại nói: “A Nguyên là đứa nhỏ rất tôn trọng triều thần, Trịnh đại nhân không cần đa lễ như vậy, làm A Nguyên bất an.”

Vị Trịnh đại nhân này liền nghiêm túc gật đầu, dùng ánh mắt nghiêm khắc có thể khiến trẻ con phát khóc liếc nhìn A Nguyên đang cười tươi với mình một cái, thấy vị Vinh Thọ công chúa này thật ra lại ngây thơ đáng yêu, mà không hề ngang ngược kiêu ngạo, nhớ tới cháu gái trong nhà nói vị Công công chúa này rất ngoan, liền khẽ gật đầu, nở nụ cười miễn cưỡng đẩy nếp nhăn lại.

“Lại nói tiếp, Trịnh đại nhân còn có thân quen với A Nguyên.” Thấy A Nguyên tò mò nhìn qua, Hoàng thượng bèn cảm thấy thú vị, cười tùm tùm mà giải thích cho chất nữ đang không hiểu gì này: “A Nguyên chẳng lẽ đã quên Lục mợ nhà con rồi à?”

Trịnh thị thê từ Tề kiên, cũng là họ Trịnh, A Nguyên tức khắc hiểu ra vị này chính là Trịnh các lão ông của Trịnh thị, lúc này liền cười nói: “Còn là trưởng bối nữa.” Thấy Hoàng thượng hơi hơi gật đầu với mình, nâng giắt mình, bèn thi lễ với Trịnh các lão này: “Là A Nguyên chậm chạp.”

“Công chúa khách khí.” Trịnh các lão nhiem tức mà đáp lễ.

Một lớn một nhỏ nhìn nhau thì chợt nghe thấy Hoàng thượng vỗ tay cười nói: “Có duyên như thế, không bằng, A Nguyên bái ái khanh làm thầy, học chút đạo lý, thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chương 66

Khỏe mắt A Nguyên giắt giắt.

Trịnh các lão là lão thần tam triều, hiện nay các quan lại quản lý mọi chuyện trong thiên hạ, là xương cánh tay phụ trợ cho Hoàng thượng, đến các thái phó dạy dỗ Hoàng tử, cũng không ai được như vị lão sư quyền cao chức trọng này. Hiện giờ vậy mà lại muốn thu nhận một nhóc con, quả thực khôi hài.

Trịnh các lão cũng không cự tuyệt, chỉ nhìn A Nguyên miễn cưỡng cười như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Cũng không nhất thiết phải lấy danh phận sư đồ.” Hoàng thượng thấy một già một trẻ trước mắt cứng đờ người rồi, thì lộ ra nụ cười hòa khí, ôn hòa nói: “Nhóc con A Nguyên này thật sự thông minh, chỉ là tuổi còn nhỏ, được Thái hậu nuông chiều, Trẫm nghĩ, muốn ái khanh dạy dỗ con bé chút kiến thức, sau này xử sự, làm việc sẽ có nhiều bổ ích.” Trịnh các lão vốn là người bảo thủ, trên triều cũng không để tâm gì đến phen Thái tử, tính tình thực quật cường, Hoàng thượng an bài như vậy, thứ nhất để A Nguyên thân cận hơn với Trịnh gia giới quan văn, cái khác, cũng để sau này, Thái tử có thể nể tình cảm với A Nguyên mà đối xử từ tế với cựu thần.

Ai bảo trong số các cựu thần, những người khác đều rất linh hoạt, chỉ có mỗi một lão già không khiến người khác thích nổi này chứ?

Thái tử tuân thủ bổn phận, không thường tiến cung, chỉ là vô cùng yêu thương đường muội A Nguyên, hướng hồ lão sư của Công chúa, có thể an toàn nhiều hơn so với lão sư của Hoàng tử, không đến mức sinh ra kiêng kỵ.

Chỉ có điều...

Hoàng thượng nhìn A Nguyên đã xinh xắn hơn nhiều, không có ý tốt nghĩ, nhà Trịnh các lão là đại gia tộc, năm trai tám cháu chín chất, trong số các tiểu bối, có mấy thiếu niên lành lợi trạc tuổi A Nguyên, nếu mối quan hệ này thành, có lẽ sau này sẽ có một Phò Mã xuất thân từ Trịnh gia?

Gia phong Trịnh gia nghiêm cẩn, nếu sau này A Nguyên gả vào, cũng sẽ không bị thua thiệt.

A Nguyên vẫn không biết Hoàng bá phụ nhà mình nghĩ ra nhiều chủ ý như vậy.

Đọc sách, nàg thực sự thích. Chỉ là sợ trong triều phê bình nàng bừa bãi, nên vẫn không dám đường hoàng đi về phía Trịnh các lão để bái sư. Hiện tại

nghe Hoàng thượng nói là mai này chỉ thỉnh giáo chút học vấn thôi, lòng liền buồn lòng, ngửa mặt cười toe toét ngày thơ không chút tính toán với vị Trịnh các lão còn đang trầm tư kia.

Nhóc con bé xú, ngọc tuyết đáng yêu, mặt mày lại tinh xảo, đôi mắt trong veo còn mang chút giảo hoạt, tuy Trịnh các lão cổ hủ, nhưng cũng rất thích bé con đáng yêu như vậy. Huống chi A Nguyên biết lễ nghĩa, lòng Trịnh các lão đã mềm hơn nữa, lại nhớ tới Lục cậu của vị Vinh Thọ Công chúa này, là cháu rể mình thích nhất, đó cũng là một thiếu niên thông minh lanh lẹ, làm việc thanh chính, ngắm đến gia phong phủ Túc vương, thì đã âm thầm gật đầu. Ông cũng có thể đoán được là Hoàng thượng đang phòng ngừa chu đáo cho mình, dùng một chút, liền cúi người nói: “Lệnh của Bệ hạ, lão thần dĩ nhiên nghe theo.”

“Như vậy thì quá tốt rồi.” Hoàng thượng vỗ tay nói.

Trẫm biết ngay, trên đời này có người nào sẽ không thích A Nguyên chứ?

Càng nhìn A Nguyên càng thấy thích, Hoàng thượng bèn hướng về phía nha đầu đã cười với Trịnh các lão đến không biết trời đất, ân cần dâng một chén trà nóng đến tay Trịnh các lão đã hòa hoãn, thấy nhóc con này chạy huỳnh huých tới, liền ôm ngồi lên trên đầu gối như mọi khi, cảm giác được một thân mỡ thịt không còn thấy đâu nữa, lòng hơi hụt hẫng, những vẫn cười hỏi: “Vậy đồng ý bái sư sao?”

“Thường ngày lão sư vẫn phải phân ưu vì Hoàng thượng, hiện tại còn phải bớt thời giờ dạy dỗ A Nguyên nữa, vất vả đến cỡ nào chứ?” A Nguyên cười hi hi lay lay hà bao bên hông Hoàng thượng, ngẩng đầu, ngược đôi mắt long lanh sáng ngời lên mà nói: “Đọc sách giúp hiểu biết các lễ nghi, tu tâm dưỡng tính, A Nguyên sao có thể không cảm kích lão sư ư? Huống chi ông ấy vừa là thầy, vừa là bậc trưởng bối, A Nguyên dĩ nhiên muốn cư xử với trưởng bối của mình ngoan thật là ngoan.” A Nguyên thật ra là một người biết lấy lòng, há mồm “lão sư” ngậm miệng “lão sư”, làm cho râu Trịnh các lão vênh lên đắc ý, ánh mắt nhìn về phía nàng càng thêm ôn hòa.

“Lời này là ai dạy con thế?” Bình thường A Nguyên được sủng ái, tuổi còn nhỏ mà có lý lẽ rõ ràng như vậy, Hoàng thượng lại cảm thấy có chút đau lòng, vuốt má A Nguyên nói: “Ương ngạnh một chút cũng không sao.” Trẫm rất thích trẻ con nha, nhưng gò bó bản thân không được tùy ý như vậy, làm sao bảo Hoàng thượng không đau lòng cho được?

Trẫm là Hoàng đế, Hoàng đế phải bảo vệ con trẻ của mình được thoải mái mới đúng.

Trịnh các lão ngồi dưới cẩn thận nghe, lúc đầu còn liên tục gật đầu, thực hài lòng vì A Nguyên biết lễ, đến khi nghe thấy Hoàng thượng nói ra câu kia, khuôn mặt già nua trầm xuống, chậm rãi nói: “Đệ hạ, cừu thần muốn nói chút ‘lời thật thì khó nghe’!” Có thể dạy dỗ trẻ con như thế sao? Chẳng trách hồi trước Nhị công chúa kiêu ngạo ương ngạnh, kinh thành phê phán, có một lão cha Hoàng thượng như vậy, còn nhảm ở đâu được nữa? Nói chung là gia giáo của Túc vương tốt, bé con sinh ra cho dù được sủng ái vẫn biết lễ nghi, bằng không nuôi dạy trên tay Hoàng thượng, có khi còn dạy ra một tiểu ma vương cũng không chừng!

Trịnh các lão luôn thờ phụng đạo lý ‘thương cho roi cho vọt’ rất bức mình.

A Nguyên tiểu bá vương hậu cung cười vô cùng hàm súc, vô cùng ngọt ngào, vô cùng vô tội, đặc biệt ngoan ngoãn.

“Chính là nhờ có Hoàng bá phụ, A Nguyên mới có thể thành một đứa trẻ ngoan được ạ.” Nhãi con sói đội lột cừu ngay lập tức nịnh hót Hoàng bá phụ không chút ngưng ngừng!

Hoàng thượng bị Trịnh các lão nhắc nhở đến xanh cả mặt, chỉ hận không thể đuổi lão già không cho người ta chút thể diện nào này ra ngoài, lúc sau cháu gái ngoan trấn an mình, càng cảm thấy A Nguyên đúng là tri kỷ, Hoàng thượng liền xoa xoa đầu nhóc con này, ôn hòa nói: “Nếu đã như thế thì hôm nay phụ vương con đưa con về nhà, hôm sau hẵng đến quấy rầy quý phủ Trịnh khanh.” Hạ quyết tâm không để lão già họ Trịnh này làm giận tím cả mặt!

“Lão sư?” Nhóc con nho nhỏ quay đầu lại, hướng đôi mắt to tròn đen láy nhìn qua, vô cùng đáng yêu.

“Lão thần sẽ ở nhà từ từ đợi Công chúa.” Vinh Thọ Công chúa được sủng ái, thoát nhìn không hẳn không có đạo lý, Trịnh các lão liền gật gật đầu.

Hoàng thượng thấy ông đồng ý, bây giờ mới nở nụ cười, lại thấy A Nguyên có chút buồn bức không vui, chỉ ním cười hỏi: “Làm sao thế?” Hoàng thượng nói chuyện không cố kỵ Trịnh các lão, nhưng Trịnh các lão lại rất linh hoạt, bèn cáo lui ra ngoài, ông lão này vừa quay đầu lại, liền thấy Công chúa được sủng ái kia giống như đang muốn cáo trạng, lắc lắc thân thể nhỏ ghé vào bên tai Hoàng thượng, giống như đứa trẻ nhà bình thường thủ thi với Hoàng thượng cái gì đó, Hoàng thượng ngược lại cười to ha hả lên, thì có chút trầm tư xuất cung.

“Nói như vậy, nếu không có A Dung, con còn không để cười ngựa cho chắc được sao?” Ở trong cung lúc này Hoàng thượng đang cười tủm tỉm hỏi.

“Không A Dung, không an tâm được nha.” A Nguyên rung đùi đắc ý nói.

“Thiếu niên nhà Thành Dương bá xác thật có thể khiến người khác tin cậy.” Hoàng thượng cố ý nói như vậy, liền thấy A Nguyên cúi đầu cười, một ý nghĩ chợt lóe qua, nhớ tới gương mặt tuấn tú dễ nhìn của A Dung, cũng rất yêu quý, nhưng rốt cuộc thì nhóc con nhà mình là tốt nhất, Hoàng thượng cũng không muốn người nào che đi tầm mắt của A Nguyên, lúc này bên ôm A Nguyên cười ha hả nói: “Con nhìn Trịnh khanh này cứ như mặt than vậy, nhưng có mấy nhóc nhà ông ấy chẳng giống thế chút nào, còn thông minh lanh lợi nữa, nếu con thích thì thật ra có thể làm bạn, sau ngày có chỗ qua lại.”

“Bạn bè là duyên phận, làm sao có thể nói gặp là gặp được?” A Nguyên bày ra dáng vẻ lão thành, khiến Hoàng thượng vô cùng yêu thích.

Thấy Hoàng thượng cười, A Nguyên liếc trộm Người một cái, lúc này mới cười nói: “Hoàng bá nương hôm nay đến thỉnh an Hoàng tổ mẫu, còn nói tới đại hỷ sự của hai vị Hoàng huynh, Hoàng bá phụ đã làm người tốt thì làm đến cùng, ban thưởng chút chút cho hai vị Hoàng tẩu đi ạ, cũng để cả kinh thành

đều biết vị trí của hai Hoàng huynh trong lòng Người nhà?” Thấy Hoàng thượng lắc đầu cười, nàng liền không ngừng cố gắng mà nói: “Nhà Tam hoàng huynh lại bị buộc tội, hôm trước tiến cung con thấy huynh ấy không vui vẻ gì lắm, Hoàng bá phụ cũng an ủi huynh ấy một chút, đừng để trước ngày cưới có chuyện không vui phải không ạ?”

“Lòng dạ nó hẹp hòi, có lòng oán hận Trẫm, cho dù thế nào cũng sẽ không thấy đủ đâu.” Hoàng thượng khẽ nhún mày, cúi đầu nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của A Nguyên thì không khỏi cười nói: “Nghe nói nó tiến cung lại sinh sự với con?”

“Trước đây Thái tử ca ca đã nói...” thấy Hoàng thượng không vui, móng vuốt nhỏ của A Nguyên vội vuốt vuốt ngực cho Người, miệng nhanh nhẩu nói: “Cho dù ở dân gian, giữa huynh đệ tỷ muội có nơi nào không cãi nhau đâu? Chỉ là sự giận một chút, ai cũng không để trong lòng, ồn ào chút cũng được.” Dứt lời, khuôn mặt nhỏ của nàng đỏ lên, nghịch nghịch ngón tay mình lên nhìn Hoàng thượng, đáng vẻ nhỏ nhắn cực kỳ ngoan ngoãn, nói nhỏ: “Miệng con cũng hư, cũng trêu tức Tam Hoàng huynh, năm mười đại bản này của Hoàng bá phụ, tha cho chúng con đi?”

“Thái tử yêu thương đệ đệ muội muội, đây mới xứng làm huynh trưởng.” Phụng Đồng và A Nguyên lại cãi cọ qua lại, Hoàng thượng đã biết từ lâu, trong Hậu cung có ai có thể giấu Trẫm? Người không để ý việc nhỏ linh tinh này lắm, chỉ cảm thấy Phụng Đồng đã lớn như vậy rồi, vẫn không bao dung được một muội muội nhỏ nhỏ, có chút bức mình, hiện giờ nghe thấy A Nguyên muốn mình vui vẻ mà pha trò, liền dùng sức ôm ôm bé con này, chậm rãi nói: “Lần sau nếu gặp lại nó, không cần khách khí với nó nữa. Huynh hữu đệ cung*, nó cứ cay nghiệt với con như vậy, con cũng không cần coi nó như huynh trưởng.”

Huynh hữu đệ cung: Anh em hoà mục thân ái tôn kính lẫn nhau.

“Lời này của Hoàng bá phụ nếu để Tam hoàng huynh nghe thấy chẳng phải sẽ khiến huynh ấy buồn lắm sao?” A Nguyên liền hừ nói: “Tuy rằng con hay cãi nhau với Tam hoàng huynh, nhưng huynh trưởng chính là huynh trưởng, bối phận không được rối loạn.”

“Nhóc con thật thà, cũng không tốt.” Hoàng thượng biết A Nguyên cũng có lòng dạ hẹp hòi của chính mình, nhưng mà biết làm sao giờ? Vừa có lòng dạ hẹp hòi, lại vừa tuân thủ bốn phận nghiêm ngặt, thực khiến người khác thích không buông. Nhưng hôm nay hình như A Nguyên này không phải đến kiện cáo, làm trong lòng Hoàng thượng có chút không thích. Rốt cuộc hiện tại nhắc lại chuyện lại, thực sự là do Phụng Đồng liên tiếp khiêu khích, nó không sợ bị người khác đánh trả sao? Nhắm mắt lại, Hoàng thượng liền lạnh lùng nói: “Tuy có thứ tự, nhưng vẫn phải có tôn ti. Bây giờ nể mặt con mà tha cho nó, chỉ có điều nếu không hài lòng với hôn sự mà Trẫm ban cho nó...”

A Nguyên cúi đầu, cầm chén trà nhỏ của Hoàng thượng lên nhấp chút nước uống.

Vừa đến đã phải nói nhiều như vậy, thực sự rất khát nước a.

“Nha đầu Từ gia kia làm thứ phi đi.” Hoàng thượng nhàn nhạt nói.

Chính phi trắc phi mới là Ngọc điệp Hoàng gia, thứ phi cùng lắm là nói cho dễ nghe, trên thực tế chỉ là một thiếp thất không chút danh phận mà thôi, A Nguyên khụ một tiếng, làm như không hiểu gì.

Một thằng oắt con chết tiệt của Từ gia dám đồn thổi ở ngoài, nói đại ca nàng là đồ quý bệnh tật, khiến A Nguyên vừa nghe xong quả thực muốn bùng nổ, tuy lâu nay vẫn bị người khác liên tục buộc tội, nhưng cái khẩu khí này, là sợ A Nguyên ngồi yên sao?

Còn muốn làm Trắc phi Quận vương?

Nằm mơ đi!

Dừng một chút, A Nguyên mới vỗ tay cười nói: “Tam hoàng huynh thực có phúc, Tam hoàng tẩu vừa vào cửa thì lại có thêm một tiểu tẩu từ nữa.”

“Một à thứ phi, sao tính là tẩu từ?!” Hoàng thượng nghe thấy A Nguyên nói vậy cảm thấy không ổn chút nào, trầm ngâm một lát liền chậm rãi nói: “Vương phi vào cửa, thứ phi này cũng phải hiểu rõ một chút đạo lý, sao dám tranh giành với Vương phi?” Mắt Hoàng thượng có chút lạnh nói: “Một năm sau hễ để nàng ta vào phủ Thuận vương, một năm này, phải cho một nữ quan xuất cung ra ngoài, giáo dục nàng ta làm một thứ phi thì phải như thế nào!” So với Thuận vương Phụng Đồng, là một người cha, tuy nhi từ không tốt, Người cũng vẫn sẽ cảm thấy đây là do có tiểu nhân xúi giục, hơn phân nửa cũng không phải là nhi tử sai, bởi vậy phá lệ căm ghét Từ gia ngang ngược phách lối xúi giục Thuận vương làm trò ngỗ nghịch, lúc này tuyệt sẽ không để lại cho Từ gia một chút thể diện nào.

“Hoàng bá phụ định tứ hôn cho Cô nương Từ gia nào?” A Nguyên liền tò mò hỏi.

“Làm thứ phi của hoàng tử, dĩ nhiên phải là dòng chính nữ* của Từ gia.” Ánh mắt Hoàng thượng lộ ra vẻ chán ghét, thấp giọng nói.

Dòng chính nữ = Dịch nữ: con gái con vợ cả.

Quả là thâm.

Từ gia trong phải thế gia trăm năm vọng tộc, nhưng ở triều đại này, cũng là danh gia trong danh gia, bằng không năm đó Từ tần sẽ không vừa mới tiến cung đã được phong Phi. Đường hoàng là dòng chính nữ vậy mà phải làm thiếp cho Quận vương, Cô nương Từ gia kia về sau làm thế nào bây giờ?

A Nguyên vừa hiểu ra, thì ngửa đầu lên liền thấy vẻ lạnh lùng thấu xương trong mắt Hoàng thượng, lòng chợt run run, rồi mắt đi tỏ ra không nhìn thấy.

Hoàng bá phụ này của nàng, nhìn ôn hòa hướng nội, kỳ thật lòng dạ rất hẹp hòi, năm xưa khi Hoàng bá phụ còn chưa đăng cơ, làm một Thái tử không

biết có thể lên ngôi được không, thì Từ gia dám dâng một thứ nữ Tuệ tần cho có lệ lên cho Người, dù sau này Hoàng thượng đang cơ vân đối xử rất rộng lượng với Từ gia, nhưng đối với loại người coi khinh mình trong lúc khốn khó như này, Hoàng thượng vẫn luôn ghi tạc trong lòng.

Hơn nữa vị Hoàng bá phụ này hẳn nhiên rất giỏi, có thể chịu đựng nhiều năm qua như vậy, tìm được lý do chính đáng rồi mới bắt đầu ra tay, hiện giờ Từ gia trên triều không xong rồi, còn vị bị Hoàng thượng ở phía sau khinh thường một phen, quả thực khổ sở.

Năm xưa không phải các người lấy thứ nữ đi lừa gạt ta sao? Được thôi! Lần này, bắt các người làm thiếp cho nhi tử ta!

Hoàng thượng không biết A Nguyên đã nhìn ra tâm tư của Người, lúc này tâm trạng rất tốt, chỉ ôm A Nguyên nói nói cười cười, tận cho đến khi Túc vương, rốt cuộc có thể mang được khuê nữ về nhà, đến cửa đón người, A Nguyên mới tạm biệt Thái hậu, cùng xuất cung với Túc vương.

A Nguyên vui mừng vì một nhà được đoàn tụ, lại không biết trong cung Vương Quý nhân, một nữ tử cung trang đẹp đẽ đang dựa vào giường nệm mềm mại, tay run run che lại bụng nhỏ của mình, ngón tay thon dài chỉ thẳng về phía đường mũi của mình, mặt tức giận đến vận vẹo, giọng run rẩy the thé: “Người... người vừa mới nói cái gì?!”

“Ta nói, là dù Hoàng hậu nhân từ, tỷ tỷ cũng không nên ý vào mình có thai, mà không đi thỉnh an Thái hậu, Hoàng hậu!” Vương Diên lúc này đang đứng giữa cung, đầy mâu thuẫn luôn miệng kêu nài cảm mồm ra, cao giọng nói: “Năm xưa chur phi có thai, có người nào mà Hoàng hậu không phá lệ khoan dung? Từ phi năm đó nay là Từ tần, không nói có người thúc giục hay không, cũng thỉnh thoảng tới trò chuyện với Hoàng hậu, ta nghe nói thế nào, đến lượt tỷ tỷ, mấy tháng này, thai nhi cũng đã ổn định, mà lại không biết lễ nghĩa như thế?!”

“Là ý của Bệ hạ.” Vương Quý nhân có chút đắc ý mà khoe khoang.

Vương Diên bị ai nhìn đường tỷ còn có thể đắc ý này, trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Mấy tháng này, Hoàng thượng có từng đến thăm tỷ tỷ sao?” Vương Quý nhân đứng là đang đi tìm đường chết, Vương Diên thấy vậy mà trường bối trong nhà vẫn còn để Vương Quý nhân tùy ý làm loạn, liền nhìn không được lạnh lùng.

Cứ cho là Hoàng tử đi, muốn trưởng thành thì còn phải cần thêm mười mấy năm nữa, ai biết trong khoảng thời gian này, trong cung còn phát sinh chuyện gì nữa?

Nghe thấy câu hỏi của Vương Diên, Vương Quý nhân có chút khó chịu.

Từ khi nàng có thai, Hoàng thượng không đến đây nữa, lúc nàng làm âm ỉ, phần lớn Hoàng thượng cũng mặc kệ, nhưng những điều này, nàng sẽ không nói với đường muội đứng trước mặt, tiện cho nàng ta cười nhạo mình bị thất sủng, nên chỉ gượng cười nói: “Bệ hạ dĩ nhiên thương yêu ta.” Nhưng nhớ tới mấy đứa cũng chỉ là Công chúa kia, vậy mà có thể khiến Bệ hạ rời khỏi cung của mình, mặt Vương Quý nhân nhăn nhó lại, hung hăng nói: “Hai con Phúc thọ Vinh thọ đấy, quả thực đúng là hư hỏng! Còn giúp Hoàng hậu Đức phi tranh sủng, cũng không nhìn ra bà già hết thời đó, còn có mặt mũi nào làm Hoàng thượng vui vẻ!” Đáng về nói những lời này, quả thật vô cùng cay nghiệt chanh chua.

“Sao tỷ tỷ lại biến thành như này?” Ai cũng nói hậu cung là nơi ăn thịt người, trước đây Vương Diên còn không tin, chỉ là hiện giờ nhìn cô nương hồi trước đến uống trà còn mang vẻ nhu mì tình thơ ý họa, nay trở thành đáng về đang sợ trước mắt này, nàng cảm thấy quá bị thương, thấp giọng nói: “Hoàng hậu làm chủ lục cung, nuôi dưỡng Thái tử, dưới gối Đức phi có Thành vương cũng vô cùng được sủng ái, phủ Định Quốc công ở ngoài kia, một đầu ngón tay cũng có thể dí chết Vương gia chúng ta, tỷ tỷ nghĩ thế nào mà lại không phụng dưỡng Hoàng hậu, sau này có thể đem lại tiền đồ tốt cho con tỷ tỷ, còn hơn là đắc tội người ta chứ?”

Sau này Thái tử lên ngôi, Vương gia phải làm sao?

“Khắp nơi Hoàng hậu đều giả đồ hiền lương rồi ngầm ngầm hại ta, người vậy mà còn nói thay à?!” Vương Quý nhân bị chèn ép không chịu nổi, nằm bẹp ra một bên khóc rống: “Đến cùng thì người là muội muội của ai?!”

“Nếu không phải là muội muội của tỷ, ta sẽ không nói những lời này!” Vương Diên gằn cổ nói.

“Con bé này đang không khỏe, nương nương đừng để ý.” Thái thái Vương gia đứng sau nghe được mà sợ hãi, chỉ lúi lúi kéo kéo Vương Diên bảo nàng im miệng, miệng cười lạnh nói: “Sức khỏe Nương nương hiện giờ đáng quý trọng, ngàn vạn lần đừng vì việc nhỏ này mà tức giận.” Dứt lời bèn xoay người lại mắng Vương Diên: “Còn không xin lỗi tỷ tỷ người!”

“Xin lỗi? Vì cái gì? Con không sai!” Vương Diên đầy mâu thuẫn mình ra, lạnh lùng chỉ vào Vương Quý nhân vẫn còn đang khóc nói: “Ta khuyên tỷ tỷ nên thành thật một chút! Thật sự cho rằng ta không biết tính toán của tỷ sao? Nếu để ta nói ra, chỉ sợ đều khó coi!” Nói xong, liền vẫy ầy tay áo, chậm rãi nói: “Tỷ kêu Tam muội muội đi lấy lòng Lão thái thái nhà Hộ bộ thượng thư...” nàng nói tới đây, nữ nhi khi này còn cãi lời A Nguyên ở Ngự Hoa viên bắt chọt rùng mình, thấy đáng về này của nó, Vương Diên liền lãnh đạm tiếp tục nói: “Còn muốn ta qua lại với quý phủ Anh Quốc công, đừng nói Hoàng hậu nương nương, đến cả đứa ngọc còn nhìn ra được!”

Nền tảng Vương gia không lớn, không có cách nào đối kháng với Hoàng hậu Thái tử, chỉ có nữ nhi Vương gia đều vô cùng xinh đẹp, đây là vốn tự có, chỉ cần dựa vào khuôn mặt mà gả đến nơi nhà cao cửa rộng, Vương Quý nhân cũng coi như có thần thích với những nhà quyền quý trong kinh thành, cứ như vậy mà có thêm trợ lực.

“Ta không nghĩ tới, tỷ tỷ cư xử như vậy, Hoàng hậu nương nương vẫn còn có thể tha cho tỷ sinh đứa bé này ra.” Mưu mô nhỏ của Vương Quý nhân quá rõ ràng, cũng đúng, nữ nhân hậu cung này, có ai sẽ cảm tâm để Thái tử đăng cơ, Hoàng hậu đắc ý đây?

“Lời Hoàng thượng đã nói, bà ta dám vi phạm sao?” Vương Quý nhân không cho là đúng.

“Cho nên, tỷ tỷ có tâm tư ngông cuồng này, ta thật lo lắng Vương gia sau này sẽ bị hủy hoại trong tay tỷ.” Đã không có tâm kế thủ đoạn cao cường, còn dám mưu đồ vinh hoa phú quý, quả thực khiến Vương Diên muốn phì cười, nhưng nhớ đến đôi mắt lạnh băng của A Nguyên vừa nãy, Vương Diên vẫn không nhìn được rùng mình một cái, biết không phải chỉ có A Nguyên, đây là Hoàng hậu đang thông qua A Nguyên cảnh cáo Vương gia, đáng thương cho nữ nhân này chỉ biết khoe khoang, không hiểu chút suy nghĩ nào của Hoàng hậu, thì tức giận đến run cả người, trầm giọng nói: “Ta sắp phải gả vào Tề gia.”

“Sau này để xem đứa Vĩnh Thọ Công chúa kia kiêu ngạo thế nào!” Vương Diên sau này chính là tẩu tử A Nguyên, Vương Quý nhân nhớ tới dáng vẻ bừa bãi của A Nguyên thường ngày, liền lộ nụ cười đắc ý, lại nhũn mày nói: “Còn có Trần thị...” nàng ta nhắc tới Trần Hoàn, rõ ràng còn có chút chán ghét: “Thấp kém, còn dám làm âm ỉ, thối quân cho tốt vào.”

“Nương nương chớ lại rảnh rỗi quản chuyện nhà ta!” Vương Diên thấy Vương Quý nhân cảm giận ngẩng đầu, chỉ chậm rãi nói: “Tẩu tử ta mất một sợi long tơ, chỉ sợ tỷ tỷ ở trong cung không tốt lành gì đâu! Nếu ta là tỷ, hiện tại nên đối xử thật tốt với tẩu tử ta, bằng không, tỷ không sống an ổn trong cung này được đâu! Còn ta...” nàng cười cười, thân nhiên nói: “Không nói tới con gái gả chồng như bát nước hắt đi, chỉ nói đến sau này, ta cũng sẽ không để tỷ thích làm gì thì làm, phá hỏng Vương gia!”

“Ngươi!” Vương Quý nhân chỉ thẳng vào Vương Diên, nói không ra lời.

“Sau này ta làm dâu Tề gia, nhưng cũng đâu có cùng nhánh, thật ra không giúp được tỷ tỷ nhiều lắm.” Lời này của Vương Diên, chính là đang cự tuyệt ý vào phủ Anh Quốc công để nâng đỡ Vương Quý nhân, không chỉ có vậy, nàng còn chỉ tay vào đường mũi có chút sợ hãi đứng bên, trầm giọng nói: “Tuổi mũi mũi còn nhỏ, không hiểu chuyện! Nhưng phàm là người có đầu óc, sẽ không lấy trứng chọi đá! Nếu dễ dàng gả được vào phủ Thượng thư, thì cho dù mũi mũi muốn nhà người ta giúp đỡ tỷ, cũng chỉ sợ liên lụy mũi mũi chẳng có quả ngon mà ăn!” Thấy nữ quyền cả nhà đều vây quanh người Vương Quý nhân, tất cả đều không cho là đúng nhìn mình, Vương Diên chỉ cảm thấy thật bị thương.

Tỷ tỷ nàng, nếu thực sự được sủng ái, thì sao trước đến giờ, vẫn chỉ là một Quý nhân?

Mất đã mờ, còn hoang tưởng, đây là đại họa diệt nhà!

“Nếu đã như thế, ngươi đi dương quan đạo của ngươi, chúng ta đi cầu độc mộc của chúng ta*!” Vương Quý nhân mắng: “Đây là leo lên được phủ Anh Quốc công rồi, thì không để cả tỷ tỷ vào trong mắt nữa!”

**: Ngươi đi đường ngươi, ta đi đường ta.*

Lời này vừa dứt, nữ quyền Vương gia lại vây quanh an ủi, Vương Diên nhìn mà bức, trong lòng loạn vô cùng.

Nàng lúc này rồi rầm không chịu nổi, chỉ nghĩ tới sau này gả đến gia tộc lớn, phải làm tròn bổn phận, để nhờ đến đại nạn của Vương gia, còn có năng lực cứu người nhà. Ở một chỗ khác, A Nguyên đã an vị trong xe ngựa, thấy Túc vương đoan trang rất hài lòng nhìn mình, liền cắn răng nói: “Phụ vương vừa lòng chưa?” Câu kết với một ông lão đến lừa gạt, suýt nữa khiến Nhóc mập chết đói mất, Phụ vương nàng thật hự!

“Đây là muốn tốt cho con.” Túc vương thăm thờ dài, thấy A Nguyên quay đầu đi không để ý tới mình, bèn chậm rãi cười nói: “Bằng không Nhị ca con mà trở về, thấy con, chẳng phải chết khiếp sao?”

“Nhị ca trở lại rồi sao?” Phụng Đường rời kinh cùng Nhị hoàng tử Trịnh vương, chắc đã hoàn thành công việc, đã quay về, A Nguyên liền rất vui mừng, nhưng mà, thấy vẻ sầu lo nhàn nhạt trong mắt Túc vương, không khỏi tò mò hỏi: “Chẳng lẽ Nhị ca có việc gì?”

Đôi mắt Túc vương chợt lóe.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Chương 67

“Cũng không có gì.” Túc vương thấy khuê nữ không tin, không khỏi cười cười xoa tóc nàng, nhẹ nhàng nói: “Chỉ có điều trong chuyến đi thấy có chút chuyện không tốt, khiến Nhị ca con khó chịu thôi.” Quan viên nơi khác, cách ra kinh đô và các vùng lân cận, thì chuyện xấu nào cũng làm không kiêng nể gì, một lần đi xa này Phụng Đường và Trịnh vương đã tận mắt chứng kiến không ít, hóa ra ngoài nơi Kinh thành phồn hoa này, còn có bao điều xấu xa và khắc nghiệt, tuy Túc vương lần lộn chốn quan trường đã lâu không thêm để ý mấy chuyện này, nhưng đối với Phụng Đường vẫn còn trẻ, thì có chút quá mức.

“Đây mới là dụng ý của Hoàng bá phụ.” Sức khỏe Phụng Khanh tuy tốt hơn trước, nhưng rốt cuộc vẫn không thể so sánh với người bình thường, bởi vậy không thể làm quan. Phụng Đường là thế tử Túc vương, sau này chỉ sợ sẽ phải gia nhập quan trường, Hoàng thượng làm như vậy, cũng là để huấn luyện sớm nhìn rõ mọi sự trong thiên hạ, còn có Trịnh vương giúp đỡ, đây là có ý muốn bồi dưỡng cho Phụng Đường.

A Nguyên vẫn cứ đau lòng, liền nhỏ giọng nói: “Phụ vương xin Hoàng bá phụ nghỉ mấy ngày đi, để Nhị ca nghỉ ngơi chút.”

“Phụ vương còn không tính đến chuyện này sao?” Thấy hai đứa huynh muội tình thâm, ánh mắt Túc vương vô cùng ôn nhu, nhưng nghĩ tới lần này trở về, biểu hiện Phụng Đường rất khác thường, tự cảm thấy không đúng chỗ nào đó.

A Nguyên chỉ biết phần khởi tính toán xem Nhị ca đem quà gì tốt về cho mình, không nhìn thấy vẻ mặt Túc vương.

Xe ngựa chạy một đường về phủ Túc vương, A Nguyên vừa nhảy xuống xe là chạy thẳng đến hậu viện, hiện tại mờ miếc không còn nữa, Công chúa điện hạ cảm thấy bản thân uyển chuyển nhẹ nhàng như con bướm vậy, vênh vào hét to chạy vọt vào đại phòng của Túc vương phi, liền thấy bên trong, Phụng Đường vẻ mặt bất đắc dĩ đang bị Túc vương phi ôm vào ngực, còn lau lau nước mắt cho mẫu thân đại nhân vẫn khóc lóc không ngừng của mình, mắt thấy A Nguyên tiến vào, đầu tiên là sùng sốt, còn có chút phản ứng không kịp tiểu nha đầu xinh đẹp này là ai, một lát sau, bèn tươi cười, vẫy tay với A Nguyên nói: “Muội muội lại đây.” Chỉ kéo A Nguyên đến trước mặt, véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một phen, chỉ mỉm cười hỏi: “Mỡ của muội đâu?”

“Đều là chuyện xưa rồi.” A Nguyên phiền muộn thở dài, sờ mặt Phụng Đường thở dài nói: “Huynh muội chúng ta nên cùng đồng cam cộng khổ.” Nói xong, liền rung đùi đắc ý lắc lư trước mặt Nhị ca, vô cùng tích cực diễn tả hình ảnh muội muội thương nhớ huynh trưởng đến ăn không ngon ngủ không yên.

Phụng Đường thật đã phải chịu khổ, mặt gầy ốm không ít, nhưng vẫn tuân mỹ kính người. Lúc này A Nguyên pha trò, thì cười rộ lên, cả căn phòng sáng rọi cũng bị nụ cười của hắn áp đảo, chỉ lắc đầu cười nói: “Ta tin rồi, được chưa?” Xưa nay hắn khôn khéo, luôn nhạy bén, rất ít khi có thời điểm ôn hòa như vậy, làm A Nguyên nhìn vẻ tuân túc của hắn liền chui vào lòng hắn.

“A Đường xác thật đã chịu khổ rồi, nẫu thân bồi bổ A Đường nhiều nhiều chút.” Túc vương phi không dễ mới ngừng khóc trong tiếng khuyên nhủ của hai huynh muội này, thì thấy Phụng Khanh tiến vào cùng với Phụng Ngọc, Phụng Khuyết, nhẹ nhàng nói.

Phụng Đường nhìn về phía Phụng Khanh, nét phức tạp hiện lên nhãn nhạ trong đôi mắt, nhưng bắt gặp ánh mắt ôn nhuận của Phụng Khanh, thì nhắm mắt lại, rồi đứng dậy nghiêng đón, thấp giọng nói: “Đệ về rồi.”

Từ khi còn nhỏ, tình cảm của Phụng Đường và Phụng Khanh đã cực kỳ tốt, thậm chí vì Phụng Khanh ốm yếu, Phụng Đường còn càng giống như huynh trưởng mà chăm sóc ca ca, tận tâm đến mức đó, Phụng Ngọc Phụng Khuyết đều không chiếm được từ Nhị ca, nhưng mà A Nguyên lại cảm thấy, trong nháy mắt nhìn thấy Phụng Khanh kia, Nhị ca nàng tựa như ngừng thở một chút, tuy rằng lúc này thoát nhìn không có gì khác thường, nhưng vẫn khiến A Nguyên nghi ngờ. Chỉ có điều giây phút này nhìn đôi thiếu niên tỏa sáng như mặt trời này đứng chung một chỗ, huynh đệ tình thâm, nàng tự cảm thấy mình đã suy nghĩ nhiều rồi, bèn ghé vào bên người Túc vương phi ngắm nhìn bốn huynh trưởng đứng tùm lại với nhau, cùng nghe Phụng Đường kể lại kiến thức đã được trải nghiệm bên ngoài.

Vì có mẫu thân ở đây, Phụng Đường cũng không nhắc tới những chuyện khiến người buồn bực kia, chỉ kể chút chuyện kỳ lạ ven đường con phố cho cả nhà nghe, dứt lời, thần thái chói lóa mang theo chút buồn khô, thấy Phụng Khanh ngồi bên mỉm cười đưa chén trà cho hắn, cũng thuận tay nhận lấy, khiến A Nguyên một bên nhìn kỹ cảnh này, bên nhận định là do Nhị ca rời nhà lâu quá, nên có chút không quen, hiện tại đã tìm lại được cảm giác trước đây, quả nhiên không còn ngăn cách nữa.

Phụng Khanh cũng nghĩ như thế.

Phụng Đường đối với hắn có chút không được tự nhiên, đến A Nguyên cũng nhìn ra được, càng không nói đến Phụng Khanh tâm tư nhạy bén, chỉ là thấy lúc sau Phụng Đường lại bình thường, hắn cũng thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Với bọn đệ đệ đang ở độ tuổi ngốc nghếch đó, thật ra phải nịnh hót cẩn thận chút.

Phụng Đường không biết đại ca nhà mình đã phân tích mình một phen, lúc này chỉ bảo gãi sai vật ra ngoài, nâng hơn mười chiếc rương lớn bằng gỗ lim mạ vàng nặng trĩu vào, sau khi phân phó để xuống mặt đất, rồi mới cười nói với Túc vương phi và A Nguyên: “Đây là chút đồ thú vị ở bên ngoài, để cho mẫu thân và muội muội giải buồn.” Thấy đệ đệ muội muội lập tức trầm trồ tiến tới mở các rương ra, thì có chút bất đắc dĩ mà nói với Phụng Khanh: “Quả thực không chút lễ nghi gì cả.”

“Người một nhà, để ý làm chi?” Phụng Khanh chỉ ôn hòa cười, không để bụng.

Ánh mắt Phụng Đường dừng trên khuôn mặt vạm vỡ phong khinh* của Phụng Khanh, tận sâu trong đáy mắt hiện lên một tia sóng ngầm, rồi lại yên tĩnh, chỉ làm như không có việc gì nói: “Đúng vậy, chúng ta vốn là người một nhà.”

“Nhị ca có để phần cho biểu tỷ?” A Nguyên bé xíu, mà thấy tâm tư Phụng Ngọc Phụng Khuyết đặt hết vào mấy thứ trong rương, bèn bá chiếm một cái gương to dùng, giao hoạt hỏi.

“Đương nhiên.” Để lại chút đồ tốt cho vợ tương lai, Phụng Đường chẳng chút đồ mặt trả lời, rồi chậm rì rì nói: “Những đồ này đều là của mẫu thân và muội.” Nhìn nhóc con cười ha ha lên, chạy tới lần lộn trong đồng tơ lụa Vân Hà sang quý tươi mát ở trong chiếc rương chỗ kia, không khỏi nhăn nhó nhăn: “Trâu nhai mẫu đơn*, đúng là trâu nhai mẫu đơn!” Những mảnh tơ lụa này, là tơ lụa thượng đẳng Giang Nam, đến trong cung cũng không có được màu sắc đa dạng như thế này, nữ nhi bình thường có được một tấm, không giấu dáy hòm thì cũng cất kỹ, vậy mà muội muội nhà mình lần lộn bên trên.

“Muội muội được vui vẻ là nhờ tâm ý của đệ.” Phụng Khanh đứng bên cười trấn an đệ đệ bị tức giận đến trợn mắt, lát sau, liền vỗ tay vỗ vù nói: “Lăn tiếp một vòng nữa đi!”

Con nhóc nghịch ngợm tuyệt đối nghe lời ca ca nỗ lực lần lộn tiếp.

Phượng Đường mặt không biểu cảm nhìn con bé nghịch như quý này, chậm rãi đứng dậy.

Nhóc con đột nhiên bắt động, nằm bò trên rương, nhìn lé cử động của Nhị ca.

Thiếu niên tuổi mười sáu đưa tay áo, bước chân đến gần cái rương.

Phượng Ngọc Phượng Khuyết la lên một tiếng ngăn ở phía trước rương, miệng kêu to: “Đừng để ý đến bọn ta, muội muội chạy mau!” Một câu anh hùng như vậy, hai vị này đã muốn nói từ lâu rồi.

Nhóc con đã kêu oai oái nhảy từ trên rương xuống, ôm đầu bỏ nhào trốn sau lưng Túc vương phi.

Phượng Khanh cười đến run rẩy cả người, chỉ bụng mặt cười dài trên mặt bàn, nhìn thấy Phượng Đường lại ưu nhã quay về chỗ ngồi bên cạnh mình, thì thờ hồn hèn cười: “Đừng khi dễ muội muội.”

“Hư quá!” A Nguyên bị Nhị ca lừa, nhô đầu từ sau lưng Túc vương phi ra, lồng ngực cảm phẫn, cùng mẫu thân chỉ trích hành vi sai lầm này của Nhị ca.

Túc vương đứng dựa vào cửa, nhìn cả phòng thoải mái như vậy, mắt sáng ngời lên.

“Nếu đã quay lại, ngày mai hãy đến thỉnh an Hoàng bá phụ con.” Đi tới bên cạnh thê tử, xách nhóc con phá phách ở sau ra ngoài, thấy hai tiểu nhi từ lập tức chạy tới ôm lấy muội muội, Túc vương mỉm cười nói: “Mấy hôm trước, Hoàng huynh nói con làm không tòi, còn muốn thưởng cho con.” Thấy Phượng Đường cười cười, ông liền vuốt cằm nói: “Ta nói với Hoàng bá phụ con, thưởng cái gì, cũng không bằng thưởng một cô vợ phải không? Đến lúc con nên thành thân rồi.”

“Cưới vợ thôi! Hú hú!” Ba oát con ở dưới bắt đầu làm ầm ĩ.

Dù rất cẩn thận, nhưng tuổi tác Phượng Đường không lớn lắm, lúc này mặt liền đỏ lên, nhưng không thốt ra được câu “Nhị tử tuổi còn nhỏ”, đành phải đứng dậy nhỏ giọng nói: “Đều do Phụ vương làm chủ.” Nói xong, liền lộ ra vẻ thiếu niên ngược nòng, hiển nhiên thực vừa lòng với chuyện cưới vợ này.

Thấy nhi tử như vậy, Túc vương giấu đi đôi mắt có chút nghiến cú tìm tòi, chỉ ôn tồn nói: “Nếu đã như thế, con cũng nên đi nói chuyện với cậu con một chút, đừng để người ta nghĩ nhà mình thất lễ.” Nhưng rồi nghĩ tới Phượng Đường nhỏ tuổi hơn Phượng Minh, lại cười tí tý, Phượng Minh cười muội muội Tề Thiện, Túc vương liền xoa xoa đầu cảm thấy thật gian nan.

Về mặt Phượng Đường ngập tràn vui mừng, thấy đệ đệ muội muội lại hô to gọi nhỏ bò đến chỗ rương, cũng không giáo huấn gì cả, chỉ nhỏ giọng nói chuyện với Phượng Khanh ngồi bên, coi như mình không phát hiện ra.

Cuối cùng, Công chúa điện hạ đánh bại hai huynh trưởng, cảm thấy rất mỹ mãn mà kéo hơn phân nửa chỗ rương về phòng, vuốt đồng vải dệt tơ lụa còn tinh tế hơn da em bé, còn có trang sức đá quý này, thì cười đến chảy nước miếng.

Ngày hôm sau, Phượng Đường tiến cung, A Nguyên liền chuẩn bị chút đồ, lấy đi một bức họa cổ từ tay Túc vương làm cha nàng đau lòng đến chảy cả nước mắt, làm lễ vật dâng cho lão sư, đến khi lễ vật đã đầy đủ, liền đưa bá thiếp đến quý phủ Trịnh các lão, ý ba ngày sau chính thức nhập môn, chợt nghe bên ngoài có vài giọng nữ nhi truyền tới, lộ đầu ra, thấy là vài vị biểu tỷ đến đây, liền cười đi ra ngoài, rất ngoan ngoãn nói: “Mới muốn đi chúc mừng các biểu tỷ, vậy mà các tỷ đã đến đây rồi, đúng là tâm linh tương thông nha.”

“Ba hoa.” Phượng Đường hay tin, một đêm cũng không chờ nổi, nửa đêm trèo tường muốn đi quý phủ Anh Quốc công bàn chuyện thành thân với Tề Nhã, tuy rằng mới bò lên đầu tường, đã bị Anh Quốc công thân thủ nhay bẻ đánh cho ngã xuống dưới, nhưng vẫn cho “trình bày”, lúc này Tề Nhã nhớ tới hôm qua tên tiểu tử Phượng Đường bị Anh Quốc công đánh cho kêu cha gọi mẹ, còn có ông lão nhảy nhót trầm trồ cổ vũ như chỉ sợ thiên hạ không loạn, mặt liền đỏ lên, cảm khan tay điểm điểm vào cái trán nhỏ của A Nguyên.

“Gây rồi.” Tề Thiện nhìn nhìn A Nguyên, che miệng cười.

A Nguyên bắt đầu đi nhìn về mặt chế nhạo của hai biểu tỷ, rồi nhìn Tề Thiện, liền cảm thấy thật bi thương.

Tứ hoàng huynh nàng thực sự ỷ vào có vợ, đang muốn trở mình trước nàng và Ngũ Công chúa đây.

“Chẳng lẽ biểu tỷ muốn xả giận thay Tứ hoàng huynh?” A Nguyên liền buồn bực mà nói: “A Nguyên mới là người trong lòng của biểu tỷ chứ!” Dứt lời, bèn nhảy nhót lấy lòng như khi con bên người hai biểu tỷ xinh đẹp nói: “Bằng không, về sau biểu tỷ sẽ hối hận đó nha.”

“Làm sao có người không thích A Nguyên được?” Tường Như Vân đứng bên nhìn thấy thú vị, chỉ cười cười, rồi lôi kéo A Nguyên tới chỗ Túc vương phi, trò chuyện nửa ngày với Túc vương phi, rồi mới đi ra, thấy A Nguyên có vẻ muốn nói lại thôi, bèn mỉm cười hỏi: “Có gì muốn hỏi muội cứ nói đi.”

“Chuyện của cô nương Vương gia.” A Nguyên cũng không khách khí, tới ngồi xuống chỗ các biểu tỷ, nghĩ mấy hoàng huynh còn chưa được hưởng thụ trái ô mai phải ấp, Công chúa điện hạ sẽ hưởng thụ trước, nhóc con này cũng không sợ đám huynh trưởng biết được sẽ đánh mông nàng, hai móng vuốt nhỏ không thành thật ôm hông tỷ tỷ, cười xấu xa: “Quả là một ngày hạnh phúc.” Các hoàng huynh chưa đánh nàng, nhưng bị một đập vào đầu từ cây quạt của Tề Thiện, lúc này mới thành thật, chỉ tò mò hỏi: “Cậu tư sao lại đáp ứng nhà nàng ta?”

“Mợ tư thương biểu đệ, mới đồng ý.” Tường Như Vân vừa rót trà cho bọn tỷ muội, vừa nhẹ nhàng nói: “Cô nương Vương gia xinh đẹp ôn nhu, vô cùng hiền lành, biểu đệ thật sự thích, quý gồi trước mặt phu thê Cậu tư nói không phải nàng không cưới, nhìn đáng về đó đúng là thật lòng, huống hồ mợ

tư đã nhìn qua cô nương Vương gia, trừ việc người trong nhà đầu có vẻ hơi bị hỏng, nhưng thật ra lại là một cô nương hiểu chuyện, nào có chuyện sẽ cự tuyệt chứ?” Nàng lại thở dài: “Nhưng đúng là cậu tư có chút không vui, có điều cũng không thể tỏ mặt mà bức tử biểu đệ, nên cũng để mặc như vậy.”

“Nhưng mà, ta thấy Tứ thúc có chút kỳ lạ, vậy mà lại không ra sức ngăn cản.” Nghĩ đến đường đệ quỳ gối trước mặt Tứ thúc nhà mình, kiên trì ngửa mặt, thì mặt Tứ thúc có vẻ phức tạp, Tề Nhã liền nhỏ giọng nói: “Vương gia này đúng thật là có chút bủn xỉn, tuy rằng nhà chúng ta ngỗ lòi cưới vợ, cũng không coi trọng gì lắm, chỉ là lúc trước trao đổi canh thiếp, Tứ hãm tặng rất nhiều trang sức vải vóc cho cô nương Vương gia, lúc sau, hạ nhân quý phủ đến cả một cái bao tiền thưởng cũng không được.” Tuy rằng đã chia nhà, nhưng mà phủ đệ Tứ lão gia Tề Tuyên ở ngay cách vách phủ Anh Quốc công, trong phủ bên kia đã xảy ra những chuyện gì, chỉ bằng một hạ nhân nói thì cả nhà cũng đều biết.

“Thanh cao thật.” A Nguyên liền cười lạnh nói.

“Không chỉ là chuyện bao tiền thưởng.” Tề Thiện nhân nhặt mớ lời: “Chỉ sợ sau này nàng ấy gả vào, sẽ có chút khó khăn.” Nhà phú quý, nặng nhất là về quy củ, Vương gia bủn xỉn một bao tiền thưởng là chuyện nhỏ, nhưng lại khiến hạ nhân Tề gia sinh khinh thường vị thiếu nãi nãi gắp vào cửa này. Vốn đức hạnh không tốt, lại còn dùng thủ đoạn để vào cửa, không có cách nào lập uy với hạ nhân, đến khi tiến vào cửa lớn sẽ không dễ dàng chút nào, nhưng mà nghĩ đến rốt cuộc vẫn là hôn sự của nhà không cùng nhánh, Tề Thiện tuy để ý, cũng không để tâm, chỉ chậm rãi chuyển đề tài, thấp giọng nói: “Có người Dương gia tìm tới cửa, muốn ta làm chủ thay nàng ta.”

“Dương gia không phải rời kinh rồi sao?” A Nguyên kinh ngạc, vội vàng hỏi.

“Chỉ là có người vẫn luyện tiết biểu ca.” Tề Thiện cười cười, nhớ tới dáng vẻ nữ nhi nhu mì đáng yêu đủ vẻ thê lương quỳ gối trước mặt cầu nàng thành toàn, liền chậm rãi nói: “Thật là một cô nương thông minh.” Biết Phụng Minh sẽ tiến vào gặp nàng, liền nhanh nhẹn tự mình quỳ rạp trên mặt đất, ngược lại giống như nàng đang bắt nạt ả, nghĩ nghĩ tới cảnh đó, Tề Thiện cười nói: “Xác thật còn hơn cả ta.” Đầu gối mềm như vậy, nhưng xương cũng thật sự cứng hơn nàng nhiều.

“Thiếu nam nhân đứng không!” A Nguyên đột nhiên ném vỡ cái chén trên bàn, cười lạnh nói: “Thà cho cả nhà ả ta một con đường sống, mặt đây là không biết xấu hổ sao?!”

“Cũng thật đáng thương.” Tề Thiện rũ mắt, nói là đáng thương, nhưng ngữ khí bình tĩnh lãnh đạm, sờ sờ đầu A Nguyên, cười rồi nói: “Vứt lại nhà cửa, đến ông bà cha mẹ cũng bỏ lại, bản thân lẻ loi một mình lưu lại trong kinh, đáng thương biết bao.” Hoàng thượng lệnh Dương gia rời kinh, đây là ý cút đi, không nghĩ tới Dương gia không muốn rời đầu răng chẵn dăm hé mà thu thập đồ đạc lẫn đi, vậy mà cô nương tốt của Dương gia không nguyên ý cứ như vậy rời xa biểu ca, khóc lóc giữ lại hai nha đầu, đây mới là một chiêu cuối cùng của Dương gia.

Đã không có người thân, biểu ca chính là thân nhất, Phụng Minh dù lạnh lùng, cũng không thể nhìn biểu muội ruột thịt bơ vơ không không nơi nương tựa phải không?

“Người đâu rồi?” Tương Như Vân cũng không biết có chuyện như vậy, vội vàng hỏi.

Tề Nhã tâm tính ôn nhu, cũng có chút bất an mà nhìn muội muội vẫn đang thản nhiên.

“Tứ hoàng huynh nói thế nào?” Quỳ xuống trước mặt Phụng Minh, cô nương này cũng quá mờ mịt, nói thế nào A Nguyên đều không thể để lại tai họa như vậy được.

“Chàng ấy nói, nếu muốn quỳ thì ra đường mà quỳ, nhiều người vậy mới đẹp.” Nhớ tới vẻ mặt căm tức của Phụng Minh, Tề Thiện buồn cười, đôi mắt có chút lãnh đạm nổi lên gọn sóng.

“Có điều xử trí như vậy không tốt lắm.” Tương Như Vân thấp giọng nói: “Nếu không phải biểu muội Thành vương, nên lời xuống đánh chết.”

“Hiện tại cô nương này đang ở đâu?” A Nguyên liền vuốt cằm hỏi.

“Vẫn tự mình trụ lại trong nhà Dương gia.” Tề Thiện bèn mỉm cười nói: “Hôm nay Tứ hoàng huynh muội nói muốn đưa ta đi xem chút, muội có muốn đi cùng không?”

“Lớn như này rồi ta còn chưa gặp qua loại không biết xấu hổ như thế đâu.” A Nguyên vỗ bàn nói: “Sao lại không đi? Chúng ta cùng đi!” Đang nói, liền thấy từ phía xa, Phụng Minh tươi cười tiến lại chỗ này, tuy rằng biết thường quyền gặp mặt trước khi thành thân là không quy củ lắm, nhưng A Nguyên cũng không nói gì, chỉ đứng dậy, nở nụ cười nói: “Gió xuân đầy mặt Tứ hoàng huynh kia, có chuyện tốt gì sao?”

“Ta thu xếp cho biểu muội một nhân duyên tốt, chúng ta cùng nhau qua đi.” Dưới đôi mắt nhỏ bén nhọn của đường muội, Phụng Minh run lên có chút khiếp đảm nhỏ giọng nói với Tề Thiện.

“Đều nhờ Vương gia làm chủ.” Tề Thiện khó có được lúc nhu thuận.

“Không không không, từ bỏ mấy chuyện dơ bẩn này nọ, những cái khác ta đều nghe nàng.” Phụng Minh liền cười hắc hắc, lại là dáng vẻ thoải mái sáng khoái, thấy hân như thế, Tề Thiện chỉ nhún nhún vai, rồi đi theo Phụng Minh, chào Túc vương phi và mấy tỷ muội, liền cùng lên xe ngựa với Phụng Minh, một đường đi tới một tòa nhà lớn. Vừa mới vào tòa nhà này, Phụng Minh vừa nhảy xuống xe, A Nguyên liền nghe thấy có nha đầu kích động hô to: “Vương gia đến gặp cô nương!” Lời vừa dứt, thì một cô nương dịu dàng đáng người tình tế chạy ra, cô nương này thấy Phụng Minh, hai mắt liền đỏ lên, bi thương kêu: “Biểu ca!”

Phụng Minh mất diếc tai ngo, chỉ đỡ Tề Thiện và A Nguyên xuống xe, rồi mới quay người lại, có chút lãnh đạm nói: “Ta mang theo Vương phi đến đây.”

“Biểu tẩu.” Cô nương này từ đầu đến chân đều là đáng về bi ai, vuốt ngực mình, gọi Tề Thiện một tiếng, rồi lại lui lui về sau, giống như Tề Thiện làm gì nàng ta.

“Biểu tỳ ta còn chưa có gả đâu, ngươi gọi bậy cái gì đó!” Phụng Minh không tiện động tay, A Nguyên ân cần đỡ hai biểu tỳ tiến tới, không cần nha đầu bà tử, thấy một màn như vậy, liền nhớ tới diễn xuất tiểu bạch hoa*, nhưng quả là tận mắt chứng kiến vẫn ghê tởm hơn, liền thực không khách khí kinh thường cô nương này một câu.

Tiểu bạch hoa: Bánh bèo.

“Sao lại không được gọi?” Phụng Minh nghe thấy lời A Nguyên, cảm thấy thật nguy hiểm, tức khắc gạt mình một cái.

Biểu muội mà động một cái, không chừng đến vợ cũng không còn a!

“Tứ hoàng huynh thông minh như vậy cơ mà.” Thấy nữ nhi Dương gia phía đối diện đang dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn mình, A Nguyên nghịch ngón tay, chậm rãi nói: “Nếu ta là ngươi, thì đừng nhìn ta như thế, bằng không, phải trị ngươi tội coi rẻ hoàng tộc!” Nàng liếc mắt, cười lạnh nói: “Là thứ gì, mà cha mẹ ngươi phụng chỉ rồi kinh, ngươi lại không muốn, đây là có bất mãn với ý chỉ Hoàng bá phụ sao?” Thấy mặt nữ nhi kia thoáng cái trắng bệch, A Nguyên liền tiếp tục nói: “Bỏ cả gia đình, ngươi hy sinh cũng lớn thật đấy, chỉ là...”

“Biểu ca?” Nữ nhi này có chút không nhịn được, đôi mắt ngập lệ nhìn về phía Phụng Minh xin giúp đỡ.

“Đến cả cha mẹ ruột ngươi cũng không cần, ai dám lấy cô nương như ngươi? Có khi nào...” với người thân, A Nguyên đáng yêu ngoan ngoãn, với địch nhân, A Nguyên cũng có thể tàn nhẫn, coi như không phát hiện đáng về nữ nhi kia, tiếp tục nói: “Đến cả phụ quân, con trai con gái ngươi cũng không cần, đi tìm vinh hoa phú quý lớn hơn nữa không?”

“Đây là Vinh Thọ Công chúa Hoàng muội ta, ngươi không muốn nghe, cũng phải nghe.” Lúc này, Phụng Minh mặt vô cảm nói.

Nhà ngoại của Vinh Thọ Công chúa là phủ Anh Quốc công, như này rõ ràng là ra mặt thay Tề Thiện. Thấy người kia đáng về lãnh đạm, giống như một khối băng vậy, chỉ thân nhiên đứng sau mọi người, không cần nói gì, cũng có nhiều hậu duệ quý tộc ra mặt vì nàng ta như thế, cô nương Dương gia này cảm thấy oán hận không chịu nổi, đột nhiên quỳ gối trước mặt A Nguyên, mắt lệ nhòa dập nói: “Ta biết công chúa tỳ muội tình thâm, chỉ là ta, ta thật lòng với biểu ca. Không cầu làm thê tử...”

“Ngươi cũng dám nói làm thê tử?” A Nguyên cười lạnh ngắt lời nàng ta, chậm rãi nói: “Ngươi thật sự cho rằng ta không rõ sao? Ngươi quỳ gối trước mặt ta, không chừng trong lòng đã mắng ta thành cái dạng gì rồi.”

“Ta không dám...”

“Mấy ngày sau trong kinh, chỉ sợ sẽ có tin đồn Vinh Thọ Công chúa ngang ngược bắt cô nương đáng thương quỳ gối, đúng không?” A Nguyên không khách khí mà nói: “Cũng để cho Tứ hoàng huynh ta nhìn thấy, ta khi dễ ngươi như thế nào, trong lòng sẽ sinh ra khúc mắc với ta.” Nàng tầm tặc tòng miệng: “Tâm tư thật không ít nha, chỉ có điều...” nàng cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói: “Ngang ngược gì gì đó, Bôn cung chẳng sợ! Tùy ngươi muốn nói gì thì nói! Chỉ là, hôm nay đóng chặt hết cửa nhà ngươi, ta nghĩ cái danh này, sẽ không truyền ra được.” Nàng cười tủm tỉm với nữ nhi ngẩng đầu kinh hãi kia nói: “Muốn quỳ nói chuyện với ta, vậy quỳ cho tốt.”

Nữ nhi này không nghĩ đến còn có một Công chúa như vậy, chỉ ngờ ngạc mà nhìn A Nguyên, phản ứng không kịp.

“Mấy vị tội gì mà phải hùng hổ dọa người ở đây!” Vào lúc này, ở hậu viện tòa nhà, có hai thiếu niên và một thiếu nữ đi ra, ánh mắt nhìn về phía này, còn mang vài phần chán ghét.

“Hậu duệ Hoàng gia thì làm sao? Chẳng lẽ không cần để ý đến Vương pháp?!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Chương 68

“À ha, còn có bạn tốt cơ à?” A Nguyên liền cười lạnh một tiếng, ngạo mạn nói: “Ngươi là cái thứ gì, dám cao giọng trước mặt bôn cung?! Cút nhanh đi, bằng không, đừng trách Bôn cung không khách khí.” Dứt lời, liền quay sang lạnh lùng nói với cô nương Dương gia kia: “Tiện nhân! Đừng cho rằng đồng người thì Bôn cung không dám trị ngươi! Đã thế cho các ngươi biết, thế nào là vương pháp?!”

Nói đến từ “vương pháp”, ánh mắt của nàng, nhìn chằm chọc về phía ba người kia.

“Cho dù là Công chúa, cũng không thể khinh thường người khác như vậy!” Thiếu nữ đứng giữa, váy dài trắng thanh nhã thướt tha, cả người mang phong độ trí thức, chỉ là lúc này lòng đầy căm phẫn mà nhìn A Nguyên, thấy nàng còn nhỏ, mà miệng lại độc ác như thế, liền oán hận nói: “Dương tỳ tỳ chỉ là

thích một người mà thôi, dựa vào cái gì mà phải chịu sự chỉ trích của các người?” Thấy nữ nhi kia khóc đến ngã khụy xuống đất, thiếu nữ vội vàng tới đỡ, mắt phẫn nộ nhìn A Nguyên nói: “Tỷ tỷ không phải đau khổ, chúng ta không chấp nằng ta!”

“Hỗn lão!” Mấy đại cung nữ đứng sau A Nguyên đều đồng loạt quát lớn, Phụng Minh cũng không vui vẻ gì, tiến tới chỉ vào thiếu nữ kia lạnh lùng nói: “Nha đầu không biết chừng mực này ở đâu ra, dám nói với Hoàng muội ta những lời như vậy, quả thực nên vả miệng!” Hấn vốn là Hoàng tử, bình thường hay nhường nhịn đủ phần với A Nguyên và Ngũ Công chúa, bởi vì mình là huynh trưởng cùng chung huyết thống, nguyên ý che chở muội muội, nhưng không phải đối với nữ nhi nào cũng hòa nhã như vậy, lúc này thấy thiếu nữ mặt đã trắng bệch, cũng không muốn A Nguyên xuất đầu lộ diện thay hấn nữa, bèn chỉ tay vào nữ nhi Dương gia kia lạnh nhạt nói: “Người thích ta, thì ta phải thích người sao?”

“Sao người có thể nói như vậy?!” Thiếu nữ kia phẫn nộ nói.

“Còn nói với Bôn vương một câu như thế nữa, thì chờ vào Đại Lý tự đi!” Ánh mắt Phụng Minh lạnh băng, nhìn thiếu nữ kia kinh ngạc không thôi, thì chỉ lạnh lùng quay ra nói với biểu muội kia của mình: “Ngay từ đầu, ta đã nói rồi, trừ Chính phi, ta sẽ không có nữ nhân nào khác, điều này, Bôn vương tưởng người đã hiểu.” Thấy nàng ta co rúm lại, Phụng Minh hít một hơi thở nói: “Vậy mà, dù đã nói rõ ràng, người còn dám đến quỳ trước mặt Vương phi ta, đây là có ý đồ gì, ta biết rõ quá rồi.” Nữ nhân nhà ai, đều sẽ đề phòng cái loại sinh vật “biểu muội” của phu quân này, quỳ dưới chân như vậy, nói dễ nghe, thì Tề Thiện sẽ sinh lòng nghi ngờ người trong lòng hấn đến tận cùng là ai. Nói khó nghe, thân là đích nữ nhà quyền quý đứng đầu kinh thành, Tề Thiện không muốn dây dưa với Phụng Minh, giận dữ cự hờn, cũng không phải là không có khả năng.

“Trước kia, chàng và ta đã cùng nhau hứa hẹn. Từ nay về sau, mặc kệ người khác nói những gì, chỉ cần chàng nói không phải, ta đều tin chàng.” Giọng nói có chút lãnh đạm của Tề Thiện truyền tới từ phía sau Phụng Minh, hấn quay đầu lại, thấy trong cả thấy những nữ nhi như hoa, hấn thích người này nhất, chỉ cần hơi mỉm cười với hấn, đã khiến Phụng Minh muốn rơi lệ.

Hấn thích nàng, tin tưởng hấn như vậy, đây là chuyện hạnh phúc tới cỡ nào.

“Người dùng chút tình cảm huynh muội trước kia đến ép buộc ta.” Phụng Minh cười với Tề Thiện, quay đầu lại chậm rãi nói với biểu muội: “Nể tình cảm với mẫu phi ta lúc trước, ta quan tâm Dương gia rất nhiều, nhưng lại khiến các người tính kế ta.” Hấn cười một tiếng, mặt lộ vẻ phiền chán nói: “Nếu biểu muội nhớ người nhà đến vậy, cậu mợ còn nói muốn ta làm chủ cho hôn sự của người nữa kia.” Hấn chỉ chỉ ra bên ngoài, cười cười, nhẹ giọng nói: “Ta thay người chọn một hôn sự tốt, người tự mình sống cho tốt đi.”

“Dựa vào cái gì người có thể làm chủ!” Thiếu nữ đứng bên không nhịn được lại cất giọng the thé nói, hai gã thiếu niên bên cạnh, một tên lớn hơn lộ ra vẻ oán giận giống thế, còn có một nam hài xinh đẹp khoảng bảy tám tuổi, chỉ tò mò mà nhìn A Nguyên đang chán nản ngược lên nhìn trời, cả đôi mắt đều là nét tò mò.

“Đây đã là lần thứ hai người hỗn hào với Bôn vương.” Trong lòng Phụng Minh không có chút nào thân thiện với nữ nhi, hoặc có thể nói nữ nhi hấn muốn thân thiện không nhiều lắm, lúc này liền không kiên nhẫn, nghiêng đầu liếc nhìn A Nguyên một cái, A Nguyên vung tay lên, lập tức có mấy đại cung nữ tiến tới, một tay đè lại thiếu nữ vẫn giãy giụa kia, lôi sang một bên. Thấy thiếu nữ kia chống cự không ngừng, miệng thét chói tai, A Nguyên chậm rãi nói: “Người còn gào to nữa, thì tiếp theo sẽ là thị vệ!” Vì thanh danh trong sạch của thiếu nữ này, A Nguyên mới kêu cung nữ giữ nàng ta lại, bằng không, có ý xấu hơn, thì đã kêu bọn thị vệ cứ đầu gối mà đánh, thiếu nữ này còn có thể gả đi nơi nào nữa?

“Muội muội” Thiếu niên lớn hơn sợ ngây người, không thể tưởng được, trong nháy mắt Thành vương còn dám trở mặt.

“Đa tạ Công chúa giữ gìn thay đường tỷ ta.” Đứa bé hơn kia lại rất thông minh, thấy là cung nữ, thì thở phào nhẹ nhõm một hơi, còn chấp tay với A Nguyên khiến nàng kinh ngạc, rồi lùi kéo góc áo thiếu niên bên cạnh thấp giọng nói: “Nhị ca, cũng chỉ mới gặp có vài lần thôi, còn là việc nhà người ta, chúng ta hà tất xen vào.” Thấy đường huynh nhà mình khiếp sợ nhìn qua, nam hài này liền thi lễ với Phụng Minh, áy náy mà nói: “Là chúng ta thất lễ, việc ở đây, ba huynh muội chúng ta chỉ để trong lòng, tất nhiên sẽ không nói với người khác.”

“Hậu duệ Hoàng gia thì có thể khi dễ người sao?!” Hấn vừa dứt lời, sắc mặt Phụng Minh vốn đã hòa hoãn, mà thiếu niên kia lại chỉ thẳng vào hấn nói: “Tằng tổ phụ* uy danh thế nào, mà người lại bại hoại đến mức khom lưng uốn gối như thế! Khí phách của người đâu?!” Tiếp tục chỉ vào Phụng Minh nói: “Người ức hiếp một nữ nhi như vậy, chẳng mấy chốc nữa, tằng tổ phụ ta chắc chắn sẽ buộc tội người!”

Tằng tổ phụ: Ông cố nội. (Mình cứ tưởng cha của ông nội thì miền Bắc mình phải gọi là cụ chứ nhỉ?)

Người vậy mà chỉ một câu đã có thể đơn giản thay tằng tổ phụ người kết thù với hai đại địch!

Lời thiếu niên vừa nói ra, nam hài liền thấy sắc mặt Thành vương, A Nguyên và mấy nữ nhi kia đều thay đổi, tức khắc phát hiện thế này là kết thù rồi, vội vàng kéo lại tay đường huynh ngu xuẩn còn đang muốn bảo vệ khí phách này, lạnh lùng nói: “Nhị ca cảm miệng!”

“Tằng tổ phụ của người là ai?”

“Ông có ta hiện giờ là đại học sĩ nội các, người đời đều xưng một tiếng Trịnh các lão.” Thiếu niên kia hiển nhiên thập phần đắc ý đối với gia thế nhà mình, cũng mặc kệ đường đệ ngăn cản, ngửa đầu khoe xuất thân một chút.

Trước mắt A Nguyên liền hiện lên một khuôn mặt già nua đen như mực, khóe mắt giật giật một chút, lại nghiêm túc mà nhìn mặt hai gã thiếu niên tuấn tú này, thật sự cảm thấy chẳng giống chút nào, vuốt vuốt cằm hồi lâu, không khỏi nhũn mày hỏi: “Các người lấy danh Trịnh các lão ra đắc tội Hoàng tộc, ông cố người biết không?” Quả thực đúng là gia môn bất hạnh nha, A Nguyên cảm thấy chỉ cần để tiểu tử này dạo khắp kinh thành khoảng mười, hai mươi năm gì đó, Trịnh các lão có thể kết thù với khắp thiên hạ.

Thật là vô tội.

Nhưng mà nghe nói năm xưa Trịnh các lão bị bốn cột giáng chức mà mặt xám mày tro, lúc xuất kinh thương con trai con gái nên chỉ dẫn theo vợ trước, để lại con cái trong nhà không có cơ hội quán giáo, hiện giờ mấy nhĩ tử không nên người cũng không phải chỉ là đồn đại.

“Ông cố làm người chính trực, khinh thường nhất mấy người nhà giàu ăn chơi trác táng các người!” Thiếu niên kia tiếp tục kéo theo hận thù, một câu này, chính là kết thù với toàn bộ con cháu thế gia trong kinh.

“Nhị ca nói bậy gì đó! Ông cố đã bao giờ nói như thế đâu!” Trong nháy mắt nam hài nghe thấy Nhị ca nhà mình dám nói ra lời này, quát lớn một tiếng, vội vã thi lễ với Phụng Minh, mặt biến sắc nói: “Điện hạ bớt giận, đường huynh ta mới vào kinh được mấy ngày, vẫn chưa học được các nói chuyện.”

“Thế mới có thể nói lời thật lòng không phải sao?” Phụng Minh âm u nói.

“Ngu xuẩn.” A Nguyên cười lạnh một tiếng.

“Không phải...” mở hôi trên mặt nam hài này nhỏ từng giọt, hần chỉ miễn cưỡng cười nói: “Ông cố là người trung thành, làm sao có thể nói ra những lời này. Chỉ có Nhị ca mượn danh ông cố, để đánh bóng bản thân mà thôi.” Hần vội vàng nói: “Con cháu dưới gối ông cố nhiều như vậy, Nhị ca sao có thể nghe thấy ông cố giảng dạy chứ?” Vừa xin lỗi, vừa bịt miệng Nhị ca lại muốn gây họa cho ông cố này, bằng không chỉ sợ sẽ có đại họa.

“Nếu đã như thế, lần này thôi vậy.” Dưới ánh mắt không thể tin nổi của Phụng Minh, A Nguyên cười với nam hài này, cười đến đặc biệt thân thiết.

Nam hài này chớp chớp mắt, không nghĩ tới Vinh Thọ Công chúa lại thoải mái như thế, hoàn toàn không có sự ngang ngược hoàng tộc, tự mình cũng cảm thấy có chút hồ thẹn, liên tục chấp tay nói: “Đa tạ điện hạ hạ thủ lưu tình.”

“A Nguyên.” Phụng Minh thấp giọng kêu.

“Trước tiên làm cho biểu muội khuất khỏi tầm mắt đi đã.” A Nguyên hung tợn giọng chân đá Phụng Minh một cú.

“Không cần chàng ấy.” Tề Thiện thờ ơ lạnh nhạt, lúc này lại thờ dài, thấp giọng nói: “Ta không thể luôn để chàng ấy che chắn trước người ta, an hưởng phần tâm ý này.” Thấy A Nguyên nhìn qua, nàng liền cười liếc nhìn Phụng Minh một cái, khiến hần sung sướng mà nhẹ răng cười đến mê sảng, nhẹ giọng nói: “Ta không phải là người sắt đá. Ai yêu quý ta, trong lòng ta tự nhiên nhận thấy.” Cảm tình như vậy của Phụng Minh, đến cục đá cũng tan chảy, huống hồ là nhân tâm.

Nhìn lúm đồng tiền như hoa của vợ trước mắt, Thành vương điện hạ đã nhiều ngày nay chịu thao luyện khổ bức của Nhị lão thái gia, đột nhiên cảm thấy đúng là khổ tận cam lai*.

Khổ tận cam lai: hết khổ đau, bất hạnh thì sẽ đến lúc được sung sướng, hạnh phúc.

“Đương cô nương.” Tề Thiện nhìn từ trên cao xuống, từ xa nhìn nữ nhĩ oán hận kia, chậm rãi nói: “Có chút chuyện, không cần nói quá rõ ràng, giờ phút này, ta chỉ nói với ngươi một lần thôi.” Nàng liếc mắt nhìn Phụng Minh đang lệ nóng lưng trông, khoe miệng hơi động, rồi quay lại nhìn nữ nhĩ kia: “Nữ nhân Tề gia, chưa bao giờ chia sẻ trọng phụ với người khác. Thành vương, là người trong lòng ta...”

A Nguyên hoảng sợ nhìn khoe mắt Phụng Minh đã uơn ướt.

Rùng cả mình, A Nguyên chợt nghe thấy giọng nói của Tề Thiện vọng lên giữa đình viện trống vắng: “Ta không đồng ý nạp thiếp. Không chỉ đơn thuần là người, mà sau này trong lòng Thành vương có người khác, muốn chia sẻ nam nhân với ta, thì chỉ có thể bước qua xác ta. Ngươi, hiểu chưa?” Nếu người chết không phải nàng, dĩ nhiên sẽ là đôi gian phu dâm phụ!

Nhìn thấy ánh mắt lạnh băng mang theo sát khí của Tề Thiện, lần đầu tiên nữ nhĩ Dương gia này cảm nhận được loại khí chất ngập tràn của quý nữ thế gia, cả người run lên, tay chân mềm nhũn.

“Biểu ca ngươi tìm một nhà cho ngươi, rồi ngoan ngoãn mà gả qua đi.” Tề Thiện nhàn nhạt nói: “Nếu còn để ta thấy ngươi lần nữa, đừng trách ta hạ thủ vô tình, tiền ngươi một đoạn.”

“Ngươi dám coi mạng người như cỏ rác!” Thấy nữ nhĩ Dương gia khóc đến ngã gục trên mặt đất, nháy mắt liền bị thủ hạ Phụng Minh lôi đi, thiếu nữ Trịnh gia kia giận giữ không chịu nổi, quay ra nhìn A Nguyên, cười lạnh nói: “Các ngươi bừa bãi như vậy, tất nhiên...”

Lời chưa dứt, đã bị nam hài cho một bạt tai vào mặt, gương mặt nam hài tát đường tỳ của mình có vài phần mờ mịt, phải giáo huấn nàng biết mở mồm nữ nhĩ thì sẽ thế nào, lúc này A Nguyên rất vừa lòng mà gật đầu.

Tự mình đánh người thì còn có nghĩa gì? Nhìn người một nhà đánh người một nhà, mới thú vị chứ.

“Ngươi dám đánh ta?” Nữ nhĩ kia ăn tát đến ngốc rồi, đại ra hồi lâu, mới quay đầu nhìn đệ đệ còn nhỏ tuổi hơn mình này.

“Tỷ tỷ còn nói bậy nữa, thì không chỉ có một bạt tai thôi đâu.” Nam hài rử mắt nói.

Cũng chẳng ảnh hưởng đến tiền ăn sáng của mình, A Nguyên chỉ không có thành ý mà nói một câu: “Quả nhiên có gia phong Trịnh các lão...” nghiêm túc ghi nhớ kỷ đáng về ba người này đợi mai này xử lý, rồi kéo Phụng Minh vẫn đứng cười ngây ngô đi, lên xe đưa tỷ muội Tề gia về trước, tiện đường vẫn an Thái phu nhân một chút.

“Ta nói này, cứ như vậy mà tha cho bọn chúng, có phải quá không thích hợp hay không?” Phụng Minh vỗ vỗ đầu một cái, nhíu mày hỏi.

“Ai nói ta tha cho họ?” A Nguyên cũng thật sự kinh ngạc, quay đầu hỏi lại.

“Ta còn tưởng rằng kiểu gì cũng phải cho người trời mảy đưa đó lại đuổi về Trịnh gia, để Trịnh các lão quản giáo cho tốt.” Phụng Minh nhíu mày nói: “Tuy rằng tính tình Trịnh các lão có chút ương ngạnh, nhưng mà làm người không tồi chút nào, nếu con cháu cứ mượn danh đi gây họa thế này, chẳng phải là tai bay vạ gió sao?” Trong kinh nhiều nhà quyền quý, được như Phụng Minh dù bị chửi cũng không mang thù lại không nhiều lắm đâu, lúc này Phụng Minh đang nghĩ cho Trịnh các lão, chỉ hy vọng ông ấy sớm nhận ra khuyết điểm của con cháu, nhanh nhanh dạy dỗ, miễn cho sau này tai họa này nham.

“Bổn cung thật là người tốt nha, đương nhiên muốn đích thân tới tận cửa đứng không?” A Nguyên liền cười hi hi nói: “Hoàng bá phụ bảo ta đi theo Trịnh lão đại nhân học tập đạo lý, ba ngày sau ta sẽ bái sư, đến lúc đó sẽ trở chuyện vui về.” Chịu thiệt mà không mang thù, quả thực không phải phong cách của Công chúa điện hạ, đến lúc đó, A Nguyên muốn đích thân nhìn mấy người đó bị ăn đánh.

Nếu không được thấy tận mắt, thật tiếc à nha.

Phụng Minh nhìn điệu cười xấu xa trên mặt A Nguyên, rụt cổ lại không hé răng.

Hoàng muội này thật xấu xa, việc của mình lo còn không kịp, vì sao còn muốn chọc tới nàng vậy?

A Nguyên nhón chân một cái là có thể nảy ra ý xấu.

Tối quý phủ Anh Quốc công rồi, A Nguyên liền lần một đường đến viện thái phu nhân. Hiện giờ Thái phu nhân đang an hưởng thanh tịnh, chợt thấy A Nguyên “bỗng nhiên gãy”, đau lòng vô cùng, ôm A Nguyên nói một hồi đám cậu lão cha tàn nhẫn áp bức mấy đứa bé mập mập đến thế nào, làm A Nguyên cũng đau lòng theo, vội vàng nuốt một khối bánh mật ong đường thật to trước khi Anh Quốc công vào, chưa kịp nuốt hết, thì cậu đã vào, nhóc con nghịch ngợm miệng còn dính mật ong, thấy nam tử thanh tuấn hơi mỉm cười nhìn qua, bèn lần một cái đến trước mặt cậu, ấn đầu mình vào trong lồng ngực cậu, dùng sức xoa xoa mồm dính đầy mật ong vào, cười lấy lòng nói: “A Nguyên nhớ cậu lắm!”

Anh Quốc công cúi đầu xuống, nhìn vết bầm to đùng trên ngực áo, bèn nhấc A Nguyên lên muốn đánh cái mông nhỏ của nàng.

Công chúa điện hạ giống như rùa đen vậy, bị cậu nhấc lên không trung bắt lực rụt cổ lại mà kêu oai oái, tội nghiệp nhìn về phía Thái phu nhân xin cầu cứu.

“Đây là do mẫu thân chiều hư nó.” Thấy A Nguyên gục đầu nhỏ xuống lắc lư trên tay mình, Anh Quốc công là người sấm to mưa nhỏ, chưa đợi Thái phu nhân lên tiếng, đã lắc lắc đầu cười.

Phu nhân Anh Quốc công theo sau cười khúc khích tiến vào, nhìn phu quân khẩu tâm bất nhất, lúc này rất ôn nhu vuốt đầu nhỏ của A Nguyên, thì chỉ cười nói: “Nhưng mà A Nguyên gãy đi, thật ra lại là chuyện tốt.” Trẻ con béo quá, kỳ thật cũng khiến người khác lo lắng.

“Nhóc con đáng đánh.” Tề Kiên thò đầu ra từ phía sau hai người, cong ngón tay búng đầu A Nguyên một cái, cười hi hi nói: “Người ngược lại ăn nhiều nhiều chút cho cậu xem nào.”

“Nói gì đấy!” Anh Quốc công trở tay tét một cái vào ót đệ đệ trút giận thay cháu gái.

Đương nhiên, cháu gái vẫn ngoan ngoãn bị nhấc lên không đột nhiên phản chấn lên, há mồm cắn một ngoạm vào ngón tay Cậu sáu dám xúc phạm Công chúa quyền thế, vô cùng hung hãn.

“Á á á!!!” Đừng nhìn Tề Kiên ở ngoài ồn trọng bao nhiêu, ở nhà liền dậm chân bình bịch, ôm ngón tay mình lần đến trước mặt thái phu nhân cầu được an ủi.

“Nhị ca trở lại, mang về rất nhiều thứ đồ mới mẻ, A Nguyên chuẩn bị một phần, tặng cho các biểu tỷ nhà mợ chơi ạ.” Phu nhân Anh Quốc công sợ A Nguyên bị thương, đánh trượng phu một cái, ôm A Nguyên vào trong ngực, rồi ngồi lên ghế. Ghé vào lòng mợ thơm tho mềm mại, A Nguyên hạnh phúc đến híp cả mắt, liền dâng vật quý lên cho mợ.

“Còn nữa...” Phu nhân Anh Quốc công cười, nói với Thái phu nhân ngồi trên: “Mẫu thân không biết, thế tử đưa tới rất nhiều ruộng đồ, Quốc công gia không cho người đưa vào, khuyên can mãi mới được đưa vào cửa, nhưng vẫn không cho Nhị nhi Thiện nhi động vào đâu.”

“Tiểu tử thói nửa đêm treo tường, làm sao có thể tha cho nó.” Anh Quốc công cười tùm tùm nói.

“Treo tường là loại vận động hữu ích cho cả thể xác lẫn tinh thần.” A Nguyên gan lớn nói lời hay thay Nhị ca.

Về mặt của Anh Quốc công lúc này, tựa hồ rất muốn ném Công chúa điện hạ lên trên đầu tường. Trước ánh mắt “ấm áp” như vậy, A Nguyên rụt rụt cổ nhỏ không nói nữa.

Anh Quốc công vừa lòng, ôn hòa ỏi: “Nghe nói con muốn bái sư Trịnh các lão?”

Đôi mắt A Nguyên lộ vẻ tang thương nhìn ra xa xăm.

Hoàng thượng có ý tưởng hay quyết định gì, đều sẽ nói cho Anh Quốc công, nếu không phải A Nguyên sợ Hoàng bá phụ và cậu liên hợp với nhau cùng đánh mộng, nàng nhất định sẽ cảm khái một câu “Đây mới là chân ái”.

Giữa huynh và ta vĩnh viễn sẽ không có bí mật gì...

Anh Quốc công đột nhiên cảm thấy vẻ mặt đáng khinh này của cháu gái khiến chân tay ông ngứa ngáy.

“A Nguyên.” Thấy vẻ mặt A Nguyên như hồn đang phiêu đảng nơi nào, phu nhân Anh Quốc công liền lay lay nàng, thấy nhóc con này giật mình hoàn hồn, không khỏi buồn cười nói: “Đúng là bé con.”

“Thật trung hợp nha, hôm nay con còn gặp mấy tiểu bối nhà Các lão.” A Nguyên nằm ghé vào cánh tay mẹ gặm gặm miếng bánh không ngọt không ngấy thơm phức, chắc chắn đây hẳn là đồ ăn chuyên trị cứu đói cho Cậu sáu bị áp bức phải giảm cân, yên lặng rơi lệ trong lòng, còn ngây ngô mà gian xảo nói: “Hương vị thật tuyệt!” Thấy phu nhân Anh Quốc công cười càng tươi mà dứt thêm bánh cho mình, vừa mắng thầm cái miệng đói ăn của mình, vừa đứng đĩnh nghiêm nên nói thế nào để chinh được nữ nhi Dương gia và tiểu bối Trịnh gia kia, thì thấy Anh Quốc công nhìn mình như đang uy tư cái gì.

“Làm không tồi đâu.” Một lúc lâu, đến khi A Nguyên sắp không chịu nổi áp lực nữa, thì Anh Quốc công chậm rãi gật đầu: “Đứa trẻ Tề gia, xác thật hẳn phải có khí chất như vậy.”

Không tồi mà sao người tòa ra khí lạnh vậy cậu?!

A Nguyên yên lặng chửi thầm, liền thấy Tề Kiên đang làm vẻ hiểu từ ngồi trên bồng cười phụt một tiếng, cao giọng nói: “Ta đã nói mà, nhị thúc đề cao nha đầu này, đúng là không phải không có đạo lý.”

“Đề cao ta?” A Nguyên kinh ngạc chỉ vào mình.

“Nhị thúc nói người hư đến trời long đất lở, quả thực chính là nhân tài hiếm thấy.” Tề Kiên cười hi hi nói.

Mũi A Nguyên phun ra khói.

Cái gì mà trời long đất lở?

“Được rồi, đề cũng không khá hơn đâu.” Anh Quốc công liền lắc đầu nói: “Nhị thúc vốn muốn đích thân dạy dỗ A Nguyên, không nghĩ tới nửa đường lại có một Trịnh các lão.” Ngẫm đến “Mị lực” ai cũng có thể kết thù được của nhị thúc nhà mình, lại còn có Trịnh các lão cứng đầu hơn đá tảng nữa, Anh Quốc công cảm thấy hai vị này quả thực không phân thắng bại, nói chuyện với ai cũng có thể khiến người kia tức không nói nên lời, nhìn sang đôi mắt đen láy vô tội của A Nguyên, Anh Quốc công cảm thấy trong lòng đồng cảm với cháu gái, thờ dãi nói: “Đáng thương.”

A Nguyên cảm thấy có nguy hiểm từ trên trời giáng xuống.

Đang định hỏi cậu sự ảo diệu trong chuyện này, liền nghe thấy tiếng ho khan trầm thấp từ bên ngoài truyền vào. Âm thanh này vừa vào đến đây, Anh Quốc công liền trầm mặc không nói nữa, quả nhiên ngay sau đó, một ông lão hồ ly mang vẻ mặt hiền lành khiến mọi ánh nhìn hướng vào mình cười từ từ tiến vào, chấp tay với Thái phu nhân ngồi trên, gọi một tiếng “Đại tẩu”, xong xuôi mới nói: “Đệ muốn xin tẩu từ ít lòng hồ ly mềm mại chút, trong nhà đệ đệ đều không đủ mềm.”

“Đệ muội muốn dùng?” Thái phu nhân lập tức gật đầu, cho nha đầu bên người đến nhà kho lấy, thấy chỉ có mỗi mình Nhị lão thái gia tới đấy, liền nhíu mày hỏi: “Chẳng lẽ lại bị bệnh?”

“Sắp đến mùa đông rồi, bà ấy không thích đi lại nhiều lắm.” Nhị lão thái gia cười cười nói: “Không sao cả, tẩu từ yên tâm đi.” Nói xong, mắt thấy một nhãi con nằm oặt trong lòng phu nhân Anh Quốc công nhìn qua, tức khắc đôi mắt sáng rọi lên, hô: “Đây không phải là Tiểu Thất ai kia sao.”

“Ai kia” yên lặng nghiêng răng.

Tuyệt đối là có ý!

“Nhị thúc.” Thấy Nhị thúc lại muốn khi dễ người khác, Anh Quốc công bắt đắc dĩ mà chỉ chỉ A Nguyên nói: “Bé con này qua đây cần an trường bối, Nhị thúc...”

“Biết rồi, thật nhỏ mọn.” Nhị lão thái gia uy hiếp cháu trai một chút, lúc sau mới khôi phục khí lực, mặt mày hớn hờ nói: “Vừa nãy ở cửa, hehe! Bán Lão thái gia gặp Thành vương!”

Một câu này hàm ý vô cùng sâu sắc, Anh Quốc công thật không muốn biết Thành vương con rể mình đã gặp phải loại bi kịch đáng sợ đến thế nào, chỉ ôm đầu, lại thấy Nhị lão gia không nói gì cả, nhìn chằm chằm mình, không khỏi kỳ quặc hỏi: “Sao Nhị thúc nhìn cháu như vậy?”

“Trực giác.” Đừng nhìn Nhị lão thái gia già rồi, thật ra còn có bản năng như dã thú đó, lúc này chậm rãi nói: “Nó có kể cho Bồn lão thái gia chút chuyện không vui vẻ gì lắm.”

“A Nguyên định bái Trịnh các lão làm thầy.” Anh Quốc công thần nhiên nói.

Nhị lão thái gia lộ ra vẻ ghen ghét, cắn răng nói: “Cái lão già kia, Bồn lão gia dạy dỗ thành công một đứa cháu trai, đã đưa cho hắn làm cháu rể.” Ông nói hết câu này, Tề Kiên ngồi trên thềm run run, lại nghe thấy ông lão tiếp tục nói: “Khó khăn lắm mới nhìn trúng một cháu gái nhỏ, vậy mà hắn cũng muốn tranh giành với ta, quả thực không thể nhìn được!” Dứt lời, liền chỉ vào vẻ mặt bị kịch của Tề Kiên: “Khi nào cháu gái người đi bái sư, người cũng đi, tất yếu phải giết chết uy phong lão già kia!” Nói xong, liền hừ hừ.

Tề Kiên cười khổ lĩnh mệnh,

Trịnh các lão mặt than, thật ra đánh cũng rất đau nha.

A Nguyên cười khúc khích nhìn vẻ mặt Tề Kiên đắng ngắt, cũng không mở miệng cứu giúp. Ăn cơm cùng các trưởng bối xong, A Nguyên mới cáo từ về nhà. Về phần Phụng Minh, đã sớm sung sướng đến chân không chạm đất rồi, thuận tay gắp biếu muội Dương gia cho một quan nhỏ cách xa kinh thành.

Phụng Minh tức giận việc biếu muội này cứ dây dưa không rõ, suýt nữa làm hỏng nhân duyên của mình, cũng lười chọn lựa nữa, nhìn quan nhỏ này có hàm quan lại, nói ra ngoài cũng dễ nghe, sẽ không khiến hắn vác cái danh ác độc với biếu muội. Chỉ là gia cảnh quan nhỏ kia cũng miễn cưỡng sống tạm, trên có gia dưới có trẻ, tất cả điều kiện biếu muội kia của hắn không thích đều có cả, chính là sự trả thù bí mật của Phụng Minh.

Huống hồ nhà chồng nghèo như vậy, nữ nhi Dương gia cũng không có tiền vốn hồi kinh nữa, Phụng Minh chỉ bảo nàng ta yên ổn mà sống đi.

Gió êm sóng lặng ba ngày, vào một sáng sớm, A Nguyên đã bị Túc vương phi gọi dậy, dụng tâm trang điểm thành một tiểu cô nương ngọc tuyết đáng yêu, rồi mới để phu thê Tề Kiên tới đón nàng, dẫn đến phủ Trịnh các lão.

Hôm nay về mặt Mợ sáu Trịnh thị cũng thực thư thái. Nàng đã xuất giá, tuy rằng có thể về thăm, nhưng không thể cứ đi lại lại, khoảng thời gian này nhớ nhung người nhà mẹ đẻ, có cơ hội này này, còn nghe nói A Nguyên có duyên phận với nhà mình như vậy, tức khắc vô cùng vui vẻ.

Chỉ là chút vui vẻ này, tại thời điểm xuống xe trước cửa lớn Trịnh gia, thấy một nữ tử cũng được nha đầu đỡ xuống xe, thì sắc mặt Trịnh thị có chút miễn cưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Chương 69

Lần đầu gặp nữ nhân này, A Nguyên liền chú ý thấy bộ váy áo đỏ thắm trăm điệp xuyên hoa của nàng, trên đầu là bộ mũ miện phụng hoàng ngậm ngọc trai khảm trân châu đỏ, trước ngực còn đeo một chiếc vòng cổ vàng ròng quý giá, trang điểm đến lông mày hoa hờn hoa sói, tựa như còn lớn hơn Trịnh thị vài tuổi. Mắt thấy nhân có A Nguyên đến đây, còn mang theo đội ngũ đông đảo, lại thấy vẻ mặt tươi cười của Trịnh thị, được Tề Kiên anh tuấn đỡ lấy, bên cạnh còn có một tiểu cô nương xinh đẹp phú quý, nữ nhân này không khỏi lộ nụ cười mỉa mai, chạm tay vào bộ trang sức trên đầu, tiến lại, nhướn mày cười nói: “Đây không phải Ngũ muội sao?”

“Tam tỷ.” Trịnh thị hơi sững lại, rồi nở nụ cười.

Tề Kiên không nói gì, nhìn vợ, rồi liếc qua nữ nhân lông mày này một cái, chỉ nhẹ nhàng nói với Trịnh thị: “Nên đi thỉnh an Tổ phụ thôi.”

Nữ nhân này thấy cách Tề Kiên nói chuyện với Trịnh thị, cứ như sợ chỉ cần to tiếng sẽ làm nàng ta kinh sợ không bằng, lại thấy Trịnh thị vẫn là đáng vẻ mềm như bông không có chính kiến, liền lộ ra vẻ ghen ghét, cười nói: “Thế nào, sợ ta ăn thịt Ngũ muội sao?” Ánh mắt dừng lại trên mặt Tề Kiên, nữ tử này hung hăng vò khăn trong tay mình, lại cười nói: “Tổ phụ là người bận rộn, làm sao có thời gian gặp muội được? Hay là cùng ta đi thỉnh an Tổ mẫu đi.”

“Đi thôi.” Tề Kiên không thêm đề ý đến nữ nhân này, chỉ dẫn Trịnh thị và A Nguyên rời đi.

“Đừng đi!” Nữ nhân này muốn đi theo lời kéo, nhưng lại bị cung nữ A Nguyên mang theo ngăn cản lại, dậm chân tức giận, mà không dám cùng đi tới thư phòng Trịnh các lão, đành phải đi về phía hậu viện.

Trịnh thị bị Tề Kiên lôi đi, vừa đi vừa nhìn một bên sườn mặt của phu quân mình, càng nhìn cười càng tươi, A Nguyên ở bên cạnh chỉ nhìn như vậy thôi đã có thể đi buồn dầm chua, vô lực mà nhìn bằng ánh mắt thiên thần gợn gợn như vị phu nhân vẫn còn đang chìm đắm kia, chua xót nói với cậu sáu: “Chính kẻ xấu, như nào làm sao còn là đứa bé ngoan tâm linh thuần khiết nữa.”

“Nhãi con từ trong cung ra, còn có thể thuần khiết sao?” Tề Kiên cúi đầu, tươi cười đúng kiểu “Người đừng trêu ta”.

Đối với loại cậu xấu xa chỉ biết đối nghịch với mình này, A Nguyên không có gì để nói, lúc này tò mò hỏi: “Vừa rồi là ai vậy?”

“Đường tử của mợ người.” Tề Kiên cười nhạo một tiếng nói: “Thật sự cho rằng mình là thiên tiên hay sao, mà ngày nào cũng hoa hoét, quả thực chẳng biết cái gì.” Ở trước mặt hắn còn nói chuyện nheo nhéo, đáng về thẹn thùng, khiến Tề Kiên thật ghê tởm, nếu không phải là thân thích của Trịnh thị, cho một đập vào ngực còn là nhẹ.

“Tam phòng là nhà mẹ đẻ ta, đây là đường tử đại phòng” Trịnh thị ở cạnh nhỏ giọng giải thích: “Cậy là dòng chính đại phòng, nên tính tình đường tử có chút cao ngạo.” Con cháu Trịnh gia nhiều, bởi vậy đại phòng càng được coi trọng.

A Nguyên liền gật gật đầu, lại nghĩ nghĩ, liền tò mò hỏi: “Trong Trịnh gia có một nam hài lớn hơn con một chút, có thể nói, cũng có dáng vẻ đỉnh đặc hiểu chuyện, không biết là người nào.” Thấy Trịnh thị ngẫm nghĩ, nhưng rồi lắc lắc đầu, cũng cảm thấy Trịnh gia là đại gia đình, muốn tìm một người như vậy cũng không dễ dàng, bèn gác lại, đi tới chỗ Trịnh các lão. Tới thư phòng rồi, liền thấy Trịnh các lão đang ngồi phía trên, vẻ mặt nghiêm túc nhìn qua, Tề Kiên xưa nay tôn kính Tổ phụ của vợ, vội vàng cùng Trịnh thị thi lễ, miệng nói: “Kính xin thỉnh an Tổ phụ.”

Vừa ngẩng lên, thì thấy nhóc con A Nguyên này, đã chạy tới trước mặt Trịnh các lão, rút xoẹt ra một quyển trục* từ trong ngực, vẻ mặt trang trọng như hiến dâng vật quý, nhón mũi chân đưa lên cho Trịnh các lão, miệng hô: “Lão sư, kính xin người nhận bức họa này của A Nguyên.”

Quyển trục: Trục cuốn (sách). § Sách vở ngày xưa viết bằng lụa đều dùng trục cuốn nên gọi sách vở là "quyển trục" 卷軸, cuốn tranh vẽ gọi là "họa trục" 畫軸. (theo hvdic.thivien.net)

Thế mà không bị ăn đánh!

Tề Kiên thấy Trịnh các lão tuy mặt than, nhưng vẫn ôn hòa mở quyển trục ra, không khỏi sợ ngây người trước mị lực của cháu ngoại nhà mình.

Quả thực có thể giết người không cần dao.

Lúc này Trịnh các lão tinh tế nhìn bức họa cổ trên tay, hồi lâu sau, mới gật đầu nói: “Không tồi, rất có khí chất thời kỳ Ngụy Tấn.” Nói xong, cũng không khách khí, liền cất bức họa cổ vào trong bình để tranh, nói: “Tiền công này thầy giáo nhận.”

“Bảo kiếm tặng anh hùng, danh họa tặng danh sư*.” A Nguyên rung đùi đắc ý lôi bút mực của mình ra, rồi mắt hướng lên trông ngóng Trịnh các lão.

*: Từ câu “Bảo kiếm tặng anh hùng, hồng phần tặng giai nhân.”

“Không được nịnh nọt!” Mặt Trịnh các lão trầm xuống, hừ một tiếng.

A Nguyên cười hi hi coi như không nghe thấy.

“Cháu cũng tới à?” Xưa nay Trịnh các lão thực thích cháu rể Tề Kiên này, ánh mắt có chút ôn hòa, miệng lại nghiêm túc nói: “Hiện tại cháu ở Hàn Lâm viện, muốn làm được bốn phận, phải nghiên cứu học vấn cho tốt, không được để chương ngại cản trở, cũng không thể tùy hứng được.”

“Cháu trai hiểu ạ.” Tề Kiên khom người nói.

Đây là cháu rể Trịnh các lão đích thân chọn, quả thực quá vừa lòng, gật gật đầu, rồi nói: “Đi chỗ hậu viện thỉnh an Tổ mẫu cháu đi, công chúa ở lại đây ta còn có chút lời muốn nói. Lát nữa, cháu lại qua đây.” Thấy Tề Kiên gật đầu đáp ứng và Trịnh thị có chút lo lắng nhìn qua rồi đi rồi, Trịnh các lão mới nói: “Hiện giờ Điện hạ tuổi còn nhỏ, cũng nên tự biết đạo lý “dục tốc bất đạt,” không cần phải nóng vội, chỉ cần nắm vững bài vở của mình, có chỗ nào không rõ, tùy thời cứ tới hỏi lão thần.” Ông dừng một chút, vẻ mặt có chút khác thường, nhưng vẫn nói: “Hoặc là, đến quý phủ Nhị lão thái gia cũng được.”

“Đa tạ lão sư.” Hiện tại A Nguyên đến viết chữ vẫn còn lung tung rối loạn, chỉ như gà bới mà thôi, lúc này lập tức chấp tay đồng ý.

“Tập viết cũng không thể vội, nét chữ nét người, từ chữ viết, có thể nhìn ra tính tình của một người.” Trịnh các lão lấy ra một chồng bảng chữ mẫu, làm khóe mắt A Nguyên giật giật, chậm rãi nói: “Điện hạ mỗi ngày một bảng chữ to này, ngày ngày không ngừng, mấy năm sau, sẽ thành thạo.”

“Mấy năm không ngừng.” Hóa ra ở cổ đại, học tập cũng thật gian nan.

A Nguyên rung rung mỉm cười, cảm tạ tâm ý Trịnh các lão.

Thấy nàng nghe lời, không cao ngạo chút nào, Trịnh các lão rất vừa lòng. Phàm là văn nhân, luôn dằn dò nhiều hơn với người thích nghe mình nói chuyện, Trịnh các lão cảm thấy A Nguyên không có bệnh Công chúa, nghĩ nghĩ, bèn nói: “Lão thần còn có mấy chất trai cũng đang độ tuổi đọc sách, ý của Hoàng thượng, cũng là để Điện hạ có thêm bạn học cùng, bây giờ lão thần gọi bọn chúng đến đây. Sau này có thể giúp đỡ bài vở cho nhau, không sinh ra tâm lười biếng.” Nói xong, liền lệnh gã sai vặt ra ngoài mời người lại đây, chưa được một lát, A Nguyên liền nghe được tiếng có người nói chuyện, mơ hồ có chút quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Chương 69.2

Cửa thư phòng mở ra, mấy thiếu niên cung kính tiến lại đây, thấy thư phòng ông cổ vậy mà còn có một tiểu cô nương xinh đẹp, không khỏi ngẩn ra, nhưng có hai người trong số đó, sắc mặt khẽ biến đổi.

“Các con quen biết sao?” Trịnh các lão lẫn lộn chốn quan trường đã lâu đôi mắt cực kỳ nhạy bén, liếc mắt một cái là nhìn ra hai chất trai đối diện có điều mất tự nhiên.

A Nguyên nhận ra là mấy đứa nhóc này vẫn còn giấu diếm Trịnh các lão, cũng không muốn mở lời làm kẻ xấu khiến Trịnh các lão không thoải mái, bèn cười hi hi, ngậm miệng không nói gì. Nam hài đứng dưới kia, lúc này nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói: “Đã từng gặp ở ngoài một lần ạ.” Hắn cũng biết, chuyện của đường huynh đường tỷ sẽ không giấu được, hiện giờ A Nguyên không nói, là nể mặt Trịnh các lão, nhưng nếu hắn cũng không nói, thì vị Công chúa này có thể cáo trạng, lúc này bèn quỳ trên mặt đất, cúi đầu kể từ đầu đến cuối những việc đã xảy ra, sắc mặt cũng mang theo vài phần hổ thẹn.

Mặt Trịnh các lão tái cả đi.

Ông đã từng đắc tội không ít người, nhưng đều là nói có sách mách có chứng, trời quang trăng sáng, đã bao giờ có việc chưa hiểu ra sao đã kết thù như vậy, tức khắc giận tái mặt, lập tức cầm nghiên mực trên bàn ném thẳng về phía thiếu niên lớn tuổi hơn cũng đang quỳ dưới đất kia, mắng: “Phụ thân ngươi dạy ngươi như vậy hả?”

“Ông có bớt giận.” Nam hài kia liền vội vàng dập đầu.

A Nguyên cũng đứng dậy, chỉ tiến lại an ủi nói: “Cũng không phải chuyện gì quá lớn, chỉ là lúc đó là đồ nhi và Tứ hoàng huynh thì cũng cho qua, nhưng không biết lần tới sẽ là đắc tội ai.”

Thấy nàng vẫn đậm phong khinh như vậy, Trịnh các lão tức đến muốn ngã ngửa. Làm một quan lại lẫn lộn quan trường, còn trà trộn vào được nội các, Trịnh các lão tuy ngay thẳng, nhưng không phải tên ngốc. Dù A Nguyên nói xong rất thoải mái, nhưng khi nhìn nàng chỉ cười hi hi nhìn chất nội nhà mình, ông cảm thấy lòng đau vô cùng.

Bày ra về mặt làm điều tốt giúp mọi người, chờ báo thù, còn khiến người khác nói không nên lời. Đứa bé mới lớn được từng này đã cơ trí như vậy, vậy mà làm sao dám tôn tử của một cự thần lại ngu xuẩn như vậy, vừa đi ra khỏi cửa đã gây thù kết oán?

Nghĩ đến đây, Trịnh các lão càng không chịu bỏ qua, phải giáo huấn mấy tiểu tử này cho sáng mắt ra.

“Điện hạ nói rất đúng.” Tuổi Trịnh các lão đã lớn, nhưng tinh thần lại rất tốt, lúc này bớt giận giữ lại, lại mủi phần điềm tĩnh, một chút chóng mặt như cầu cũng không có, chỉ kêu hạ nhân bên ngoài tiến vào, lôi hai thiếu niên này ấn xuống, đánh đại bản.

A Nguyên vừa thờ dài lo lắng, vừa đếm đếm thay thiếu niên lớn tuổi hơn bị đánh đến kêu cha gọi mẹ, trong lòng thực thoải mái, mắt thấy tiểu tử này bị đại bản đánh sắp nát nửa bên mông, mới làm bộ làm tịch mà thờ dài: “Quá rồi, quá rồi!” Nàng có lòng tốt nói: “Lão sư tức giận đến vậy, làm A Nguyên vô cùng bất an, thôi, chỗ Trịnh cô nương, người tạm tha đi, bằng không đánh thành như vậy, một cô nương làm sao có thể ra gặp người ngoài được nữa?”

Hóa ra còn có một con cá lọt lưới, Trịnh các lão đột nhiên bừng tỉnh, mắt vừa chuyển động, thì một gã sai vặt đã thẳng một đường đến chỗ hậu viện.

A Nguyên lại thờ dài nảo nê một lần nữa, ánh mắt dừng lại chỗ nam hài kia, cảm thấy trong chuyện này, vị này đúng là họa vô đơn chí*, rất vô tội.

Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí: Đây là câu tục ngữ Hán Việt, ý nói "Sự may mắn (phúc) thì không xảy ra đến hai lần (chỉ có một lần, ít ỏi), còn điều xui xẻo (họa) thì đến không chỉ một lần (tức là nhiều lần gặp họa), ý nói họa nhiều hơn phúc."

Huống chi thấy nam hài kia đau đến cắn răng, cũng không kêu to ra tiếng, A Nguyên cũng có chút bội phục, quay đầu cầu tình với Trịnh các lão: “Vị sư huynh này không nói năng lỗ nhăng gì ạ.”

“Huynh trưởng nói năng ngông cuồng, nhưng không thể ngăn lại, đây là lỗi sai của nó.” Trịnh các lão thấy đã đánh phạt xong, đôi mắt lộ chút đau lòng, nhưng vẫn lạnh lùng nói: “Nếu còn để ta biết các ngươi ra ngoài không lựa lời, thì không chỉ có mấy hèo này đâu!” Dứt lời, nhìn A Nguyên cơ trí kỳ lạ, lại vẫn rất cảm kích nàng, bằng không đắc tội tôn thất, làm sao một trận đánh đại bản là có thể cho qua? A Nguyên như thế, cũng là để Thành vương xem, ông dĩ nhiên hiểu rõ, liền thờ dài nói: “Để Công chúa phải lo lắng rồi.” Ông là cự thần nhiều uy danh, được Hoàng thượng coi trọng, thậm chí còn dạy dỗ cho Công chúa, lại không nghĩ rằng vậy mà tông nhà không yên, có thể ngu xuẩn đến thế, thì không khỏi tâm sinh thổn thức.

Nam hài kia mặt tái nhợt nghiêng đầu xem huynh trưởng của mình như thế nào rồi, xong mới giẫy giụa bò dậy thì lễ với Trịnh các lão.

“Người cho sư huynh đi thoa thuốc đi.” A Nguyên liền vội cười nói.

Thiếu niên này cảm kích mà liếc mắt nhìn A Nguyên một cái, sinh ra vài phần hảo cảm với vị Công chúa nguyện ý cầu tình thay hắn này.

“Điện hạ đã nói như vậy rồi, các ngươi còn không đi đi?” Trịnh các lão hừ lạnh một tiếng, lại nói vài câu với nàng, xong xuôi mới đi cùng nàng ra ngoài, hai người vừa ra khỏi cửa, A Nguyên liền thấy nam hài kia đứng dưới hành lang cách đó không xa, ôm cây cột mạ vàng nhìn qua, mắt thấy hai người, bèn chậm rãi tiến lại đây.

“Đây là?” A Nguyên liền hiếu kỳ hỏi.

“Hôm nọ, là do ta và huynh trưởng đụng độ với Công chúa, bởi vậy đến đây bồi tội.”

Trịnh các lão rất vừa lòng, gật đầu nói: “Biết sai liền sửa, thực không tồi.” Thấy chất trai cười, liền chỉ vào hắn nói với A Nguyên: “Đây là Trịnh Lâm chất trai lão thần, tuy không hay cười, đọc sách cũng có thể, thật ra có thể thân thiết với Công chúa chút.”

Có thể từ miệng một người nghiêm khắc như vậy nghe được hai chữ “Có thể”, thì có thể tưởng tượng Trịnh Lâm này học vấn hẳn rất không tồi, A Nguyên lại thấy trong mắt Trịnh các lão có chút kiêu ngạo, liền nhìn thiếu niên nghe xong lời khích lệ cũng không kiêu ngạo không nóng vội này bằng con mắt khác, chỉ cười nói: “Như thế, sau này ta sẽ cùng sư huynh hỏi việc sách vở, sư huynh chớ cảm thấy A Nguyên ngu dốt.”

“Sẽ không đâu.” Nghe thấy tiếng cười tựa hồ vô tư vô lự của A Nguyên Trịnh Lâm bỗng nhiên cảm thấy vết thương trên người chẳng đau đến vậy, miệng nhếch lên cười, rốt cuộc tuổi cũng không lớn, liền lộ ra vài phần trẻ con, mặt có chút ngượng ngùng nói: “Đọc sách phải luôn học hỏi, mong rằng sau này điện hạ cũng có thể giải thích những nghi hoặc của ta.”

Trịnh các lão nhìn hai đứa nhỏ này, chỉ cảm thấy tâm trạng rất tốt, hơi hơi gật đầu, rồi kêu Trịnh Lâm đưa A Nguyên đi dạo quanh nhà, còn mình thì trở về thư phòng vuốt ve nghiên cứu họa cổ.

A Nguyên đi quanh nhà Trịnh gia cùng Trịnh Lâm, nhìn khắp nơi, liền phát hiện quả là một gia tộc không nhỏ.

Trịnh các lão thanh liêm, huống hồ trước đây cũng không gặp may béo bở gì cả, tòa nhà ngày nay là do được ban thưởng, bằng không chỉ sợ tòa nhà để con cháu có thể ở cũng không mua nổi. Nhưng mà A Nguyên thấy Trịnh Lâm này tuy mặc xiêm y mộc mạc, nhưng mặt mày vẫn thần nhiên, liền cảm thấy người bạn này qua lại không tồi, thấy Trịnh Lâm thảnh thơi lại nghe rằng trọn mắt, bèn cau mày nói: “Nếu không ngại cứ trở về phòng nằm dưỡng thương đi.”

“Không được.” Trịnh Lâm cười, ôm đầu nhỏ giọng nói: “Mẫu thân mà biết, chỉ sợ lại khóc không ngừng cho xem, nghe đau đầu lắm.” Hắn nghiêng đầu liếc nhìn A Nguyên một cái, đỏ mặt nói: “Huống hồ khiến trưởng bối lo lắng, ta cũng bất an.”

“Như thế thì ngại để ta đi tìm cậu mợ cũng được.” A Nguyên biết Trịnh Lâm bối vì nàng ở đây, nên không thể cứ như vậy mà bỏ nàng lại để trở về dưỡng thương, liền chỉ cười nói: “Sau này sẽ hay lui tới, thương thế của ngươi tốt hơn chúng ta lại đi dạo tiếp.”

Thật ra Trịnh Lâm đau muốn chết rồi, thấy A Nguyên nói như vậy, nghĩ nghĩ một chút liền gật đầu, cười nói: “Cũng được.” Dẫn A Nguyên đi trên một con đường nhỏ, hắn quay đầu lại nói: “Mợ của người là đường cô cô ta. Ta là cháu trai nhị phòng, đường cô cô là tam phòng.” Thấy A Nguyên ngần ra rồi khẽ gật đầu, hắn liền áy náy mà nói: “Đường huynh đường tỷ kia của ta đều xuất thân từ đại phòng, hiện giờ đã được giáo huấn rồi, sau này sẽ không dám lỗ mãng nữa.” Nói xong, nhỏ giọng lại nói: “Ta vốn muốn báo việc này cho Tổ phụ, chỉ là khi đường tỷ trở về nhà lại bị bệnh, ta, ta định chờ thêm mấy hôm, để đường tỷ khỏe đã.”

“Tâm của ngươi rất tốt.” A Nguyên nhìn cảnh sắc xung quanh, cảm thấy thật không tồi, miệng lại nhàn nhạt nói: “Chỉ là, vẫn câu nói đó, lần này các ngươi đụng phải ta và Tứ hoàng huynh, nếu đổi lại là một người khác, mấy ngày chờ đợi này, có khi sẽ khiến cả nhà ngươi cũng phải chịu tội.” Thấy sắc mặt Trịnh Lâm chuyển trắng bệch, nàng chỉ cười cười, nhẹ nhàng nói: “Không dọa ngươi, tình hình trong triều dễ thay đổi, chỉ cần không để tam cũng có thể gặp nguy hiểm, nếu lão sư chưa kịp phòng bị gì đã bị người khác làm khó dễ, ngươi chẳng phải là tội nhân Trịnh gia sao?” Trịnh Lâm không có kinh nghiệm, A Nguyên cũng muốn giúp hắn hiểu rõ, cái gì mới là nặng nhẹ.

“Ta không nghĩ được thế.” Mặt Trịnh Lâm thoáng cái trắng toát.

“Lần sau, ít nói đi một chút.” A Nguyên nhắc nhở.

“Đa tạ người.” Trịnh Lâm lại cảm tạ A Nguyên một hồi, rồi không nói gì nữa, chỉ đi phía trước dẫn đường. A Nguyên đi theo hắn một đoạn xa, chợt thấy đằng trước có khoảng sân bày trí rất thú vị, bèn kêu Trịnh Lâm dẫn vào, liền thấy một tòa nhà không nhỏ trong viện, bày trí rất đơn giản, cũng không có nhiều núi giả suối chảy gì, nhưng lại thấp phần trang nhã, mấy bồn hoa cỏ phía dưới hành lang bồng bồng sức sống, khiến lòng người thoải mái. Đang có một tiểu nha đầu đứng ngoài, mắt thấy Trịnh Lâm vội vàng hô một tiếng: “Tiểu thiếu gia tới!” Rồi vội vàng về rèm cho A Nguyên và Trịnh Lâm.

A Nguyên đi vào, liền thấy một gian phòng nhàn nhạt hương thơm, có vài nữ nhân đang ngồi bên trong, Tề Kiên không ở đây, chắc nam nhân Trịnh gia đã kéo đi rồi, thấy Trịnh thị đứng dậy tiến lại, bèn cười hi hi chào hỏi một phen.

Trịnh Lâm đưa nàng đến xong, mắt thấy mấy nữ quyến thanh an A Nguyên, liền lui ra ngoài, trở về dưỡng thương.

A Nguyên chỉ chờ mọi người ngồi xuống, bèn ngồi bên cạnh Trịnh thị, thấy ngay trong ánh mắt mấy nữ quyến Trịnh gia này đều ôn hòa có lễ, liền lặng yên gật đầu, chẳng trách Trịnh thị ôn nhu, quả là gia truyền, mà mình đang ở đây, cũng khiến mấy nữ quyến không được tự nhiên nói chuyện, liền nằm vào lòng Trịnh thị ngáp một tiếng.

“Mệt rồi sao?” Trịnh thị cúi đầu nhỏ giọng hỏi: “Hay là chúng ta về nhà?”

“Khó lắm mới mới được về nhà, làm sao có thể chỉ vì A Nguyên một nhóc mà đã phải rời đi được.” A Nguyên lập tức lắc đầu, dựa vào đầu vai Trịnh thị nói: “Không sao đâu.”

Thấy A Nguyên thân thiết với Trịnh thị, mà cũng thực lòng nghĩ cho nàng, trong mắt mấy nữ quyến Trịnh gia này đều hiện lên ý cười phấn chấn, hiển nhiên rất vui mừng với cuộc sống hiện giờ của Trịnh thị.

“Nếu điện hạ mệt mỏi, hay là vào trong nhà nghỉ ngơi chốc lát?” Một phụ nhân lớn tuổi chút mỉm cười hỏi. Thấy A Nguyên gật đầu, vội vàng kêu hạ nhân vào dọn dẹp bên trong, dẫn A Nguyên đi vào, thấy nàng không chê giường đệm đơn giản, sau khi gật đầu với mình xong liền xoay người đi ngủ, thì nở nụ cười, đẩy đẩy Trịnh thị ngồi nghiêm túc bóc hạt dưa để thành chồng nói: “Không nghĩ được là gốc cũng có phúc của gốc, có thể có phúc khí như

vậy?”

“Hà?” Trịnh thị ngạc nhiên ngần ngừ, thấy tỷ tỷ tẩu tử đều mỉm cười nhìn mình, lúc này mới nghĩ lại xem vừa nghe thấy gì, liền đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Được Tổ phụ yêu quý, gả ta cho một người trong sạch.”

“Tam tỷ tỷ kia của người hâm mộ người chết đi được.” Có một nữ nhân ngồi bên lộ ra vẻ châm chọc, cười lạnh nói: “Lúc trước, nghe thấy là phải gả đến chỗ con của thiếp, nàng ta khóc la không chịu, khiến mối hôn sự này rơi trên đầu người, ai biết được người càng ngày càng song tốt, mà nàng ta hiện giờ, cũng chỉ là bình hoa di động, không biết trong lòng đã hối hận thành cái dạng gì rồi.” Tiếp tục nói chuyện cuộc sống không vừa ý sau khi xuất giá của Tam nãi nãi đại phong kia với nữ quyến bên cạnh, cái gì mà hiện tại thiếp thất nhà đó đã có bảy tám người rồi, khiến Trịnh thị gượng cười, nhớ tới vừa rồi ánh mắt tỷ tỷ kia có chút bất thiện, vẫn không nên đi bỏ đá xuống giếng*.

Bỏ đá xuống giếng: Kiểu chọc gậy bánh xe gì đó.

Năm xưa, nàng cũng biết một chút chuyện về hôn sự này.

Anh Quốc công tự mình dẫn thứ đệ tới cửa cầu thân, vốn tưởng là Tổ phụ sẽ gả Tam tỷ tỷ đại phòng rất được coi trọng đi, ai biết khi Tam tỷ tỷ nghe nói Tề Kiên là con vợ lẽ, còn là hạ nhân sinh ra, liền khóc la không muốn, khiến Tổ phụ thấy phiền, cũng không muốn từ kết thân lại thành kết thù, bởi vậy mới chọn nàng từ tam phòng mà gả qua. Nàng vốn định thành thành thật thật làm vợ con tiểu thiếp không ngóc đầu nổi, ít hôm sau sẽ chia nhà, phu quân tiếp tục khoa cử, tự mình dùng của hồi môn mua mảnh đất tiếp tục sống, nhưng sau khi xuất giá qua đó mới phát hiện, cái gọi là con vợ lẽ, cuộc sống không khác trên cung tiền chút nào.

Mới đính hôn, chỉ sinh lễ, đã là ngân phiếu một vạn lượng áp đầy hòm, còn có được liệu vải vóc trang sức vô số, khiến người khác hoa cả mắt. Tổ phụ không giữ lại những thứ này, để cho nàng thêm vào của hồi môn, cũng vì muốn nàng có thể có chỗ đứng trong phủ Quốc công.

Gả cho người, phu quân tuấn tú ôn nhu, trong phòng không có thiếp thất, mẹ chồng hiền lành, đại bá tẩu tử tốt bụng, bà bà còn sủng ái con vợ lẽ đáng thương hơn cả con vợ cả, sau lưng bà bà còn âm thầm cho nàng vạn lượng ngân phiếu và khế ước thôn trang trăm khuynh*, chỉ nói là để cho phu thê bọn họ tiêu vật, không được từ chối. Thật ra là cho bọn họ tiền bằng một phương thức khác mà thôi, gả qua đã được mấy năm, đều là ăn chung, mỗi tháng còn được cấp bạc, nhưng cũng không dùng gì đến số bạc đó, em chồng đã gả đi cũng thực dễ thân thiết, hiện tại Tề Kiên đang đi vào con đường làm quan, tiền đồ cầm tử đều ở trước mắt, nhìn như cuộc sống của nàng quá hoàn hảo.

Khuynh: (Danh) Lượng từ: đơn vị diện tích ruộng đất, một trăm mẫu là một "khuynh".

Đúng là vậy thật.

“Nói cho cùng thì cô nương nhà chúng ta có phúc.” Mẫu thân Trịnh thị ngồi trên liền vui sướng nói.

Trịnh thị hé miệng cười cười, quyết định không nhắc lại đáng về mẫu thân năm xưa khi biết mình phải gả cho "đứa con vợ lẽ không có tiền đồ" ấy.

“Có điều, ta nghe nói ở trong cung Vinh thọ Công chúa vô cùng được sủng ái, Thái hậu không yêu không tách ra được, không nghĩ được vậy mà không có chút ra vẻ nào cả.” Tẩu tử Trịnh thị nhỏ giọng nói: “Quan hệ với muội muội tốt đến vậy, ta thấy được là rất thân thiết.” Nếu không thân quen với Trịnh thị, A Nguyên cũng sẽ không khách khí như vậy.

“A Nguyên là đứa bé ngoan.” Cầm hạt dưa trong tay, Trịnh thị cẩn thận cho vào trong hà bao, định chút nữa chia cho A Nguyên một nửa, phu quân một nửa, nghe thấy thế ngẩng đầu lên nghiêm túc nói: “Vừa hiểu thuận vừa biết lễ nghĩa, làm sao có ai không yêu quý được?” Tuy rằng Tề Kiên và A Nguyên thường xuyên chỉ chốc, nháo trong phủ Quốc công đến gà bay chó sủa, còn khiến Anh Quốc công tức phát khùng tự mình cầm bản trục chạy theo quát đánh hai nhóc con nghịch như quỷ, nhưng Trịnh thị vẫn tự cảm nhận được A Nguyên thân thiết với hai cậu của mình, lúc này nhỏ giọng nói: “Nhưng mà Thái hậu nương nương xác thật rất yêu quý A Nguyên, khi A Nguyên rời cung, cũng ban thưởng không ít đồ trong cung, không có lúc nào không nghĩ cho bé.”

Ánh mắt các nữ quyến dừng lại trên đầu nàng, thấy trên búi tóc đơn giản của Trịnh thị có cài mấy cây trâm ngọc lan màu xanh ngọc, mấy đoá hoa này hiển nhiên là được chạm trổ từ loại ngọc cực phẩm nhất, sáng trong ôn nhuận khó có được, hiển nhiên rất cao quý, nghĩ tới Trịnh thị thân thiết với A Nguyên, khó nói những trang sức chỉ có thể thấy được ở trong cung này không phải do A Nguyên tặng, liền có vài phần hâm mộ. Lại nghĩ đến hiện tại Tề Kiên được vào trong Hàn Lâm viện*, sau lưng còn có sự ủng hộ của phủ Anh Quốc công, vốn là người một nhà tình cảm tốt, nay lại càng thân cận hơn.

Hàn Lâm viện: Chuyên lo việc văn thư.

“Chỉ nên, nên có đứa con, không câu nệ là nam hay nữ.” Khoảng thời gian Trịnh thị vào cửa cũng không ngắn, có một phụ nhân sầu lo nói: “Phủ Anh Quốc công cũng không nhỏ, chỉ sợ nhà hấn nóng vội, lại...”

“Nam nhân Tề gia không nạp thiếp.” Tâm bệnh của Trịnh thị cũng là vì việc này, nhưng cái nàng nhọc lòng chính là chưa có con cái đến trường bồi yên tâm, còn việc có nạp thiếp hay không lại không để ý lắm, rốt cuộc thì mấy năm nay tâm của Tề Kiên nàng đều nhìn thấy rõ, liền rất tin tưởng nói: “Cho dù có nữ nhân đưa tới cửa, phu quân cũng sẽ không liếc mắt một cái đâu.” Dứt lời, cả mặt đều là vẻ “Phu quân là đúng, nhất định phải tin tưởng phu quân.”

Dáng vẻ ngây ngây ngốc ngốc này, đều làm mọi người thực lo lắng, trầm mặc trong chốc lát, thì có một nữ quyến gượng cười nói: “Sao người có lòng tin như vậy?” Nam nhân không nạp thiếp, thì chẳng phải heo cũng biết leo cây sao?

“Phu quân nói đã có ta là đủ nha.” Trịnh thị hợp tình hợp lý mà nói. Trước khi tổ phụ xuất giá đã nói với nàng, phủ Anh Quốc công không giống mọi nhà khác, là phải có gánh vác. Gả cho nam nhân Tề gia, nhất định phải thật tâm đối đãi, không được có chút nghi ngờ nào, tin tưởng từng câu nói của phu

quân như vậy, mới có thể lấy được trái tim phu quân. Nàng nghe, vì thế mới có được phu thê hạnh phúc như hôm nay.

Các nữa quyền lại trầm mặc một lần nữa, vô cùng cảm thấy vị này gả chồng đã nhiều năm thế mà vẫn còn ngây thơ ngốc nghếch như vậy, quả thực đúng là vi diệu.

Đương nhiên, chuyện vi diệu tồn tại nơi nơi, ít nhất trước mặt Tề Kiên, cũng có một người như vậy. Lúc này thanh niên tuấn tú ấy đang nở nụ cười nhìn anh vợ trước mặt, trong mắt lộ vẻ châm chọc nói: “Ý của đường ca là, muốn tặng thiệp cho ta?!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Chương 70

Trên đời này, mới nghe nói có mẹ chồng đưa thiệp vào phòng con trai, huynh trưởng tặng thiệp cho đệ đệ, chứ chưa bao giờ nghe qua, cái gì mà, ca ca nhà mẹ đẻ của vợ tặng thiệp cho muội phu. Thông thường mà nói, không phải khi muội phu nạp thiệp, anh vợ hẳn phải chửi đồng xông đến cửa đánh sao? Tại sao anh vợ Trịnh gia này, lại có “tư tưởng” như thế? Tuy Tề Kiên cơ linh, cũng phản ứng không kịp, thần trí tỉnh lại, bèn cười như không cười mà nhìn nam nhân cứ cố tỏ ra thân thiết trước mặt này, mắt híp híp, đầu bắt đầu vận động.

Tiểu tử này xuất thân từ đại phòng Trịnh gia, lẽ ra chỉ là đường huynh của Trịnh thị, thường ngày cũng không thân quen gì với Tề Kiên, ai biết được tự dưng lúc này lại nhảy ra, làm Tề Kiên thấy thật thú vị.

Nhưng tông lòng, rốt cuộc cũng tiếc hận thay Trịnh các lão.

Vị cự thần này quyết đoán cường hãn cả đời, đến Hoàng thượng cũng bội phục, ai ngờ lại có con cháu như thế.

Nam nhân kia chờ Tề Kiên đáp lời, nhưng một lúc lâu vẫn không thấy động tĩnh gì cả, liền rất nghi hoặc, cũng không màng Tề Kiên còn nhỏ hơn hẳn không ít tuổi, cười xum xoe nói: “Lại nói tiếp, vẫn là do muội muội không tốt, đã mấy năm rồi, con cái nhà người ta đã đi học cả rồi, khiến người khác nóng lòng thay muội phu nha.” Hắn thở dài nhe một hơi, xoa xoa tay nói: “Tuổi muội phu đã như vậy rồi, còn không có một mụn con, có gì tốt đây? Trịnh gia chúng ta xin lỗi muội phu a~.” Nói xong, cũng không màng Tề Kiên còn chưa đáp lời, chỉ quay đầu lại thúc giục: “Còn không gọi nói đến cho cô gia nhìn một cái!”

Mắt thấy gã sai vặt lĩnh mệnh đi, nam nhân mới tiếp tục cười nói: “Là một mỹ nhân tuyệt sắc, muội phu nhất định thích.”

“Huynh...” Trên gương mặt tuấn tú của thanh niên lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng, nam nhân vừa thấy thái độ Tề Kiên hòa hoãn, mắt sáng rực lên, cảm xúc mê mông, chợt nghe thấy thanh niên mỉm cười hỏi: “Huynh tặng thiệp cho ta, Tổ phụ biết không?”

Tổ phụ mà biết, còn không đánh chết hắn sao?!

Nam nhân nhìn nụ cười bình thản của Tề Kiên, không biết vì sao, lại cảm thấy lạnh lẽo, chỉ cười gượng nói: “Không phải...”

“Huynh có thể, đại diện cho Tổ phụ, đại diện cho Trịnh gia sao?” Tề Kiên tiếp tục dùng nụ cười khách khí, nói những lời không khách khí, làm nam nhân kia nghe đến mức mặt đỏ bừng: “Dù người thiệp kia dát vàng trên mặt, cũng không phải bám bảo lại sao?” Vừa dứt lời, Tề Kiên liền nghe thấy tiếp bước chân nhẹ nhàng từ bên ngoài truyền vào, xoay người lại, quả nhiên nhìn thấy thiếu nữ tuyệt sắc mặc váy áo lụa là bông bành, vẻ mặt e lệ đi đến, sợ hãi đứng cách đó không xa, cúi đầu lộ ra một đoạn cổ trắng nõn, mịn màng đáng yêu giống như hoa sen thanh khiết trên mặt hồ, trong mắt nam nhân đứng sau Tề Kiên kia liền lộ vẻ giao hoát.

Tề Kiên cười lạnh trong lòng một tiếng, tầm mắt dừng tại khuôn mặt thiếu nữ, đến khi làm thiếu nữ đỏ bừng cả mặt, mới nhìn nam nhân đang nhìn ra chỗ khác kia, mỉm cười nói: “Là cô nương tốt...” thấy mặt thiếu nữ kia sáng lên, nhu tình vạn chủng, liền cười tủm tỉm mà nói: “Chỉ có điều, một nữ nhân thôi, mà muốn ta trợ thủ trong ngaoi, đường huynh có phải đang tưởng tượng không?” Tề Kiên quay đầu, liền thấy mặt nam nhân này tái nhợt đi, cười lạnh nói: “Khư nữ của đường huynh, nói không biết nghĩ, đặc tội Thành vương, hiện tại, còn muốn ta ra mặt giúp nàng?! Đề ta có yếu điểm sao?!”

Ngày đó thiếu nữ nói năng lỗ mãng ở Dương gia, đúng là con gái của nam nhân này, nhưng Tề Kiên không nghĩ được là, vì khuê nữ của mình, tiện nhân này đến cả muội muội cũng bán!

“Trong kinh không phải đều nói sao, là quan hệ giữa Thành vương và muội phu rất tốt?” Trước ánh mắt bén nhọn của của Tề Kiên, nam nhân này tựa như thấy được bóng dáng Trịnh các lão, lúc này cười gượng nói: “Huống chi hồng tự thêm hương, cũng là chuyện tốt.”

“Chuyện tốt?” Tề Kiên cười nhạo một tiếng, châm chọc hỏi: “Vậy đường huynh, sao không đưa vị tuyệt sắc này cho phu quân tam cô nãi nãi nhà người? Phân bên nặng bên nhẹ như vậy, người nào không tốt lại nghĩ cùng là muội phu, chẳng lẽ Tam tỷ phu kia, là mẹ kế nuôi đó?” Lúc ở cửa gặp được Tam tỷ Trịnh thị, cũng là muội muội ruột thịt của nam nhân này, Tề Kiên bèn thấy kỳ quái, chỗ vi diệu của Trịnh gia, đều tụ tại đại phòng? Chẳng lẽ phong thủy đại phòng không tốt?

“Người người người...” Không nghĩ tới thường ngày Tề Kiên thường cười tủm tỉm, trở mặt lại có thể nhanh đến vậy, từng câu từng chữ làm người ta chết

nghe, nam nhân này nhìn không được, hậm hực mà nói: “Muội phu không muốn thì thôi đi, chẳng lẽ nhất định phải sỉ nhục ta sao?!”

Làm như hấn tình nguyện đưa mỹ nhân như vậy cho muội phu ý! Đây là giai nhân Giang Nam hấn vất vả lắm mới tìm được, định để cho chính mình dùng, nếu không phải vừa rồi mấy ma ma từ chỗ Trịnh các lão đến đề khuê nữ xuống đánh một trận, lệnh cho khuê nữ đi quy ở Phật đường, không có lệnh của Trịnh các lão thì không thể ra ngoài, hiện tại vừa thẹn vừa mệt đã ngất xỉu rồi, hấn còn biết khuê nữ đắc tội hoàng thất, lão thái thái đã lên tiếng không muốn khuê nữ đi lại trong kinh thành, thì hấn sao bỏ được mỹ nhân chứ?

Mặc kệ là như nào, khuê nữ đã lớn, cũng là thời điểm chọn mặt gã chồng, mà lại đắc tội Thành vương và Vinh Thọ công chúa, nhà ai dám gây án ngược gió, cưới khuê nữ đây? Khuê nữ không gã được vào nhà cao cửa rộng, sao có thể mang lại trợ lực cho hấn được? Huống chi, Thành vương và công chúa, có khi nào ghét ai ghét cả đường đi lối về, thấy kẻ làm cha là hấn, mà chặn lại con đường làm quan của hấn không?

Chỉ cần tưởng tượng thôi, nam nhân đã hận không thể bóp chết khuê nữ đim cha mình xuống này!

Thấy Tề Kiên lộ vẻ khinh thường, hấn càng thêm giận, có chút luống cuống phát tay áo nói: “Đều là thân thích một nhà, chúng ta đã chuyện bé xé ra to rồi có phải không? Chẳng lẽ thật sự muốn ta đi tạ tội Thành vương?”

Tốt xấu gì tổ phụ hấn cũng là Trịnh các lão, làm sao có thể mất mặt trước Thành vương như vậy?

“Thế diện của Tổ phụ, đã sớm bị các người làm mất hết rồi.” Chẳng trách Trịnh các lão nguyên ý liên hôn với phủ Anh quốc công, có vẻ như chính là suy nghĩ đến đời sau, có thể cho đám con cháu không có tiền đồ này một chỗ dựa, lắt lắt đầu, Tề Kiên cũng lười dây dưa với xuân vật này, chỉ quát lớn thiếu nữ sắc mặt nhợt nhạt nước mắt chực rơi kia, xong đi thẳng đến chỗ Trịnh các lão.

Hấn cũng không có làm hại ai, mà lại bị tính kẻ như vậy, cần thiết phải cáo trạng!

Nam nhân ngây người một lúc, đã thấy Tề Kiên chạy xa rồi, tức khắc mặt trắng bệch, liền đuổi theo phía sau, lại thấy Tề Kiên chăm chăm tiến đến thư phòng Trịnh các lão, một lát sau, một tiếng quát giận giữ truyền ra, thì hai chân tức khắc mềm nhũn, biết là tai vạ sắp đến rồi.

Chuyện ở tiền viện này, nữ quyền hậu viện chưa hay gì cả, lúc này Trịnh thị đang cùng mẫu thân tỷ tỷ nói chuyện, đang nói đến bản thân không quản gia, phu nhân Anh quốc công yêu quý đối xử với nàng giống như với khuê nữ, thì nghe thấy trong buồng có tiếng ngáp ngán ngáp dài. Trịnh thị thuần thực đứng lên, chân không ngừng hướng đến trong buồng. Các nữ quyền cũng theo vào sau lưng, thì thấy một tiểu cô nương xinh đẹp, đang ngơ ngác ngồi ở trên giường, ôm chần dụi mắt, còn lấy chân xoa xoa mặt nhỏ, mắt thấy Trịnh thị lại đây, bèn theo thói quen híp mắt giang tay ra muốn ôm.

Trịnh thị vô cùng thuần thực ôm tiểu cô nương này vào lòng, đặt ở một bên.

Cho dù là phu quân Tề Kiên, hay là cháu gái ngoại A Nguyên, lúc rời giường, đều lười biếng bò bò, chỉ hận không thể chôn vào lòng ngực người khác.

Khi Trịnh thị mặt không đổi sắc kéo A Nguyên đã dán mặt vào lòng ngực mình ra, thì dưới đáng vẻ tựa như muốn rút cảm của mẫu thân, tiếp tục dùng khăn lau mặt nhỏ cho A Nguyên, thom vào khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn một cái, thấy lúc này Công chúa điện hạ mới vừa lòng mà hừ hừ, liền chải tóc lại cho bé, thấy cung nữ hầu hạ đứng bên dâng trà cho A Nguyên, bé con này nghiêng đầu uốc hai ngụm, rồi lại tiếp tục chui vào lòng nàng, thì rất có kinh nghiệm mà nhỏ giọng nói: “Ta đã bóc rất nhiều vỏ hạt dưa, A Nguyên có muốn ăn không?”

Thân thể nhỏ nhắn mềm như bông vừa động đậy, Trịnh thị liền thấy một đôi mắt sáng lấp lánh, không nhìn được mà nở nụ cười với A Nguyên.

Nữ quyền Trịnh gia chứng kiến đều đã choáng váng.

A Nguyên lại không để bụng.

Trong suy nghĩ của nàng, Trịnh các lão là thầy nàng, Trịnh thị là mẹ nàng, đây đều là trường bối, vì sao phải bày ra đáng vẻ công chúa chứ? Lúc này cũng nhoén miệng cười với hai nữ quyền đang không biết dùng vẻ mặt gì để nhìn cảnh này, rồi kéo kéo tay Trịnh thị nhỏ giọng nói: “Đều là thân thích nhà mình, chỉ cần như bình thường là được, bằng không, con làm sao dám đến nữa?”

Dĩ nhiên là Trịnh thị đồng tình, hướng hồ A Nguyên vốn thân thiết với nàng, nàng cũng không cảm thấy có gì không ổn, bèn cười nói với mẫu thân: “A Nguyên mới ngủ dậy, chúng ta cùng ra ngoài hít thở không khí đi.”

Khuê nữ gã vào nhà tốt, đến Công chúa cũng thân quen, như này đương nhiên là chuyện tốt. Hứa phu nhân mẫu thân Trịnh thị lúc này liền gật đầu liên tục, cảm thấy xác thật rằng khuê nữ không có gã sai người, trong lòng thâm niệm thần phật, hận không thể cảm kích Trịnh các lão đến tận trời vì đã mang lại cho Trịnh thị một nhân duyên như vậy. Nhìn lại niềm vui sướng trong lòng, nhẹ nhàng nói với A Nguyên: “Công chúa còn thích gì nữa, cứ nói với chúng ta, ta sẽ cho phòng bếp làm!” Nói xong, liền tràn đầy chờ đợi nhìn vẻ rối rắm của A Nguyên, thấy A Nguyên ừ ừ cụp đuôi, liền nghi hoặc nhìn về phía khuê nữ.

“Đã nhiều ngày sức khỏe A Nguyên không tốt, không ăn đồ bên ngoài.” Cháu gái bị lệnh cưỡng chế phải ăn rau xanh không được ăn thịt, làm Tề Kiên ở nhà mừng rỡ lẫn lộn, Trịnh thị tự nhiên cũng biết, cũng không muốn vạch trần A Nguyên, lúc này liền gian nan mà nói dối.

Tĩnh tĩnh khuê nữ thế nào Hứa phu nhân đương nhiên hiểu rõ, thấy mặt nàng liếc qua chỗ khác, A Nguyên ngẩng đầu nhìn trời, liền biết đại khái là có việc gì khác trong chuyện này, nhưng Trịnh không muốn nói ra, bà cũng không miễn cưỡng, chỉ cười cười, sai người ra ngoài vắt nước trái cây cho A Nguyên uống, rồi bèn đùa giỡn với nhóm nữ quyền, A Nguyên ngồi trong lòng ngực Trịnh thị, nhìn mẹ con Trịnh thị nói chuyện, tự nhiên trong lòng cũng thấy khoan khoái, cười khúc khúc lắng nghe, bỗng nghe thấy phía trước có tiếng la hét ầm ĩ, lát sau liền có một nha đầu vội vàng tiến vào, hành lễ với Hứa phu nhân, gấp gấp nói: “Ngũ cô gia và Nhị gia tranh cãi với nhau, bây giờ Lão thái gia đang trách mắng, Tam lão gia kêu nô tỳ đến đây thỉnh Thái thái đi

khuyên nhủ.”

“Sao lại thế?” Hứa phu nhân kinh ngạc, nhủ mảy hỏi: “Cô gia nhà chúng ta được nhất là ôn hòa, làm sao có chuyện tranh cãi với người ta?” Bà vừa nói vừa đứng phắt dậy, thấy nha đầu này áp ứng, liền rùng mình, cao giọng nói: “Người nói!”

“Do, do Nhị gia muốn tặng thiệp cho cô gia.” Từ trước đến nay phải khai báo chuyện như này đều thật khổ sở, nha đầu này cũng sắp khóc rồi, nói nhanh: “Nô tỳ không nghe rõ lắm, có điều tựa hồ là như vậy...”

“Cái gì?!” Trịnh thị còn đang ngờ ngạc mà ôm A Nguyễn cũng ngây ngốc phản ứng không kịp trong lòng, thì Hứa phu nhân đã tức giận đến muốn bốc khói. Bà vất vả lắm mới có được một con rể vừa lòng như thế, còn chưa vui chán đâu, vậy mà đã bị đâm một dao sau lưng, không những thế còn là người một nhà của mình, bèn thét chói tai một tiếng, trên gương mặt hiền từ của vị phu nhân này bao phủ sát khí, cùng con dâu con gái cũng vội cùng phần nộ bước nhanh đến tiền viện, vừa đi hai bước quay đầu lại, vẫn thấy tiểu khuê nữ còn bất động như núi ôm công chúa, liền chỉ hận rên sắt không thành thép mà mắng: “Còn nghĩ cái gì đấy?!”

Nghĩ nữa, đến con rể cũng không còn!

“Phu quân còn chưa xả giận hết thay con dâu, con chờ hần cái xong rồi đi.” Trịnh thị liếc mắt nhìn A Nguyễn đột nhiên cười ha hả không ngừng một cái, quyết định trước khi Tề Kiên mắng cho đã mồm, thì mình hăng xuất hiện.

Hứa phu nhân giận run người, chỉ chỉ tay vào Trịnh thị, buu hăn mà dẫn đầu trường nữ và con dâu cùng tiến thẳng đến chiến trường.

Trịnh thị và A Nguyễn liếc mắt nhìn nhau, cho dù nhụt chí, cũng không nên để Hứa phu nhân chán phía trước chứ, có phải không?

“Kỳ thật, đi chứng kiến tư thế oai hùng của phu quân, cũng được đấy chứ.” Trịnh thị nhìn đáng vẻ buu hăn của lão nương, liền nói với A Nguyễn.

Còn tư thế oai hùng...

A Nguyễn bị mợ làm cho mắc ói, nhiệt tình thăm nghĩ cậu sáu nàng chính là một đại cầu hùng, lúc này nể mặt mũi nửa túi hạt dưa, liền hàm súc gật gật đầu, nhảy ra từ lòng ngực Trịnh thị, đi hai bước trên mặt đất, rồi mới kéo Trịnh thị cùng đứng dậy, ngửa đầu nói: “Đi thôi!” Một đôi mợ cháu ngốc nghếch cùng tiêu sái tiến tới tiền viện, đến nơi, liền thấy Hứa phu nhân vốn đến để đánh nhau lại ngây ngốc đứng cách đó không xa, xa hơn nữa còn truyền tới tiếng quát mắng mười phần hung bạo của Trịnh các lão.

A Nguyễn chỉ sợ thiên hạ không loạn nhìn về phía xa xa, thấy ngay về mặt nhà nhà của Tề Kiên lúc này đang đứng phía sau gương mặt đen thui của Trịnh các lão, một chút đáng vẻ cái nhua cũng không có. Nhưng lão su nhà nàng đứng trước, hiện giờ tức giận đến run rẩy cả người, chỉ tay vào một nam nhân cúi đầu quỳ trên mặt đất không nói lời nào mắng: “Nghịch chương! Đứng là nghịch chương!” Quả là bại hoại từ trong ra ngoài, Trịnh các lão không nghĩ được rằng, cháu nội tốt của ông lại còn có “tiền đồ” như vậy.

Thời trẻ đắc tội tiền để bị giáng chức rồi lại giáng chức, Trịnh các lão thừa nhận bản thân không có thời gian quản giáo con cháu, chỉ là đây cũng không phải là lý do, làm sao mình lại bất hạnh như vậy, gán loại cháu nội xúi quẩy thế này!

Tính tình Trịnh các lão vốn nghiêm khắc, lúc này chỉ tay vào cháu trai, lạnh lùng mà nói: “Tâm tính của ngươi, vậy mà chỉ biết đi đường ngang ngõ tắt như vậy thôi sao? Gia phong Trịnh gia ta, dạy dỗ ra loại bại hoại như người hả?!” Thấy nam nhân này không phục, ông trầm mặc một lát, liền thấp giọng thờ dài: “Thôi, thôi, nếu ngươi đã biết tính toán như vậy, thì rời khỏi Trịnh gia, tự mình tìm đường mà sống cho tốt đi!” Ý tứ trong lời nói, là muốn đuổi cháu trai này rời nhà đi sống một mình, thấy mọi người trong viện đều có chút bất an, còn có người dường như muốn khuyên nhủ, Trịnh các lão lắc đầu nói: “Có thể nghĩ ra ý tưởng như vậy, ta quản cũng không được, chỉ đành nhắm mắt làm ngơ.”

Dứt lời, ông liền thờ dài nói: “Kia cũng là đường muối của ngươi, vậy mà ngươi cũng bỏ được.”

“Cháu cũng vì muốn tốt cho cả nhà.” Nam nhân này liền cãi một câu.

“Đắc tội với người ta, cũng không phải là muối muối ngươi.” Đôi mắt Trịnh các lão trừng lên, nhắc chân đá nam nhân này ngã lăn sang một bên, lạnh giọng quát: “Bản thân dậu nữ nhi không tốt, còn muốn người trả nợ thay ngươi?!”

“Phụ thân.” Hứa phu nhân cũng hận không thể đánh chết cháu trai không cùng nhánh này, chỉ là nhìn người kia hộc máu miệng, biết là Trịnh các lão cực kỳ tức giận rồi, vội vàng tiến lại nói: “Đừng quá tức giận ảnh hưởng sức khỏe.” Nhưng nói cho cùng thì thật hả dạ.

Thời trẻ Trịnh các lão bị giáng chức qan, mấy nhĩ tử trong nhà đều phải ném đầu khổ, đại phòng vì lớn tuổi hơn, lại càng gian nan, bởi vậy Trịnh các lão vẫn luôn áy náy với đích tôn, hiện tại phát đạt, mấy phòng khác đều nhìn mặt Trịnh các lão mà không tranh chấp với đích tôn, một phòng này càng quen thói kiêu căng, không nói đến chuyện hôm nay, mấy tiểu nha đầu kia, cũng đều không để Hứa phu nhân vào trong mắt, nay thấy nam nhân kia quỳ gối trước mặt Trịnh các lão liên tục dập đầu nhận sai, liền sáng khoái, thấy Tề Kiên chỉ cười cười tiến tới nói vào tai Trịnh thị vài câu, thì khề gặt gù.

Mặc kệ là vì cái gì, chỉ với việc chung thủy với Trịnh thị hôm nay, con rể này thực sự không tồi.

“Tổ phụ...” Trịnh thị nghe xong mấy câu Tề Kiên nói, lúc này liền đứng ra, nhỏ giọng nói: “Người để tâm thay cháu gái, đã khiến cháu gái rất vui mừng, chỉ là tuy rằng hôm nay Nhị ca sai rồi, nhưng vẫn là người một nhà, Người tạm tha cho huynh ấy, đừng bắt huynh ấy rời nhà.”

Trịnh các lão ngẩn ra, liếc mắt nhìn Tề Kiên đứng cạnh Trịnh thị một cái, hừ lạnh.

A Nguyên cũng cười hi hi nói: “Hôm nay là ngày đồ nhi bá sư, lại sinh ra chuyện này, không phải khiến người không vui sao? Hôm nay chưa tính, về sau thì thế nào nha?”

Ta cho tiểu tử này? Quả thực là nằm mơ. Chỉ là hiện giờ bắt hấn cút đi, không chừng lúc Trịnh các lão thấy nhớ, thằng nhãi này này lại vương giả trở về. Không bằng cứ để hấn làm vài chuyện ngu xuẩn dưới mí mắt Trịnh các lão, Trịnh các lão mắt sáng như đuốc, từ trước đến nay tin tưởng con cháu nhà mình nên không thèm để ý, hiện giờ biết trong nhà còn có loại ngu xuẩn đến bậc này, còn không rọi đèn pha nhìn cho bằng hết sao? Thời gian lâu dài, không kiên nhẫn, thì sẽ có chuyện hay.

Huống chi Trịnh các lão nghiêm khắc như vậy, chỉ sợ lần này, gia pháp có được áp dụng không đây?

Quả nhiên danh bất hư truyền, Trịnh các lão không chỉ nghiêm khắc với ngoài, cháu nội đối diện phạm phải chuyện này cũng sẽ vô tình như gió thu cuốn hết lá vàng, một tấm bản trục... đánh chó đã được mang ra, lười để lại thể diện gì đó cho cháu trai nữa, chỉ kêu một đám nữ quyến mặt đỏ đi ra ngoài, liền lột quần tên này trước mặt mọi người, tự mình giám sát hunh hang mà đánh cho nó một trận.

Lúc đầu A Nguyên chỉ nghe thấy một trận kêu cha gọi mẹ, cười thầm trong lòng đến run người, vốn muốn nhìn lên, lại bị Tề Kiên khước miệng giật giật che mắt lại lắc lắc đầu không cho nàng nghịch ngợm, đành phải tưởng tượng dựa vào tiếng kêu thê thảm kia.

Trịnh thị lúc này, đang nhìn thiếu nữ tuyệt sắc đang co mình trong góc kia, quay đầu lại nhìn lên Tề Kiên, thấy hấn đã bắt đầu đấu đá với cháu gái muốn làm phản rồi, thì lặng lẽ đến bên cạnh cô gái kia, nhỏ giọng hừ lạnh nói: “Phu quân là của ta!” Thấy thiếu nữ hoảng sợ nhìn qua, nàng nỗ lực nhớ tới dáng vẻ hunh thân ác sát của mẫu thân, mà nói với thiếu nữ: “Ta là người rất dễ nói chuyện, chỉ là ai dám lăng nhăng với phu quân ta... ta...” nàng cố lấy dũng khí nói: “Ta sẽ bán người đó!” Nói xong, liền cảnh cáo nói: “Ta nói thật, cái gì ta cũng làm được, chỉ có phu quân là không thể cho bất kỳ ai!”

Phu quân của người hung dữ như vậy, tự mình giữ lại đi!

Mỹ nhân này muốn làm thiếp, là để hưởng phúc, không phải để bị quất đánh. Chứng kiến chủ nhân bị Tề Kiên nói cho vài câu đã nghẹn chết, còn mặt không đổi sắc mà nhìn người ta bị đánh đến muốn tắt thở, thiếu nữ cũng sợ rồi, lúc này liền vội vàng gật đầu, càng chui sâu vào trong góc.

Trịnh thị vừa lòng, về mặt sung sướng bước tới bên người Tề Kiên, cười tùm tùm mà không nói lời nào.

Khi Tề Kiên nghịch trộm tay vợ, cộng thêm đấu tranh với nhóc con, thì một hồi gia pháp bị thâm cũng kết thúc. Vài người từ Đại phòng Trịnh gia chạy đến, chỉ khiêng đồ xui xẻo chỉ có thờ vào không có thờ ra đi, sắc mặt Trịnh các lão mới hòa hoãn lại, ông chấp tay nói với A Nguyên: “Đề Công chúa chê cười rồi.” Thấy A Nguyên không để bụng, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng trong ánh mắt cũng lộ ra vài phần cô đơn, thở dài nói: “Con cháu không có tiền đồ, không người nào có thể kế thừa tài học của lão thần.” Thật ra Tề Kiên không tồi, nhưng lại xuất thân từ phủ Anh Quốc công, vốn không thể đảm nhận làm đương gia Trịnh gia.

Tề Kiên thấy vợ mệt mỏi, bèn kêu nàng đi ngủ ngơi. Còn A Nguyên đã đánh một giấc, lúc này tinh thần phấn chấn, ghé vào bên tai hấn nhỏ giọng nói: “Lão sư của ta, đang có ý chia nhà sao?”

“Nhìn ra rồi à?” Tề Kiên cười nhàn nhạt, nhẹ giọng nói: “Không chia nhà, toàn gia ý vào thân thể của ông, chỉ sợ sau này sẽ đại loạn mà chết.” Thấy A Nguyên gật đầu, hấn liền tiếp tục nói: “So với sau này bị tấn công tiêu diệt, không bằng hiện tại buông tay, cho dù có quan hệ với ông, có điều cũng không chạm được tới lỗi.” Chỉ cần Trịnh các lão không ngã, cho dù Trịnh gia dính vào chuyện gì cũng sẽ không tính là đại sự.

A Nguyên ngoáy ngoáy lỗ tai nhỏ, hừ hừ một tiếng, rồi lẩn một vòng sang bên, nhàn nhả nói: “Làm một nàng công chúa, đối với việc tiền triều gì đó, ta thật sự không hứng thú lắm.” Dưới ánh nhìn khinh thường của Tề Kiên, nàng liền cười hi hi nói: “Một công chúa, không thể tùy ý nhúng tay vào tiền triều. Chúng ta chỉ có thể ảnh hưởng nó.” Nữ nhân tham chính, là một chuyện nghiêm túc, dính vào thì sẽ không hay ho gì. Có điều dùng chút lực “không cần thận” mà làm ảnh hưởng đến nó cũng không phải vấn đề to tát.

“Nhị thúc đúng là chính người ta không biết mới là gì.” Khẩu khí này vừa phát ra đã biết ngay là từ Nhị lão thái gia Anh Quốc công, Tề Kiên liếc nhìn nhóc con cười đến gian xảo mặt cái, long tơ trên người chợt dựng đứng cả lên. Không nói gì nữa.

Cậu sáu thật sự thiếu kiên nhẫn với nhóc con này, vội vội vàng vàng đưa nhóc con trở về phủ Túc vương. Công chúa điện hạ hết sức vừa lòng sau khi hung mãnh đánh cậu sáu một chút, xe ngựa vừa đến cửa phủ Túc vương liền nhảy nhót về phía hậu viện, thuận tiện buôn chuyện bát quái vài chuyện xưa không thể không nói của mấy phòng của Trịnh gia kia với Túc vương phi. Mới nhảy đến chỗ Túc vương phi, liền thấy ở trong phòng có một mỹ thiếu niên hơi ốm yếu, bước chân dừng lại, có chút đau lòng lôi kéo tay A Dung đang mỉm cười hỏi: “Bệnh huynh còn chưa khỏi, sao không nghỉ ngơi?”

Vốn mặt mày A Dung túm, hiện giờ bị bệnh, gương mặt và đôi môi đều có chút tái nhợt, người cũng lộ ra vẻ suy yếu, nhưng lại tỏa ra một loại mỹ cảm mong manh, chỉ là mỹ cảm này làm ruột gan của A Nguyên cũng đau, vuốt bàn tay hơi lạnh của hấn, A Nguyên liền rừ đầu nhỏ giọng nói: “Đều do ta tùy hứng.” Nàng cũng là được A Dung chăm sóc đến tùy hứng, chỉ vì một chút chuyện này đã làm âm ỉ không ngừng, hiện tại cực kỳ hối hận.

“Cũng là người ăn ngũ cốc hoa màu, sao lại không có lúc bị bệnh chứ?” A Dung nghiêng đầu khụ một tiếng, thấy A Nguyên còn có chút ừ rừ, liền tùm tùm cười nói: “Có điều được Điện hạ đau lòng thay ta, ta cũng cảm thấy vui mừng.” Nói xong, liền ôn nhu nói: “Nghe nói hôm nay điện hạ đến Trịnh phủ?” Thấy A Nguyên dựa vào người mình, dù trong lòng vui vẻ, lại vẫn nhẹ giọng nói: “Cách xa chút, đừng để lây bệnh cho người.”

“Ta nguyện ý bị bệnh.” A Nguyên dụi dụi vào người A Dung, lát sau, chậm rãi nói: “Hoàng bá phụ bảo ta đi theo lão sư học tập, về sau cũng có điều kiện xuất cung, không cần thường xuyên bị vây hãm trong cung.”

“Trịnh các lão làm người chính trực, như này rất tốt.” A Dung dừng một chút, thấy A Nguyên yên lặng gật đầu, không biết vì sao đột nhiên thấy có chỗ không đúng, một khắc sau khước mặt giật giật, lồng ngực có chút ngột ngạt khó thở, nhíu mày nói: “Nhưng mà, đây là có ý muốn người cùng học tập với

tiểu bối Trịnh phủ đúng không?” Thảo nào, khi hấn ở nhà, đã có linh cảm không tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Chương 71

Về mặt A Dung thực sự không ổn, A Nguyên nghi ngờ mà nhìn sang hấn, thấy sắc mặt thiếu niên này càng thêm tái nhợt, lòng liền rất khó chịu, vội vàng mở mắt trên mặt bàn, thấy một bát canh nắm tuyết ấm áp, thì cầm lấy dúi vào tay A Dung, miệng vội vàng nói: “Uống chút nước đường đi, cho đỡ khát.”

Vừa nói, cái mũi nhỏ ngửi thấy hương vị ngọt ngào, liền thêm thưởng nuốt nước miếng cái ực.

Trong lòng A Dung xoay chuyển vòng vòng một hồi, cúi đầu thì thấy đôi mắt A Nguyên mở to sáng ngời nhìn mình, nhất thời cảm thấy nỗi phiền muộn của mình bay biến đi đâu mất, cứ tưởng hấn giữ gìn nhiều năm như vậy, chỉ là dựa mỗi vào tâm ý của chính mình, không liên quan gì đến A Nguyên. Cho dù sau này như thế nào, hiện giờ người thân cận nhất với A Nguyên không phải là hấn sao? Huống chi, sau này nhiều thiếu niên bên ngoài như vậy, hấn sao có thể phòng được hết đây? Bởi vậy lúc này hấn chỉ nở nụ cười, bưng bát nước đường lên, thấy A Nguyên chớp chớp miệng nhỏ, thì không khỏi múc một thìa từ trong bát, đặt cạnh miệng A Nguyên, cười nói: “A Nguyên nếm thử trước đi.”

A Nguyên cúi đầu sờ sờ bụng mình, lòng thật đau khổ.

Ăn, hay không ăn, quả là một sự lựa chọn khó khăn.

“Một chút thôi, cũng không tính là gì.” A Dung biết hiện tại A Nguyên đang lập chí làm bé ngoan, không dám tự mình ăn điểm tâm, nên cười ôn hòa nói.

“Vậy thì, được.” A Nguyên đã sớm thêm đến không chịu nổi rồi, thấy A Dung cũng không thành vấn đề, tức khắc uống ừng ực một ngụm nước đường lớn, cười toe toét hạnh phúc, mắt híp lại không nhìn được gì nữa.

A Dung thích nhìn dáng vẻ A Nguyên như vậy khi ở cùng mình, lúc này chỉ cười cười, lại đút cho A Nguyên mấy thìa nữa, đến khi Túc vương phi ngồi bên mồm cười mở miệng nói: “Được rồi, được rồi,” mới mặt không đôi sắc uống hết chỗ dư còn lại, cảm thấy cơ thể thoải mái hơn rất nhiều, mà thấy A Nguyên cũng được ăn uống no đủ tự giác rúc vào lòng mình, tức khắc ôm bé con này, nghĩ ngợi một chút, hơi gian xảo nói: “Nếu mới bắt đầu học tập, viết chữ không tốt từ trước thì phải làm thế nào đây? Suy cho cùng thì Trịnh các lão cũng là triều thần, không thể lúc nào đi làm phiền ông ấy. Huống chi...” hấn cúi đầu, thấy A Nguyên ngửa đầu chăm chú nhìn mình, mỉm cười, tiếp lời: “Nếu để người khác biết chữ viết A Nguyên không tốt, không phải sẽ bị chê cười sao?”

A Nguyên cũng ngẫm, nhớ tới bảng chữ mẫu Trịnh các lão đưa cho mình, cảm thấy A Dung nói quá đúng.

“Ta nhớ rõ là người viết chữ đẹp lắm” Túc vương phi chợt nhớ ra, thấy A Dung ngồi đối diện mình, liền vỗ tay cười nói: “Một chuyện không phiền nhị chủ, một khi đã vậy, nhóc con này sẽ giao cho người, nếu người không chê phiền, thì cứ qua đây dạy dỗ nó.”

A Dung cười, cúi đầu nhìn A Nguyên, quả nhiên thấy hai mắt bé con này sáng rực lên, còn có vài phần chờ đợi mà nhìn mình.

A Nguyên cũng không nói rõ ra được cảm giác có thể được A dung dạy viết chữ là gì, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy vui mừng, có thể ở bên người này, chỉ cần nghĩ thôi cũng thấy mát lòng, nhưng không chịu biểu đạt ra ngoài như vậy, khẩu thị tâm phi nói: “Thôi thôi, nhất thời không tìm được ai khác, bọn cùng đành cố vậy.” Dứt lời còn thở dài thườn thượt, mắt lại lén lén lút lút mà nhìn trộm sắc mặt A Dung, thấy đôi mắt cười của thiếu niên này cong lên đẹp như trăng sáng, biết trong lòng hấn cũng nguyện ý, liền chôn mặt mình vào trong vạt áo của hấn, không nhận được nhếch miệng cười.

“Hôm trước đến nhà Trịnh các lão, có gặp được nhiều người không?” A Dung xầu xà không chút dấu vết mà đi tra xét tình địch, hấn nhớ rõ biết rõ, là Trịnh gia có mấy tên xấp xỉ tuổi A Nguyên, còn có một nam hài rất lạnh lợi nữa.

“Trừ việc có náo loạn một trận, thì cũng không có gì khác.” A Nguyên thực thích Trịnh các lão, A Nguyên cũng rất thích Trịnh thị. Chỉ là những người Trịnh gia khác, công chúa điện hạ cứ nhớ tới là lại thấy phiền, lúc này liền không kiên nhẫn mà phát tay nói: “Miễn bàn, không lại khiến ta bức mình.”

“Nếu bức mình, ta sẽ xả giận thay muội.” A Dung cười cười sờ đầu A Nguyên, nghe thấy nang lải nhải bên tai mình chút lời nói trẻ con, vậy mà lòng không thấy phiền chán chút nào, chỉ đến khi hấn trầm giọng ho khan mới lùi đầu ra.

A Nguyên thấy dáng vẻ này của hấn, đau lòng không chịu nổi, càng lượn quanh hấn nhiều hơn.

Không ai biết ở bên ngoài phòng, đang có một đôi thiếu niên đang đứng yên lặng nhìn. Trên khuôn mặt Phụng Khanh thấp thoáng ý cười, hiển nhiên rất vừa lòng với tâm ý A Dung. Nhưng còn Phụng Đường, thật ra nụ cười trên mặt lại âm u bất định, thấy muội muội ngốc nhà mình chui đầu vô lưới, uốn éo chui vào trong lòng ngực A Dung, chỉ cần chặt răng, nhỏ giọng nói: “Nha đầu thói thực sự không có tiền đồ gì cả!” A Nguyên cư xử với người khác, kỳ thật cũng rất lạnh nhạt, bằng không dựa vào sự dạy dỗ của cửa phủ Túc vương và Hoàng thượng, thường ngày bao nhiêu nam hài tới tới lui lui không đếm được, A Nguyên lại chẳng để tâm đến ai, trừ người thân, vậy mà chỉ có A Dung mới có thể thân thiết với nàng đến vậy.

“A Nguyên hiểu rõ mà, nếu không phải chân thành với con bé, làm sao nó thân cận như vậy được.” Nếu quen biết có mục đích, A Nguyên dường như có trực giác vô cùng nhạy bén, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

“Tuổi hán cũng không nhỏ nữa.” Phụng Đường vẫn có chút không muốn, nhưng thấy muội muội vui vẻ, cũng nhẫn nhịn. Nghiêng đầu thấy vẻ mặt ôn nhu của Phụng Khanh, khóe miệng liền giật giật, vẫn nuốt lời định nói xuống, nhìn như lơ đãng hỏi: “Hôm kia Hoàng bá phụ tìm đại ca, nghe nói là muốn thăng tước vị cho đại ca?” Phụng Khanh phong Khanh Quận vương, ngay từ đầu Hoàng thượng đã nhin mấy năm rồi, hiện tại thấy Thái hậu đã hòa hoãn với Phụng Khanh, liền nghĩ thừa dịp Phụng Khanh sắp đại hôn sẽ thăng tước vị, chỉ lấy thân phận thế tử Túc Thân vương của Phụng Đường, “sao huynh có thể kém hơn đệ”, để Phụng Khanh cũng được hưởng tước vị Thân vương.

“Ta đã từ chối.” Phụng Khanh ôn nhu nhìn mẫu thân và muội muội tổng phòng, thấy hai nữ nhân ngọc này vẫn vỗ tay nói đùa với A Dung, vô cùng nhàn nhã, liền chậm rãi nói: “Một nhà hai thân vương, hiện tại dưới triều Hoàng bá phụ thì vẫn tốt, nếu sau này Thái tử lên ngôi, cho dù rộng rãi với chúng ta, vẫn phải tránh hiềm nghi, đừng khiến người khác kiêng kỵ, có phải không?” Dưới gối Túc vương có hai vị Thân vương, dù là tôn thất cũng nắm cường quyền, Phụng Khanh đương nhiên không ngốc đến mức coi trọng một chút hư danh trước mắt, mà làm cho tương lai quý phủ Túc vương không được yên ổn.

Nói tới đây, Phụng Khanh liền thấy Phụng Đường dùng ánh mắt khó diễn tả nhìn mình, cảm thấy là đệ đệ áy náy, thì lắc đầu cười nói: “Quận vương là tốt quá rồi, huống chi, sau này nếu ta nghèo túng, đệ cũng không khoanh tay đứng nhìn đâu nhỉ?”

“Đương nhiên sẽ không.” Từ lúc Phụng Đường trở về, trong mắt thỉnh thoảng hiện nét mờ mịt, thế nhưng sau những lời Phụng Khanh nói thì mấy mảnh tối tăm đó biến mất không còn bóng dáng, lòng chợt thấy rộng mở thông suốt, nở nụ cười trong sáng nói: “Chúng ta là huynh đệ ruột thịt!” Hân nhán mạnh bốn chữ này, rồi ngẩng cao đầu nói: “Vĩnh viễn cũng không thay đổi!”

“Tất nhiên rồi.” Phụng Khanh lòng tự nhủ không phải vừa về vương phủ là đã quán lấy nhau rồi sao, nhưng thấy đệ đệ hiếm có lúc trầm trạng tốt, không muốn phá vỡ, mỉm cười hỏi: “Đột này cùng đi ra bên ngoài với Trịnh vương có tiền bộ gì không?” Trịnh vương là đệ đệ ruột của Thái tử, con trai thứ hai của Hoàng hậu, là người thập phần nghiêm túc hướng nội, trước nay giao tình rất tốt với Phụng Đường, hiện tại lại cùng đi ra ngoài, nên càng thêm thân thiết, quả nhiên thấy Phụng Đường nghe xong gật đầu, hân nhán cười nói: “Trong kinh còn đang nói tới hi sự của hán đây.”

“Việc hán cưới kế vương phi* sao?” Phụng Đường bèn nhíu mày, nhưng mà nghĩ tới rốt cuộc cũng không liên quan gì lớn đến mình, liền lắc đầu nói: “Tuy đệ thân với Trịnh vương, nhưng không dám dò hỏi huynh, người được chọn làm kế vương phi này, chúng ta chớ có kết luận vội.” Gặp Phụng Khanh khó hiểu, hân do dự trong chốc lát, rồi thấp giọng nói: “Trong phủ Trịnh vương đang có một thứ phi rất được sủng ái, thường ngày được Trịnh vương vô cùng bảo vệ, không bị truyền ra bên ngoài, đến Hoàng hậu nương nương cũng không hay biết gì. Hiện tại đây là lúc Trịnh vương rất dễ bụng thứ phi này, đúng thật cô nương nhà ai gả đến sẽ phải chịu xui xẻo rồi.”

“Nói thế nào cũng sẽ không sủng thiếp diệt thế chứ.” Nếu thực sự có một ngày như vậy, Hoàng hậu chắc chắn sẽ xử lý Trịnh vương ngay lập tức.

“Có lẽ sẽ không có chuyện vậy đâu.” Phụng Đường nhàn nhạt nói: “Đệ đã thấy thứ phi kia một lần, là người thật thà, bằng không Trịnh vương phi hỏi xưa trước khi mất cũng sẽ không đến mức không bắt thóp được gì. Huống chi Trịnh vương cũng là người quy củ, chuyện nên giữ thể diện, sẽ giữ.” Chính thất được yêu thích, thiếp thất được sủng ái, chỉ cần cẩn thận rồi loạn tôn ti chính thất, thì đều là việc bình thường, nói chung sẽ không bị để ý, nhưng mà chứng kiến phu thê Túc vương dốc hết lòng yêu thương nhau, còn có thanh mai trúc mã Tề Nhã của mình, Phụng Đường luôn cảm thấy nhân duyên như vậy thật không thoải mái, lúc này liền lắc đầu nói: “Tội gì phải đi làm cảnh.”

Kế vương phi: Trịnh vương đã từng có vương phi, nhưng vương phi này đã mất, nên khi lấy vợ lần nữa thì được tính là vợ lẽ.

“Đệ đừng không tin, sắp xếp như vậy là việc phần lớn các cô nương đều phải làm.” Phụng Đường hiểu rõ về chuyện này hơn, tự nhiên minh bạch ý Phụng Đường, bèn lắc đầu cười nói: “Chính phi Trịnh vương, tuy là vợ kế, nhưng từ trước đến nay Trịnh vương vẫn chưa có con trai con gái dòng chính, đây cũng không khác vợ cả là bao, nào không hưởng chú ý?” Hân thờ dài nói: “Như nhà chúng ta có thể có được bao nhiêu đây? Cứ làm những gì ta muốn, là tốt rồi.” Trong lòng hân đã có người khiến hân nguyện ý chung sống cả đời, tự nhiên nguyện ý nhất sinh nhất thế nhất song nhân*, chỉ là dựa vào cái gì mà yêu cầu những người khác cũng phải thế đây?

Nhất sinh nhất thế nhất song nhân: “Thiên nhược thiên tâm thiên bàn khổ, nhất sinh nhất thế nhất song nhân”. Dịch nghĩa: “Ngàn kiếp ngàn tìm muôn ngàn khổ, một đời một kiếp một đôi người”.

“Là lỗi của đệ.” Phụng Đường nhíu mày nói: “Trịnh vương cũng đã từng nói sẽ không bạc đãi chính thất, chỉ là...”

“Nói cho cùng thì đáng thương thay cô nương kia.” Phụng Khanh thờ dài nói.

“Đệ cũng từng khuyên Trịnh vương, đưa thứ phi kia lên làm chính thất là xong rồi, có điều đệ thấy ý của Trịnh vương là không muốn đỡ thiếp là thê.” Đã làm thiếp, lại lên làm chính thất, nhà bình thường thì thật ra tùy ý thế nào cũng được, chỉ là một hoàng tử như Trịnh vương, liền rất không hay.

“Thôi, chớ nói tiếp làm gì, tóm lại cũng không phải là chuyện của nhà chúng ta.” Cưới chính phi, cũng là một loại thủ đoạn liên hôn, chính phi Trịnh vương cũng là một loại thế chính trị không nhỏ, làm sao có thể cứ như vậy mà phớt đi được?

Phụng Đường ngẫm nghĩ cẩn thận, rồi gật gật đầu, lại cùng tán gẫu một chút với Phụng Khanh, lúc này mới quay đầu định rời đi. Chỉ là nghe thấy tiếng cười của A Dung truyền ra, hân nhán không được, trầm giọng ho khụ khụ một tiếng, dưới ánh mắt cười cười của Phụng Khanh mà vén màn lên tiến vào phòng, liền thấy lúc này cặp móng vuốt của A Nguyên đang giở trò trên người A Dung, thật sự khiến con mắt không đành lòng nhìn, sắc mặt biến cả thành màu đen, nhưng vẫn nhẫn nại được, chỉ ngoắc ngoắc tay với A Nguyên nói: “Muội muội.” Thấy A Nguyên không tình nguyện mà buông A Dung đang cười tùm tùm ra, uốn uốn éo éo mà lượn đến trước mặt mình, Phụng Đường không khỏi đưa tay sờ sờ khuôn mặt của mình.

Khuôn mặt này, cũng thực tuần mỹ, tuy rằng không tuyết trần như A Dung, nhưng chịu cái vẻ mặt của muối muối như vậy, đúng thật khiến thế từ bốc hỏa.

“Thật là nhóc con không có lương tâm.” Hai lỗ mũi Phụng Đường đều nhả khói, nhấc A Nguyên lên, thấy nàng cười ha hả uốn éo vặn vẹo, con giận cũng bay mất, bất đắc dĩ cười nói: “Nhị ca đối với muối không tốt sao? Sao ta lại thấy, ta lại không bằng A Dung vậy?”

“Như nhau, như nhau.” A Nguyên bị nâng lên cao, cảm thấy rất thú vị, lắc lắc người nhỏ nịnh nọt một chút, hai mắt sáng lấp lánh mà nói: “Cao thêm chút nữa, cao thêm chút nữa.”

“Đừng làm nó ngã.” Lúc Túc vương phi thấy hai huynh muội này chuẩn bị bày ra trò chơi ném muối muối, lập tức có chút lo lắng, thấy nhóc con còn vui vẻ đến mức kêu hú hú, liền thực sâu bi nói: “Tính tình lại còn như vậy, làm sao không thể thực nữ một chút chứ?” Nói xong, nhớ tới đáng vẻ đoan trang chừng chạc của các tiểu thư nhà khác mà mình đã từng chứng kiến qua, bẽ tay nói: “Đều do các con cưng chiều.”

Phụng Khanh mỉm cười tiến vào, liền nghe được một câu như vậy, khoe miệng gật gật, không đành lòng nói tình tình muối muối quả thực giống mẫu phi như đúc, nhưng mà thấy Túc vương phi dù lấy tám giá nên cấm xung quanh cũng không rơi vào bản thân được, cũng liền cảm thấy bất đắc dĩ, lắc đầu nói: “Mới kêu muối muối ăn uống điều độ hiện giờ mẫu thân lại muốn con bé thực nữ, không phải là khiến nó thờ không nổi sao?” Thấy A Nguyên rơi từ trên không trung xuống, được Phụng Đường vững vàng tiếp lấy, rồi ghé vào trong lòng ngực huynh trưởng cười hi hi không ngừng, liền nhìn Túc vương phi cười nói: “Hay là mẫu thân chốt dạ?”

Đúng thật là Túc vương phi đang chốt dạ.

Nàng cũng cảm thấy khuê nữ nhà mình và bản thân năm xưa tuy quá trình khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu, đều khiến người khác phải đau đầu, chỉ là tuyệt đối không thể thừa nhận cái này được được, bằng không về sau làm sao sẽ diện trước mặt nhi nữ được? Bên ngoài mạnh trong yếu nói: “Con trưởng thành rồi, muốn lên mặt rồi phải không?! Được được được, ta không quản con được, đợi đến khi phụ vương con về rồi, sẽ bảo ông ý nói chuyện với con.” Nói xong, thấy khoe miệng Phụng Khanh nhếch lên, muốn nói tiếp gì đó, liền lập tức ôm đầu đau khổ nói: “Đau đầu quá.” Dứt lời, liền để nha đầu đang nhịn cười đỡ lấy thoãn thoãn rồi đi.

Chỉ bằng một câu nói địa ca đã tiễn lão nương đi, A Nguyên quả thực cực kỳ bội phục, đôi mắt sáng lấp lánh sung bái nhìn về Phụng Khanh.

Phụng Khanh lại chỉ cười, thấy Phụng Đường hạ quyết tâm không để A Nguyên ra chỗ A Dung nữa, liền mặc hán ngồi cách đó không xa trêu chọc muối muối, còn mình ngồi cạnh A Dung, thấp giọng cười nói: “Ta thấy là, sau này ngươi sẽ phải chịu khổ rồi.”

“Đã là trần bảo, sao có thể có được dễ dàng?” A Dung lại không để bụng, hướng chỉ tâm tính Phụng Đường hẳn đã sớm biết, tuy rằng cứng nhắc, nhưng lại rất khác khi ở bên người thân thiết, hiện tại sáng khoái thể diện chút lòng dạ hẹp hòi của bản thân, cũng có nghĩa thân cận với A Dung, nhớ tới đủ loại khảo nghiệm khi cha mình Thành Dương bá cưới mẫu thân, A Dung cảm thấy những thứ trước mắt này thực không đáng nhắc tới, bèn cười cười, chỉ thấp giọng hỏi: “Hoàng thượng quả nhiên muốn tấn ngươi làm Thân vương?”

“Ừm.” Phụng Khanh cười, cảm kích mà nói: “Một người nghĩ ra được tâm tư Hoàng thượng, bằng không bỗng nhiên hỏi ta, ta cũng không biết đáp lại như thế nào.” Đột nhiên bánh bao có nhân từ trên trời rơi xuống, ai có thể phản ứng ngay được?

“Mấy ngày nay, Hoàng thượng nhắc tới ngươi mấy lần trước mặt Thái hậu, ta liền cảm thấy không tốt.” A Dung cup mặt, trầm giọng nói: “Thân vương, Quận vương tuy chỉ kém một bậc, nhưng lại là việc lấy mạng người.”

Nghe tiếng cười của Phụng Khanh bên cạnh mình, hẳn cũng cười, vẻ giảo hoạt lộ ra trong đôi mắt, nói: “Ta nói rồi, tước vị Thân vương này, bạc quan trọng ở chỗ nào? Hơn một ngàn lượng một năm, không chừng là góp chung cả mạng vào.” Bỗng lộc Thân vương một năm nhiều hơn Quận vương một ngàn lượng, ngày đó Phụng Khanh từ chối Hoàng thượng, Hoàng thượng liền cảm thấy Phụng Khanh thật thà khiến người khác đau lòng, lại thưởng Phụng Khanh một cái hoàng trang thật lớn làm bồi thưởng, cũng có ý thêm vinh dự cho đại hôn sắp tới của Phụng Khanh, một tiền đồ, một hoàng trang này, không biết bằng bao nhiêu bổng lộc của Thân vương nữa.

Những chủ nhân đứng đầu trong cung lại đều cảm thấy Phụng Khanh hiểu chuyện, không nhân sủng ái của Hoàng bá phụ mà sinh kiêu, đây mới là tiện nghi lớn.

“Lẳng lặng làm giàu, mới là đạo làm thần.” Ngón tay thon dài của A Dung gõ trên mặt bàn, nhẹ giọng nói.

“Người khéo đưa đẩy như vậy, về sau ta cũng không cần lo lắng thay A Nguyên.” Phụng Khanh liền cười chế nhạo nói: “Chỉ là ta có ba tên đệ đệ, người cứ cẩn thận.”

“Điện hạ cứ lo hôn sự của mình viên mãn cái đã, rồi hẵng nói ta.” A Dung mặt không đổi sắc nói.

Nói chuyện với A Dung, Phụng Khanh luôn rất vui vẻ, đó là đầu võ mồm cũng cảm thấy lòng nhẹ nhàng, lúc này cũng không giận, chỉ cười tùm tùm mà nói: “Người yên tâm, bốn vương đảng hoàng thôn trang lên trước mặt Di sáu, Dục sáu lại muốn ngăn cản, thì cũng không phải sợ.” Khuê nữ nhà ai cũng là bảo bối, Tương Như Vân là trưởng nữ của cha mẹ, bởi vậy Phụng Khanh thực không dễ dàng khiến lão Thái son tương lai nhà ra được, nhưng lúc này đây, hẳn sẽ đi lối tắt, đổi chân tâm của mình lấy chút hảo cảm của di, dâng toàn bộ nhà cửa, tình cảm chân thành lên cho thế tử, làm đi mềm lòng, cũng mặc kệ dượng dạm chân thế nào, hàm súc gặt đầu đồng ý đại hôn.

So với Phụng Đường gãy gựa trong tay Anh Quốc công có thể coi là còn mạnh hơn gấp trăm lần.

Nghĩ đến dáng vẻ hiện tại của Phụng Đường bị Anh Quốc công nhào nặn đến không còn sức lực, Phụng Khanh tuy là huynh trưởng, vẫn có chút không phúc hậu mà vui sướng khi người gặp họa.

Mặc dù A Nguyên đang cười đùa khoe mẽ với Nhị ca, nhưng một đôi mắt thỉnh thoảng vẫn hướng về phía A Dung và Phụng Khanh, thấy đôi thiếu niên túm tụm giống nhau cười rộ lên, không khỏi ngứa ngáy trong lòng, nhưng mà thấy tay Phụng Đường thủ sẵn mình, mắt đảo một vòng, liền xấu xa cười trộm một tiếng, ghé vào bên tai Phụng Đường nhỏ giọng nói: “Hôm kia, muội đi ra ngoài với nhóm biểu tỷ.” Thấy sóng nước lưu chuyển tràn đầy trong đôi mắt đào hoa của phụng Đường, liền buông lỏng trong lòng, không ngừng cố gắng nói: “Nhã biểu tỷ, gầy.”

“Gầy?” Năm tay Phụng Đường đột nhiên căng thẳng, bình tĩnh lại, liền nhẹ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Cái này...” Nhóc con muốn nói lại thôi.

“Chẳng lẽ bị thiệt thòi?” Phụng Đường hí mắt hỏi, nhưng trong lòng đã nhin không được mà tức giận rồi.

Vợ của hần, là ai dám ăn tôm hùm mật gấu bắt nạt? Bấm nó!

“Haizzz!” Mặt A Nguyên lộ vẻ lo lắng, thở dài nặng nề, thật sự là không nói gì thì hơn.

Thấy dáng vẻ này của nàng, Phụng Đường liền cảm thấy mình đoán đúng rồi, lại thấy A Nguyên không chịu nói, ôn hòa thuyết phục: “Muội chỉ cần nói ai dám sinh sự, yên tâm đi, ta tuyệt sẽ không để người khác biết là muội nói cho ta.” Tề Nhã ôn nhu, chịu thiệt thòi cũng chỉ biết giấu mình, Phụng Đường cực kỳ đau lòng, lập chí lúc này phải làm chủ cho nàng dâu nhà mình.

“Là Nhị ca muốn A Nguyên nói đấy nhé.” A Nguyên cúi đầu lí nhí.

“Ừ.” Phụng Đường cười tươi, cảm thấy mình đặc biệt hòa khí.

“Bởi vì biết sắp thành thân với Nhị ca, phiền muộn trong lòng, ăn không ngon ngủ không yên, cho nên biểu tỷ gầy.” A Nguyên liền buông tay, thấy Phụng Đường sừng sốt, buông lỏng cảnh giác mà thả tay mình ra, tức khắc nhảy xuống khỏi đầu gối Nhị ca, lần ngay một đường tới phía A Dung. Sau khi Phụng Đường xem như kịp phản ứng hiểu ra nhóc con này là đang lừa bịp hần, liền tức giận đến mặt biến thành màu đen, cắn răng mắng: “Ra đây cho ta!” Ngay lúc này, không đánh nhóc con này, thế tử điện hạ thật sự nuốt không trôi con tức này.

Cũng dám cười nhạo hần!

A Nguyên nhảy dựng lên, nhảy vào trong lòng A Dung, thấy thiếu niên này bao bọc mình kín như bưng, tức khắc dương dương tự đắc, thò cái đầu ra, dưới nụ cười bắt đắc dĩ của Phụng Khanh, cười hi hi nói với Nhị ca đang nghiêng răng nghiêng lợi: “A Nguyên nhớ nhầm, biểu tỷ là mập, bởi vì mấy ngày Nhị ca không ở trong kinh, tâm trạng biểu tỷ tốt, ăn nhiều hơn chút.” Dứt lời, lại có người nhỏ kêu lên: “Thẹn quá hóa giận, thẹn quá hóa giận.” Đúng là dáng vẻ tiểu nhân đặc chí, hiển nhiên cũng thấy thú vị với cảnh Nhị ca phải ăn khổ trong tay cậu.

“Thật là...” Phụng Khanh thấy đệ đệ đã nheo đôi mắt hồ ly lại, tức khắc hiểu là đệ đệ đã viết tên muội muội vào sổ đen, rất muốn nói cho nhóc con biết cái gì gọi là “Không muốn chết cũng phải chết”, nhưng mà rốt cuộc cảm thấy huynh muội đại chiến như vậy thú vị hơn, liền cười tủm tỉm mà ngồi một bên, nhìn nhóc con tiếp tục nhảy nhót. Ngược lại, A Dung mắt thấy không tốt rồi, lập tức nghiêng đầu dùng sức mà ho khan vài tiếng, khụ đến mặt đỏ bừng, lúc này mới áy náy nói với Phụng Khanh cười tủm tỉm và Phụng Đường đang không biết suy nghĩ cái gì: “Hôm kia bị phong hàn, không được khỏe lắm, nếu không có việc gì, ta cáo từ trước.”

Nói xong, liền đứng dậy, đi đến hướng cửa, thuận tiện ôm nhóc con trong ngực cùng thoát đi.

Vén màn đi ra ngoài, A Dung chạy như bay, chỉ kịp lấy A Nguyên vẫn còn cười rất có phong phạm chạy thực mạng, liền nghe thấy phía sau có tiếng thét chói tai của Phụng Đường, vừa quay đầu lại, quả nhiên thấy Phụng Đường đen mặt đuổi tới, trong tay còn xách theo một tấm bản trúc to, hiển nhiên là đã bị muội muội trên tức không nhẹ, bản chân bước đi càng thêm như bay.

Loại tiết mục công chúa điện hạ bị đuổi đánh vì chộc giận thế tử đến muốn chết đi sống lại này quả thực mấy ngày nay ngày nào cũng trình diễn khắp vương phủ, hạ nhân thấy nhiều cũng không can thiệp, dù sao chỉ bằng cặp chân ngắn của công chúa điện hạ, trước nay thế tử đều chưa chạy đuổi nàng bao giờ, càng miễn bàn đến việc bị đánh bản trúc. Nếu không phát sinh thảm án, mấy nha đầu sai vặt đều có trách nhiệm riêng phải làm, cũng không để ý quá nhiều, mỗi lần như vậy, chỉ nghe thấy thế tử kêu muốn đánh muốn giết, đằng trước có tiếng cười khanh khách không ngừng, thì đều đồng thời cảm thấy, không hổ là hậu duệ hoàng gia, cách thể hiện tình cảm không giống với người bình thường.

Đương nhiên, Công chúa điện hạ vẫn còn đang đắc ý không thể tưởng tượng được, mấy năm sau, khi nàng có người trong lòng, Nhị ca mang thù sẽ chinh phò mã tương lai của nàng thế nào.

A Dung ôm bé công chúa chạy phía trước, huynh trưởng khổ sở một đường truy đuổi phía sau, sau khi người tới ta đi vài vòng, Phụng Đường đang sắp hết hơi, thì nghe thấy cách đó không xa, có tiếng hô kinh ngạc truyền tới, quay đầu lại, liền thấy Phụng Minh tròn mắt che mắt nhìn hần, đang muốn nói chuyện, thì thấy Phụng Minh đã vội vàng không ngừng đi về chỗ A Nguyên, dang rộng cánh tay ra phía trước bảo hộ cả A Dung đang lau mồ hôi và nhóc con dương dương tự đắc, lát sau, thốt lời thăm thía với Phụng Đường: “Hoàng đệ, tuy rằng A Nguyên xác thật rất xấu, chỉ là, ta cũng không thể cứ đánh trẻ con như vậy có đúng không? Khoan dung một chút...” Hần dùng giọng điệu giống như Hoàng thượng để khuyên nhủ.

Tuy rằng hần vẫn luôn tưởng tượng đến cảnh được đánh nhóc con này.

Có điều, làm huynh trưởng, lòng dạ không phải là nên rộng lớn sao?

Hai huynh muội đang chơi đùa nhìn về mặt thánh khiết của Tứ hoàng huynh, đồng thời bất động.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Chương 72

“Sao Hoàng huynh lại tới đây?” Nói đến cái này, Phụng Đường liền tức. Tề gia có hai nữ nhi, Tề Thiện có hôn ước với Phụng Minh, hẳn ta chỉ bị làm khó dễ có một chút, không đau không ngứa, cậu hẳn liền cho qua, huống hồ lúc trước Phụng Minh đuổi biểu muội ra khỏi nhà, đã làm mất lòng nam nhân nữ nhân phủ Anh Quốc công, hiện giờ ở quý phủ chẳng gặp bất lợi chỗ nào, thấy lúc này mặt mày vị hoàng huynh hồng hào, thì biết hẳn quá sướng rồi.

Thế tử điện hạ thì sao? Quả thực giống như con ghê vậy đó, vẫn là cậu ruột kia, lại muốn chinh hán đến chết mới thôi, hiện giờ Phụng Đường chỉ cần tương tượng, cũng thấy đau cả ruột.

Đối diện với ánh mắt bất thiện của Phụng Đường, Thành vương điện hạ cảm thấy có chút không thích hợp, quay đầu lại, nhìn thấy A Nguyên nằm trong ngực A Dung phía sau đang hí mắt nhìn hán, tức khắc run lên, thu lại vẻ mặt xuân phong đắc ý, nhấp nháy miệng nói: “Không phải Nhị hoàng huynh đã trở về sao.Ồ, ờ... Thái tử mở tiệc trong cung Thái tử, nên ta qua đây tìm các đệ.” Đức phi luôn luôn kính cẩn tôn trọng Hoàng hậu, chưa từng vượt rào, bởi vậy hai cung xưa nay hòa thuận, Phụng Minh cũng vô tri vô giác mà xưa nay coi Thái tử và Nhị hoàng tử Trịnh vương như huynh trưởng ruột thịt, hẳn làm người lại chân chất sáng khoái, không có dị tâm, thường ngày Thái tử cũng thực quan tâm hán.

Phụng Đường khẽ nhủ mảy.

Lúc hán và Trịnh vương đi các nơi, xác thật có sinh ra chút sự tình không nhỏ, có điều lo lắng mẫu thân và muội muội sầu lo vì mình, bởi vậy che giấu đi, thật ra đã nói qua với Túc vương, lúc này thấy Thái tử cho mời, chỉ sợ tẩy trần cho Trịnh vương và mình là một mặt, mặt khác, chính là dò hỏi tình trạng lúc đó. Chỉ là từ nhỏ hán ở trong cung thân thiết với Thái tử Trịnh vương, hơn nữa cũng lo cho việc trong triều, nên chỉ do dự một lát, liền hơi hơi gật đầu, thấp giọng nói với Phụng Khanh: “Đệ đi rất nhanh rồi sẽ về.” Thấy Phụng Khanh gật đầu, hán liền ngoắc Phụng Minh đang nhìn qua đây nói: “Đi thôi.”

“Cùng đi cùng đi.” Mắt thấy Phụng Đường đang định đơn thương độc mã đi, Phụng Minh vội vàng nói: “Thái tử bảo là gia yến bình thường thôi, chúng ta vui vẻ ngồi cùng nhau.” Nói xong, liền cười nói: “Ta đã cho người đi gọi Phụng Ngọc, Phụng Khuyết, chúng ta dẫn theo A Nguyên cùng đi thôi.” Thấy A Dung đứng một bên, khuôn mặt túm mĩ khiến người khác nhìn mà thoải mái, nghĩ nghĩ quan hệ tiểu tử này với A Nguyên rất tốt, liền có lòng muốn hán xuất hiện trước mặt Thái tử, cười nói: “A Dung cùng đi đi, bữa tiệc cũng có thanh niên mấy nhà, người cũng không cần câu nệ.”

“A Dung bị ốm.” Khi A Nguyên được một tuổi, Thái tử cũng có con trai trưởng, vì không có khuê nữ nên tiếc nuôi vô cùng, sự tồn tại của A Nguyên quả thực thỏa mãn toàn bộ tưởng tượng về bé con đáng yêu mềm mại của Thái tử, huống hồ A Nguyên xuất thân tôn thất, lại không phải là mấy muội muội cùng cha khác mẹ gây chướng mắt kia, Thái tử thích không buông tay, tuy rằng đã trưởng thành, kiêng dè hậu cung không thể thường xuyên vào được, nhưng thường ngày tặng chỗ Thái hậu không ít đồ ăn, trân bảo, yêu thương A Nguyên như khuê nữ từ nhỏ, bình thường A Nguyên cũng thân thiết với Thái tử, lòng rất vui vẻ, nhưng nhìn thấy sắc mặt A Dung tái nhợt giống như lung lay sắp đổ, liền ôm cổ hán nhỏ giọng nói.

Phụng Minh ngăn ra, cảm thấy đây là lần đầu tiên bản thân nhìn thấy Ma vương lộ ra đáng vẻ như vậy, có một loại cảm giác khó hiểu trong lòng, nhưng cũng không suy nghĩ sâu xa.

“Ta không sao.” A Dung chỉ cúi đầu, thấy A Nguyên dùng khuôn mặt nhỏ cọ cọ vào mặt mình, ánh mắt nhìn cũng nhu hòa đi, nhẹ giọng nói: “A Nguyên muốn ta đi cùng, ta liền đi.”

“Về nghỉ ngơi cho tốt đã, ta không cần huynh đi với ta.” A Nguyên lại lắc đầu, thấp giọng nói: “Bệnh của huynh tốt lên, lòng ta liền được an ủi, chúng ta lại có thể đi cùng nhau.”

A Dung nghe thấy lời A Nguyên mặt mày cũng giãn ra, miệng ừ một tiếng, rồi mới ôm A Nguyên đến trước mặt Phụng Minh, ôn hòa nói: “Thật sự là tông người không dễ chịu, ý tốt của điện hạ, chỉ có thể phụ rồi.”

“Sức khỏe của người quan trọng hơn.” Phụng Minh nhìn người này là đang muốn mình ôm đường muội, nhưng mỹ thiếu niên thỉnh cầu thành khẩn, hẳn thật đúng là có chút không nở chối từ, đẹp nữa thật đúng là có ích lợi, lúc này đón lấy A Nguyên, thấy A Dung định đi tới chỗ Túc vương phi để chào từ biệt, thì mới đặt A Nguyên đang nhe răng với mình từ tông lồng ngực xuống mặt đất, đi cùng thỉnh an Túc vương phi. Trong lòng A Nguyên hơi mất mát, vừa quay đầu lại lại, liền thấy Phụng Đường đen mặt đứng bên cạnh mình, nở nụ cười có chút dữ tợn về phía mình.

“Nhị ca, muội sai rồi!” Một chút xấu hổ cũng không có, nhóc con chỉ chớp mắt đã như chó săn phản chủ, mắt thấy không còn Tứ hoàng huynh khuyên giải và A Dung ôm mình trong lòng nữa, lúc này như cá nằm trên thớt, tức khắc lần đến trước mặt Nhị ca mà ôm đùi, ngửa đầu tội nghiệp kêu lên: “Cũng không dám nói linh tinh nữa!”

Chiều chọc chó ghẹo mèo này nhóc con xài nhiều đến nhàm chán rồi, Phụng Đường muốn nhắm tâm không để ý tới, nhưng đứng trước đôi mắt long lanh

vô tội kia, lại vẫn mềm lòng, trức bản trong tay hạ hấn xuống, chỉ ấn vào giữa trán A Nguyên ôm hận nói: “Còn có lần nữa, quyết không tha ngươi!” Thấy nhóc con này hoan hô được một tác lại muốn thêm một thước bò lên chân hấn, liền hừ lạnh bế nhóc con lên, lạnh nhạt nói: “Không có chút khí khái nào!” Đương nhiên, muội muội có khí khái, hấn cũng không thực sự thích. Trẻ con, không phải nên mềm như bông mà lớn lên sao?

Phượng Khanh cười tủm tỉm mà nhìn đệ đệ khẩu thị tâm phi*, cười lắc đầu.

Khẩu thị tâm phi: Nói một đằng nghĩ một nẻo.

Khi hai huynh muội mới dẹp yên được chuyện bát nháo, Phượng Minh cũng đã quay trở lại, A Dung tự mình cáo từ rồi đi về, A Nguyên liền cùng mấy huynh trưởng đi tới cung Thái tử ăn tiệc. Vừa mới vào cung Thái tử, xuống xe ngựa liền thấy có mấy củ cải nhỏ vây lại quanh đây, sau khi cùng nhau thính an, mấy củ cải nhỏ đều vây quanh A Nguyên, người đang được huynh trưởng bế ở trên cao, vẻ mặt cao ngạo giống hệt như con gà trống nhỏ, toàn bộ ôm đuôi Phượng Đường, dùng ánh mắt sùng bái mà nhìn lên, kêu: “Cô cô, cô cô!” Thấy vẻ mặt A Nguyên cao thâm khó đoán, chậm rãi vươn tay chỉ xuống dưới, tất cả củ cải đều ngoan ngoãn xếp thành một hàng, đặc biệt có quy củ.

Phượng Khanh vừa nhìn thấy một màn huấn luyện nghiêm chỉnh này, mà muội muội nhà mình lại còn đào dạt đắc ý, quay đầu phụt một tiếng.

Phượng Đường thật không nghĩ tới mới mấy năm ngắn ngủi, muội muội của mình đã thành đại ca đi đầu đám hoàng tôn, bắt đắc dĩ búng A Nguyên một cái, buông nằng xuống, chớp mắt đã thấy nhóc con bị củ cải bao vây.

A Nguyên nhìn theo hướng các huynh trưởng đi, đi bàn chuyện hệ trọng, bản thân liền quay đầu, khụ một tiếng với mấy tiểu tử xấp xỉ tuổi mình nhiệt tình này, nói: “Nghiêm túc chút đi!”

“Vinh Thọ cô cô sao gầy thế?” Có một tiểu tử đẩy hết mấy đệ đệ ra, nghi ngờ hỏi.

Đứa bé này bằng tuổi A Nguyên, là đích trưởng tử của Thái tử, suốt ngày bị A Nguyên bắt nạt, lại đặc biệt thích theo đuôi A Nguyên, hiện tại tốt hơn rồi, lớn chút thì ở trong cung Thái tử vỗ lòng*, nhưng lúc còn nhỏ, khi còn được nuôi dưỡng trong cung Thái hậu, chính là ngày nào cũng đi theo sau môn hạ A Nguyên và Ngũ công chúa làm bộ ba Hổn thế Ma vương. Cảm tình giữa A Nguyên và nó thực không tồi, lúc này liền sờ sờ đầu nó, thấy nó tuy rằng bĩu môi, nhưng lại ngoan ngoãn để yên cho mình sờ, thì rất vừa lòng mà nói: “Đương nhiên là vì nhớ Trường Sinh, ăn không ngon ngủ không yên nên mới gầy.”

Vỗ lòng: bắt đầu học chữ.

Đây là trưởng tử của Thái tử, chỉ sợ nó bị thương, bởi vậy Hoàng thượng tự mình ban nhũ danh là Trường Sinh, tuy hiện giờ đã có tên, nhưng từ nhỏ A Nguyên đã kêu quen, như thế càng thêm thân thiết.

Ngoại trừ Thái tử phi, A Nguyên và vài người khác thân quen với nó ra, ai gọi nhũ danh này sẽ bị Hoàng thượng trừng phạt.

Mặt Hoàng thượng tôn đồ lên, có chút không nịnh được vui mừng, cúi đầu đi đi hòn đá dưới chân, vẻ mặt vừa sung sướng vừa ngượng ngùng mà nói: “Trường Sinh, Trường Sinh cũng nhớ Vinh Thọ cô cô.” Nhìn thấy không, trong lòng cô cô, ta là đặc biệt nhất! Vừa nghĩ, Hoàng thượng tôn Phượng Đường liền liếc mắt khoe khoang với bọn đệ đệ ngu xuẩn ghen tị phía sau kia.

A Nguyên đã sớm nhìn thấy sóng ngầm mãnh liệt giữa các huynh đệ này, chỉ là những thứ này không quan hệ lớn đến mình, nằng làm như không phát hiện, ưỡn cái bụng nhỏ của mình uy nghiêm hỏi: “Các cháu, mấy ngày nay ở trong cung, có làm những chuyện ý nghĩa hay không?”

“Mẫu phi bảo chúng cháu vỗ lòng, tay viết chữ đau quá.” Phượng Đường liền len tới trước mặt A Nguyên, vươn bàn tay nhỏ của mình tỏ khổ với A Nguyên: “Cô cô nhìn xem, đều nổi bọt nước rồi.”

“Học tập, cần sự nghiêm túc, càng cần gian khổ.” Tuy rằng bài vở của Công chúa điện hạ cũng chẳng ra sao, có điều hoàn toàn không thể nằng dùng lời lẽ chính đáng mà giáo huấn mấy cháu trai, thấy mấy củ cải nhỏ lộ vẻ buồn rầu, nằng liền trầm giọng khụ một tiếng nói: “Ta cô cô cũng đang đọc sách đây, có sao đâu? Thực nhẹ nhàng đó chứ?” Nhớ tới Trịnh các lão vừa đưa cho mình ‘Tam Tự Kinh’, A Nguyên liền đắc ý nói: “Không có gì đáng ngại. Đứng rồi, các cháu học đến đâu rồi?” Nếu mình đang học trước, làm cô cô, nằng nguyện ý nói cho mấy nhóc con này một chút cái gì gọi là Mạnh mẩu tam thiên*.

Mạnh mẩu tam thiên:

1. (Nghĩa đen) Mẫu thân ngài dọn nhà ba lần để chọn làng giếng tốt cho Mạnh Tử. (Lần thứ nhất, nhà ở gần nghĩa địa. Lần thứ nhì, nhà ở gần chợ mua bán. Cuối cùng mẹ của Mạnh Tử dọn nhà một lần nữa để ở gần trường học, cho Mạnh Tử hoàn cảnh tốt về giáo dục).

2. (Nghĩa bóng) Việc nào mẹ cũng làm để cho con đời sống tốt.

“Tư trị thông giám*,” Phượng Đường quay đầu hỏi, “Là tên này sao?”

Tư trị thông giám (chữ Hán: 資治通鑑; Wade-Giles: Tzu-chih T'ung-chien) là một cuốn biên niên sử quan trọng của Trung Quốc, với tổng cộng 294 thiên và khoảng 3 triệu chữ. Tác giả chính của cuốn sử này là Tư Mã Quang – nhà sử học thời Tống.

“Đứng rồi!” Tất cả mọi người đều thù sâu như núi nói, lại dùng ánh mắt sùng bái nhìn A Nguyên đột nhiên ngừng đầu không nói, nói: “Không hổ là cô cô, thật lợi hại!” Cho nên mới là trưởng bối, mới cảm thấy nhẹ nhàng.

A Nguyên đột nhiên cúi đầu, không rên một tiếng liền hướng chân đi vào trong.

Nàng thực sự lo lắng phải giao lưu một chút tâm đắc trong quá trình học tập với đám nhóc con này.

Phượng Đăng thấy cô cô đi rồi, vội vàng nhắm mắt hteo đuôi mà đuổi kịp, miệng còn nóng lòng nói: “Hôm nay phụ thân mời vài vị thúc thúc lại đây, thật náo nhiệt.” Nó ghé vào bên tai A Nguyên nhỏ giọng nói: “Tam thúc cũng ở đây, có thúc ấy ở đâu, Trường Sinh liền không được thoải mái.” Phượng Đồng có chút dă tâm nhỏ, không được an phận như Phượng Minh, Thái tử cũng không phải mất mớ, tự nhiên thấy rõ. Huống chi Phượng Đăng là trưởng tử Thái tử, có nó ở đây, Thái tử có con nối dõi, địa vị càng thêm vững chắc, khát vọng ngập tràn của Phượng Đồng không có cách nào thực hiện được, nào có chuyện không hận thẳng nhóc này, có người ác ý, sinh hoạt trong cung Phượng Đăng đều thập phần nhạy bén, vừa nhìn liền biết.

“Cô cô cũng thấy phiền.” Thái tử đến cả đường đệ cũng đều mời đến ăn cơm, nếu bỏ qua Phượng Đồng, chỉ sợ ngay ngày hôm sau tiểu tử này đã có thể khóc lóc cáo trạng với Hoàng thượng. Thái tử không muốn Hoàng thượng cảm thấy mình bạc đãi đệ đệ, chẳng màng chán ghét trong lòng, vẫn phải làm ra vẻ huynh đệ chan hòa, cũng mời Phượng Đồng. Nhưng nghĩ đến chuyện này, A Nguyên dừng bước chân lại, quay đầu nhủ mảy nói: “Không phải nói là vị này ở nhà làm con rể hiểu thuận sao, sao lại rảnh đến đây?” Cũng không biết được vị cao nhân nào chỉ điểm, Phượng Đồng đang từ oán giận vì bị Hoàng thượng tứ hôn bắt công lại khôi phục tinh thần, làm ra vẻ thân thiện qua lại với nhà Thái thượng tự Thiếu khanh.

Người nhà họ Phượng vốn có vẻ ngoài tốt, tiểu tử này nho nhã lễ độ chút thì rất có phong độ, mới có vài lần đã khiến sui gia vừa lòng, hiện giờ đi lại thực sự là thân mật.

Có điều, trước đây Thái tử có cho mời, Phượng Đồng luôn có lý do thoái thác không tới, vậy mà hôm nay thay đổi thái độ, làm trong lòng A Nguyên hơi kinh ngạc.

Tính tình người này biến hóa quá nhanh, khiến người khác không cách nào tiếp thu được.

Bước đi vào chính điện, A Nguyên thấy Bát công chúa đang ngồi ngay bên Phượng Đồng, tên tiểu tử từ trước đến nay chưa bao giờ kiên nhẫn với muội muội vậy mà còn dẫn Bát công chúa tới, thấy diễn xuất huynh trưởng tốt của thành nhãi này, khỏe mắt A Nguyên run rẩy một chút, rồi trở lại như thường. Thấy nàng tiến vào, trên mặt một thanh niên thanh tú mặc phụ sức mình hoàng đang ngồi ghé đầu trên cao không nhìn được mà nở nụ cười tươi, chỉ ôn hòa mà vỗ tay kêu: “A Nguyên lại đây.” Thấy A Nguyên ngửa đầu cười toe toét, không chút nghĩ ngợi mà nhào về phía mình, liền dang tay ra ôm chặt nàng, cười híp mắt hỏi: “Sao lâu như vậy rồi không đến gặp ta?” Hắn đảo mắt cười nói: “Chẳng lẽ không nhớ ta à?” Trước mặt người ngoài hắn tự xưng “Cô”, nhưng ở đây đều là huynh đệ muội muội của hắn, bởi vậy không quá để ý.

“Không phải không phải.” A Nguyên như ông cụ non mà nói: “Một ngày không gặp, như cách ba thu nha.”

Trên mặt Thái tử lộ ra vẻ nửa tin nửa ngờ, nhưng chỉ vuốt khuôn mặt nhỏ của A Nguyên, uy hiếp nói: “Nếu sau này lại không tới gặp ta, ta liền vào cung làm cho...” Hắn cười tủm tỉm mà dấn vào bên lỗ tai A Nguyên cười nói: “Làm cho mỗi ngày A Nguyên đều chỉ có thể được ăn rau xanh.” Đối với điển cổ như vậy, khi Thái tử phi đến thỉnh an Hoàng hậu đã được nghe nói, cảm thấy cực kỳ thú vị, trở về liền nói cho Thái tử, vị Thái tử điện hạ này chỉ chờ thời cơ cười vào mặt Hoàng muội, nhưng chờ mãi vẫn không thấy, thật sự ghen đến mức quá sức.

A Nguyên làm bộ làm tịch che lại khuôn mặt nhỏ, làm vẻ hoảng sợ.

“Kỹ thuật diễn thật không tồi nha.” Phượng Minh ngồi một bên thấy A Nguyên ngoan ngoan đáng yêu, liền ngửa mặt lên trời thở dài.

Khác hẳn dáng vẻ hung hãn nghịch ngợm trước mặt hắn.

Bát công chúa đang ngồi cạnh Phượng Đồng, khi thấy Thái tử coi A Nguyên như trân bảo, nhỏ giọng hỏi âm thầm ngày thường của nàng ta, không để ý gì xung quanh nữa, còn đặc biệt lệnh cho cung nhân chuẩn bị đồ ăn mà A Nguyên yêu thích, thì trong lòng cực kỳ ghen ghét. Len lén lôi kéo tay áo Hoàng huynh một chút, nghĩ đến hiện tại còn mang vài phần sứ mệnh trên người, liền nhìn xuống dùng ánh mắt oán độc nhìn về phía A Nguyên, cúi đầu, vuốt tay nải nhỏ đang cầm trong tay.

Phượng Đồng híp mắt nhìn hết thấy, lúc này mỉm cười nói: “A Nguyên còn nhỏ, tâm tình chơi đùa còn quan trọng, sao có thể nghĩ đến việc thân thiết với Hoàng huynh được?” Hắn cười, dưới ánh mắt khó đoán của Thái tử mà đẩy Bát công chúa ra, cười nói: “Tâm tư Bát Hoàng muội vẫn tí mỉ hơn, hiện tại tòi lạnh, không muốn Thái tử bị nhiễm lạnh, bỏ vậy đã cho người chuẩn bị xiêm y ấm áp, cũng là một phần tấm lòng.” Nói xong, liền vội quay ra nói với Bát công chúa: “Không phải thường ngày ở trong cung Hoàng muội nhắc tới Thái tử mãi sao, đều là huynh muội ruột thịt, sao lại không thân cận được?”

Phượng Ngọc Phượng Khuyết ngồi bên, nghe A Nguyên bị nói xỏ, liền nhìn không được, tức khắc muốn nhảy dựng lên đánh hắn.

Tấm lòng của Bát Hoàng muội, cô sao phụ được?!” Chỉ là một cái xưng hô đơn giản, trong lúc đó đã phân xa gần rõ rệt giữa A Nguyên và Bát công chúa, về mặt Thái tử, vẫn có thể bày ra vẻ hữu ái đệ muội, cũng không tiếp cái tay nải này, mà ôn hòa để nội giám đứng bên lấy, phân phó người đưa ra đằng sau, xong xuôi mới ôn hòa nói với Bát công chúa: “Muội còn nhỏ, nhớ mấy thứ này, chẳng phải là một lòng sao?” Thấy Bát công chúa cảm giác ngắc đầu, sao Thái tử lại so đo với một đứa trẻ làm gì, chỉ cúi đầu lau miệng cho A Nguyên, miệng chậm rãi nói: “Đây là một phần tâm ý những năm gần đây của Hoàng muội, cô đương nhiên muốn cất cho kỹ, để mỗi lần nhìn là được vui mừng.”

Đúng là gác xó.

Phượng Đồng được chỉ điểm một chút, có điều mới có mấy ngày, lúc này sắc mặt có chút cứng đờ, càng không nói đến Bát công chúa bên cạnh.

“Có tâm như vậy, có phải trong lòng Thái tử ca ca thấy ấm áp không?” Tròng mắt A Nguyên chuyển một cái, liền cười hi hi hỏi.

“Hồi trước muội tự mình sửa lại cây quạt cho ta, tay bị kim đâm chảy máu, ta chỉ thấy đau lòng, không ảm áp gì cả.” Một câu của Thái tử, liền khiến A Nguyên càng nổi bật có tâm hơn Bát công chúa.

Tự mình làm với sai người làm, dĩ nhiên cách biệt.

“Vua nịnh hót!” Bát công chúa thấy Thái tử nói xong, liền cho người đi lấy mấy cây quạt tới, đều do phùng có tiếng làm, mạ vàng ngọc cốt trúc tía, khiến người xem hoa cả mắt, chỉ đưa cho A Nguyên thưởng thức, thì bèn nhỏ giọng chửi.

“Đến vuốt mông ngực còn không biết cách làm, chẳng phải còn thê thảm hơn sao?” Phụng Đăng chơi với A Nguyên lâu ngày, bèn miệng lưỡi sắc bén nói.

“Ngươi!” Tinh tinh Bát công chúa vốn bạo liệt, tức khắc muốn trở mặt, cuối cùng vẫn bị Phụng Đăng toát mồ hôi lạnh kéo lại.

Nhãi con Phụng Đăng này thật đáng ghét, chỉ là nguyên rủa trong lòng còn được, ngươi dám giờ roi lên xem! Hoàng thượng và Thái tử có thể lột da ngươi ra!

Đây chính là hoàng trưởng tôn!

“Không biết, Bát Hoàng muội đã làm được gì cho hoàng bá phụ?!” A Nguyên nghiêng đầu cười tủm tỉm hỏi, thấy mặt Bát công chúa lộ ra vẻ bức bối, nàng liền chỉ cười nói với Thái tử: “Muội nghe nói, hôm nay trong người Hoàng bá phụ khó chịu, không biết có khỏe không?”

“Nhóc muội đã nói với Mẫu hậu, Mẫu hậu gọi thái y cho Phụ hoàng, có chút thể hư, bây giờ đang điều dưỡng, nhưng tốt hơn rất nhiều rồi.” Tự mình thể hiện hiếu thuận có có là gì? Nhắc nhở Thái tử đi thể hiện sự hiếu thuận, mới có thể khiến trong lòng Thái tử nhớ rõ ân tình này. Huống chi A Nguyên nhìn ra Hoàng thượng không khỏe, lại không khua chiêng gõ trống tuyên thái y, mà chỉ lên nói với Hoàng hậu, thành ra có vẻ như Hoàng hậu đề tâm đến Hoàng thượng. Trong lòng Hoàng thượng cũng cảm nhớ tâm ý của A Nguyên, một mũi tên trúng ba con nhạn lấy lòng được lão đại trong cung này, mới là phong phạm làm việc của A Nguyên.

“Tuổi muội còn nhỏ, không hiểu gì cả, chỉ biết là gặp chuyện thì sẽ mặt dày nói với Hoàng bá nương, vẫn là nhờ Hoàng bá nương để bụng mà.” A Nguyên chui vào lồng ngực phảng phất mùi hương của Thái tử, cười hi hi nói: “Nói chuyện này, đề tài không khiến chúng ta thoải mái.” Dứt lời, nàng liền lay cánh tay Thái tử, miệng nhỏ giọng nói: “Tuy không thể ăn thịt, nhưng mấy thứ dùng làm cùng gà vịt gì đó, đều mang lên được không, để A Nguyên đỡ thèm nha.” Thấy Phụng Đăng bên cạnh ngây ngô cười kéo kéo tay áo mình, cũng không màng cha để hấn còn ở đây, ườn bụng nhỏ chỉ huy nói: “Đến lúc đó, cháu gấp đồ ăn cho cô cô!”

“Nhất định làm cô cô vừa vừa lòng.” Phụng Đăng đặc biệt ngoan ngoãn.

“Hai đứa nhóc con.” Thái tử lau mồ hôi mặt, cười nói: “Thái tử phi đã sớm chuẩn bị đồ các con thích, đến lúc đó các con tự mình đọc chiếm một bàn, ta cũng không quản được.”

“Hoàng tẩu thật vất vả.” A Nguyên làm bộ làm tịch mà chấp tay thi lễ, rồi ngẩng đầu liền hỏi: “Sao không thấy Hoàng tẩu ạ?”

“Hậu viện còn một số việc.” Thái tử nói qua loa, thấy A Nguyên vẫn nhìn mình, đành bắt đắc dĩ nói: “Trong người Tôn lương đệ thấy không khỏe, Thái tử phi ở cạnh chăm sóc.” Thái tử phi chính là đích nữ phủ Trung Tĩnh Hầu danh giá trong kinh, hiền lương thực đức, tuy sinh hạ cho Thái tử hai con trai, lại không cây súng mà kiêu, thường ngày vẫn thập phần săn sóc cơ thiếp bên người Thái tử, là một nữ nhân ôn hòa hiền hậu, bởi vậy Thái tử luôn thập phần kính trọng thể tử, cũng nhân Thái tử phi được sủng ái, những phi thiếp khác trong cung Thái tử, hiện giờ mặc dù có người đã sinh hạ con nối dòng, cũng không dám xằng bậy trước mặt Thái tử phi.

Cung Thái tử được Thái tử phi quản lý gọn gang ngăn nắp, nữ nhân bên trong cũng không sinh sự, càng khiến Thái tử yên tâm về hậu viện, hướng tầm mắt về phía trước.

Thái tử cười nhiều thiếp thất như vậy, cũng không phải vì háo sắc, mà phần nhiều vì cân bằng tiền triều, trong lòng A Nguyên vì Thái tử phi bình thản rộng lượng mà tiếc hận, rất cuộc không muốn nói cái này vào lúc này, liền gật đầu nói: “Như thế, muội sẽ ở chỗ này chờ Hoàng tẩu.” Nàng thật sự không muốn lại phải nhìn thấy tiết mục tỷ muội chốn hậu cung, trong suy nghĩ của này, mấy màn này thuần túy chỉ để diễn cho người ngoài xem. Chia sẻ một người nam nhân, có thể hòa thuận mới là có vấn đề! Vì sao Đức sinh có thể thân với Hoàng hậu, cũng là vì trước nay Đức phi hoàn toàn không đi tranh sủng, không ngủ với nam nhân của Hoàng hậu, mới khiến Hoàng hậu nhìn bằng con mắt khác.

Có thể nói trong người không thoải mái ngay trước yến hội của Thái tử, người này cũng không phải thứ gì tốt.

Thái tử thấy mặt A Nguyên có chút khó coi, liền cười nói Phụng Đăng: “Nhìn xem, đây là vì mẫu phi con mà giận dữ ta đó.”

“Cô cô thân thiết với phụ thân, mới lộ biểu cảm ra ngoài mặt.” Phụng Đăng có thể làm Hoàng trưởng tôn nhiều năm như vậy, cũng không phải là ngồi không, liền ở bên một bên cười hi hi nói.

“Khó lắm mới tới được một lần, lại không được gặp hoàng tẩu, ai lại vui mừng chứ?” A Nguyên liền ngồi xuống bên người Thái tử, buông tay làm vẻ sầu khổ.

Nhưng mà, ánh mắt nàng, trong tiếng cười vui vẻ của Thái tử, hướng lại chỗ thanh niên đang thấp giọng nói chuyện với Phụng Đăng ở cách đó không xa. Thấy ngay trên vẻ mặt đoan chính lạnh lùng của thanh niên này còn ẩn vài phần sát khí, liền nhớ tới gì đó, nhỏ giọng nói với Thái tử: “Trước khi muội xuất cung, chợt nghe nói Hoàng bá nương chỉ hôn cho Nhị Hoàng huynh, lần này Nhị Hoàng huynh trở lại, là vì muốn cưới vợ rồi?” Về mặt nàng thật ra

rất bất quá, lại thấy thanh niên kia tựa như cảm giác được phía sau có người đang nhìn mình, bèn quay đầu lại, thấy A Nguyên chột dạ, mới lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

A Nguyên chớp mắt thật nhanh với Trịnh vương.

Phượng Đồng nhìn một màn thân thiết người khác không chen vào lọt này, khỏe mặt giật giật điên cuồng, thế nhưng cảm thấy cho dù là Hoàng thượng, cũng nhìn không nổi với không khí như vậy. Chỉ là nghĩ đến mình biết lẽ qua lại với nhà sui gia làm Hoàng thượng có vài phần vừa lòng với mình, liền gắt gao đè nén hận ý trong lòng, cười gượng, đang muốn nói gì đó, lại thấy Bát công chúa bên cạnh, đang dùng ánh mắt ghen ghét hướng về A Nguyên có thể đắc ý trước mấy hoàng huynh mà nhìn, cũng biết trong lòng nàng ta khó chịu với việc A Nguyên chỉ là một nữ nhi tôn thất lại có phân lượng trước mặt Hoàng thượng và Thái tử hơn cả một công chúa chính tông như nàng, liền vội vàng đề nghị ta lại, thấp giọng nói: “Nghĩ đến mẫu phi ngươi đi!”

Giống như nhớ ra cái gì, Bát công chúa đột nhiên chảy nước mắt, quăng tay Phượng Đồng ra một bên, vọt tới trước mặt Thái tử, khóc ròng nói: “Thái tử làm chủ thay muội!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Chương 73

Khi Từ tần còn tranh sủng, tâm sinh kiêu ngạo, ý vào gia thế còn có chút mạnh hơn Hoàng hậu, bởi vậy chưa từng để Hoàng hậu vào mắt. Khi đó còn có Phượng Đồng bên cạnh nhảy nhót lung tung, Bát công chúa học theo mẫu thân và huynh trưởng, mưa dầm thấm lâu, đối với Hoàng hậu, với Thái tử đều không chút tôn kính.

Trong số các công chúa, Thái tử thấy phiền nhất chính là muội muội ngang ngược kiêu ngạo này, có điều bởi tuổi nàng còn nhỏ, lại còn là nữ nhi, nên không muốn so đo với nàng thôi, thường ngày cũng chỉ coi như người xa lạ, bày ra vẻ huynh muội tình thâm chỉ vì nể mặt Hoàng thượng.

Hiện tại thấy Bát công chúa tuy đang có chuyện cầu người khác, nhưng ý tứ trong đôi mắt lại là “Ngươi không làm theo ý bọn cung thì chính là đồ khôn!” Trong lòng Thái tử có chút khó chịu, nhưng khi cúi đầu xuống, bắt gặp A Nguyên và Phượng Đồng đều cùng ngẩng đầu lên nhìn mình, đôi mắt to đen láy tràn đầy niềm thân cận, tâm tình của hắn lại tốt lên, liền nở nụ cười nhẹ, nhìn lại khó chịu trong lòng ôn hòa nói: “Có chuyện gì thì Hoàng muội cứ nói với Phụ hoàng, bảo Phụ hoàng làm chủ mới phải.” Nói với hắn làm cái rắm gì! Chẳng lẽ một Thái tử, còn có thể chạy theo nói này nói nọ với Hoàng thượng, bảo hắn đi làm chủ thay tần thiếp của phụ hoàng, thương cho thứ mẫu kia sao?

Thế còn ra cái thanh danh gì!

“Hoàng muội cũng có chút nóng vội.” Phượng Đồng vốn bảo Bát công chúa phải kiềm chế, không nghĩ tới nha đầu chết tiệt kia lại thiếu kiên nhẫn như vậy, tức khắc mặt méo xệch, thấy mấy huynh đệ xung quanh đều nhìn mình sắc mặt không tốt mấy, vội vàng hướng phía trên cười gượng nói: “Cũng vì hoàn cảnh hiện nay của Từ tần nương nương thật không tốt lắm, Thái tử ngài cũng biết đấy, tình cảm mẫu tử khó nói thành lời mà. Hoàng muội nhìn mẫu thân phải chịu khổ, bản thân muội ấy còn đau khổ hơn nhiều.” Từ tần bị giáng vị, lại thất sủng, bị Hoàng thượng cấm cung, trong cung nàng ta toàn là về tiêu điều.

Nội giám cung nữ trong cung đều là người có mắt nhìn, thấy Từ tần thật sự bị Hoàng thượng ghét bỏ rồi, chỉ là dưới gối còn có Bát công chúa nên mới chưa bị Hoàng thượng biếm vào lãnh cung, bèn bắt đầu không tôn kính vị Từ tần nương nương này. Thủ đoạn trong cung rất nhiều, chỉ bất động thanh sắc cũng có thể khiến người phải chịu thua thiệt. Trong thời gian ngắn ngủi bị tra tấn đủ loại, đến nước tắm cũng không có để dùng. Từ tần có chút hồng rồi. Lại nghe bên ngoài phong thanh người này được sủng ái, người kia được thăng vị phần, đến cung nữ thân cận bên người cũng đã thành tân sủng của Hoàng thượng, vị này khi còn ở nhà đã bao giờ phải chịu khổ như thế, liền sắp có xu thế phát điên.

Đến chủ nhân như Từ tần cung nhân còn dám hùa hạ cho có lệ, càng không nói tới Bát công chúa chưa từng được Hoàng thượng sủng ái, đến thủ hạ nô tài của Bát công chúa cũng bắt đầu không nghe lời, khiến nàng ta chịu khổ không ít, bởi vậy nàng vẫn luôn nghĩ tới đường lui, ít nhất sẽ khá hơn tình trạng hiện nay. Chỉ là hiện tại bên trong hậu cung, Hoàng thượng chỉ để Hoàng hậu định đoạt, tiếng nói của Bát công chúa không có trọng lượng trước Hoàng hậu, Hoàng hậu cũng lười đến hỏi xem một phi tần và một công chúa sống có tốt không, Bát công chúa có khổ mà không nói được, liền vào một ngày chặn đường Phượng Đồng, bảo hắn nghĩ cách cho mình.

Phượng Đồng có thể nghĩ ra được biện pháp gì? Hắn còn không được sủng ái mà!

Chỉ có điều, hiện giờ trong cung Thuận vương điện hạ xuất hiện một vị cao nhân, chuyên chỉ điểm, thật sự mang lại không ít chỗ tốt cho Phượng Đồng, lấy việc này ra hỏi, vị cao nhân kia liền mỉm cười bày cho hắn một kế, làm Phượng Đồng vỗ bàn tán dương không thôi.

Trước mặt tất cả mọi người, bảo Bát công chúa thỉnh cầu Thái tử phi.

Hoàng hậu mong đến ngày Từ tần chịu khổ còn không kịp, còn có sự tín nhiệm của Hoàng thượng, nên đường này đi không thông. Trước kia Bát công chúa toàn làm chuyện ngu xuẩn, đến Thái hậu còn không thích nàng, cũng không thể cầu xin Thái hậu. Bởi vậy phải khóc lóc cầu xin Thái tử phi. Nếu Thái tử phi không chịu giúp, thì phu thê Thái tử vô tình với muội muội, còn nếu đồng ý...

Trong lòng Hoàng hậu sẽ vui vẻ vì Thái tử phi cầu tình cho phi tử của Hoàng thượng sao? Chưa nói tới trở mặt với nhau, chính là tình cảm chán chán sẽ có rạn nứt. Đến lúc đó, Thái tử phi thất sủng trước Hoàng hậu, còn không liên lụy tới Hoàn g trường tôn Phụng Đăng sao? Hồ nước phải loạn, mới thừa dịp đục nước kéo cò được chứ. Mất thấy đây là một kẻ sách vô cùng tốt, lại bị đồng đội ngu như heo Bát công chúa phá hoại mất, Phụng Đăng tức giận đến thở phì phò, nhưng trong đầu nảy ra một ý, lại cười xum xoe nói: “Thái tử trăm công ngàn việc, sao có thời gian rảnh rỗi như vậy? Nhưng thật ra thì, Thái tử phi xưa nay luôn yêu thương các Hoàng muội, tất nhiên không nỡ để Hoàng muội đau lòng...”

Há mồm ngậm miệng, đều dính tới Thái tử phi vô tội.

“Ồ...” mất thấy Thái tử nhẹ nhàng vỗ vào bả vai mình, A Nguyên hiểu bất luận Thái tử nói gì cũng đều không ổn, bèn nhe răng cười với Phụng Đăng kiêu kỳ ra mặt, nói: “Hồi trước, Tam hoàng huynh còn há mồm ngậm miệng đều là ‘đi’, nay Từ tần nương nương vừa bị giáng vị, huynh liền chuyển thành ‘nương nương’, ta nói Tam hoàng huynh cái này này, tuy rằng xưa nay đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi luôn không dễ dàng gì, chúng ta cũng không trông vào người trăm công ngàn việc như huynh đi phân ưu thay Từ tần nương nương, chỉ là, cũng không thể bỏ đá xuống giếng như vậy chứ?”

“Không chừng Từ tần nương nương còn đau lòng vì chuyện này nhiều hơn.” Phụng Đăng hận hoàng thúc này dám tính kế mấu thân mình, liền bỏ thêm một dao.

Phụng Đăng suốt nửa bị hai đứa nhãi con nói cho nghẹn không thở nổi, lúc này, nói không ra lời.

“Hoàng muội thương Từ tần như vậy, cũng là có tâm.” Thái tử chỉ mỉm cười sờ đầu hai nhóc con coi như khen thưởng, còn Trịnh vương sắc mặt lạnh lùng khiến Bát công chúa sợ hãi lạnh nhạt nói: “Chỉ là hiện giờ, Từ tần phạm vào quy định trong cung, không trừng phạt, chỉ biết cầu xin, tha cho Từ tần dễ dàng, sau này trong hậu cung, còn có luật lệ đáng nói nào nữa? Từ tần như thế nào, đương nhiên trong lòng Phụ hoàng biết rõ, nay Hoàng muội cầu này cầu kia, không bằng bảo Từ tần an phận thủ thường, tĩnh tâm lại, làm Phụ hoàng vừa lòng, tự nhiên sẽ khoan thứ cho nàng.” Hiện tại Trịnh vương làm việc trong Lại bộ, lúc nào cũng rõ ràng minh bạch, há mồm pháp luật ngậm miệng quy củ, Bát công chúa nào dám tranh luận với hắn, chỉ khóc thút thít trước Nhị hoàng huynh xưa nay thẳng như ruột ngựa, không biết phải làm thế nào.

“Hoàng muội khóc thành như vậy, Cô vô cùng đau lòng.” Thái tử thấy Phụng Đăng không nói nữa, mới cười cười, nói: “Hay là, chốc nữa trở lại cùng, chuẩn bị chút ca vũ cho Hoàng muội vui vẻ, đỡ cô đơn?”

Thái tử cũng thật xấu a.

Không chỉ không chịu giúp, còn đưa ca vũ cho người ta, Bát công chúa nên khóc hay nên cười đây? A Nguyên nằm trong cánh tay Thái tử, được Thái tử xoa bóp thoải mái đến híp mắt, nhưng trong lòng, vạn phần xác định Thái tử đúng là con trai Hoàng thượng.

Lòng dạ hẹp hòi như vậy quả thực là gene di truyền.

“Khó lắm mới đoàn tụ được một bữa, Hoàng muội như thế, làm chúng ta đều không biết làm sao cho phải.” Phụng Đăng nhìn thoáng qua Trịnh vương, khoe miệng giật giật, cũng biết con trai Hoàng hậu lúc này mà khi dễ Bát công chúa sẽ khiến người khác lên án, liền cười nhàn nhạt nói: “Bằng không, thỉnh Tam hoàng huynh đưa muội về?”

“Thế sao được?!” Phụng Đăng ngăn ra, tức khắc cự tuyệt.

Hắn tới yến tiệc của Thái tử, bàn đến việc của bát công chúa, chính là để cho Hoàng thượng cảm thấy huynh hữu đệ cung, trước khi làm nên cơm cháo, lại rước về một Bát công chúa khóc lóc suốt suốt, còn ra thể thống gì? Lúc này cũng bất chấp tâm trạng của Bát công chúa, vội vàng kéo Bát công chúa vừa oán hận nhìn về phía Thái tử vừa liều mạng giãy dụa về, ấn xuống bên cạnh mình, xong mới cười nói: “Trẻ con ý mà, tới cũng nhanh đi cũng mau, tất cả mọi người đều là người một nhà, đừng chấp chặt với nó.” Dứt lời, liền giơ chén rượu đặt trên bàn lên, kính Thái tử một chút, một hơi uống cạn.

A Nguyên cọ cọ mặt vào ống tay áo Thái tử, che đi vẻ nghi hoặc trên mặt mình.

Phụng Đăng này, có phải uống lộn thuốc hay không? Sao đáng vẻ kỳ quái như vậy?

Phụng Đăng lại hừ lạnh trong lòng một tiếng, trong mắt lộ ra hận ý nhàn nhạt.

Muru sĩ kia trong phủ Phụng Đăng, hắn không chỉ biết, hơn nữa, đã phải chịu không ít đòn giầu tay. Khi rời kinh, việc khiến hắn khó thể nào quên, suốt nửa nhập ma chứng, cũng là do người này dựng lên. Mất thấy người này vậy mà đầu quân cho Phụng Đăng, đôi tay Phụng Đăng nắm chặt lại, chỉ hận không thể giải quyết luôn cả Phụng Đăng, mới có thể tiêu đi mối họa trong lòng.

Thái tử lại chỉ cười uống chén rượu trong tay, thấy mũi nhỏ A Nguyên và Phụng Đăng đều hít hà thứ trong tay mình, liền cười tủm tỉm nói: “Đây là làm từ tuyết trắng, vô cùng thanh ngọt, cũng không quá nặng, có muốn thử không?” Thấy mắt hai nhóc con đều sáng lên, thêm đến chảy nước miếng, cũng không chê cười, chỉ tự mình đồ ra một chén rượu, cho Phụng Đăng nếm một ngụm, thấy tiểu tử này chẹp chẹp dư vị trên môi, bèn cúi đầu, dùng ống tay áo to rộng, che cho A Nguyên rồi trộm nuốt cho nàng nếm một ngụm.

A Nguyên lăm lăm lét ngó mấy huynh trưởng, thấy vì nàng đang ở bên cạnh Thái tử nên các huynh trưởng rất yên lòng, lúc này chỉ cúi đầu nói chuyện với nhau, vội vàng húp một ngụm rượu mang hương thơm dịu mát thấm ruột gan, vào đến miệng đột nhiên mảy mui cả lại, phì cái phun hết cả ra, túm lấy cánh tay Thái tử đã đặt chén rượu lên bàn và đang che miệng cười rộ, nói: “Thái tử ca ca hư quá!” Cay chết nàng rồi, là ai nói thanh ngọt thế?!! Đưa ra ngoài hung hăng đánh mông cho công chúa điện hạ!

Phụng Đăng thấy cô cô cũng bị lừa, mới lè lưỡi ra, đi theo ra bên ngoài nhỏ nước miếng.

Thái tử thấy hai nhóc con này cùng xúm lại căm giận nhìn mình, cười đến run rẩy cả người, lâu nước mắt nói: “Về sau có nhớ kỹ bài học này không?”

“A Nguyên sẽ mách Hoàng bá nương.” Tiểu phản đồ Phụng Đăng này, làm cô cô, A Nguyên tuyệt đối không thể tha thứ tiểu này đã làm phản, vừa đá tiểu tử này qua một bên, vừa hung hân mà tỏ vẻ bản thân muốn cáo trạng.

“Hoàng huynh.” Trịnh vương rất nghiêm túc, thấy Thái tử vậy mà lại lừa hai đứa bé, không khỏi không tán đồng mà lắc đầu, cho người mang nước trắng tới cho A Nguyên và Phụng Đăng vẫn đang liên tiếp muốn nhào vào người cô cô để súc miệng, xong mới lạnh mặt nhắc nhở: “Hai nhóc còn nhỏ, sao có thể làm vậy? Bị ảnh hưởng thì sao bây giờ? Sau này, vạn lần không thể tùy tiện như vậy.”

“Biết rồi.” Thái tử bị đệ đệ giáo huấn một chút, lại rất thành thật đáp ứng, dừng một chút, gọi người mang mấy cây quạt quý báu dâng lên trước mặt A Nguyên, cười nói: “Cái này, vừa tiện để ta nhận lỗi với A Nguyên, ngàn vạn lần đừng tố cáo ta với mẫu hậu.” Thấy A Nguyên đáng vẻ hung hân ưỡn cái bụng nhỏ đã bị ‘ăn hành’ của mình lên, hẳn không nhịn được cười, luôn miệng nói: “Ta thật sự rất sợ hãi.”

“Không điều thiện nào hơn biết sai chịu sửa.” A Nguyên rung đùi đắc ý nói, thấy một đám huynh trưởng đều cười bất đắc dĩ, tức khắc cảm thấy bản thân thật uy vũ, vênh mặt hất hàm mà sai khiến Phụng Đăng đem mấy cây quạt không phải ngọc cốt thì cũng là trúc cốt thực đáng tiền đến bên cạnh, mình lại nhất xem một cái đặt trên bàn dài, rồi lại nói đùa vài câu với các huynh trưởng, sau thấy Thái tử vỗ vỗ tay, liền có hàng dài vũ nữ tiến vào như nước chảy, eo nhỏ thon thả, mềm mại đáng yêu, rất là cảnh đẹp ý vui, đứng đầu là một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi trang điểm nhẹ nhàng, váy áo bông bành như một đóa hoa sen, sau khi hành lễ với mọi người trong điện, liền tung dài tay áo hiên vũ.

Không biết tiếng đàn tới từ đâu, màn ca vũ ảo diệu như vậy, thực khiến lòng người thích thú. A Nguyên xem không chớp mắt, vô cùng vui vẻ, Phụng Đăng ồe bên lại không thấy có gì hứng thú, chỉ cúi đầu nói chuyện không ngừng với Trịnh vương, không liếc mắt nhìn những thiếu nữ đẹp như hoa này một cái, đặc biệt lãnh khốc vô tình. Ngược lại, Phụng Khanh mỉm cười xem ca vũ, nghiêng đầu cười nói với A Nguyên: “Thích cái này à?” Thấy nàng gật đầu, không khỏi lắc đầu cười nói: “Chẳng trách muội thích chạy tới phủ Tam hoàng tử, cũng vì cái này sao?”

“Nhiều mỹ nhân như vậy, còn nào nhiệt nữa, ai lại không thích chứ?” Đối diện với Phụng Đăng nhìn mấy cô nương kia mà dường như trông mắt cũng sắp rớt ra ngoài, tuy rằng A Nguyên cảm thấy bản thân cũng là một tiểu quý hảo sắc, cũng không tệ như Phụng Đăng, liền trộm ghé vào bên tai Phụng Khanh nhỏ giọng nói: “Nên để Thiếu Khanh đại nhân trông thấy con rể ông ấy có cái đức hạnh gì.”

Muốn làm con rể tốt, nhưng lại không làm cho trọn chẵn, A Nguyên chợt cảm thấy, tiểu tử Phụng Đăng này, thật đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Nhưng nàng cũng không để tâm làm gì, còn Bát công chúa đã sớm ôm một bụng lửa giận do đám huynh trưởng vô tình vô nghĩa, bây giờ đến Phụng Đăng cũng không chịu nói chuyện với mình, tức khắc không nhịn được nữa.

“Tránh ra!” Cung nữ bên cạnh gấp thức ăn cho nàng, Bát công chúa lại giơ tay vung xuống một bạt tai, khiến cung nữ ngã qua một bên, rồi đứng dậy năn: “Hầu hạ chủ nhân như thế à?! Còn biết quý cù không?!”

“Đang ở cung Thái tử, Bát hoàng muội phát điên cái gì thế?” A Nguyên bức bối nhất là với muội muội này, liền cười lạnh nói: “Thái tử có lòng tốt để chúng ta xuất cung giải sầu, Hoàng muội không để tâm ý Thái tử trong lòng thì cũng thôi đi, dạo gần đây, nhà nào mà chẳng có một con sói mất trắng? Chỉ là, going trống khua chiêng làm người khác không được vui vẻ như vậy, là muốn làm gì đây?”

“À hầu hạ không tốt, mà cũng chỉ là nô tài thôi, chẳng lẽ ta còn không thể động vào?!” Bát công chúa thấy A Nguyên nói cứ chậm rì rì, vừa nói vừa há miệng được Phụng Đăng ăn cần dứt cho, tức giận đến đỏ cả tròng mắt.

Lúc này ca vũ đã dừng lại. Tuy là hai nữ nhi, nhưng cả hai đều là công chúa, bỗng có xung đột, cũng khiến người khác không biết theo ai.

“Hầu hạ không tốt, tự nhiên sẽ có quân sự đứng đầu cung Thái tử lo liệu, Hoàng muội tự mình giáo huấn như vậy, tính toán chỉ li với một nha đầu, không khỏi hơi mất thân phận.” Một bạt tai này, không chỉ đánh vào mặt cung nữ, mà còn đánh cả lên mặt Thái tử, chỉ là để Thái tử tự mình lên tiếng, không khỏi sinh ra hiềm nghi khi dễ trẻ con, lúc này A Nguyên mở lời, quanh đi quẩn lại cũng chỉ là tỷ muội tranh cãi, hoàng chi Bát công chúa không biết lý lẽ, cũng không lành lợi, đấu với nàng. A Nguyên qua thực phần thắng vô hạn, liền nhàn nhạt mà nói: “Ồ cung của mình ra về ta đây còn chưa đủ, Hoàng muội còn bày ra thái độ này trước mặt huynh trưởng, thật làm người khác hoài nghi, không biết bình thường Từ tần nương nương dạy dỗ muội thế nào.”

“Ngươi!” Bát công chúa nắm chặt tay muốn xông tới, lại bị Phụng Đăng lôi kéo, không thể động đậy, chỉ khóc lóc nói: “Bây giờ, ngươi chỉ là ý vào mẫu phi ta đang khó khăn, không có ai làm chủ thay ta mà thôi, Phụ hoàng thường nói huynh muội tình sâu nghĩa nặng, chẳng lẽ đây là tình sâu nghĩa nặng sao?”

“Ai dám bắt nạt ngươi chứ? Nếu Hoàng muội tát thiếu những người khác được mấy cái, ta liền A di đà phật.” A Nguyên cười lạnh một tiếng, cũng ném chiếc đĩa trong tay lên mặt bàn, lạnh lùng mà nói: “Khoảng thời gian tốt như này, chúng ta đều vui vẻ mà, mới vừa rồi các Hoàng huynh còn không được tính là chăm sóc ngươi sao? Giỏi nhất là khiến người khác khó chịu, cả phòng chúng ta đều bắt nạt Hoàng muội chắc?” Dứt lời, liền đứng dậy nói với Thái tử: “Chỗ này hơi mất tự nhiên, muội ra đằng sau gặp Hoàng tâu đây.” Xem hậu cung Thái tử, còn khá hơn nhiều ở đây nhìn về mặt “Tất cả các người đều có lỗi với ta” của Bát công chúa.

“Con dẫn cô cô đi.” Phụng Đăng ra sức bó một túi to đồ ăn các loại, rồi lon ton dứt cho A Nguyên, xong cũng đi theo nói.

“Thời tiết bên ngoài không tồi, các con cứ đi đi.” Thái tử bèn ôn hòa nói, Bát công chúa thấy Thái tử cũng không để ý đến nàng, ồa lên một tiếng, khóc lóc chạy ra ngoài.

“Tiểu Tâm hồi cung cùng công chúa, lòng công chúa không sáng khoái, các người thỉnh tội trước với Mẫu hậu đi.” Thái tử phân phó nội giám bên người, thuận tiện báo Hoàng hậu, miễn cho Phụng Đăng hoặc là Bát công chúa lại nháo loạn, xong xuôi mới mỉm cười với Phụng Đăng đang đứng ngồi

không yên nói: “Hoàng muội về rồi, Tam hoàng đệ, đệ không đi theo à?” Hân thở dài: “Nói cho cùng cũng do Hoàng đệ đưa tới cùng, lúc đến cười, lúc về lại khóc...” Lời ngập ngừng, có chút ý vị thâm trường.

“Nếu đã vậy, Hoàng đệ xin về trước.” Tâm trạng tốt của Phụng Đồng đã bị Bát công chúa phá hỏng, hiện tại trong lòng hận không chịu được, nhưng thấy Thái tử có ý muốn đuổi khách, vẫn không thể không đứng dậy, đuổi theo Bát công chúa xui xẻo.

“Vô liêm sỉ!” Phụng Đồng nhìn bóng dáng hần, liền hừ lạnh, quay đầu nói với Thái tử: “Gần đây trong phủ tiểu tử này có một quân sư, đệ đã từng ở phủ Anh vương, hiện tại cách hành xử của hắn có chút làm người khác nhìn không thấu, chỉ sợ có liên quan đến Anh vương.” Lúc đi thăm thú, Phụng Đồng và Trịnh vương từng đến đất phong của vị thúc tổ phụ Anh vương. Vị thúc tổ phụ này từng là em cùng cha khác mẹ của tiên đế, nhà họ mẹ hèn mọn, tiên đế chúm mắt, đã sớm ban tiền ra đất phong, nhưng cũng chính vì vậy, không có động tĩnh gì ở kinh thành nữa, liền bị người khác quên đi ít nhiều. Lúc hai người lơ đãng tới đất phong của người này, mới cảm thấy có chút không đúng.

“Đệ đã bàn với phụ hoàng về việc này.” Binh lính ở đất phong vậy mà có tới vạn người, ai mà tin được là chỉ để bảo hộ mình Anh vương chứ? Trịnh vương bèn nói với Thái tử trầm ngâm: “Mà trong phủ Anh vương, khách khanh môn khách vô số, nhìn không đơn giản đâu.”

“Thỉnh phụ hoàng xem xét quyết định đi thôi.” Tuy rằng con không nói cha sai, nhưng Thái tử vẫn ít nhiều hiểu được rằng tiên đế hoa mắt ù tai, một kẻ đã tâm bưng bưng như vậy mà vẫn còn giữ lại đến bây giờ, khiến Thái tử vô cùng bất đắc dĩ, thở dài nói: “Sao phụ hoàng không rõ tình hình không ổn trong tôn thất chứ? Chỉ là đại khái vẫn ở trong bóng tối, dù muốn giải quyết, cũng vô có xuất binh.” Không có chứng cứ xác thực, mà người muốn giết chết tôn thất? Sợ tôn thất không dám tạo phản à?

Phụng Khanh vừa đi phía sau A Nguyên, vừa nhẹ giọng nói: “Hay là, thừa dịp thánh thọ Hoàng bá phụ, mời hết vào kinh thành?” Kỳ thật, phủ Túc vương lại được lợi từ mối họa ngầm này. Hoàng thượng sinh cảnh giác với tôn thất, để áp chế mấy huynh đệ thúc bá này, nên phong tước cao cho bốn con trai dưới gối đệ đệ ruột Túc vương, như thế, mới có thể khiến người trong tôn thất tâm sinh kiêng kỵ, có thể ngoan ngoãn hơn chút.

A Nguyên không muốn nghe những điều này, thấy vì mình ở đây, lời của mấy huynh trưởng cũng tế nhị đi, liền nhẹ nhàng ra ngoài, thấy Phụng Đồng đang nhìn ngó xung quanh, bèn hỏi: “Nhìn gì đấy?”

Nàng vừa dứt lời, liền thấy Phụng Minh cũng từ trong bước ra, hần không kiên nhẫn nói: “Nghe mà đau đầu, ra ngoài cho thoáng.” Lục đục với nhau như vậy, thực sự hần chẳng chút hứng thú, chỉ hướng của Phụng Minh cũng vốn không đặt tông triều, nghe các huynh trưởng thảo luận làm thế nào áp chế tôn thất, cũng cảm thấy không thú vị, vừa ra đây thì thấy A Nguyên và Phụng Đồng đang đứng cùng nhau, liền hí hửng nói: “Sớm biết là bàn mấy chuyện này, còn không bằng ta ở nhà sắp xếp việc trong phủ.” Đại hôn sắp đến, phủ đang được tu sửa lại lần nữa, làm sao còn nhiều thời giờ quan tâm cái này cái kia.

A Nguyên bất đắc dĩ mà nhìn hoàng huynh đội vợ lên đầu, thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Hoàng huynh ạ, huynh không chịu động não như vậy, sẽ có vấn đề lớn đó.”

Phụng Đồng vừa lắng tai nghe, vừa tìm mấy huynh đệ nhà mình, cười phụt một tiếng.

“Muội cứ đợi đấy cho ta.” Có vợ rồi Phụng Minh cũng lợi hại hơn, búng vào trán A Nguyên đang cười hi hi, rồi nói: “Ta phải tiến cung nói với phụ hoàng về việc hôm nay, về trước đây.” Phụng Đồng nhất định sẽ cáo trạng, chính vì vậy, Phụng Minh cũng không thể ngồi im. Việc cáo trạng không dùng đầu óc mấy so với nghiên cứu tâm tính của tôn thất còn nhẹ hơn nhiều, Thành vương điện hạ rất thích.

Phụng Minh vui vẻ rời đi, A Nguyên nhón chân nhìn theo bóng dáng hần, quay đầu lại lại thấy về mặt Phụng Đồng có chút mất mát, liền khó hiểu hỏi: “Người không vui à?”

“Các huynh đệ đều lớn rồi, có chút cảm khái ý mà.” Phụng Đồng đuổi cung nhân bên người đi, đi theo sau A Nguyên, như ông cụ non mà nói.

“Một đám còn chưa ngồi lên được ghế cao, lớn gì chứ.” Tuy A Nguyên nói như vậy, nhưng trong lòng hơi hơi thở dài.

Đừng nhìn Thái tử còn chưa đăng cơ, mà mấy đứa con ở dưới này, tông lòng cũng đều đã có chút tính toán. Phụng Đồng tuy là Hoàng trưởng tôn, nhưng ai quy định là Hoàng trưởng tôn Thái tử phi sinh ra nhất định sẽ là Thái tử tương lai, Hoàng thượng tương lai chứ? Hồi trước tuổi mấy hoàng tôn còn nhỏ, còn rất hòa thuận. Hiện giờ lớn hơn chút, tuy rằng không quá xa lạ, nhưng đã tạo khoảng cách. Phụng Đồng thân thiết nhất với mẫu thân và đệ đệ ruột của mình, người ngoài đều xếp sau. Huống chi hiện nay, mà nói ngay trong yến hội hôm nay, Phụng Đồng có thể có một vị trí nhỏ trong nhóm các Hoàng thúc, mà các hoàng tôn khác, lại không có phần nào.

Đãi ngộ khác biệt như vậy, trong lòng ai có thể dễ chịu đây?

“Người làm huynh trưởng, mặc kệ dù thế nào, đều nên hữu ái đệ muội, lòng dạ bao dung.” A Nguyên đường hoàng mà nói, thấy bốn phía không có người, liền thấp giọng nói: “Nếu có người cứ hùng hổ, cũng không cần phải khách khí.”

“Đa tạ cô cô.” Có thể nói những lời này với hần, dễ thấy được là A Nguyên thực sự xem hần là người một nhà, Phụng Đồng cảm kích lôi kéo ống tay áo A Nguyên, nhỏ giọng nói: “Bây giờ phụ thân còn là Thái tử, thì vẫn tốt.” Nếu đến khi tiến thêm một bước, nhìn Tam hoàng thúc hiện tại, liền ra bọn đệ đệ của hần. Nghĩ đến đây, tâm trạng Phụng Đồng có chút đi xuống, thấy A Nguyên lo lắng nhìn mình, chỉ nhẹ giọng nói: “Tóm lại, ta sẽ không làm hại các đệ đệ.” Được cái gạt đầu hải lòng của A Nguyên, hần dừng lại một lúc, cười khổ nói: “Bên ngoại muốn Nhị hoàng thúc tái giá đó, ta nghĩ đây không phải là rước phiền phức cho mình hay sao.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 74

Trịnh vương là miếng bánh thơm ngon, chỉ là có liên quan gì đến A Nguyên đâu? Cho dù có tốt, Công chúa điện hạ cũng đã có gã đến đó?

A Nguyên chẳng có chút hứng thú nào với hôn sự của Trịnh vương, gật gật gù gù nghe, không để bụng nói: “Nhà ngoại ngoại đã có một vị Thái tử phi, nếu biết đúng mực, thì nên suy nghĩ cho mẫu tử các ngoại, đừng mâu thuẫn Chính phi của Trịnh vương.”

Chỉ sợ người hoàng gia không phải xuất thân từ phủ Trung Tĩnh hầu sao? Một người, hai người đều làm Chính phi, miếng thịt nào cũng muốn cắn, đến ngụm canh cũng không để dành cho thế gia trong kinh chút nào, như này không phải rất quá đáng ư? Giống như cậu tốt Anh quốc công của nàng, hai khuê nữ đều gả vào hai vương phủ, sau lưng không biết đã bị bao kẻ tiểu nhân nhiều lời nguyên rủa rồi, nếu không phải thân thiết với Hoàng thượng, e rằng đã bị nhắc nhở trên triều.

“Mẫu thân cũng nói vậy.” Chỉ khi ở trước mặt A Nguyên, Phụng Đăng mới cái gì cũng dám nói, lúc này liền hừ nói: “Bà ngoại nghe xong, nói mẫu phi của ta ích kỷ, chỉ biết đến tiền đồ của mình, không biết săn sóc cho tỷ muội trong nhà kia.” Thấy A Nguyên đỏ trán không nói gì, liền thấp giọng: “Nói cho cùng thì là mẹ kế, không phải mẹ ruột, mới không quan tâm gì đến vậy!” Vị bà ngoại này của hắn, là vợ kế Trung Tĩnh hầu, mẹ kế Thái tử phi, tuy rằng Thái tử phi không có mẹ đẻ thứ muội, nhưng ngày rước dâu đó vốn tương thân càng thêm thân, có thể chăm sóc được tốt đứa con duy nhất của Hầu phu nhân lưu lại, ai ngờ người này lại thập phần xa cách với mẫu phi, mà dưới gối còn có nữ nhi của chính mình, liền bắt đầu tính toán.

“Nếu ta là bà ta, hiện giờ lấy lòng Hoàng tẩu còn không kịp.” Kế nữ có thể trở thành Mẫu nghi thiên hạ, còn có con trai nối dòng, không nịnh bợ lại còn kết thù, về sau sống coi như là miễn cưỡng qua ngày chẳng?

“Ông ngoại cũng tức giận, đã đuổi bà ấy về thôn trang, chỉ cần ta còn tồn tại, bà ngoại không quay về được.” Không phải ai cũng như Lý quốc công mê muội mỹ nhân khiến gia trạch không yên, Trung Tĩnh hầu có thể đoạt được cái ghế Nhạc phụ đại nhân của Thái tử giữa biết bao gia tộc thế gia chốn kinh thành, vốn không phải kẻ ngu xuẩn, mắt thấy đây là sắp đắc tội khuê nữ ngoại tôn, trở tay một cái liền đưa Trung Tĩnh Hầu phu nhân ra khỏi phủ, vô cùng lo lắng mà muốn gả ngay tiểu nữ nhi ra ngoài, thì mới tính là xong xuôi, nhưng cái Phụng Đăng muốn nói lại không phải cái này, thấy tâm trạng A Nguyên tốt, bèn nhỏ giọng nói: “Nghe nói, quan hệ giữa cô cô và địa công tử Thành Dương bá rất tốt?”

“Đúng vậy.” A Dung đối tốt với mình vô cùng, A Nguyên thực đắc ý, bèn ngửa đầu xác nhận.

“Ngoại tổ nhìn trúng đại công tử đó.” Phụng Đăng lấy hết can đảm nói.

“Cái gì?!” A Nguyên nhảy dựng lên, tức khắc nổi giận đùng đùng, một tay túm ngay Phụng Đăng đang định trốn quay trở lại, trừng mắt ép cung: “Cái gì gọi là nhìn trúng hắn?!” Chọc đúng tổ ong vô vàn rồi! A Nguyên không thể tưởng tượng được, vậy mà hôm nay lại có thể nghe được tin tức táo bạo này!

Đường đường là Hoàng trưởng tôn, hắn phải không sợ trời không sợ đất, chỉ là Phụng Đăng nhìn A Nguyên như hung thần ác sát như vậy, cảm thấy nhũn cả người, nhìn không được lộ vẻ sắp khóc nói: “Ta biết cô cô nhất định tức giận.” Người khác thì thôi đi, nhưng Phụng Đăng lớn lên từ nhỏ với A Nguyên, thường ngày A Nguyên há mồm A Dung như thế nào, ngậm miệng A Dung như thế kia, hắn còn có thể không hiểu sao? Nghẹn ngào một chút, liền sợ hãi nói: “Cho nên, mới báo tin trước cho cô cô.” Bằng không, suýt nữa nếu A Nguyên biết việc này từ nguồn tin khác, chỉ sợ sẽ ghi hận hắn đã che giấu.

“Hừ!” A Nguyên thờ phỉ phò vãi hơi, bình phục tâm tình một chút, bèn hừ nói: “A Dung không nói gì với ta cả.” ADung chưa bao giờ dấu diếm mình điều gì, nếu không nói qua với mình, chỉ sợ bản thân huynh ấy cũng không biết. Từ trước đến nay Phu nhân Thành Dương bá mặc kệ nhân duyên của A Dung, đều kêu hắn tự làm chủ, nếu A Dung không biết, chắc hẳn là Trung Tĩnh hầu mê sảng trong đầu, còn chưa phong thanh với người ngoài. Thấy cháu trai thấp thòm nhìn mình, A Nguyên cảm thấy nhóc con này vẫn thực hướng về mình, liền vừa lòng nói: “Tình nguyện báo cho ta việc này, ta sẽ nhớ rõ công của ngoại.”

Mặt mày Phụng Đăng quả nhiên hớn hờ, khuôn mặt nhỏ nhắn nắc nắc cười thành một đóa hoa.

A Nguyên thấy nhóc con này đáng yêu quá chừng, không nhịn được mà nheo má một phen, rồi vừa đi, vừa ngậm tra xét tình địch, hỏi: “Không biết, Hầu gia muốn gả vị cô nương nào.”

“Là đích nữ cậu cả nhà ta.” Phụng Đăng liền vội vàng nói: “Năm nay mười bốn, đáng về không tòi, tính tình cũng quy củ, có điều hòa toàn không có để mền như cô cô.” A Nguyên là tiểu bá vương, có thể nói ra lời vuốt mông ngựa lộ liễu như vậy, Phụng Đăng xem như thực liều mạng.

Công chúa rất thân thiện trước lời nịnh hót này, khẽ mỉm cười nói: “Người có thể nói ra được lời thật lòng như thế, bây giờ hiếm có lắm nha.”

“Trước mặt cô cô sao nói dối được ạ.” Một chút cũng không ý thức là mình đang vuốt mông ngựa, Phụng Đăng vẫn luôn cảm thấy Vinh Thọ cô cô chính là thần tượng của mình, không tiếc lời tí nào, vừa nói xong, liền tiếp tục cun cút theo bên người A Nguyên, ân cần mở đường cho nàng, tiếp lời: “Chỉ là mẫu thân cũng nói, thời buổi này, chỉ có nhà trai tới cửa cầu thân, làm gì có đạo lý nhà gái cộc đi tìm trâu chứ? Nếu Thành Dương bá có ý, chỉ cần khẽ ra hiệu là có thể tới cửa, cần gì phải làm huyên náo lên?”

Hiện tại A Nguyên đang ở cung Thái hậu, mỗi ngày A Dung và nàng đều quần lấy một chỗ, Thái tử phi lại không phải người chết, sao lại không nhìn ra

được? Có điều việc này liên lụy tới danh dự A Nguyên, Thái tử phi không nói rõ ràng được với nhà mình, bởi vậy mới nói một câu ý nhị như trên.

“Nói quá có đạo lý.” A Nguyên lặng lẽ gật đầu đồng tình.

“Ngoại tử thấy Mẫu thân nói rất đúng, bởi vậy thật sự đã mời Thành Dương bá vài lần thưởng tửu.” Chỉ là mấy lần này đều quá thất bại. Thành Dương bá là quân nhân, làm sao hiểu được ý tứ cong cong queo queo đây? Phần lớn là Trung Tĩnh hầu ngồi đó huyên thuyên, Thành Dương bá trầm mặc nghe, thường xuyên qua lại như thế, ngược lại Trung Tĩnh hầu cảm giác đã tìm được tri kỷ, Thành Dương bá lại không chịu mở miệng nhắc tới việc hôn nhân, cũng thật sự khiến người khác chẳng làm gì được. Được A Nguyên vênh lỗ tai lên nghe, nhãi con Phụng Hằng này không chút chậm trễ mà bán luôn ông ngoại của mình, lại còn hào hứng nói: “Cuối cùng, thật ra cũng coi như thỏa lòng mong ước.”

“Là sao?” A Nguyên vội vàng hỏi.

“Trường tử thì không được, nhưng con thứ thì cũng có thể.” Phụng Hằng cười hi hi nói: “Ngoại tử hứa hẹn hôn sự cho biểu tỷ ta và Nhị công tử Thành Dương bá, hiện tại đang ở ở nhà ăn mừng rồi.” Trung Tĩnh hầu có được một đứa cháu rể, bây giờ không khác chồn trộm được gà, thấy cuộc sống thật tươi đẹp, đặc biệt là vô cùng khỏe mạnh, giống như tiểu tử choai choai với nghề con gắp được thiên thần vậy, nháy mắt liền thấy mấy thiếu gia yếu đuối bệnh tật trong phủ đều so không bằng, chỉ ôn ôn nhắc tới cháu rể tốt suốt.

A Dung có hai đệ đệ, một là A Hoài, một là A Đồng, từ khi còn nhỏ đã có vẻ cao lớn rắn chắc hơn A Dung, hoàn toàn kế thừa tính cách phẩm chất Thành Dương bá, từ khi trưởng thành đã đi theo Thành Dương bá làm loojn tổng quân ngũ, hiện giờ A Nguyên thấy họ trông không khác tháp sắt là bao, A Nguyên nghĩ tới chuyện A Dung kể về Nhị đệ A Hoài, khỏe miệng giật giật, bèn nở nụ cười nói: “Tiểu tử này lợi hại phết, A Dung nói rằng ở trong quân, chỉ riêng hắn và A Đồng đã có thể mỗi người chấp vài tên.”

“Oa.” Mắt Phụng Hằng sáng rực lên, nhanh nhẹn nhớ thật kỹ để sau này còn lấy lòng ông ngoại.

“Làm người cũng thật thà phúc hậu.” A Nguyên liếc mắt nhìn tiểu quỷ một cái, cũng có tâm muốn khoe khoang mình thân thiết với phủ Thành Dương bá, gật đầu nói: “Nếu là người thân quen, A Hoài vô cùng nghe lời.” Khi con nhỏ A Nguyên cũng đã từng có ý đồ với A Hoài có nề nếp gia giáo, chỉ lại về sau không biết vì sao, nàng chỉ nghĩ tới A Dung, vậy mà không hạ thủ được với hai tiểu tử kia, đành phải cắn giận buông tay.

Có điều, Trung Tĩnh hầu có thể không để ý tới xuất thân phu nhân Thành Dương bá mà nguyện ý gả cháu gái dòng chính cho, khiến lòng A Nguyên sinh hảo cảm.

“Thế thì chỉ sợ ông ngoại sẽ vui vẻ muốn chết.” Thành Dương bá đúng là lên như điều gặp gió ở kinh thành, bao nhiêu nhà nhìn vào, chỉ là bình thường đối với nữ quyền A Dung tạo nên có thừa nhiệt tình không đủ, không làm được gì, mặt khác còn hai tiểu tử khiến nhà khác tính toán ít nhiều thì Trung Tĩnh hầu chiếm mất một tên rồi, hiện giờ Trung Tĩnh hầu đang đắc ý vì thành tựu này, làm sao có chuyện không khoe ra được?

A Nguyên chợt phản ứng lại, néo lỗ tai Phụng Hằng vẫn đang cười hi hi hung ác mà nói: “Được lắm, người vừa dọa ta rồi!”

“Dọa gì cô cô chứ?” Phụng Hằng chớp chớp mắt nói.

“Còn không phải là vì lo lắng cho cô nương đó thiếu chút nữa rơi vào hố lừa sao?” Đây không phải lúc công chúa điện hạ tức tối, đặc tính lớn nhất của A Nguyên là khẩu thị tâm phi, lúc này nàng liền làm bộ lảng tịc nói: “Người còn nhỏ không biết thôi, A Dung ý, không phải xấu xa bình thường đâu, ta cũng là vì các cô nương nên mới lo lắng đó!” Thấy Phụng Hằng nhìn nhìn chân mình, lại lên nhìn nàng, bèn đen mặt đe dọa: “Đừng để cô cô tức lên! Bằng không, người cũng không có quả ngon mà ăn đâu!” Thấy hắn vô tội mà nhìn mình, mới lại đứng đĩnh đi dương dương tự đắc mà nói: “Chỉ là, A Dung chỉ hư với mình ta, các người muốn cũng không được.”

Cái gì mà cháu gái dòng chính của con gái dòng chính, tìm chỗ nào mà chơi đi!

Bị trêu ghẹo bày trò nghịch ngợm, là việc nên đắc ý sao?

Hoàng trưởng tôn tuổi nhỏ được lĩnh ngộ qua điều mới mẻ này, một đường gật gù theo sát theo bóng lưng không biết mỗi một của cô cô mà mở rộng tầm mắt.

A Nguyên ngẩng đầu ưỡn ngực đi trước dẫn đường, một đoạn đường ngắn ngủi này lại đi thật lâu, cho đến khi phía trước có một cô nương trẻ tuổi đang dẫn đầu đoàn người đi đến, A Nguyên thu lại vẻ mặt ‘mọi sự trên đời đều hoàn hảo’, chỉ tiến lên cười nói: “Thỉnh an Hoàng tẩu.”

Nữ nhân váy áo hoa lệ này nở nụ cười thật dễ gần, tức khắc tiến tới đỡ lấy A Nguyên hờn dỗi nói: “Ồ trước mặt tỷ mà còn phải câu nệ sao?” Thấy A Nguyên làm mặt quỷ, liền bật cười nói: “Thái tử truyền lời cho tỷ là muội tới, hồi lâu tỷ vẫn không thấy, bèn dẫn người tới đón muội.” Thấy A Nguyên cười khanh khách ôm lấy mình, nàng bắt đắc dĩ mà nói: “Con khi nhỏ này, không có Hoàng tử mẫu và Mẫu hậu ở đây là lại nghịch ngợm rồi.” Rồi nắm lấy tay A Nguyên, dẫn nàng cùng tới dưới đình cạnh núi giả để hóng gió, cho người đi chuẩn bị ít điểm tâm và trà ấm, xong xuôi mới cười nói: “Tỷ có một việc nhờ muội, muội có đồng ý không?”

“Muội đang nghe đây.” A Nguyên giới nhất là lời ngon tiếng ngọt, lúc này liền cười tủm tỉm mà nói: “Vi Hoàng tẩu, cho dù A Nguyên vượt lửa qua sông cũng không tiếc mạng.” Nói xong, bèn giương đôi mắt tò mò hỏi: “Hoàng tẩu có chuyện gì phân phó A Nguyên vậy?”

“Mồm mép thật đấy.” Thái tử phi cười đến run rẩy cả người, càng cảm thấy vẫn là bé gái thân thiết, chỉ cần lời nói dễ nghe cũng khiến người khác yêu quý. Có thể nói so với Phụng Hằng chỉ biết tròn mắt ngây ngô cười còn đáng yêu hơn, nàng đưa tay véo véo khuôn mặt nhỏ của A Nguyên mà không hay biết là đã báo được mối thù véo mặt vừa nãy của con trai mình, cười nói: “Tỷ nghe nói phu nhân Thành Dương bá là di muội?” thấy A Nguyên không chút do dự gật đầu, nàng thâm than trong lòng vị phu nhân kia thật may mắn, nhưng mặt không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ ôn nhu nói: “Còn nữa, tỷ vào Bá

Phu nhân còn có duyên làm thông gia.”

Thái tử phi không có chút hứng thú nào với xuất thân ngày xưa của người khác.

Là nha hoàn thì sao? Hoàng đế khai quốc trước kia cũng là ăn mày, không phải đã khai sáng một hoàng triều thịnh thế hay sao? Cái Thái tử phi hướng tới là tương lai. Huống chi có thể từ một nha hoàn lên làm Bá Phu nhân, đây là nhân vật lợi hại bậc nào? Thái tử phi dĩ nhiên khâm phục người như vậy.

“Trường Sinh đã nói với muội rồi.” A Nguyên cười hi hi nói: “Đây đều là duyên phận, sau này, muội và Hoàng tẩu không phải thân càng thêm thân sao?” Thấy Thái tử phi quả nhiên vui mừng, nàng rút cuộc vẫn là người cơ trí, xử sự sẽ nhìn về mặt người khác, liền nói: “Lại nói tiếp, từ trước phủ Trung Tĩnh hầu đã có duyên với phủ Anh Quốc công rồi mà.” Tuy rằng duyên này cũng không biết là đến được chỗ nào, có điều cũng có liên quan gì đâu? Có thể nhắc tới là được rồi, A Nguyên bèn tiếp lời: “A Nguyên muốn gấp gờ tỷ tỷ của quý phủ, nhưng lại không có duyên, thật sự rất tiếc nuối.” Nói xong, liền nhẹ nhàng thở dài.

“Nếu muội thích, sẽ bảo nàng tới thỉnh an muội.” Thái tử phi vỗ tay cười nói.

“Giao lưu một chút cũng được ạ.” Quả nhiên, ý tứ của Thái tử phi là muốn A Nguyên qua lại thân thiết với vị cô nương phủ Trung Tĩnh hầu kia, sau này có thể bước vào cửa phủ Thành Dương bá dễ dàng hơn, để lại ấn tượng tốt với phu nhân Thành Dương bá. Đây là việc có lợi cho phu nhân Thành Dương bá, A Nguyên dĩ nhiên sẽ không ngốc nghếch mà từ chối, chỉ cười hai tiếng với Thái tử phi, rồi ước định một buổi du ngoạn, dụ dỗ Thái tử phi sắc mặt có chút mệt mỏi một chút, tuy rằng biết trong lòng nàng ấy có điều phiền muộn khác, cũng không mở miệng hỏi, nói chuyện thêm một chút rồi tạm biệt.

Tiệc ở chính điện cũng đã dần tan, không biết hai người đã thương lượng được việc gì mà Phụng Khanh và Phụng Đường cho người truyền lời bảo nàng cùng về nhà, A Nguyên nhảy bén phát hiện ra mặt Phụng Đường có chút không vui vẻ gì, vội hỏi: “Chẳng lẽ có người chọc giận Nhị ca?”

Phụng Đường sờ đầu nàng, rồi chỉ nhún mày nói với Phụng Khanh: “Đệ phải nói, kẻ trong quý phủ lão Tam kia nên trừ bỏ sớm.” Quân sư kia vẫn luôn khiến Phụng Đường bất an, dù biết rõ việc này có liên can lớn, kẻ kia cũng không dám tung tin đồn lung tung, nhưng lòng Phụng Đường vẫn nổi lên sát tâm.

A Nguyên nghiêng đầu nghe, liền thấy vẻ mặt Phụng Khanh có vài phần nghi hoặc, mà đôi mắt Phụng Đường lại tối sầm lại. Phụng Khanh trầm mặc một lát, bèn thấp giọng hỏi: “Ồ trước mặt Thái tử ta không dám hỏi nhiều, chẳng lẽ trong chuyện này, còn có nguyên do khác?” Lại thấy Phụng Đường trầm mặc không nói, vẫn cứ cam chịu, hắn do dự một chút, cắn răng thấp giọng nói: “Đệ không muốn nói, ta sẽ không hỏi nữa. Nếu đệ cảm thấy kẻ đó là tai họa, thì trừ bỏ thôi, bản khoản gì nữa?” Thấy Phụng Đường kinh ngạc ngẩng đầu, hắn liền nở nụ cười ôn hòa, nhẹ giọng nói: “Đệ là đệ đệ ruột của ta, ta không giúp đệ thì giúp đỡ ai đây?”

“Đệ có nỗi khổ riêng.” Phụng Đường há miệng thờ đốc, nhưng lời ra lại chỉ có câu này.

“Ta luôn tin tưởng đệ.” Phụng Khanh vỗ vỗ tay đệ đệ, ôn hòa mà nói: “Trong lòng ta, ai cũng không đặt trên các đệ được.” Cho dù hắn không thích giết người, không muốn đổ máu, nhưng đệ đệ muốn mạng người kia, hắn cũng sẽ làm vì đệ đệ.

Phụng Đường cúi đầu, cầm lấy tay huynh trưởng, hồi lâu sau nhẹ giọng nói: “Chỉ sợ rút dây động rừng, khiến lòng vương thúc nảy sinh cảnh giác.”

“Cảnh giác thì sao chứ?” Phụng Ngọc đi bên cạnh liền cao giọng nói: “Ai dám đối đầu với phủ Túc vương chúng ta?”

Phụng Đường không phải người máu lạnh, chỉ là cứ tâm tâm niệm niệm muốn giết người, A Nguyên bèn cảm thấy trong chuyện này có chút không hợp, nhưng vẫn không xen mồm vào, chỉ yên lặng mà nhìn các huynh trưởng bắt đầu bàn bạc kế hoạch hành sự. Một lúc sau, nàng cũng mệt mỏi, dựa vào lồng ngực Phụng Khanh mơ màng ngủ, nhắm mắt một cái là ngủ say, đến khi tỉnh lại thì đã ở trong phủ rồi, bên ngoài lại có chút ánh sáng, vậy là nàng đã ngủ tới buổi sáng ngày hôm sau. Lòng cũng cảm thấy mình đang có khuynh hướng lớn thành heo con, nàng liền bay xuống khỏi giường chạy thẳng tới chính viện Túc vương phi để thỉnh an phụ thân và mẫu thân.

Vừa vào cửa liền nghe thấy Túc vương phi cười nói: “Công chúa của chúng ta tỉnh rồi.” Một khi A Nguyên đã ngủ, thì đúng là đến bị sét đánh cũng không bị đánh tỉnh, đặc biệt còn vô tâm vô phách, tuy rằng điểm này di truyền từ Túc vương phi, nhưng Túc vương phi vẫn luôn nghĩ mình là người dễ tỉnh ngủ, trước nay chưa từng chịu thừa nhận sự thật, còn thích cười nhạo khuê nữ nhà mình nữa.

Túc vương ôn nhu nhìn Túc vương phi vỗ tay cười, cũng tiếp tục phu xướng phụ tùy: “Thế mới gọi là phóng khoáng.”

A Nguyên cụp mắt kiên quyết không nhìn một đôi cha mẹ này, chỉ bỏ nhào vào lòng Phụng Khanh dụi mắt. Túc vương phi trêu đùa khuê nữ một chút, lòng rất sung sướng đắc ý, lát sau đọc thứ gì đó, tức khắc liền ném một tấm thiệp ra cười lạnh nói: “Đắc tội khuê nữ của ta, rồi chỉ đem tới mấy thứ tâm thường trẻ con này là xong sao, thật sự cho rằng nhà mình là quý giá không ai có thể phạm được chắc?” Dứt lời, bèn quay ra A Nguyên có chút ngây người, nói: “Trịnh gia kia có cái gia giáo như vậy, có thể dạy dỗ con được gì? Ý tứ của Hoàng thượng cũng như thế, sau này, con ít qua lại đi!”

Kéo một xe trái cây đến coi như nhận lỗi, thật sự coi tôn thất không đáng giá tiền như vậy sao?

“Chỉ sợ không phải bút tích của lão sư.” A Nguyên nhìn cái thiệp ngửa mắt kia, nhưng ngẫm nghĩ, lại chỉ cười nói: “Tuy lão sư làm người ngay thẳng, nhưng không ngốc, đây chẳng phải là muốn kết thù sao? Con nghĩ, chỉ sợ đại phòng Trịnh gia tự ra quyết định, lão sư không hay biết thôi.” Thấy Túc vương phi hòa hoãn hơn chút, nàng liền cười hi hi quay đầu nói: “Tự mình tới cửa, không khỏi có chút giống trống khua chiêng, lão sư sẽ không làm vậy, có điều con đoán là, sau khi tan triều hôm nay, lão sư sẽ tự mình nhận lỗi với phụ vương.” Trịnh các lão làm người không phải là không thể khom lưng, nếu nhà mình làm sai, hắn sẽ không coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Túc vương thấy A Nguyên nhảy bén như vậy thì vừa lòng gật đầu.

Khá thông minh, chỉ là học có chút kém... Khụ, vậy đọc sách nhiều hơn là được.

“Cha mẹ sinh con trời sinh tính.” A Nguyên tiếp tục khuyên Túc vương phi: “Nhà nào mà lại không có người này người kia chứ? Con thấy gia giáo nhĩ phòng Trịnh gia không tồi, huống hồ mợ sáu cũng xuất thân từ Trịnh gia, coi như nề nếp lão sư và mợ vậy.”

Quan hệ giữa Túc vương phi và Trịnh thị cũng thực không tồi, Túc vương phi nghĩ nghĩ một chút, liền gật đầu thờ dãi: “Con nói cũng đúng.”

A Nguyên chỉ cười cười, thấy vẻ mặt Phụng Đường đã nhẹ nhõm vài phần, thì biết là hôm qua các huynh trưởng đã thảo luận được biện pháp rồi, cũng không hỏi nhiều, chỉ ăn cơm sáng cùng mọi người. Đến khi đi dạo sau bữa ăn, vừa mới ra khỏi cửa thì thấy một cung nữ mang tới một tấm thiệp vàng, dâng lên trước mình thấp giọng nói: “Đây là bài thiệp đưa tới cho điện hạ.” Thấy A Nguyên nhận lấy, lại nói: “Trong cung có truyền lời ạ, Thái hậu nương nương nhớ điện hạ, hỏi người bao giờ hồi cung.”

“Nói với người nọ khoảng hai ngày nữa ta sẽ quay lại.” A Nguyên nào không nhớ Thái hậu chứ? Vừa nói vừa mở thiệp ra, thấy đó lại là thiệp mời của phủ Trung Tĩnh hầu, không khỏi ngáy người vì độ thần tốc của Thái tử phi, lúc sau tầm mắt dừng lại ở nét chữ xinh đẹp nhỏ nhắn trên tấm thiệp, thật tình vô cùng hâm mộ, nhưng mà từ nét chữ này, có thể nhìn ra tính cách chủ nhân tấm thiệp dịu dàng ôn nhu, cũng không quá sắc sảo, cũng có lòng muốn kết giao với cô nương phủ Trung Tĩnh hầu, bèn gật đầu, không chút do dự tay viết thư hồi đáp cho cô nương này, xong xuôi mới mới trở về phòng chuẩn bị.

Quả nhiên tầm sau giờ Ngọ, khi công chúa điện hạ bị tấm thiệp viết tay kích thích mà đang ra sức cầm bút tập viết thì nghe thấy hạ nhân từ bên ngoài truyền lời tới rằng cô nương phủ Trung Tĩnh hầu đến rồi, liền đặt bút xuống ra ngoài. Từ xa thấy mấy cung nữ dẫn mấy nữ nhi tới. Người đi đầu mỹ mạo thanh nhã, khí độ nhã nhặn, lịch sự thông thả, chỉ là cả người vậy lựa màu lục nhạt, trên đầu cài cây trâm khảm hoa phi thủy, dường như lại làm lu mờ thiếu nữ mỹ mạo đi đằng sau một thân đồ thắm, trâm hoa khảm bảo thạch tinh xảo lóng lánh đầy đầu khiến A Nguyên hoa cả mắt kia.

Biết rằng đại khái đây là các cô nương nhà Trung Tĩnh hầu, A Nguyên cũng chỉ mỉm cười nhìn qua.

Mấy nữ nhi kia thấy A Nguyên vội vàng tiến lại hành lễ, A Nguyên chỉ đỡ thiếu nữ đi đầu, người khác thì làm như không thấy, mỉm cười nói: “Đã là người nhà Hoàng tâu thì cùng là người một nhà rồi, hà tất phải khách khí như vậy.”

“Lẽ không thể thiếu được.” Nữ nhi này lại chỉ lắc đầu, trịnh trọng thì lễ, không vì tuổi A Nguyên còn nhỏ mà có nửa phần coi khinh, xong mới ôn nhu cười nói: “Cô đã sớm nói với thần nữ rằng tính cách điện hạ ôn hòa, rất bình dị gần gũi, chỉ là thần nữ cũng không thể ý vào việc này mà không đúng mực được.” Lời nàng nói lên ôn ôn nhu nhu, vẻ mặt không có chút kiêu căng của đích nữ phủ Trung Tĩnh hầu. Lòng A Nguyên liền vì đi nhà mình mà vô cùng vui mừng, chỉ cảm thấy phu nhân Tành Dương bá có được một cô con dâu tốt rồi, còn có thể điện của Thái tử phi ở đây nữa, bèn càng thêm thân thiết, chỉ kéo nữ nhi này cười nói: “Chúng ta vào tổng nói chuyện đi.”

“Điện hạ gọi thần nữ là A Tuệ là được rồi ạ.” Nữ nhi có được sự coi trọng của A Nguyên, lại vẫn cung kính nói.

“A Tuệ đáng yêu, lòng ta sinh thân cận.” A Nguyên nghiêng đầu, thấy A Tuệ cúi đầu cười, mặt đỏ lên, thì cười tùm tùm nói: “Về sau chúng ta thường xuyên qua lại, nói chuyện nhiều hơn, ta ở ngoài cũng sẽ không cô đơn rồi.”

A Tuệ đã được Thái tử phi dặn dò, chỉ cần lòng nàng (AT) không sinh dị tâm, A Nguyên là đối tượng trò chuyện tốt nhất, quả nhiên đúng vậy, lúc này lòng cũng thả lỏng. Nói cho cùng, ai ôn hòa mà gặp phải một cô công chúa ngang ngược kiêu ngạo cũng không thể chịu nổi phải không?

Nàng an tâm, lại không thấy phía sau nàng, có thiếu nữ còn nhỏ tuổi hơn chút, ánh mắt nàng ta khi nhìn về phía nàng, chứa vài phần ghen ghét.

Cháu gái Thái tử phi, ôn nhu như vậy, xinh đẹp như vậy, quan trọng nhất chính là, không phải gả cho A Dung, mà là đệ đệ hần, đối với Công chúa điện hạ mà nói, đây quả thật là bằng hữu tốt nha. Hiện tại, thấy A Tuệ do dự một chút, nhẹ nhàng dặt tay mình, nhỏ giọng nói: “Thần nữ quá phận,” A Nguyên lại không cảm thấy bị mạo phạm chút nào, ngược lại còn hơi nhiệt tình nói: “Từ trước đây mấy nhà chúng ta cũng đã là thân thích, ta rất thân với Hoàng tâu, sao muốn A Tuệ để ý như vậy được? Nếu như này, về sau chúng ta qua lại thế nào đây?”

Quả nhiên A Tuệ cúi đầu xuống, hé miệng cười với A Nguyên.

A Nguyên mắt nhìn lục lọi, tai nghe bát phương, dĩ nhiên nhìn ra dáng vẻ thiếu nữ phía sau có chút bất thiện, nghĩ đến quan hệ gia đình của vị thế tử Trung Tĩnh hầu, thì nhớ ra cô nương này, là muội muội thứ xuất của A Tuệ.

Nàng cũng không có thành kiến với thứ nữ, chỉ là nếu đã là thứ nữ, nên an phận thủ thường một chút, bài thiệp hôm nay của A Tuệ không nhắc tới có dẫn theo muội muội, vậy mà cô nương nàng lại tới, chỉ nghĩ cũng biết chỉ sợ đã có trận tranh cãi ở phủ rồi, hơn nữa còn ăn mặc kỹ càng hơn A Tuệ, đã khiến A Nguyên có chút không vừa lòng. Thứ nữ vội vàng muốn ngoi đầu như vậy, còn muốn nổi bật hơn cả đích nữ, thực sự khiến người khác thường thức không nổi, huống hồ nhìn dáng vẻ này, là hận A Tuệ, lòng dạ hẹp hòi như vậy, ai dám làm thân chứ?

Thấy mắt nữ nhi kia đảo khắp một vòng vương phủ, A Nguyên không tỏ thái độ gì, quay đầu nói với A Tuệ: “Chúng ta vào nhà nói chuyện.” Nói xong liền lôi kéo A Tuệ vào thẳng trong, nhỏ giọng hỏi: “Nghe nói tỷ đính hôn rồi sao, chúc mừng tỷ.” Đương nhiên, đối tượng đổi lại thành A Dung, nhất định sẽ không phải là câu này.

Mắt thấy A Nguyên dùng đôi mắt bát quái nhếch lên nhìn qua, thật đáng yêu, tâm trạng căng thẳng của A Tuệ cũng thả lỏng xuống, lại nhớ tới Thái tử phi đã từng nói với nàng, có lẽ sau này A Nguyên sẽ còn thân cận hơn với nàng, tuy rằng không biết lời này căn cứ từ đâu, nhưng xưa nay nàng luôn kính nể người cô cô Thái tử phi này, liền toàn tâm mà tin, lúc này mặt cũng có chút đỏ, nhỏ giọng: “Đúng là có việc này ạ.” Thấy A Nguyên nhếch miệng cười,

lòng nàng hơi động, liền cúi đầu nhỏ giọng nói: “Là Nhị công tử nhà Thành Dương bá, nghe nói võ nghệ cao cường, được nhiều người khâm phục.”

Nàng tới phủ Túc vương chính vì muốn thông qua A Nguyên mà qua lại hơn với nhà chồng tương lai, bởi vậy cũng không giấu diếm.

“A Hoài là người thật thà.” A Nguyên nhìn nhìn ra sau, quả nhiên thấy đại cung nữ đắc lực phía sau đã bắt tri bắt giác mà ngăn cách muội muội thứ xuất kia ra, A Nguyên mới lộ vẻ nghiêm túc nói: “Nếu Thái tử phi đã ủy thác, ta sẽ khai báo thành thật, ta cũng không phải người thích lừa gạt.” Nghe thấy A Tuệ nhỏ giọng đáp, nàng mới trịnh trọng nói: “Phủ Thành Dương bá, quy củ từ trước đến nay không nhiều, điều đầu tiên, chính là phu quân không thể nạp thiếp, cái này hẳn tỷ cũng biết.” A Nguyên thấp giọng nói: “Tuy không phải là quy định trên giấy trắng mực đen, có điều nam nhân Trại gia phần lớn rất coi trọng, có thể từ bỏ, sẽ không dễ tâm ai khác nữa.”

“Điều này ta đã nghe nói.” Hôm trước tổ phụ lên cho người dò hỏi chuyện xưa của phủ Thành Dương bá, nghe được nhiều nhất chính là cái này, ba vị trưởng bối Trại gia đều chỉ có một thê, đến nay phòng các tiểu bối cũng thực sự sạch sẽ, vì điều này, chẳng sợ thiếu gia Trại gia là kẻ không nên thân, nàng cũng tình nguyện gả vào phủ Thành Dương bá, nói chung cùng, cuộc sống một vợ một chồng, quả thực giống như mơ mộng trên trời mới có được, A Tuệ nghĩ đến đây, mặt đỏ lên, nhẹ giọng: “Nếu có thể đi vào lòng người, dù phải chịu khổ ta cũng vui mừng.”

“Nào sẽ để tỷ phải chịu khổ chứ?” A Nguyên cười hi hi nói: “Chẳng phải ta sẽ đau lòng muốn chết sao?”

Ngang ngược đùa giỡn như vậy, nếu không phải là một bé con nói ra lời này, A Tuệ sẽ cho một bạt tai. Chỉ là hiện tại mặt nàng đỏ ửng cả lên, cũng không màng tôn ti, đẩy nhẹ A Nguyên một cái, nói: “Điện hạ cứ trêu ta.”

Mỹ nhân này khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt nhỏ nhắn khiến lòng A Nguyên ngứa ngáy, bèn bám vào tay mỹ nhân kêu lên: “Xấu hổ gì chứ, xấu hổ gì chứ? Quan hệ của chúng ta là như nào chứ? Mà...” đôi móng vuốt của nàng đã bắt đầu không ngoan ngoan sờ soạng người của mỹ nhân, khó hiểu hỏi: “Sao lại không có hà bao, tỷ bảo ta phải dặn dò A Hoài thế nào đây?”

A Tuệ mắt ngẩn lẹ, quả thực lần đầu gặp phải lưu manh, vội vàng nói: “Không có đâu ạ, sau này...” nàng nhỏ giọng xoắn góc áo nói: “Tất nhiên sẽ thỉnh điện hạ giúp ta.” Nàng bây giờ, nét mặt nhợt nhạt vừa rồi đã không thấy tăm hơi đâu nữa, thay bằng vẻ nhũn nhũn trẻ con xen lẫn ngượng ngùng.

A Nguyên cũng chỉ là vui đùa một chút thôi, nếu dọa A Tuệ chạy mất thì chẳng phải đã gây tội rồi sao, lúc này bèn dừng tay, lơ đãng cười nói: “Đi ta tính tình ôn nhu hiền lành, trừ việc lo cuộc sống cơm áo hàng ngày, chưa bao giờ quá để ý đến việc trong phòng của cánh đàn ông, chỉ là mấy người A Hoài đều kính yêu mẫu thân, chỉ cần A Tuệ tôn kính đi ta, phu thê tự nhiên sẽ hòa thuận.” Đây là bắt tri bắt giác mà cảnh cáo, rõ cuộc, ai biết được nữ nhi quý tộc, có khinh người giống như tam thái thái Trại gia hay không? A Nguyên cũng không phải người ôn nhu như phu nhân Thành Dương bá, nếu nàng biết được vợ A Hoài A Đồng dám bắt kính với phu nhân Thành Dương bá, đừng nói là cháu nhà ai, nàng cũng sẽ đánh chết nàng ta! “Điện hạ nói phải ạ.” A Tuệ trịnh trọng mà nói: “Phận làm vợ phải tôn kính trưởng bối, sớm tối hầu hạ, là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Tuy ta kiến thức nông cạn, nhưng cũng không dám không trọng đạo hiếu.”

“A Tuệ thật là cô nương tốt.” A Nguyên liền cười tùm tùm nói: “Phủ Thành Dương bá cũng có hai vị tiểu thư, một người đã gả đi, vào nhà Tam Hoàng tử ta.” Thấy A Tuệ cảm kích gật đầu, nàng lại mỉm cười nói: “Vị còn lại hiện giờ đang dưỡng bên người di ta, tuổi không nhỏ nữa, chỉ là mẫu thân nàng bị bệnh, không hay gặp người ngoài lắm.” Lúc nói đến “bị bệnh”, A Nguyên có chút khác thường, A Tuệ thông minh nhạy bén, lập tức hiểu ra, chỉ sợ vị cô nương này không thân thiết lắm với phu nhân Thành Dương bá, đầu tính toán kỹ lưỡng, liền cảm kích nói: “Đa tạ điện hạ chỉ điểm.” Cô em chồng tương lai đã xuất giá kia có thể đi lại được, còn người kia... cứ đối xử bình đẳng là được.

A Nguyên thấy A Tuệ lại doan trang trở lại, cũng cảm thấy nữ nhi như vậy cũng đủ làm dâu trưởng phủ Thành Dương bá, nghĩ tới vậy mà Thành Dương bá không chịu nhà ra, nàng liền yên lặng căng thẳng, chỉ là ai để ý đến những thứ này đây? Nàng dẫn A Tuệ đi xuyên qua hành lang, chỉ chỉ vào hồ nước núi giả phía xa xa vui cười vài câu, lúc này mới vào phòng khách nhỏ đặc biệt của mình với A Tuệ, mọi người cùng ngồi xuống, xong xuôi mới khách khí nói với nữ nhi đứng kia: “Cô nương không cần đa lễ, cứ coi như ở nhà là được rồi.”

“Điện hạ nói thực sự làm thần nữ xấu hổ, cảnh sắc trong phủ hoa lệ, khiến người choáng ngợp.” Nữ nhi kia vội vàng cười nói: “Ở nhà phụ thân gọi thần nữ là A Bích, điện hạ nếu thích, vậy gọi thần nữ như vậy cũng được ạ.” Một cái nhãn mày một nụ cười của nàng đều mang vài phần quyền rũ phong vận đặc biệt, miệng cũng khéo, so với A Tuệ chỉ ngồi bên nhovn miệng cười xác thực còn có chút hơn, nếu không phải A Nguyên không thích nàng ta lắm, thật ra sẽ càng thấy nàng dễ mến hơn A Tuệ.

Chỉ là, vẫn khiến lòng A Nguyên phân xa gần, nàng chỉ mỉm cười gật đầu, có chút lạnh nhạt.

Nữ nhi này thấy A Nguyên có miệng nhưng lại chỉ gật đầu với mình, mặt hiện lên tia không cam lòng.

Ở trong nhà, tuy nàng là thứ nữ, nhưng lanh lợi dễ gần, được người quý mến, trước nay đều có phần áp đảo A Tuệ, không nghĩ được là lúc này lại rơi xuống thế phong.

“Mấy ngày nữa, bốn cung lại xuất cung, muốn ra ngoài thành dâng hương, nếu A Tuệ rảnh thì đi cùng ta đi?” A Nguyên chặn lại lời A Bích định mở miệng nói, quay đầu hỏi.

“Điện hạ có lời mời, làm sao dám không tuân theo đây?” A Tuệ chỉ ôn nhu cười, làm như không thấy muội muội ngượng mặt, cảm kích nói: “Đến lúc đó sẽ không nuốt lời.” Chỉ sợ lúc đó, nàng còn có thể trước mặt Phật tổ mà gặp được phu quân tương lai của mình, cũng coi như yên lòng hơn chút. Nhìn thấy thứ muội bên cạnh nóng lòng muốn nói, về mặt Vinh Thọ công chúa đã có vài phần không kiên nhẫn, nàng liền thờ dài trong lòng một tiếng, quay đầu thấp giọng với muội muội bỗng nhiên rung rung, nói: “A Bích đừng đi, thân thể muội yếu đuối, nhờ vả chạp gì thì sao?”

Suy nghĩ trong đầu của muội muội nàng cũng biết ít nhiều, xem ra là muốn tự tìm cho mình một mối nhân duyên tốt. Chỉ là nhân duyên do tổ phụ làm chủ, nàng đi cùng mình tới đây thì làm được gì? Không gặp được mấy vị tiểu chủ nhân phủ Túc vương, cũng không thấy được thiếu gia nhà Thành Dương bá,

hoa hòe lộng lẫy cho một vị công chúa nhìn, ai thích được nàng ta mới là có vận đề.

“Tuy sức khỏe yếu đuối, nhưng muội muội cũng thành kính lễ Phật, tỷ tỷ hà tất phải trói ta trong phủ chứ?” A Bích liền rung rung nói: “Nếu ta đi cùng, nói đúng ra là khiến tỷ tỷ sốt ruột phải không?”

“Muội muội nói đúng, ta đúng là không vui.” A Tuệ có chút lãnh đạm mà nói: “Muốn lễ Phật, ở trong phủ được rồi.” thấy A Bích rung rung, nàng liền lạnh lùng nói: “Nếu muội không muốn, có thể tới chỗ tổ phụ tố cáo ta, ta cũng không thêm để ý đâu.”

Không nghĩ tới A Tuệ lại “cứng” như vậy, A Nguyên húng thú hơn vài phần, cảm thấy cô nương này thật khiến người khác yêu thích.

Làm đích nữ nếu còn nhu mì, để cho muội muội thứ xuất dẫm lên người để trèo lên, cũng quá không có tiền đồ.

Híp mắt lại nhìn A Tuệ trầm giọng quát muội muội này một chút, A Nguyên chỉ coi như không nghe thấy nhìn sang hướng khác nhấp ngụm trà, lúc sau mỉm cười nói đùa vài câu với tỷ muội này, rồi mới cho người tiễn các nàng ra cửa. Lát sau, nàng liền vuốt cằm, rất có cảm khái về mùa xuân đang tới, từng cặp từng cặp một, cũng khiến người ta hâm mộ. Yên lặng mà tỏ vẻ cảm khái một chút, công chúa điện hạ mới vỗ bụng mình tiếp tục trở lại với sự nghiệp tập viết của mình. Mấy tháng sau này, A Nguyên bận rộn đến không nói nên lời.

Đầu tiên là trở về cung Thái hậu làm một cháu gái hiếu thuận, sau đó A Nguyên bị cuốn vào con sóng thành thân, chỉ cảm thấy tông vòng mấy tháng, Phụng Đồng, Phụng Minh, Phụng Khanh, Phụng Đường lần lượt đại hôn, kinh thành ngập tràn sắc đỏ và vui mừng, khiến mọi người đều hòa mình theo. Tuy rằng tông lúc đó, có một sự không hài hòa nhân nhạ, chỉ là không liên quan lắm đến A Nguyên. Nhưng về phần Phụng Đồng, sau khi đại hôn, lại đặc biệt đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Chương 75

Ba ngày sau khi thành thân, không biết Phụng Đồng nổi điên hay sao mà cầm đao đâm chết quân sư, tuy rằng sau đó Phụng Đồng biện giải rằng hán cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra, chỉ là con dao nhỏ máu hán còn đang nắm trong tay, ai có thể tin Thuận vương điện hạ vô tội đây? Hoàng thượng giận dữ, tuy không đến mức bắt nhĩ tử đèn mang cho quân sư kia, có điều toàn bộ ấn tượng tốt đẹp mà khó khăn lắm Phụng Đồng mới tích góp được đã tan biến trong nháy mắt, Hoàng thượng chỉ lệnh cho hán ngoan ngoãn ở yên trong vương phủ, không có việc gì đừng ra ngoài cho đỡ mất mặt.

Nhưng mà, nhưng mà ở trong phủ cũng không được a, trong phủ còn có một con hổ cái đó!

Ai có thể nghĩ được, đường đường là đích nữ nhà quan văn Thái thường tự Thiếu khanh, là hổ cái múa được đao vung được kiếm, không nói hai lời đã giờ nắm đầm chứ? Thuận vương phi là nữ nhân cường ngạnh, còn có mặt mũi Hoàng thượng, quả thực khiến các nữ nhân ở hậu viện Thuận vương khổ không nói nổi. Tuy rằng Thuận vương phi cũng rất rộng lượng, hằng tháng luôn cho Thuận vương đi thân mật với thứ phi đó đây, nhưng tuyệt đối không cho phép tranh sủng, nếu để Thuận vương phi biết thì sẽ bị đánh chết.

“Sau này đừng có xuất hiện nữa!” Một lần, dưới con mắt ngưỡng mộ của A Nguyên, Thuận vương phi vẻ mặt hung tàn chỉ tay vào một thứ phi của Thuận vương đang bị đánh đến khóc sướt mướt nói.

Thuận vương hận, hán thực sự hận vợ của mấy hoàng đế khác đều nhu tình như nước, tại sao Vương phi của hán lại mà một con hổ cái, vốn cũng định giết Thuận vương phi vài lần, nhưng mỗi lần hán nhắc tới kiếm, Thuận vương phi tuyệt đối không lùi mà tiến tới, đưa cổ đến bên kiếm hán bảo hán giết, dù rất vui lòng lại không muốn Hoàng thượng bực tức hán bảo hán rút đi, Thuận vương thật sự nói không nên lời, sau đó có lòng ghê lạnh nàng, ai ngờ vị Vương phi này cái gì cũng dám nói, phạm trong cung có gia yến, luôn kể toạc mấy chuyện là Thuận vương không đến phòng nàng, sủng thiếp diệt thế, không muốn vợ cả sinh con trai trưởng, mới được vài lần, Thuận vương mất não không hiểu sao mình lại đâm chết quân sư đành phải thỏa hiệp.

Thuận vương phi không biết xấu hổ như vậy, A Nguyên lại cảm thấy vị hoàng tâu này thực đáng yêu. Cái A Nguyên kinh ngạc, chính là Tuệ tần mẹ đẻ Phụng Đồng, không cảm thấy con dâu này đáng ghét nửa phần, ngược lại vô cùng thích, còn có chút thân thiết, tựa hồ còn quan tâm hơn cả quan tâm Phụng Đồng.

Giống như lúc này, mấy vị Vương phi đều đang ở trong cung Thái hậu, A Nguyên nằm trong ngực Thái hậu, thấy vẻ mặt sinh động của Thuận vương phi ngồi dưới khi kể mấy chuyện trong phủ, khiến các Cung phi và Vương phi nghe thấy đều nở nụ cười, ánh mắt Tuệ tần nhìn nàng cũng ôn hòa từ ái, vị này chưa giờ xuất đầu lộ diện ở hậu cung, chỉ cẩn thận sống qua ngày, còn tại lúc Thuận vương phi tạm dừng mà thấp giọng quan tâm: “Coi chừng thân thể, đừng kích động quá mức.” Dứt lời, tầm mắt hướng tới bụng nhỏ hơi nhô lên của Thuận vương phi.

Thuận vương phi tuy rằng hơi ghê gớm, nhưng lại xử lý gọng gang ngăn nắp mọi chuyện trong phủ Thuận vương, đến con cái của vợ lẽ cũng chăm sóc rất tốt, còn hiếu thuận với Tuệ tần, thường tiến cung thỉnh an trò chuyện cười đùa với Tuệ tần, chỉ mấy tháng, trong lòng Tuệ tần liền không có nhĩ tử, chỉ có con dâu.

So với con trai vô tình, thì con dâu hiếu thuận và cháu vàng cháu bạc càng mang lại hy vọng hơn đúng không?

“Quả là đứa trẻ biết ăn nói, ai gia rất thích, muốn thưởng cho nó!” Thái hậu chỉ vào Thuận vương phi đang gật đầu với Tuệ tần mà cười, nói.

“Mấy cháu dâu cùng thái y ngu thân*, làm các nương nương vui về một hồi, cũng được thưởng chút chút chứ ạ?” Thuận vương phi buông một tay, tay kia lại lôi kéo Thành Vương phi Tề Thiện cúi đầu cười, cười nói: “Chúng ta cùng tiến cung không phải vì thế sao? Thái hậu nương nương quý chúng ta, lại muốn thưởng cho chúng ta, có thể thấy được, sau này phải thưởng xuyên tiến cung hầu hạ, mới là bổn phận của chúng ta.” Nàng được yêu quý, lại ôm lấy mình mà đi tranh sủng, cũng không để chị em dâu ngồi một bên nhìn, chu toàn như thế, khiến lòng A Nguyên cũng thực sáng khoái, thấy giao tình biểu tỵ nhà mình và Thuận vương phi không tồi, cũng ngồi bên nói thêm một câu: “Hoàng tổ mẫu thưởng cho các Hoàng tẩu, vậy A Nguyên phải làm sao bây giờ?”

Thái y ngu thân: Truyền thuyết thời Xuân Thu có một lão Lai tử, rất hiểu thuận, tuổi đã 70 còn mặc quần áo sắc sỡ, giải làm con nít chọc cha mẹ cười. Sau thành điển cố hiểu thuận cha mẹ.

“Con cũng muốn tặng cho các Hoàng tẩu con cái gì nào?” Thái hậu liền cúi đầu cười hỏi.

“A Nguyên là người bị thất sủng, thực nghèo khổ, Hoàng tổ mẫu chỉ biết đến các Hoàng tẩu, không nói gì tới A Nguyên, Người còn muốn bảo bối trong kho nhỏ của A Nguyên bay vào trong tay các hoàng tẩu, khổ quá đi thôi.” Nhóc con liền cúi đầu, chớp mắt nói.

“Đây là đang trách ai gia đây.” Thái hậu chỉ ôm A Nguyên vào lòng dụ dỗ: “Ai cũng không vượt qua con được, con cứ yên tâm”

“Hoàng muội ghen với bọn ta, đây cũng là có lòng.” Thuận vương phi cười xong, lại vội nói: “Thật khéo, nếu Hoàng muội không nói ta cũng quên mất.” Nàng dừng một chút, liền cười nói: “Ồ ngoài tặng rất nhiều đồ từ phương Tây cho phủ ta, ta thấy trong đó có mấy cái kính lúp nho nhỏ, vô cùng tinh xảo, tuy không đáng giá gì mấy, nhưng lại rất đáng yêu, ta nghĩ các muội muội sẽ thích, bởi vậy mang theo mấy cái, để các muội chơi.” Thấy hai mắt A Nguyên sáng lấp lánh lên, nàng thở phào trong lòng một tiếng, trên mặt vẫn giữ vẻ cười hi hi nói: “Chỉ là chỉ đủ mỗi muội một cái, nhiều hơn cũng không có.”

“Con nghĩ đến các muội muội con như vậy là rất tốt.” Thái hậu liền chỉ vào nàng cười nói: “Còn có vợ lão Tứ, mấy ngày trước còn dâng lên mấy quả dưa hấu cực đại, đây cũng là đồ mới mẻ khó tìm.” Dưa hấu thì thực tầm thường, nhưng trải qua năm mùa xuân lại thành thứ hoa quả hiếm lạ, A Nguyên chỉ biết là Tề Thiện nghiên cứu chút sách cổ, vậy mà làm phỏng thí nghiệm nho nhỏ, mới có mấy quả dưa hấu này, lòng bên cảm thấy bội phục cô cùng.

Nàng là nữ xuyên không, còn chưa làm ra được ống nghiệm thủy tinh đâu.

Nàng thật làm mất mặt các nữ xuyên không.

“Đó là chuyện chúng con nên làm.” Tề Thiện liền cung kính nói.

“Từ khi cưới vợ lão Tứ càng thêm ôn trọng.” Thái hậu thực vừa lòng với Tề Thiện, mà còn là biểu tỵ A Nguyên nữa, nên lời nói ra đều thập phần ôn hòa, lúc này liền cười nói: “Đứa bé ngoan, đây đều là công lao của con.”

“Nếu không nhờ Thái hậu nương nương dạy dỗ, Vương gia nhà ta sao có được ngày hôm nay ạ?” Tề Thiện chỉ mỉm cười, rồi nói: “Phòng thí nghiệm còn có mấy chậu hoa vừa nở, nếu các nương nương không cho, ngày mai con sẽ cho người đưa vào ạ.”

“Hay quá!” A Nguyên liền ngồi bên vỗ tay bôm bốp.

“Gặp được các con ai gia liền sáng khoái.” Thái hậu đột nhiên lại thở dài: “Bây giờ, còn mỗi tiểu Nhị còn lẻ loi một mình tông vương phủ, ai gia nhìn mà không đành lòng.” Mấy tháng trước, Trịnh vương chỉ cảm thấy mấy đệ đệ vội vàng từng người thành thân hết, thực sự không ưa náo nhiệt này lắm, huống chi Hoàng hậu cũng không bắt ép hẳn, chưa chọn lựa Vương phi, chỉ là chuyện này, Thái hậu ghi tạc trong lòng, lúc này thấy trong số các cháu trai, chỉ có Trịnh vương cô đơn lẻ bóng, liền có chút thương hẳn, lắc đầu nói: “Nó không có Chính phi quản việc trong phủ, làm sao có thể an tâm làm việc, đây không phải khiến ai gia lo lắng sao.”

Nhắc đến Trịnh vương, Thuận vương phi và Tề Thiện làm đệ muội đều không tiện nói, còn Hoàng hậu lại chỉ ngồi bên cười nói: “Chuyện này, thần thiếp lại muốn cầu mẫu hậu từ bỏ thứ Người yêu thích.”

“Sao lại nói vậy?” Thái hậu đang thổn thức, liền vội hỏi.

“Lúc trước thần thiếp đã nhìn trúng một cô nương trong sạch, chỉ là thực sự nhiều việc lo liệu không hết, mới gác sang một bên, hiện tại có chút không đợi được nữa, cô nương trong sạch ấy, vẫn nên đoạt về tay chứ ạ?” Thấy Thái hậu mỉm cười gật đầu, Hoàng hậu liền vội cười nói: “Đúng là cô nương phủ An Quốc công, cũng nhờ phủ An Quốc công giáo dưỡng tốt, thần thiếp mới thấy vài lần, mắt cũng không nhìn ai khác được nữa, bây giờ mặt dày, thỉnh mẫu hậu làm chủ, ban cô nương tốt này cho Trịnh vương, cũng để thành toàn tâm ý của thần thiếp.”

“Cái này, ai gia muốn nghĩ chút đã.” Thái hậu bèn đắn đo nói.

Hoàng hậu chỉ cầu hai lần, rồi không nói gì nữa, chỉ là nụ cười trên mặt vẫn không tắt đi.

Nàng đã sớm nói qua với Thái hậu là muốn cô nương phủ An Quốc công làm thê tử Trịnh vương, bây giờ cũng chỉ là diễn trò trước mặt mọi người, nâng lên thân phận của cô nương kia. Nghĩ tới năm xưa Thái hậu là đích nữ phủ An Quốc công, đây là đang thông qua Trịnh vương mà thân cận hơn với Thái hậu, Hoàng hậu cảm thấy lòng rất khoan khoái, nhìn những người cụp mi rũ mắt phía dưới tự dưng thấy mấy phi tần phần lớn đều là thân phận cao quý lại thuận mắt hơn nhiều, chỉ là dừng một chút, thấy A Nguyên nghiêng đầu nhỏ như đang nghĩ điều gì, lòng liền rục rịch, mỉm cười hỏi: “A Nguyên cảm thấy thế nào?”

“Duyên trời tác hợp, nếu con là nam nhân, con cũng muốn cưới tỷ tỷ nhà An Quốc công làm vợ.” A Nguyên bèn cười khanh khách nói.

“Lại nói hươu nói vượn.” Thái hậu vỗ vào bả vai A Nguyên nhưng cũng nhin không nổi mà cười lên, rất vui mừng.

Lão nhân gia tuổi đã lớn, ngoại trừ quan tâm đến nhi tử, chút lo lắng còn thừa lại là về nhà mẹ đẻ. Sau bà thì phủ An Quốc công không có nữ nhi nào để kết thân với hoàng gia nữa, hiện tại có một vị Trịnh vương phi, cũng coi như là thông gia không dứt với hoàng gia, ít nhiều cũng có thể an ủi nỗi lòng Thái hậu.

Cô nương phủ An Quốc công kia theo như lời Hoàng hậu thì A Nguyên đã gặp qua vài lần, tuy không có xinh đẹp mười phần vẹn mười, nhưng lại có vẻ phong lưu phóng khoáng của danh sĩ Ngụy Tấn, làm người khác lưu luyến không thôi. Nữ nhi như vậy, quả thực thế gian khó tìm. Lúc này A Nguyên chỉ cảm thấy tiêu băng hữu mặt lạnh như tiền có thể mang ra để dọa trẻ con Trịnh vương đúng là gặp vận cứt chó* rồi, nhưng đột nghĩ đến Trịnh vương có thiếp, không khỏi ngó ngàng.

Vận cứt chó: có nghĩa là gặp may.

Ở phủ Túc vương lâu quá rồi nàng quên mất, thời cổ đại trong phủ các thế loại Vương gia, chỉ có mấy người Phụng Minh mới là kỳ quái, Trịnh vương có trắc phi thiếp thất mới là bình thường.

Nghĩ tới nữ nhi thoát tục ấy lại phải chia sẻ phu quân với kẻ khác, A Nguyên liền cảm thấy lòng ghen muốn chết, mà thấy cả phòng toàn mỹ nhân, lại không có cách nào tỏ nỗi lòng, lúc này, vậy mà lại bất giác nghĩ tới A Dung, người vẫn luôn mặc kệ nàng nói những gì, cũng đều yên lặng lắng nghe.

Công chúa điện hạ từ trước đến nay cầu được ước thấy, đợi chờ phi tần đi, chỉ còn lại Hoàng hậu, Thuận vương phi và Tề Thiện, A Nguyên bèn nhin không được, cáo lỗi đi ra ngoài. Đúng lúc A Dung đang canh gác ở đằng sau, tránh các tần phi, thấy được A Nguyên liền nở nụ cười, vậy vậy ta kêu A Nguyên đến, tay vừa xòe ra, thì lộ ra một con thỏ bạch ngọc nho nhỏ, hân cười nói: “Hôm kia có được một khối ngọc, ta thấy muội sẽ thích, nên khắc ra cái này, tay nghề không được tốt, muội cũng đừng ghét bỏ.”

Lòng A Nguyên sung sướng, cảm lấy, nhưng lại ngược đầu hừ hừ nói: “Xác thật chẳng có gì đặc sắc, nhưng bản cung cũng thích cái này.” Nói xong, liền vui thích nhét thỏ ngọc vào hà bao nhỏ của mình, vừa nhét vào vừa nói: “Bản cung không chê đâu, nếu huynh còn thì cứ đưa ta, ta cũng sẽ cố nhận, không để huynh nghĩ tay nghề của huynh bị người khác ghét bỏ đâu, nha!” Thấy A Dung chỉ hí hóp cười, mặt A Nguyên đỏ lên, nàng ngắc ngứ kêu: “Bản cung, bản cung làm thế cũng chỉ vì huynh thôi, huynh phải nhớ kỹ ân tình của ta!”

“Sao dám quên đây?” A Dung cúi người đưa mặt lại gần, đối diện với gương mặt tinh xảo đẹp tuyệt trần như vậy, A Nguyên ngừng thở một chút, lúc sau, A Dung tỉnh tễ nhìn nhìn nàng, nhướn mày hỏi: “Muội có điều gì không vui sao?”

Hắn xưa nay nhạy bén, A Nguyên sớm tập mãi thành thói quen, lòng lại thấy vui mừng, chỉ nép nép vào người A Dung, để hắn chắn gió bên ngoài thay mình, liền nhỏ giọng nói: “Nhị hoàng huynh sắp cưới kẻ phi.”

“Là tiểu thư nhà An Quốc công?” A Dung cười hỏi.

“Sao huynh biết?” A Nguyên hung hăng ngẩng đầu lên, trừng mắt hỏi: “Hay là, huynh rất thân quen với vị tiểu thư kia?” Thấy A Dung nhin cười nhìn mình, nàng liền hừ nói: “Bản cung quên mất, huynh cũng đã tới tuổi này, sao nào, gặp được cô nương tốt, nên muốn khoe một chút mặt bản cung?” Ngoài miệng nói, đôi móng vuốt nhỏ lại lần tới bên hông mỹ nhân, kêu lên: “Chẳng lẽ còn có tín vật định ước gì đó? Mau đưa bản cung xem, xem xong về sau huynh cũng đừng thân thiết với bản cung như vậy nữa!”

A Dung bị nhóc con này mò cả người, cảm thấy nha đầu chết tiệt kia quả thực chỗ nào cũng dám sờ, chỉ dờ khóc dờ cười nói: “Trong đầu muội nghĩ những gì thế?”

“Lúc trước huynh còn chưa nói với ta về việc A Tuệ đâu.” Mới vừa rồi chỉ là nói giỡn thôi, A Dung rất thông minh, lại thường ở bên cạnh Thái hậu, nghe được điều gì đó, tự nhiên cũng có thể đoán được việc liên hôn giữa Trịnh vương và phủ An Quốc công, A Nguyên chỉ chiếm tiện nghi mỹ nhân một chút, lúc này lên sờ hai cái ở bên hông gầy nhưng rắn chắc của A Dung, nhóc con cười trộm trong lòng, cũng biết ngoài mình ra A Dung không thương nữ nhi nào khác, lại có chút đắc ý, bèn ngửa đầu làm ra vẻ đại gia, tranh thủ giáo dục mỹ nhân, nói: “Có việc không được gạt ta, không được giấu ta, ta mới thích huynh, biết chưa?”

Nhìn nàng làm ra vẻ răn dạy, đôi mắt to tròn lại lên nhìn về mặt mình, A Dung nhin cười, lòng lại càng mềm nhũn, chỉ mỉm cười đáp: “Đã rồi, tất sẽ không để điện hạ thất vọng.” Thấy A Nguyên vừa lòng gật đầu, hắn thấy cung nữ xung quanh đều đã tản ra chỗ khác, liền ôm A Nguyên vào ngực, nghe thấy tiếng nàng cười hi hi bên tai, bèn nói: “Việc của phủ Trung Tĩnh hầu ta thật sự không biết nội tình, sao có thể nói được với muội chứ?” Đến khi hắn biết, cũng chỉ hay rằng Trung Tĩnh hầu gả cháu gái cho đệ đệ hắn, nếu không phải A Nguyên hăm hực, hắn cũng không biết bản thân mới là người bị nhìn trộm.

A Nguyên uốn éo người ngó khắp nơi rồi chớp chớp mắt nhỏ giọng nói: “Lão sư bảo ta mỗi ngày phải luyện rất nhiều chữ, bài vở rất nặng a, huynh giúp ta một chút được không?”

Trịnh các lão là người chính trực, được phân làm lão sư của A Nguyên thì sẽ cực kỳ quan tâm, bài vở của A Nguyên ông đều nhìn chăm chăm, còn có luyện chữ hàng ngày, bài vở của A Nguyên đều do Trịnh các lão tinh tế xem từng chữ từng chữ một, trong lúc đó, viết tốt cũng có họa, viết không tốt càng gặp họa, quả thực nghiêm túc đến cực điểm. Nếu là chưa viết tốt, lại có thêm bài tập, khiến A Nguyên kêu khổ không ngừng, lúc này thấy A Dung nàng liền gõ bàn tính, nhỏ giọng nói: “Bài vở, không phải quý hồ tình bất quý hồ đa* sao?”

Quý hồ tinh bất quý hồ đa: quý ở chất chứ không phải lượng.

“Cái này ta sẽ không giúp muội.” A Dung lại cự tuyệt: “Tự mình viết, mới là của mình.”

Nhưng thấy A Nguyên chớp chớp đôi mắt đáng thương nhìn mình, A Dung mềm lòng, nắm lấy tay A Nguyên, thấy trong lòng bàn tay quả nhiên có vết chai nho nhỏ, vô cùng đau lòng, vừa nhẹ nhàng xoa tay nàng, vừa nhẹ nhàng nói: “Trịnh lão đại nhân làm như vậy, cũng vì muốn chữ muội đẹp từ bé, chốc nữa, ta dạy muội viết, lão đại nhân thấy muội viết tốt, sẽ không bắt muội viết nhiều nữa.” Thấy A Nguyên gật đầu, mắt tỏ vẻ tin cậy nhìn mình, khoe miệng A Dung giật giật, cười khỏ điểm điểm vào trán nàng bắt đầu nói: “Muội a...”

Về việc huynh đệ Phượng gia vô duyên vô cớ mà chặn đường hấn vài lần vì chuyện này, thôi không cần nói cho nàng.

Bằng không, cái đuôi sẽ không dầu lên tận trời sao?!

Lòng cảm thấy nhóc con quả thật khác hẳn từ hồi nhỏ, A Dung nắm tay A Nguyên tới thu phòng, đứng phía sau A Nguyên, cúi người nắm lấy tay A Nguyên từ đằng sau, liền thấy sau khi bé con nắm chắc được bút, lại ngóc ra, liền thấp giọng nói: “Viết theo tay ta.”

Hô hấp của hấn bên tai, A Nguyên chỉ cảm thấy lỗ tai ngứa ngứa, còn có hương thơm thoang thoang, không giống với cảm giác khi nhào vào ngực A Dung, chớp chớp mắt, A Nguyên lại ngẩn ra trong chốc lát, nỗ lực chịu đựng để không quay đầu lại chiêm tiện nghi A Dung, rồi mới lên tiếng, miệng lẩm bẩm thanh tâm chú, cũng không nhìn bàn tay thon dài đang nắm lấy tay mình khi của A Dung, chỉ nghiêm trang viết theo tay A Dung dẫn dắt, những chữ trên trang giấy quả nhiên đẹp hơn rất nhiều, hơn nữ không biết vì sao, A Nguyên càng viết càng phấn chấn, không một chút nào, thấy chữ trước mặt càng đẹp thêm, không khỏi quay đầu cọ cọ mặt A Dung nói: “Quả nhiên huynh vẫn tốt nhất.”

A Dung cười, không nhịn được kê trán mình lên trán A Nguyên.

Trong phòng hai người một dạy một học chăm chút viết chữ, bên ngoài cửa lại có một cái đầu lén lút thò vào.

Tề Thiện bắt đầu đi mà đứng bên ngoài, không để ý việc đang diễn ra trong phòng, chỉ nhìn phu quân “hiểu chuyện ỏn trọng” đang thò đầu vào mà đỡ trán nói: “Phu quân nhìn gì thế?” Có được phu quân nhanh nhẹn như vậy, tuy rằng cuộc sống hằng ngày của Tề Thiện rất vui vẻ, nhưng không chỉ ngốc nghếch ở địa bàn vương phủ của mình mà còn ngốc đến tận trong cung, thực sự có chút mất mặt. Quay đầu lại thấy các cung nữ phía sau đều đã tránh đi xa xa, Tề Thiện bắt đầu đi thờ dài, nhưng không cản lại công cuộc rình mò của Phượng Minh, lén mở cửa phòng ra một chút, để phu quân nhìn rõ hơn.

Ai cũng nói nữ nhân thành thân sẽ hóa ngọc, hóa ra, là sự thật.

“Không nghĩ tới a không nghĩ tới a, nha đầu chết tiết kia cũng có ngày này!” Phượng Minh nghe rằng tròn mắt, phát hiện ra được một bí mật quả thực mắt cũng nở hoa, quay đầu lại, lại thấy vẻ mặt vợ không đồng ý, xưa nay hấn luôn nghe lời, không nhìn lên nữa, tiến đến trước mặt vợ cười hi hi nói: “Nàng không thích chỉ cần nói với ta, cái gì ta cũng nghe nàng, chỉ cần không khiến nàng khó chịu trong lòng, ta đều nguyện ý.” Thấy Tề Thiện cười, còn lấy khăn tay lau mặt cho mình, Phượng Minh nhớ tới nhu tình mặt ý mấy tháng qua, thật lòng cảm tưởng như hạnh phúc đến ngất trời, nào có nghĩ đến muội muội nữa? Hấn chỉ nói: “Đừng quan nha đầu chết tiết kia nữa, chúng ta về nhà, về nhà thôi.”

Nói đến về nhà, mặt Thành vương điện hạ lại như sắp khóc, chỉ thiếu kêu oai oái lên.

Tề Thiện ra, cũng không nói gì.

“Nhóc con A Nguyên này lúc nào thấy chẳng được. Ta, ta nhớ nàng.” Ở tông phủ, cái Tề Thiện không thể chịu nổi nhất chính là đáng vẻ đáng thương mà Phượng Minh hay dùng khi nói chuyện này, lòng muốn nhanh nhanh về nhà ôm ấp vợ, Phượng Minh khịt khịt cái mũi, nhỏ giọng nói: “Nha đầu này hư như thế, mỗi lần gặp nó, ta đều cảm thấy mạng sống nguy nan!” Để vợ cảm thương cho mình, hấn bán lương tâm “khen” muội muội một chút, thấy ánh mắt Tề Thiện càng kỳ lạ, thì không ngừng cố gắng mà nói: “Nha đầu chết tiết kia bị ta tóm được nhược điểm, chúng ta về nhà, thông thả nghĩ cách trị nó, nha!”

“Ha ha...” Thành vương điện hạ đang nói thật cao hứng, hy vọng từ giúp mình chinh nhóc con, thì nghe thấy ở phía sau, có tiếng cười trầm thấp, vừa quay đầu lại liền thấy A Nguyên đã dựa vào cánh cửa, đôi mắt nhỏ nhưng hung tàn nhìn hấn.

Lúc này đến lỗ mũi A Nguyên cũng xẹt khói, hận không thể đi ra ngoài mà một miếng cắn chết Tứ hoàng huynh dám nói xấu mình, nhưng thấy vẻ mặt Phượng Minh “đại sự không ỏn”, bèn nhẹ nhàng uy hiếp: “Cuộc sống của Tứ hoàng huynh tốt quá ha, A Nguyên cũng thực vô cùng vui mừng, phải hợp mặt Ngũ hoàng tỷ và Hoàng huynh mới được.” Nói xong, liền hiện ra vẻ mặt “ta nhớ rõ ngươi rồi.”

Phượng Minh nghe xong, chỉ thiếu không lăn ra ngất xỉu, phải để Tề Thiện nhìn cười đỡ lấy, run rẩy rẩy rẩy mà chỉ vào A nguyên nói: “Muội, muội đừng có nghĩ đến việc đẩy nha, bản vương, bản vương cũng là người có chỗ dựa đó!” Dứt lời, liền hướng ánh mắt cầu cứu về phía “chỗ dựa” Vương phi.

“Nể mặt ta tha cho chàng một lần đi.” Tề Thiện chỉ xoa xoa khóe mắt cười nói: “Hai huynh muội các muội tình cảm tốt như vậy, lại khiến ta cười đến hồng mắt thôi.” So với bình yên ngày trước ở phủ Anh Quốc công, cuộc sống hiện tại của Tề Thiện vui vẻ hơn nhiều, thấy Phượng Minh đã dùng ánh mắt đặc biệt hạnh phúc nhìn mình, Tề Thiện nhớ tới Thuận vương phi gặp ban này, theo bản năng mà sờ sờ bụng nhỏ của mình, sinh ra vẻ hâm mộ.

Nàng đã quá mỹ mãn rồi, hiện giờ, cũng chỉ thiếu một hài tử kéo dài huyết mạch cho Phượng Minh.

Nghĩ tới hôm nay Đức phi cho dù thấy bụng Thuận vương phi và vẻ tươi cười vui mừng của Tuệ tần, lại vẫn bất động thanh sắc như cũ, không thúc giục nàng chuyện con nôi dỗi, cũng không ban cho cung nữ hầu hạ hoặc là thiếp thất nào cả, lòng Tề Thiện thực sự cảm kích.

Có bao nhiêu mẹ chồng có thể làm được như Đức phi đây?

Nhân có qua có lại, Tề Thiện vừa nghĩ xong, đã thấy A Nguyên lảng xăng chạy đến bên người A Dung để cáo trạng, hơi hơi chần chờ, rồi hỏi Phụng Minh: “Thiếp nghe nói, công tử phủ Định Quốc công muốn thi khoa cử?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Chương 76

“Mẫu phi nói với nàng sao?” Phụng Minh lặng lẽ nhớ kỹ dáng vẻ đùa giỡn giữa A Dung và A Nguyên, chỉ chờ về sau thêm mắm thêm muối, khi để A Dung để báo mối thù đối với Hoàng muội. Xong, lấy lại tinh thần, hắn thấy Tề Thiện nghiêm túc nhìn mình, liền gật đầu cười nói: “Đúng là có chuyện như vậy, ý của mẫu phi là, phủ Định Quốc công không thể sống bằng tiền dành dụm, thế nào cũng phải tự lực mới có thể có chỗ đứng ở kinh thành.”

Chỉ là hắn không nói, nam nhân phủ Định Quốc công, quả thật...

“Nói cho cùng là người một nhà, chúng ta đều nên quan tâm” Tề Thiện không muốn trong lúc A Dung và A Nguyên bên nhau không được tự nhiên, liền đi ra bên ngoài, hai người chỉ kêu cung nhân phía sau theo từ đằng xa, nắm tay đi dạo trong cung, thưởng hoa ngắm liễu, một phen tình thú khác với mọi hôm, lúc này Tề Thiện liền nhẹ nhàng nói: “Lúc về thiếp sẽ hỏi phụ thân một chút, nhà thiếp nhiều quan văn, có vị thế khá tốt, cả hai cùng hoạt động, tự sẽ có kết quả.”

“Nàng chớ lo lắng vì mấy việc này, bên ngoài đã có ta rồi.” Phụng Minh cười, cầm tay nàng, lòng cực kỳ vui mừng vì nàng tình nguyện để bụng đến người nhà của mình, thấp giọng nói: “Chỉ là, đến mẫu phi cũng nói, thật sự không nên thân, nếu làm quan, không chừng gặp phải đại loạn gì đó. Làm người quý ở chỗ có thể tự mình hiểu lấy, mẫu phi chỉ bảo bọn họ an hưởng phú quý là được.” Thấy Tề Thiện muốn nói lại thôi, hắn liền cười khổ nói: “Huống chi hiện tại Ngũ Hoàng muội quyết định muốn một phò mã từ phủ Định Quốc công, đến thời điểm sẽ thành thân, đến cùng cũng sẽ không nghèo túng đâu.”

“Dù thế nào đi nữa, sự nghiệp vẫn cứ quan trọng.” Tề Thiện không có gì phản cảm với việc hôn nhân dia đất cả gia tộc, nhưng vẫn thấp giọng dặn dò một câu.

“Con bé không phải người có thể gây hại, đừng lo.” Phụng Minh che chở Tề Thiện tránh để những cành cây làm đầu nàng bị thương, đang vui mừng thì từ xa thấy mấy nữ nhân tiến lại đây, lòng nguội đi, còn thấy một phụ nhân đi đầu còn có vẻ đắc ý, Phụng Minh liền khẽ nhủ mảy, thấp giọng nói: “Trong cung sao lại có mệnh phụ từ bên ngoài vào đi lại đường hoàng như thế?” Nói cho cùng bản thân là nam nhân, mắt dờn ra uống khác, chỉ chờ mấy nữ nhân này đi qua. Tề Thiện thoe bản năng nhìn lại, lại thấy trong đó có Vương Diên đã già đi, ngăn ra, há mồm gọi: “Biểu tâu?”

Ba tháng trước, Vương Diên vừa gả vào tam phòng, tuy rằng Tề Thiện không quá thân với nàng, nhưng cũng sẽ không bỏ mặc nàng, chỉ là thấy nàng vậy mà lại xuất hiện ở trong cung, bèn nhíu mày hỏi: “Sao biểu tâu lại tiến cung?”

Vương Diên cười khổ, gương mặt uyển chuyển nhu mì bây giờ lại thấm vài phần mối mọt, đối diện với ánh mắt của Tề Thiện liền biết nàng ấy không vui vì mình tiến cung cùng nhà mẹ đẻ, nhưng cũng không cãi lại, chỉ thỉnh an Phụng Minh rồi xin lỗi mà nói: “Thật ra chỗ đường tử ta xảy ra chút chuyện, ta không thể khoan tay đứng nhìn, bởi vậy đến khuyên nhủ đường tử.” Thấy Tề Thiện nghi ngờ, nàng cũng biết là chọc phải tổ ong vò vẽ rồi, cắn chặt răng, trầm giọng: “Chuyện này, thật sự là sai lầm của nhà ta, thay vì để tâu tử lại mặt nói ra khiến mọi người đều không vui, không bằng ta nói với Vương phi.”

“Chuyện gì?” mặt Tề Thiện hơi trầm xuống.

Nàng vốn không phải nữ nhân ôn nhu hòa khí, về mặt lúc này càng khiến người khác sợ hãi, cảm giác được sự tức giận của nàng, Phụng Minh cũng không cười, sắc mặt bất thiện mà liếc mắt nhìn mấy nữ quyến Vương gia một cái, rồi đứng bên cạnh Tề Thiện thấp giọng: “Có ta ở đây.” Mặc kệ Tề Thiện làm gì, đắc tội với ai, hắn đều sẽ ở phía sau bảo vệ thế tử vô điều kiện.

Thấy hai người bọn họ cảm sát hòa mình, lòng Vương Diên khổ sở, nhưng vẫn duy trì không ngừng nụ cười trên mặt.

Gả đến Tề gia, nguyện vọng trong lòng nàng chính là thái phu nhân Anh Quốc công, lúc nàng tiến lên thỉnh an, thực sự đối xử với nàng rất tốt, không khác tổ mẫu ruột thịt, khiến lòng nàng ấm áp vô cùng. Đến cha mẹ chồng cũng đối với nàng không có chỗ chê, cực kỳ từ ái, phu quân lại thực tâm thích mình, Vương Diên vốn tưởng rằng chỉ cần vậy đã có thể sống vui vẻ khoái hoạt. Nhưng đến khi nàng gả đến tộc mới biết được, trong phủ, có rất nhiều chủ nhân không được yêu thích, còn có những hạ nhân làm việc đã lâu năm mà các chủ nhân còn tôn trọng vài phần.

Bằng không, chỉ bằng mấy chuyện tán gẫu trong phủ, cũng có thể khiến nàng muốn thất cổ.

Thủ đoạn nàng gả vào vốn không quang minh chính đại, khiến người lên án, trong phủ sớm đã có chỉ trích, có điều hiện tại nàng đúng là mới cưới, giữa hai vợ chồng không có ai khác, bởi vậy không có chuyện lớn gì. Hơn nữa, trong nhà vốn không có nhiều tiền, cho dù tâu tử Trần Hoàn đã hết lực tính toán, đúng là chút hồi môn ít ỏi, cùng với sinh lễ để người nhà nàng có thể sống qua ngày mà nàng cần rằng để lại, tóm hết lại đã thành lỗi lầm của nàng. Cho dù mẹ chồng tức giận, đuổi mấy hạ nhân, chỉ là các câu chuyện nhàn nhạt vẫn truyền qua truyền lại không ít.

Cả ngày dài nghe mấy thứ đó, Vương Diên chỉ cảm thấy mỗi một không chịu nổi.

Mắt thấy vẻ hạnh phúc của Tề Thiện, Vương Diên lộ vẻ hâm mộ, chỉ là thấy sắc mặt Tề Thiện không tốt thì im lặng một lúc, rồi mới nói: “Là nhà ta sai, đường tỷ thương huynh trưởng ta, hôm trước đã ban một cô nương tới để hầu hạ.”

Tề Thiện cười lạnh một tiếng.

“Nương nương.” Vương Diên sốt ruột, vội vàng tiến lại định nắm lấy ống tay áo Tề Thiện, nhưng lại bị cung nữ ngăn cản, đành dùng ánh mắt cầu xin nhìn về phía Tề Thiện.

Sở dĩ hôm nay nàng tiến cung chính là để làm cho Vương Quý nhân nào bị úng nước sáng mắt ra.

Cái người ngu xuẩn này không biết bị ai xui bậy mà lại có địch ý với Trần Hoàn, không nói hai lời đã thưởng một tiểu cung nữ bên người cho ca ca mình. Mẫu thân nàng cũng ngu muội không kém, hoan thiên hi địa nhận luôn cung nữ này, ngênh ngang đưa vào nhị phòng, làm cho huynh trưởng nàng ngày ngày ở ngoài không về nhà được, sau đó không nhịn nổi nữa, muốn đón tàu từ nàng Trần Hoàn ra ngoài ở, hiện tại đang náo loạn muốn chia nhà, trong phủ rồi thành một đống, vì Vương Quý nhân không cho Trần Hoàn chút thể diện nào, tuy chưa truyền tới phủ Anh Quốc công, nhưng mẹ chồng Vương Diên cũng đã biết, nay ánh mắt bà nhìn Vương Diên cũng có vài phần khác xưa.

Mẫu thân Trần Hoàn xuất thân từ tam phòng, đường hoàng là tỷ tỷ ruột của bố chồng nàng, Trần Hoàn phải chịu thiệt thòi, mẹ chồng nàng sao có thể tha cho nàng được? Bà chỉ bắt động thanh sắc bảo phu quân nàng nỗ lực học hành, từ đó mà hơi xa cách với nàng rồi.

“Cách hành xử như vậy của quý phủ... không phải lần đầu tiên.” Tề Thiện chỉ lạnh lùng mà nói: “Phủ Anh Quốc công không phải vũng bùn, để xem về sau thế nào.” Vương Quý nhân đã quá nhiều lần làm khó Trần Hoàn, ở trong cung còn khinh thường A Nguyên, sao Tề Thiện có thể thích cho được?

“Nương nương hãy nhìn ở tình sâu ý nặng của huynh trưởng ta.” Vương Diên biết là Tề Thiện sắp không kiên nhẫn nữa rồi, thấp giọng nói: “Huynh trưởng cũng không đồng ý.”

“Nếu không phải vì cái này, một nhà Vương gia các người cũng đã sớm phải cút đi rồi!” Bỗng từ phía sau có tiếng cười lạnh lùng truyền tới, Vương Diên quay lại, liền thấy A Nguyên được A Dung nắm tay đi tới, A Nguyên nhìn chằm chằm Vương Diên, chậm rãi nói: “Chẳng phải, biểu tẩu nói biểu tỷ của bản cung vẫn tốt sao?!” Thấy mặt Vương Diên đỏ bừng, A Nguyên liền nhàn nhạt nói: “Ngày đó, bản cung đã từng nhắc nhở người, đừng bạc đãi biểu tỷ ta, bằng không, chỉ sợ Vương Quý nhân ở trong cung, cũng không được sống thoải mái đâu.” Thấy trong số các nữ quyền Vương gia có người lộ vẻ mặt khó chịu, nàng ngẩng đầu cười lạnh hỏi: “Cho là bản cung đùa với các người hả?”

Một đám tiện nhân, ăn của biểu tỷ nàng dùng của biểu tỷ nàng, vậy mà còn dám đâm dao sau lưng biểu tỷ nàng, không giết chết bọn chúng, A Nguyên quả thực không phải xuyên vào một công chúa.

“Điện hạ đừng tức giận, ngay lúc này ta nhất định sẽ bảo đường tỷ thu hồi mệnh lệnh.” Cả người Vương Diên run lên, mắt thấy A Nguyên và Tề Thiện đứng cùng nhau, ánh mắt hai người đều toát lên địch ý lạnh băng, liền biết không ổn rồi.

“Nữ nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi.” A Nguyên chậm rãi nói: “Biểu tẩu, biểu tỷ người phải chịu thiệt như vậy, đứng ra người cũng nên tức giận chứ?” Xét về phía nhà chồng, Trần Hòa chính là biểu tỷ Vương Diên, bị A Nguyên chèn ép như thế, mặt Vương Diên đỏ bừng, mà thiếu nữ đứng sau đã từng đụng độ A Nguyên lại lộ ra vẻ phần nộ, cao giọng nói: “Chẳng lẽ Vương phi nương nương và Công chúa còn muốn giết chúng ta sao?” Nàng ta cười lạnh nói: “Làm thế từ, vốn hẳn nên khiêm tốn rộng lượng, nấp tiếp thay phu quân, hiện tại còn xúi giục chia rẽ đường huynh và người trong nhà, loại phụ nhân này, cho dù hừ cũng có làm sao?!”

“Sao cơ?” Tề Thiện lạnh lùng mà nói: “Cho dù hòa ly, hay là hừ thê, chỉ cần các người hoàn trả hết của hồi môn mấy năm nay của biểu tỷ ta, thì đường ai nấy đi cũng được!”

“Gã vào nhà ta, người cũng là của chúng ta, huống chi của hồi môn!” Thiếu nữ kia kêu lên.

Tề Thiện lười tranh cãi với loại người ngu xuẩn này, lúc này đây chỉ cười lạnh, mà đại cung nữ phía sau A Nguyên đã đi theo bên cạnh A Nguyên từ lâu, mưa dầm thấm lâu, liền cất tiếng: “Của hồi môn là tài sản riêng của biểu cô nương nhà chúng ta, nói lý lẽ thì hẳn phải để lại cho con cái, không biết vị cô nương này là tiểu thư nào dưới gối biểu cô nương nhà ta, mà lại có mặt mũi mong chờ tài sản nhà chúng ta.” Thấy thiếu nữ kia lại muốn thét lên, nàng tức khắc quát lớn: “To gan! Trong cung là cấm địa, các người ý vào Quý nhân liền dám phóng túng cao giọng, va chạm các chủ nhân, trước khi nể mặt Vương Quý nhân thì cho qua được, hiện giờ được một tác lại muốn tiến thêm một bước, ý là định kiện tụng đến chỗ Hoàng hậu nương nương sao?!”

“Thôi.” A Nguyên nghe đến đó, chỉ thấy mắt hừng, thấy mặt Vương Diên trắng bệch, liền gật đầu nói: “Hừ thê, cũng là ý kiến không tồi.” Thấy Vương Diên run rẩy cả người, nàng liền thấp giọng nói: “Ai vũ nhục người bên cạnh ta, Vĩnh Thọ ta, dĩ nhiên sẽ trả lại gấp trăm lần!” Nàng giương mắt, nhìn chằm chằm Vương Diên, miệng lại nở nụ cười, nhướn mày nói: “Ngày hòa ly, biểu tẩu, chỉ sợ cũng là lúc trụ cột Vương gia cũng sụp đổ.” Ý vào Vương Quý nhân mà dám ngang ngược kiêu ngạo như vậy, nếu Vương Quý nhân có gì bất trắc, Vương gia sẽ thành cái gì?

A Nguyên thật muốn nhìn cảnh đó.

Giết chết một Quý nhân nhỏ nhỏ, một chút gánh nặng trong lòng A Nguyên cũng không có.

“Tranh cãi với mấy kẻ ngu xuẩn này, nhờ bị thương thì phải làm sao bây giờ?” Phụng Minh đau lòng nhìn ánh mắt hiếm khi lộ vẻ phần nộ của Tề Thiện, càng hận cái đám ngang ngược can rờ này, đột nhiên nhanh trí, ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Các người khiến Vương phi và muội muội ta không vui, nữ nhân nhà các người cũng rộng lượng thật, lại thích mấy cô nương trẻ trung.” Hắn lộ vẻ ngạo mạn đặc trưng của hậu duệ Hoàng gia, chậm rãi nói với

Vương Diên xanh cả mặt: “Mới vừa rồi Bản vương có được một nha đầu hầu hạ từ chỗ Tam hoàng huynh, thưởng cho Vương gia vậy, để nàng ta làm tỷ muội với mẫu thân ngươi đi!”

Ta thật giỏi a!

Chiều bắt ngờ của Phượng Minh khiến các nữ nhân ở đây đều ngây người.

A Nguyên há hốc miệng, ngơ ngác nhìn Tứ hoàng huynh sau khi nói ra câu này còn cảm thấy vô cùng đắc ý kia, không biết nên phản ứng thế nào.

Vương Diên vừa hiểu ra, cả người chợt toát mồ hôi lạnh, vội vàng đỡ lấy mẫu thân mình, nắm lấy tay Thái thái Vương gia nhỏ giọng: “Mẫu thân chớ làm náo loạn.” Thái thái Vương gia quả thực có gan đảm là lối om xòm, nếu bị đuổi ra khỏi cung, chịu thanh danh như vậy, sau này Vương gia và Vương Quý nhân biết sống ở kinh thành thế nào đây? Chỉ là nàng vẫn không đành lòng, thấp giọng nói: “Điện hạ hạ thủ lưu tình.”

“Bản vương nhìn các người làm khổ biểu muội ta như vậy, còn có vẻ rất đạo lý, bỗng cảm thấy các người đặc biệt hiền lương thực đức.” Phượng Minh không biết xấu hổ tự nhận Trần Hoàn làm thân thích, thấy đôi mắt xinh đẹp của Tề Thiện nhìn mình, hẳn chỉ cảm thấy là mình đang trút giận thay vợ, lòng đầy vui mừng, bèn cười lạnh nói: “Sao nào, thái thái Vương gia hiền đức sao lại có chút không vui, vậy là, cảm thấy bản vương không bằng cháu gái Quý nhân kia của người sao?” Lời này thật thâm, Vương Quý nhân cho dù thế nào cũng đâu thể sánh bằng Hoàng tử chứ.

“Không phải...” Mối Vương Diên phát run, cũng không oán giận mấy người trước mặt, chỉ nguyên rủa Vương Quý nhân chỉ biết khơi mào mà không biết dẹp loạn đến trăm ngàn lần.

A Nguyên thờ dãi trong lòng.

Nữ nhân nàng không thích, nàng mắng mỏ quát đánh, thậm chí làm thịt cũng không sao cả, nhưng lại không muốn giống như người khác tặng nữ nhân để nàng ta chia sẻ trượng phu, dù lý do thế nào, kỳ thật tặng thiếp vẫn là phá hỏng nhân duyên của người ta. Chỉ là Phượng Minh ra mặt vì Tề Thiện, nàng cũng thực cảm động, thấy môi Vương Diên run run, mím lại nói không nên lời, liền cảm thấy nàng có chút đáng thương.

Nhưng nói đến đáng thương, phải là biểu tỷ một lòng nghĩ đến nhà chồng của nàng kia kia!

Nghĩ đến đây, ánh mắt A Nguyên nghiêm nghị lên.

Vương Diên liếc mắt một cái liền đối diện với ánh mắt lạnh băng của A Nguyên, thấy tiểu nha đầu này miệng mím thành một đường, lòng liền lạnh toát.

“Cái khác không nói...” nói chuyện với một đám nào tàn vô dụng thật lãng phí cuộc đời, cứ để cho bọn chúng vui vẻ mấy ngày, chờ đến khi Vương Quý nhân sinh xong, sẽ cho chúng biết thế nào là lợi hại. A Nguyên chỉ vào Vương Diên, lạnh nhạt nói: “Ba ngày nữa, không cần biết Vương gia các người có chết hay không, bản cung chỉ muốn thấy biểu tỷ ta không ưu phiền điều gì, nụ cười thường trực. Nếu không làm được...” nàng cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói: “Lâu rồi, bản cung chưa đến thăm Tứ cậu mợ.”

Tuy rằng sẽ không thật sự tặng thiếp cho biểu ca nàng, có điều đe dọa Vương Diên một chút, tâm lý cũng không chịu áp lực gì.

“Đi thôi.” A Dung cúi đầu, không liếc mắt nhìn mấy nữ nhân này lần nào.

Có cái gì không thể nề hà đây? Vương Diên thực đáng thương, chỉ là liên quan gì đến hắn đâu? Nếu không phải vì A Nguyên mềm lòng, hẳn chỉ cần ra tay, cũng có thể lấy mạng cả nhà Vương gia.

“Điện hạ...” Vương Diên còn đuổi theo vài bước muốn cầu xin, lại bị Phượng Minh cho người đẩy ra, rồi nghe Phượng Minh cười lạnh nói: “Người cứ thử chạm vào Vương phi và Hoàng muội của bản vương xem!” Hẳn chẳng có lòng thương hoa tiếc ngọc nào, ngoài Tề Thiện ra, nữ nhân không khác nam nhân là mấy, dám can rở, cứ đem đi đánh chết mới phải.

Vương Diên âm thầm lui về phía sau, thấy muội muội bá nương còn muốn tiến lên đối co với người ta, chỉ vội vàng ngăn lại, cảnh cáo nói: “Không được mạo phạm hậu huệ thiên hoàng!” Thấy nữ quyến trong nhà khó chịu, nàng càng cảm thấy mệt mỏi, tất cả đều do Vương Quý nhân kéo mình vào thế tiến thoái lưỡng nan, tâm như tro tàn, cũng không rảnh rỗi quản chuyện Vương Quý nhân nữa, lôi kéo tay áo mẫu thân, dúi vào tay thái giám đang có chút không nhẫn nại một túi bạc trước, cầu hắn cho thêm chút thời gian, rồi ghé vào bên tai mẫu thân nói: “Giờ mẫu thân đã biết sự lợi hại của hoàng gia chưa?”

Thiếp này của Thành vương, không chỉ phải nhận lấy một cách vui mừng, còn phải chăm sóc cho thật tốt, thể hiện sự tôn trọng với Thành vương. Trước đây những thứ này đều là mẫu thân nói với tâu tử, bây giờ lại ứng đúng vào người mẫu thân nàng.

“Sao Thành vương có thể nhúng tay vào chuyện nhà chúng ta được?!” Thái thái Vương gia liền khóc lóc hoang mang.

“Mẫu thân chớ khóc thút thít trong cung như thế, vậy không phải là bất kính với Hoàng gia sao?” Vương Diên cắn răng, ngữ điệu trầm xuống: “Đừng tự hại chúng ta, chúng ta còn không xoay sở nổi, sao còn gặp mặt đường tỷ làm gì nữa?” Thấy thái thái Vương gia gật đầu, nàng liền thấp giọng nói: “Bây giờ chỉ có thể đưa nữ nhân Quý nhân đã ban cho đi thật xa, cầu tâu tử quay lại, chỉ cần trong lòng tâu tử không có khúc mắc gì, nhà chúng ta vẫn sẽ giống như trước kia.” Dù như thế nào, cũng không thể để thiếp Thành vương tặng vào cửa được.

“À khuyến khích ca ca tỷ sống ở bên ngoài, chia rẽ tình cảm với chúng ta, trên thế gian này nào có loại con cháu ngoan độc như vậy chứ?” Chuyện Vương Quý nhân đã làm thực sự chọc giận Trần Hoàn.

Tính tình Trần Hoàn rất tốt, không để bụng nhà chồng xài bao nhiêu tiền bạc, nàng chỉ để tâm đến cuộc sống ân ái giữa hai phu thê, Vương Quý nhân đâm sau lưng nàng như vậy, nếu vẫn nhẫn nhịn chào đón người mới vào cửa thì chỉ có thể là tiện nhân.

Trần Hoàn không phải là tiện nhân, vì thế nàng chửi ầm lên một hồi trước mấy tiện nhân này, sau đó về phòng mình đóng cửa không ra ngoài.

Thái thái Vương gia bị con dâu chửi bới ngay lập tức đi cáo trạng với nhi tử, ai ngờ phu quân Trần Hoàn lại rất sáng khoái, ù ù cạc cạc nghe xong thì mấy ngày không về nhà, thuê một tòa nhà lớn bên ngoài, trang hòa dọn dẹp, lúc hồi phủ không nói hai lời liền đón thê tử và con nhỏ đi, đây là có muốn dọn ở riêng, cũng là để nói cho mẫu thân hần rằng con trai không có phúc hưởng tiểu thiếp này, nếu mẫu thân thương nàng ta, thì đưa cho phụ thân cũng tốt, khiến thái thái Vương gia tức đến ngắt xiu, đến giờ vẫn còn nguyên rủa Trần Hoàn đã xúi giục con trai bắt hoà với mình.

“Nếu mẫu thân không muốn nhà mình thái bình, thì cứ làm thế đi!” Cuộc sống tốt lành của Vương Diên cũng bị Vương Quý nhân quấy nhiễu đến phiền toái, rốt cuộc nhịn không được nữa, tức giận nói: “Việc hôm nay mẫu thân còn chưa nghĩ cho cẩn thận sao? Thành vương và Công chúa đang trút giận thay tâu tử đó! Nếu còn dám làm như thế, đồng nghĩa với việc không coi trọng gì đường tử đây!” Lòng nàng khổ sở, nước mắt chảy xuống, tâm như tro tàn nói: “Mẫu thân còn muốn trong nhà ta có thêm một tiểu thiếp không được phép mắng chửi sao?”

“Không phải Tề gia nói không nạp thiếp sao?!” Thái thái Vương gia vẫn thương nữ nhi, vội vã nói: “Con là chính thê mà!” Tuy chỉ là tam phòng, nhưng chi tiêu ăn mặc của Tề gia đều rất xa hoa, phú quý bậc nhất, hưởng chi tam phòng còn có một vị Túc vương phi, thân phận thế nào chứ, Vương Diên có thể gà vờ nhà tam phòng đã khiến thái thái Vương gia vô cùng đặc ý với bên ngoài, hiện tại hoang mang, lâm bảm: “Chẳng lẽ vì nàng ta mà liên lụy đến cả con?”

“Tâu tử mới đúng là cháu gái.” Vương Diên thấp giọng

cầu xin nói: “Cứ cho là vì con, mẫu thân đừng đôi co qua lại nữa, đường tử...” nàng dừng một chút, cắn răng thấp giọng nói: “Lần này chỉ sợ đường tử sẽ phải ăn quả đắng rồi, nếu mẫu thân phó thác tính mạng toàn gia vào tay đường tử, chỉ sợ sẽ phải hối hận.” Thấy vẻ mặt thái thái Vương gia không đồng tình, lại vẫn nhẫn nhịn khổ sở trong lòng, thấp giọng nói: “Ít nhất cũng chờ đến khi đường tử làm bõn, rồi bàn bạc kỹ hơn.” Nếu nàng đoán không lầm, cho dù đứa trẻ này là một Hoàng tử, chỉ sợ, sau khi sinh xong, Hoàng thượng cũng sẽ không để đường tử đích thân nuôi dưỡng.

“Vậy cũng được.” Thái thái Vương gia bị Vương Diên thuyết phục, tiếc nuối đứng một bên.

“Ta và mẫu thân về trước.” Vương Diên nói với bá nương và muội muội.

“Vậy mà lại sợ phụ nhân đồ kị kia sao?” Con giận kia của Trần Hoàn của nhà Vương gia đều chúm kiến, đường muội của Vương Diên bĩu môi nói: “Lát nữa ta sẽ nói với đường tử, để tử ấy hạ chỉ trừng trị à.”

“Một Quý nhân sao có thể hạ chỉ trừng trị thân thê!” Vương Diên quát muội muội, rồi lạnh lùng nói: “Bụng đường tử đã lớn, đang là thời điểm hệ trọng, ta nói cho người biết, chuyện mới vừa rồi đừng có nói cho đường tử! Nếu không, dẫn đến thân mình đường tử không tốt, tội của người không nhỏ đâu!” Dứt lời bèn không nhìn muội muội tức giận này nữa, cũng không đi gặp Vương Quý nhân nữa, xoay người xuất cung, tính toán làm thế nào để Trần Hoàn nguôi giận.

A Nguyên không biết rằng đường muội Vương Diên không nghe theo lời tử ty mà ngược lại còn ôm một bụng tức đi thêm mắm thêm muối kể lể với Vương Quý nhân, lúc này đây nàng đang chậm rãi đi dạo trong vườn, nhìn muôn hồng nghìn tía khắp nơi, tầm mắt dừng lại đôi phu thê đang đi ở đằng trước, bĩu môi nói: “Thân thiết như vậy đúng là chọc trúng chỗ đau của bé.” Chuyện của Trần Hoàn nàng cũng không lo lắm. Anh Quốc công cậu nàng cũng không ăn chay, nếu Trần Hoàn bị nửa phần thiệt thòi, Vương gia đã sớm bị Anh Quốc công xử lý, chưa truyền đến tận trong cung, tức là Trần Hoàn không đáng ngại.

“Vị trưởng tử kia của Vương gia là người thành thật.” Lưu loát dứt khoát đưa Trần Hoàn dọn ra ngoài, trước khi đi còn để lại một câu, chỉ cần không để phu thê hần bất hòa, thì vẫn sẽ tình nguyện trở về hiếu thuận cha mẹ, như vậy không phải thực tròn đạo hiếu sao?

“Chỉ cần hần hiểu chuyện, ta cũng không lo gì.” Loại chuyện này, chỉ cần phu quân không đổi lòng, thì ai cũng không thay đổi được. Nếu phu quân có ý niệm khác, thì dù công chúa Hoàng gia hay Thiên vương lão tử cũng không áp đảo được. Nghĩ tới Trần Hoàn tuy rằng không quá chu toàn, nhưng rốt cuộc phu thê đồng tâm, A Nguyên liền vô cùng hâm mộ, liếc nhanh nhìn A Dung, nói nhỏ: “Vị nữ nhân của mình, dù vinh hoa phú quý phu quân cũng không coi trọng, chỉ toàn tâm toàn ý, thực sáng khoái a.”

“Nếu là ta thì cũng chỉ cần một thê tử, vậy là đủ rồi.” A Dung cúi đầu mỉm cười, ánh mắt nhìn A Nguyên lấp lánh như sao sáng, làm nàng ngẩn cả người. Lúc sau, A Nguyên cắn răng nói: “Di nói mệnh huynh không hợp cưới sớm, có thật không?” “Thấy A Dung mỉm cười gật đầu, A Nguyên đỏ mặt, tự dưng muốn chủ động xuất kích, lá gan to ra nhìn nhìn những cung nữ đã tránh ra xa, và đôi đũa trước vẫn còn tình chàng ý thiếp, rồi vẩy vẩy tay với A Dung.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Chương 77

A Dung nhướn mày, muốn biết rốt cuộc nha đầu này định làm gì, liền cúi người xuống.

A Nguyên nhìn gương mặt mỹ nhân quen thuộc trước mắt này, gan lớn lên, nhào tới chụp một cái vào môi A Dung, chỉ cảm thấy mềm mại mỏng manh, còn có vài phần lạnh lạnh, tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mở to mắt mà ngoài miệng trong yếu nói: “Đánh... đánh dấu cho huynh!”

Tuy rằng A Dung không hiểu lời này, nhưng thấy mặt A Nguyên đỏ bừng, hoảng chi hàm ý như vậy sao có không rõ được? Hắn nheo mắt ôn nhu cười với A Nguyên.

“Bản cung cảm thấy huynh thật thảm.” A Nguyên không thấy A Dung bị thẹn quá hóa giận, cũng không đánh mình, bèn cảm thấy A Dung bại hoại này không chừng cũng có ý nghĩ đó với mình, lòng sung sướng, toác cả miệng, tự tin ngửa đầu ưỡn ngực nói: “Tuy rằng huynh dễ nhìn, nhưng cũng lớn tuổi rồi, không dễ cưới vợ được.” Với suy nghĩ khuôn mặt này có thể làm một đứa trẻ bảy tám tuổi đến đại cô nương bị mê hoặc đến choáng váng. A Nguyên cảm thấy mình rất có thủ đoạn tiên hạ thủ vi cường, bội phục bản thân đến không chịu nổi, mặt càng ngẩng lên cao.

“Điện hạ nói phải.” A Dung nhin cười, cố gắng thành khẩn hết sức trước công chúa điện hạ kiêu ngạo như con gà trống nhỏ này.

“Bản cung ý mà, rất quý dì nha, vấn đề nan giải này của huynh chỉ sợ cũng khiến dì nhọc lòng, vậy thì, đành vậy, chấp nhận huynh một chút cũng được.” Công chúa điện hạ giải thích, ghé mắt nhìn mỹ thiếu niên, chờ phản ứng của hắn.

“Chuyện này, điện hạ sai rồi.” A Dung dịu dàng nói.

A Nguyên kinh ngạc, cảm thấy hồng rồi, tức khắc nổi giận, túm lấy tay A Dung kêu lên: “Huỳnh... huỳnh... huỳnh... huỳnh chiếm tiện nghi bản cung nhiều như thế, ôm cũng ôm rồi hôn cũng hôn rồi, chẳng lẽ không muốn chịu trách nhiệm sao?”

Mặc dù bản thân thường chui vào ngực mỹ nhân để chiếm tiện nghi, nhưng mà mỹ nhân này cũng đâu có đẩy ra, đúng chứ?

“Trong lòng ta có điện hạ, vì vậy tình nguyện kiên nhẫn chờ đợi, đến khi điện hạ nguyện ý.” A Dung cúi người, nhin không được điểm điểm vào trán A Nguyên còn đang ngây người, nhẹ giọng nói: “Những lời này sao để điện hạ nói trước được.”

“Trong lòng có ta, vậy là thích ta ư?” A Nguyên chớp mắt ngờ ngạc hỏi.

“Nếu không vì sao ta phải chờ đến tận lúc này chứ?” A Dung cứ nghĩ mình vẫn sẽ tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi, chờ đến khi mình nóng lòng, chờ đến khi giữa đường nhảy ra một con sói muốn đoạt công chúa từ mình, ai ngờ có được bất ngờ như hôm nay, hắn chỉ cảm thấy tảng đá lớn nhất trong lòng đã vỡ xuống, tuy cũng biết tuổi A Nguyên còn nhỏ, sau này còn xảy ra nhiều chuyện nữa, nhưng trước mắt hắn cảm thấy vui mừng khôn cùng, mặt mày cũng giãn ra, giọng nói cũng ôn nhu. Mắt thấy công chúa mặt thực vô sỉ, vừa nhào tới nói thầm: “Đây là vật tư nhân của công chúa điện hạ”, vừa vờn móng vuốt sờ soạng khắp người mình, hắn vẫn thản nhiên, không cảm thấy xấu hổ buồn bực vì bị đùa giỡn.

Thật ra, hắn cũng thích...

Phượng Minh đi đằng trước vui vẻ nói chuyện với thê tử, vừa lơ đãng quay đầu lại thì bất gặp cảnh này, sợ hãi đến run run, nhẹ giọng nói: “Được đấy, giữa thanh thiên bạch nhật mà dám phi lễ mỹ nhân!”

“Sao lại nói thế?!” Tề Thiện mắng hắn một câu, thấy hai người đằng sau đều vui vẻ ra mặt thì cũng vui lây, dí dí đầu phu quân. Sau khi bị nhắc nhở mà hắn còn ngờ ngạc, Tề Thiện thờ dài nói: “Trừ A Dung ra còn ai xứng đôi với A Nguyên của chúng ta nữa?”

“Cũng đúng.” Phượng Minh nhất trí, nói: “Đổi lại là người khác chắc đã bị Hoàng muội khi dễ chết rồi.” Nếu không bị bắt nạt mà chết, thì cũng là tự mình tìm dây thắt cổ, chẳng như A Dung lúc nào cũng bên cạnh bảo vệ A Nguyên, mà còn không có chút tâm lý biến thái muốn trả thù nào cả.

“Nếu nói được thế thì chàng nói với phụ thân đi.” Tề Thiện che miệng cười.

Anh Quốc công ôn hòa nho nhã mà nghe được con rể dám bình phẩm cháu gái của mình như vậy, thì chắc chắn sẽ ôn hòa nho nhã đánh hắn đến răng rơi đầy đất.

Phượng Minh chợt nhớ tới tình cảnh bị lão Thái son xẻo từng thớ thịt xuống hồi chưa thành thân, môi run rẩy, răn đầu không nói nữa.

“Thiếp thấy hiện tại khí sắc Tam tẩu không tồi, lại mang thai, không ngờ lại có chút khác với trước kia.” Không trở mặt như Phượng Đồng và Phượng Minh, thực ra Thuận Vương phi và Tề Thiện khá thân thiết, tuy không thường qua lại, nhưng vẫn dành sự quan tâm cho nhau, thấy Phượng Minh cũng không ngăn cản mình qua lại với Thuận Vương phi, nàng bèn ôn nhu nói: “Chuyện giữa nam nhân các chàng thiếp không hiểu, cũng không can thiệp được, chỉ là về hậu phương, cũng không thể không hòa thuận được.” Nếu nàng cũng bất hòa với Thuận Vương phi, vào mắt Hoàng thượng và Thái hậu chính là không hiểu chuyện.

“Ta cưới nàng, là để nàng tùy tâm mà sống.” Phượng Minh không chú ý lắm mấy việc này, đinh đạc nói: “Nàng cảm thấy Tam tẩu tốt, thì qua lại. Nếu không thích, cứ coi như không khí là được.”

Lời này hắn đã nói qua vô số lần, ánh mắt Tề Thiện nhu hòa, nàng đồng ý, cầm lấy tay hắn mỉm cười nói: “Thiếp vui vẻ khôn cùng đều bởi vì có Vương gia ở bên.” Thấy Phượng Minh cười, nàng ôn hòa nói: “Hôm kia thiếp cho người dựng một võ trường nhỏ ở trong phủ, Vương gia thích múa kiếm, rồi để thiếp xem cũng hay.” Phượng Minh vui mừng đáp ứng, Tề Thiện bèn chuyển mắt sang chỗ khác, cười tùm tùm nói: “Bây giờ xuất cung chúng ta hà tất quay về phủ làm gì? Không bằng đi phủ Túc vương, thỉnh an Cô...” Nàng ngừng lại, hơi đỏ mặt nói: “Thỉnh an Thúc vương và thím.”

“Được thôi.” Phụng Minh cười đắc ý.

Hai người này rồi đi mặc kệ muội muội đằng sau, A Nguyên cũng không trông cậy vào hần, lại thom A Dung một cái nữa rồi mới cảm thấy thực thoải mái, chui từ lồng ngực A Dung ra, nghiêm túc nói: “Huynh là của ta rồi đó, về sau không được để ý ai nữa.”

“Ta có để ý ai khác đâu.” A Dung không khỏi cười, thấy A Nguyên vừa lòng gật đầu, hần bèn thấp giọng cười, nói: “Gặp được nữ nhi đáng yêu như điện hạ rồi, trong lòng ta còn có ai được nữa?” Lời này nói ra cũng thực quá vô sỉ, chỉ sợ nữ nhi khắp kinh thành nghe được mình không “đáng yêu” bằng nhóc con này sẽ la thất thanh rồi nhảy xuống giếng tự sát mất.

“Đứng lăm.” A Nguyên đặc biệt tự tin, vừa lòng mà nói: “Cho nên huynh được lời lăm đấy có biết không?!” Khi nào về nhà phải thành tâm cảm tạ Phật tổ đó.”

“Hồi phủ sẽ bái Phật tổ ngay.” A Dung cũng không phản bác lại năng, ôn hòa đồng ý.

Công chúa điện hạ càng đắc ý.

Sung sướng được một hồi, A Nguyên chợt nhớ ra, lòng thực sáng khoái nói: “Nên đi thỉnh an Hoàng bá phụ thôi.” Nàng nghĩ nghĩ, rồi nói với A Dung: “Huynh chớ đi cùng, nếu không việc hôm nay không tránh khỏi liên lụy đến huynh.” Tuy cả nhà Vương Quý nhân thật ngu xuẩn, chỉ là nói cho cùng Hoàng thượng cũng không muốn người ngoài biết được hậu cung của mình ngu xuẩn đến đâu. A Dung không đi cùng nàng, thì cho qua là được. Còn nếu A Dung cũng đi thỉnh an, chỉ sợ trong lòng Hoàng thượng sẽ có ấn tượng không đẹp.

“Cũng được, muội cũng cẩn thận.” A Dung dặn dò nói.

“Hoàng bá phụ sẽ không làm gì ta đâu.” A Nguyên phẩy phẩy tay kêu A Dung đi, xong mới chậm rãi đi tới thư phòng Hoàng thượng. Sau khi cho người đi báo biết thư phòng Hoàng thượng không có ai, Công chúa điện hạ liền không khách khí đi vào. Vào đến nơi, bèn thấy Hoàng thượng đang chuyên tâm đọc tấu chương sau đại án, đọc nghiêm túc đến mức nàng đã vào mà đầu cũng không ngẩng lên.

A Nguyên không bận lòng, chỉ lặng lẽ tới bên cạnh người Hoàng thượng, chân nhỏ thuận thực bò lên trên, rồi bắt đầu tự giác mài mực, đặc biệt ngoan ngoãn nghe lời.

Hoàng thượng phê tấu chương, công chúa mài mực. Hai người phối hợp như vậy một hồi lâu, Hoàng thượng bình tĩnh xem xong tấu chương liền thấy vẻ mặt nghiêm túc cứ nhìn chăm chăm nghiền mực của A Nguyên, không có lấy một chút xao nhãng nào, thì không khỏi cười bất đắc dĩ, vốn có lòng cố ý muốn đưa bé này ngó vào tấu chương viết về một người thân cận với nó, vậy mà nó hoàn toàn không động tâm, thật sự phụ một phen ý tốt của mình rồi. Có điều Hoàng thượng càng thích tính cách rõ ràng minh bạch như vậy của A Nguyên hơn, Người tùm bẻ con lại chỗ mình, cảm thấy người gầy thế này lại có chút không bằng mập mập như trước kia, mỉm cười hỏi: “Sao hôm nay lại có thời gian đến chỗ Hoàng bá phụ thế?”

“Đến cáo trạng với Hoàng bá phụ ạ.” A Nguyên không chút che giấu.

“Nói nghe xem nào.” So người quá khéo léo, Hoàng thượng càng thích cái gì cũng thể hiện ra mặt như A Nguyên hơn, cũng đã biết nhóc con muốn tố cáo ai, nhưng vẫn mỉm cười hỏi.

“Nữ quyến nhà Vương Quý nhân mạo phạm con, con nói ra vài câu tàn nhẫn, bây giờ nghĩ lại chỉ sợ đã khiến Hoàng bá phụ khó xử.” Những chuyện trong cung chỉ cần Hoàng thượng muốn biết nhất định sẽ biết được ngay, tâm cơ của A Nguyên hoàn toàn không so được với Hoàng thượng đã từng trải qua biến cố tiền triều, hơn nữa nàng cũng không muốn làm ra dáng vẻ dối trá trước mặt Hoàng thượng phụ sự yêu quý thật lòng của Người đối với mình, lúc này đây, nàng không cố kỵ nói thẳng: “Vương gia bất kính, hôm nay coi rẻ con, sau này, chỉ sợ cũng coi ai vào mắt, con không chịu được, tuy đã khiến Hoàng bá phụ khó xử, nhưng con không hối hận.”

“Nếu không hối hận, thì cứ làm vậy là được.” Hoàng thượng xoa đầu A Nguyên, thấy nhóc con mở to mắt ngạc nhiên, liền ôn hòa nói: “Hoàng bá phụ luôn đứng về phía con.”

“Vương Quý nhân cũng chỉ là một phi tần phẩm cấp thấp, mà lại dám ban người ra ngoài cung.” A Nguyên nhỏ giọng nói: “Cho dù không phải biểu tỷ A Nguyên, A Nguyên cũng cảm thấy việc này có chút vượt rào, để người khác nhìn, giống như hậu cung không có quy củ vậy.”

“Hôm nàng ta báo với Ta và Hoàng hậu, nói chỉ là một cung nữ đã lớn tuổi cho phép rời cung, ai ngờ lại có chuyện như vậy.” Trí nhớ Hoàng thượng không tồi, tức khắc đã nhớ ra, nghĩ đến Vương Quý nhân làm ra chuyện đấy thì chỉ cảm thấy lòng đầy phiền chán, cũng không quá mong đợi con trai của nàng ta, lúc này đây, Người ôm lấy A Nguyên giống như đang suy từ điều gì, nói: “Vương thị ngu xuẩn, không phải người có thể nuôi dạy long duệ, sau này...” Người đột nhiên nhíu mày nói: “Đứa trẻ này, thật sự có chút khiến trẫm khó xử.” Tầm mắt người dừng lại chỗ đại án trước mặt, nói: “Nếu là Công chúa, thì tốt rồi.”

Những lời này, dường như Hoàng thượng cũng không cần hồi đáp từ miệng người khác, A Nguyên chỉ nghịch khuy áo long bào Hoàng thượng làm như kẻ điếc. Trong chốc lát Hoàng thượng lại lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn dáng vẻ không hứng thú của A Nguyên, liền cười hỏi: “Mới nghe nói con chơi đùa rất vui vẻ với tiểu tử Trầm gia ở Ngự Hoa viên, bây giờ gặp Hoàng bá phụ lại không dễ chịu, hay là, ta không bằng tiểu tử rạm gia?” Dừng một chút, thấy A Nguyên che miệng nhỏ cười khanh khách, Người bèn bắt đắc dĩ nói: “Tiểu tử Trầm gia không biết gặp được vận may gì mà lại được con coi trọng.”

“Tiên hạ thủ vi cường a!” Nhóc con đã dùng “mị lực” của bản thân mà thu phục được một mỹ thiếu niên, lúc này sung sướng, liền rung đùi đắc ý nói.

Hoàng thượng nghiêng đầu phụng cười, sờ sờ đầu nhóc con đang dương dương đắc ý này, mỉm cười hỏi: “Có muốn Hoàng bá phụ chỉ hôn cho không?”

“Chỉ hôn là chỉ hôn, có điều nếu các huynh trưởng không vừa mắt A Dung, thì cũng phải trải qua chín chín tám mươi mốt kiếp nạn đó.” A Nguyên nhắc lại chuyện xưa, ánh mắt liền giảo hoạt, cười xấu xa nói: “Con thích A Dung, chỉ là khi dễ một chút cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, còn có thêm chút tình thú nha.” Nàng ngưng một lúc, rồi xoa xoa vạt áo Hoàng thượng cười hi hi nói: “Con còn biết nhá, là hồi xưa cậu khi dễ Tứ hoàng huynh thế nào đều nói hết với Hoàng bá phụ, Người còn cười đến không chịu nổi, về đường cho cậu nữa.”

Khổ cho hoàng tử Phụng Minh kiếp trước không tu tâm tích đức, không chỉ gặp phải thúi tổ phụ và cha vợ khó chiều đệ nhất, còn dính thêm một phụ thân xấu xa thích nhìn nhử từ khổ sở nữa, ít nhất là A Nguyên biết, mỗi lần Anh Quốc công tiến cung, từ thư phòng luôn truyền ra tiếng cười sung sướng của Hoàng thượng, không chỉ riêng Hoàng thượng gặp được bạn tốt đâu.

Bị cháu gái thông minh vạch trần, Hoàng thượng không khỏi sờ sờ mũi, lắc đầu cười nói: “Bây giờ không phải ‘chờ được mây tan thấy trăng sáng’ rồi sao?”

A Nguyên neho mắt liếc Hoàng thượng một cái, nghĩ nghĩ, rồi mới than một tiếng, cầm tách trà trên bàn lên uống, miệng nhỏ phồng lên ửng ửng ửng ửng giống như một chú ếch xanh vậy, chậm rãi nói: “Thấy trăng sáng? Có phải lần trước Người nói với cậu, bảo cậu nói nhỏ với Tứ hoàng huynh chuyện điều khác gỗ không?” Tay nghề Phụng Minh không tốt, biết Tề Thiện thích mấy thứ mới lạ, nên tự mình học điều khác, sau khi xuất sư cũng đã đi hiểu kính Hoàng thượng, Hoàng hậu, có điều không nhiều lắm, của lạ vẫn ở trong tay vợ hấn.

Hoàng thượng ghen tị, cảm thấy sự hiện diện của mình thật nhỏ bé, lén bảo Anh Quốc công đi nói Phụng Minh là cha vợ muốn gỗ điều khác, còn muốn có được vài bộ, trước mặt Anh Quốc công, Phụng Minh nào dám phun ra nửa chữ ‘không’ chứ? Điều khác một muốn học máu xong rồi, chỉ dám ôm vợ mềm mại khóc thút thít, vẫn không hay biết, đằng sau lão Thái son nhẩn tâm là cha ruột tá ác làm chủ mưu. Hiện tại tượng gỗ điều khác kia vẫn còn được bày trong cung Hoàng thượng kia kìa.

“Không phải Hoàng bá phụ chia phần cho con rồi sao?” Hoàng thượng không nhịn được hỏi.

A Nguyên nhìn trời, cảm thấy Hoàng thượng bị một kích trúng luôn.

“Con mới không hiếm lạ.” Nhìn trời một lát, A Nguyên liền đứng lý hợp tình mà nói: “Tay nghề kia của Tứ hoàng huynh tính là chứ? Hoàng bá phụ không biết đó thôi, trăm cái A Dung làm cho con đều rất đẹp nhé!” Lúc này đây, Bá phụ và cháu gái đều đắm chìm trong ánh dương rơi vào từ cửa sổ, trán chạm trán nhỏ giọng trò chuyện, chợt Hoàng thượng nghe thấy nhóc con kia giống như đang chiếm thế thượng phong thì thầm nói: “Tay nghề A Dung rất tinh xảo, hơn nữa, huynh ấy đặc biệt có nguyên tắc, chưa bao giờ làm trâm cho người khác.” Trâm cài là vật độc hường của Công chúa điện hạ, A Nguyên chỉ cần nhớ đến một chút là lại mừng thầm.

Khóe miệng Hoàng thượng giật giật, nhưng Người cũng không phản bác lại.

Nếu là gỗ khác bình thường, Người còn có thể ý thế hiếp người mà lệnh A Dung làm ra một cái để trình lên. Đúng là cây trâm này chỉ giống như đồ chơi, hàm nghĩa lại muốn mạng người, nếu Người muốn một mỹ thiếu niên đỉnh đặc tự mình làm một cây trâm, hậu quả...

Lòng ‘rắc’ một tiếng, lần đầu Hoàng thượng thua trong tay cháu gái mặt dày.

Điểm điểm trán A Nguyên, Hoàng thượng cũng cảm thấy xem như trộm kiếp phù du nửa ngày nhân*, áp lực trong triều cũng giảm chút, lại cùng nói vài câu chuyện trẻ nhỏ với A Nguyên, thì đề ý A Nguyên cứ mân mê thôi mực Tùng Yên của mình, sắc mặt Hoàng thượng chợt đầy hứng thú, hỏi: “Bài vở của con không nhiều, muốn mực làm gì?” Khỏi mực Tùng yên này xác thực là đồ tốt nơi núi cao vùng khác mang tới, chỉ là A Nguyên vẫn luôn chỉ thích văng bạc châu báu, sao lại có hứng thú ‘phong nhã’ như thế?

Trộm kiếp phù du nửa ngày nhân: Trích trong bài thơ “Đề Hạc Lâm tự bích” (Đề trên tường chùa Hạc Lâm) của Lý Thiệp, nguyên văn: “Thâu đắc phù sinh bán nhật nhân”. Ý là chẳng mấy khi được buổi rảnh rỗi.

“Chữ viết của A Dung đẹp lắm, Hoàng bá phụ, đây không phải ứng với câu ‘bảo kiếm tặng anh hùng’ sao? A Nguyên liến thoắng, cùng lúc đó nhét một con rùa bạch ngọc vào trong hà bao, miệng nói thâm: “Rùa con này không tồi.”

Mắt thấy nhóc con chẳng những lấy cho mình, còn thấy cho cả yêu, Hoàng thượng rốt cuộc cũng đã hiểu rõ cái gì gọi là con gái gả chồng như bát nước hắt đi, khuỷu tay hướng ra bên ngoài, chỉ ấn ấn vào đầu nhỏ A Nguyên nói: “Chờ đây cho Hoàng bá phụ.” Không nề làm gì cháu gái, nhưng người trong lòng của cháu gái, thì cũng phải xử lý chút chứ nhỉ?!. Hoàng bá phụ xấu xa cười thầm một tiếng, cúi đầu hỏi cháu gái đang cảnh giác: “Tuổi A Dung cũng không nhỏ, thực sự nên rèn luyện thêm nữa, Trẫm xem trọng nó, những năm này phải bảo nó học tập thật nhiều, về sau mới có thể trọng dụng tốt mới được.”

“Người muốn huynh ấy tham gia vào quan trường?” A Nguyên run run lỗ tai nhỏ, nhạy bén hỏi.

Đến Hoàng thượng cũng phải than một tiếng nhóc con này thực sự nhạy bén, chỉ cần nghe một câu, đã có thể biết được ý định của mình, lúc này đây, Người cười nói: “Con cũng thật thông minh.” Thấy A Nguyên lộ vẻ luyện tiếc, trong lòng Người cũng không dễ chịu, chỉ xoa đầu A Nguyên nói: “Hay là, thả cho nó chơi với con vài năm nữa?”

“Tiền đồ nam nhân không ở trong hậu cung.” A Nguyên bĩu môi nói: “Huynh ấy là người có thể phụng sự Người, sao lại cứ quanh quẩn trong hậu cung, chỉ làm một thị vệ chứ?” Tuy nàng vui vẻ, nhưng cũng không muốn nhìn A Dung phí hoài thời gian, thấy Hoàng thượng nghiêm túc cúi đầu nhìn mình, A Nguyên rục rịch trong lòng, thở dài: “Tuy sau này con sẽ nhớ huynh ấy, nhưng có thể khiến huynh ấy ra sức vì Hoàng bá phụ, thì cũng coi như A Nguyên nỗ lực hiếu thuận bên cạnh hoàng bá phụ không phải sao?” Thần kinh nàng hơi run rẩy, miễn cưỡng cười nói: “Có việc gì mệt nhọc, người khác không tiện làm, Người cứ giao cho huynh ấy là được.”

Coi như Hoàng thượng định làm như vậy thật, hiện tại cũng bị A Nguyên nói cho mềm lòng, bỏ hẳn ý tưởng trước đó đi, Người nghĩ nghĩ, rồi lắc đầu cười nói: “Đó là người con thương, phụ thân nó cũng rất đặc lực, sao lại làm ngược lại hạ thấp thân phận phụ thân nó được?” Nhắm mắt ngẫm nghĩ một chút, Hoàng thượng bèn cười nói: “Hộ bộ* đang thiếu người, phụ vương con lại quản lý Hộ bộ, cứ cho nó đi học hỏi phụ vương con đi, sau này nếu tốt, sẽ khác.”

Hộ bộ: Quản lý ruộng đất, thu phát bổng lộc liên quan đến đất đai như thóc gạo...Hay hôn nhân, hộ khẩu. coi phép lưu thông tiền tệ, vật giá đất rẻ.

“Triều đình của Hoàng bá phụ, Hoàng bá phụ định đoạt.” Răng sún của A Nguyên cũng coi như “gần” đủ, hôm nay đặc biệt tươi cười, cộng thêm khoe khoang răng trắng sáng, cười đến ngây thơ hồn nhiên với Hoàng thượng, rồi A Nguyên mới cảm thấy vừa lòng.

Tuy rằng không phải Lại bộ đứng đầu lục bộ, nhưng Hộ bộ cũng rất quan trọng, cũng coi như là chỗ đứng không tồi.

Nếu không có chút lý lẽ vừa nãy của nàng, chỉ sợ Hoàng thượng sẽ đưa A Dung đến cung Thái tử. Tuy địa vị Thái tử vững chắc, A Nguyên cũng bằng lòng cho A Dung thân cận với Thái tử, suy nghĩ đến tân triều, nhưng lúc này Hoàng thượng đang trẻ tuổi hăng hái, A Dung làm trưởng tử của Thành Dương bá chương quân Cẩm quân, bây giờ chưa phải lúc thân cận với Thái tử.

Trước tiên hiểu rõ việc trong triều đã, sau này Thái tử chắc chắn sẽ trọng dụng hẳn.

A Nguyên tính toán chút nhỏ nhặt trong lòng, đang nói chuyện với Hoàng thượng, chợt nghe bên ngoài có tiếng oanh oanh yến yến, trong chốc lát thì có người tiến vào bẩm báo: “Tiểu chủ Thường tại tự mình làm canh Ngọc lộ nên vội tới thỉnh an Bệ hạ.”

Hoàng thượng nhướng mày, lại thấy vẻ mặt A Nguyên không vui, liền chỉ cười nói: “Cứ để xuống đây, bảo nàng trở về đi.” Thấy A Nguyên quay đầu không thêm để ý, Hoàng thượng chỉ thờ dài trong lòng, lắc đầu, nói với nội giám kia: “Bảo nàng an phận chút, không cần đa dạng như vậy! Ngự thư phòng là nơi nàng có thể tới sao?” Thấy Thường tại kia bị khiển trách, A Nguyên liền tươi cười, Hoàng thượng cũng biết A Nguyên không thích phi tần trong cung, bèn bắt đầu đi nói: “Chẳng trách Mẫu hậu luôn nói, con là đứa trẻ ngốc.” Nếu là người khác, thì sẽ chẳng màng đến tức giận trong lòng, tuyệt đối không lộ ra vẻ mặt ‘không ưa những kẻ như này’ trong hậu cung của Hoàng thượng.

“Cả ngày đều trang điểm lòe loẹt, A Nguyên không thích.” A Nguyên ở trong cung từ nhỏ, có gì chưa từng gặp qua, cho dù đã được Hoàng hậu che chở không nhìn mấy chuyện như này, nhưng cái nên biết, nàng đều biết.

Ngoài miệng đều là tỷ muội tốt, sau lưng là một đám lăm lăm dao sắc, chưa nói đến cái khác, trước kia có một mỹ nhân ca hát rất dễ nghe, được Hoàng thượng thuận miệng khen vài câu, vậy mà đã ngang ngược lên, mới ngang ngược được mấy ngày, không biết vì sao mất giọng, hiện tại trở nên điên điên khùng khùng, đi đâu cũng nói có người hại nàng ta. Chuyện như vậy đến Hoàng hậu cũng không thể phòng được, khiến A Nguyên phiền lòng cực kỳ, chỉ thấp giọng nói: “Giấu Hoàng bá phụ khó chịu lắm, Con không muốn gặp Người.”

“Lời này chỉ nói với Hoàng bá phụ thôi nhé, đừng đi ra ngoài đắc tội với người ta.” Hoàng thượng cũng không tức giận, chỉ yên lặng xoa đầu A Nguyên, có chút lo lắng thay con bé.

Nếu bé con này không có ai bảo vệ, cá tính như vậy phải biết làm sao?

“A Nguyên không ngốc, trừ Người ra con không nói với ai khác đâu.” A Nguyên ý lại ôm lấy cổ Hoàng thượng, dụi dụi, rồi mới nhỏ giọng: “Bởi vì là Người, cho nên A Nguyên cảm thấy nói gì cũng đều tự tại.”

Toàn tâm ý lại như vậy, đúng là điểm yếu khi sinh ra ở gia đình đế vương, sờ sờ nhóc con có chút ngốc nghếch này, Hoàng thượng thăm thò dài, thấp giọng nói: “Dù có chuyện gì, Hoàng bá phụ luôn đứng về phía con.” Thấy A Nguyên “Dạ”, lúc này Người mới thường bát canh “tâm ý” kia cho cung nhân, rồi ôm người nhỏ của A Nguyên cười nói: “Lát nữa tới cung Hoàng hậu với Hoàng bá phụ, cho con vui vẻ, được không?”

Thấy A Nguyên quả nhiên gật đầu, Người cười, đang muốn chế nhạo nhóc con phân biệt đối xử này một chút, lại thấy một iểu thái giám thất tha thất thiếu chạy vọt từ ngoài cửa vào, té nhào ra đất đầu không dám ngẩng lên mà hô: “Bệ hạ, hậu cung báo tin, tiểu chủ Vương Quý nhân khó sinh!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Chương 78

Nhiệt độ trong thư phòng lập tức hạ xuống.

A Nguyên có chút mất tự nhiên ngo ngoáy trong lòng Hoàng thượng, nhỏ giọng nói: “Hoàng bá phụ không định đi xem sao?”

“Trẫm cũng đâu phải thái y, đi chẳng lẽ có thể giúp nàng tốt hơn được sao?” Thường ngày A Nguyên vẫn luôn ngăn ngại ở cung Thái hậu, không biết dáng vẻ nữ nhân hậu cung tranh sủng rốt cuộc là như thế nào. Nhưng Hoàng thượng lại quá quen thuộc. Chỉ tính trong tháng này, Vương Quý nhân đã lấy lý do như vậy làm phiền Người không dưới năm lần, chỉ sợ đã có mưu tính lên người đứa trẻ này, từng trải như Hoàng thượng cũng cảm thấy Vương

Quý nhân thực sự coi mình như tên gốc mà lừa gạt.

Thái độ lạnh nhạt của Hoàng thượng cũng khiến lòng A Nguyên buồn lòng.

Mới vừa rồi nàng xảy ra xung đột với nữ quyến Vương gia ở Ngự Hoa viên, ngay sau đó thì Vương Quý nhân khó sinh, nếu Người đến thì không phải để nàng ta mách lẻo hay sao? Nếu không phải vì thế, nàng cũng lười hỏi một câu vừa nãy. Thấy Hoàng thượng không để bụng, A Nguyên liền yên tâm, chỉ nhìn ngó xung quanh, thấy tiểu thái giám kia run run rẩy rẩy vẫn chưa đi, liền nhíu mày hỏi: “Sao vẫn chưa quay về bẩm báo?”

Tiểu thái giám chỉ phủ phục trên mặt đất, miệng kinh hoàng nói: “Thưa điện hạ, thái y nói thai của tể chủ không tốt lắm, Hoàng hậu nương đã qua bên đó, nương nương nói, thỉnh Bệ hạ cũng tới, có người làm chủ, hậu cung cũng được an tâm.” Lúc hần vừa bước ra, tiếng thét chói tai của Vương Quý nhân quả thực khiến người khác tê dại cả xương cốt, từng chậu máu loãng được bê ra ngoài không ngừng, tiểu thái giám này chỉ cần nhớ tới thôi đã sợ run người, hiện tại giọng nói còn run run sợ hãi, lúc đó sắc mặt Hoàng hậu quá dọa người, nếu Hoàng thượng không đi, làm sao hần dám quay về bẩm báo được đây?

“Hoàng bá nương cũng ở đó, chỉ sợ tình hình thực sự không được tốt.” A Nguyên do dự một chút, rồi suy nghĩ cẩn thận.

Chỉ sợ phải quyết đoán.

Nếu vì khó sinh mà xảy ra chuyện gì, người làm chủ Hậu cung là Hoàng hậu chỉ e sẽ phải gánh lấy ác danh, nếu không có Hoàng thượng che chắn phía trước, chẳng phải nguy rồi sao?

“Nếu Hoàng hậu đã có lời, thì đi nhìn một cái vậy.” Hoàng thượng chau mày, vốn không muốn đi, nhưng lại không muốn từ chối Hoàng hậu, bởi vậy đồng ý. Thấy A Nguyên nhanh nhẹn nhảy xuống đứng sang một bên, Người cười cười, rồi dắt tay A Nguyên cùng đi tới cung Vương Quý nhân.

Mà tình cảnh chỗ của Vương Quý nhân, đã thành đại loạn. A Nguyên mới đi vào liền thấy không ít cung nữ, nội giám ra vào vội vàng, toàn bộ không khí trong cung tràn ngập căng thẳng. Từ tông cung vọng ra từng tiếng kêu thê lương của nữ nhân, Hoàng thượng dắt A Nguyên tiến vào liền thấy sắc mặt Hoàng hậu, người đang ngồi trên ghế chủ tọa, thấp phần khó coi, chur phi cúi gằm mặt ngồi phía dưới nàng.

Dưới đất có mấy phụ nhân đang quỳ, là nữ quyến Vương gia. Khi Hoàng thượng vào cũng không để ý tới người khác, chỉ ngồi xuống bên cạnh Hoàng hậu, cầm lấy tay Hoàng hậu thấp giọng nói: “Đề nàng bị liên lụy rồi.”

“Vi con nói dối của Bệ hạ, đây là điều thần thiếp nên làm.” Hoàng hậu ôn nhu nói xong thì thấy nữ nhi mỹ mạo phía dưới ngẩng đầu phẫn hận nhìn mình, nàng bèn cười lạnh nói: “Sao vậy, ôm hận với bản cung à?”

A Nguyên nhìn sang, đứng là đường muội Vương Diên, hiện giờ mặt nữ nhi này cũng trắng bệch đi, hiển nhiên kinh sợ vạn phần.

Có điều, Hoàng thượng tới chỗ Vương Quý nhân, thấy Vương Quý nhân gian nan như vậy, mà câu đầu tiên nói ra là vì Hoàng hậu, chẳng nhắc tới Vương Quý nhân một câu, nếu đổi lại là A Nguyên, đến suy nghĩ một ngoạm cắn chết Hoàng thượng cũng sẽ có.

“Có chuyện gì thế?” Hoàng thượng nghe tiếng thét của nữ nhân thì có chút tâm phiền ý loạn, biết Hoàng hậu ôn hòa, bình thường sẽ không để mệnh phụ quý để nói chuyện.

“Mấy người này không biết nặng nhẹ, tùy ý bàn luận thị phi trong Hậu cung, ảnh hưởng đến Vương Quý nhân khó sinh, nên thần thiếp mới lệnh họ quỳ xuống, kiểm điểm lại mình, chỉ là xem ra, bây giờ hận thần thiếp rồi.” Hoàng hậu không phải quả hồng mềm, mới nói vài câu đơn giản, đã khiến sắc mặt Hoàng thượng trở nên khó coi, làm cho chút thương tiếc vì Vương Quý nhân khó sinh cũng tan biến luôn, mắt thấy vẻ mặt Hoàng thượng như vậy, ánh mắt Hoàng hậu trầm xuống, ôm lấy A Nguyên thở dài: “Còn nghị luận về A Nguyên nữ, thật sự khiến thần thiếp tức giận.”

“Hóa ra, Vương Quý nhân khó sinh đều là do A Nguyên làm hại.” A Nguyên chậm rãi nói.

“Chẳng lẽ còn không liên quan đến Công chúa sao?” Thiếu nữ kia ngẩng đầu, gương mặt đăm lẹ, khóc lóc nói: “Công chúa kính thường chúng thần như vậy, còn nhục mạ ta, chẳng lẽ không biết đây là thời điểm quan trọng của Vương Quý nhân, không chịu được ảnh hưởng sao?” Nàng ta lau nước mắt, rồi lại khóc rống nói: “Hiện giờ tỷ tỷ khó sinh, tâm nguyện của Công chúa...”

“Câm mồm!” Mắt thấy nàng ta dám chỉ trích A Nguyên, Hoàng thượng thuận tay cầm chén trà trên bàn ném thẳng vào đầu thiếu nữ, thiếu nữ kia bị chén đập vào trán còn ngẩng đầu lên không dám tin nhìn Hoàng thượng. Người liền cười lạnh nói: “Trước mặt Trẫm mà ngươi còn dám đòi trắng thay đen?!”

“Bệ hạ bớt giận, mới vừa rồi cũng vì cái này mà thần thiếp mới phạt bọn họ.” Hoàng hậu ôn nhu nói: “Vương Quý nhân sao có thể biết chuyện nếu không nhờ miệng lưỡi mấy người này?! Hiện giờ còn muốn đẩy tội lên đầu A Nguyên.”

“Cứ cho là A Nguyên đến hãm trước mặt nàng ta, thì nàng ta cũng phải chịu.” Ánh mắt Hoàng thượng lạnh băng, Người cắt lời Hoàng hậu, chậm rãi nói: “Mang thai long duệ lại không biết giữ gìn, đây, là trọng tội của nàng ta!” Chỉ trích Vương Quý nhân còn đang vẫy vùng giành sự sống, Hoàng thượng tiếp tục nói: “Chỉ là một Quý nhân nho nhỏ, đừng nói việc hôm nay vốn không liên quan đến A Nguyên. Cho dù A Nguyên muốn mạng của nàng ta, thì đã làm sao?! Chẳng lẽ nàng ta còn mưu toan tranh phong với Công chúa sao?!” Lời nói vô tình như vậy, khiến cho mấy nữ nhân phía dưới choáng váng chao đảo, Hoàng thượng lộ vẻ không kiên nhẫn, chỉ phất tay nói: “Hãm hại long duệ, bắt kính Hoàng hậu, mưu hại Công chúa! Mới vừa rồi cho dù ai nói thì cũng lời xuống hết, mỗi người tám mươi đại bần!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 89: Chương 78.2

Với một đám phụ nhân, tám mươi đại bản là muốn mạng!

“Hiện tại đồ máu, chỉ sợ ảnh hưởng không tốt tới long duệ.” Hoàng hậu có chút ngập ngừng.

“Đợi đến khi tiểu hoàng đệ ra đời, rồi đánh mấy cái đại bản này cũng không muộn.” Số đại bản này nếu không đánh còn có lợi ích thực tế hơn, khiến A Nguyên ngửa ngáy trong lòng, hơn nữa có thể bán ơn huệ cho Hoàng thượng, bèn tựa hồ nói rất có vẻ nhân từ.

“Khó có người tâm tư lương thiện như hai người.” Hoàng thượng thờ dài một tiếng, thấy Hoàng hậu và A Nguyên càng quan tâm con nối dõi cho mình, càng cảm thấy Vương Quý nhân quá tệ, không biết nặng nhẹ.

Trên mặt A Nguyên hàm súc vẻ lo lắng, lát sau, A Nguyên nhìn sang sắc mặt đám Cung phi, cười thông thả chậm rãi, nhẹ giọng nói: “Không bằng, đánh mấy cái tát trước đã, để răn đe cảnh báo.” Nàng ngấm nghĩa móng tay mình, tỏ vẻ lo lắng nói: “Vương Quý nhân còn ở trong kia vùng vẫy giành sự sống, nói cho cùng là người một nhà, sao có thể cứ ngồi đây chờ, mà không làm gì cả?”

Sắc mặt Chư phi biến đổi, ngược nhìn A Nguyên đan cười đến ngây thơ đáng yêu, đều có chút nói không ra lời.

Hoàng thượng cúi đầu nhìn A Nguyên, thấy ánh mắt con bé lạnh toát, cũng hiểu được con bé đã từng bước nhượng bộ Vương Quý nhân, hiện tại không nghĩ đến chuyện lui nữa, trầm mặc một lát, bất đắc dĩ điểm điểm lên trán A Nguyên, trầm giọng: “Cũng nên cho chúng biết, hiện tại Vương Quý nhân đang đau đớn thế nào.”

“Cũng dễ khích lệ Vương Quý nhân nữa.” A Nguyên biết Hoàng thượng đang thay mình lập uy trước các chư phi, cũng che miệng cười hi hi nói: “Ồ trong cung này kêu lên, không chừng Vương Quý nhân nghe thấy được, mới có sức lực sinh hạ tiểu hoàng đệ. Nếu không...” nàng che miệng nhỏ giọng nói: “Chỉ sợ Vương Quý nhân nghĩ ngợi chuyện khác, không tận tâm vì Hoàng bá phụ. Cái này, chẳng phải là điều từ trước đến nay Quý nhân thích làm nhất sao?”

Lời này thực lợi hại, chư phi thấy A Nguyên cười tủm tỉm mà như thấy quý. Đây cũng là lần đầu tiên đứa trẻ này, ở trong hậu cung, lộ ra tính công kích.

Tuy rằng từ trước A Nguyên vẫn luôn được sủng ái, nhưng ở trong mắt chư phi, rốt cuộc chỉ là đứa trẻ con mà thôi. Vào lúc này đây, chư phi mới phát hiện, con bé chỉ biết cầm ống tay áo Hoàng thượng và Thái hậu lắc lư mà đi, cũng đã biến thành Công chúa không ai có thể mạo phạm.

A Nguyên rũ mắt, cười.

Cũng coi như, Vương gia đã giúp nàng một ân huệ lớn.

Tại hậu cung, không có thù đoạn lập uy, vĩnh viễn sẽ không có được ánh mắt xem trọng của người khác. Nàng vẫn tưởng Vương gia ngu xuẩn lúc nào cũng chỉ đi tìm được chết, không ngờ lại nhiều lần tiến cung thành toàn cho nàng. Xung đột hậu cung, sao có thể qua được mắt Hoàng thượng, liên tiếp nhần nhịn rồi nhần nhịn, cuối cùng đã khiến lòng Hoàng thượng nghiêng hẳn về phía mình, hôm nay đột nhiên làm khó dễ, tự nhiên Hoàng thượng sẽ hướng về mình.

Cho dù là Hoàng thượng, thì nàng cũng không muốn dùng hành vi đầu đá lung tung, mất đi sự yêu thương thật lòng của trường bối.

Bởi vì đã thật sự coi Hoàng thượng là bá phụ, nàng không muốn vì xử lý mấy nữ nhân này nọ mà chia rẽ tình cảm giữa mình và bá phụ, khiến Người sinh lòng khúc mắc.

Hiện tại, nàng cũng đã biến thành người có tâm kế rồi.

“Cứ dụng hình tại đây đi.” Hoàng thượng thấy người A Nguyên có chút run lên, nắm thật chặt lấy tay nàng, rồi lạnh nhạt phân phó.

Lập tức ngay trước mắt chư phi, nữ quyến Vương gia bị ấn xuống đất, có cung nữ lấy ra trúc bản trượng hình* ra, quất từng cái từng cái lên mặt đám phụ nhân, chỉ trong chốc lát, mặt ai nấy đều đã đỏ rực lên. A Nguyên nhìn máu tươi chảy từ trên mặt những phụ nhân đó xuống, da thịt nứt toác, vô cùng dữ tợn, lòng tuy sợ hãi, nhưng mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

Trượng hình: Sự trừng phạt tội nhân bằng cách dùng gậy mà đánh.

Một A Nguyên có thể bình đạm mà nhìn máu tươi chảy dài trên mặt đất như vậy, cũng khiến chư phi bất giác sinh ra một loại cảm giác không cách nào có thể áp đảo được.

“Đây chính là kết cục của việc mạo phạm Công chúa.” Mắt thấy mấy phụ nhân bị đánh đến hôn mê bất tỉnh, A Nguyên quay đầu lại nhìn Hoàng thượng, thấy Người gật đầu với mình, nàng liền cho người lấy nước lạnh hắt cho tỉnh lại, nghiêm nghị nói với đám người sợ hãi nhìn nàng.

Có điều, nàng chưa muốn đánh chết chúng ngay bây giờ.

Lúc này đây đánh chết, nhiều nhất cũng chỉ là một đám phụ nhân chết đi mà thôi. Chờ đến khi Vương Quý nhân sinh nhi tử xong lại đánh tiếp, đồng nghĩa với việc Hoàng thượng không hề để bụng hoàng tử này, không muốn cho một thể diện nào, đến lúc đó cho dù là Hoàng tử, thì ai ai cũng đều biết nó không được sủng ái, sau này, cũng không sinh ra cản trở gì.

Cũng cho người khác biết được, trong mắt A Nguyên, Hoàng tử cũng chẳng có gì khác nhau.

Hơn nữa nếu Vương Quý nhân không bị tiếng kêu thảm thiết của nữ quyến trong nhà cảnh tỉnh lại, thì quả thật vẫn sẽ cho rằng mình dễ trêu chọc.

“A Nguyên vẫn mềm lòng.” Hoàng hậu thấp giọng nói với Hoàng thượng: “Con bé đang sợ Vương Quý nhân ở bên trong lo lắng đây mà.” Khẽ đưa mắt sang chỗ khác, Hoàng hậu lo âu nói: “Nếu bên trong có chuyện...”

“Giữ Hoàng tử.” Hoàng thượng đã nhìn thấy máu tươi quá nhiều rồi, lúc này đây cũng không để ý, chỉ nhẹ nhàng băng quơ mà nói. Nhưng thấy Hoàng hậu có chút lo lắng, trong lòng Hoàng thượng chợt sinh ra cảm giác khó nói thành lời.

Nếu đứa trẻ này là một Hoàng tử, nhưng không phải được Hoàng hậu sinh ra, Người vẫn có chút nghi kị.

Vương Quý nhân là người không hiểu chuyện, nuôi dưỡng một Hoàng tử, chỉ sợ sau này đứa trẻ cũng trở thành ngu xuẩn. Chỉ là nếu Người vì Hoàng tử mà chọn cho nó một mẫu thân khác, tìm cả hậu cung, Hoàng thượng cũng không nhìn ra được một ai khiến bản thân yên tâm. Phi tần trong cung ngoại trừ những người phân vị quá thấp không thích hợp nuôi dưỡng trẻ nhỏ, thì chỉ cần là Phi, gia thế đều cao hơn Hoàng hậu. Mấy năm nay Hoàng thượng vẫn không lui lại quá nhiều chốn hậu cung, chính vì sợ phi tần có địa vị cao sinh ra Hoàng tử, Công chúa sẽ tranh sủng với Hoàng hậu, cho dù là con nuôi, cũng sẽ có uy hiếp với Thái tử, trên triều chỉ sợ cũng sẽ rung chuyển. Mà nếu giao cho Hoàng hậu...

Đứa trẻ này có thân phận con nuôi của Hoàng hậu, còn không phải Hoàng hậu đích thân sinh ra, ai biết ngày sau sẽ như thế nào?

Hoàng thượng liền cảm thấy cực kỳ khó giải quyết.

Lúc A Nguyên đang bưng chén trà như suy tư điều gì, Hoàng thượng chợt nghe thấy một tiếng thét chói tai từ bên trong phát ra, Hoàng thượng nhú mày, lại nghe thấy bên trong đột nhiên có tiếng khóc của đứa trẻ mới sinh, tuy rằng yếu ớt, nhưng vẫn làm ai nấy đều thờ phào nhẹ nhõm một hơi, một lát sau, một ma ma lớn tuổi ôm một đứa trẻ quần trong tả ra ngoài, thấy Hoàng thượng Hoàng hậu và chư phi đều ở đây, bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ dựng đứng người, nhưng lại nhanh chóng cười gượng, thông báo: “Bệ hạ có thêm một Cửu Công chúa ạ.” Dứt lời, vẻ mặt cũng có chút quái dị.

“Không thể nào!” Nữ quyến Vương gia khó khăn lắm mới tỉnh lại được nghe thấy lại là một Công chúa, tức khắc cảm thấy tởm đất như quay cuồng, miệng vết thương trên mặt nứt ra nhưng vẫn bất chấp đau đớn thét lên: “Sao có thể không phải Hoàng tử?!” Nếu sớm biết không phải Hoàng tử, ai dám làm can như vậy?

“Đúng, đúng là Công chúa ạ.” Vị ma ma này cũng cảm thấy thật bi kịch. Khi Vương Quý nhân chưa sinh, hết thảy thái y từng đến khám đều nói là một Hoàng tử, sao đến khi sinh ra lại khác hoàn toàn như thế? Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bà còn tưởng đây sẽ là một con báo thay thế cho Thái tử đó! Thấy Hoàng thượng nhìn Cửu Công chúa cũng không đón lấy, chỉ yên lặng mà nhìn, ma ma kêu khổ trong lòng, nhưng không dám nói gì tùy ý.

“Công chúa, công chúa.” Hoàng thượng lâm bầm, đột nhiên cười một tiếng, rồi đứng lên, nhàn nhạt nói: “Nuôi dưỡng cho tốt đi.” Nói xong, thấy Hoàng hậu có chút không đành lòng muốn ẵm lấy đứa bé, Người bèn nhẹ giọng nói: “Hôm nay nàng cũng mệt mỏi rồi, về cùng ta đi.” Trong tiếng khóc tuyệt vọng của nữ quyến Vương gia, Hoàng thượng nắm lấy tay Hoàng hậu muốn nói lại thôi và A Nguyên bình thân, cùng rời khỏi cung Vương Quý nhân, sau khi đi được một lát, Hoàng thượng quay đầu sang, nhìn Hoàng hậu, hơi mỉm cười với nàng, ôn hòa nói: “Sau này, sẽ không bao giờ để nàng phải khó xử như vậy nữa.”

“Bệ hạ?” Hoàng hậu không biết vì sao Người nói lời này, mắt mở to ngạc nhiên.

“Hậu cung sẽ không nạp thêm phi tần nữa, về sau chúng ta, sống vui vẻ hai người mà thôi.” Chỉ ở bên Hoàng hậu, như vậy mới có thể đảm bảo không có thêm Hoàng tử có thể uy hiếp địa vị Thái tử, Hoàng thượng cảm thấy nhi tử của mình đã đủ nhiều rồi, huống chi đều đã trưởng thành, đến hoàng tôn cũng đã có, không có hứng thú nhiều với Hoàng tử nữa. Hơn nữa đã có tuổi, đối với nữ nhân cũng không quá để bụng, hiện tại nhìn Hoàng hậu, còn phảng phất có một loại cảm khái lịch tận thiên phạm*, thấy nàng có vẻ kinh ngạc, liền cười nói: “Ai cũng nói còn trẻ kết duyên vợ chồng sẽ làm bạn đến khi già cả, về sau, Hoàng hậu làm bạn với trăm, trăm, sẽ không làm nàng buồn nữa.”

Lịch tận thiên phạm: Chắc có ý là thời gian thấm thoắt thoi đưa.

“Bệ hạ vẫn luôn quan tâm thân thiếp, thân thiếp hạnh phúc còn không đủ, nào đã từng thương tâm?” Tuy rằng Hoàng hậu nói lời này, nhưng đôi mắt đã ươn ướt.

“Trăm điều hiểu.” Hoàng thượng thấp giọng nói: “Trước đây, nàng đã phải chịu uất ức.” Tuy rằng Người luôn kính trọng yêu quý Hoàng hậu, nhưng phi tần trẻ tuổi xinh đẹp Người cũng thực sự sủng ái, bởi vậy đã nổi lên không ít phong ba, nhờ sự khoan dung của Hoàng hậu, chuyện xảy ra vừa nãy đã khiến Người vỡ lẽ ra, Hoàng thượng cảm thấy mình quá vô liêm sỉ.

Trong khốn cảnh năm xưa, Hoàng hậu đã từng bước từng bước ở bên cạnh mình.

“Khi đó, trong áo cả nhà chúng ta đều giấu độc dược, lòng không vui kinh hoàng, trăm, vĩnh viễn không quên được.” Sợ tiên đế không biết khi nào sẽ phế Hậu, phế đi Thái tử là Người, Hoàng thượng đã có dự đoán xấu nhất trong đầu. Hoàng hậu lặng yên khâu độc dược lên trên người mình và Thái tử.

Trịnh vương còn đang trong bụng mẹ, chỉ cần tiên đế thực sự phé Người, Hoàng hậu sẽ dẫn các con đi chết cùng Người, quyết không để các con rơi vào tay đám tiện nhân dơ bẩn đó để phải chịu vũ nhục. Hôm nay Hoàng thượng nhớ tới hình bóng Hoàng hậu năm ấy, cảm thấy lòng chưa xót không thôi.

“Trẫm đã phụ nàng rồi.” Sau khi đăng cơ, Người cảm thấy Hoàng hậu cần nhất là vinh sủng, bản thân cũng bị nữ nhân kiêu diễm mê hoặc, nhưng một năm gần đây suy nghĩ cận kề về đứa trẻ trong bụng Vương Quý nhân, Hoàng thượng có chút hiểu rõ, bản thân đã làm những gì.

(Về câu “Người cảm thấy Hoàng hậu cần nhất là vinh sủng”, ý của tác giả là sau khi trải qua nhiều thăng trầm thì lúc hoàng thượng đã ngồi lên Vương vị thì Người cho rằng vinh sủng là cái cần thiết để bù đắp cho Hoàng hậu, cái Hoàng hậu cần nhất là vinh sủng, địa vị không thể lung lay.)

Khi trong lòng Người rồi rấm khó xử vì đứa trẻ này, lúc trước Từ tần mang thai Bát Công chúa diễm võ giương oai trước mặt Hoàng hậu, trong lòng Hoàng hậu đã có tư vị gì.

“Sẽ không có ai khác nữa.” Nguyên ý cùng sống cùng chết với Người, chỉ có mình Hoàng hậu, chỉ là quanh đi quẩn lại nhiều năm như vậy, Người mới lại nhớ tới chuyện xưa.

A Nguyên, trong lúc Hoàng hậu bất chấp đáng về mà rơi lệ, đã lên rồi đi. Mắt thấy phía sau Hoàng thượng đang ôn nhu lau nước mắt cho Hoàng hậu, cũng vui mừng vì Hoàng hậu.

Nàng nhẫn nhiều năm như vậy, rốt cuộc đôi được cái quay đầu của trượng phu, cũng coi như viên mãn.

Bởi cảm thấy vui mừng, cũng biết đôi với đôi phu thê trung niên không dễ dàng mới lão thụ khai hoa*, chỉ sợ đang “ôn kỉ niệm”, không màng gì khác nữa. Công chúa điện hạ quyết định sẽ đi làm con chim báo tin vui, dẫn theo các cung nữ nhảy nhót tới cung Thái hậu, thấy Thái hậu đang nằm nghiêng người trên giường chợp mắt, vội tới ôm lấy cánh tay Thái hậu cười hi hi nói: “Cung hi Hoàng tổ mẫu.”

Lão thụ khai hoa: Già rồi còn sinh?! Chắc ý nói đến từng tuổi này mới được viên mãn.

“Là một Công chúa.” Thái hậu đã biết từ sớm, lúc này đây chỉ mỉm cười vuốt đầu A Nguyên nói: “Hoàng thượng không phong vị phần cho Quý nhân, ai gia thấy, chỉ sợ cũng không có bấy nhiêu tình cảm với nha đầu này.” Thấy A Nguyên chỉ tròn mắt lắng nghe, Thái hậu liền thở dài nói: “Thôi, tuy rằng nữ nhân kia tước vị quá thấp, có điều cũng chỉ sinh một Công chúa, không cần so đo làm gì. Cứu Công chúa cứ để nàng ta nuôi đi.”

“Hoàng tổ mẫu từ ái.” A Nguyên lạnh lệ nịnh nọt.

“Con nha!” Sao Thái hậu lại không biết A Nguyên đã làm gì ở cung Vương Quý nhân chứ? Vì A Nguyên, bà cũng không có ấn tượng tốt với Vương Quý nhân, bèn có chút lạnh nhạt nói: “Ai gia không bảo mẹ con bọn họ phải chia lìa, chỉ mong nàng ta làm nẫu thân có thể ngoan ngoãn chút đừng khiến ai gia thất vọng nữa.” Thái hậu tuổi đã lớn, sức khỏe tinh thần không còn dồi dào, nào có nhiều tâm tư tự mình chăm sóc từng cháu trai cháu gái được đây? Như A Nguyên hay Ngũ Công chúa còn tốt, đến Bát Công chúa bà đã không thích rồi, càng không nói đến Cửu Công chúa.

Vốn không có nhiều tình cảm với Cửu Công chúa, Thái hậu liều nhứ này hỏi: “Nghe nói, Vương gia bị con và miệng rồi?”

“Hoàng bá phụ thường họ đại bản, hiện giờ còn đang nợ, con cũng không phải người lòng dạ hẹp hòi, để về sau đi.” A Nguyên đặc biệt hào phóng.

“Hoàng thượng quên, nhưng ai gia nhớ kỹ!” Thái hậu cười lạnh một tiếng, quay sang nói với cung nữ bên người: “Đi, truyền lời của ai gia, Vương gia bồi nhọ Hoàng tộc, tám mươi đại bản đánh không chết thì tiếp tục đánh, đánh đến chết thì thôi!” Cung nữ lĩnh mệnh đi, A Nguyên liền biết Vương Quý nhân không trở mình được nữa, chỉ lên thăm dò một chút, rồi cười khanh khách rúc vào lòng Thái hậu nói: “Đa tạ Hoàng tổ mẫu làm chủ thay A Nguyên.” Nũng nịu một lát, A Nguyên mới thò đầu ra, cầu Thái hậu: “Bên ngoài còn căng náo nhiệt hơn, Hoàng tổ mẫu cho A Nguyên đi ra ngoài mấy ngày, rồi trở về kê cho Người nhé?”

“Con lại muốn ra ngoài.” Thái hậu có chút không vui, nhưng rốt cuộc vẫn đồng ý.

A Nguyên ở trong cung Thái hậu nghe nói Vương Quý nhân mới tỉnh, còn chưa kịp chịu đả kích từ Hoàng tử biến thành Công chúa, đã bị mấy đại bản Hoàng thượng Thái hậu ban cho làm cho tình.

Nàng cũng không làm gì khác, chỉ một đường đến đó, ngồi ở trong cung Vương Quý nhân, chậm rãi mà nhìn nữ quyến Vương gia gào khóc, từng cái từng cái đại bản nghiêm chỉnh đánh xuống trước mắt nàng. Vương Quý nhân ở trong phòng kinh hoàng đến khóc lóc thảm thiết, đã ngất mấy lần, bị tiếng kêu thê lương của người nhà làm cho sợ hãi, chỉ là lần này, A Nguyên cho người dâng lên Vương Quý nhân một ân huệ, biểu đạt sự “cảm kích” một năm nay đối với Vương Quý nhân, cũng không chút để ý tâm trạng hôm nay của nàng ta là như thế nào mà ngênh ngang rồi đi.

Hậu cung đã truyền lời của Hoàng hậu, Vương Quý nhân thất đức, do có Cửu Công chúa nên không giáng vị nàng ta, chỉ là từ đây, không được phép tùy ý rời cung của mình.

Người xem kịch đều đã tan, chỉ dư lại thi thể cuốn ba cuốn bị người kéo ra khỏi cung, đuổi về Vương gia. Còn chưa chờ Vương gia đột nhiên kinh sợ hiểu chuyện gì đã xảy ra, ý chỉ của Hoàng thượng đã tới nơi. Hoàn toàn không nghĩ tới Cửu Công chúa, tước chức quan nam đình Vương gia, nghiêm tra tội lỗi, trong giây lát Vương gia lụn bại dường như có thể bẻ gãy nghiền nát được.

Phi tần trong cung thấy chuyện này, càng chà đạp Vương Quý nhân khi còn được sủng ái không để ai vào mắt thêm, đủ loại thủ đoạn, đến A Nguyên nghe được còn sớn gai ốc lạnh cả người.

Có điều, cũng không liên quan đến A Nguyên. Lập được uy, hậu cung quả nhiên nhìn mình bằng con mắt khác, A Nguyên chẳng hề như đứa trẻ con ngốc nghếch mà rốt cuộc đã thắng tay từng trị, lúc này đây đã vui mừng xuất cung, đoàn tụ với người nhà.

Sau khi Phượng Khanh và Phượng Đường đại hôn, Phượng Đường còn tốt, làm thế tử Túc vương thì ở ngay phía sau đại viện, hằng ngày xử lý công vụ. Phượng Khanh lại dọn ra ngoài phủ Túc vương, chuyển sang quý phủ Khanh vương cách vách, nhưng làm hàng xóm như này lại càng thêm tiện, Túc Vương phi nhớ con trai, lên đọc vách tường hai phủ Khang Túc, hoàn thiện một cái cửa, bên ngoài nhìn như hai nhà, thực tế lại là một nhà. Lúc A Nguyên về đến nhà, liền thấy Túc vương phi đang trong phòng, Tường Như Vân và Tề Nhã đã trang điểm như phụ nhân đều đang ngồi quanh Túc vương phi, nhân đều là biểu tỳ của mình, A Nguyên vẫn giống như trước lần vào lòng ngực Túc vương phi, cười khanh khách hỏi: “Mẫu thân có nhớ A Nguyên không?”

“Con đoán thử xem.” Túc vương phi cười tùm tùm nói.

Tường Như Vân nghiêng đầu cười phụt một tiếng, cảm thấy hai mẹ con này thực sự hoạt bát.

A Nguyên quay đầu, liền thấy hiện tại mặt mày vóc dáng nàng càng lộ vẻ quyến rũ, nước miếng chảy trong chốc lát, bèn cười hi hi nói: “Tàu tử thích ý như vậy, có thể thấy được đại ca là người thật ôn nhu.” Lúc nói lời này, mặt nàng còn nháy mắt trêu chọc, nếu không phải tuổi nàng còn nhỏ, Tường Như Vân đã muốn tiến lại nhéo miệng nàng.

“Đừng trêu tàu tử con.” Túc vương phi đặc biệt yêu quý Tường Như Vân, thấy A Nguyên có chút đờ người, liền vui sướng nói: “Tàu tử con đang mang thai, con đừng nghịch ngợm.” Thật là trời xanh phù hộ, Túc vương phi vẫn luôn lo lắng thân thể Phượng Khanh yếu đuối, chỉ sợ có chút không “đủ”, con nói dối sau này sẽ gian nan. Vậy mà người có thai đầu tiên lại là Tường Như Vân, khiến tảng đá lớn trong lòng Túc vương phi rơi xuống đất.

A Nguyên cũng kinh ngạc, nàng vẫn luôn thích trẻ con, tức khắc cực kỳ vui mừng, nhảy xong quanh Tường Như Vân vài vòng, rồi mới quay ra Túc vương phi kêu lên: “Tàu tử có thai, mẫu thân phải chăm sóc thật tốt mới được, tổ yến gì gì đó đều phải dùng.” Thấy mọi người cười, nàng lại vỗ trán nói: “Tổ yến tầm thường, bình thường vẫn ăn mà. Thật khéo Hoàng tổ mẫu thường con rất nhiều huyết yến tơ vàng, tuổi con còn nhỏ, không chịu được bổ như thế, không bằng mượn hoa hiến Phật*, tặng hai chị dâu để bồi bổ thân thể nha?”

Mượn hoa hiến Phật: Ý nói: Dùng của người này để lấy lòng người khác, giống như lấy xôi làng dãi ăn mày. Via: <https://dieptuvi.wordpress.com/anh-thanh-long-vien/bang-chu-giai-cua-momo/>

“Ta cũng có phần sao?” Tề Nhã ngồi bên liền cười hỏi.

“Lời này...” nhóc con chạy vòng quanh, cười xấu xa nói: “Trước sau vẫn là chuyện vui, chẳng lẽ còn muốn muối mò miệng lần hai sao?”

Thấy A Nguyên phản bác, một chút hăng hực Tề Nhã cũng không có, nàng chỉ mỉm cười nói với Túc vương phi: “A Nguyên hào phóng như vậy, con cũng thấy xót của thay con bé.”

“Các con thương nó, nó mới báo đáp thật lòng.” Túc vương phi liền cười nói: “Bình thường, nó là đứa bần xin nhất.” Nghĩ tới đáng về tham tiền mắt sáng lên khi thấy vàng của A Nguyên, Túc vương phi bèn bắt đầu đi kéo nhóc con đang lăn lộn trên mặt đất này đến trước mặt, lau mồ hôi trên mặt nàng, rồi mới cười nói: “Trong phủ chúng ta cũng có huyết yến, chỉ là không phải tâm ý của A Nguyên, bây giờ cứ để nó tự mình mở kho chiêu đãi các con.” Nàng dứt lời, A Nguyên liền hoan hô đưa chìa khóa cho cung nữ tâm phúc đi mở cái kho nhỏ của mình để lấy đồ.

Mất thấy A Nguyên thân cận, Tường Như Vân theo bản năng sờ bụng mình, nhỏ giọng: “Chỉ mong, là đứa trẻ đáng yêu như A Nguyên.”

Nghe xong lời này của nàng, A Nguyên và Tề Nhã đều tán đồng gật đầu, cảm thấy lời tàu tử nói quá đúng, về mặt Túc vương phi lại khề méo mồm, trầm mặc hồi lâu, rồi thở dài: “Đến lúc đó, chỉ sợ con muốn khóc cũng không kịp.” Nhóc con phá phách âm ỉ như vậy, nếu không thường xuyên ở từng cung, Túc vương phi cũng muốn thất cổ mất thôi.

“Người khóc sao, Người có khóc sao?” A Nguyên bị mẹ ruột ghét bỏ thành như vậy, tức khắc phản ứng, lắc lắc người dùng sức chui vào lòng ngực mẫu thân, oán giận nói: “Bé con đáng yêu đến nhường này, Người còn có thể nhẫn tâm, trái tim sắt đá để cớ nào đây chứ?!”

Trong lúc vui đùa âm ỉ, A Nguyên liền thấy các cung nữ đã bùng đồ đến đây, thấy phía trên không chỉ có huyết yến, còn có các loại đồ bổ khác, liền thập phần hài lòng, thỉnh Túc vương phi xem qua không phải vật nên kiêng, mới cho người đưa đến phòng hai tàu tử, đồ còn dư, nàng liền vuốt ve đồng châu trong tay, cười hi hi nói: “Mấy thứ này, cách hôm nữa con đưa đến phủ Thành Dương bá, bái lễ đi.”

“Sao lại trịnh trọng vậy?” Túc vương phi nghi ngờ hỏi.

“Thế mới bày tỏ được hiếu tâm của con chứ.” Biết nếu nói thật, thế nào Túc vương phi cũng trêu chọc mình, hiện giờ A Nguyên cũng suy nghĩ cẩn thận, chỉ sợ Túc vương phi và phu nhân Thành Dương bá đã sớm ăn ý với nhau chuyện giữa mình và A Dung, liền hơi ngưng ngưng, e thẹn nói: “Đã lâu không gặp, tặng di vài thứ cũng đâu có sao?” Thấy Túc vương phi lắc đầu không nói, nàng cũng không nói nhiều, chỉ gọi người đưa đồ xuống, trò chuyện thêm vài câu thì thấy bên ngoài báo có Trần Hoàn tới, lòng hơi hơi động, A Nguyên đang hiếu kỳ, đã thấy Trần Hoàn tiến vào.

Đứng thấy Vương gia là xong rồi, có điều không liên lụy tới phu quân Trần Hoàn, hiện tại khí sắc Trần Hoàn không tồi, vừa tiến vào, liền hành đại lễ với Túc vương phi.

“Làm gì vậy?!” Túc vương phi vội vàng đỡ Trần Hoàn khoe mắt đã dung dung, sáng giọng: “Người một nhà cần gì đa lễ như vậy?”

“Nếu không được di che chở, hiện giờ con đã chết rồi, cũng không khép được mắt.” Trần Hoàn lau nước mắt, cũng không ngồi sang bên, chỉ nằm trên

đầu gối Túc vương phi cảm kích nói: “Trước đây, bên nhà không chút nào bớt lo, mọi chuyện không thuận, hiện giờ nghĩ lại, con vẫn hoảng hốt như đang nằm mơ.” Phu quân đối xử với nàng quả thực thâm ý trọng, nhưng nếu không hiểu rõ ý nghĩa của phủ Anh Quốc công và phủ Túc vương, liệu có từ chối không nạp thiếp hay không, Trần Hoàn cũng không biết.

Nhớ tới hôm qua, cha mẹ chồng kinh hoàng đến cửa, chỉ nói Vinh Thọ Công chúa trở mặt vô tình, một chút tình cảm cũng không để lại đã ra tay đánh chết mấy nữ quyến không hiểu chuyện, Trần Hoàn lại chỉ cảm thấy thống khoái, thấy A Nguyên quan tâm nhìn mình, lúc này mới hiểu rõ, đâu là người nhà, đâu là chỗ dựa, nghiêm túc nói: “Lúc này đây, cũng đa tạ biểu muội, đã ra mặt thay ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Chương 79

Có vẻ như đã nổi tiếng rồi. Túc vương phi khẽ nhíu mày.

A Nguyên lại không xem như chuyện gì lớn. Để người khác phải nể sợ, vẫn hơn không được ai coi trọng, không phải sao? Nàng liền cười nói: “Việc của biểu tỷ, cũng chính là việc của ta, chỉ là ra tay thôi, đâu cần khách khí như vậy.”

Túc vương phi cũng ngẫm nghĩ lại, chậm rãi gật đầu rồi mỉm cười.

“A Hoàn mặt dày, muốn cầu di một chuyện.” Trần Hoàn nhìn A Nguyên cảm kích, rồi đỏ mặt mở miệng.

“Con là cháu gái ngoại của ta, sao ta không thương con cho được?” Túc vương pho liền nói: “Con cứ nói đi.”

“Hiện tại nhà bọn họ sáng sớm ra đã mở rộng cổng tới đón tiếp con, nói rằng trước đây họ đã sai rồi, sau này sẽ thương con như khuê nữ ruột thịt.” Trần Hoàn thở dài một tiếng, rồi lắc đầu nói: “Chỉ là, con sợ họ không thực sự muốn một nàng dâu tốt, mà là không muốn sống khổ sở qua ngày.”

“Ý của biểu tỷ ta hiểu, có điều bây giờ Vương Quý nhân đã thất sủng, Vương gia suy tàn, chỉ còn biểu tỷ là thân phận tối cao. Nếu như biểu tỷ về nhà, họ cũng sẽ cung phụng tỷ lên.” A Nguyên ngồi bên cười nói: “Quả đúng là nhân quả tuần hoàn, đã đến lúc bọn họ phải nhìn về mặt của tỷ mà hành xử.”

“Đã bao giờ ta không hiểu điều đó đâu?” Trần Hoàn cảm kích, “Chỉ là nhà đó, ta thấy cực kỳ phiền, dù cung phụng ta, ta cũng không ham.” Trong lòng nàng hiểu rõ nguyên nhân vì sao Vương gia thay đổi thái độ. Còn không phải đã nhìn ra phủ Anh Quốc công và phủ Túc vương thực sự bảo vệ nàng, đến Công chúa cũng ra mặt thay nàng sao? Chỉ cần như vậy thôi, đã có thể dim chết Vương gia.

Chỉ là nàng cũng đâu tham lam làm gì.

Một chi nhà Vương Quý nhân này xem như đã xui xẻo đến tột cùng, không khác với chết hết là sao, so với xét nhà cũng không kém là bao. Chỉ còn dư lại một chi nhà phu quân, hiện giờ đã rất hoảng loạn vì sợ bị liên lụy. Nếu còn sống chung với Vương gia, chắc hẳn mấy kẻ đó sẽ mượn danh nàng, đến lúc đó chẳng phải nhà mẹ đẻ nàng sẽ phải khó xử hay sao? So với nhà chồng không đáng tin cậy, sau này con cái nàng còn phải trông cậy vào nhà mẹ đẻ, sao có thể để mấy kẻ này lợi dụng làm mất hết thể diện, liên lụy con cái nàng chứ?

“Con định làm thế nào?” Túc vương phi bèn hỏi.

“Phu quân đã ở kinh thành nhiều năm, con muốn cầu dựng và cậu, để chàng ra khỏi kinh.” Trần Hoàn trải qua một việc lớn, lúc này đây suy nghĩ thông suốt, nhỏ giọng nói: “Đến lúc đó cả nhà chúng con không cầu phú quý, chỉ mong cách xa bọn họ, như vậy là đủ rồi.” Thấy Túc vương phi nhíu mày, nàng vội vàng nói: “Không cần điều kiện thập phần tốt, chỉ cần cả nhà ở bên nhau, cho dù là nơi cần cố, con cũng vui vẻ.” Nàng thấp giọng: “Con cũng biết đã quá phận, chỉ là dù cũng biết đó, lúc này đây phu quân che chở con, hiển nhiên có tình cảm với con, nhưng, tình cảm không phải thứ vĩnh viễn bất biến.”

Tình cảm dù sâu nặng, trải qua nhiều biến cố, cũng khó tránh khiến con người ta mỗi một, Trần Hoàn không dám đánh cược.

“Chuyện của con... ta nhớ kỹ rồi.” Rốt cuộc Túc vương phi vẫn thương cháu gái, chỉ suy nghĩ một chút liền đáp ứng, nhưng vẫn dặn dò: “Có điều, cũng nên nói rõ với phu quân con, đừng vì thế mà sinh ra khúc mắc.”

Trần Hoàn nghe thấy thế tức khắc vui mừng, đứng dậy dập đầu tạ ơn Túc vương phi, chột nghe thấy Túc vương phi nhỏ giọng nói: “Cầu ta cũng được, chỉ là nếu cầu cậu con, sẽ dễ dàng hơn chút.” ‘Cậu’ trong miệng nàng chính là Anh Quốc công.

Trần Hoàn nghe thấy liền không nhịn được thầm thở dài.

Anh Quốc công là cậu nàng, nhưng lại là cậu không cùng chi. Tuy rằng mấy năm nay Anh Quốc công đối xử bình đẳng với mấy tỷ muội, chỉ là Trần Hoàn có thể nhìn ra được rằng mẫu thân cũng không quá thân cận với Anh Quốc công, nàng thực sự không mở lời được với cậu, huống cậu ruột của nàng, lão gia Tề tứ, vị này mới đón con dâu là Vương Diên, bảo nàng làm sao nói ra? Chỉ là nhớ tới Vương Diên, Trần Hoàn vẫn thở dài nói: “Cô em chồng kia của con thật ra lại người hiểu chuyện, cũng thật đáng tiếc.”

Túc vương phi không hứng thú với bước ngoặt thân thích, hướng chỉ trước kia Vương Diên gả vào thế gia, nàng đã không thực sự tích. Nói cho cùng, đó là cháu trai ruột của nàng, vốn dĩ Túc vương phi muốn tuyển một cô nương gia thế tốt phẩm chất tốt trong kinh thành để gả cho cháu trai, về sau con đường làm quan cũng gọi là có lực đều đặn, không nghĩ tới giữa đường lại bị đoạt mất, tâm trạng tốt sao được.

“Chỉ cần nàng ta biết điều, cuộc sống sẽ không quá tệ.” Túc vương phi lạnh nhạt nói.

Túc vương phi không để bụng, nhưng lại không biết hiện tại, Vương Diên đã vô cùng gầy ốm.

Vương Quý nhân sinh Công chúa, tuy có chút không như ý, nói cho cùng vẫn là huyết mạch Hoàng gia, chỉ là chưa đợi ai cao hứng, cả bạt tai và đại bản Thái hậu và Hoàng thượng đều phạt đánh, Vương Quý nhân sau đó cũng bị cấm túc trong cung, ngày ấy chỉ sợ không sống nổi. Vương Diên cảm tưởng như mặt mình cũng đã bị đánh đến sưng vù lên, lúc này đây tinh thần sa sút, đang ngồi ngẩn người trong phòng thì ấy nha đầu hồi môn vội vàng tiến vào, chỉ vội vàng hỏi: “Sao rồi?”

“Lão gia đã khước từ thái thái, bây giờ thái thái có chút không vui, nhưng không nói thêm gì khác.” Nha đầu kia thấy Vương Diên thờ phào một hơi, tức khắc hai mắt cũng đỏ lên, nước nớc: “Sao lại làm vậy? Có ai không biết cô nương và cô gia cầm sắt hòa minh*, thái thái này nói nhét người liền nhét người, chẳng lẽ thấy Vương gia suy tàn liền khi dễ người sao?” Vương Quý nhân thất sủng, làm loạn thành chuyện lớn như vậy, Tứ thái thái không giữ bình tĩnh được nữa, mặc dù Vương Diên đã can thận, Tứ thái thái vẫn nói một câu, muốn đưa một nha đầu hầu hạ giấy mực ở thư phòng cho phu quân Vương Diên.

Cầm sắt hòa minh: cầm và sắt là tên hai thứ đàn cổ chuyên hoà thanh với nhau; dùng để ví tình vợ chồng hoà hợp, gắn bó.

“Vương gia chưa từng phát lên, sau có thể nói là suy tàn?” Vương Diên biết được Tứ lão gia Tề Tuyên không đồng ý nhĩ tử nạp thiếp, lúc này cả người mềm nhũn, cười khổ nói: “Mẫu thân cũng không phải người như vậy, bà chỉ là...” Thực sự tức giận Vương gia không còn thể diện, mới có ý nghĩ như vậy.

Nàng thấy chuyện không ổn đã chạy trước, thoát được một kiếp nạn, nếu lúc này đây nàng cũng ở trong cung, cho dù không bị đánh chết, chỉ sợ khi về cũng sẽ nhận hưu thụ.

Nén nước mắt, Vương Diên cười gượng nói: “May có phu quân và bố chồng đều đứng về phía ta, cũng không quá gian khổ.” Chỉ là, lúc này nàng đã hiểu rõ, tâm tình của tẩu tử Trần Hoàn khi Vương Quý nhân lên tiếng nói ban nữ nhân cho ca ca nàng.

Chính là tâm trạng, vợ không nơi nương tựa, nén nước mắt vào trong.

“Chỉ cần cô gia còn quan tâm, cô nương cũng sẽ tốt thôi.” Nha đầu này là người trung thành, bèn khuyên nhủ: “Thái thái sao có thể không hiểu cô nương là người thế nào? Chỉ là quá tức giận, lão gia nói không đồng ý, chẳng phải cũng không kháng cự gì nữa hay sao? Có thể thấy, tận tâm thái thái vẫn thương cô nương.” Có điều lúc này đây Vương gia không còn chút vinh quang, cũng khiến người khó chịu.

“Ta hiểu.” Vương Diên lau lau nước mắt, cười gượng nói: “Qua mấy ngày nữa, mẫu thân bớt giận, chúng ta liền đi thỉnh a mẫu thân.” Nàng xoay người lại ngồi trước gương trang điểm, nhìn nữ nhi trời sinh xinh đẹp bên trong, chỉ dùng thêm phấn son che đi nước mắt, nhẹ nói: “Kỳ thật cuộc sống của ta tính ra vẫn rất tốt, phu quân đối xử tốt với ta, cũng không có ai khác nữa, sao còn không biết đủ được chứ?” Nếu gả vào nhà khác, chỉ sợ còn phải sốt ruột hơn nhiều, nói cho cùng du mẹ chồng không thích nàng, cũng chỉ lạnh nhạt, cũng không làm gì khác.

Ngoại trừ, ngoại trừ việc trông coi nghiêm ngặt việc học tập của phu quân, hiện tại ít thân mật với nàng thôi.

Lập ga đình đều là như thế, nàng cũng không có gì oán giận.

Chỉ là sao trong lòng, sao lại khó chịu đến vậy?

Chấn chỉnh lại tinh thần một chút, Vương Diên bèn thấp giọng nói: “Mấy ngày nữa đi thỉnh an lão thái thái phủ Anh Quốc công, nhà chúng ta...” nàng nhớ tới Vương gia quần bách, cười khổ nói: “Cũng đã vậy rồi, còn mong gì nữa?” Vương gia tiêu rồi, nếu nàng còn không biết đúng mực nhúng tay vào đó, chỉ sợ đến bản thân cũng dính vào, nghĩ đến đây, nàng vội vàng hỏi: “Tẩu tử nói thế nào?”

“Vẫn từ chối, chưa trở về nhà.” Nha đầu kia dè dặt nói: “Chỉ sợ đã làm tổn thương đại nãi nãi.”

“Ai có thể chịu nổi chứ.” Trần Hoàn đã cắt đứt tình cảm với người trong nhà, Vương Diên thờ dài, lấy ra một cái vòng cổ bát bảo từ chiếc hộp đặt trên bàn ra đưa nha đầu này, thấp giọng nói: “Lấy cái này đưa cho mẫu thân, bảo với bà không cần luồn cúi nữa, ngoan ngoãn mà ở trong nhà đừng khiến người khác thấy cảm thấy chướng mắt.” Nàng cười khổ nói: “Người nói với mẫu thân, ta chỉ có thể giúp được đến đây thôi.” Còn lại, nàng cũng bất lực.

Sau khi nha đầu này nức nở lĩnh mệnh mà đi, Vương Diên mới ngồi ngẩn người, nghĩ đến đau khổ hiện tại, nhin không được lại muốn rơi lệ.

Không đề cập tới Vương Diên khoanh tay đứng nhìn, chỉ để nhà mẹ đẻ nàng chửi ầm lên, ghét bỏ nàng đã gả tới Tề gia mà chỉ đưa được tí tẹo bạc về, quả thực đúng là đại bất hiếu, nhưng lúc này đây, cũng không có ai lo lắng cho nàng. Được mấy ngày, công văn cử ra khỏi kinh của phu quân Trần Hoàn đã tới, không đợi Vương gia có phản ứng gì, Trần Hoàn đã nhanh gọn theo sát phu quân đi nhậm chức mới, thập phần tiêu sái.

Thế của phủ Anh Quốc công lớn, Vương gia không thể trêu vào, chỉ là Vương Diên thì vẫn có thể đâm thọt được, nhất thời người nhà mẹ đẻ thường xuyên tới cửa, ánh mắt hạ nhân nhà chồng nhìn mình càng thêm kỳ lạ, dần dần Vương Diên cũng lạnh tâm với nhà mẹ đẻ.

Cái này để nói sau, hiện tại A Nguyên rảnh rồi, bởi vậy cảm thấy mình thực sự nên đi hiểu thuận mẹ chồng tương lai một chút, tự mình bày tỏ lòng thành,

Công chúa điện hạ vui vui về về đi tới phủ Thành Dương bá, mới vừa vào cửa đã thấy A Dung đang chờ mình, thấy hân không nỡ cách xa mình đến thế, A Nguyên cực kỳ đắc ý, nhưng vẫn làm ra vẻ cao ngạo, vào phủ vẫn không xuống xe, ghé vào cửa xe chậm rãi hỏi: “Tiểu Dung đang đợi vị giai nhân nào thế?”

Lại còn Tiểu Dung nữa...

A Dung bị cô nương đầu óc kỳ lạ này chọc cho dở khóc dở cười, lại không nhìn được vui mừng trong lòng, cùng hầu theo nàng: “Bẩm Công chúa nương nương, Người không phải là một tuyệt đại giai nhân hay sao?” Lời này... nói ra mọi người đều cảm thấy đủ đui địt.

Đại công tử Thành Dương bá, vì nịnh nọt người trong lòng, cũng thực liều mạng.

A Nguyên lại mặt mày hớn hờ, nghe thế mới lẩn ra ngoài, cũng không cần người khác đỡ mình, vận sức, lấy đà, lư loát nhảy vào trong lòng ngực giữa hai cánh tay gương ra đón của A Dung, để hân ôm lấy, xong xuôi mới biểu dương: “Rất có mắt nhìn đây! Thường!”

Một đám cung nữ phía đều nghẹn cười, chỉ là trong cung Thái hậu đã sớm được dạy dỗ, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói, bởi vậy lúc này đây chỉ coi như việc rất bình thường.

“Thường gì thế?” A Dung ôm A Nguyên, nhưong mày cười hỏi.

“Thường vợ cho Tiểu Dung nhé.” A Nguyên thâm trầm nói, thuận tay hất nhẹ dưới cằm A Dung, đùa giỡn: “Mỹ nhân thấy sao?” Trời thấy còn thương, nàng đã muốn làm cái động tác này, tập lời kịch này đã thật lâu rồi, hiện giờ được được như ý nguyện, lòng Công chúa điện hạ kích động đến nhảy cẫng.

A Dung bị đùa giỡn quen, cũng không để bụng, chỉ cười tùm tùm mà nói: “Trước mắt không phải đã có rồi sao?” Thấy A Nguyên thực xinh xắn, không khỏi véo thịt phần eo của nàng, hân súc nói: “Thật nhiều hơn chút thì được.”

“Lớn mặt!” A Nguyên bị người xấu véo, tức khắc oa oa lên, bỏ nhào vào ngực A dung muốn cắn hân, đang lúc vui vẻ thì nghe thấy có tiếng bước chân tới, lát sau có tiếng một thanh niên lạ kinh ngạc kêu lên: “Đại ca?” A Nguyên nhìn qua bả vai A Dung liền thấy một thiếu niên tuấn tú, thiếu niên này mặc thanh sam giản đơn, mặt mày có vài phần phong độ tri thức, nhìn A Dung ôm A Nguyên vui đùa ăm ỉ, lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Thiếu niên này xa lạ, A Nguyên nghi ngờ hỏi: “Đây là ai?”

“Là Thiếu Nhạc Ngũ đệ của ta, Điện hạ gọi đệ ấy là A Nhạc được rồi.” A Dung quay đầu lại, mỉm cười, đôi mắt thiếu niên có chút nhú mày, cũng không buông A Nguyên ra, rất ôn hòa nói: “Vị này là Vinh Thọ Công chúa phủ Túc vương.”

Thiếu niên kia cũng không phải không hiểu chuyện như muội muội mẫu thân nhà mình, vội vàng tiến lên trịnh trọng thi lễ với A Nguyên.

A Nhạc...

A Nguyên khẽ nhú mày, thầm nghĩ đây không phải là con trai tam phòng Trại gia sao? Nhớ tới đôi mẹ con chẳng bao giờ khiến người khác bớt lo kia, A Nguyên khẽ nhú mày, nhưng thấy ánh mắt A Nhạc nhìn huynh trưởng lại thấp phần thân cận liền cũng chỉ gật đầu, nói: “Nếu đã là thân thích thì không cần đa lễ đâu.” Dứt lời nàng chui ra khỏi lòng ngực A Dung, kéo tay hân nói: “Ta đi thăm đi, chốc nữa tìm ta.”

“Được.” A Dung cúi người nhẹ nhàng đồng ý, tiễn A Nguyên đi, xong mới quay đầu, mỉm cười với đệ đệ, hỏi: “Sao đến tìm ta vậy?”

“Cũng chỉ qua đây xem một lát.” A Nhạc cũng nhìn theo dáng vẻ nghiêng ngàng mà đi của A Nguyên, quay đầu lại nhìn huynh trưởng tuấn mỹ, ung dung thân nhiên thì cũng lộ sự thân thiết, nhỏ giọng nói: “Vội lại khó khăn lắm mới từ Quốc Tử giám ra ngoài, muốn đến thăm đại ca.” Thấy mặt mày A dung vui vẻ, hân nghĩ tới vị Vinh Thọ Công chúa vừa rồi, không nhìn được, hỏi: “Quan hệ giữa đại ca và Công chúa rất tốt sao?”

“Đệ muốn hỏi gì?” A Dung liền quay đầu hỏi lại.

A Nhạc ngập ngừng, xong vẫn thấp giọng: “Trong kinh đều nói, Vinh Thọ Công chúa được sủng mà kiêu, người như đại ca, nữ nhân nào chẳng có, vì sao...” Thấy A Dung lặng yên nhìn mình, hân hạ mắt, nói nhỏ: “Huống chi nếu để người ngoài biết, về sau cũng sẽ không nói để nghe về đại ca.” Hôn nữa Vinh Thọ Công chúa còn chưa trưởng thành, A Nhạc nghĩ tới huynh trưởng vì vậy mà phải thủ tiết vì một nha đầu mấy năm nữa liền nhìn không được thấy khó chịu thay huynh trưởng.

“Đệ không biết rõ rồi.” Mặt thấy đệ đệ lo lắng vì mình, A Dung cười cười, nhẹ nói: “Ta cam tâm tình nguyện, không có ai ép ta cả.” Thấy A Nhạc rầu rĩ, hân bèn cười nói: “Ta không thích người khác hiểu lầm nàng, đệ là đệ đệ của ta, sau này còn qua lại nhiều, đến lúc đó đệ sẽ biết cách làm người của nàng, vô cùng chân thành.” Thấy A Nhạc ngoan ngoan đáp ứng, hân cũng không khỏi thương đệ đệ, thấp giọng nói: “Bây giờ đã về rồi, đệ nghỉ ngơi mấy ngày, cũng nên đoàn tụ vui vẻ với Tam thúc.”

Từ nhỏ đệ đệ này đã thân thiết với hân, A Dung cũng không muốn đệ đệ công chuyện mẫu thân trên lưng, để lại gánh nặng tâm lý.

“Về sau, kẻ sĩ trong nhà, chỉ sợ đệ sẽ phải đi đâu.”

Bởi vì thân phận nên huynh trưởng không thể tham gia khoa cử, A Nhạc vốn rất tiếc nuối, thấy huynh trưởng hy vọng toàn bộ vào hân như vậy thì tức khắc nhận thấy trọng trách lớn trên người, dùng sức gật đầu, ánh mắt lại lộ vẻ khôn khéo, cười nói: “Nữ nhân đại ca thích đệ sẽ không phản đối, đại ca vẫn luôn có lý do của mình.” Thấy A Dung cười, hân bèn cười theo, tiếp lời: “Vội lại cũng không phải là không có việc gì, mà là hôm nay Nhị tỷ về nhà, đệ ra đón tỷ ấy.”

“A Dao giả đến bên cạnh Tam công chúa, nghe nói cuộc sống rất tốt.” A Dung nói xong, thấy sắc mặt đệ đệ có chút lưỡng lự, biết đệ đệ đang suy nghĩ điều gì, liền an ủi: “Hôn sự của A Kính mẫu thân đã tính toán, hiện tại đúng là có một nhà khá tốt, chỉ là không biết A Kính có nguyện ý hay không?”

“Là nhà ai vậy?”

“Yêu Tôn nhà Hàn Lâm viện chuyên hầu dạy các học sĩ, nhà bọn họ thi thư gia truyền, tuy rằng có nghèo khó chút ít, cái khó có được chính là gia phong thanh chính, nam nhân mấy đời đều không có cơ thiếp, mẫu thân đã từ qua lại bên ngoài nhiều lần, khi trở về nói thái thái nhà này ôn nhu khoan dung, nữ nhi trong nhà cũng lễ nghĩa, không khó sống chung. Nếu Tam muội có thể giả qua đó, nhìn chung cuộc sống sẽ không tồi.” Thấy A Nhạc lộ vẻ vui mừng, A Dung ôn thanh: “Yêu Tôn nhà bọn họ tuy chưa thi lên cao, nhưng rốt cuộc tuổi cũng không lớn, bằng gia phong nhà họ, về sau ít nhất cũng là một tiến sĩ.”

“Tốt quá rồi!” A Nhạc không nghĩ tới rằng còn có người trong sạch đến thế, nghĩ đến muội muội thật sự không được tốt lắm, hẳn liền lo âu: “Chỉ sợ nhà người ta không thích.”

Tính cách A Kính thực sự khiến người khác đau đầu, nhà nào có thể chịu được đây?

Cho nên mới chọn một người đọc sách cho có tiếng nói chung với nàng ta đó.

A Dung nói thầm trong lòng, nhưng suy xét cho thể diện của đệ đệ nên không nói ra, chỉ mỉm cười đáp lời: “Nhà chúng ta thế nào, sao lại có người không muốn chứ?” Cũng không nói gì khác nữa, để A Nhạc tự mình cân nhắc quyết định, A Dung hơi ngừng một chút, thuyết phục: “Tam thúc cũng đã biết, cũng nói đây là mối hôn sự không tồi, nếu đồng ý thì nhà chúng ta nên nhanh chút, nhà như vậy không biết bao người đang mong chờ đấy.” Nhà người ta hơi nghèo khó, đối với thể gia như bọn họ mà nói thực sự không phải chuyện lớn, cùng lắm của hồi môn nhiều hơn chút cũng được.

“Nhân phẩm gia phong mới là quan trọng nhất.” A Nhạc suy nghĩ thật nhanh, xoa cổ tay nói: “Phụ thân khó nói, đệ đi nói với mẫu thân và muội muội!” Hẳn thử dài: “Nói cho cùng cũng không thể để A Kính ở nhà làm gái lơ thì.” Kể từ khi mẫu thân và phụ thân trở mặt với nhau, bà đã không còn tin phụ thân nữa rồi, nếu phụ thân mở lời, chỉ sợ mẫu thân sẽ cự tuyệt ngay tức khắc, hôn sự tốt như vậy bị chặt đứt mất.

Nghĩ đến nhà mình làm loạn như vậy, phu nhân Thành Dương bá cũng không so đo hiềm khích trước đây, A Nhạc liền cảm thấy hổ thẹn vạn phần, thấp giọng nói: “Khiến Bá nương bị liên lụy rồi.”

“Có gì đâu.” A Dung chỉ lắc đầu cười: “Con người mẫu thân đệ còn không biết sao, chẳng để bụng bao giờ, là người một nhà, tính toán nhiều vậy làm gì?” Nếu không phải còn có A Nhạc cung kính, phu nhân Thành Dương bá mới không nhiều chuyện, tìm cho A Kính một mối nhân duyên tốt như vậy.

“Không được, đệ phải đi đây.” Rốt cuộc A Nhạc vẫn là thiếu niên, biết được tin tức tốt như vậy trong lòng như muốn tung bay, chỉ nói với A Dung: “Đại ca đón Nhị tỷ đi sớm nhé...” nói xong liền phi đi nhanh như chớp. A Dung bất đắc dĩ lắc đầu cười, đợi trong chốc lát quả nhiên thấy A Dao về mặt thoải mái mang theo người về lại mặt, bèn dẫn nàng đến phòng phu nhân Thành Dương bá, mới vén màn lên liền nghe thấy bên trong có tiếng cười nói rộn rã, A Nguyên đang làm nũng bên cạnh phu nhân Thành Dương bá, Nhị thái thái Trạng gia ngồi sau cười không ngừng, thấy A Dao, tức khắc vui mừng, thốt lên: “Hôm nay là ngày lành gì vậy, ai cũng quay về nhà?”

“Con nha.” Phu nhân Thành Dương bá ôn nhu bế A Nguyên đến bên cạnh nhị tử, rồi nắm lấy tay A Dao một thân váy áo đỏ thắm, trăm cái bát bảo đồng đưa trên đầu, cười nói: “Nhìn tinh thần này liền biết cuộc sống không tồi.”

“Mẹ chồng và phu quân đều rất khoan dung với con, Công chúa cũng che chở con.” A Dao vội vàng đưa lễ lên trước: “Chút tâm ý của con.” Lúc sau, nhỏ giọng nói: “Công chúa nói, bá nương vất vả, mẫu thân vất vả, nên hiếu kính thật tốt.” A Nguyên ngó vào liền thấy trên mâm bày một ít đồ trang sức và đồ cúng, cái khác đều là nguyên liệu bổ dưỡng tinh lọc từ trong cung ra, liền cười hi hi nói: “Giống ta rồi.” Đồ của nàng là từ trong cung mang ra, nhìn của A Dao là biết.

“Thật sự là lương duyên!” Biết đây là Công chúa tự tay chuẩn bị, Nhị thái thái Trạng gia vui mừng vô cùng, càng nhìn càng thấy A Dao đáng yêu.

“Chi em dâu hòa thuận, còn có Tam Công chúa chăm sóc, chúng ta cũng yên tâm.” Phu nhân Thành Dương bá cũng mừng, lại tinh tế hỏi chút về cuộc sống hằng ngày của A Dao ở nhà chồng, dặn dò nàng cũng không nên ý được sủng ái, thấy nàng sáng khoái ‘Dạ’, lúc này mới vừa lòng.

“Tam muội đâu rồi ạ?” A Dao ngó trái ngó phải không thấy muội muội, vội vàng hỏi.

Từ khi Tam thái thái bị cấm cửa, A Kính đều chăm sóc phu nhân Thành Dương bá, khoảng thời gian này tuy chưa cải thiện được nhiều lắm, nhưng vẫn được phu nhân Thành Dương bá dạy dỗ cho hiểu chuyện hơn chút, ngày ngày đều túc trực trước mặt bá nương, lúc này đây A Dao về nhà lại không thấy đâu, nàng không khỏi hơi nghi hoặc.

“Mẫu thân nó bị bệnh, ta kêu nó qua nhìn một cái.” Phu nhân Thành Dương bá trả lời, rồi cười nói: “Nếu con lo lắng thì đi gặp đi, chỉ là đừng để lây bệnh là được.”

A Dao vâng lời, lại lần vào lòng ngực Nhị thái thái Trạng gia cười đùa: “Trước hết ở đây với Bá nương và Mẫu thân đã.” Thấy phu nhân Thành Dương bá gật đầu, nàng ngập ngừng hỏi: “Muội muội xấp xỉ tuổi con, không biết...”

“Ta cũng biết.” Tuy rằng từ nhỏ A Kính vẫn luôn xem thường A Dao, chỉ là A Dao vẫn thực quan tâm đến muội muội này, lúc này đây cũng không quản ân oán từ trước, nhẹ giọng: “Tinh tình A Kính có chút cao ngạo, Bá nương Mẫu thân chọn một nhà cho nó, đừng để nó sau này phải chịu thiệt thòi là được.” Nàng tiếp lời: “Hiện nay không ít nhà hám mộ thể lực nhà chúng ta, hôm qua con và Công chúa cùng đi ra ngoài, còn có mấy người hỏi thăm về

A Kính, chỉ là dòng dõi tuy cao nhưng nội bộ lục đục, con nghĩ nếu A Kính gả đến mấy nhà như vậy, không chừng thế nào cũng chịu khổ.”

Từ khi Hoàng thượng cử A Dung tới Hộ bộ, điểm xuất phát đã là quan chủ sự Ngũ phẩm, thực sự được sủng ái, mắt thấy Hoàng thượng sủng ái từ Thành Dương bá rồi kéo dài tới cả đời sau, lúc này mà còn không chú ý tới thì quả thực không có thiên lý, chưa đề cập tới khuê nữ A Kính, mấy tiểu tử Trạm gia bây giờ thực giống như miếng bánh thơm ngon, đối với A Dung, Thành Dương bá hình như còn có suy tính khác, mấy ngày trước vừa có thêm một vị Trạm gia vào nhà Trung Tĩnh hầu, mọi người đều chú ý, cảm thấy thật tiện cho lão già này.

“Cái này ta cũng đã nghe nói tới.” Phu nhân Thành Dương bá cười cười, lại nhìn thoáng qua A Nguyên đang có chút đắc ý, rồi chậm rãi nói: “Nhà chúng ta như vậy nhưng cũng không mưu toan phú quý, chỉ cần giữ gia phong. Có điều...” ánh mắt nàng trở nên âm áp: “Con nghĩ được cho mười mươi con, thực tốt.”

“Con cũng đã lớn rồi mà.” A Dao ngược ngung đáp lại, nghe thấy mẫu thân hỏi chuyện trong nhà mình, liền vội nói: “Quý phủ chúng con không có quy củ như vậy, trong phòng phu quân không có ai mẹ chồng cũng mặc kệ, cuộc sống hằng ngày của con thực sự khoan khoái.”

“Tốt quá rồi.” A Nguyên ngồi bên nghe được liền cười hi hi nói: “Tam Hoàng tỷ tâm lý nhất, đã đứng về phía phủ chúng ta, cũng sẽ không làm ra những loại chuyện kia.”

A Dao cảm kích nghe xong, lúc sau lại lặng yên nghĩ nghĩ về mấy lời A Nguyên vừa nói, đột nhiên hỏi: “Phủ chúng ta?” Sao lại ‘chúng ta’?

A Nguyên nhất thời lờ lờ, cơ mặt hơi giật giật, ngẩng đầu nhìn trời, da mặt dày đến vậy cũng không tránh khỏi đỏ rực lên.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 91: Chương 80

Trước mắt tạm không đề cập tới Công chúa điện hạ thẹn quá hóa giận như thế nào, đúng lúc này, trong phòng tam phòng, A Nhạc ngơ ngác nhìn mười mươi và mẫu thân của mình, thờ dốt nói không ra lời.

“Ta nói rồi mà, quanh đi quẩn lại chẳng bao giờ thấy bóng dáng Ngũ gia, tự nhiên hôm nay lại rành rõi đến nơi vắng vẻ này.” Từ khi bị cấm cửa, Tam thái thái Trạm gia càng lúc càng kỳ quái, lúc này đây chỉ cười lạnh nói: “Tình cảm? Vì bá nương người mà thôi, còn lấy mười mươi người làm lá chắn?!” Thấy A Nhạc không nói lời nào, nàng chỉ ôm A Kính vẫn thút thít rung rức mà khóc ròng: “Tốt xấu gì mười mươi người cũng là tiểu thư bá phủ, người làm lỡ dở nó như thế à?”

“Ai lỡ dở mười mươi?” Sắc mặt A Nhạc đen thui, hần chỉ lạnh lùng mà nói: “Lời này của mẫu thân con không dám nhận, ai không biết, còn tưởng rằng con là súc sinh không màng người thân!” Thấy Tam thái thái Trạm gia ngẩn ra, hần lạnh nhạt nói: “Vì sao mẫu thân rơi vào cảnh này, thực sự coi rằng con là đứa ngốc không biết gì sao? Hôn sự của mười mươi con cảm thấy như thế rất tốt, xuất thân hàn lâm, dòng dõi thư hương, người còn có gì không vui?” Dòng dõi có hơi thấp nhưng cũng có thể khiến sau này tiếng nói của phủ Thành Dương bá có trọng lượng hơn, dù A Kính không hiểu chuyện, nhà mẹ đẻ nàng không ngã, thì ai dám động vào nàng?

“Sao người không nhắc tới nhà bọn họ nghèo như thế!” Tam thái thái Trạm gia thét lên: “Từ nhỏ mười mươi người đã lớn lên trong cảm y ngọc thực, chẳng lẽ có thể ăn cỏ ăn rau sống qua ngày sao?” Nàng ôm lấy A Kính hoảng hốt, lớn tiếng: “Đừng ai dám nghĩ đến việc tra tấn nữ nhi của ta!” Lại mắng: “Bá nương kia của người giỏi nhất là bụng dạ xấu xa, không việc gì lại bắt mười mươi người xem trò hề của mẹ người, bây giờ cứ nhớ tới là lại gặp ác mộng, cũng phiền nàng ta đã làm như vậy...” nàng cười mỉa nói: “Để mẹ con ta biết được, trên thế gian này, chỉ có bạc là quan trọng nhất!”

Nếu không phải không có bạc, tẩu tử đáng thương kia của nàng sao có thể đến trước phu nhân Thành Dương bá để cầu xin chứ!

“Nhà như thế con không muốn đâu.” A Kính nhỏ giọng khóc lóc.

“Không muốn cũng không được!” A Nhạc không mắng mẫu thân được, chẳng lẽ còn không mắng được mười mươi sao? Lúc này đây hần liền cười lạnh nói: “Phụ thân và ta không có năng lực cho người phụ quý! Nếu người thực sự không muốn nhà này, thì cả đời đừng gả chồng!”

“Có ai nói với mười mươi như người không?!” Tam thái thái Trạm gia đứng bật dậy cầm đồ lên ném tới tấp vào mặt con trai, chửi đổng: “Phụ Từ các người đều là giống vô tình vô nghĩa!”

“Nếu thật sự vô tình vô nghĩa, phụ thân đã đón người khác vào, nào còn nơi sống cho mẫu thân!” A Nhạc bị mẫu thân chửi liền tức giận đỏ bừng mặt, lạnh lùng nói: “Đến bây giờ, mẫu thân vẫn còn muốn chấp mê bất ngộ* sao?!” Thấy mẫu thân kinh hãi, hần cố thờ hất ra một hơi, chỉ vào A Kính đang khóc lóc sụt sùi nói: “Ta hỏi người lần cuối cùng, hôn sự này, người có đồng ý hay không?!” Lòng hần cũng chợt nhận ra, nếu A Kính nói không muốn bất cứ gì nữa, như vậy lại thực sự có vấn đề, về sau khó tránh liên lụy phủ Thành Dương bá.

Chấp mê bất ngộ: Cứ giữ sự mê muội mà không tỉnh ngộ, ý nói cứ giữ sự sai quấy của mình, không chịu sửa đổi.

Nếu thực sự không muốn gả, tuy rằng đáng tiếc, hần cũng chỉ có thể từ chối khéo, không thể để không kết thân được lại thành kết thù.

“Ta không muốn!” A Kính khóc ròng: “A Dao còn có thể gả đến nhà như thế kia, ta có kém gì chứ?”

“Được thôi.” Vậy mà còn muốn so đo với A Dao, A Nhạc tức giận đến bật cười, lạnh lùng mà nói: “Ngươi đừng hối hận là được.”

“Đi nói với bá nương kia của ngươi đi!” Tam thái thái Trạng gia kêu lên: “Nàng ta không phải có năng lực sao? Nàng đính hôn con trai của nàng ta với phủ Trung Tĩnh hầu, thân với cả thái tử phi, sao đến lượt cháu gái lại bần xin như thế?” Giọng nàng the thé lên: “Nếu là người hiền lương, thì hiền lương cho ta xem cái nào, hay chỉ nói để nghe thế để đối phó ta!”

“Nói bậy gì đó! Mẫu thân cần tình duyên đi!” Mắt thấy lời ra phần uất, A Nhạc tức giận đến run rẩy cả người, chỉ sợ bị người khác nghe thấy, lại khiến người nhà lạnh tâm, bèn một tay kéo A Kính qua, chỉ vào Tam thái thái Trạng gia nói: “Bá nương không nợ chúng ta cái gì, việc hôn nhân của A Kính xong, về sau ta sẽ không lại để bá nương nhọc lòng vì nhà chúng ta nữa! Tình cảm trong nhà không thể để mẫu thân phá hủy được! Mẫu thân đường bệnh cho tốt đi! Ngươi đi theo ta!” Hắn kéo A Kính giằng giụa ra khỏi phòng, rồi chỉ vào mấy nha hoàn im re như ve sầu mùa đông, nói: “Coi chừng tiểu thư các ngươi! Nếu tiểu thư lại gặp thái thái, nói ra mấy lời gì dễ nghe, đại bản không đánh chết các ngươi thì ta đem bán hết!”

Dứt lời ném muội muội xuống mặt đất bên ngoài, cũng không màng đến tiếng khóc của A Kính, cũng không quay đầu lại, đi thẳng.

Lúc Tam phòng tiếp tục chửi ầm lên thì A Nhạc đã tới chỗ phu nhân Thành Dương bá, tiến vào phòng liền quỳ xuống trước phu nhân Thành Dương bá, thấp giọng nói: “Lòng tốt của bá nương chỉ sợ không thực hiện được.”

“Nó không muốn.” Tuy rằng đã sớm biết kết quả như vậy, phu nhân Thành Dương bá vẫn than một tiếng.

A Nhạc cũng cảm thấy khổ sở, cúi đầu rơi lệ, không nói lời nào.

“Thôi, nếu con bé không muốn, thì đành vậy.” Phu nhân Thành Dương bá cười cười, nâng A Nhạc dậy ôn hòa nói: “Có bao chuyện quan trọng cũng không làm khó con thành thế nà, nam nhi hữu lệ bất khinh đàn*.” Nàng lấy khăn lau mặt cho thẳng bề, rồi an ủi: “Mẫu thân con có chút hiểu lầm với ta, chỉ là người làm con cũng không thể khinh mạn mẫu thân, lòng nên kính sợ, hiếu kính nàng, yêu quý muội muội con, biết chưa?”

Nam nhi hữu lệ bất khinh đàn, chích nhân vị đáo thương tâm xử: Nam nhân không dễ gì rơi lệ, chỉ là chưa phải chuyện thực sự đau thương

“Bá nương làm con không đất dung thân.” So với mẫu thân chanh chua, phu nhân Thành Dương bá khoan dung càng làm A Nhạc thêm bi thương.

“Chỉ là, hôn sự này...” Phu nhân Thành Dương bá thực khó xử, trong phủ cũng không thể có gái lỡ thì được?

“Nó muốn thế loại gì, thì tự mình đi tìm đi.” A Nhạc nản lòng thoái chí nói: “Tự mình đi con đường của mình, tùy nó đi thôi, đỡ cho sau này lại oán giận người khác.” Thấy hai bá nương đều thờ dài, hắn liền lắc đầu nói: “Cũng chỉ hy vọng, nếu sau này nó thực sự gả được vào nhà người nó thích, thì cũng chớ hối hận.”

A Nguyên thầm cảm thấy phu nhân Thành Dương bá thật cao tay, cứ nhẹ nhàng như vậy mà quăng A Kính phiền toái sang một bên, còn nhận được sự cảm kích của tam phòng, lại khiến tam thái thái Trạng gia bị cấm cửa đến không thấy trăng sao đâu nữa, thực khiến A Nguyên bội phục.

Tam thái thái không làm ầm ĩ như vậy, về sau lại làm phu nhân Thành Dương bá phải đau đầu vì hôn sự của A Kính. Hiện giờ thật ra là thành hôn cần để ý tới nữa.

“Con là ca ca nó, khuyên nhủ nó cho tốt đi.” Ngay từ đầu, nếu A Kính đồng ý, thì đây đã là một hôn sự tốt, nếu không muốn, thì cũng thôi vậy, ai sẽ coi nó như tô tông mà để bụng tiếp làm gì? Lúc này đây phu nhân Thành Dương bá cũng không an ủi nữa, thấy A Nhạc đồng ý, thì lại quan tâm nói: “Con còn đang học tập đó, cũng đừng nên để ảnh hưởng tới bài vở.”

“Đa tạ bá nương.” A Nhạc cảm kích đáp, xong xuôi mới lui ra ngoài quay lại xử lý việc A Kính. A Nguyên đưa mắt nhìn hắn đi, rồi lại tiếp tục làm con khi lẩn lộn làm nũng trên người phu nhân Thành Dương bá, thấy phu nhân Thành Dương bá bắt đắc dĩ điểm điểm vào trán mình, thì quay sang A Dung làm vẻ mặt đắc ý, cười hi hi nói: “Đi từ ái như vậy, A Nguyên nhìn mà cảm động vô cùng.” Thấy phu nhân Thành Dương bá hàm súc nhìn mình, A Nguyên bèn mặt dày nhỏ giọng: “Về sau, đi thương thương A Nguyên nhiều nhiều hơn, thì thật tốt.”

“Sao con còn cần ta thương đây?” Phu nhân Thành Dương bá thấy đáng về này liền biết ra làm sao, thầm niệm thần phật trong lòng, để tâm sự của con trai không thất bại, còn mình liền mỉm cười nói: “Chỉ cần lòng các con vui vẻ, ta chẳng cầu gì hơn.” Như vậy, đã mơ hồ biểu đạt bản thân mình đã đồng ý, quả nhiên lòng A Nguyên liền buông lỏng, lại ân cần chạy tới chạy lui trong phòng, bưng trà đổ nước cho phu nhân Thành Dương bá, vô cùng bận rộn, hiếu kính một phen, xong mới ghé vào cạnh người A Dung nhỏ giọng cảm khái: “Nhìn xem, ở đây, cô nương tốt như ta cũng không nhiều lắm đâu.”

“Ừ, là độc nhất.” A Dung không nhịn được cười, đưa tay ra bóp tay bóp chân cho Công chúa điện hạ, đặc biệt nịnh hót.

“Nể phần ân cần như vậy của huynh, bổn cung, bổn cung thưởng cho huynh.” Nhóc con lại không thành thật, đôi mắt nhỏ đảo qua đảo lại, vừa thấy là biết bí từ.

“Thuê ta một ngày đi.” A Dung chỉ cười cầu xin tha thứ, một chút phong độ cũng không còn, mắt thấy Công chúa điện hạ vừa lòng, mỹ thiếu niên ngoài mặt cười, tâm nói chờ đến khi lừa được nàng thành thân, sẽ cho nàng biết lợi hại.

Công chúa điện hạ sao có thể biết được tâm tư đáng sợ đó chứ? Nếu biết được, nhất định chạy mất dép, lúc này đây còn không khách khí vừa chỉ huy người trong lòng bóc vỏ trái cây cho mình ăn, vừa lầm bầm xỏ lá: “Tiểu Dung, nói cho bổn cung nghe một chút, bây giờ việc của huynh thế nào rồi?” Ưỡn

ngực lõn bụng, không ai bì nổi, qả thực chính là phong cách địa chủ!

“Việc gì cũng tốt, đa tạ điện hạ đã quan tâm đến ta.” A Nguyên cũng không phải là Lôi Phong* làm chuyện tốt không cần lưu danh, cứu A Dung một phen, tất yếu thỉnh báo đáp, đã sớm đem một đồng sức lực của mình ra nói với A Dung, tâm ý này cũng khiến A Dung vui mừng, ôm nhóc con lòi ngon tiếng ngọt một lúc, rồi mới mỉm cười hỏi: “Bây giờ muội còn hay tới chỗ Trịnh các lão học không?” Thấy A Nguyên sáng khoái đáp, A Dung làm như lơ đãng hỏi: “Nghe nói nhị phòng Trịnh gia có một thiếu gia học hành không tồi, đến Trịnh các lão cũng coi trọng vài phần, không biết là ai vậy.”

Lôi Phong (18 tháng 12 năm 1940 – 15 tháng 8 năm 1962) là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc. Năm 1963, anh trở thành đề tài cho cuộc vận động mang tính tuyên truyền diễn ra trên toàn quốc có tên là "noi theo tám gương đồng chí Lôi Phong (向雷锋同志学习). Lôi Phong được miêu tả như một công dân kiểu mẫu và quần chúng nhân dân được cổ vũ học theo lòng vị tha, khiêm tốn, và hết đời hiến dâng của Lôi Phong. Sau khi Mao Trạch Đông qua đời, Lôi Phong vẫn là một biểu tượng văn hóa. Tên của anh đã đi vào lời ăn tiếng nói hằng ngày và hình ảnh của anh xuất hiện trên áo phông và quà lưu niệm.

“Hắn là Trịnh Lâm.” Từ khi vết thương trên hông Trịnh Lâm tốt lên thì cùng học với A Nguyên, người này xử sự minh bạch, lại ôn tồn lễ độ, cũng không phải là người ôm một bụng xấu xa, thực là quân tử chân chính ôn nhu, A Nguyên cảm thấy sư huynh này không tồi, nghe thấy A Dung hỏi, liền vội nói: “Là người thành thật, chỉ là Trịnh gia tệ quá, ta qua lại cũng thấy phiền, không tiếp xúc mấy.” Trịnh các lão liều mạng chia nhà, chỉ là chia nhà, mấy “hiền tử hiền tôn” vẫn thường tới cửa, quả thực làm Trịnh các lão muốn cười hặc lên trời luôn rồi.

Vì sao con cháu nhà khác đều đầy tiền đồ, của ông lại bì ai như thế?

Hiện giờ Trịnh các lão hết sức hoài niệm quãng thời gian chưa thăng quan hồi trước, ít nhất mấy kẻ ngu xuẩn trong nhà còn biết thu liễm.

“Nếu không thích thì lượn qua một chút là được rồi.” A Dung liền bày đưa ra chủ ý xấu cho nàng.

A Nguyên cảm thấy có chút không đúng, quay đầu lại, liền thấy nụ cười động lòng người trên khuôn mặt tuấn mỹ của A Dung, con người đảo một vòng, tức khắc cười khê, ghé vào bên tai A Dung đặc ý nói: “Sao lại có toan tính như này ở đây?”

“Bởi vì ta ghen.” A Dung cực kỳ thành thật, đôi mắt long lanh gọn sóng nhìn thẳng vào mắt A Nguyên, thản nhiên mà nói.

Thản nhiên đến vậy. Mặt công chúa điện hạ đỏ lên, nàng chớp mắt liên tục, thấy A Dung không có ý nói giỡn, bèn cảm thấy trong lòng vừa ngọt ngào vừa vui sướng, vịn vẹo quần quéo góc áo của mình, nhin không được khê nói: “Ghen gì chứ, ghen gì chứ?” Nàng che miệng nhỏ cười, có chút ngại ngùng, rồi lại có chút sung sướng, chỉ ôm cổ A Dung nhỏ giọng nói: “Lòng ta, thích huynh.” Trịnh Lâm rất tốt, có điều, nếu A Dung thấy không vui, làm một Công chúa điện hạ có trách nhiệm, lại biết gánh vác, quyết lập chí phụ trách nửa đời sau của mỹ thiếu niên, A Nguyên cảm thấy hay là vẫn cách xa một chút thì hơn.

Bằng hữu gì gì đó, ở thời cổ đại này thực vẫn là một từ đặc biệt ái muội.

A Nguyên không nghĩ đến việc chân đứng hai thuyền, cũng không muốn cho người khác đề tài bàn tán, đương nhiên sẽ không cố tình làm việc khiến A Dung không vui.

Có một số việc, không nên xen chút đùa giỡn vào chuyện yêu đương.

A Dung chỉ biểu đạt một chút tâm ý của mình, còn lại cũng không nói nhiều, chỉ hơi cười cười, hẹn A Nguyên mấy ngày nữa sẽ đi suối nước nóng ở thôn trang chơi. Còn A Dao tuy rằng sau khi không phiền muộn điều gì, lại vẫn ôm mẫu thân đã lâu không gặp khóc lóc một hồi, đến tối, A Nguyên liền ăn cơm chiều với trưởng bối Trại gia, được mỹ thiếu niên toàn tâm hầu hạ, xong xuôi mới mỹ mãn rồi đi.

Nàng và A Dao lưu luyến không rời vừa đi, ngay sau đó, tam lão gia Trại gia sắc mặt trầm xuống, nghe con trai nói lại, liền thở dài nói: “Mẫu thân con, là người không hiểu chuyện.” Nếu không phải vì đưa con trai này, ông đã sớm hưu phụ nhân phá sản này rồi, còn hơn để giữ nàng ta lại làm tai họa đến cả nhà. Ngẫm nghĩ một chút, ông bức tức nói: “A Kính bị mẫu thân con dạy dỗ thành như vậy, quả thực...”

“Hòa li đi.” Trầm mặc hồi lâu, A Nhạc uể oải trầm giọng nói.

“Nói hươu nói vượn!” Nghe thấy lời này thốt ra từ miệng con trai, Trại tam suất nửa văng một bạt tai xuống, chỉ vào hấn mắg: “Người nói bấy cái gì thế!”

“Chẳng lẽ nửa đời sau Phụ thân định để như vậy?” A Nhạc cảm thấy thực khổ sở, nếu không phải tâm hấn đã rét lạnh, hấn sao có thể khuyên phụ thân hòa ly với mẫu thân đây, lúc này chỉ cúi đầu nghẹn ngào nói: “Phụ thân không biết đó thôi, đã nhiều ngày nay, cậu thường xuyên tới Quốc tử giám tìm con, nếu không tìm được, thì liền nịnh bợ mấy đồng học của con.” Có thể học tập được ở Quốc tử giám đều là con cháu thế gia, nếu không phải vì các huynh trưởng đều khiêm nhường, A Nhạc cũng sẽ không có cơ hội theo học ở Quốc tử giám, hấn vốn chỉ xuất thân từ tam phòng, không dám có chút hành xử không đúng mực nào ở Quốc tử giám, nhưng chưa từng nghĩ tới, hại hấn lại là cậu ruột, biểu ca ruột của mình.

“Con gặp ai?” Trại tam cũng biết cậu cả hiện giờ đã không cần thể diện nữa, tức khắc mặt trầm xuống, vội vàng hỏi: “Con có nói cho đại bá phụ con không?”

“Chuyện này của nhà chúng ta, sao có thể khiến đại bá phụ, bá nương lo lắng được?” A Nhạc chỉ lắc đầu, thấp giọng nói: “Đủ loại trò hề, con cũng không muốn phụ thân tức giận, chỉ là bởi vì cậu và biểu ca, hiện tại con cũng khó sống ở Quốc tử giám.” Xấu hổ mất mặt như vậy, mấy vị con cháu mắt cao hơn đầu kia sao không châm biếm cho được, chỉ là kiêng kỵ gia thế phủ Thành Dương bá mới không thể hiện ra mặt, nhưng từ trong xương cốt đã

coi khinh hán, khiến A Nhạc toàn thân phát run, cắn răng nói: “Nếu không phải, nếu không phải con đồng ý với đại ca sau này phù chúng ta sẽ có một tiền sĩ thì...”

“Vô liêm sĩ!” Trạng tam nổi giận.

Ông chán ghét thế tử, nhưng đã nhiều năm như vậy thậm chí một cơ thiếp cũng không có, nói cho cùng đều là vì đứa con trai này, hiện giờ mặt mũi con trai bị dẫm trên mặt đất rồi, khiến ông giận giữ đến run rẩy cả người, nín nhịn tức giận trong lòng, ông vỗ vỗ bả vai con trai, khẽ nói: “Chuyện này, ta biết rồi, sau này cả nhà kia, sẽ không dây dưa với con nữa!” Nếu đã không để con của ông sống yên, ông còn quản tình cảm gì nữa chứ? Nghe nói anh vợ kia của ông tuy rằng đã bị kết án, nhưng vẫn làm không ít chuyện, lúc này đây, ông sẽ làm cho cả nhà này tìm nơi khác mà đi.

Nghe nói đào than đá ở Tây Bắc cũng không tệ lắm?

Trạng tam nghĩ trong lòng, lại nghe thấy con trai lặng lẽ khóc, ông cũng cảm thấy đau lòng, trấn an: “Không sao, lâu ngày biết nhân tâm, gặp biến cố như này cũng tốt, con cũng có thể thấy rõ bên tâm tư từng người tông Quốc tử giám”

“Con cảm thấy khó quá.” A Nhạc lau nước mắt, thấp giọng: “Con không dám nói với bá phụ, biểu ca, biểu ca, còn loan tin ra bên ngoài bảo rằng con với biểu muội là thanh mai trúc mã, sớm có tình cảm với nhau.” Đây là đang ép hán cưới biểu muội, về sau cả đời làm trâu làm ngựa cho nhà bọn họ, đáng thương cho hán tử nói với mẫu thân, mẫu thân lại vẫn bảo hán phải thương lấy cậu, cũng nên dúi dất biểu ca, dù sao biểu muội cũng là thân càng thêm thân, có vấn đề gì đâu. Nghĩ đến về mặt thân nhiên của mẫu thân, A Nhạc không nhịn được hỏi: “Con là quà đền bù tổn thất cho nhà cậu của mẫu thân sao?”

Trạng tam nhắm mắt, hiểu được thế tử này không thể chấp nhận được nữa.

Đời này của ông thế nào cũng không sao cả, nhưng nếu có ai dám hủy tiền đồ của con ông...

Dù là vợ cả cũng...

“Hiệu trưởng Quốc tử giám Phùng đại nhân từng nói với ta bài vờ của con rất tốt.” A Nhạc tuy rằng xuất thân thế gia, nhưng lại không ăn chơi trác tang như con cháu thế gia tầm thường, rất nỗ lực học hành, tự nhiên có thể trở hết tài năng giữa chúng bạn cùng trường, hướng chi thân phận cũng thích hợp, Trạng tam thấy về mặt nhi tử không hiểu gì, liền nhẹ giọng: “Nhà Phùng đại nhân nghe nói có một con gái con vợ cả, trời sinh tính tình ôn nhu, nghe nói con đã gặp qua vài lần, có đúng không?”

Mặt A Nhạc lập tức đỏ lên, hán chần chờ hồi lâu rồi mới thấp giọng đáp, lại vội vàng nói: “Không phải cố ý thất lễ tiểu thư Phùng gia, chỉ là trùng hợp thôi.”

“Trên đời này nào có chuyện trùng hợp như vậy.” Trạng tam lại cười một tiếng, nhàn nhạt nói: “Đây là nhìn trúng con, muốn chiêu con làm con rể.”

“Ồ?” A Nhạc rốt cuộc vẫn là thiếu niên, lúc này liền ngây dại, lát sau mặt đỏ vọt lên, lắp bắp: “Con, con chưa nghĩ tới cái này.” Nhưng trong lòng vẫn hiện ra có chút mơ hồ bóng dáng người thiếu nữ mảnh mai.”

“Vậy hiện tại nghĩ đến đi.” Trạng tam không khách khí mà nói, dừng một chút, lại lắc đầu: “Chỉ cần con nguyện ý, ta sẽ đi Phùng gia đặt lễ đính hôn, lo cho con, rồi lo cho muội muội con.” Ông liền thở dài: “Xong xuôi việc hôn sự của các con, ta và mẫu thân con hòa ly.” Nếu hưu thê, rốt cuộc vẫn khiến con trai con gái về sau khó coi, hòa ly tuy rằng cũng ý nghĩa như vậy, nhưng được cái danh, cứ làm vậy đi.

“Để phụ thân phải lo lắng rồi.” A Nhạc thấp giọng nói.

“Đừng nói cái này với bá nương bá phụ con.” Trạng tam cười khổ nói: “Bằng không, chỉ sợ sẽ sinh khúc mắc.” Cho dù hòa ly, ông cũng sẽ không để thế tử đi uống gió Tây Bắc, nhưng chỉ việc này thôi cũng đủ liên lụy đến con của ông, như thế lại càng không ổn, nghĩ đến bản thân vốn tưởng cứ sống qua ngày như này là có thể vượt qua, Trạng tam liền thở dài: “Không nghĩ tới, nhà chúng ta, vậy mà lại đi tới bước này.” Thấu A Nhạc cũng âm thầm, ông liền nhắc nhở: “Phùng gia thanh liêm trụ cột vững chắc, không nói tới Phùng đại nhân, nhà bọn họ đi lên ngược dòng, đến nội các đã từng ngồi qua, không phải thực sự thấy con không tài, lại có gia phong Trạng gia không nạp thiếp, tiện nghi bậc này cũng không rơi xuống đầu con được, con hiểu cho rồi!”

A Nhạc im lặng.

Phụ thân hán, dù có bị mẫu thân làm tức giận đến hộc máu, nhiều năm như vậy cũng không có nạp thiếp, đây là tấm gương cho hán.

“Chỉ cần nàng không giống mẫu thân, con tự nhiên một lòng với nàng.” A Nhạc thấp giọng đáp.

Có cam đoan này của con trai Trạng tam mới vừa lòng, lại nghe về tiêu chuyện kẻ vợ kén chồng của khuê nữ, quả thực lại hận đến hộc máu, rốt cuộc không thể nê hà, được con trai khuyên bảo, tự mình lại về thư phòng ngủ một mình.

Ý định của khuê nữ, ông không quản được.

A Nguyên nào biết rằng Trạng gia sắp thay đổi như vậy. Về nhà mấy ngày, cũng xem Vương gia náo nhiệt thế nào, nghe nói trong cung, Vương quý nhân khổ không chịu nổi, rốt cuộc Hoàng hậu vẫn nhân từ, thực sự không để hạ nhân can quấy, cũng không muốn khất khe với Cửu Công chúa, nên mẹ con nhà này mới sống yên, nhưng mà cũng chỉ tốt hơn chút, mấy ngày trước, ba ngày cũng không được tắm. Lúc này trong cung gió êm sóng lặng, A Nguyên không có tâm tư trở về, khó khăn lắm mới đợi được nhiều ngày, A Dung được nghỉ, liền chuẩn bị đến suối nước nóng ở thôn trang Trạng gia.

Vừa chuẩn bị xong, A Nguyên liền nghe thấy bên ngoài có tiếng cười lớn truyền tới, bất đắc dĩ ngó ra, quả nhiên là Ngũ Công chúa một thân hoa lệ đi đến, vị này có vẻ đã thành an Túc vương phi, lúc này đây lắc lắc tay A Nguyên cười hi hi nói: “Có chuyện tốt như vậy mà ngươi không tìm đến ta, có thể thấy được, thường ngày ta rất thương yêu ngươi đó.” Suối nước nóng thôn trang, Ngũ Công chúa rất thích. Nếu không phải Túc vương phi nói đến, nàng đã suýt bỏ lỡ rồi.

“Thần thái Hoàng tỷ tỏa nắng, vừa thấy liền biết cuộc sống trôi qua không tồi, làm sao ta biết ngươi có rảnh hay không?” A Nguyên há mồm liền trêu ghẹo, lại cười hi hi nói: “Không bằng cùng đi?”

“Cùng đi, cùng đi.” Ngũ Công chúa ngăn ở trong cung đến ngựa ngáy cả người, lúc này đây đôi mắt rực sáng, vừa cười vừa nói: “Chuyện tốt như vậy sao lại không đi chứ?”

“Biểu đệ của Ngai, có mời đi cùng không?” A Nguyên quyết định trêu hoàng tỷ này một chút, nhưng mà lại thấy vị hoàng tỷ này thật sự nghiêm túc mà suy nghĩ, tức khắc khỏe miệng run rẩy, nhấn mặt hỏi: “Ta nói này, các ngươi thực sự tốt không đấy?” Tuy rằng tiểu biểu đệ kia của Ngũ công chúa càng lớn càng đẹp, giống như tiểu cô nương vậy, chỉ là A Nguyên vẫn cảm thấy thiếu gia này có chút ngốc, còn không phải ngốc bình thường.

“Vấn đề.” Ngũ Công chúa thành thật không khách khí mà nói: “Thôn trang Trạm gia lớn như vậy, nhiều người chẳng lẽ ngươi xót sao?” Thấy A Nguyên thật thà gật đầu, Ngũ Công chúa bị muội muội này làm cho ghen luôn rồi, chỉ hậm hực nói: “Xót cũng phải để đệ ấy đi với ta!” Thấy A Nguyên lộ ra điệu cười xấu xa ngươi biết ta biết, nàng cũng không gạt, chỉ thoải mái sáng khoái mà nói: “Ta cảm thấy biểu đệ tốt lắm, thực thích hợp làm Phò mã của ta.”

“Biểu ca ngươi làm sao bây giờ?” A Nguyên nhớ tới còn có một biểu ca thương hương tiếc ngọc nữa, liền không có ý tốt hỏi.

“Hắn sao?” Ngũ Công chúa lại chỉ bữu môi, lãnh đạm mà nói: “Biểu ca ôn nhu như vậy, há có thể nghĩ đến ta chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chương 81

A Nguyên cũng không hỏi nhiều nữa, gật đầu với Ngũ Công chúa, cho người đưa tin tới phủ Định Quốc công, còn mình thì cùng vào phòng nói chuyện với Ngũ Công chúa, lát sau bên thấy A Dung một thân sáng khoái thanh tân đi tới, A Nguyên vui vẻ, cũng bắt chấp ánh mắt bất quái của Ngũ Công chúa, hào phóng mà chỉ vào A Dung đang mỉm cười nói: “Của ta!”

“Điện hạ.” A Dung cũng cười tủm tỉm đáp.

Ngũ Công chúa bị hai con người không biết xấu hổ này làm cho sợ ngây người, đã sớm quên vừa rồi ai còn tuyên bố chọn biểu đệ làm Phò mã, tay run run nhìn vào nhóc con cười gian xảo như hồ ly kia, hồi lâu sau mới cam chịu nhận thua: “Ta thua.”

Độc Cô Cầu Bại Công chúa mặt mày bừng bừng đắc ý.

A Dung chỉ nhìn nhóc con này, rồi cúi đầu cười không nói gì.

Lát sau hai tỷ muội lại lập tức chơi với nhau, Ngũ Công chúa uống một ngụm nước đường trong phòng A Nguyên, cảm thấy mùi vị này không giống trong cung lắm, uống thêm mấy ngụm, nói: “Cho ta mang chút ít hồi cung.” Rồi tiếp lời: “Hôm kia cô nương phủ An Quốc công tiến cung thỉnh an Hoàng tổ mẫu.” Thấy A Nguyên vừa gật đầu vừa quần lấy A Dung, Ngũ Công chúa hậm mộ một chút, nhưng vẫn nói tiếp: “Trước khi ta còn cảm thấy cô nương kia cũng tầm thường thôi, hôm nay nhìn thật kỹ, A! Khí chất kia thực khác biệt!”

Bình sinh nàng đã từng gặp không ít nữ nhi, chỉ có nữ nhi đáng vẻ khoan khoái, giống như đám mây lơ lửng trên trời như vậy, quả thật nhân gian khó tìm.

“Ta nói rồi mà, đó là một cô nương đặc biệt.” A Nguyên nghĩ nghĩ, rồi thờ dãi: “Cũng coi như hợp với Nhị Hoàng huynh.” Trịnh vương nghiêm cẩn, cô nương này ung dung, nếu ở giữa không có trắc phi thứ phi gì đó, cũng coi như là một đôi không tồi, chỉ là nữ nhi phủ An Quốc công này vốn là vợ kế, sao có thể mở miệng đuổi cơ thiếp đã có từ trước của Trịnh vương được?

“Ta thấy Nhị Hoàng huynh cũng mừng.” Người cứng nhắc như vậy mà cũng có thể nở nụ cười, Ngũ Công chúa tưởng như nhìn thấy quý, chỉ là chớp mắt một cái nụ cười của Trịnh vương đã tắt, khi nữ nhi kia vận đạm phong khinh nhìn qua hắn thì chỉ hơi gật đầu đáp lại, lúc sau, lại không nhìn cô nương ấy lần nào nữa.

Chứng kiến vẻ mặt biến hóa như vậy của Trịnh vương, Ngũ Công chúa chạy bật mạng ra khỏi cung, miễn bị Hoàng huynh thẹn quá hóa giận xử lý.

“Ta cảm thấy vị cô nương này thực sự coi đây là liên hôn.” Sau này gả vào, dù sao vẫn là chính thất, quần mấy cơ thiếp của Trịnh vương làm gì, Chính phi chỉ cần sinh ra đứa con trai, xong đóng cửa hưởng thụ cuộc sống an nhàn của mình là được, phía sau có Thái hậu và phủ An Quốc công chống lưng,

cơ thiếp tâm thường trong Vương phủ cũng không dám làm loạn, đây là cuộc hôn nhân tốt đến cỡ này chứ? Ngũ Công chúa hiểu được suy nghĩ của cô nương này, nhưng có thể vì đến cả nàng cũng có thể nhìn ra được điều đó, nên hôm nay càng không dám tỏ trước mặt Trịnh vương.

“Ta chắc phải trốn thôi.” Cho dù là ai, chỉ cần vẫn là nam nhân, hẳn không thể chịu được chuyện này đúng không?

“Cô nương này thực thông minh nha.” A Nguyên liền cười hi hi nói: “Chẳng lẽ còn muốn cong lưng xuống, chen lẫn ở giữa một đám trác phi cơ thiếp tranh đoạt sủng ái của nam nhân sao?” Vương phi là một chức vị không tồi, cô nương này lại vô cùng tinh tường, sau này chỉ cần không đột nhiên “Vì yêu mà điên cuồng” làm ra chuyện ngu ngốc, vị trí kia thực sự sẽ vững chắc. Có điều nghĩ đến Trịnh vương, A Nguyên liền không nhịn được cười xấu xa nói: “Chỉ sợ bây giờ, Nhị hoàng huynh không chừng còn đang bức tức trong lòng đấy.” Trịnh vương không quá hứng thú với nữ nhân, nhưng cũng không có nghĩa là hẳn sẽ đồng ý nữ nhân không quá hứng thú với hắn.

“Chớ có nói cái này.” Ngũ Công chúa bình tĩnh lau mồ hôi một phen, thấp giọng nói: “Tứ Hoàng huynh còn dám khoe ra trước mặt Nhị Hoàng huynh là Tứ tẩu tự mình xuống bếp làm điểm tâm cho huynh ấy.”

A Nguyên trầm mặc, lặng lẽ thấp cho Tứ Hoàng huynh tự tìm đường chết một nén hương.

“Hoàng huynh còn sống không?” Dưới ánh mắt cong cong của A Dung, nhóc con hào hứng lên, gian xảo hỏi kỹ.

“Chỉ còn vài hơi mong manh, được Tứ tẩu kéo về phủ rồi.” Ngũ Công không kể cụ thể thăm trạng Trịnh vương nghiêm túc quát đánh hoàng huynh ra làm sao, chỉ thờ dài nói: “Chỉ là, chuyện này cũng không ổn lắm nha.” Thái hậu vẫn cứ cười tùm tùm mà nói gì mà duyên trời tác hợp, nếu thực sự chuyện đã định, chỉ sợ Trịnh vương sẽ muốn đi thất cổ mất.

“Ai bảo Hoàng huynh có nhiều nữ nhân trong phủ như vậy làm gì, tự mình đi tìm người nào tốt giải thích thay đi.” A Nguyên không cho là đúng nói.

“Ta sẽ nói lại lời của người.” Ngũ Công chúa cạn lời mà liếc mắt nhìn muội muội không tìm không phải một cái, uy hiếp một chút, rồi ngồi chờ, hồi lâu sau liền nghe thấy bên ngoài có thông truyền, một thiếu niên tuổi tứ tứ giận mà vén rèm tiến vào, thấy trong phòng có người, mặt đỏ lên, nhẹ nhàng chào hỏi A Nguyên và A Dung, xong mới quay ra phía Ngũ Công chúa, chợt giống như nhìn thấy người báo kê, nước mắt lăn dài trên má, nhào sang bên cạnh Ngũ Công chúa vừa đứng lên, kéo kéo ống tay áo nàng nức nở nói: “Biểu tỷ!”

“Ha!” Nếu là hồi trước, A Nguyên nhất định khẳng định tiểu tử này là nhược thụ*!

Nhược thụ: Giống nữ bánh bèo, nhưng là trong đam mỹ.

Quả thực là trời sinh một đôi với biểu tỷ hắn.

“Làm sao vậy?” “Cường công*” Ngũ Công chúa không biết ý nghĩ bị ối tống đầu muội muội, bằng không chắc chắn muốn đánh nàng, lúc này đây trong mắt chỉ còn mỗi thiếu niên ủy khuất này, đỡ bờ vai của hắn ôn nhu nói: “Đệ nói với ta, ta làm chủ cho đệ.”

Cường công: Giống nam cường, nhưng là trong đam mỹ.

“Đại ca cũng tới.” Thiếu niên này uất ức vô cùng, chỉ thò thè nói: “Khó khăn lắm mới có thể đi cùng biểu tỷ.” Rõ ràng Ngũ Công chúa chỉ mời hắn đi, mấy ngày nay, ít nhiều thiếu niên này cũng đã biết biểu tỷ có thích hắn, mẫu thân cũng nói bóng gió, tóm lại hẳn sắp là Phò mã rồi, lòng vui mừng khôn cùng, đang muốn được tiếp xúc với biểu tỷ nhiều hơn, lại bị ca ca phá hỏng, còn mang theo đứa con chồng trước, thiếu niên tốt tính này cũng bức mình, chỉ chẹp miệng nói: “Biểu tỷ không muốn gặp người khác, ta lại không ngăn được.”

“Lời này... cũng chỉ là ra ngoài đi chơi thôi, có thêm vài người thì thêm vài người, dù sao không để ý tới là được.” Thấy biểu đệ có chút lo lắng mình sẽ khó chịu, Ngũ Công chúa liền mềm lòng.

“Ta nói này, có thể đừng xem bọn ta như không khí được không?” A Nguyên liền thấy hai người lại sắp bắt đầu rồi, nghe răng trợn mắt, chợt thấy một đôi thiếu nam thiếu nữ từ ngoài tiến vào, thế mới biết tiểu biểu đệ này khó chịu vì cái gì, lắc đầu, rồi nhàn nhạt gạt đầu.

Ngoài Khánh Chấn biểu huynh Ngũ Công chúa, cùng tiến vào còn có một cô nương mặt mày như họa, nữ nhi này một thân xiêm y trắng thuần, khiến A Nguyên nhìn ngây dại.

“Như này, là có ý tới của vội về chịu tang à?!” A Nguyên không nhịn được, liền không khách khí nói.

Từ khi nàng gián tiếp làm thịt nữ quyến Vương gia, liền cảm thấy bản thân thực khí phách.

“Nói vậy, sao lại tự nguyện rửa mình như vậy?” Sắc mặt A Dung biến đổi, quát A Nguyên, nhưng ánh mắt nhìn về phía nữ nhi nhu nhược đến gió thổi cũng bay kia cũng không tốt cho lắm.

“Là biểu muội tự làm đúng quy củ.” Khánh Chấn vung tay áo, có chút thoải mái, lúc này thấy Ngũ Công chúa chỉ ngồi nói chuyện với Khánh Quang đệ đệ hắn, không chịu để ý đến hắn, có lòng cho biểu muội sợ hãi run rẩy như con thỏ nhỏ một bậc thang bước xuống rồi mới có chút thương tiếc nói: “Hôm kia nhà tổ mẫu của biểu muội đều qua đời, biểu muội muốn giữ đạo hiếu, bởi vậy ăn mặc hơi mộc mạc.” Nói đến cái này, hắn liền có chút thương cảm: “Cũng vì vậy, đã lâu rồi biểu muội không được thoải mái.”

“Nếu giữ đạo hiếu còn ra ngoài làm gì? Chẳng lẽ giờ không tuân thủ đạo hiếu nữa?” A Nguyên nở nụ cười, hỏi thẳng: “Chẳng lẽ, ta nên xui xẻo như vậy, nhìn các người sao?” Nếu không phải nể mặt Đức phi, nàng đã sớm cho bạt tai!

Cho người vợ về chịu tang!

“Ta chỉ muốn biểu muội vui lên một chút.” Khánh Chấn vốn không phải người cứng rắn gì, A Nguyên làm căng, hẳn liền mềm, lúc này lẩm bẩm: “Cũng không phải...”

“Tổ mẫu qua đời, nàng có thể cười cái rầm!” A Nguyên xì một tiếng khinh miệt, cười lạnh mà nhìn cô nương kia, nghĩ đến trước kia kẻ mách lẻo Ngũ Công chúa chỉ sợ chính là nàng ta, liền chậm rãi nói: “Bây giờ có thể vui vẻ cười đùa, có thể thấy được tổ mẫu đối với nàng mà nói, vẫn không đủ thân cận!” Làm bộ làm tịch gì thế? Nếu thật sự hiểu quy củ, thực sự sẽ mặc như vậy mà đứng đặc đi chơi sao?

“Nữ nhân muốn tỏ tấm lòng hiếu thảo...” Ngũ Công chúa liền ngồi bên ngân nga nói: “cũng không bằng cô nương xinh đẹp này.”

“Biểu tỷ nói phải.” Khánh Quang ngồi cạnh cũng nói: “Nếu thật sự thành tâm, sao biểu tỷ còn ngày ngày ăn thịt chứ?”

“A Quang!” Tiếng quát của Khánh Chấn chẳng nề hà gì tới Khánh Quang, chỉ nghiêng đầu đi không để ý đến ca ca, Ngũ Công chúa thấy liền vừa lòng cực kỳ, chẳng buồn nhìn biểu ca không thể giải thích được kia, lạnh nhạt nói: “Lẽ ra, không mời mà đến, bổn cung hẳn nên bảo người lần trở về, chỉ là rốt cuộc không muốn làm xấu mặt mẹ, cũng đành thôi.” Thấy Khánh Chấn cảm kích nhìn mình, nàng cũng chẳng lạ gì với cái cảm kích khó hiểu này, chỉ chỉ vào nữ nhi rung rung nước mắt kia, nói: “Người đâu, thay bổn cung lột bộ đồ đen đủ này ra!”

“Biểu muội sao có thể...” Mắt thấy nữ nhi kia muốn giãy giụa lại bị một cung nữ bạt tai ngã xuống, lê trên mặt đất thết lên cầu cứu, Khánh Chấn liền tròn tròn mắt, có chút ngập ngừng nhìn Ngũ Công chúa và A Nguyên vẫn thản nhiên mà nói: “Nhà nào cũng có nữ nhi, sao có thể đối xử như vậy?”

“Dễ nghe thật, chỗ bổn cung không có.” Thân là Công chúa còn phải nhịn người sao? Ngũ Công chúa cười lạnh trong lòng, nghĩ định sai người tát cô nương kia mấy cái nữa, mặt nhàn nhạt nói: “Biểu ca cũng nên hiểu cho rõ, mẹ, sẽ không để nữ nhi như vậy làm chính thể của huynh đâu.” Phu nhân Định Quốc công đã nhìn ra tâm tư của nàng, dĩ nhiên sẽ không để trường tử dính vào nữa, huống chi Khánh Chấn đối xử với nàng cũng giống như trời sinh đã thương yêu mọi nữ nhi khác, đã biết tâm ý của đệ đệ cũng không hề dây dưa nữa, bởi vậy hiện giờ nghe thấy lời của Ngũ Công chúa, Khánh Chấn đỏ mặt, lại lắc đầu nói: “Biểu muội đáng thương, yêu quý một chút cũng phải lẽ.”

“Đúng rồi.” A Nguyên không có ý tốt nhìn về phía vẻ mặt bất cần của Ngũ Công chúa, cười nói: “Ai cũng nói nữ nhi làm từ nước, hẳn cần người khác ôn nhu thương yêu, bảo vệ một bé gái mồ côi, kỳ thật cũng không có gì sai cả, đúng không?”

A Dung nghe xong tức khắc muốn học mẫu, hận không thể đánh vào mông nhóc con đáng tử từ thích giả vờ giả vệt này, Khánh Chấn ngược lại lại cảm thấy như tìm được tri âm, quay đầu lại, đôi mắt ôn nhuận long lanh ý tán đồng với A Nguyên, thấy hẳn như vậy, A Nguyên chỉ cảm thấy hết sức đắc ý, đang muốn tiếp tục phát biểu một chút quan điểm kinh động thế tục thì nghe thấy A Dung cười tủm tỉm bên tai nàng, nói: “Muội cũng làm từ nước à?” Nhóc con này làm từ thép mới đúng!

Đặng Đồ Từ: vốn là tên của 1 sĩ phu cùng thời với Tống Ngọc (một trong tứ đại mỹ nam của Trung Quốc cổ xưa). Đặng Đồ Từ ám chỉ kẻ háo sắc là do xuất phát từ điển cố xích mích giữa Đặng Đồ Từ và Tống Ngọc.

A Nguyên vừa nhìn ánh mắt thâm tình của Khánh Chấn liền biết lớn chuyện rồi, đứng về tri tâm khó cầu, nhất kiến chung tình, nàng tức khắc đỡ mặt nói: “Nói bậy, nói bậy, ai cũng nói vậy hết mà.”

“Lời của Công chúa, thật ra vô cùng có lý.” Khánh Chấn là một thiếu niên tuần tú, lời nói ra lại càng ôn nhu, đôi mắt như biết nói, nếu không phải biết rằng vị này có chút thuộc tính nào tàn, A Nguyên cũng cảm thấy cảnh đẹp ý vui, chẳng qua hiện giờ không được, Công chúa điện hạ đã mua dây buộc mình rồi, lúc này thâm roi lệ, A Nguyên nức nở nói: “Nước có gì tốt đâu. Nước rửa chén, nó cũng là nước đấy.”

Lời này thực quá ghê tởm, đôi mắt thâm tình của Khánh Chấn đã bị nước rửa chén dội ào tắt ngấm.

Lúc này A Dung mới vừa lòng gật đầu, tâm trạng tốt thoải mái bóc hạt dưa cho A Nguyên.

Ngũ Công chúa ngờ ngác nhìn nhóc con đã khiến biểu ca mình sắp nôn ra, lại thấy biểu đệ bên cạnh có vẻ tán đồng, liền khòe miệng giật giật hỏi: “Ý gì thế?”

“Trừ biểu tỷ ra, ai cũng là nước rửa chén.” Khuôn mặt nhỏ của Khánh Quang đỏ bừng lên, lòng tràn ngập cảm giác không muốn xa rời với biểu tỷ giả vờ ho khan, có chút ngượng ngùng nhưng lại rất nghiêm túc mà đáp.

A Nguyên ở một bên sắp tức chết rồi!

Chẳng lẽ nàng cũng là nước rửa chén há?!

Ngày nào đó nhất định sẽ nhân biểu đệ ngốc xit này vào thùng nước rửa chén!

Thấy vẻ tức giận của nàng, biết nhóc con này rất hư nha, biểu đệ không tránh khỏi phải chịu khổ rồi, Ngũ Công chúa vội vàng ngăn cản nói: “Thôi đừng nói cái này nữa, có phải chuyện lớn gì đâu.” Nói xong, lúc này mới thấy nữ nhi vừa bị kéo xuống thay quần áo nước mắt lưng tròng kia quay lại, váy áo nguyệt bạch lịch sự tao nhã, trên đầu cài một cây trâm phượng hoàng ngậm châu, nàng mới vừa lòng gật đầu, chỉ cười lạnh nói: “Nói cho người một lần này thôi, bổn cung không ưa nổi chiêu trò đầy của người, còn có ý khiến bổn cung buồn nôn, đơn giản thôi, bổn cung sẽ thuận theo ý người, đánh chết mới xong!”

Cô nương này thật sự không biết cái gì là kiêng kỵ?! Quý mới tin!

Chỉ là có chỗ dựa vững chãi, rồi làm Ngũ Công chúa nô lệ, tốt nhất là đánh nàng mấy roi, dẫn đến việc huynh đệ Khánh gia chán ghét nàng, thù đoạn nhỏ này Ngũ Công chúa thấy nhiều rồi, chỉ lười ứng phó thôi.

Nếu không phải còn phải để lại thể diện cho phu nhân Định Quốc công, nàng sẽ đánh chết nàng ta!

Cô nương này bị vạch trần tâm tư, lúc này vô cùng kinh hoàng, tuy rằng mắt nhìn người của Khánh Chấn không được tốt lắm, nhưng rốt cuộc vẫn xuất thân thế gia, có gì chưa từng thấy qua, nghe xong liền nhú mày, lại vẫn ôn hòa nói: “Bộ này rất đẹp.” Dứt lời, không khỏi thở dài trong lòng.

Hắn thương tiếc nữ nhi, chỉ là người này, dường như khiến hắn có chút thất vọng rồi.

A Nguyên mặc kệ mấy việc kiện tụng này, nếu người đi đều đến rồi, mọi người liền cùng ra khỏi vương phủ, đi thẳng một đường tới thôn trang ngoại kinh. Đến nơi, A Nguyên liền cảm thấy chỗ này yên tĩnh lạ thường. A Nguyên vén màn xe nhìn ra bên ngoài thì thấy thưa thớt vài trạch viện bằng gỗ, ẩn sau tàng cây, như ẩn như hiện, khung cảnh mới lạ, ngoại trừ có hoa đào, còn có hoa cỏ chen nhau mọc lên dưới tàng cây, thực quá đẹp, mấy căn nhà xa xa còn có khói bếp lượn lờ, xác thật có vài phần cảm giác nhà nông dân dã.

A Dung kêu xe đánh vào trong, A Nguyên lại thấy thôn trang này ở trong một bức tường khổ lồ làm bình phong ở cổng, rồi cảnh sắc tinh xảo xa hoa lại hiện ra, rừng đào vô số, từng đóa từng đóa hoa đào lớn vừa lúc nở rộ, phòng xá ban công đều thập phần tinh xảo, nàng ngắm thích thú vô cùng, bất giác tay A Dung nói: “Nếu sớm biết nơi này tốt như vậy thì đã tới rồi.”

“Nếu thích thì ở lại vài ngày.” Đến nơi, A Dung đỡ A Nguyên xuống xe, lại thấy nhóm người Ngũ Công chúa phía sau cũng đã xuống, mới cười nói: “Chỉ là nhà dân bình thường, mọi người đừng ghét bỏ.”

“Sao lại ghét bỏ chứ?” Xưa nay Ngũ Công chúa luôn thích nơi rộng rãi như vậy, lúc này liền cười nói: “Mong người không phiền chúng ta quấy rầy mới đúng.” Kéo theo biểu đệ cộng thêm biểu ca biểu muội lại đây ăn hỏi, Ngũ Công chúa cũng không phải người tâm lý vững vàng, xấu hổ muốn chết đi được.

Nữ nhi phía sau nhìn thấy thôn trang rộng lớn, khác với tầm thường, lại thấy A Dung tuần tú, đôi mắt không khỏi long lanh, trong lòng sinh ra vài phần hy vọng xa vời.

Nói nàng là cháu gái ngoại của phu nhân Định Quốc công, kỳ thật cũng chỉ là thân thích cực xa, cha mẹ đều mất nên tới nhờ cậy, vốn bị phú quý phủ Định Quốc công mê hoặc hoa mắt, nghĩ đại biểu ca là người ôn nhu, đời này gả cho hắn là có thể vinh hoa phú quý an hưởng tôn vinh, có điều nhìn ra Ngũ Công chúa không dễ đối phó, còn nhiều lần thị uy, nàng cũng khiếp. Huống chi hiện giờ phu nhân Định Quốc công có chút nhận ra, bèn không đối xử thân cận từ ái như trước với nàng nữa, cũng luôn thúc ép ca không để bọn họ thân cận, điều này khiến khi nàng nhìn thấy A Dung tướng mạo còn tuần tú phong lưu hơn lại có chút đổi ý.

Tuy rằng không biết thân phận của vị thiếu gia này là gì, nhưng có thể qua lại với Công chúa và thiếu gia nhà Định Quốc công mà không hèn mọn, chỉ sợ thân phận người này không tầm thường, huống chi chưa nói tới cái khác, một đại thôn trang kinh người như kia quả thực có tiền cũng chưa chắc có được, có tiền có thể lại đẹp, nếu có thể thân cận với hắn, cưới về làm thiếu phu nhân, cũng không tồi.

Nghĩ đến đây, nữ nhi này không tự chủ được mà lộ ra vẻ kiêu ngạo, chỉ lượn lờ phía sau, nhìn cũng có một vẻ lâm thủy chiếu hoa.

Lâm thủy chiếu hoa: tạm dịch là “hoa soi bóng nước”, “hoa rọi mặt hồ”. Cụm từ này có thể lấy từ đoạn tả Lâm Đại Ngọc trong “Hồng lâu mộng”: “Nhân tự kiêu hoa chiếu thủy”, tức là “Vẻ nhân nhã, thư thái như hoa rọi mặt hồ”.

A Dung không nhìn ai khác, chỉ mỉm cười chỉ vào một bức vách tường phía xa nói chuyện với A Nguyên, thấy nàng thích, liền thực vừa lòng gật đầu.

Làm dáng không công cho người mù xem, nữ nhi kia liền cắn môi, yên lặng mà đi theo sau.

Khánh Chấn không đành lòng, tuy có thất vọng, lại vẫn nói vài câu với nàng, để nàng không đến mức cô đơn, nhưng về thương tiếc trong mắt đã tiêu tan không ít. Mắt thấy đến hắn cũng lạnh nhạt với mình, nữ nhi này liền nhịn không được, rơi nước mắt.

“Sao vậy?” Khánh Chấn liền nôn nóng hỏi.

“Muội cũng không biết vì sao, chỉ là biểu ca làm lòng ta khó chịu.” Nữ nhi này khóc lóc kéo ống tay áo Khánh Chấn, bị thương nói: “Muội đã làm gì sai sao?”

“Cũng không phải.” Tâm Khánh Chấn bị nước mắt làm mềm nhũn, nào còn nhớ chuyện cũ, chỉ thương cảm lau nước mắt cho nàng, miệng thở dài nói: “Do ta nghĩ sai, để muội phải đau lòng.” Hắn dỗ dành nữ nhi đã thành thói quen, những lời này há mồm liền ra, dỗ biểu muội đến mặt mày hớn hờ, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, thấy mấy người đứng trước đi cũng khá xa rồi, không khỏi xoay người nắm lấy tay nữ nhi này đuổi theo, miệng còn dặn dò: “Biểu muội ta và Vinh Thọ đều được sủng ái nhất trong cung, giống như bá vương mà lớn lên, đến Hoàng thượng Hoàng hậu đều không nỡ mắng mỏ, nếu muội chịu thiệt thòi, cũng nên nhẫn nhịn, sau hẵng giải bày với ta.”

Thấy biểu muội nhẹ nhàng đáp, Khánh Chấn nở nụ cười, cảm thấy một nữ nhi một lòng nghe lời như vậy so với Ngũ Công chúa và A Nguyên bá đạo vẫn đáng yêu hơn.

A Nguyên nào biết rằng mình đã thành một bá vương đâu, chỉ vui tươi hớn hờ được A Dung dẫn đi dạo trong thôn trang, trêu chọc mèo một lát liền

thức giục hấn muốn đi tới suối nước nóng. A Dung bắt đầu đi nhìn Công chúa điện hạ như sắp cháy nhà đến nơi này, đành phải mang nạng đi.

Hắn lại không biết, Công chúa điện hạ đời trước chính là một dân đen, có thể gặp được thứ tốt như suối nước nóng này, nào có thể nhẫn được?

A Nguyên thềm nhỏ dài mà tiến ra một gian phòng cực lớn ở bên ngoài, liền thấy phòng này xà chạm cột điều vô cùng tinh mỹ, vượt qua cửa chạm trở son son, xuyên qua từng tấm màn lụa mềm mại, A Nguyên liền thấy trước mắt mình hiện ra một hồ nước cực đại, nước bên trong cũng không biết dẫn từ đâu tới, chậm rãi lưu động, còn có tiếng nước róc rách, giường quý phi kéo dài đến trong nước, ở bên còn có đĩa gỗ, phiêu động nhàn nhã trên mặt nước, từng luồng hơi nước ấm áp tỏa lên, làm A Nguyên nhìn không được thò tay xuống nước, lúc sau liền kinh hi kêu lên: “Quả nhiên là suối nước nóng!”

“Nếu Điện hạ thích thì cứ thoải mái.” Hồ như vậy cách vách còn có ai cái, ADung thỉnh mấy nữ nhi ở lại, tự mình dẫn hai thiếu gia Khánh gia đi chỗ khác, thấy Khánh Quan tuổi còn nhỏ kia còn đang lưu luyến đứng nhìn Ngũ Công chúa cứ đứng một bên cười đùa nói với A Nguyên, A Dung đen mặt, lại vẫn cười tủm tỉm hỏi: “Sao không đi?” Hồn đàn, vợ tương lai của hắn còn ở trong đó, chẳng lẽ tiểu thư thú này còn muốn nhìn dáng vẻ vợ hắn khi xuống nước hả?!

“Không có ta, biểu tỷ gặp nguy hiểm phải làm thế nào?” Lúc này, Khánh Quang thập phần nghiêm túc mà lo lắng biểu tỷ có thể sẽ bị chìm xuống nước.

A Dung bị tiểu tử này làm tức nghẹn đến không nhẹ, thật sự cho rằng hắn đàn giả ngu với mình, nhưng khế nhìn hắn vài lần, lại kinh ngạc phát hiện vậy mà hắn thực sự lo lắng, tức khắc vuốt mặt, ưu nhã mà mỉm cười nói: “Người yên tâm, chỉ cần người không ở đây, Ngũ Công chúa sẽ không gặp nguy hiểm.”

“A.” Khánh Quang hoàn toàn nghe không hiểu A Dung nói đầu mình, ngờ ngác đáp, lại ngẩng đầu cảm kích thiếu niên này nói: “Dung ca ca đúng là người tốt!”

A Dung bị tiểu tử này làm tức hết cả đầu, hồi sau phát hiện ra ngờ ngác như vậy cũng có thể là đại sát khí của người thông minh, hàm súc mà vui lòng nhận danh người tốt, vừa chửi thầm trong lòng phủ Định Quốc công toàn là tuyệt thế, vừa không quay đầu lại dẫn đầu mà đi.

A Nguyên thấy cung nữ bên ngoài đóng cửa lại, lúc này mới rủ lên thoải mái, xiêm y cũng không đổi liền hãy xuống nước, thành thạo cưỡi đến khi chỉ còn áo trong, lại lấy một đĩa quả khô đến tước mặt mình, thấy biểu cô nương phủ Định Quốc công đã đi suối nước nóng khác, bốn bề vắng lặng, lúc này mới cười tủm tỉm mà nói: “Như này vẫn tự tại nhất.”

“Nếu ta nói cái khác, chỉ sợ người sẽ không được thoải mái.” Ngũ Công chúa đột nhiên mở lời.

“Có thể có cái gì khiến ta không thoải mái?” A Nguyên liền tròn mắt nói: “Cuộc sống của ta đêm không biết bao nhiêu là sung sướng.”

“Chính là có người không muốn chúng ta sung sướng.” Ngũ Công chúa cười lạnh nói: “Hôm kia, có người buộc tội hai chúng ta.” Thấy A Nguyên chậm rãi đứng thẳng người lên nhìn qua, Ngũ Công chúa liền lạnh lùng mà nói: “Buộc tội chúng ta ý vào để sủng, ngang ngược, chỉ thiếu nói hai chúng ta là tai họa nữa thôi!”

“À Ha!” Đôi mắt A Nguyên đột nhiên sáng lên, chỉ cười hi hi nói: “Buộc tội sao? Không tội, bản cung rất vui vẻ!” Nói xong, về mặt không tìm không phôi mà bỏ trở về giường nổi, tâm trạng rất tốt.

Rộng rãi như vậy, khiến Ngũ Công chúa đang có chút tức giận nói không ra lời. Lúc trước nếu nàng biết được, chẳng phải muốn tức chết sao? Chỉ là thấy A Nguyên bình tĩnh, nàng lại giống như tìm được tâm phúc, tức giận cũng tan đi, chỉ tò mò hỏi: “Người bỏ qua?”

“Thú vị nha.” A Nguyên quay đầu lại cười, lộ ra hàm răng tà ác: “Đây là chuyện tốt, ta phải cảm ơn cả nhà hắn đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Chương 82

“Ta không hiểu lắm.” Bị buộc tội sao còn tính là chuyện tốt?

“Thời buổi này, nơi nào chẳng có người trong hoàng tộc bị buộc tội?” Mới vừa rồi A Nguyên còn căng thẳng, còn tưởng nguyên do bị buộc tội lớn lắm, kiểu như chiếm đoạt dân nữ gì gì đó, nghe thấy lại là việc nhỏ xiu, liền chỉ cười nói: “Như này đã là gì? Chỉ là mấy cái tấu chương, không phải các Ngự sử vẫn luôn nhìn chằm chằm chúng ta sao? Giờ cũng tốt, chúng ta coi như cũng là một nhân vật có tiếng trong kinh, bằng không nếu tầm thường hơn một chút, người ta cũng chẳng rảnh mà buộc tội.” Nàng cười hi hi xoay người nói với Ngũ Công chúa: “Giống như Bát Hoàng muội ấy, bằng tuổi ta, ta còn có tư cách khiến người khác buộc tội, vị này thì, chưa chắc các Ngự sử đã biết có người này tồn tại đâu.”

“Chẳng lẽ đây là chuyện đáng kiêu ngạo sao?” Ngũ Công chúa phì cười.

“Lại nói tiếp, có ai nguyện bị buộc tội đâu? Chỉ là tấu chương cũng đã đưa lên rồi, chúng ta xui xẻo như vậy còn tiếp tục để bản thân không được khoái

hoạt nữa sao?” A Nguyên không coi là chuyện gì lớn, cái trò buộc tội này, khi nào Hoàng thượng bắt người thì mới là đã có chứng cứ phạm tội, còn lại thì hoàn toàn không đau không ngứa, tấu chương buộc tội cha nàng chất đầy bàn của Hoàng thượng kia kia, A Nguyên còn giúp Hoàng thượng xếp đó, nghĩ nghĩ, A Nguyên bèn tận tình khuyên bảo: “Ngũ Hoàng tỷ, người cũng phải nghĩ cho mấy Ngự sử chứ, nếu buộc tội mấy hạng tép riu không phải hoàng tộc, sao có thể để người ta cảm thấy đại nhân Ngự sử không sợ cường quyền chứ? Sao có thể lưu danh sử sách được? Chúng ta đang công hiến đó, làm bàn đạp cho người khác, cũng chẳng mất miếng thịt nào?”

Có điều, khi nào về nàng sẽ tìm trên bàn Hoàng thượng, nhìn xem mình bị chửi thế nào, cũng vui.

“Người...” Ngũ Công chúa thờ không ra hơi vùi mặt vào trong nước, cự tuyệt nói chuyện với A Nguyên.

A Nguyên thu phục tỷ tỷ, cười hi hi chơi đùa trong chốc lát rồi ra ngoài, suối nước nóng tuy thích, nhưng ở lâu vẫn hoa mắt chóng mặt, đằng nào sau này cũng là nhà mình, Công chúa điện hạ mặt dày yên tâm thoải mái đánh dấu chủ quyền lên thôn trang này, cũng không lưu luyến nữa, lôi kéo Ngũ Công chúa ra ngoài. Sau khi thay xiêm y, hai người cùng khoác tay nhau ra liền thấy mấy thiếu niên đang ngồi ngay ngắn bên trong đình có chút gió lạnh, bên cạnh có cô nương đang ngồi, đang dùng đôi mắt ngập nước mà nhìn A Dung, loại ánh mắt này còn có cảm thức cảm xúc mà A Nguyên không ưa chút nào, sắc mặt A Nguyên lập tức trầm xuống.

“Ta nói rồi, tiện nhân đứng là tiện nhân.” Ngũ Công chúa lạnh lùng mà nói.

“Biểu ca có khát nước không? Ta rót trà cho biểu ca nhé?” A Dung nói năng phong nhã, lời ra cũng hàm ý, hai huynh đệ nhà Định Quốc công chạy mảy con phở cũng không đuổi kịp, thiếu nữ kia càng nhìn càng thích, lúc này thấy không có ai cả, vội vàng e lệ mà đứng dậy nói.

“Không cần.” Mất nửa ngày A Dung mới hiểu ra biểu ca ý là gọi hắn, lúc này đây làm như không thấy ngón tay thon dài mà thiếu nữ này cố ý để lộ ra, lạnh nhạt nói: “Nhà ta không thân thích với phủ Định Quốc công, cô nương gọi ta là biểu ca không thích hợp.” Nói xong liền nói với Khánh Quang đang ngơ ngác nhìn hắn: “Đang nói đến đâu rồi?” Hoàn toàn không để ý đến thiếu nữ kia.

“Ta chỉ là...” Thiếu nữ định giải thích, nhưng có ai nghe nàng nói đâu? Chỉ có Khánh Chấn thương tiếc nhìn nàng một cái, có tâm an ủi, nhưng vẫn nhìn xuống, từ phái xa dùng ánh mắt an ủi.

Khóe miệng A Nguyên nhếch lên, cũng không tiến lại, chỉ đứng xa xa mà nhìn.

Thiếu nữ kia một kích không thành, chỉ cắn cắn môi, cười gượng nói: “Ta châm trà cho mọi người.” Nói xong cũng mặc kệ người khác cự tuyệt, đứng dậy cầm ấm trà lên.

Có người nguyện làm nô tài, A Dung thân nhiên để mặc, người ta tự nguyện làm nha hoàn ai mà quản được? Chỉ là không ngờ thiếu nữ này đưa ấm trà tới trước mặt mình thì ta nghiêng một cái, cả bình nước trà đều đổ lên người hắn, thời tiết như vậy, nước vừa đổ ra liền lạnh, A Dung đã mất kiên nhẫn, lại nghe thấy thiếu nữ kêu lên một tiếng, rồi nức nở nói: “Ta không cố ý, ta, ta lau khô cho huynh!” Rồi nắm lấy khăn của mình định lau xiêm y cho A Dung, làm bộ làm tịch như vậy chỉ khiến A Dung càng thêm chán ghét, vẻ mặt tươi cười trước sau như một cũng không giữ được nữa, trước khi thiếu nữ còn chưa chạm vào người mình bèn dùng sức đẩy ngã nàng ta xuống mặt đất, lạnh lùng mà nói: “Không cần.”

“Ta làm sai, ta...”

“hai vị chờ một lát, ta đi thay xiêm y.” A Dung lười dây dưa với người này, không liếc nàng ta một cái cũng hoàn toàn không thèm để ý tới thiếu nữ này, phui tay rồi đi, lại thấy A Nguyên cười tủm tủm đứng cách đó không xa, nghĩ tới bé con này chỉ sợ đang cười mình, không khỏi lộ vẻ bất đắc dĩ, chỉ đi tới nhẹ giọng hỏi: “Đứng đây lâu chưa?”

“Thay quần áo đi thôi, đừng để bị cảm” A Nguyên thương người trong lòng, chỉ đẩy đẩy hắn đi. A Dung thấy nàng không giận giữ, lúc này mới yên tâm, rồi khẽ nhìn nàng thấy nàng ăn mặc không ít, mới yên tâm rồi đi.

A Nguyên bẽ khóp tay, đi đến đó, thấy thiếu nữ này vẫn còn khóc lóc thút thít, lôi kéo tay biểu ca nói mình sai rồi, thì chỉ quay đầu cười với Ngũ Công chúa vẫn cười lạnh liên tục, quay đầu lại liền lạnh mặt, túm lấy vạt áo thiếu nữ vung một bạt tai xuống, khiến thiếu nữ này sợ ngây người, lúc này mới cười lạnh nói: “Đây là đang dạy dỗ người, cho người biết, không phải ai cũng có thể câu dẫn!”

“Điện hạ.” Mới vừa rồi Khánh Chấn còn cảm thấy vị “nữ nhi là nước” này đúng là nét na, giờ chỉ sợ ngây người, tiến lên ngăn cản nói: “Như này có chút quá đáng!”

“Các người và miệng nàng ta cho bốn cung!” A Nguyên phân phó cung nữ phái sau, cười lạnh nói: “Bốn cung có lòng tốt mời các người đến thôn trang phủ Thành Dương bá, vậy mà các người dám ném thẻ điện bốn cung đi! Ai không biết còn tưởng rằng bốn cung cũng là loại tiện nhân câu dẫn nam nhân như thế này!” Mất thấy mấy cung nữ đã dè thiếu nữ này xuống, A Nguyên chậm rãi nói: “Lúc trở về, bốn cung sẽ nói với phu nhân Quốc công về mấy quy củ của người! Đang giữ hiếu còn dám làm vậy, không giữ hiếu nữa, người còn không bỏ lên tận trời sao?! Nếu có thể sẽ bảo phu nhân tìm cho người một nhà tốt, miễn sinh chuyện gièm pha!”

“Công chúa nói có chút quá phận.” Tuy rằng A Nguyên có bằng chứng, Khánh Chấn cũng thật sự cảm thấy vừa rồi biểu muội có chút không ổn, nhưng nhìn nữ nhi như hoa sau khi bị lãnh mấy cái tát khóe miệng đã chảy máu, cũng biết lần này nàng đã làm mất hết mặt mũi A Nguyên, liền thở dài khuyên nhủ: “Tha cho người...”

“Nói nhảm ít thôi, biết ta là không?” A Nguyên lật mặt, đã vậy không để lại thẻ điện cho ai cả, chỉ chỉ vào mặt hắn cười lạnh nói: “Mất chó của người mà rồi à! Ngày thường nề mặt Đức phi nương nương nên hòa nhã với các người, thật sự nghĩ mình hơn người rồi hả?! Nói cho người biết, từ bé Bản Công chúa đã không biết cái gì là khách khí rồi!” Mất thấy Khánh Chấn xấu hổ, A Nguyên chỉ vào thiếu nữ kia cười lạnh nói: “Ban ngày ban mặt dẫn thứ yêu

tình này đến câu dẫn công tử thế gia, đây là lễ nghĩa của người à?! Còn lâu lâu...” Nàng thốt lên: “Lau cái rắm! Có biết xấu hổ hay không?! Còn dám vớ vẩn, ta bầm tay người!”

“Nói đúng lắm” Khánh Quang ngồi bên đã sớm khó chịu với cô nương này, vỗ tay bôm bốp.

“Cho dù Người là Công chúa, cũng không thể...” Cô nương kia mắt hết thế diện, mặt còn đau rát, lúc này đây không thể tao nhã được nữa, cũng nhìn ra A Nguyên có ý với A Dung, chỉ là người như tiên nhân như vậy sao có thể coi trọng một tiểu nha đầu kiêu ngạo ương ngạnh được chứ? Nghĩ thầm đến chiều đã dùng trước kia với Ngũ Công chúa, cô nương này liền thét lên.

“Ta là Công chúa, cái gì ta cũng làm được.” A Nguyên lạnh lùng liếc mắt nhìn qua, chậm rãi nói: “Người có tin không, dù ta muốn mạng của người, Hoàng bá phụ cũng bảo vệ cho ta?”

“Điện hạ!” Khánh Chấn tức giận đến hồ đồ, chỉ luôn miệng nói: “Mẫu thân ta...”

“Đừng nói với ta cái này, Ngũ Hoàng tỷ có lòng phân rõ phải trái với người vì tỷ ấy có thân thích với các người, ta và phủ Định Quốc công lại không như vậy, còn khiến ta tức giận, đừng trách ta không khách khí!” A Nguyên lười biếng nói: “Nếu người thích, thì cứ dâng tâu chương cáo trạng đi, chỉ là ta nói cho người biết, mang tiện nhân này cắt nhanh nhanh lên! Bồn cung chỉ cho người nửa nén hương, nàng ta không cắt, thì vĩnh viễn chết ở đây đi!” Lời cuối vừa dứt, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ của đứa trẻ này lộ ra sát ý kinh người, Khánh Chấn bất giác mà sợ run người, theo bản năng mà lùi về sau một bước.

“Nếu trong kinh có đồn thổi, biểu ca, khi Phụ hoàng biết được, ta sẽ chỉ hỏi người thôi.” Ngũ Công chúa đắc ý trong lòng, nhưng chỉ sợ cái danh ngang ngược của A Nguyên lại nâng cao một bậc, lúc này đây mở lời, đứng bên người A Nguyên, lạnh nhạt nhắc nhở: “Còn về phía mẹ, đương nhiên ta sẽ đi thỉnh tội, chỉ là, hôm nay ta nói rõ ràng cho người biết, ta không thích nàng ta, sau này cũng ít dẫn đến trước mặt ta, nếu không, đánh chết người lại đau lòng. Hiểu chưa?”

“Xe đã chuẩn bị xong, Khánh huynh, bây giờ đi luôn sao?” A Dung đã thay xiêm y vừa ra thì thấy A Nguyên đang vì sự “trong sạch” của hân mà nóng tính, vậy mà trong lòng lại vui mừng khó hiểu, thân nhiên tiến lại dưới ánh mắt kinh hãi của thiếu nữ kia, miệng lại nói ra lời khiến người ta dở người, lúc sau liền mỉm cười nói với A Nguyên: “Điện hạ ra mặt vì ta, lòng ta vô cùng sung sướng.”

“Nàng còn muốn giết người vì người đó.” Ngũ Công chúa bĩu môi, lại thấy tiểu biểu đệ bên cạnh ngơ ngác mà nhìn, ánh mắt tràn đầy hâm mộ thì không khỏi có chút buồn cười, véo má hân một cái rồi cười híp mắt hỏi: “Đang nghĩ gì đấy?”

“Biểu tỷ có thể tức giận như vậy vì ta chứ?” Khánh Quang nắm lấy tay biểu tỷ, ánh mắt sáng rực long lanh mong đợi. Ngũ Công chúa ngăn ra, cúi đầu nhìn vào mắt biểu đệ, lòng rung động, nghĩ nghĩ rồi nói: “Đương nhiên rồi, ai dám đụng một chút tới đệ thôi, ta sẽ róc sòng hân!” Biểu đệ trong lòng chỉ ngập tràn nỗi mình mình như vậy đúng là đáng yêu, lòng Ngũ Công chúa gọn sóng.

Tiểu biểu đệ thỏa mãn ben lên ôm ôm tay Ngũ Công chúa, nhìn trộm sắc mặt cô nương kia, chán ghét nói: “Trước kia còn chọc biểu tỷ tức giận, ghét nhất nàng ta!”

“Còn không đi sao?” Ngũ Công chúa nhin cười, chỉ cất giọng hỏi.

“Đi thôi.” Cũng biết lúc này đã mạo phạm nhiều người, Khánh Chấn chỉ nâng biểu muội có chút tuyệt vọng dậy, rồi nhìn A Nguyên, miệng hơi mở, ánh mắt có chút phức tạp, nhưng không nói lời nào, đỡ người rồi đi.

“Thật xui xẻo!” A Nguyên cực kỳ khó chịu, dậm chân mắng một tiếng, hân không thể sờ khắp người A Dung, thấy A Dung chỉ mỉm cười nhìn mình, nàng cũng cảm thấy có chút mất tự nhiên, nhỏ giọng nói: “Không thích người khác chạm vào huynh.”

A Dung mỉm cười, lòng tự nhủ vì cái này mà hiện giờ thiếu gia ta đến mặc quần áo cũng không cần hầu hạ, hạ nhân cũng không cần làm việc nữa sao? Có điều, lòng A Nguyên có mình, hân rất thỏa mãn, cúi người nói: “So đo với người như vậy làm gì? Vô duyên vô cớ ảnh hưởng thân phận.”

Thấy người nọ dây dưa với A Dung, A Nguyên tức chết đi được, còn nhớ rõ cái gì thân phận cái gì không thân phận, nhưng lời này A Nguyên sẽ không nói ra, ưỡn bộ ngực nhỏ kiêu ngạo mà nói: “Huynh là người của bồn cung, dù thế nào cũng phải bảo vệ huynh chứ, phải không?”

A Dung lắc đầu cười khê, thấy rốt cuộc trong lòng A Nguyên vẫn có chút không vui, lại chửi thầm đám tiểu tử rách việc kia. Ở thôn trang một ngày, A Dung tự mình làm một ít bánh hoa đào cho A Nguyên, dỗ dành Công chúa điện hạ mặt mày hơn hờ rồi mới cùng nhau trở lại kinh thành.

A Dung đưa mấy bá vương trở về phủ Túc vương trước, còn mình có việc vội vàng rời đi, lát sau, A Nguyên liền nói với Ngũ Công chúa và tiểu biểu đệ bên cạnh: “Ta vẫn cảm thấy không ổn, lát nữa, ta cũng đi cùng Hoàng tỷ tới phủ Định Quốc công.” Nói cho cùng không thể vì một người kỳ dị mà chia cắt với phủ Định Quốc công. Không biết vì sao Túc vương phi khá có hảo cảm với phủ Định Quốc công, tuy mấy năm nay không đi lại nhiều, nhưng ngày lễ ngày tết đều không quên, sinh nhật gì đó của thái phu nhân Định Quốc công cũng sẽ đích thân đến thăm.

Tuy rằng không biết vì sao Túc vương phi thân thiết với phủ Định Quốc công như vậy, nói là bởi vì mối quan hệ với Đức phi cũng hơi gượng ép, nhưng mà A Nguyên chỉ hỏi một lần, Túc vương phi lại nói qua loa, liền không hỏi nữa.

Ngũ Công chúa cũng cảm thấy có lý, nghe vậy liền lên xe cùng A Nguyên và biểu đệ đi tới phủ Định Quốc công, vừa đến cửa liền thấy cửa chính mở rộng ra, phu nhân Định Quốc công tự mình ra đón. Vị phu nhân xinh đẹp này là người hào sảng, thấy hai nữ nhi chỉ cất giọng cười nói: “Hôm nay ngọn gió nào thổi hai vị Công chúa tới phủ chúng ta thế?” Thấy con trai mình cũng bước xuống, ánh mắt nàng hơi sáng lên, cười nói: “Bình thường tiểu tử này suốt ngày buồn chán bực bội, vừa nghe thấy biểu tỷ thì cái gì cũng quên ra đằng sau.” Lại hỏi có gây phiền toái cho hai vị Công chúa không, dừng một lúc rồi nói: “Trong nhà có người không biết lễ nghi, điện hạ đừng trách mót.”

“Là do ta ngang ngược.” A Nguyên cũng cười nói: “Bởi vậy đặc biệt tới thỉnh tội với phu nhân, phu nhân xem như ta còn nhỏ, đừng để bụng nhé.”

“Sao nói thế được?” Phu nhân Định Quốc công là người hào sảng thẳng tính, lúc này đây liền mỉm cười nói: “Do nhà ta vô lý chứ.” Tuy nàng là phận nữ lưu, nhưng trong phủ Định Quốc công, lời nói ra có phân lượng không kém lời của Định Quốc công, câu này vừa ra khỏi miệng, nha hoàn bà tử phía sau đều cười làm lành, thấy A Nguyên cũng không tức giận, phu nhân Định Quốc công thở dài nhẹ nhõm một hơi, thấp giọng thở dài: “Đúng là nghiệp chướng kiếp trước, vốn thấy nó đáng thương cho ở lại trong phủ, ai ngờ lại không biết lễ nghi đến thế.” Nàng vẫn tưởng rằng Ngũ Công chúa và A Nguyên để cháu ngoại trở về gấp như vậy là bởi vì đứa bé này tự mình đi theo, khiến hai vị Công chúa không vui.

Chớ mất một cái A Nguyên đã hiểu ra rằng thiếu nữ kia và Khánh Chân lại không nói thật với phu nhân Định Quốc công rồi, có điều không nói thật, chẳng phải càng tốt sao? Nàng cũng không vạch trần, chỉ cùng phu nhân Định Quốc công đi tới phòng khách, mắt thấy một sân toàn nha đầu xinh đẹp như hoa như bướm tiến vào, dâng lên điểm tâm nước trà thành thực hoa trôi nước chảy, nàng thăm nghĩ phu nhân thật hiểu lễ nghĩa.

Cho dù tức giận đến ấy, được tiếp đãi chu đáo như vậy, người bình thường ai mà còn tức giận gì nữa chứ?

Phu nhân Định Quốc công thấy Ngũ Công chúa và A Nguyên ăn uống tự nhiên, lúc này đây mới mỉm cười một chút, hỏi: “Mấy ngày nay tình thần không được tốt lắm, không tiến cung, không biết Đức phi nương nương thế nào rồi ạ?” Rồi lại như lơ đãng mà hỏi: “Hôm kia vừa kéo gặp Thành vương phi, ta thực ngạc nhiên, trời sinh một vẻ đặc biệt, lời nói cử chỉ đều hiểu lòng người, Thành vương của chúng ta cũng là người có phúc.” Nàng nói nói cười cười, thân thiết như vậy nhưng lại không nịnh nọt hèn mọn, làm A Nguyên chậm rãi ăn điểm tâm mỉm cười.

Có ai không thích người ăn nói dễ nghe đâu?

Ngũ Công chúa nhìn ra bản lĩnh này của mợ bèn cười nói: “Mẫu phi còn nhắc tới mợ suốt đó, bảo là không biết bị việc gì quán chân mà đến cả mẫu phi cũng không gặp được.”

Đợi ngày mai tất nhiên sẽ đi thỉnh an nương nương.” Phu nhân Định Quốc công trong thấy con trai lật tung điểm tâm trên bàn tìm được một miếng liền dúi vào tay Ngũ Công chúa, Ngũ Công chúa cũng không chê chút nào, bèn thăm niệm thần Phật, bụng bảo dạ người ngốc có phúc của người ngốc, cũng không nhiều lời chỉ sợ hai đứa bé không được tự nhiên, bèn cười nói: “Trong phủ vừa mời một gánh hát, xướng quý phi say rượu, ngay cả nương nương trong cung cũng tán thưởng, nếu hôm nay hai vị điện hạ không có việc gì thì gọi bọn họ ra hát một hồi, để chúng ta cùng vui vẻ được không?”

A Nguyên đờ một chút, nhưng vẫn hơi ngập ngừng: “Ngược lại lại khiến phu nhân phí tâm.” Hát xướng nho nhã ản ý cao sâu thế này, nàng nghe không hiểu a!

“Đây coi là gì, chỉ là chọc người cười thôi.” Phu nhân Định Quốc công nở nụ cười, cho người xuống truyền lời, rồi lại cười hỏi: “Không biết Túc vương phi có khỏe không?”

Mẫu thân vẫn như cũ, vẫn cực kỳ lời, bình thường koong đi lại nhiều.” Nói đến Túc vương phi, về mặt A nguyên trở nên nghiêm túc, phu nhân Định Quốc công nhìn thấy bèn cười nói: “Năm xưa khi Vương phi còn là khuê nữ chưa xuất giá cũng từng qua lại với phư chúng ta, sau này tuy rằng gả cho Túc vương, không đi lại nhiều, tình cảm của chúng ta vẫn chưa hề quên.” Nàng nói lên tình chân ý thiết, về mặt A nguyên càng thân cận thêm.

Phu nhân Định Quốc công cũng không coi hai vị này như người ngoài, lúc có người đến thỉnh nàng quyết định, nàng cũng không tránh sang chỗ khác, chỉ phân phó từng người, lát sau, liền cau mày hỏi: “Có chuyện gì thế? Hai vị Công chúa và Nhị thiếu gia trở về, thế Đại thiếu gia đâu? Đây là lễ nghi ta đã dạy dỗ sao?”

“Vẫn còn sớm, để biểu ca nghỉ ngơi cũng được.” Ngũ Công chúa không để bụng cười nói. Nói thật, nàng cũng không muốn sáng sớm ra đã gặp vị biểu ca này.

“Thế sao được.” Phu nhân Định Quốc công nhất quyết không để người khác bắt được lỗi sai, lúc này chỉ lắc đầu, lại cho người đi thông truyền, đợi một hồi lâu liền thấy một bà tử mặt trắng bệch từ ngoài vào, cảm thấy sắc mặt bà tử này khác thường, không biết vì sao trong lòng phu nhân Định Quốc công có dự cảm không lành, nhưng dưới ánh mắt tò mò của Ngũ Công chúa, nàng chỉ cười nói: “Lại thần thần quý quý.” Rồi nói với bà tử kia: “Điện hạ ở đây có gì mà không nói ra được chứ?”

“Hoàng tử đưa ta cái kia với.” A Nguyên biết địa khái là có việc, thấy phu nhân Định Quốc công khó xử, liền quay đầu đi, duỗi tay bắt lấy cái đĩa đựng phụng nhào đường trước mặt Ngũ Công chúa, mới vừa cầm được vào cái đĩa thì thấy một bàn tay khác cũng túm lấy, ngẩng đầu lên liền thấy tiểu biểu đệ Khánh Quang xinh đẹp ngượng ngùng như thiếu nữ hơi hơi đỏ mặt nhưng lại nghiêm túc nói: “Biểu tỷ cũng thích ăn, Người...” Nếu đổi lại là người khác, một cọng long Khánh Quang cũng sẽ không để người khác lấy đi, có điều giao tình giữa A Nguyên và Ngũ Công chúa rất tốt, Khánh Quang cũng cảm thấy chán ghét tiểu nha đầu này, nghĩ nghĩ, biểu đệ đại nhân cảm thấy bản thân phá lệ hào phóng mà nói: “Mỗi người một nửa nha.”

A Nguyên yên lặng nhìn tiểu tử này, cũng nghĩ nghĩ rồi gật đầu, gảy một nửa đĩa đường vào trong tay mình, lại thấy Khánh Quang nhú mày: “Nhiều quá.”

“Người nói mỗi người một nửa còn gì.” A Nguyên cắn răng.

“Ba người.” Khánh Quang tính số học, lúc này đây chỉ chỉ vào mình, ý là cũng tính cả mình trong đó, chia một phần ba tô đường cho A Nguyên ngo ngắc, còn mình đem hơn phân nửa đĩa đến trước mặt Ngũ Công chúa đang nín cười, ân cần mà nói: “Ta không cần, cho biểu tỷ cả đây.”

Nếu là lúc trước, phu nhân Định Quốc công nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ cười, có điều trước mắt, nàng lại không có tâm tình như vậy, cúi đầu nghe bà tử kia bẩm báo xong, phu nhân xinh đẹp lúc nào cũng tươi cười này tức khắc không thể giữ bình tĩnh, thét lên: “Người nói cái gì?” Nàng thét chói tai xong liền thấy mấy đứa trẻ đối diện đều kinh ngạc nhìn mình, tim đập thình thịch, hai mắt tối sầm, run run nửa ngày, rồi chỉ gượng cười nói: “Phía sau có

chút sự cố, ta đi nhìn một cái, hai vị Công chúa chờ ở đây chốc lát nhé.”

Mắt thấy không diễn ‘Quý phi say rượu’, A Nguyên liền đứng dậy cười nói: “Hôm nay tôi đã là làm phiền, sau này cũng không phải sẽ không tới nữa, chúng ta liền về trước, hôm sau lại qua đây.”

“Hôm sau ta và A Nguyên lại đến thăm mộ.” Ngũ Công chúa cũng cảm thấy không ổn, thấy A Nguyên vừa nói cáo từ, cơ mặt phu nhân Định Quốc công hơi hơi buông lỏng, thâm hiểu ra, liền cũng cười cáo từ.

“Vậy thì hôm sau ta sẽ làm ông chủ, thỉnh hai vị điện hạ.” Hậu viện phu nhân Định Quốc công bốc cháy, thực sự không còn tâm trí nịnh nọt, lúc này đây cũng không khách sáo, chỉ thờ dài nói: “Trong nhà lại sinh chuyện.” Không nói tiếp mà chỉ đứng dậy muốn đưa hai nữ nhi, mới đi được một bước đầu lại chóng váng, nha đầu đứng bên đỡ lấy, cắn răng cười nói: “Không tiễn hai vị điện hạ được rồi.” Lòng nổi giận, chỉ hận không thể đánh chết tiện nhân kia, nhưng vẫn nhịn xuống được.

A Nguyên vừa kêu phu nhân Định Quốc công dừng bước, vừa nghĩ chỉ sợ phu Định Quốc công có đại sự xảy ra, bằng không Ngũ Công chúa đã từng nói, người mẹ này còn mạnh mẽ hơn cả nam nhân, sao lại có chuyện không thể chịu nổi như vậy đây? Trong lòng cũng không muốn đúc kết việc nhà người ta, nàng đi nhanh, nhưng mà còn chưa ra khỏi phòng khách liền thấy một nha đầu đầu tóc toán loạn mặt đầy nước mắt lao từ bên ngoài vào, cũng không nhìn ai khác, quỳ rạp xuống đất ôm lấy hai chân phu nhân Định Quốc công đang vô cùng giận giữ khóc kêu: “Phu nhân làm chủ cho cô nương nhà con!”

“Câm miệng!” A Nguyên và Ngũ Công chúa còn chưa đi, phu nhân Định Quốc công lạnh giọng quát.

“Cô nương nhà con là người trong sạch, nay lại chung một giường với Đại thiếu gia, cô nương còn biết sống thế nào?!” Nha đầu này chạy tới chính là để làm loạn, lúc này thấy phòng khác có người, trước sau có không ít người theo hầu liền biết đây là người có thân phận, càng muốn sự tình nháo loạn hơn, chỉ thét to: “Đại thiếu gia và cô nương nhà con đã là phu thê, phu nhân cũng nên có lời, nếu không thì chính là buộc cô nương chúng con đi tìm chết đó!” Nói xong lại khóc rống lên.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Chương 83

“Tiện tì! Dám phá hỏng danh dự con ta!”

Cái này chính là cái gọi là dẫn sói vào nhà! Phu nhân Định Quốc công tức giận đến run rẩy cả người, nàng nhất thời có lòng tốt, không ngờ rước một con sói mất trắng, tính kế con trai nàng, làm ra loại chuyện như thế này.

Dù Khánh Chấn có chút không nên người, nhưng vẫn nó vẫn là trưởng tử của nàng! Sau này sẽ hưởng tước vị!

Một đứa con gái mồ côi mà lại có lá gan như thế, đây không phải là đang ép nàng nhận ả làm con dâu sao? Đừng có nằm mơ! Phu nhân Định Quốc công tương lai sao có thể là một nữ nhân phẩm đức bại hoại như vậy được, hôm nay làm lớn chuyện khiến mọi người đều biết, về sau truyền ra ngoài chẳng phải nói rằng phu nhân thế tử Định Quốc công là loại người như thế sao? Lúc này đây Phu nhân Định Quốc công tức giận đến phát run cả người, chỉ lạnh giọng lệnh cho nha đầu đứng bên bịt miệng tiểu nha đầu kia lại, về mặt vạn phần dữ tợn, run run cười lạnh nói: “Mơ tưởng trèo cao? Người đứng là nằm mơ rồi!”

Cho tiện nhân này làm thiếp cũng là quá hời.

Chỉ là Khánh Chấn còn chưa đính hôn, trong phòng có hai nha đầu thông phòng cũng không ảnh hưởng gì tới toàn cục, lão gia các nhà đều như vậy. Nói cho cùng tiện nhân này vẫn đang hoang là cháu gái ngoại nhà nàng, xảy ra chuyện, chỉ sợ sẽ làm thiếp, suy nghĩ vì thanh danh cũng không thể để làm tiện thiếp, cứ như vậy, làm gì có nhà nào trong sạch muốn gả nữ nhi cho người đã có sẵn biều muội thiếp thất chứ? Chẳng phải định sẵn là sẽ sùng thiếp diệt thê sao?!

Phu nhân Định Quốc công nói không ra lời, A Nguyên và Ngũ Công chúa nỗ lực làm người tâng hình, đặc biệt hy vọng phu nhân Định Quốc công coi như mình không tồn tại.

Các nàng cũng không không phải người điên, thế loại bát quái này có thể ngồi nghe được sao?!

“Đề điện hạ sợ hãi rồi.” Phu nhân Định Quốc công suy đi tính lại, một lát sau liền nghĩ ra được một biện pháp, lúc này mới bình tĩnh lại, vừa thấy A Nguyên và Ngũ Công chúa đứng phía sau tức khắc như ngừng thở, biết rằng lần này coi như vút hết thế điện hạ ra ngoài đường rồi, có điều nghĩ đến Ngũ Công chúa thân với nhà mình, A Nguyên lại thân cận với Đức phi thì thờ phào nhẹ nhõm một hơi, chỉ cười trừ rồi áy náy nói: “Trong nhà có tiện tì bôi nhọ chủ nhân, là do ta trị gia không nghiêm, điện hạ đừng để trong lòng.”

“Sao mẹ có quan tâm tư người khác được? Tri nhân tri diện bất tri tâm*, ai biết trong đầu loại tiểu nhân vong ân phụ nghĩa này đang chứa cái gì?” Ngũ Công chúa cười cười, an ủi: “Trùng trùng thích đáng là được, mẹ yên tâm, mẫu phi ta đã sớm tìm một cô nương cho biếu ca, chỉ cần làm rõ chuyện này, ai

sẽ quan tâm đến một nữ nhân đây?” Ngũ Công chưa chọn biểu đệ làm phò mã, tuy Đức phi biết Khánh Chấn vô năng, nhưng rốt cuộc nó sẽ là huynh trưởng của phò mã, còn là cháu trai mình, cũng không đành lòng bỏ vậy đã thăm chọn lựa vô số nữ nhi, phải để Khánh Chấn cưới được một cô nương như phu nhân Định Quốc công.

Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm: Vẽ hổ vẽ da, khó vẽ xương, biết người biết mặt, chẳng biết lòng.

Cho dù sau này nam nhân không vực dậy phủ Định Quốc công được, thì nữ nhân vẫn có thể.

“Chuyện này cũng không phải quá, nhà nào chẳng như vậy.” Ánh mắt tha thiết của phu nhân Định Quốc công dừng ở người mình, A Nguyên cũng biết vị này không yên lòng, liền cười nói: “Một nha đầu thôi, hà tất phiền lòng.”

Phu nhân Định Quốc công yên lòng, lúc này mới thở dài nói: “Gia môn bất hạnh, quả là gia môn bất hạnh.” Thấy hai nữ nhi này đều không tiếp lời, hiển nhiên hoàn toàn không hứng thú với chuyện hư hỏng của quý phủ Định Quốc công, nàng xoa xoa mồ hôi lạnh trên mặt, mỉm cười tiễn hai tiểu tử tông ra cửa, vừa quay đầu lại mặt liền trầm xuống, dẫn nha đầu bà tử cao lớn thô kệch đi thẳng tới hậu viện. Phu nhân Định Quốc công tiến vào sân viện thấp phần hoa lệ chỉ thấy nha đầu xinh đẹp điếm lệ đứng đầy sân, đang hoang mang lo sợ rơi lệ, trong đó còn có mấy nha đầu đang nói chuyện với nhau, trước kia không để trong lòng, hiện giờ thấy trong viện con trai có nhiều hồ ly như vậy, phu nhân Định Quốc công tức giận gần chết, chỉ lạnh lùng nói: “Trời lại hết cho ta!”

Bà tử đứng sau linh mệnh, trối lại đám nha đầu ăn mặc xiêm y còn tinh xảo hơn tiểu thư đang khóc lóc cầu xin tha thứ kia, một bà tử còn đi lên cười nhạo với phu nhân Định Quốc công, nói: “Phu nhân cũng nên quản, nha đầu trong viện đại thiếu gia cả ngày giống như tiểu thư thế gia vậy, muốn sao bọn nô tài không dám lấy trắng, còn dám mạnh miệng với Nhị thiếu gia, Người nhìn cách ăn mặc kia xem, không biết trong lòng đang suy tính cái gì, hẳn là mơ tưởng đại thiếu gia đó!” Bà thêm mắm thêm muối, muốn cho đám nha đầu ngày thường mắt cao hơn đỉnh đầu kia ăn quả đắng, lại thấy phu nhân Định Quốc công chậm rãi xoay người lại, nhìn chằm chằm bà trong chốc lát, tay đưa lên cao vung một bạt tai xuống!

“Ăn nói bậy bạ cái gì thế?!” Phu nhân Định Quốc công biết, thanh danh như vậy mà truyền ra ngoài, con trai nàng sao có thể đính hôn được nữa? Nàng quát lớn: “Cút xuống đi! Còn để ta nghe thấy những lời này, ta muốn mạng của ngươi!” Nhưng rốt cuộc vẫn thờ dài trong lòng.

Ai cũng nói phụ nhân khéo tay, ở phủ Định Quốc công lại là phu nhân Định Quốc công đứng trước chống đỡ phủ Định Quốc công, Định Quốc công giáo dưỡng hai con trai, đang khi không ai phát hiện ra, hai đứa con trai “lệch lạc”. Con thứ còn tốt, đầu óc không dùng được nhưng biết nghe lời, con trai trưởng thì...

Phu nhân Định Quốc công sắc mặt lạnh băng hít sâu một hơi, đẩy cửa phòng vào, liền thấy một thiếu nữ quần áo xộc xệch nằm trên giường Khánh Chấn khóc thút thít, con trai nàng khoác xiêm y hoang mang lo sợ, sắc mặt trắng bệch ngồi trên ghế dựa, dĩ nhiên là choáng váng rồi, mắt thấy mẫu thân tiến vào, thiếu niên này cảm thấy dường như nhìn thấy tâm phúc, vội vàng đứng dậy trong mắt còn vương nước mắt kêu lên: “Mẫu thân, không phải con!” Hắn không hiểu được, hôm qua ngủ rất ngon, vì sao sáng ra lại thấy biểu muội đang ngủ cùng hắn.

“Nghep chừng!” Phu nhân Định Quốc công đánh con trai một bạt tai, thấy hắn kinh sợ mới lạnh lùng nói: “Làm xong chuyện rồi muốn thoái thác sao?”

“Thật sự không phải mà.” Mắt thấy mẫu thân thất vọng về mình, Khánh Chấn cũng không dám nhiều lời, chỉ rung rung nước mắt quý gối xuống trước mặt mẫu thân, thấp giọng nói: “Tuy rằng nhi tử quý mến biểu muội nhưng sẽ không làm chuyện đường đột như vậy, nhi tử cũng thật sự không biết gì đã xảy ra.” Nhưng mà trong lòng hắn đã nảy sinh phần uất với biểu muội. Lần trước nàng ta xung đột với Ngũ Công chúa đã từng bị phu nhân Định Quốc công đuổi ra ngoài một lần, nhờ Khánh Chấn cầu tình vì nàng ta nên mới có thể quay lại. Lần này nàng ta đắc tội hai vị Công chúa cũng kinh hoàng bất an, e sợ phu nhân Định Quốc công biết chuyện sẽ đuổi nàng ra khỏi phủ. Thấy nàng ta đáng thương, Khánh Chấn đáp ứng sẽ không nói với ai khác về việc này, về tươi cười cảm kích của nàng còn ở trước mắt, ai ngờ quay đầu lại đã tính kế hắn rồi.

Hóa ra biểu muội hắn thương yêu cũng ngoan độc như thế!

“Không phải.” Phu nhân Định Quốc Công thấy nhi tử âm ức, lòng cũng sinh nghi, lại thấy thiếu nữ kia thỉnh thoảng lên nhìn mình, mắt chợt sáng lên, cả kinh, hít một hơi rồi quay đầu nói với nha đầu đứng sau: “Lần lượt thăm tra toàn bộ nha đầu bà tử trong viện đi! Ta muốn biết, đến tột cùng kẻ nào có lá gan lớn như vậy, dám tính kế đại thiếu gia! Thăm tra ra...” nàng neho mắt nhìn thiếu nữ kia, nhẹ giọng: “Đánh chết hết!”

Nàng xưa nay hòa nhã, thiếu nữ kia lần đầu thấy nàng nhăn tâm như vậy, cả người run bần bật lên, trong lòng sinh sợ hãi bất an.

Phu nhân Định Quốc công cười lạnh.

Nếu quả đúng là đứa cháu gái này bày mưu, hiển nhiên đã mua được nội gián, bằng không sao có thể thuận lợi ở yên trong này cả đêm được. Phu nhân Định Quốc công càng nghĩ càng tức giận, chỉ tay vào thiếu nữ đang sợ hãi kia: “Đàng hoàng một chút cho ta! Nếu bên ngoài có một nửa tin truyền ra thôi, lão gia dù phong lưu khoái hoạt cũng chỉ là đứa giốn thôi, ngươi nghĩ cho kỹ đi!”

“Di.” Nghe rõ ý uy hiếp trong lời phu nhân Định Quốc công, thiếu nữ này kinh hoàng thất thố, giương mắt cầu xin: “Hiện giờ con đã là người của biểu ca, Người không thể...” Nếu không phải luyện tiết vinh hoa phú quý này, nàng cũng sẽ không gấp gáp ăn vạ biểu ca đâu.

“Hầu hạ biểu cô nương cho tốt, cô nương còn đã giữ hiếu đầy mà vẫn dám bỏ lên giường nam nhân! Ngươi!” Nàng chỉ tay vào thiếu nữ kia, lạnh lùng mà nói: “Quý trước Phật tổ cầu phúc cho cha mẹ ngươi đi, ngươi là đứa hiếu thuận, vậy quý ba ngày, miễn cho cha mẹ ngươi tức giận đến song lại bóp chết ngươi!”

“Di...” Phật đường đến cái đệm mềm cũng không có, đến nam nhân quỳ trên mặt đất lạnh cứng như vậy ba ngày chỉ sợ cũng biến thành tàn phế, thiếu nữ này cảm thấy cả người lạnh run, rốt cuộc biết phu nhân Định Quốc công có ý muốn giết mình rồi, nhưng cầu phúc cho cha mẹ sao có thể cự tuyệt đây?

Nàng chỉ rọi lệ ghé vào bên giường cầu xin: “Di thương con với.” Nhưng mới chỉ nói tới đây đã bị một bà từ nắm tóc kéo xuống giường, chặt vật ngã lăn trên mặt đất.

“Biểu cô nương ăn uống thuần tịnh đã nhiều ngày, uống chút nước là được rồi.” Khánh Chấn ngăn ra nghe thấy phu nhân Định Quốc công ôn nhu nói.

“Con và biểu ca tình đầu ý hợp, di, nghỉ cho biểu ca với.” Nếu Phu nhân Định Quốc công đòi đánh đòi giết, thiếu nữ này tự nhiên sẽ có biện pháp thoát thân, có điều vừa rồi nàng mới biết sự lợi hại của phu nhân Định Quốc công, luống cuống xoa xoa tay đập đầu trước phu nhân Định Quốc công, rồi lại quay đầu khóc cầu xin Khánh Chấn: “Biểu ca cứu muội!”

Nghĩ đến biểu muội tính kế mình, tuy trong lòng thấy chút đáng thương, Khánh Chấn cảm thấy đây vẫn chưa phải phạt nặng, để nàng nhớ cho kỹ bài học này, bèn nhấn tâm quay đầu đi không nhìn.

Nam nhân nào biết hình phạt này lợi hại thế nào đâu. Phu nhân Định Quốc công thầm cười lạnh một tiếng, chỉ sai người kéo thiếu nữ này như kéo nô tỳ đi, mắt thấy nha đầu trong phủ đã biết hướng gió, lúc này mới lười nhiều lời với Khánh Chấn, chỉ cho người chuẩn bị xe tiến cung.

Nếu con trai nàng không có tâm tư gì với nha đầu kia, hiện giờ rọi vào tay nàng, nàng sẽ chậm rãi để cho ả nha đầu dám can đảm hại con trai nàng biết, trong hậu viện thế gia ngoài vinh hoa phú quý ra còn những cái gì!

Muốn tìm đường chết, nàng thành toàn ả!

Nhà mà Đức phi đã nói với nàng tựa hồ rất không tồi, nàng không thể để nha đầu này vào cửa ly gián tình cảm vợ chồng son được. Hiện giờ giết gà dọa khỉ, cũng để đám nha đầu có dã tâm trong phủ nhìn một cái, xem xem còn có mạng leo lên giường Khánh Chấn hay không.

Khi Phu nhân Định Quốc công vô cùng lo lắng tiến cung gặp Đức phi, A Nguyên và Ngũ Công chúa biết chuyện chấn động như vậy cũng chưa quay về vội, chỉ lệnh cho xe đi dọa trên đường. Ngũ Công chúa có chút trầm mặc, lát sau bèn bẻ khớp tay nói: “Không nghĩ được là biểu ca hồ đồ như vậy.”

“Chuyện này, ta cũng không tiện xen mồm vào.” A Nguyên liền khuyên nhủ: “Chính hấn vui lòng, ai còn làm gì được?” Đó là một vị chủ nhân thương hương tiếc ngọc, huống chi A Nguyên cũng không cảm thấy Khánh Chấn là lương phôi. Nói cho cùng, tiểu tử này không chỉ thương tiếc một đóa kiều hoa, mà là toàn bộ đại hoa viện, cho dù sau này thành chuyện tốt với biểu cô nương kia, tính tình này cũng không thay đổi, biểu cô nương sẽ được “mài dũa” đây. Tâm tình nhìn biểu ca thương hương tiếc ngọc, so với nhìn phu quan thương hương tiếc ngọc hoàn toàn bất đồng đó nha.

“Nhìn hấn liền thấy phiền.” Ngũ Công chúa tưởng tượng đến một chủ nhân như vậy thì nhe răng nói: “May mà sau này ta còn có phủ Công chúa của mình, bằng không cả ngày ở với một đám như vậy, thật chẳng thú vị gì cả.”

“Người ta cũng đâu muốn gặp người, lo cái gì.” Ngũ Công chúa chính là một con cộc cái, bánh bèo mềm mại yếu ớt sợ nhất là loại cộc cái lòng dạ độc ác này đây.

Nghĩ tới cộc cái, A Nguyên không khỏi nhớ tới Thuận vương phi, vị này có văn có võ, võ nghệ cao cường, thật sự khiến người khác khâm phục. Lại nhớ đến vài lần được trông thấy khuôn mặt khổ sở của Thuận vương Phụng Đồng, A Nguyên sung sướng vừa nhìn ra ngoài qua tấm màn mỏng vừa cười xấu xa, nhóc con xinh đẹp thanh tú rúc trong góc cười khùng khục làm Ngũ Công chúa rợn gai ốc, thầm cảm thấy Hoàng muội càng lớn tật xấu càng nhiều, nhưng tâm trạng Ngũ Công chúa cũng tốt hơn, vén màn nhìn ra ngoài xem, nhìn một lúc miệng liền “A” lên một tiếng, chỉ vào một bé trai vừa đi ra từ một tiệm sách cách đó không xa nói: “Kia không phải là sư huynh của người sao?”

A Nguyên tò mò nhìn qua, quả nhiên thấy Trịnh Lâm từ một cửa hàng bước ra, Trịnh Lâm cũng nhìn thấy nàng, ánh mắt sáng ngời lên, bước nhanh đến gần xe cười nói: “Vay mà gặp được điện hạ ở đây.” Thấy A Nguyên cười cười, hấn do dự một lát, bèn khuyên nhủ: “Trên đường nhiều người, dù điện hạ đi du lịch, cũng nên mang nhiều người chút, nhờ va chạm thì phải làm thế nào?”

“Đa tạ sư huynh.” A Nguyên nhớ tới A Dung bèn quyết định không quá thân thiết, chỉ nở nụ cười nhẹ, đáp: “Đang có chuyện hơi gấp, ngày khác ta sẽ tới thỉnh an lão sư.”

Thường ngày A Nguyên rất hoạt bát, lời nói ra cũng thực thú vị, hôm nay lại lãnh đạm hơn nhiều khiến Trịnh Lâm có chút ngáy người, liền lo lắng hỏi: “Tâm trạng điện hạ đang không tốt sao?”

“Cũng không phải.” Đối diện với ánh mắt lo lắng của hấn, A Nguyên mỉm cười nói: “Thường ngày ta cũng vẫn như thế, bình thường thôi.”

“Nếu không ngại, có lẽ ta cũng có thể giải quyết một vài chuyện đó.” A Nguyên xinh đẹp đáng yêu, lại thông minh sáng tạo, Trịnh Lâm chưa từng gặp nữ nhi như vậy bao giờ, lòng hơi có cảm giác với nàng, trước mắt lại thấy A Nguyên lạnh nhạt, không biết vì sao cảm thấy hơi mất mát, nhưng được gặp A Nguyên vẫn thực vui mừng, hấn còn nhớ, chưa hiểu rõ cảm giác ấy là như thế nào, bèn cười nói: “Ông cố cũng nhớ điện hạ, thường nói với ta nên giúp đỡ bài vở cho điện hạ, nếu điện hạ tới chơi, ông cố hấn sẽ rất vui mừng.”

“Sư huynh về đi, học tập tốt nhé.” Trịnh các lão vô cùng kỳ vọng vào Trịnh Lâm hiểu chuyện từ nhỏ, hy vọng hấn chú tâm học hành để ngày sau Trịnh gia lại có thêm một vị đại thần nội các, A Nguyên hiểu rõ điều này vì vậy thúc giục nói.

Trịnh Lâm vốn muốn trò chuyện tiếp với A Nguyên, chỉ là thấy dù về mặt A Nguyên thực hòa nhã thân thiết, nhưng vẫn có cảm giác xa cách, lòng có chút mất mát, lại vẫn gật gật đầu, nói: “Một khi đã như vậy thì ta về trước đây.”

Mắt thấy Trịnh Lâm ngoài đầu lại nhìn A Nguyên vài lần rồi mới đi, Ngũ Công chúa ngồi cạnh vẫn chưa hé răng tí nào bèn cười hi hi hỏi: “Sao người không nói với hấn thêm vài câu nữa?”

“Hà tất phải sinh gút mắt chứ?” Trịnh Lâm đối xử với nàng khác với những người khác, A Nguyên cũng đâu phải người chết sao lại không nhận ra cho được? Bằng không cũng sẽ không vừa nghe A Dung nói đã chốt dạ, lúc này đây nàng chỉ cười nói: “Vốn vô tình, làm ngược lại thành ra hại hân.” Có lẽ nữ nhân khác thích mập mờ, làm người khác lưu luyến không rời, nhưng A Nguyên lại không thích như vậy.

Ngũ Công chúa biết A Nguyên luôn luôn có quan điểm của riêng mình nên cũng không khuyên nỡ, bèn chậm rãi nói: “Người chiều hân như vậy, nếu sau này hân đắc ý ý sủng mà kiêu thì phải làm thế nào?” Nam nhân, nếu cảm thấy nữ nhân toàn tâm toàn ý với hân, sẽ không để tâm đến nàng ấy quá nhiều nữa, tuy rằng A Dung không tồi, nhưng sao Ngũ Công chúa yên tâm được đây? A Nguyên là đứa bé ngốc, đánh bậy đánh bạ bói ra được A Dung, khiến Ngũ Công chúa vẫn cảm thấy khá lo lắng.

Còn ý sủng mà kiêu...

A Nguyên không biết suy nghĩ này của Ngũ Công chúa rơi từ đâu xuống, lại chỉ nững nịu lần đến bên cạnh Ngũ Công chúa, cười khúc khích nói: “Ta tin huynh ấy.” Nói xong lại ngồi cười ngây ngô.

Ngũ Công chúa còn biết nói thế nào nữa, đành phải bắt đầu đi lắc đầu, đang định nói chuyện khác với A Nguyên thì chợt nghe thấy bên ngoài có người tiến lại, đến trước xe liền nhỏ giọng hỏi: “Phía trước là xe của Phúc Thọ Công chúa sao ạ?” Phúc Thọ Công chúa đúng là phong hào của Ngũ Công chúa, nàng vừa để ý thì nghe tấy cung nữ bên ngoài đáp lời, bèn cất giọng hỏi: “Ai vậy?” Chốc lát sau, một cung nữ vén rèm vào, cung kính nói: “Đằng trước là xe của Thuận vương phi, Vương phi thấy xe của chúng ta nói là nhìn quen mắt nên cho người lại đây hỏi một chút.”

Nghe thấy là Thuận vương phi, A Nguyên liền không thể giả ngu, ngó ra bên ngoài liền thấy trong xe ngựa được người bảo vệ đỡ cách đó không xa Thuận Vương phi cũng đang ngó đầu ra cười với mình, tuy rằng nàng bắt hòa với Phượng Đồng, nhưng lại không có cái gì gọi là giận chó đánh mèo với Thuận Vương phi. Oan có đầu nợ có chủ, hà tất sinh chuyện thêm chứ? Nàng bèn sai người lái xe tiến lên, lúc này mới cười lộ hai má lúm đồng tiền, cực kỳ đáng yêu hỏi: “Hoàng tâu thân thể nặng nhọc, bốn ba như vậy cũng không hay, muốn làm gì cứ sai người đi làm, hà tất phải tự mình ra ngoài như vậy?” Lời nàng thực thân thiết, làm ánh mắt Thuận Vương phi càng thêm nhu hòa.

“Ta mang thai, cũng muốn tự mình tới chùa lễ tạ thần, không vất vả gì lắm.” Thuận Vương phi thấy A Nguyên và Ngũ Công chúa không sinh khúc mắc với mình, lòng rất cảm kích, lại bởi hai cô em chồng ôn nhu này mà liền tưởng tới Bát Công chúa em chồng kia của mình, tức khác cảm thấy thật là kiếp trước tu không đủ, phu nhân là tiện nhân, cô em chồng cũng không tốt lành gì cho cam, nếu không phải mẹ chồng rất tốt, nàng đã sớm cầm dao đâm chết đám người này, lòng thầm cảm khái nhưng khi sờ sờ bụng nhỏ của mình, trong đôi mắt Thuận Vương phi ánh lên hy vọng, thấy A Nguyên quan tâm như vậy, còn ngọc tuyết đáng yêu, nàng liền nghĩ tới cốt nhục của mình bèn nhiệt tình mời: “Nếu đã gặp, không bằng đến phủ cùng ta ngồi một chút?”

Lời vừa ra Thuận Vương phi liền hối hận.

A Nguyên và Phượng Đồng trở mặt, người có mắt đều nhìn ra được, nói không chừng tiểu cô nương này tông lòng sẽ nghĩ đây là Hồng Môn Yến* mất.

Hồng Môn Yến: Hồng Môn là nơi đại quân 400.000 người của Hạng Vũ đóng doanh trại. Sau khi nghe tin Lưu Bang đã chiếm được Hàm Dương - kinh đô nhà Tần, Hạng Vũ và Lưu Bang đã lập giao ước và nói rằng, nếu ai vào được Hàm Dương trước thì người đó sẽ được làm vua. Với 100.000 quân, Lưu Bang biết rõ thế lực của mình quá yếu so với Hạng Vũ, vì thế ông dẫn mưu sĩ Trương Lương và đại tướng Phàn Khoái đến Hồng Môn, nói với Hạng Vũ, mình chỉ là người trông coi Hàm Dương, đợi Hạng Vũ đến làm vua. Hạng Vũ tin Lưu Bang, mở tiệc chiêu đãi. Mưu sĩ Phạm Tăng, người chủ trương bày yến tiệc mời Lưu Bang tới dự để giết chết, ngồi ở bên cạnh Hạng Vũ, mấy lần ra hiệu cho Hạng Vũ giết Lưu Bang, nhưng Hạng Vũ giả vờ không nhìn thấy. Phạm Tăng cho đại tướng Hạng Trang vào múa kiếm làm vui, muốn tìm cơ hội để giết hại Lưu Bang. Hạng Bá, chú của Hạng Vũ, thấy tình hình không ổn, cùng rút kiếm ra múa, dùng cơ thể che chở cho Lưu Bang, Hạng Trang không có cơ hội ra tay. Cuối cùng, Lưu Bang nhờ kế mà trở về doanh trại an toàn.

Từ đó, tiệc Hồng Môn được dùng để chỉ những bữa tiệc "lành ít dữ nhiều", là cuộc đấu trí mà khách mời được may mắn thoát nạn nhờ mưu lược và sự may mắn.

Cho dù Phượng Đồng hận nàng muốn chết, nhưng có thật là sẽ dám làm thịt nàng ngay trong phủ của mình không? A Nguyên thấy Thuận Vương phi bất an, liền cười nói: “Có gì đâu? Ta và Hoàng tỳ đều rất thích, còn muốn đa tạ Hoàng tâu nữa kia.”

“Quấy rầy Hoàng tâu rồi.” Ngũ Công chúa không để trong lòng, tuy rằng không thân thiết với Thuận Vương phi như với Tề Thiện Thành Vương phi, nhưng rốt cuộc không có gì phản cảm với vị nữ nhân vô tội này cả.

Thuận Vương phi nờ cụp cười ôn nhu, chậm rãi gật gật đầu.

Nữ nhi lương thiện như vậy khó trách đến Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng yêu thương, xác thật Bát Công chúa chạy trước mấy con phố cũng không đuổi kịp.

Nàng cũng không khách sáo, chỉ bảo A Nguyên và Ngũ Công chúa cùng lên xe của mình. Xe giá của Quận vương phi thập phần rộng rãi hoa lệ. Vì Thuận vương phi đang có thai, trong xe đều là chăn đệm thật dày mà mềm mại thượng đẳng, chỉ sợ sẽ làm Thuận vương phi bị thương. A Nguyên vừa chui vào liền cảm thấy nội thất bông bênh ấm áp, thầm nghĩ khi nào phải sửa chữa cho xe của mình mới được, phải càng thoải mái dễ chịu càng tốt, chỉ là bông ngửi được mùi hương nhàn nhạt trong xe, A Nguyên chau mày, do dự mãi rồi vẫn không nhận được khuyên nỡ: “Đây là thời điểm quan trọng của Hoàng tâu, mùi hương này quá nặng, chỉ sợ không tỉnh tâm được.”

Không cần nhớ tới kiếp trước gì cả, chỉ đơn giản ở bên trong hậu cung thôi, dùng mùi hương làm chuyện xấu không chỉ có một hai kẻ.

Thuận vương phi nghe xong, cũng không biết trong lòng có cảm giác gì.

Hôm kia về nhà, mẫu thân nàng cũng đã khuyên bảo nàng như thế này, là người thân mới có thể nói ra lời như vậy, vậy mà không chỉ chú ý đến tiểu tiết, A Nguyên còn nhắc nhở nàng, đại khái là có thai, lòng càng mềm mại hơn, Thuận vương phi lại nghĩ đến tiện nhân phu quân kia, mắt bèn cay cay nhưng vẫn gượng cười nói: “Ta nhớ rồi, đây là đàn hương của chùa, chắc là vương vào người ta, thường ngày trong này cũng chỉ bày chút trái cây thôi.” Lại cầm tay A nguyên cảm kích nói: “Đa tạ muội đã quan tâm tới ta.”

“Cũng do ta nhiều chuyện.” A Nguyên cười cười, đỡ Thuận vương phi nằm nghiêng qua một bên, rồi lúc này mới hỏi: “Hoàng tâu tới chùa lễ tạ thần nào vậy?” Linh như vậy nàng phải nhớ kỹ, về sau cũng tới.

Thuận vương phi cười tủm tỉm trả lời, dừng một chút rồi lấy hai lá bùa bình an bạch ngọc nhỏ từ trong ngực áo ra, phía dưới còn có bình an như ý kết, rất đáng yêu, thấy A Nguyên nhìn qua, Thuận vương phi cũng không nói nhiều, chỉ đặt hai lá bùa bình an lên tay A Nguyên và Ngũ Công chúa mỗi người một cái, vỗ về bụng nhỏ của mình rồi cười nói: “Đây là xin từ chùa, tuy không đang giả gì, nhưng lại có ý nghĩa đặc biệt, tặng hai muội mang theo bên mình.” Hai cái này vốn là xin cho Phượng Đồng, có điều nhớ tới bản mặt đối trá chanh chua kia của Phượng Đồng, Thuận vương phi thầm nói cho cái rắm! Nếu thai là con trai, nàng còn ước gì tiện nhân này chết luôn đi!

Thuận vương phi nhớ tới hai ngày trước nha đầu hồi môn của mình khóc lóc nhào tới trước mặt mình cầu nàng cứu con bé, không muốn Phượng Đồng thu vào phòng, đây nhất nàng chứa lửa, tức giận đầy mình, nhưng vẫn kiềm chế xuống, thấy A Nguyên và Ngũ Công chúa cũng không chối từ, lúc này mới cảm thấy lòng khoan khoái hơn rất nhiều, miệng lại nở nụ cười, chỉ là thấy A Nguyên và Ngũ Công chúa ngồi bên cạnh nhau, tư sắc hơn người, đầu óc Thuận Vương phi lại phiêu xa.

Khi nàng được tứ hôn, biết rằng bản thân phải gả cho Thuận vương khốn kiếp, lúc ấy quả muốn học máu. Cha mẹ ôm đầu khóc rống một hồi, rốt cuộc hoàng mệnh khó cãi, cũng đành cắn răng chịu đựng. Sau đó Thuận vương còn kiềm nén bức bối bày ra dáng vẻ chiều hiền đãi sĩ, tuy mỗi lần tiền hán đi phụ thân đều chửi mắng, nhưng bề ngoài vẫn phải làm ra vẻ rất vừa lòng với Thuận vương, chính là để hấn vì phần tình cảm này mà đối xử với nàng tốt hơn một chút. Nhưng nàng nhận được những gì? Thiếp thất làm ầm ĩ không nói, không biết hấn là hoàng tử hay là tiện nhân, cứ như chưa từng thấy nữ nhân bao giờ, cả ngày mong chờ nha đầu hồi môn của nàng, quả thực khiến nàng ghê tởm!

Trong hậu cung không thiếu người không có hòa khí, mà nàng lại dính phải hai kẻ ngu xuẩn kia, kiếp trước đã tạo nghiệt gì vậy?

“Lần này, bọn muội đã chiếm tiện nghi của Hoàng tâu rồi.” Bùa bình an nhỏ không đáng là bao nhưng lại quý giá tào nhả, điều khắc tinh tế, với kinh nghiệm gom tiền phong phú của A Nguyên và Ngũ Công chúa, liếc mắt một cái liền nhìn ra chỉ sợ Thuận vương phi vốn định đưa cho người nào quan trọng.

“Có gì đâu, chỉ cần hai muội thích là được.” Thuận vương phi tự tay với lấy cái đĩa trái cây, để trước mặt A Nguyên, hơi dừng một chút liền mỉm cười hỏi: “Hôm kia ta tiễn cung, nghe nói sức khỏe Cửu Công chúa chỗ Vương Quý nhân không được tốt, ta nặng nhọc không tiện đi, cũng không biết là có chuyện gì.” Nàng không có hứng thú mấy với Cửu Công chúa, nhưng nếu Cửu Công chúa lọt vào mắt ai, được sủng, nàng cũng phải tính trước, miễn đắc tội.

“Hoàng muội là sinh non, lại ở nơi lạnh như vậy, khó tránh khỏi hơi yếu đuối, mẫu hậu đã lệnh cho Vương Quý nhân phải cẩn thận.” Thuận vương phi sợ đắc tội người trong cung, dáng vẻ nom nớp lo sợ, Ngũ Công chúa cũng hiểu rõ, lúc này liền nói thẳng.

Hoàng hậu không để tâm, có thể thấy được là không được sủng.

Thuận vương phi thầm nói một tiếng trong lòng, cũng không thăm dò chuyện hậu cung, chỉ tả một chút phong cảnh ven đường khi lên chùa cho A Nguyên, rồi cười nói: “Mấy ngày nữa, xuân về hoa nở, hai muội đi đạp thanh cũng không tồi đâu.” Nói xong bèn lắc đầu nói: “Ta là con gái duy nhất trong nhà, không có tỷ muội, bởi vậy có chút cô đơn. Nếu các muội rảnh rỗi, chỉ bằng tới trò chuyện với ta, ta cũng đỡ bị vây hãm trong phủ, chẳng biết chuyện gì.” Tâm tư đám nữ nhân trong phủ nàng không muốn đánh cược, hai Hoàng muội trời quan trăng sáng vẫn yên tâm hơn.

“Chỉ cần trà ngon điểm tâm sẵn sàng, thường xuyên tới cũng có làm sao?” A Nguyên cười hi hi nói.

Còn có thể gặp Phượng Đồng, làm hấn tức chết mới tốt.

Thuận vương phi cười, lại nói hai ba câu nữa, A Nguyên chỉ cảm thấy vị Hoàng tâu này là người lòng dạ rộng rãi khó kiếm được, tuy rằng cũng từng thấy nàng kêu đánh kêu giết đám cơ thiếp trong phủ, nhưng chỉ bằng hiện giờ vương phủ Thuận vương không chút nháo loạn liền biết vị này chỉ là lập uy ngay từ đầu mà thôi. Nhà mẹ đẻ của nàng thấp kém, khó tránh khỏi bị khinh thường, xu thế bây giờ không phải gió đông thổi bạt gió tây, mà là gió tây áp đảo gió đông, lúc mới gả nếu không phải nàng bắt chấp thể diện bằng mọi giá, hiện giờ chỉ sợ còn đang làm vật trang trí ở trong Thuận vương phủ.

Bây giờ không ai dám chọc vào, lại trở nên hòa khí, mới là người thông minh.

Vốn có giao tình không tồi với Thuận vương phi, nói thêm mấy câu, A Nguyên lạnh lợi đã trở lại, làm Thuận vương phi cười chảy cả nước mắt. Thuận vương phi cầm lấy tay A nguyên thở dài: “Làm phiền muội muội, giải quyết giúp ta.” Nói đến đây, không biết nghĩ tới điều gì, ánh mắt Thuận vương phi nảy sinh tàn khốc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Chương 84

“Hoàng tâu đang mang thai, chỉ cần giữ tâm trạng vui vẻ, cái khác ngày sau hẵng nói.” Ngũ Công chúa cũng là người dễ mềm lòng, thăm chửi Phụng Đồng đến đâu đấy máu chó, trên mặt khăn thiết khuyển nhủ.

“Ta hiểu.” Thấy Ngũ Công chúa nghĩ rằng nàng lo lắng về mấy trác phi thứ phi trong phủ, Thuận Vương phi cười cười, cũng không giải thích, chỉ là có chút mệt mỏi nằm hơi lệch qua một bên, mỉm cười nhìn A Nguyên và Ngũ Công chúa hoạt bát.

Cơ thiếp quý phủ đã sớm bị nàng hành đến nhìn thấy nàng như thấy quỷ, nàng cũng không cầu cái gì gọi là tỷ muội tình thâm, cũng không hiềm lạ cái gì gọi là ân sủng, hiện giờ nàng chỉ nghĩ tới việc ngồi vững trên cái ghế Chính phi này, bảo dưỡng thân thể cho tốt, sống lâu hơn Thuận vương, sinh ra hai cậu con trai, mắt không thấy tâm không phiền là được rồi. Còn lại, mặc kệ Thuận vương sống thế nào thì sống, chỉ cần không làm nàng ngứa mắt, thì sao cũng được. Nhưng một nguyện vọng giản dị như vậy thôi Thuận vương còn bủn xỉn, không chỉ tự mình chọc nàng ghen thờ, còn dẫn theo một Bát Công chúa đáng ghét ngày ngày nhảy nhót tước mặt nàng, nếu Bát Công chúa không phải Công chúa, nàng đã cho nó một bạt tai rồi.

Khế căn môi, Thuận vương phi cũng biết lời khuyên của Ngũ Công chúa có lý, cũng không nghĩ tới ranh con chết dẫm Bát công chúa dám nhúng tay cả vào chuyện trong phòng của huynh trưởng kia nữa. Nàng dừng một lúc, rủ mắt nó: “Mặc kệ chuyện ra sao, ta cũng sẽ vì bé con mà bảo trọng thân thể.”

“Nếu Hoàng tâu không thích ở trong phủ thì tiến cung đi, Hoàng tử mẩu cũng thích chết lắm.” A Nguyên liền cười nói.

“Hoàng tử mẩu và mẩu hậu đối xử với ta không có chỗ nào không tốt.” Đến Thuận Vương phi cũng cảm phục tấm lòng của Hoàng hậu, vợ của loại Hoàng tử thứ xuất luôn liều mạng kéo con trai bà xuống ngựa như nàng vậy mà Hoàng hậu không hề phân biệt đối xử, chỉ cần ban thưởng thì đều là giống nhau như đúc, ngày thường cũng từ ái, khiến lòng Thuận vương phi sinh cảm giác thân thiết. Nàng cũng đã từng có ý định khuyên nhủ Thuận vương đừng làm những chuyện không muốn song đó nữa, thành thành thật thật làm một Quận vương đi, nhưng rốt cuộc khi nhìn thấy đáng về khôn kiếp kia của hân, nàng lại nuốt mấy lời định nói vào lòng.

Thuận vương phi vẫn thâm tính toán, chờ về sau sinh đứa bé ra rồi thì sẽ thường xuyên qua lại với Hoàng hậu, ít nhất cũng không để Thuận vương liên lụy đến con trai của nàng. Xe ngựa một đường chậm rãi đã tới cổng lớn phủ Thuận vương, xe vừa đi vào liền có vô số nha đầu tới vén màn đỡ người xuống xe. Thuận vương phi chợt thấy một bà tử từ xa xa chạy tới, nhận ra đây là thị tỷ tâm phúc của mình, lại thấy vẻ mặt căng thẳng ủa bà tử này, Thuận vương phi liền biết chỉ sợ lại xảy ra chuyện không đáng vui về gì, nụ cười tức khắc tắt, nhìn lại khí lạnh trong lòng mà hỏi: “Lại làm sao vậy?”

“Bát Công chúa lại tới nữa.” Bà tử này hơi hơi do dự, liền nhỏ giọng đáp.

“Mấy ngày nay nó quả thật coi đây là nhà của nó rồi.” Mắt thấy vẻ mặt phẫn nộ của bà tử này, Thuận vương phi cười lạnh một tiếng, lộ ra vẻ đánh đá từ trên xuống dưới, lạnh lùng mà nói: “Nể mặt Từ tần, hai ngày nay ta đã giữ thể diện cho nó, lại còn tưởng rằng đã thành tổ tông của ta rồi đấy!” Lại mắng Từ tần: “Cái thứ gì?! Khó trách bị giáng vị! Một tần phi thôi, lại cũng chẳng phải mẹ chồng ta, vậy mà còn có mặt mũi ban người làm thông phòng cho Vương gia! Còn biết xấu hổ hay không? Thanh danh này truyền ra thì không phải bị cười nhạo chết sao?!”

Cho dù là đi, cùng lắm cũng chỉ là thứ mẩu. Đại cung nữ bên cạnh thứ nẫu vào cửa làm thiếp, còn trông ngóng vị trí này của nàng, cho nên Thuận vương phi mới nói Thuận vương là tên ngu xuẩn!

“Nương nương nhỏ tiếng thôi.” Thuận vương phi đánh đá nhưng bà tử không đánh đá, chỉ vội vàng dập chân nói: “Nếu để người khác nghe thấy thì biết làm sao.”

“Nghe thấy thì nghe thấy, chẳng lẽ nàng ta còn có thể xuất cung giết ta?!” Tuệ tần lại là người tốt, biết nàng có thai bèn chỉ hận không thể bế nàng đặt lên những thứ đồ mềm mại nhất, thật lòng yêu quý như mẹ ruột như vậy, vì thế Thuận vương phi cũng thiết tình hiếu thuận Tuệ tần, mẹ chồng nàng dâu hợp nhau, vì nàng có thai, Tuệ tần còn truyền lời từ trong cung ra, cơ thiếp quý phủ nếu ai dám làm Vương phi tức giận, thì đều kéo ra ngoài đánh chết! Tâm ý như vậy làm Thuận vương phi cảm kích vô cùng, lại không nghĩ tới thời gian chưa được bao lâu, mẹ chồng ruột còn chưa nói gì, cái loại danh bất chính ngôn bất thuận như vậy lại dám nhảy nhót lung tung.

A Nguyên và Ngũ Công chúa bắt đầu nhìn nhau, chỉ cảm thấy hôm nay thật đúng là một muốn chết, mới vừa xem tuồng máu chó ở phủ Định Quốc công xong, giờ lại gặp phải Bát Công chúa. Hai đứa xưa nay không ưa Bát Công chúa, cũng biết tay nó thói lắm, chỉ sợ nó làm hại đến Thuận vương phi, liền cùng tiến lên, vừa đi vừa thấp giọng nói: “Thuộc hạ Bát Hoang muội không biết nặng nhẹ, Hoàng tâu cách xa nó một chút, đừng để va chạm.” Bát Công chúa thích nhất đẩy người khác, nếu đẩy Thuận vương phi, không phải sẽ hại người sao.

Ai không biết chắc hẳn sẽ tưởng hai đứa nàng mới là cô em chồng ruột của Thuận vương phi, ai ngờ là đang đối phó phu quân nàng và cô em chồng kia chứ?

“Ta sẽ để ý, chỉ là lát nữa, hai muội không được nhúng tay vào chuyện bên trong.” Thuận vương phi liền dặn dò: “Hai muội còn nhỏ, chỉ nhìn là được, nếu bị người khác nắm được nhược điểm, sau này chỉ sợ sẽ gặp bất lợi.” Thấy A Nguyên và Ngũ Công chúa gật đầu, nàng lại dặn dò vài câu, xong mới a tâm, chỉ thẳng lưng lên, vênh mặt đi vào phòng khách chính viện, bèn thấy giữa phòng khách rộng lớn xà trạm cột điều là Bát Công chúa đang ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, khuôn mặt nhỏ nhắn lại, cũng không cần người hầu hạ, lộ ra ác ý rõ ràng.

Phía dưới Bát Công chúa lại là một nữ nhi mặt mày kiều mị đáng yêu. Nữ nhi này có chút thấp thòm, rồi lại có chút đắc ý mà nhìn bài trí bốn phía, cảm thấy phú quý thực đã mắt, lúc sau liền cười lấy lòng trò chuyện với Bát Công chúa, đáng vẻ cực kỳ ân cần.

Thấy nữ nhi kia, vẻ mặt Thuận vương phi liền lộ chán ghét, chỉ chậm rãi đi vào phòng khách, thấy Bát Công chúa cũng không đứng dậy, liền chậm rãi nói: “Hôm nay Bát muội rảnh rồi sao?”

Bát Công chúa thấy A Nguyên và Ngũ Công chúa phía sau thì tức giận đến đỏ cả tròng mắt, chỉ hung hăng nhìn hoàng tẩu chưa bao giờ biết tốt xấu này, nhảy xuống dưới, chỉ tay vào Thuận vương phi cười lạnh nói: “Ta ta ta tới phủ, ngươi không có ở đây, ta còn tưởng ngươi có chuyện quan trọng, hóa ra là ngươi đi ra ngoài chơi với muội muội tốt!” Nàng quát: “Chẳng lẽ ngươi không biết ta sẽ tới? Vì sao hôm nay còn đi ra ngoài?!”

Lời này cực kỳ không có đạo lý, Thuận vương phi thân kinh bách chiến, cũng không giận giữ, chỉ lạnh nhạt nói: “Ta cũng không phải con giun trong bụng Bát muội, sao mà biết được? Thật ra thì, Bát muội không mời mà đến, cũng coi như ác khách.”

“Điện hạ có lòng tốt tới thăm nương nương, sao nương nương có thể nói ra lời như vậy.” Nữ nhi kia không nhịn được bèn ngồi bên chân ngồi.

“Ta nói chuyện với muội muội, có thêm người xen vào làm gì!” A Nguyên đã từng chứng kiến Thuận vương phi ra tay, lúc này vị vương phi này chỉ nhún vai cười nói: “Vi chưa thấy ta chết, nên muốn chọc tức ta, để một xác hai mạng sao?”

“Ngươi!”

“Còn nữa...” Thuận vương phi đưa móng tay đã được chăm chút của mình ra, vừa ngắm nghía vừa chậm rãi nói: “Cô nương được Phụ hoàng chi hôn, có trời đất chứng giám, thì có thể gả vào làm trắc phi, ta cũng đâu phải người đồ ọ. Chỉ là phụ hoàng nói nửa năm sau mới đón vào, đến thời điểm, dĩ nhiên ta sẽ đưa kiệu nhỏ tới quý phủ tự mình đón. Vì cô nương là biểu muội Vương gia, cũng sẽ bày rượu nhạc ăn mừng mấy ngày, nói chung là sẽ không bạc đãi cô nương. Có điều...” Thuận vương phi ngân nga cười nói: “Bây giờ còn chưa tới lúc, cô nương lại chờ không được đã muốn làm phu thê với biểu ca của cô nương, ngày ngày đến đây, cái này sẽ khiến người ngoài nói ra sao?”

“Ngươi có thai còn không muốn biểu tỷ ta vào cửa chăm sóc cho biểu ca sao?!” Bát Công chúa thấy cô nương Từ gia không phải đối thủ của Thuận vương phi, liền cười lạnh một tiếng, mắng: “Độc phụ! Ta sẽ bẩm báo với Phụ hoàng, để Người trị ngươi!”

“Thời buổi này, em chồng chưa xuất giá quản chuyện trong phòng của huynh trưởng thật ra không có nhiều lắm đâu, truyền ra ngoài không hay đâu nha.” Thuận vương phi không biến sắc nói: “Bát muội, muội là muội muội của Vương gia, tẩu tử hôm nay khuyên muội một câu, ít làm mấy chuyện không có thể diện này đi, bằng không truyền ra ngoài, khiến kinh thành chê cười muội, về sau nhà ai còn dám cưới muội về làm con dâu nữa? Không chừng sau này muội mai mối nhiều đến nghìn, lần sau, còn đưa nha đầu vào phòng công công đó!” Lời này vô cùng ác độc, A Nguyên cũng không nghĩ được là Thuận vương phi mới vừa rồi còn tươi cười cũng có thể lật mặt vừa cười tủm tỉm vừa nói ra lời như vậy.

Bát Công chúa cũng bị lời này làm cho ngây dại, thấy nó tròn tròn mắt, Thuận vương phi liền mỉm cười lạnh một tiếng, đúng là tiện nhân tự dung đến để được nghe chửi, rồi thực nhân nhả mà nói: “Nếu ta là điện hạ thì sẽ không đụng vào cái đỉnh của Phụ hoàng đâu! Ta nghĩ là, Bát muội còn không có được một phần sủng ái, để Phụ hoàng bảo vệ trong lòng đâu!”

Ngũ Công chúa lặng lẽ lau mồ hôi, tang thương nhìn trời, thế mới biết, hóa ra người đàn bà đánh đá có đang vẻ như thế này.

“Ngươi dám nói vừa ta như vậy hả?!” Ngoài miệng Bát Công chúa không đầu lại được Thuận vương phi, quả nhiên miệng chửi người nhào lên muốn đánh Thuận vương phi, bị nha đầu bốn phía kéo lại, vùng vằng ra, chỉ vào Thuận vương phi chửi: “Ngươi là cái đồ tiện nhân!”

“Vừa khéo, hoàng huynh ngươi cũng là tiện nhân, chúng ta quả là trời sinh một đôi!” Thuận vương phi nhún vai, lạnh lùng mà cười, sau lại lạnh lùng nói: “Không thấy Công chúa không khỏe à, còn không đưa xuống khám cho tốt! Nếu mà truyền tới trong cung, có một tin tính một tin, ta cho các người đẹp mặt!” Nói xong cái này, ánh mắt nàng liền gắt gao nhìn chăm chăm cung nữ theo ra cùng Bát Công chúa, cười lạnh nói: “Các cô nương thấy nào nhiệt, chỉ sợ quay về cung sẽ thêm mắm thêm muối nh?” Đám cung nữ đồng loạt quỳ xuống. Thuận vương phi thấy thế chỉ cười cười, cũng không tránh, cười tủm tỉm nói: “Nếu các người thành thật, sau này đều sẽ có tiền đồ tốt, đương nhiên sẽ tốt hơn so với đi theo Bát Công chúa. Nếu mà thật sự không biết tốt xấu, ta đây cũng không có lời nào để nói.”

Bát Công chúa và Từ tần đã sớm thất sủng, cung nữ có phương pháp đã sớm tới cung khác, mấy cung nữ này còn dư lại vốn đã vô vọng, nghe xong lời này của Thuận vương phi, biết vị này ở trong cung còn được cả Thái hậu thích, liền sinh hy vọng, quỳ trên mặt đất đồng thanh nói: “Nguyện ý nghe theo phân phó của nương nương.”

“Độc phụ nhà ngươi!” Bát Công chúa trải đời chưa nhiều, đảo qua đảo lại cũng chỉ có hai ba câu như vậy, rốt cuộc không nói được gì nữa, ngày thường còn có thể ỷ vào ngang ngược kiều ngạo mà áp bức người khác, hiện giờ Thuận vương phi không để nàng vào trong mắt, mà nàng lại thành trọn tròn mắt, cả người giãy giụa kịch liệt, cuối cùng được người kéo ra ngoài. Nghe tiếng kêu khóc của Bát Công chúa, Thuận vương phi cảm thấy bớt tức giận không ít, liền ngồi xuống một bên, thấy nữ nhi Từ gia kia kinh hoàng nhìn mình, nàng chỉ cười lạnh nhạt, nói: “Cô nương vẫn còn ở đây?!”

“Ta...ta...” Mấy bánh bèo nhu nhược sợ nhất là gặp phải cộp cái khác người thường như này, cô nương Từ gia đã bao giờ gặp phải chuyện này đâu? Hai chân nhún ra, nằm xoài trên ghế dựa không dậy nổi, khóc lóc nói: “Ngươi đối xử với ta và Công chúa như vậy, biểu ca sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!”

“Ta ra làm sao, cũng không đến lượt cô nương quản.”

Thuận vương phi cười lạnh một tiếng, chậm rãi vùng tay lên, cơ thiếp vậy xem ở bên ngoài đều vội vàng tiến vào, nàng cũng không nói lời nào, chỉ ngồi xuống chỗ chủ vị. Một vị trắc phi vừa nịnh nọt tiến lại, vừa tự tay bưng trà cho nàng, rồi ân cần hỏi: “Nương nương ra ngoài một chuyến thoải mái, quá

nhien tinh thần tốt hơn rất nhiều, tiện thiếp thấy cũng vui thay nương nương.” Nàng nịnh hót xong thì đám cơ thiếp đã sớm bị Thuận vương phi thiết quân luật đều cười lạnh, nhao nhao hùa theo, vây quanh Thuận vương phi vô cùng ngoan hiền.

Thuận vương phi lạnh lùng cười ra tiếng, các cơ thiếp đồng loạt nghiêm chỉnh im lặng.

Cô nương Từ gia nhìn thấy vị trắc phi trước nay mắt đặt trên đỉnh đầu vô cùng đắc ý vì sinh được con trai trưởng cho Thuận vương kia nay lại khúm núm sợ hãi, cho dù biết Thuận vương phi đã bày cho mình xem, nhưng rốt cuộc vẫn lạnh cả người, sinh sợ hãi.

Thuận vương phi hoàn toàn không để tâm tới nàng ta, chỉ yên lặng chạm môi vào miệng chén trà, sau khi ngồi xuống thì hỏi trắc phi kia: “Đại thiếu gia khỏe không?”

“Có nương nương ở đây nào có chỗ nào không tốt đâu.” Đám sinh hạ thứ trưởng tử của Thuận vương, trắc phi này cũng coi như là có chút năng lực, chỉ là sau khi gặp Thuận vương phi, chút bản lĩnh đó thực không đủ dùng, huống chi Thuận vương phi cũng không có gì khắt khe với trưởng tử, ngày thường cũng không thân cận, khiến trắc phi này cũng yên tâm, lại vì sủng ái trong cung, Hoàng thượng coi trọng nhất là đích tử, lòng tranh sủng của trắc phi này cũng phai nhạt, biết Thuận vương là người có mới nói cũ, không bằng dựa vào Vương phi, hiện giờ cũng dựa vào bản thân đã rất có địa vị trong đám cơ thiếp mà dẫn dắt cơ thiếp cẩn thận hầu hạ cho Thuận vương phi, cũng có ý muốn một hứa hẹn cho tiền đồ sau này của con trai mình.

Chúng cơ thiếp đã biết Hoàng thượng ban một Từ gia biểu cô nương qua đây làm trắc phi, lòng hận vô cùng, a lại nguyện ý trên đỉnh đầu ngoại trừ Chính phi còn có thêm một tổ tông như thế nữa? Vì vậy càng xa lánh nàng ta thêm, quay sang cung kính vương phi, làm cô nương này thấm run sợ.

Có cơ thiếp khác còn che miệng cười nói: “Cô nương nhìn cho tốt cách hầu hạ Vương phi, sau này mới thành tỷ muội tốt được.”

“Thôi, nếu người có quy củ của người, thì trước mặt ta cũng có miếng ăn của người.” Thuận vương phi không buồn nâng mí mắt, khóe miệng nhếch lên châm chọc.

A Nguyên chỉ yên lặng mà nhìn, chợt thấy sau khi Thuận vương phi gật đầu thì liền thò người ra cười nói với nàng: “Trong phủ có một mẻ bánh làm ra cục ngon, chua chua ngọt ngọt, ta ăn thấy không tồi, hai muội muội nếm thử xem nhé, mùi vị không giống trong cung đâu.”

Có khác cơ thiếp, còn ở che miệng cười nói, “Cô nương hảo sinh nhìn như thế nào hầu hạ Vương phi, ngày sau mới hảo làm tỷ muội đâu.”

“Hoàng tâu gọi người đưa lên đi ạ” Ngũ Công chúa cảm thấy Thuận vương phi chính là thần tượng của mình, làm như vậy cuộc sống mới được sung sướng chứ, thấy cô nương Từ gia kia khóc sưng mắt, nàng liền có chút lo lắng hỏi: “Tam hoàng huynh...”

“Không sao đâu.” Thuận vương phi cười cười, đang an ủi hai muội muội liền thấy Phụng Đồng tức giận muốn học máu từ bên ngoài tiến vào, chỉ tay vào nàng lạnh lùng nói: “Người lại nháo cái gì thế?!” Từ khi cưới Vương phi như này, cuộc sống của hân chẳng trôi chảy chút nào, trên triều hân đã lộ thế bại, đám nữ nhân hậu viện lại làm loạn không thể yên, quả thực đến thanh tịnh hân cũng không có. Thấy ở bên còn có người khóc tang, Phụng Đồng hoàn toàn mất kiên nhẫn, chỉ vào biểu muội tiện nghi nhà mình quát: “Người khóc cái gì mà khóc!” Nhưng rốt cuộc Từ gia còn hữu dụng, tuy rằng không có cảm tình gì với biểu muội này, hân vẫn cố nén bực tức mà hòa nhã nói: “Đừng khóc nữa, chốc nữa biểu ca sai người đưa muội trở về.”

“A, Vương gia thương hương tiếc ngọc đây mà.” Thuận vương phi ngồi vững vàng ngay ngắn, mỉm cười nói: “Làm sao, nếu trong lòng muốn đón người vào cửa, Vương gia cũng biết mà, ta không phải người không biết bao dung.”

Phụng Đồng phẫn nộ nhìn Vương phi, quát lớn: “Người cầm miệng!” Thấy ánh mắt Thuận vương phi lạnh băng nhìn qua, vậy mà lòng hân run lên nhẹ nhẹ, nghĩ đến hiện giờ Thái thượng tự Thiếu khanh như đã thay đổi thành người khác vậy, để ý cũng để ý đến mình, cũng không màng ý tứ khuê nữ nhà mình, Phụng Đồng liền tức lay.

Nhạc phụ qua lại với Trịnh vương, quả thực là kẻ phản bội vô sỉ nhất!

“Chào Tam hoàng huynh.” Phụng Đồng đại khái là tức phát điên, vào phòng khách lâu như vậy rồi nhưng vẫn chưa nhìn thấy A Nguyên và Ngũ Công chúa, lần đầu thấy A Nguyên chấp tay, Phụng Đồng ngạc nhiên ra mặt, xong nàng lại lộ ra nụ cười mà bản thân cảm thấy thực hòa khí, khiến Phụng Đồng ghê tởm quá sức, mặc kệ không trả lời, chỉ hỏi: “Bát muội đâu?” Nghe nói Bát Công chúa tới vương phủ làm loạn, Phụng Đồng vô cùng chán ghét, chỉ cảm thấy Bát Công chúa thực đáng ghét, có điều nó còn hữu dụng, đành phải nhịn.

“Đã ra phía sai nghi ngại, lần này Bát muội đến đây chính là vì ra mặt thay Vương gia, nói ta là tiện nhân.” Thuận vương phi mỉm cười đáp.

Phụng Đồng giật giật khóe mắt, cảm thấy thế từ bị muội muội mắng cũng không có vấn đề gì, vốn hân cũng ghét nữ nhân này, bởi vậy chỉ ‘Ừ’ một tiếng.

“Ta và Vương gia phu thê tình thâm, nào dám độc chiếm cái danh này.” Thuận vương phi tiếp tục cười nói: “Vì thế, ta nói với muội ấy, Tam ca của muội cũng là tiện nhân, chúng ta ý mà, đúng là trời đất tác thành.” Thấy Phụng Đồng đột nhiên ngắt đầu, nàng chỉ mỉm cười hỏi: “Vương gia, người thấy có đúng hay không?”

“Người! Người!” Vốn phải là nữ nhân hậu viện cư xử dựa vào sắc mặt của mình, nay cũng dám làm trò trước mặt nhiều người như vậy mắng mình là tiện nhân, Phụng Đồng hậu duệ quý tộc khóe mắt như muốn nứt ra, chỉ cảm thấy mạch máu sắp vỡ tung, cả người tức giận đến run bần bật, không nói được lời nào, hận Thuận vương phi muốn chết, nhưng vào lúc này lại không thể làm gì được. Cũng biết Vương phi này cho dù lạnh nhạt với nàng ta thế nào, cả nhà vẫn không sao cả, chỉ là bị A Nguyên và Ngũ Công chúa nhìn thấy, hân thực sự không nhịn được, lập tức rút kiếm, chỉ vào thế tử mình, hét lên: “Hôm nay ta nhất định phải giết người!” Lời này vừa ra đã phi thẳng đến chỗ Thuận vương phi vẫn đang bình thản, chúng cơ thiếp thét chói tai toán loạn, có mấy nha đầu muốn tiến lên lại bị Phụng Đồng đá sang một bên.

“Người...” Đặt kiếm lên cổ Thuận vương phi, Phụng Đồng dừng lại nói.

“Ta khuyên Vương gia đừng nói gì khó nghe, bằng không phu thê nhất thể, ta là cái gì, Vương gia chính là cái ấy.” Thuận vương phi không cảm thấy mình sắp bị phu quân giết một chút nào, lúc này nhân nhả bóc bỏ trái cây cắn một miếng, lắc lắc đầu với A Nguyên ý bảo con bé đừng lại đây, lúc này mới thở dài nói: “Bụng của ta thực quý giá a! Mỗi ngày đều phải ăn chút trái cây, tới giờ rồi cũng đành bất chấp Vương gia muốn giết ta cũng phải ăn trước chút, về sau, đứa bé cũng chưa chắc đã được hưởng thụ có phải không?”

“Người uy hiếp ta!” Sắc mặt Phụng Đồng thay đổi, nhưng cũng thật không dám một kiếm với thê tử.

Đứa trong bụng này là con vợ cả của hân! Hoàng thượng cực kỳ coi trọng con vợ cả, nếu đứa bé này không còn, chẳng phải hân càng lạc hậu sao? Huống chi nếu mình Vương phi này, Hoàng thượng sẽ càng giận giữ, hân sớm thất sủng rồi.

Tiền nhân này tính toán chuẩn đến vậy, biết mình không dám động vào nàng ta!

Phụng Đồng hận, hân hận Hoàng thượng vì sao bắt công như vậy, chỉ hôn thứ này cho hân!

Rõ ràng hân coi trọng Đại cô nương nhà Tướng Ngự sử trước, Hoàng thượng cho Phụng Khanh! Hân muốn thỉnh chỉ nhị cô nương phủ Anh Quốc công, Hoàng thượng liền ban cho Phụng Minh sau lưng hân, được, hai người hân ưng đều không thành, nhưng dù thế nào cũng nên cho hân một Vương phi ôn nhu uyển chuyển chứ, để cuộc sống của hân thoải mái chút. Hoàng thượng càng không! Ban một đứa sa cơ thất thế muốn gia thế không có gia thế, muốn giáo dục không có giáo dục, ngày ngày phải chịu đựng áp chèn ép, khiến Phụng Đồng hận không thể khóc nổi, rốt cuộc cắn chặt răng, Phụng Đồng chỉ lạnh lùng mà nói: “Người tự giải quyết cho tốt đi!”

Dứt lời liền cười lạnh nói với A Nguyên: “Thế nào? Kịch trong phủ Tam hoàng huynh thế nào?”

“Cũng được.” Nếu Phụng Đồng thật sự dám cho Thuận vương phi một nhát kiếm, trong lòng A Nguyên còn có thể bội phục hân một ít, hiện giờ thấy hân ngoài mạnh trong yếu, liền chống cằm nói: “Kém hơn gánh hát chút.”

Thuận vương phi phụt một tiếng nghiêng đầu cười.

Phụng Đồng ngừng thở, suýt nữa sùi, chỉ cảm thấy không thể ở lại vương phủ này nữa, lại có chút khó chịu, bèn chỉ kiên cường mà lạnh giọng nói: “Đây là quý phủ của ta!”

“Cũng rất mới mẻ nha, chưa nói đến người khác, đây không phải là Vương phi của huynh biểu muội của huynh sao.” A Nguyên vỗ vỗ bụng nhỏ ăn đến no căng của mình, liền thấy Phụng Đồng ánh mắt ác độc nhìn qua, thầm biết người này hận không thể độc chết mình, cũng không để trong lòng, chỉ cười hi hi nói: “Tam hoàng huynh, ta coi lâu như vậy rồi mà vẫn không hiểu được, huynh tức giận vì cái gì.” Thấy Phụng Đồng nghiêng răng nghiêng lợi, nàng liền cười nói: “Nóng giận hại đến thân thể, huynh là trụ cột quốc gia, vui vẻ lên chút thì còn có thể sống thêm vài năm nữa, có đúng không?”

Nha đầu thôi đang rửa mình thành quỷ chết sớm à?!

Phụng Đồng không thể nhìn được nữa bỗng nhiên đứng dậy, muốn tiến tới. Thấy hân nổi giận, A Nguyên bèn lạnh nhạt nói: “Thực không khéo, người đi theo hoàng muội đều là người bên cạnh Hoàng tử mẫu, Tam hoàng huynh dám đụng vào ta và Hoàng tử một chút thôi, huynh cũng biết rồi đấy...”

Thái hậu giống như ngọn núi lớn ngay trước mắt mình, Phụng Đồng đưa mắt nhìn bốn phía, lập tức bị thương, lòng lại tức muốn chết, chỉ chỉ vào A Nguyên, lại nhìn Thuận vương phi vẻ mặt lơ đãng một chút, cười lạnh nói: “Các người giỏi lắm!” Nói xong liền phất tay áo bỏ đi, đúng là liếc Từ gia biểu muội vẫn luôn la tên hân liên tục cũng không, trực tiếp ra khỏi vương phủ. Mắt thấy hân đi, A Nguyên mới đứng dậy, từ từ nói: “Hôm nay thực sự khiến bọn muội kinh sợ, sau này hoàng tẩu chó có xúc động như vậy.”

Nhờ chó cùng rút gậy (tình thế bị đẩy đến bước đường cùng phải làm liều, kể cả điều xằng bậy.)

“Nếu không như thế, chẳng phải ta sẽ chết trong tay hân sao?” Dựa vào sự kiên cường mới vừa rồi Thuận vương phi mới có thể thoát, lúc này cũng thờ phào một hơi, trong lòng vui sướng, chỉ cười nói: “Bây giờ ta mời hai muội uống rượu.” Cho người kéo cô nương Từ gia này đi rồi, nàng lại cười nói: “Bát muội vẫn muốn nghỉ ngơi một chút, sức khỏe yếu, không nên tham gia.” Nói xong liền nhân nhả tiếp lời: “Hiện giờ Từ tần nương nương không có gì làm, còn lo lắng cho ta, ta thực không đành lòng. Muốn cho Từ tần nương nương bận tay bận chân một chút mới tốt, đúng không?”

Mắt thấy ánh mắt Thuận vương phi mang theo vài phần hỏa độc, A Nguyên cảm thấy vợ Hoàng tử có một phần đánh đá như Hoàng tẩu cũng đáng phải bội phục.

Sau khi nể phục, nhóc con thuận tay thấp một nén hương cho Từ tần nương nương.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 96: Chương 85

A Nguyên làm tu hú chiếm tổ ở phủ Thuận vương, vui vẻ ăn ngon lành. Đến khi ăn uống no đủ, Thuận vương đến bóng người cũng không thấy đâu, Thuận vương phi không để trong lòng. A Nguyên càng chẳng bận tâm. Đùa giỡn một hồi, A Nguyên liền cho người đưa Ngũ Công chứa hồi cung, còn mình trở về phủ Túc vương, kể chuyện hôm nay với Túc vương rồi cười nói: “Vị Tam Hoàng tâu này cũng thật kỳ diệu, chỉ là con vẫn chưa hiểu, sao có thể làm loạn thành như vậy, giống như là trở mặt luôn rồi vậy, để người khác nhìn vào cũng thấy lạ.”

“Một trường sử* trong phủ Trịnh vương là thân thích bà con xa nhà mẹ đẻ Thuận vương phi, bởi vậy hiện giờ nhà bọn họ đi lại nhiều hơn với Trịnh vương, lão Tam thấy, nào không ghen? Đây là tiên hạ thủ vi cường*, bằng không nếu bị lão Tam nhốt trong phủ, mới là chết chắc.” Thuận vương phi cũng là đang dùng hết sức mình, nếu không thể áp đảo Thuận vương, chỉ sợ con trai nàng dù sinh ra được, cũng chưa chắc có cơ hội nuôi nó. Túc vương cảm thấy Phụng Đồng ngày càng vô liêm sỉ, không muốn nhắc đến hắn nữa, chỉ hừ lạnh một tiếng, lại thấy A Nguyên vừa nghĩ nghĩ gì đó vừa cười xấu xa, liền không khỏi tức giận mắng: “Chuyện nhà người ta con lo nhiều quá rồi đấy!”

Trường sử: Là một chức quan văn từ phẩm chuyên lo việc văn thư.

Tiên hạ thủ vi cường: Binh pháp Tôn Tử có câu 'Tiên hạ thủ vi cường, hậu thủ vi tai ương' có nghĩa là nếu có thể ra tay trước thì sẽ chiếm thế mạnh, nếu ra tay sau đối thủ thì sẽ gặp tai họa.

“Ngoài cái này ra con còn biết làm gì bây giờ?” A Nguyên tranh luận: “Nhưng mà chẳng thú vị!” Đặc biệt là hiện tại Hoàng thượng lại cùng Hoàng hậu trải qua mùa xuân thứ hai, sao còn nhớ rõ cháu gái tội nghiệp mỗi mắt trông ngóng mà chẳng ai để ý đến đang ở xó xỉnh nào nữa chứ? Không tự mình đi tìm niềm vui chắc A Nguyên ghen chết mất.

“Đi thăm Thái tử đi!” Túc vương mắng: “Nhanh nhẹn như vậy đi lại nhiều một chút con có thể mệt chết được hả?” Nhìn tình hình này, sau này Thái tử là vững chắc, lúc này mà không làm thân nhanh lên thì quả thực chính là thiên lý bất dung! Ông không nghĩ đến chuyện phủ Túc vương chỉ có thể hưng thịnh ở một thời của Hoàng huynh.

“Hiện tại Thái tử đang bận bịu chính sự, nào có thời gian chơi đùa với con đâu? A Nguyên liền đúng lý hợp tình nói: “Còn có tiểu tử Phụng Đẳng kia nữa, tốt rồi, bé tí, cực kỳ nghịch ngợm, con làm trưởng bối, tay già chân yếu a, sao lấn lộn với nó được?” Nói xong, nhóc con thở dài một tiếng, đặc biệt sinh động.

Phụng Khanh ở ngoài nghe được không nhìn được mà phật cười, tiến vào gõ nhẹ đầu muội muội một cái, dưới ánh mắt không phục của A Nguyên mà lắc đầu cười nói: “Muội yên tâm, Thái tử gặp muội tất sẽ thích muội.”

“Vì sao thế?” A Nguyên liền nghi ngờ hỏi.

Thái tử yêu thương nàng không khác khuê nữ là bao, có điều trong lòng A Nguyên vẫn biết đúng mực, cũng sẽ không cậy sủng mà kiêu, ý vào sự sủng ái của Thái tử mà muốn làm gì thì làm. Nàng hiểu rõ Hoàng thượng khác với Thái tử, lúc này thấy trong lời Phụng Khanh có ý khác, liền tò mò hỏi: “Hôm kia Thái tử vừa mất một đứa con trai, lúc này ta không đi tìm xui quấy đâu.” Tuy rằng đứa con trai này là con của thứ phi, có điều đã sớm có tình cảm, tâm trạng Thái tử có thể tốt mới là có quý, ai sẽ tới cửa tự tìm phiền phức chứ?

“Thái tử phi lại có thai, làm sao Thái tử còn nhớ rõ cái này.” Phụng Khanh cười cười, rồi nói: “Muội nhanh trí, hôm nay ta gặp Thái tử ở ngoài, Thái tử còn nói kêu muội đi bầu bạn với Thái tử phi, không chừng về sau đứa bé cũng đáng yêu lanh lợi giống muội.”

“Giống được như muội, thì có chút khó đấy.” Da mặt của A Nguyên không phải dày bình thường.

Túc Vương cũng thực không biết xấu hổ, đã nói A Nguyên là thông minh bởi vậy lúc này nhìn không nói gì, chỉ đánh giá nhóc con từ trên xuống dưới, muốn biết rằng nàng có được sự tự tin như thế từ đâu, thấy A Nguyên ngửa đầu dương dương đắc ý, tinh thần tốt lạ thường, trong lòng vừa động, rồi chỉ ním cười hỏi: “Xem ra là có chuyện vui hả?” Thấy nhóc con ngoay ngoắt “Vâng” một tiếng, ông tức giận đến nghiêng răng ken két, rồi không biến sắc mà hỏi: “Chẳng lẽ đi chơi một chuyến với A Dung là vui vẻ như vậy?”

“Đương nhiên rồi.” Từ trước đến nay A Nguyên đều khẩu thị tâm phi*, đắc ý lần này còn có chút ý nghĩa khác, khiến ánh mắt Túc vương lóe lên, thâm nguyên rửa tiểu tử kia quả thực đã thành công.

Khẩu thị tâm phi: Nghĩ một đằng nói một nẻo.

Phụng Khanh cũng nghe ra, chỉ là xưa nay hắn vẫn quý A Dung, vì vậy cũng không nói nhiều, chỉ lôi kéo A Nguyên dặn dò: “Hiện giờ A Dung chưa có nhiều địa vị trong triều, là thời điểm quan trọng, muội không được làm hắn chậm trễ.” Hiện giờ A Dung đang ở Hộ bộ, Phụng Khanh vừa nói xong ngẩng đầu lên, thì thấy Túc vương tay nắm Hộ bộ đảo mắt, liền biết phụ thân chỉ sợ đã sinh ra ý đồ xấu gì đó rồi, có tâm định bảo phụ thân nhẹ tay chút, đừng hành hắn đến quá tàn nhẫn, nhưng nghĩ tới hiện giờ nào có con rể nhà ai mà lại không phải trải qua kiếp nạn này đâu, bèn thôi. Bé A Nguyên ra khỏi phòng, nhét nhóc con vào trong ổ chăn, đang muốn đi liền thấy một bàn tay nhỏ vươn tới, bắt được ống tay áo Phụng Khanh.

“Làm sao vậy?” Phụng Khanh cúi người, thấy bé con xinh xắn nằm trên chiếc giường tinh xảo đang mở to mắt nhìn mình, lòng mềm đi, vuốt vuốt tóc A Nguyên.

“Về sau, đại ca có cháu trai nhỏ, có còn thích A Nguyên như bây giờ không?” A Nguyên sợ hãi hỏi.

Phụng Khanh là người thân thiết nhất với nàng, ôm nàng lớn lên từ bé, rốt cuộc có vị trí đặc biệt trong lòng nàng, hiện giờ biểu tỷ Tường Như Vân có thai, A Nguyên vô cùng vui mừng, nhưng mà cũng sinh sợ hãi, chỉ sợ huynh trưởng chỉ nhớ rõ con của mình, không để bụng đến nàng như trước.

“Ồ trong lòng ta vị trí của A Nguyên vĩnh viễn sẽ không thay đổi.” Phụng Khanh thấy A Nguyên bất an, bèn ngồi ở bên giường, nhìn nhóc con bò lư

loát vào lồng ngực mình, cảm thấy lồng mềm mại, ấm giọng nói: “Dù lòng ta có nhiều thêm vài người, cũng sẽ không bỏ qua tiểu muội muội của ta.” Thấy A Nguyên bĩu môi, hần liền cười tủm tỉm mà nói: “Đến lúc đó, A Nguyên cũng sẽ có bạn chơi cùng rồi. Muội nghĩ thử xem, một đoàn bé con nho nhỏ dù khi dễ thế nào cũng sẽ không cáo trạng, giống A Nguyên hồi trước, thú vị không?”

Em bé không thể nói chuyện chỉ có thể sinh hờn dỗi là đáng yêu nhất.

“Ồ!” Công chúa điện hạ mới cảm động một phen, nghe đến đây mặt liền đen thui.

Nàng lại nhớ tới lịch sử đen tối năm đó rồi đấy.

“Dùng sức khi dễ, nhưng đến thời điểm quan trọng, A Nguyên cũng tự mình bảo hộ cháu mà.” Phụng Khanh thấy nhóc con lăn vào bên trong không thêm nhìn hần, cũng không so đo, chỉ ghé vào bên vai A Nguyên trấn an thêm vài câu, lúc này mới yên tâm ra ngoài, lại phân phó vài câu với người hầu hạ A Nguyên, bảo phải chăm sóc Công chúa, xong xuôi mới vừa lòng rồi đi. Tuy rằng hiện giờ đã chia nhăm có điều hai phủ đã thông với nhau, hần qua lại cũng tiện. Trở về phủ Khang vương, hần liền thấy Tường Như Vân đang ngồi dưới đèn chờ mình, dưới ánh nến nhàn nhạt, sườn mặt đẹp đến kinh tâm động phách, ánh mắt Phụng Khanh mềm ra, tiến tới thấp giọng nói: “Sao vẫn chưa nghỉ ngơi.”

“Chờ chàng về.” Không cần người hầu hạ, Tường Như Vân tự mình cời xiêm y Phụng Khanh rồi đặt qua một bên, hỏi: “Chỗ Phụ vương có việc gì sao?”

“Cũng không có gì, ta trò chuyện với A Nguyên.” Phụng Khanh cười, cũng không nhắc tới nỗi lo của A Nguyên, của cười hỏi: “Nghe nói A Nguyên rất dễ bụng nằng, thế thì ta cũng xếp sau nàng rồi.”

Tường Như Vân nằng hần một tiếng, lúc này mới nói, “Ồ bên ngoài ta nghe được một chút phong thanh, không được tốt lắm, bởi vậy muốn bảo với chàng một chút, chàng cũng đừng tức giận.”

“Là nói Phúc Thọ và A Nguyên kiêu căng sao?” Phụng Khanh cười lạnh nói, “Ta cũng thấy kỳ quái, năm đó Nhị công chúa, cường đoạt Trạng Nguyên làm phò mã ngay trên đường, vậy mà còn chưa nhận cái tội danh kiêu căng, sao đến muội muội chưa kịp làm gì đã phải gánh chịu cái hư danh này?” Thấy Tường Như Vân muốn nói lại thôi, hần vội hỏi: “Hay còn có việc khác?”

“Thật ra cũng không phải, chỉ là mẫu phi tức giận không nhẹ.” Tường Như Vân chỉ sợ hần nóng giận hại sức khỏe, liền hòa nhã nói: “Ngày hôm trước thiếp nghe thấy người bên ngoài nói A Nguyên đồ kỳ, không ưa nữ nhi xinh đẹp, không phải càng kỳ quái sao?” Thấy Phụng Khanh gật đầu, nàng liền thở dài: “A Nguyên là biểu muội ruột của thiếp, nói như vậy, thiếp sao còn có thể nhẫn? Bởi vậy đã cầu phụ thân, muốn biết là ai ở phía sau bịa đặt, chàng biết ta nghe được gì không?” Tường Như Vân phụ thân Tường Như Vân hiện giờ đứng đầu Đô Sát viện, muốn gió thổi cỏ lay thật sự vô cùng dễ dàng.

“Là ai?” Phụng Khanh hí hóp mắt hỏi.

“Là Trịnh gia.” Tường Như Vân liền thở dài: “Đúng là hổ phụ khuyển tử! Nhân vật như Trịnh các lão vậy mà lại sinh ra loại con trai phá gia như vậy. Hồi trước A Nguyên không cho cô nương nhà họ thê diện, cô nương kia nghe nói còn tự tử.” Nàng nói đến chính là cô nương nói năng lỗ mãng đứng ra thay mặt biểu muội Phụng Minh kia.

“Chết rồi sao?” Phụng Khanh có chút lạnh nhạt hỏi.

“Cứu rồi, chỉ là cũng không được như ý, vì chuyện này mà gả vào nhà bình thường, bởi vậy ghi hận A Nguyên, cảm thấy tất cả là do A Nguyên.” Mất thấy nụ cười trên mặt Phụng Khanh càng hạ nhiệt, nàng liền tiếp tục nói: “Ngày thường nàng ta cũng tương giao đi lại cùng một vài nữ quyến, chàng cũng biết đó, những nhà bình thường đó cũng có chút ghét thế gia, nha đầu này truyền ra chút gì liền ồn ào huyền ảo, lại vì duyên cớ nào khác mà dính cả Ngũ Công chúa, còn có Ngự sử viết tấu chương, phụ thân thiếp suy nghĩ thật lâu, dâng tấu chương này lên rồi.”

“Nhạc phụ làm không tệ.” Phụng Khanh nhìn nhin sát ý trong lòng, hơi hơi mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Có lời đồn như vậy, thậm chí còn tới tai Ngự sử, tức là A Nguyên đã phải chịu thiệt thòi. Thiệt thòi như vậy, nếu không để Hoàng thượng biết được, chẳng phải càng đáng tiếc sao?” Hần lại lắc đầu nói: “Không đúng, mấy nữ quyến không thể nào làm hư chuyện đến như vậy được, ta nghĩ, còn có người ở trong đục nước béo cò, muốn hại thanh danh muội muội.” Dứt lời, ánh mắt Phụng Khanh liền lạnh băng.

Ý nghĩa của A Nguyên đối với hần không giống bất cứ ai khác, năm đó hần tự tay nuôi muội muội lớn, như huynh như cha, nhóc con này là toàn bộ tâm huyết của mình, nghĩ thế, trên mặt hần liền lộ ra vài phần sát khí, thấp giọng nói: “Mặc kệ là ai, dám làm như vậy thì đừng trách ta tàn nhẫn độc ác.” Nói xong, còn nói thêm: “Mấy hôm nữa, truyền tin tới chỗ Trịnh các lão, nhà mình làm ra tai họa, để Trịnh các lão tự mình xem đi!”

“Chỉ sợ Trịnh các lão không nỡ.” Phụng Khanh muốn mạng nha đầu kia rồi, Tường Như Vân chân chờ nói.

“Nếu không lo cả nhà cùng chết, thì ông ta cứ đối đầu với ta.” Phụng Khanh cười ôn nhu, nhẹ giọng nói: “Cho rằng ta không làm quan, không có quyền gì trong tay, thì không làm gì được ông ta sao?!”

Tường Như Vân thấy Phụng Khanh tự tin, liền đồng ý.

Qua mấy ngày, quả nhiên liền lạng lẽ truyền tới Trịnh các lão một lời nhắn, lại còn có chứng cứ vô cùng xác thực, không nói gì thêm, chỉ là ý tứ trong đó lại khiến người ta cảm thấy cả người phát run. Ít nhất Trịnh các lão cũng biết được trong nhà còn có một cháu gái phá gia như vậy, tức giận đến suýt đi gặp tổ tông, rốt cuộc vẫn có một hơi, gọi nữ nhi đã ra ngoài trở về, cũng không biết đã nói gì, cũng không trở về nhà chồng, mấy ngày sau lại chết bất đắc kỳ tử, tác phong nhanh nhẹn như vậy làm trong lòng Phụng Khanh hòa hoãn hơn rất nhiều. Trịnh các lão vẫn tao nhã có lễ như cũ, khiến người khác như tấm gương trong gió xuân, khi gặp lại vị Khang vương ôn nhu như nước nhưng thủ đoạn khốc liệt này, nội tâm lại sinh ón lạnh.

Tiểu lý tàng đao (nụ cười giấu đao) hóa ra là như thế.

Phượng Khanh chỉ là chép ra tội trạng con cháu dưới gối đại phòng một lần, đưa tới Trịnh phủ mà thôi.

Một cái nữ nhi chết, hay cả nhà đại phòng đều chết theo, đây mới là các lựa chọn Phượng Khanh đưa ra cho Trịnh các lão, không có loại thứ ba. Trịnh các lão cảm thấy tội không đến mức chết, lại cũng chỉ có thể cắn răng cho chất gấm quy thiên, bảo vệ đại phòng.

Đương nhiên, duyên cớ trong đó A Nguyên không biết, Phượng Khanh và Trịnh các lão cũng chưa từng nghĩ đến việc nói với nàng. Nhưng thật ra, Hoàng thượng từ trong cung ban hoàng thôn trang trăm khuynh cho mỗi Ngũ Công chúa và A Nguyên mỗi người một cái, A Nguyên liền biết chỉ sợ Hoàng thượng là đang làm cho người khác xem, có ý nàng hưởng để sùng không dứt.

Quả nhiên, sau khi Hoàng hậu cũng từ trong cung ban cho không ít trang sức trân bảo thì đồn đại trong kinh tiêu tán đi rất nhiều.

Mấy lời đồn đại này đối với A Nguyên không đau chẳng ngứa. Nếu nàng chưa có người trong lòng, vì nhân duyên sau này có lẽ còn trở trăn một ít, có điều hiện giờ đã thủ sẵn được A Dung, A Nguyên nhẹ nhõm vô cùng, không lo lắng rằng cái thanh danh này sẽ làm không gả được chút nào. Tuy rằng không biết vì sao Trịnh các lão bệnh nặng, còn dâng tấu lên ngự tiền thỉnh tội, hiện giờ đã ở nhà tu dưỡng, nhưng vẫn đối xử với nàng rất tốt, cho người mang đến không ít bằng chữ mẫu kêu nàng không cần nộp bài tập, lòng bèn cảm động, A Nguyên cũng có qua có lại, đưa tặng một hộp điểm tâm ở trong cung, ý để lão sư ăn ngọt miệng.

“Nghe nói lão sư kia của muội còn khóc đó.” Lúc này nàng đang ghé vào bên cạnh Thái tử phi, A Nguyên vừa đi lòng vòng, vừa khó hiểu nói: “Lão sư không phải người hay khóc suốt suốt nha, sao bị một hộp điểm tâm làm cảm động đến như vậy?” Ngày đó bà tử đi tặng thấy Trịnh các lão cầm lấy hộp điểm tâm mà nước mắt giàn giụa, khi trở về bèn kể lại cho A Nguyên, làm A Nguyên ngạc nhiên cực kỳ.

Lão nhân kiên cường đến vậy mà lại khóc vì điểm tâm.

Cảm thấy đại khác là do lão sư thích điểm tâm này, Công chúa điện hạ lại hào phóng tặng thêm hai hộp, khiến Trịnh các lão trong lòng hồ thẹn không chỗ dung thân.

A Nguyên thật lòng với ông, nhưng kẻ hại con bé lại là con cháu của mình, đây mới là nguyên nhân Trịnh các lão bệnh nặng. Nếu không phải Phượng Khanh tỏ vẻ dừng ở đây, Trịnh các lão đã định nói cho A Nguyên hết thảy, để A Nguyên xem xét quyết định.

“Muội mở miệng ra là khiến người ta không thể không yêu được.” Trịnh các lão kinh qua mưa gió đã no bụng mà còn có thể rơi lệ vì cái này? Thái tử phi liền biết bên trong có sự tình khác, chỉ là thấy A Nguyên cười hi hi nhìn mình, liền biết con bé đang muốn mình vui vẻ, trong lòng cũng được an ủi, bèn gọi A Nguyên đến trước mặt mình thở dài: “Chỉ mong là tiểu cô nương giống như A Nguyên.” Nàng có con trai đủ nhiều rồi, không hiếm lạ, khuê nữ vẫn quý giá hơn chút. Thấy A Nguyên cẩn thận mà nằm ở trong lòng mình, cổ không chạm vào bụng nàng, Thái tử phi về mặt dịu dàng hỏi: “Hôm kia bọn muội náo loạn một trận ở phủ Thuận vương sao?”

“Sao Hoàng tẩu biết?” A Nguyên liền thắc mắc: “Ngũ Hoàng tỷ nói với tẩu ạ?”

“Bát muội tố cáo vợ lão Tam với Phụ hoàng.” Thái tử phi thấy thật kỳ lạ, sao có người muốn sống yên ổn, nhưng thiên địa lại không để cho như ý, lúc này liền lạnh lùng mà nói: “Thật khéo, trước muội ấy, Tuệ tần tố cáo từ Từ tần, nói rằng ta lòng dạ khó lương, không muốn Thuận vương sống tốt, không muốn Thuận vương có con vợ cả sinh ra, bởi vậy gây sóng gió, muốn hại Thuận vương phi.” Có thể làm mẹ chồng không khác mẹ ruột là bao, Thuận vương phi cũng coi như bản lĩnh không nhỏ, Tuệ tần lần đầu tự mình lộ diện, vừa khóc vừa kể những chuyện Từ tần và Bát Công chúa đã làm, khiến Hoàng thượng nổi giận tại chỗ, quát mắng Bát Công chúa còn dám tới cáo trạng, sau đó...

“Từ tần lại bị giáng vị phân.” Thái tử cũng thâm khoái ý, nhưng lại chỉ lạnh nhạt nói.

“Lại giáng?” Hiện giờ A Nguyên không ở trong cung, tin tức cập nhật cực lạc hậu, lúc này cả mắt đều tròn tròn, làm Thái tử phi cười lên, rồi chỉ ngo ngắc mà nói: “Lại bị giáng vị, thì chỉ có thể là Quý nhân.” Một quý nhân nho nhỏ, hậu cung còn một xấp đầy, tính là gì chứ? Huống chi, không nói tới Từ gia như thế nào, đến Từ tần... Từ Quý nhân thân phận ngày hôm nay, mẫu quý vì con trai, ngay cả giá trị của Bát Công chúa cũng sụt giảm rồi đi? Nhớ tới trước kia vì nhà mẹ đẻ của Tam Công chúa thấp kém, thời điểm nghị hôn khiến Người thực đau đầu, A Nguyên liền nghiêng răng, miệng nói: “Nhìn xem, nhìn xem, ai cũng nói không muốn chết thì sẽ không phải chết đó, cổ nhân thật sự không lừa ta, hiện giờ Từ Quý nhân, thực là cầu nhân được nhân.”

Thích làm loạn, hiện giờ không phải bị nhận báo ứng sao?

“Lúc này Phụ hoàng thật sự tức giận.” Từ Quý nhân này cũng không phải mẹ đẻ Phượng Đồng, cũng không có danh gì mà dám lướt qua Hoàng hậu làm khó Thuận vương phi, không chỉ không coi Hoàng hậu ra gì, mà nhìn chung Từ Quý nhân cũng không xem Hoàng thượng tự mình chỉ hôn cho con dâu làm chính phi là cái gì to tát, Hoàng thượng lòng dạ hẹp hòi, ai gặp qua đều biết, làm sao còn có thể tha cho nàng ta, chỉ truyền chỉ nói Quý nhân thân phận thấp kém, không thể làm chủ một cung, bảo Quý nhân dời tới Thiên điện. Bên trong thiên điện kia vốn là chỗ của mấy quý nhân nho nhỏ, cả ngày khắc khẩu, Hoàng thượng ngoan độc, lại nâng vị phân của một phi tần khác lên, để nàng ta làm chủ điện.

“Chỉ sợ chủ điện kia là cung nữ bên cạnh Từ Quý nhân hồi trước.” A Nguyên biết tâm tính Hoàng bá phụ, liền đỡ đỡ nói.

“Muội đoán đúng rồi.” Thái tử phi cảm thấy chẳng trách Hoàng thượng thích A Nguyên, như vậy quả thực tâm ý tương thông, liền gật đầu nói: “Tuy rằng cũng là một Quý nhân, có điều trong hậu cung là do Phụ hoàng định đoạt, hiện giờ người hầu hạ mình trước đây...” Thái tử phi cảm thấy chiêu này của Hoàng thượng, quả thực hung ác.

Xưa nay đối với người hầu kẻ hạ Từ Quý nhân không đánh tức mắng, người nọ sẽ ghi hận sao? Thực lợi hại.

“Nếu lòng nàng ta không xấu, ai sẽ khi dễ nàng ta chứ?” A Nguyên liền thấp giọng nói: “Nếu không phải Tam tẩu hơi cường hãn, thì sao có thể chịu được cảm giác kia!” Trong bụng còn đang mang đứa con của trượng phu, sau lưng hẳn lại sùng ái nữ nhân khác, người còn phải ở bên thu xếp mà nhìn, Thái tử phi được tâm sự của A Nguyên thuyết phục, trong lòng cũng thờ dài.

Hoàng hậu là mẹ chồng rất tốt, tuy cũng chỉ định mấy trắc phi đưa cho Thái tử, nhưng đại để đều là Hoàng thượng tự mình chọn rồi ban cho thông qua Hoàng hậu, Hoàng hậu thực ra vốn không thích trắc phi thứ phi bên dưới con dâu, chính vì vậy, trong cung Thái tử nữ nhân không ít. Tuy rằng Thái tử ôn nhu tôn trọng nàng, ngày thường dù có thai cũng nghỉ ở phòng của nàng, nhưng nha đầu hầu hạ thư phòng kia Thái tử phi đều biết rõ.

Trong lòng tuy có khổ sở, nhưng trên đời này có thể có mấy Túc vương, mấy Thành vương đây? Có thể ngồi trên bảo tọa Thái tử phi, nàng cũng có lòng dạ riêng, cũng không phải người chỉ biết nhai nữ tình trường, bèn thâm giấu đi mất mát, lại cúi đầu cười nói với A Nguyên: “Lời này của muội cũng đừng nói với người khác nhé, bằng không lại thêm một cái mũi ghen ghét đó kị nữa, về sau làm sao bây giờ?”

A Nguyên lại không để trong lòng: “Hoàng tổ mẫu, Hoàng bá nương, Hoàng tẩu đều thương muội, muội còn sợ gì nữa? Nguyện ý một đời một đôi với muội, muội tự nhiên sẽ thật lòng đáp lại, còn nếu phụ muội...” Nàng chỉ cần mạng người nọ là được.

“Còn nói nữa!” Thái tử phi gỡ nàng một cái, rồi lại nghĩ nghĩ cười nói: “Nhưng mà, nếu thai này là một bé gái, thì để nó đi theo muội, đừng học tam tông tứ đức cái gì cả.” Phàm có thể nói ra tam tông tứ đức thì đều là để yêu cầu người khác, khuê nữ nhà mình tuyệt đối không thể thiệt thòi như thế được.

Thấy tinh thần nàng tốt hơn, A Nguyên cũng can tâm, bằng không như trước cảm thấy Thái tử phi uể oải, A Nguyên liền biết cung Thái tử không yên ổn, chỉ nàng trước nay cũng không dám vượt rào quân chuyện cung Thái tử, lúc này cũng không thể hỏi, chỉ giả ngây thơ, kể chút chuyện thú vị bên ngoài, nói nói liền nói đến suối nước nóng ở thôn trang, liễu mạng tả nước thoải mái đến bậc nào, thấy Thái tử phi cũng lộ vẻ hứng thú, thì bám vào nàng cười nói: “Đến lúc đó bảo Thái tử đưa Hoàng tẩu đi du ngoạn, ẩm áp lâm, lúc ra đi thật đều tinh tế, đặc biệt cực.”

Nói xong còn giống như định xuất khẩu thành thơ, chỉ cả cả đầu toàn nước không nghĩ được gì, thực sự ghen quá sức, để Thái tử phi thấy làm nàng vô cùng mừng rỡ.

“Thôi thôi, muội lại quanh quẩn bên cạnh ta chỉ sợ ta sẽ cười đến hồng mắt.” Thái tử phi biết tâm ý của Thái tử, hẳn là muốn A Nguyên đáng yêu đến làm mình vui vẻ đây mà, chỉ là A Nguyên thật sự rất lâu linh, nàng không dám để lại, bèn cho người bưng lên rất nhiều trang sức tinh xảo, lấy ra một cây trâm hình con bướm nhỏ cài lên đầu A Nguyên, rồi cười nói: “Cũng khéo bên ngoài tặng chút trang sức, ta thấy hơi nhỏ không cài được, nhưng thật ra lại hợp với muội.” Nói xong lại lấy gương tới cho A Nguyên xem, thấy A Nguyên vô cùng xinh, liền lắc đầu thờ dài: “Bát muội muốn vợ lão Tam gặp phiền toái cũng vì cái này.”

Thuận vương phi tặng mỗi người một cái gương, không thêm không bớt, lại thực sự chọc giận Bát Công chúa. Nàng cho rằng tẩu tử này kinh thường nàng, bằng không vì sao không cho nàng lấy một cái, bởi vậy báo cho Từ Quý nhân, nên mới dẫn tới từng sự cố phía sau.

“Kẻ lòng tham không đáy luôn yêu cầu nhiều hơn chút.” Minh thật xinh đẹp nha, nhìn gương mặt mũi nhỏ mắt to kia, A Nguyên xinh xắn liền thấy Phụng Hằng vẻ mặt vui mừng tiến vào, đảo quanh người nàng. Thấy dáng vẻ của thằng bé Thái tử phi cũng thấy thú vị, chỉ che miệng cười nói: “Thằng nhóc này từ bé cũng chỉ thân với mỗi muội.” Rồi lại nhắc nhở con trai: “Hoàng cô cô là trưởng bối, con phải cung kính, không được sinh sự với Hoàng cô cô, biết chưa?”

“Con biết mà, con với cô cô là ai chứ.” Phụng Hằng vội vàng cười nói, thấy A Nguyên liếc nhìn hẳn thì tức khắc tỏ lòng trung thành mà nói: “Hoàng cô cô là tốt nhất, cô cô yên tâm, về sau con trưởng thành nhất định sẽ hiếu thuận người!” Nói xong cũng cảm thấy lời này rất có trình độ, đặc ý vênh mặt, chờ cô cô khen ngợi.

A Nguyên...

Cái cảm giác an hưởng tuổi già này là như thế nào?!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Chương 86

Lời này cực kỳ không hợp khẩu vị A Nguyên.

Lầm nhảm lại vẫn cứ thấy không chỗ nào đó, A Nguyên đen mặt mà nhìn cháu trai xui xẻo này, chỉ cảm thấy thằng nhãi này nên treo lên mà đánh, không có một chút giáo ngộ nào từ sự hào hùng của nàng, thấy Thái tử phi đã quay mặt đi phớt cười, nàng bất đắc dĩ liếc nhìn Hoàng tẩu một cái, rồi ngoắc ngón tay, sau khi thành công lừa được cháu trai xui xẻo này lại gần thì hành hung bạo lực một trận, xong xuôi mới cảm thấy sáng khoái, lúc này đây ấn đầu tiểu tử đang kêu oai oái kia xuống hừ lạnh nói: “Hiếu thuận với ta?!”

“Sao vậy ạ? Tâm lòng của con đều dành cho cô cô mà.” Phụng Hằng cực kỳ ủy khuất vì cảm thấy lòng tốt của mình không được báo đáp.

“Đừng buồn, cô cô thương con.” Thấy thằng nhóc này vẫn còn dỗi, A Nguyên liền thấp giọng khụt một tiếng, bắt lấy tay nhóc con này, thấy nó lại mặt mày hớn hờ thì nhỏ giọng nói: “Mấy ngày nay cô cô không tới cũng không phải vì không quan tâm đến con a, con đừng nghĩ nhiều.” Thường ngày Phụng Đăng rất tốt với nàng, A Nguyên không muốn nó cảm thấy mình không quan tâm đến nó. Chưa nói đến tình cảm đã cùng nhau lớn lên, chỉ nói tới tấm lòng của Phụng Đăng với nàng, nàng cũng không thể là người không tìm không phôi được.

“Con biết, còn không phải vì Hoàng đệ không con nên cô cô mới không muốn tới sao?” So với Thái tử chịu tang con mà khổ sở, một đệ đệ khác mẹ chết đi, biểu tình của Phụng Đăng lạnh nhạt ngoài dự đoán của mọi người, đứa trẻ sinh sống trong cung nào có thể thiên chân vô tà*? Lúc này đây, dưới ánh mắt có chút kinh ngạc của A Nguyên, hắc lạnh lùng nói: “Con thấy, đệ đệ sinh ra cũng là một tai họa, nếu không phải đã chết, con cũng...”

Thiên chân vô tà: Ngây thơ trời sinh không chút xấu xa nào.

“Trật tự!” A Nguyên đuổi tay bịt miệng không cho cháu trai không biết lựa lời này nói nữa, kéo hắc đến chỗ không có người, nhìn chằm chằm Phụng Đăng đang cúi đầu không nói lời nào, cảm thấy củ cải nhỏ mấy ngày trước còn ngây thơ đáng yêu theo đuôi nàng đi khắp nơi nghịch ngợm, vậy mà đã khiến mình thấy thật xa lạ, chỉ lạnh lùng nói: “Lời này, từ miệng ai nói ra cũng được, trừ con ra!” Thấy Phụng Đăng đặt mông ngồi bệt xuống mặt đất, nàng cũng vô cùng bất đắc dĩ, bèn ngồi xuống bên cạnh hắc, nói: “Con là Hoàng trưởng tôn, chỉ cần không đi sai bước thì cũng không sao cả, huống chi dù trong lòng có gì, trên mặt cũng nên huynh hữu đệ cung mới phải.”

Chẳng sợ sau lưng đánh nhau đến đầu rơi máu chảy, nhưng trước mặt Thái tử cũng nên là huynh đệ tốt.

“Phụ thân sủng ái đệ đệ, con không thoải mái.” Phụng Đăng tiến đến trước mặt A Nguyên, biết cô cô từ trước đến nay luôn quan tâm đến mình nhất, đến đệ đệ cùng một mẹ của hắc cũng không nghiêm túc như vậy, lúc này liền nhỏ giọng nói: “Người luôn bảo con phải khiêm nhường đệ đệ, về sau, có khi còn muốn con nhường lớn hơn nữa?”

“Chỉ là biểu diễn chút thôi, lợi ích thực tế không cho đâu.” A Nguyên biết rõ là Thái tử vì sao thích trẻ con, ai không thích em bé mập mạp mềm mại chứ, lúc này đây liền khuyên giải: “Phụ thân con hiểu rõ là trẻ con dùng để sủng ái, còn người vai gánh môn hộ, có thể phó thác trọng trách, thì vẫn chỉ là con trai trưởng như con thôi!” Nhấn mạnh vào ‘con trai trưởng’ liền thấy mặt Phụng Đăng rực sáng lên, A Nguyên liền nghiêm túc nói tiếp: “Con đọc sách nhiều hơn ta, hắc nên biết, năm xưa, phi tần của Hán Cảnh đế vây quanh ninh nọt Lật Cơ, Lật Cơ không chịu, vì vậy Ngôi vị Hoàng đế vốn đã nắm trong tay lại bay vào tay Võ Đế!”

Cái này quả thực là bài học lớn nhất.

Trăm ngàn năm qua đã nói cho ta biết hậu cung và các hoàng tử, khi ở trước mặt Hoàng đế, đều phải diễn! Chẳng sợ chờ đến khi lão Hoàng đế chết rồi mới xử lý huynh đệ gây chướng mắt là đã muộn đâu.

Mặt Phụng Đăng cũng nghiêm túc hắc lên, nhìn đáng vẻ A Nguyên, hồi lâu sau cảm thấy lòng thật ấm áp, bèn thấp giọng nói: “Con hiểu rồi.” Dừng một chút rồi lại nhỏ giọng: “Những lời này con cũng không dám nói ra với mẫu thân, chỉ có thể tâm sự với cô cô.”

“Con còn nhỏ, huống chi Hoàng bá phụ đang tuổi hăng hái, nào phải thời điểm con nên nhọc lòng.” A Nguyên không cho rằng thằng nhóc này phải lo lắng điều gì, để hắc suy nghĩ một hồi, sau, thấy hắc gật đầu thì bèn cười hi hi nói: “Bây giờ con chỉ cần là hoàng tôn thật tốt, hoàng huynh thật tốt, những thứ đó Hoàng bá phụ và Thái tử ca ca đều để ý.” Triều đại này nặng nhất là tôn ti đích thứ, chút lo lắng này của Phụng Đăng quả thực không phải thứ A Nguyên để vào mắt. Tỷ như Hoàng thượng vậy, này xưa nghe nói khi còn là Thái tử, Tiên đế tâm tâm niệm niệm muốn phế Người, suy nghĩ mười mấy năm, nghĩ đến khi chết cũng không phế được, đây chính là sức mạnh của đích thứ.

“Ồ bên ngoài, con chính là hoàng trưởng tôn đáng yêu nhất thiên lương nhất!” Mối tâm sự lớn trong lòng Phụng Đăng đã bay biến hết, lúc này đây cũng hoạt bát hắc lên, khoe khoang bản thân một chút rồi ghé vào gần mặt A Nguyên, nghiêm túc nói: “Chỉ là, những thứ vừa nãy con nói, đều là sự thực.” Thấy A Nguyên nghi hoặc nhìn qua, hắc cầm lấy ngón tay A Nguyên, làm động tác ngoéo tay, nói nhẹ: “Ngoài mẫu thân ra, chỉ có cô cô một lòng vì ta, chờ tới khi con thực sự có ngày đó, con sẽ làm cho cô cô trở thành Công chúa tôn quý nhất trên đời này.”

“Hiện tại cô cô cũng rất tôn quý rồi mà.” A Nguyên lau mồ hôi một phen.

“Bây giờ cô cô vẫn không được tùy tâm sở dục*, chờ sau này, con không để bất cứ ai trên thế gian này có thể khiến cô cô khom lưng.” Phụng Đăng cười hi hi nói: “Con cũng không thể.”

Tùy tâm sở dục: cứ theo ý mình mà làm.

“Không tồi nha, lời ngon tiếng ngọt, nhóc con con rất có tiền đồ nha.” Phụng Đăng mới bao lớn, lời của con trẻ A Nguyên cũng không để trong lòng quá nhiều, nhưng chỉ sợ Phụng Đăng cảm thấy mình coi khinh nó, liền lại cười nói: “Thế thì, cô cô sẽ chờ ngày này, nha!”

“Được a!” Phụng Đăng cười đáp, lúc này mới bò dậy, lại kéo A Nguyên lên, miệng nói: “Cô cô tới thật đúng lúc, phòng bếp vừa nghiên cứu ra một món điểm tâm mới, mùi vị đặc biệt ngon.” Thấy A Nguyên vẻ mặt vận vận, Phụng Đăng lại biến thành nhóc con vội vàng nói: “Không khiến Người buồn chút nào đâu, con nhớ mà.”

“Đừng nói lời vô nghĩa nữa! Con đã tặng các đệ đệ chưa?” A Nguyên hét thằng nhóc này ngay lập tức, rồi mới chậm rãi nói: “Đệ đệ thì chỉ cần chăm sóc tốt, nếu con có năng lực làm chúng thần phục, thì chúng sẽ là cánh tay tốt của con, bằng không, con cũng nên giấu lại bản thân đã làm cái gì sai mà bọn đệ đệ lại nổi tâm phản nghịch.” Thấy Phụng Đăng vâng dạ rồi cam đoan sẽ thân cận với các đệ đệ, nàng mới gật đầu, trong lòng thầm cảm thấy hoàng tử hoàng tôn hoàng gia thật là mệt, chẳng trách từ trước đã có câu “Nuôi tiếc lớn nhất là sinh ra trong nhà đế vương”, cuộc sống này quá ư là khổ bức a.

Là Công chúa vẫn tốt nhất, không phải kiêng kỵ ai, chỉ cần không tự tìm đường chết như những chuyện đã đúc kết từ trước, thì vinh hoa phú quý cả đời không trốn thoát được.

A Nguyên cảm thấy đời này đầu thai thật sướng, liền rất đắc chí.

Phượng Đăng nhìn trộm về mặt sung sướng của A Nguyên, vội vàng xum xoe hỏi: “Cô cô nghĩ gì mà vui vẻ thế?”

“Cái này là bí mật nhỏ của cô cô, không thể nói cho con.” A Nguyên nói xong liền ưỡn ngực hóp bụng mà chỉ huy: “Đi! Nếu con đã nói là ăn mà không béo thì còn không mau dẫn đường? Chúng ta đại khai sát giới!”

Phượng Đăng cảm thấy câu này không phải là đùa như vậy, nhưng lời của cô cô trước nay đều đúng, hoàng trưởng tôn vẫn đang sùng bái lúc này đây về mặt sung sướng mà dẫn đường đi trước, đi vài bước, liền thấy phía trước có vài nữ nhân đang đi tới, A Nguyên tỉnh mắt, tức khắc liền thấy có A Tuệ trong đó, cô nương này đã đính hôn cho A Hoài đệ đệ A Dung, về sau cũng có duyên với A Nguyên, thấy nàng, A Nguyên liền lộ ra nụ cười vui mừng, cất tiếng gọi: “Phải A Tuệ không?!”

A Tuệ đang đi sau một phụ nhân xinh đẹp, nghe thấy tiếng A Nguyên gọi, lòng cũng vui mừng lên.

Nhờ phúc A Nguyên, sau khi nàng vừa đính hôn liền đi chùa một chuyến, “thật khéo” phu nhân Thành Dương bá bảo A Hoài đi theo làm hộ vệ cũng dâng hương, lại “vừa khéo” gặp nhau. Thế nàng mới biết được, phu nhân Thành Dương bá là một người dễ thân thiện lành dịu dàng, còn A Hoài... A Tuệ đỏ mặt.

Trước đây mẫu thân đã nói A Hoài nhất định có thể làm nàng thích, ngày đó gặp, chỉ cảm thấy đó là một thanh niên cao lớn cường tráng, tựa hồ có thể ôm cả người mình vào trong ngực, làm A Tuệ vừa nhìn thoáng qua liền mặt đỏ tim đập, lòng thầm sinh ra cảm giác an tâm.

Nam tử tay trái gà không chặt, không thể bảo vệ vợ con thực sự không phải đối tượng A Tuệ thích.

Nhớ tới phu nhân Thành Dương bá cười tủm tỉm nhận túi tiền của mình, quay người lại liền treo bên hông thiếu niên cũng đỏ mặt cười ngây ngô kia, A Tuệ liền thật lòng cảm kích A Nguyên đã cho nàng gặp gỡ một lần, cũng biết xưa nay A Nguyên thân cận với phu nhân Thành Dương bá, bởi vậy cũng sinh cảm giác thân thiết, chỉ nghiêng đầu nói với mẫu thân cũng đang nhìn qua, liền thấy ánh mắt mẫu thân sáng ngời lên, dẫn theo nàng tiến lại.

Thấy nhóm người muốn thỉnh an, A Nguyên chỉ cười nói: “Cũng không phải là trước mặt người ngoài, nào cần nhiều lễ như vậy?” Lời này cũng thực thân cận, không có ý là người ngoài với nhau, mẫu thân A Tuệ, phu thân thế tử Trung Tĩnh hầu hai mắt sáng ngời, hiển nhiên thực hưởng thụ thiện ý của A Nguyên, cũng thân thiết cười nói: “Điện hạ là tới trò chuyện với Thái tử phi ả?” Thái tử phi là nữ nhi nhỏ nhất của Trung Tĩnh hầu, kém tuổi hơn rất nhiều so với phu nhân thế tử Trung Tĩnh hầu, khi phu nhân thế tử gả vào, mẹ chồng không quá một năm thì mất, Trung Tĩnh hầu không đi bước nữa, bởi vậy Thái tử phi cũng xem như được phu nhân thế tử nuôi lớn, thập phần thân thiết.

“Hoàng tẩu có thai, ta chỉ sợ làm tẩu ấy mệt, bởi vậy ra ngoài đi dạo.” A Nguyên cười, thấy A Tuệ mặt mày có chút vui mừng, liền cũng rộng rãi cười nói với phu nhân thế tử: “Phu nhân mau vào đi thôi, chốc nữa ta lại nói chút chuyện với A Tuệ.”

“Vậy thì chúng ta đi thỉnh an Thái tử phi trước.” Phu nhân thế tử thấy thứ nữ đằng sau nóng lòng muốn đi nói chuyện, thầm cười lạnh trong lòng, trên mặt lại không biểu lộ gì, chỉ cáo lui với A Nguyên và Phượng Đăng liền đi một mạch. Thấy bà đi rồi, A Nguyên lúc này mới thu hồi tầm mắt, lại thấy Phượng Đăng nhìn bóng dáng A Tuệ, rồi có chút lạnh lùng nói với nàng: “Cô cô nhìn xem, đây là chỗ khác biệt giữa cùng mẹ, khác mẹ. Mẹ ta đối xử với thứ nữ kia thế nào? Đều cùng chăm nom nuôi lớn, bây giờ, loại này cũng trông ngóng chuyện tốt của A Tuệ đấy.”

“Sao thế?” A Nguyên giật mình, cười nói: “Muốn gả vào Trạng gia? Một thứ xuất còn muốn được chuyện tiện lợi như vậy?”

“Nàng ta muốn đi theo A Tuệ làm bồi môn.” Hoàng trưởng tôn đen mặt chàm rãi nói.

“Bồi môn?”

“Bồi môn!” Đối diện với vẻ mặt không thể tin được của A Nguyên, Phượng Đăng nghiêm túc gật đầu, thấy cô cô nhà mình khoe miệng run rẩy, hân hạnh một tiếng, cùng nhìn trời với cô cô, lầm bầm: “Đầu óc...”

“Lớn lên kiểu gì vậy?” A Nguyên lặng lẽ tiếp lời.

Thời đại nào rồi, còn định làm “tỷ muội” kiểu này, đầu óc này không phải bị úng nước đó chứ? Nhớ tới vẻ mặt phu nhân thế tử xác thật khó chịu, A Nguyên liền thở dài nói: “Mẹ của con, nuôi dưỡng không tồi nha.” Thứ nữ nhà nào mà dám muốn là của bồi môn của khuê nữ mình, A Nguyên ngoài giết chết ả ra thì không còn gì khác! Tự nhiên mà làm tiểu tam như vậy sao?! Mà tiểu tam còn là tỷ muội với mình, còn biết xấu hổ hay không đây? Nghĩ đến đây, A Nguyên liền bật cười, lắc lắc đầu nói: “Thật là một cô nương thích động não.” Nàng cũng nhìn ra là hết thấy thứ nữ tương đối được sủng ái đều cảm thấy bản thân không kém gì đích nữ, hôn sự này vì sao không thể được như đích nữ chứ.

“Rất có tiền đồ, cũng không biết có thể sống đến lúc ấy hay không.” A Nguyên bình luận một câu về cô nương tự mình tìm đường chết này.

Liên hôn với phu nhân Thành Dương bá, càng nhiều nàng dâu càng tốt chắc?

“Cứu cứu dốc sức làm việc ở bên ngoài, nào biết mấy chuyện này.” Phượng Đăng cười hi hi nói: “Còn cảm thấy nha đầu kia là một muội muội thương người, nguyện ý ‘phân ưu’ với A Tuệ.” Thấy A Nguyên ngẩng đầu nhìn trời, hân tiếp tục ra sức khoe thành tích của bản thân, lại cười nói: “Con thấy là

mơy thăm oán hận rồi, với lại cũng cảm thấy tâm tư nhả đầu kia không tồi, bởi vậy truyền tin một chút, hy vọng sau này nàng ta không cần cảm tạ con.”
Hắn rung đùi đắc ý mà cảm khái: “Bổn trưởng tồn đúng là giỏi làm chuyện tốt không cần lưu danh.”

“Trung Tĩnh hầu?” Tư duy của A Nguyên tức khắc đồng bộ cùng với cháu trai, hai nhóc con ghé đầu vào nhau, dưới ánh mặt trời cùng phát ra tiếng cười xấu xa rộn cả gai ốc.

“Làm không tồi! Cô cô xem trọng con đó nha!” Phụng Đăng cũng thật hự nha, thọc chuyện đến trước mặt Trung Tĩnh hầu, tuy rằng A Nguyên chưa từng gặp lão nhân kia, có điều nghe danh là cáo già xảo quyệt, còn có thể không hiểu rõ nội tình sao? Không chừng vừa biết đã thăm tính toán xử lý cháu gái thứ xuất không an phận này thế nào rồi. Cảm thấy Phụng Đăng đã làm rất tốt, A Nguyên ngưng một chút rồi cười tùm tùm nói: “Nếu đã như thế, hôm nay cô nương này cũng tới đây chỉ sợ là có duyên có khác.”

“Ông ngoại nhân ái, định cho nàng thêm một cơ hội.” Thái tử phi đã nhìn trúng một phu quân cho cô nương này, tuy rằng xuất thân nhà nghèo, nhưng tự lực cánh sinh, đỗ tiến sĩ, hiện tại đang làm việc trong cung Thái tử. Nếu cô nương này nguyện ý, Thái tử phi bỏ ra một cháu gái thứ xuất có thể đổi lại được một văn bồi tiền đồ không tồi. Nếu cô nương này không chịu... Nếu thật lòng muốn gả vào phủ Thành Dương bá, Thái tử phi không thiếu cách giúp nàng có một cuộc sống tốt.

“Xe ngựa bên ngoài đều đã chuẩn bị, chỉ cần nàng ta không đồng ý, mẫu thân liền đưa nàng ta vào am, về sau thanh đăng cổ phật, cũng là một hồi công đức.” Phụng Đăng nhin cười nói.

Là con vợ cả, Phụng Đăng trời sinh chán ghét đối với sự tồn tại của mấy thứ xuất vừa có dã tâm vừa không an phận này, lúc này đây liền đặc biệt tích cực.

“A di đà Phật.” A Nguyên làm bộ làm tịch niệm Phật, còn có vài phần từ bi nói: “Bằng lòng giữ lại mạng cho nàng ta, Hoàng tẩu quả là tâm địa từ bi.” Nói xong, mặt ỉu xiu, không hứng thú mà nói: “Tiền thì tiền, cũng có liên quan gì tới chúng ta đâu? Cũng không thân thiết gì với nàng ta. Đi thôi, chúng ta đi ăn điểm tâm.” Nàng lại khê uy hiếp: “Không được để Hoàng tổ mẫu biết, bà lại phiền lòng vì ta! Nếu ta nghe thấy bên ngoài có một con gió thổi qua nói ta vụng, hahaha...” Nàng cười ý vị thâm trường trước dáng vẻ nịnh nọt của Phụng Đăng.

“Con biết rồi.” Hoàng trưởng tôn chân chó ngoan ngoan nói: “Còn có nước hoa quả nữa, chúc nữa cô cô uống cho đỡ khát.”

“À, mấy đệ đệ của con đâu rồi?” A Nguyên ngó dáo dác, gặp Phụng Đăng vài lần đều không dẫn theo đệ đệ đến, bèn vội vàng hỏi.

“Còn đọc sách, bọn nó không thông minh như con, học chậm không bằng con.” Trong ánh mắt oán hận của A Nguyên Phụng Đăng lại dấm lòng tự trọng của cô cô học kém, khoe khoang một chút tài học của mình, vẫn chưa hay biết mình đã thọc cái ống vào phổi cô cô, chỉ ân cần vừa dẫn đường vừa nói: “Bây giờ vẫn chưa tan học, chờ đến khi tan học thì chúng ta chơi cùng nhau.” Đi thẳng tới cung của mình, vì Phụng Đăng là Hoàng trưởng tôn, mà Thái tử lại không muốn hắn học theo phụ nhân, bởi vậy ở riêng một cung. Cung này tuy không lớn, nhưng cái gì cũng có, A Nguyên đã tới nhiều, làm như không thấy cây cỏ núi giá bên ngoài, trực tiếp đi tới cung điện.

Vừa vào trong đó, quả nhiên A Nguyên liền ngửi được mùi hương ngọt ngào, A Nguyên ngửi ngửi liền biết này trong đó ít dầu ít đường, ước chừng chắc là dùng nguyên liệu khác, thấy điểm tâm này vẫn còn ấm, bèn không khỏi quay đầu, vỗ vỗ bờ vai của cháu trai đang chớp chớp mắt nhìn mình, nhẹ giọng nói, “Ta nhớ rõ tình cảm của con.” Thăng cháu này quan tâm đến nàng như vậy, coi như không uống nàng đã thương nó.

Phụng Đăng quả nhiên mặt mày hớn hờ.

A Nguyên nhân nhả mà dùng điểm tâm, ợ một cái rồi lẩm bẩm: “Cuộc sống này trôi qua thật không tệ.”

Đang nói thì nghe thấy bên ngoài có tiếng cười tuyền tới, phu nhân thế tử dẫn A Tuệ đến đây, đằng sau không có thứ nữ kia, trong lòng liền biết kết quả. Không có hứng thú với việc nhà của người khác, nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ mời phu nhân thế tử và A Tuệ cùng ngồi xuống rồi mới cười nói: “Tình thân của Hoàng tẩu tốt, phu nhân yên tâm chưa?”

Phu nhân thế tử quả nhiên vui mừng, gật đầu liên tục nói: Nhiều năm không có động tĩnh, hiện giờ, cũng là niềm vui ngoài ý muốn.” AI mà không thích có nhiều con cái chứ? Thái tử cũng không phải là nuôi không nổi, con cái của vợ cả càng nhiều, vị trí Thái tử phi mới càng vững chắc. Chỉ là phu nhân thế tử thấy Phụng Đăng hay đi theo A Nguyên, nhìn ra là cục kỳ thân thiết với cô cô này, trong lòng cũng có chút tiếc hận vì thằng bé không quá thân với phủ Trung Tĩnh hầu, nói cho cùng nhìn vào sự quan tâm của A Nguyên, nên cảm kích mà nói: “Tuy là lời cũ nhắc lại, nhưng sự trợ giúp của điện hạ đối với A Tuệ thực làm lòng ta cảm kích.”

Sau khi vợ chồng son gặp mặt, tình cảm liền chậm rãi tăng lên.

Ngồi đến Thành Dương Bá phu nhân vô tình có ý mà nói rằng trong phòng A Hoài không có ai, về sau cũng sẽ không có, phu nhân thế tử cảm thấy sung sướng đến muốn cười ra tiếng, tâm nói chửi trách ai cũng đều muốn gả vào phủ Thành Dương bá, gia phong không nạp thiếp này, sao không được người ta thích chứ?

“Ta và A Tuệ mới quen đã thân, tự nhiên thân thiết, nguyện ý tính toán một chút vì nàng.” A Nguyên biết tính tình A Tuệ không tồi, lúc này chỉ cười nói: “Cũng vì nàng và đi hợp ý nhau, bằng không đi cũng sẽ không quý A Tuệ như vậy.”

Lời này đã chạm tới tâm khảm phu nhân thế tử, trong mắt cha mẹ, khuê nữ nhà mình luôn đáng yêu nhất, lúc này vô cùng vui mừng, liền tục gật đầu nói: “Cũng vì Bá phu nhân thật từ ái ôn nhu nên A Tuệ mới sinh lòng ái mộ.”

Có thể cảm thấy khoái hoạt, vậy cũng tốt. A Nguyên vừa lòng gật đầu, thấy dáng vẻ này là không có gì kiêng kỵ phu nhân Thành Dương Bá, lúc này mới

gật đầu cười nói, “Về sau chúng ta cũng ở một chỗ, đây không phải là rất tốt sao?” Chúng ta về sau tổng ở một chỗ, này không phải thực hảo?” Nàng lại cho người rót nước trà, uống cùng phu nhân thế tử. Mặt này phu nhân thế tử có chút trầm tư, A nguyên làm như không thấy, nhỏ giọng nói chuyện với A Tuệ, lại không biết trong lòng phu nhân thế tử nổi lên chút tâm tư với nàng.

Con trai thứ tư ruột thịt của nàng lớn hơn A Nguyên năm tuổi, tới giờ vẫn chưa đính hôn. Tuy rằng bên ngoài đồn đại Vinh Thọ Công chúa ngang ngược, nhưng mắt nhìn cũng thấy không phải như vậy, hẳn là có tiểu nhân ác ý hãm hại thôi. Công chúa được sủng ái như vậy, còn có Thái tử, Hoàng trưởng tôn yêu quý, quả thực là ngàn dặm mới tìm được một. Trong lòng phu nhân thế tử khúc mắc chuyện đính hôn, chỉ là bối phận không hợp, bèn đề xuất với Thái tử phi, lại bị Thái tử phi không chút do dự cự tuyệt. Vì Thái tử phi nói không được, phu nhân thế tử xưa nay tin tưởng cô em chồng này, bởi vậy cũng chỉ có thể tiếc hận hai tiếng, thậm chí nói một tiếng vô duyên.

A Nguyên bị ánh mắt nhìn chằm chằm của phu nhân thế tử làm sồn gai ốc, nhin cảm giác mắt tự nhiên vào lòng mà vừ như không biết. Phượng Đăng nhìn lung tung, không biết đang suy nghĩ cái gì, rồi che miệng núp sau lưng A Nguyên, đang lúc phu nhân thế tử và A Tuệ cùng trò chuyện, các hoàng tôn tan học. Phu nhân thế tử liền thấy, từ trong cung Phượng Đăng bỗng nhiên ủa ra không biết bao nhiêu củ cải, làm bà đầu văng mắt hoa cả lên. Đàn khi nhảy nhót lung tung cho đã rồi lao thẳng tới đây, một đám vây quanh A Nguyên hết lớn: “Cô cô! Cô cô!”

“Quy củ đi! Xếp hàng!” Làm cháu trai thân cận nhất với cô cô, hoàng trưởng tôn điện hạ lấy uy nghiêm của mình ra, chỉ là không có tác dụng, cả đám khi con không để ý tới hẳn, thành đàn lao về phía Công chúa điện hạ xinh đẹp mặt đã trắng bệch ra.

“Má ơi!” Suýt nữa bị đám loi chơi này đè bẹp dí, A Nguyên gian nan bò ra, thò ra cả người cả đầu, mắng: “Cố ý đúng không?! Muốn cô cô tức giận đúng không?!” Nàng nhẹ nhàng uy hiếp: “Còn dám làm như vậy, sau này cô cô sẽ không đưa các con đi chơi nữa đâu, biết chưa?!” Thấy bọn khi con vô tội mà nhìn mình, cảm thấy bản thân lúc này đây chính là Công chúa điện hạ uy vũ, lấy ra khí thế quát: “Biết chưa?!”

Phu nhân thế tử trải đời chưa từng thấy qua chuyện này bao giờ ngồi trên ghế há to miệng nói không ra lời.

Một đám hoàng tôn ủa rũ húa ủa tạ tội với cô cô.

Lúc này A nguyên mới vừa lòng, thấy Phượng Đăng ở phía sau đá những đệ đệ không nghe lời này, liền khoát tay nói: “Việc này về sau lại nói, đã đến đông đủ như này rồi...” thấy những đôi mắt lóe sáng lấp lánh, hoàng cô cô hào khí vung tay kêu lên: “Chúng ta đi thôi!” Nói xong liền hùng hổ dẫn đầu nhóm cháu trai ở á trầm trở khen ngợi đi ra cửa cung của Phượng Đăng. Ở đằng sau, phu nhân thế tử cũng đi ra cùng, lại thấy bụi mù cuộn cuộn, các hoàng tôn đằng đằng sát khí, chỉ dậm chân ỏi: “Như này, như này phải làm thế nào?” Mắt nhìn cũng thấy là cung Thái tử sắp đại loạn rồi!

A Tuệ đồng cảm nhìn mẫu thân sắp té xỉu, che miệng cười một tiếng, rồi hơi có ý xấu hỏi: “Bây giờ, mẫu thân người còn muốn đệ đệ với Công chúa sao?”

Khóe mắt phu nhân thế tử co quắp kịch liệt.

Diễn tích Hán Cảnh đế và Lật Cơ đã nhắc tới trong lời A Nguyên nói ở trên: Lật Cơ (Lịch Cơ) vì tính cách thẳng thắn nên được Hán Cảnh đế vô cùng sủng ái, lập con trai là Lưu Vĩnh là Thái tử, song lại không lập Lật Cơ làm Hậu, chỉ là Phu nhân. Có con làm Thái tử, Lật Cơ càng ngang ngược hống hách, không coi ai ra gì, ghen ghét phi tần, do không ưa Quán Đào Trường Công chúa, chị gái Hán Cảnh đế, nên xảy ra mâu thuẫn giữa hai bên. Quán Đào Trường Công chúa lập mưu khiến các đại thần thúc giục Hán Cảnh đế lập Lật Cơ làm Hậu, dẫn tới Lật Cơ ngã đài. Thái tử Lưu Vĩnh bị phế, Lật Cơ phản uất mà chết, Hán Cảnh đế lập Lưu Triệt, tức Hán Võ đế, làm Thái tử.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Chương 87

Trong hoa viên đã gà bay chó sủa.

Một đám khi con vô pháp vô thiên phá từ đầu này qua đầu khác, vô cùng ác liệt. Ngay giữa vườn hoa cỏ bị tàn phá vô số, bùn đất hỗn độn, là tổ hợp của mấy con chim trĩ bị nhò lông, tiên hạc bị đuổi đến phát điên, còn có đám tiểu tử nước mũi chảy thông lòng cười trên hươu sao nhưng cười ngửa làm bộ giờ roi hó hết đủ kiểu. Nội giám chỉ nhắm mắt nhắm mũi theo đuôi phía sau đàn tổ tông này, mắt thấy trong thời gian ngắn ngôi hoa viên tinh xảo đẹp đẽ như tiên cảnh đã không ra dáng vẻ gì nữa cũng chỉ nghèo ngạo trong lòng, miệng kêu: “Điện hạ cẩn thận, chớ để bị ngã.”

Khi Phượng Đường đi theo Thái tử đi vào để dẫn nhóc con nhà mình về nhà, thì thấy, một con nhóc đang cao cao tại thượng đứng trên núi giả như quân lâm thiên hạ, hai tay chống nạnh làm thành một Ma vương, miệng hô: “Ta là ai?!”

“Cô cô!” Trong đám khi con cũng chưa có đứa nào dám leo lên núi giả cao đến vậy, nên tức khắc bị cô cô dừng cảm thuyết phục.

“Không nghe thấy! Ta là ai nào?!” Nhóc con lại tiếp tục diễn.

“Cô cô đáng yêu nhất cường đại nhất trên trời dưới biển!” Phượng Đăng liền nhảy cẫng lên, chỉ thiếu câu “Tiên phúc vĩnh hưởng, thọ cùng trời đất.”

Thái tử đứng cạnh Phụng Đường đang xanh mét cả mặt, cười đến run rẩy cả người, đưa tay lau nước mắt rồi vỗ vỗ vai đệ đệ thổn thức nói: “Dù đáng yêu, cường đại thế nào đi nữa thì cứ bảo A Nguyên xuống trước đã, nhờ ngài thì sao bây giờ?”

“Nghịch ngợm, đúng là nghịch ngợm!” Phụng Đường dậm chân nhưng không dám cao giọng, chỉ sợ mình làm muối muối giận mình, lúc này lòng ngàn ngút lửa giận, quay đầu lại hung tợn mà nói: “Đợi đến khi nó xuống để xem đệ có đánh cho một trận không!”

“Xuống đã rồi nói sau.” Lời tàn nhẫn đã có ai chưa từng nói chứ? Phụng Đường nói không không biết bao lần, nhưng chưa từng chạm vào A Nguyên đến một lần, chỉ là dù Thái tử cười lại vẫn sợ A Nguyên bị thương, bèn tự mình tiến lại, vươn tay nhẹ nhàng nói: “Thái tử ca ở dưới này đón muối, đừng sợ.” Quả nhiên thấy A Nguyên nở nụ cười tín nhiệm, không chút do dự nhảy xuống, Thái tử đón được bé con mềm như bông này, thấy nàng rúc trong lồng ngực mình cười khanh khách, thì tâm trạng cực kỳ tốt, cười hỏi: “Tin tưởng ta như vậy sao?”

“Thái tử ca ca sẽ luôn bảo vệ muối!” A Nguyên ngửa đầu kêu lên, thuận tiện ôm Thái tử cọ cọ, lặng lẽ bôi mặt bẩn vào xiêm y sạch sẽ của Thái tử. Phụng Đường đứng sau nhìn thấy tựa hồ như muốn ngắt xiu đi luôn, chỉ lạnh lùng nói: “Còn không đến đây!”

A Nguyên ngó qua, chớp chớp mắt với Nhị ca nhà mình, là lưỡi, rồi lại rúc vào lòng Thái tử kêu lên: “Sợ lắm!”

“Được rồi được rồi, chuyện còn con so đo với muối muối làm gì?” Tâm trạng Thái tử không tồi, lúc này đây làm người hòa giải, thấy gương mặt tuần mĩ của Phụng Đường xanh mét một mảng, liền rất có kinh nghiệm mà nói: “Nhìn xem, đây là chưa có con nên vậy, đến khi đệ có con rồi thì sẽ biết trẻ con đều là đáng yêu như vậy, đệ cũng quen thôi.” Trong cung của hắn, một đám nhóc con này ngày nào cũng làm loạn, nếu không phải tổ chức tâm lý không tồi, hắn đã sớm thất cổ, thấy Phụng Đường cắn răng “Vâng”, lúc này mới cẩn thận ôm A Nguyên chuyển sang tay Phụng Đường, thấy A Nguyên lưu luyến nhìn mình, hai tay khua loạn xạ, trong lòng khoan khoái nhưng vẫn thấp giọng giáo huấn: “Mới vừa rồi thật nguy hiểm, cũng không trách Nhị ca muối tức giận được.”

“Dưới chân muối chắc chắn lắm.” A Nguyên lén lút ghé vào tai Thái tử, nhỏ giọng: “Muối nhìn rồi, chỗ dưới kia là bùn đất mới xới, mềm lắm, roi xuống cũng không làm sao đâu.”

Thái tử sừng sốt, lúc sau nhìn A Nguyên thông minh cổ quái, bắt đắc dĩ mà cười nói: “Chả trách muối thành đầu đàn của chúng nó.”

“Để Thái tử ca ca và Hoàng tẩu thư giãn một chút chính là công lao của muối.” Bản chất của nhóc con này là thuận cộc mà leo, thấy Thái tử vui mừng, nàng liền chẳng biết xấu hổ nói: “Muối là cô cô đưa các cháu đi chơi, Thái tử ca ca thương muối thế nào?” Xòe tay là muốn có đồ, Thái tử đã sớm biết tính cách muối muối, bèn chỉ phát phát tay, cho người đưa lên một mâm đồ vật như tuyết trắng, cười nói: “Miễn Điện đưa tới ngà voi, rất đẹp, cho muối làm đồ trang sức, tích góp của hồi môn.”

“Của hồi môn đã sớm tích góp rồi.” A Nguyên cũng không khách khí, nhận một mâm đầy ngà voi này, nghĩ nghĩ chuẩn bị làm mấy đồ vật thú vị gì rồi mới để Phụng Đường đưa về nhà.

Ngồi trong xe, thấy Phụng Đường đen mặt nhìn mình, A Nguyên vội vàng cười làm lạnh nói: “Nhị ca, muối thực sự sai rồi.” Lén nhìn thấy sắc mặt Phụng Đường vẫn vậy, nàng liền ngoan ngoan mà nói: “Cũng không dám trèo lên cao nữa!”

“Muối để người khác lo lắng như vậy, tốt lắm hả?” Phụng Đường lắc lắc đầu, chỉ dặn dò: “Quân tử bất lập nguy tường chi hạ! Muối như vậy không phải là rảnh rỗi đi kiếm việc để làm à?” Thấy A Nguyên quả thực lắng nghe, rốt cuộc không đành lòng trách móc nặng nề, nhẹ giọng nói: “Chẳng lẽ Nhị ca có thể đánh muối được sao?” Thấy A Nguyên trốn ở một bên, người co tròn lại, nhìn như đang tự kiểm điểm, lòng Phụng Đường mềm nhũn, nghĩ nghĩ thực ra muối muối cũng là đứa trẻ ngoan ngoan hiểu chuyện, liền nhẹ nhàng nói: “Thôi, không nói muối nữa, để Nhị ca nhìn xem muối có bị ngã bị thương ở đâu không nào.”

Quân tử bất lập nguy tường chi hạ: 1 người đàn ông chân chính sẽ không đứng dưới 1 bức tường sụp đổ. Nghĩa bóng: Bắt nguồn từ câu nói của Không Tử, quân tử khi phát hiện có nguy hiểm, bản thân gặp nguy hiểm sẽ kịp thời rời khỏi nơi đó.

Khi Thái tử bảo A Nguyên nhảy xuống, tìm Phụng Đường như muốn nhảy cả ra ngoài.

“Không sao cả mà.” A Nguyên làm bộ làm tịch, ngẩng đầu lên thấy quả nhiên Nhị ca đã hòa hoãn, lại rúc trở về, bám vào huynh trưởng, rồi hỏi nhỏ: “Nhị ca có tâm sự sao?”

“Không phải việc gì lớn.” Phụng Đường đã bẩm báo lên Hoàng thượng, khoảng thời gian này vẫn luôn truy tra việc Anh vương, lão nhân kia vẫn làm bộ một vương thúc ngoan ngoãn tránh ở đất phong không chịu ra, nhưng ít nhiều phong ba trong kinh hấn đều có lão len lén hạ độc thủ phía sau, Phụng Đường trẻ tuổi tính tình nóng nảy, chỉ nói xử lý lão già này là xong chuyện. Rốt cuộc Hoàng thượng suy xét kỹ càng hơn, chỉ sợ tôn thất biến động, bởi vậy vẫn luôn tìm kiếm chứng cứ, có điều mấy việc này... hắn không muốn làm đảo lộn cuộc sống vui vẻ của muối muối nên từ tốn nói: “Muối chỉ cần nhớ rõ, là ngoài Hoàng bá phụ và Phụ vương ra, bên trong tôn thất không phải ai cũng là trưởng bối của chúng ta để mà có thể thân cận được.”

Hắn chỉ sợ tuổi A Nguyên còn nhỏ, bị người ta lừa.

“Còn cần Nhị ca nói sao, kẻ ngốc cũng biết.” A Nguyên thấy mặt Nhị ca lại đen, vội vàng xin tha thứ, lúc sau lại có chút căm giận mà nói: “Không biết sao Nhị tẩu lại thích Nhị ca?! Keo kiệt như vậy thì sống chung thế nào?!”

“Để ta nói cho muối phải sống chung như thế nào!” Phụng Đường tức chết mất thôi, bèn kéo nha đầu chết tiệt này lại, lật người lại định tét mông, nhóc con này không có một chút tiền đồ nào, tức khắc kêu cha gọi mẹ, gào lên oai oái, ai không biết còn tưởng rằng trong xe đã xảy ra thảm án gì. Phụng Đường thấy nhóc này chỉ có sấm không có mưa thì có ý định dạy dỗ nàng, nhưng tay giơ lên cao vẫn không đành đánh xuống, lại nghe thấy nhóc con này còn khóc rống: “Không dám nữa, không dám nữa rồi!” Giống như một con rùa không lật người lại được vậy, làm khóe miệng Phụng Đường không

khỏi nhếch lên.

A Nguyên khóc một hồi lâu, nhìn trộm thấy Nhị ca đang cười, lúc này mới thở phào một hơi, bỏ dẫy cười nịnh nọt, đợi đến khi huynh trưởng vui vẻ, đưa đến cửa nhà, bèn tức khắc nhảy xuống xe kêu lên: “Nhị ca đánh người! Nói xong liền không màng chân gấn chạy thẳng vào trong. Trong chốc lát Phụng Đường đã thấy Phụng Ngọc Phụng Khuyết thiếu nữ kia xông tới kêu “Hộ giá!”, nhắm mắt lại, nén lửa giận trong lòng, lúc này mới vào nhà, liền thấy A Nguyên đang ôm đầu khóc rống lên với Túc vương phi, Túc vương và Phụng Khanh ngồi bên cười đến đau ruột, đến vợ mình cũng che miệng cười trộm, cảm thấy phụ này thực không cho ai đường sống, cắn răng hỏi: “Rất thú vị hả?”

Túc vương phi và nhóc con ôm lấy nhau tỏ vẻ hoảng sợ, sinh động như thật.

Phụng Đường tức chết lại vẫn nhẫn nhịn, chỉ cúi người nhỏ giọng nói bên tai vợ một câu: “Đợi đến khi về phòng sẽ xử lý nàng!” Thấy thế từ lộ vẻ sợ hãi, bèn cảm thấy mình có khí chất làm chồng, lúc này đây mới vừa lòng, ngồi xuống vị trí của mình gõ tay lên mặt bàn.

Túc vương phi run lên, cúi đầu buông lỏng nhóc con ra.

Nhóc con cũng run lên, dịch dịch từng bước nhỏ tới trước mặt hắn, vừa ngẩng đầu liền xu nịnh nhìn Phụng Đường, rồi lại bận rộn bưng trà đổ nước, miệng không ngừng nói: “Hôm nay Nhị ca đi đón A Nguyên, thật là vất vả.”

“Vất vả.” Túc vương phi thấy bản thân thực vô tội, cũng lấy lòng theo.

Túc vương ngồi bên nhìn cảm thấy bất đắc dĩ cực kỳ. Ai mà tin được, vợ mình nuôi đã mười mấy năm, cuối cùng không khác khuê nữ là bao chứ? Thấy A Nguyên vẫn còn nhiệt tình giả vờ đáng yêu, ông sờ sờ cằm, nghĩ rằng nhóc con ngốc nghếch này đưa cho mẫu thân vẫn thích hợp hơn, liền cười nói: “Ồ nhà cũng lâu rồi, mai ta đưa con hồi cung.” Thấy A Nguyên nghĩ nghĩ rồi ngoan ngoan “Dạ”, ông cảm thấy không biết vì sao nhà đầu này lại tự dưng ngoan như vậy, nhưng rốt cuộc vừa lòng, cũng không để trong lòng, chỉ ăn cơm cùng con cái rồi về phòng.

Vì sao A Nguyên đồng ý hồi cung?

Để nhìn xem hiện giờ Từ Quý nhân thế thâm thế nào.

Vị này từ khi A Nguyên vừa sinh ra liền bắt đầu chèn ép Túc vương phi, mưu toan lấy nàng làm đá kê chân để Bát Công chúa dẫm lên, mối thù này Công chúa điện hạ nhớ rất rõ, hiện giờ thấy kẻ thù nghèo túng, tuy không đến mức bỏ đá xuống giếng, có điều đi xem một chút vẫn được, với việc tiến cung cũng không thấy gì không vui lắm. Ngày hôm sau A Nguyên bị Túc vương ném vào trong cung, đầu tiên nàng đi tìm Thái hậu, hai bà cháu nhiều ngày không gặp đặc biệt thân mật, dính vào nhau không tách ra được, làm Ngũ Công chúa tới thình an Thái hậu nhìn mà sồn gai ốc, nghĩ đến A Nguyên lòng dạ hẹp hòi liền không tỏ thái độ gì, nhìn xuống.

A Nguyên thành công dỗ Hoàng tử mẫu, giờ mới sung sướng đi chơi, cùng Ngũ Công chúa ra ngoài, thấy khoe mắt đuôi lông mày của nàng cũng ẩn hiện nét dịu dàng, không khỏi cười hỏi: “Có chuyện gì tốt sao?”

“Biểu ca sắp thành thân, đây không phải chuyện tốt à?” Ngũ Công chúa liếc sang A Nguyên một cái, cười đáp.

“Cô nương nhà ai mà xui xẻo thế?” Công chúa điện hạ chưa từng biết cái gì gọi là khẩu đức bèn không khách khí hỏi.

“Ồ!” Tốt xấu gì vẫn là biểu ca!

“Ý là cô nương nhà ai đòi trước tội ác chồng chất như vậy?” Đúng là đòi trước tạo nghiệt, đòi này mới đầu thai thâm thế.

Lần này đầu gì cũng uyển chuyển một ít, Ngũ Công chúa cũng bất đắc dĩ, chỉ là cùng cảm nhận rằng cô nương kia thật đủ xui xẻo, liền thờ dài nói: “Là đại tiểu thư nhà Tĩnh Bắc hầu.”

“Hoàng tử có ý gì khác à?” Thấy vẻ mặt Ngũ Công chúa có chút phức tạp, A Nguyên liền tò mò hỏi.

“Thực sự nói ra rất dài dòng.” Hiện giờ, Ngũ Công chúa cũng không biết là biểu ca Khánh Chấn của nàng xui xẻo hơn, hay là đại tiểu thư nhà Tĩnh Bắc hầu xui xẻo hơn, lúc này đây không nhịn được mà thờ dài.

Người được mùi bát quái, tìm A Nguyên nhảy bùm bùm phấn khích, hai mắt tỏa sáng nói: “Đâu phải không có thời gian, nói mau.”

“Cô nương kia... biết võ nghệ.” Ngũ Công chúa gian nan nói ra.

Kỳ thật, biết võ nghệ cũng không đủ để miêu tả vị đại tiểu thư nhà Tĩnh Bắc hầu trong truyền thuyết này. Thời điểm vị cô nương này sinh ra, Tĩnh Bắc hầu đang cùng Phụ nhân ở biên quan vùng vậy giành sự sống, nữ nhi sinh ra từ trong chiến tranh từ bé đã biết giờ đao múa kiếm, chưa tới mười tuổi đã theo phụ thân ra chiến trường, hiện giờ còn đứng đầu một đội quân, có điều trong triều chưa có tiền lệ làm nữ tướng, cái danh này đặt lên đầu đệ đệ nàng, nhưng mà người chỉ huy ra trận giết địch, vẫn luôn là vị đại tiểu thư này.

Ngũ Công chúa nói tới đây, A Nguyên đã cực kỳ bội phục. Xưa nay nàng kính ngưỡng nữ nhân còn cường hãn hơn nam nhân như vậy, không khỏi bẻ tay nói: “Đáng tiếc không được gặp trước, bằng không nói thế nào ta cũng phải làm bằng hữu tốt với nàng ấy.”

Ngũ Công chúa ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua A Nguyên hoàn toàn không chút khinh thường nữ nhi cả người nhuộm máu giết người vô số đó, trong lòng cảm thấy bản thân không tiêu sái bằng nàng, liền thờ dài nói: “Mẫu thân cũng nói như thế.” Thấy A Nguyên tò mò, nàng liền bất đắc dĩ nói: “Nhưng

mà, nhà bình thường có ai dám lấy nàng? Gả không được, ở nhà thành gái lơ thì cũng không có ai tới cầu hôn, nhà Tĩnh Bắc hầu cũng gấp lắm, chỉ nàng tự mình không vội vàng gì, nói là nếu không gả được thì cả đời không lấy chồng cũng không sao.”

A Nguyên không nói nên lời, chỉ giơ một ngón tay cái, lúc sau liền chần chờ mà nói: “Biểu ca người nhỏ thế kia, một đầu ngón tay của người ta cũng không địch lại được đi?”

Ngũ Công chúa liếc xéo nàng một cái, rồi đứng lý hợp tình nói: “Biểu ca không có bản lĩnh, nên phải cưới một nàng dâu lợi hại chút, chỉ là ta đã gặp cô nương kia, không phải là người nhu hòa, rất cường ngạnh, từ đầu đến chân cứng cáp, liếc mắt nhìn qua một cái ta cũng thấy sợ hãi.” Lăn lộn trong quân, tự nhiên sẽ có khí chất sát phạt, làm sao nữ nhi chỉ có thể mềm mại chôn khuê phòng như Ngũ Công chúa chịu được chứ? Nghĩ đến nam nhân không khác thiếu nữ kia là bao, Ngũ Công chúa run rẩy, cười gượng nói: “Biểu ca có phúc.”

“Đang yên làm hỏng một cô nương tốt.” A Nguyên lại cảm thấy Khánh Chấn mềm như bông đó thật sự không xứng với đại tiểu thư nhà Tĩnh Bắc hầu.

“Mẫu phi ngàn chọn vạn tuyển mới tìm được một người hợp ý, vô cùng vừa lòng, cũng đã thăm bóng gió với phu nhân Tĩnh Bắc hầu, vị phu nhân kia sàu lòng lắm rồi, biết được là cầu hôn cho thế tử phủ Định Quốc công thì tức khắc đồng ý vài phần.” Ngũ Công chúa tiếp tục buôn: “Không phải là hôm kia biểu ca vừa sinh sự có sao? Mợ là người lợi hại, không nói hai lời liền tiến cung thỉnh tội, mẫu phi tức giận biểu ca đã không tôn trọng mẫu phi, định bồi tội với Tĩnh Bắc hầu, hôn sự có được hay không để ngày khác hẵng nói, chỉ cần đừng làm người ta cảm thấy chúng ta giễu cợt, thành kết thù gì đó.” Tuy phu nhân Định Quốc công đã lệnh phía dưới không được phong thanh về chuyện trong phủ Định Quốc công, song tất nhiên không thể giấu tiệt được bên ngoài, không bằng nói ra trước, ngược lại có vẻ như nhà mình vô tội hơn chút.

“Vậy mà phu nhân Tĩnh Bắc hầu cũng đồng ý?” A Nguyên thăm tiếc nuôi thay cho cô nương kia.

“Quả thật nguyện ý, có điều phu nhân Tĩnh Bắc hầu cũng đã nói, sau khi cô nương ấy gả qua, trước khi con trai trưởng dòng chính được ba tuổi, biểu ca không thể có con cái thứ xuất.” Đây là tấm lòng người mẹ, trẻ con chết yếu rất nhiều, nhưng qua được ba tuổi thân thể cũng tính là trưởng thành rồi, đại để sẽ không có vấn đề gì, đây cũng là con đường tốt nhất, chỉ là Ngũ Công chúa thấy có gì đó không ổn, thấp giọng nói: “Thật ra ta cảm thấy, hôn sự này dù có thành thì cũng là tính toán của các trưởng bối, vị đại tiểu thư kia nhìn rất có chính kiến, gặp biểu ca cũng không có phản ứng gì, giống như là...”

“Không coi biểu ca người như cái bàn đồ ăn!” Người có chút năng lực đều chương mắt loại nam nhân mềm như bông này đúng không?

“Ồ!” Ngũ Công chúa xì khói qua lỗ mũi, cảm thấy A Nguyên này mở miệng ra là đáng ghét, càng đáng giận hơn đó là quả thật A Nguyên đã nói ra suy nghĩ trong lòng nàng, lúc này đây liền thờ dài nói: “Mẫu phi cũng nhìn ra, buồn vô cùng, chỉ mong biểu ca không chịu thua kém một chút, lấy ra thủ đoạn ngày thường, ít nhất đừng để người ta coi như...” Lời sau có chút không hay, Ngũ Công chúa cũng không không lựa lời giống như A Nguyên, bèn nuốt câu sau xuống, day trán nói: “Có điều cô nương này quả thật có năng lực, nếu gả vào phủ Định Quốc công thật, sau này biểu ca chỉ cần ở phía sau, không phải bận lòng chuyện gì đáng trước cả.”

Đây là đã có kinh nghiệm. Định Quốc công hiện tại, cậu Ngũ Công chúa chính là một người ôn nhu, một mảnh lá cây rơi xuống cũng có thể thần kỳ trải qua xuân thu bi thương, may mắn phu nhân Định Quốc công một lòng vì cậu, bằng không Định Quốc công thành cái đáng về gì thì không ai đoán ra được.

“Hahahaha...” Nam nhân không nên thân, để nữ nhân đau khổ chống đỡ ở phía trước, đối với mặt hàng như vậy A Nguyên đã không còn lời nào để nói.

“Quả là một mối hôn sự tốt.” A Nguyên thờ dài nói: “Đức phi nương nương thật sự vất vả nha.” Phải lật tung nữ nhi cả nước lên mới tìm ra được vị như vậy, A Nguyên cảm thấy Đức phi nương nương vì mấy người không nên thân nhà mẹ đẻ quả thực đã rất liều mạng.

“Nếu không phải năm xưa...” Ngũ Công chúa chần chờ, rồi nhỏ giọng: “Mẫu phi tội gì phải vào trong cung chịu tội chứ?” Hiện giờ mẫu phi không khác gì quả phụ sống thủ tiết, cả ngày thanh tâm quả dục, làm Ngũ Công chúa nhìn cũng thấy khó chịu, chỉ là Đức phi nguyện ý làm đồ trang trí, Ngũ Công chúa cũng cảm thấy chẳng có gì cần thiết phải tranh sủng, bởi vậy cũng đành để vậy. Nhưng nhìn những nữ nhi linh hoạt bên ngoài, Ngũ Công chúa bèn thấp giọng nói: “Trong hậu cung ăn thịt người này không biết chứ bao nhiêu lệ mỹ nhân.”

Nay Hoàng thượng và Hoàng hậu càng thêm khăng khít, đồng nghĩa với việc toàn bộ hậu cung đều thất sủng, những nữ nhân này lại phải làm thế nào đây?

Cũng không phải là lòng chứa phần uất, Ngũ Công chúa chỉ là oán giận một câu thôi, A Nguyên chỉ coi như gió lớn quá không nghe thấy, chốc lát sau Ngũ Công chúa lại hòa hoãn, kéo tay A Nguyên cười nói: “Chờ đến khi vị đại tiểu thư kia lại tiến cung, ta sẽ tới tìm người để cùng đi gặp nàng.”

“Giỏi đến như vậy thì nên thân cận cho tốt.” A Nguyên cười rồi cùng Ngũ Công chúa khoác tay nhảy đi dạo trong Ngự Hoa viên. Hiện tại chư phi thất sủng, không ai có tâm tư trang điểm hoa hòe lộng lẫy để người mù nhìn làm gì, cũng không có tâm trạng dạo Ngự Hoa viên, bởi vậy trong Ngự Hoa viên phá lệ tiêu điều thê lương. A Nguyên vừa đi cùng Ngũ Công chúa, vừa nghe nàng kể chuyện phủ Định Quốc công, biết được vị biểu cô nương kia bị phu nhân Định Quốc công phạt, nghe nói trong lúc tức tặc bên linh cửu mẫu tần không cẩn thận mà quỳ đến tàn phế, liền cảm thấy lạnh người.

Cho dù Khánh Chấn có lòng với biểu muội này, nay thấy một nữ nhi không còn hoàn mỹ như vậy nữa, còn có thể thích đến mức nào đây? Phu nhân Định Quốc công như thế, thật là tàn nhẫn.

“Là chính thể ở ngoài còn không hơn làm thiếp phủ Định Quốc công sao?” A Nguyên liền thờ dài: “Phu nhân Định Quốc công không bớt của hồi môn của nàng ta, chỉ cần nàng an phận chút thì đã không có gì xảy ra.”

“Nàng ta muốn làm vợ biểu ca, nào định làm thiếp.” Ngũ Công chúa liền lắc đầu nói: “Đã nhìn ra, mợ làm sao có thể muốn một đứa con dâu như vậy.”

“Biểu ca người thì sao?” A Nguyên nghĩ nếu vị kia biết mình sắp cưới một nữ tướng quân, không chừng phải học máu ấy chứ.

“Chỉ gặp đại tiểu thư nhà Tĩnh Bắc hầu một lần, cũng không biết cô nương kia đã nói với hần cái gì mà ta thấy như mắt hờn mắt vía, tựa hồ bị đả kích không nhẹ.” Ngũ Công chúa không nhịn được nhíu mày nói: “Nghĩ đến, đại tiểu thư kia chứng mất hần, cũng không có lời hay gì.” Nếu là lời hay, nữ tướng quân này mà cưới vào, Ngũ Công chúa nghĩ tới một đám nha đầu hoa hòe lộng lẫy trong hậu viện kia, liền thở dài nói: “Một đám tiểu yêu tinh trong phòng hần đều bị mợ bán hết, còn hai đứa là vẫn làm phu thê với biểu ca thôi.” Nói đến đây, nàng hơi đỏ mặt, lại vẫn nói tiếp: “Mợ chỉ bảo các nàng tự hỏi mình, một người đồng ý, tặng của hồi môn rồi gả ra ngoài, một người không muốn đi, bị mợ đưa tới thôn trang cho hạ nhân.”

Phu nhân Định Quốc công không làm gì thì thôi, một khi đã động là lời đình, đừng nói Định Quốc công sợ hãi trong phủ còn có cô nương “hùng tâm tráng chí”, ngay cả biểu ca năng cũng bệnh nặng một hồi, giờ còn bệnh tật nằm giường kia.

A Nguyên tưởng tượng dáng vẻ bệnh tật bị thương cảm thấy thiên hạ rộng lớn mà không có chỗ dung thân của thiếu gia kia, không khỏi cười khúc khích, thấy Ngũ Công chúa trừng trừng, tức khắc xin khoan dung nói: “Xin lỗi, không nhịn được.”

“Người đúng là...” Ngũ Công chúa muốn điểm điểm trán A Nguyên, rốt cuộc lại nhin xuống, chỉ thở dài nói: “Đại tiểu thư nhà người ta cũng là người mạnh mẽ, ta chỉ mong biểu ca có thể thật sự hiểu được, sống thật tốt với người ta, cho dù không thể chống đỡ phù, cũng đừng để người ta chống đỡ, còn mình ở sau tiêu dao tự tại tay ôm thiếp, sao có mộng đẹp thể được?!”

“Có việc chung vô diễm, vô sự hạ nghênh xuân*.” A Nguyên làm vẻ là người có học vấn một phen, lúc sau liền thở dài, “Nơi nào có nhiều chuyện tốt như vậy?”

Có việc Chung Vô Diễm, vô sự Hạ Nghênh Xuân: nói về chuyện Tề Tuyên vương có khó khăn mới có thể nhớ tới Chung Vô Diễm, vô sự liền đem nàng ném đến sau đầu, hình dung người vong ân phụ nghĩa, bạc tình bạc nghĩa phụ nghĩa.

Chung Vô Diễm và Hạ Nghênh Xuân là 2 người vợ của Tề Tuyên Vương. Chung Vô Diễm thì xấu, Hạ Nghênh Xuân thì đẹp. Mỗi lần có biến sự, ông vua chỉ biết kiếm Chung Vô Diễm, còn khi hết chuyện, lại không thèm đoái hoài đến nàng nữa mà chạy sang tìm Hạ Nghênh Xuân vui đùa.

“Nói nữa lại phiền, thôi thôi.” Khoi chuyện cũng là Ngũ Công chúa, hiện giờ nói đến phiền cũng là Ngũ Công chúa. Nàng đứng ngay giữa Ngự Hoa viên rộng thoáng liền thấy ở chỗ hồ nước xa xa có mắc dây du mới, rốt cuộc vẫn là trẻ con thích chơi đùa, liền lôi kéo A Nguyên đi đến giải sầu, mới đi vài bước lên thấy vài người cũng chạy nhanh lại đây, đi đầu chính là Bát Công chúa có chút tức học máu, cảm thấy thực sinh động, Ngũ Công chúa là người miệng không nề nang mấy, bèn cười lạnh nói: “A, ta còn tưởng là ai, hóa ra là Bát muội cái gì cũng có thể quản, ta nói với bát muội này, người không ở trong cung hiếu thuận Từ Quý nhân, an ủi Quý nhân, lại chạy đến đây, sao ta lại thấy hụt hẫng thế này?”

Ai là Hoàng thượng? Từ Quý nhân nghèo túng thì đáng thương, còn lúc ý vào được sủng ái mà coi rẻ Đức phi thì sao?

Một bụng lửa giận của Ngũ Công chúa hiện tại đều rải ra.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Chương 88

Công chúa được sủng ái và Công chúa không được sủng ái, ở trong cung hưởng đãi ngộ khác nhau như trời với đất.

Ngay như trước mắt đã có cung nữ cười gượng tới kéo Bát Công chúa lại, không để nàng va chạm với Ngũ Công chúa và A Nguyên, lại nhìn nụ cười lạnh bất thiện của Ngũ Công chúa, hoàn toàn không có ai dám đụng vào một đầu ngón tay nàng.

Nếu vẫn như trước đây, vị kia vẫn là Từ tần thì ai không dám? Có điều trước mắt vì việc của Thuận Vương phi mà Từ tần xung khắc như nước với lửa với người muội muội này, hiện giờ Từ Quý nhân bị biếm xuống bùn đất rồi. Bát Công chúa không được Hoàng thượng thích, mẫu thân lại thất thế, lập tức bé nhỏ trước con mắt cay độc của cung nhân.

Mất thấy Bát Công chúa bị cung nhân lôi kéo thì liên tục giãy giụa, A Nguyên liền nhíu mày, chậm rãi nói: “Bát muội ăn mặc đơn bạc, đưa về đi đừng để bị bệnh.” Thấy Bát Công chúa oán hận xem ra, không chút cảm kích A Nguyên đang muốn cứu nàng ta, A Nguyên tức khắc cười khẩy, cảm thấy bản thân quả thật ăn no rừng mỡ làm chuyện tốt, bèn nghiêng đầu đi, thấy không ít cung nữ phía xa đều nhìn qua thì liền nhỏ giọng nói với Ngũ Công chúa: “Đừng quá mức, Hoàng bá phụ biết được phật lòng.”

Ngũ Công chúa cũng cảm thấy có lý, mới vừa rồi chỉ là nhất thời xúc động phần nộ, thật muốn làm tiểu nha đầu chơi xấu như A Nguyên, có điều nàng đúng thật là không làm được thế. So với Bát Công chúa, nàng chỉ bằng đi gây phiền toái cho Từ Quý nhân, bởi vậy gât gât đầu, chỉ lạnh lùng nói với Bát Công chúa: “Sau này người ngừng nghĩ chút đi, chỉ thiếu ở ngoài hét năm uống sáu, cho là không có ai trị được người chắc?” Thấy Bát Công chúa còn nghe không rõ, trong lòng cũng không biết là tự vị gì, liền lắc đầu thở dài: “Chỉ cần sưa này người thành thành thật thật, khác với trước đây, Phụ Hoàng và Mẫu hậu dĩ nhiên sẽ không quên người, đừng cứ nhắm đường thất sủng mà đi.”

Cho dù bất hòa với Bát Công chúa, Ngũ Công chúa vẫn không quyết tâm tàn nhẫn được.

Lòng tốt làm tỷ tỷ tốt bị ném cho chó ăn.

Bát Công chúa gào khóc, hét lên với Ngũ Công chúa: “Ngươi đang cười nhạo ta đấy à?! Được a, các ngươi từng bước từng bước kết đảng trong cung, ức hiếp mẫu phi ta, hại bà thất sủng rơi xuống tình trạng này, giờ còn muốn khi dễ ta sao?” Thấy Ngũ Công chúa xanh cả mặt rồi cười lạnh một tiếng kéo A Nguyên quay đầu đi, nàng liền kêu lên: “Ngươi không được đi! Ngươi nói rõ cho ta! Nếu không phải ngươi gièm pha trước mặt Phụ hoàng, bọn ta sao có thể thành thế nào!” Rồi còn muốn vùng thoát khỏi cung nữ, nhào lên định đánh hai tỷ tỷ này.

“Từ Quý nhân dạy nó hồng rồi, quả thực vô liêm sỉ!” Ngũ Công chúa tức giận đến run loạn cả người, chỉ lời kéo A Nguyên đi ra thật xa, lúc này mới oán hận nói: “Những lời này làm sao một đứa tiểu nha đầu có thể nghĩ ra được? Có thể thấy là Từ Quý nhân ngày ngày ngày nguyên rủa, bảo nó nhớ kỹ mới có được lời này!” Nhắc đến cái này, Ngũ Công chúa cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Dạy dỗ Bát Công chúa thành cái đáng về này, Từ Quý nhân có phải là điên rồi không?

“Người trong lòng có ác niệm luôn cho rằng người khác hại mình.” A Nguyên lạnh nhạt nói: “Nàng ta chút một chút một làm ra nhiều chuyện như thế thì có liên quan đến chúng ta sao? Sao lại còn thành chúng ta hại nàng ta?” Rõ ràng là tự mình tìm đường chết, làm đến mức nữ nhân cẩn thận như Từ tần còn chịu không nổi tới cáo trạng nàng ta, vậy mà vẫn cảm thấy bản thân làm rất đúng hả? A Nguyên hết chỗ nói với thể loại hoàn toàn đáng ghét này, chỉ nắm tay Ngũ Công chúa không kiên nhẫn mà nói: “Nhắc đến nàng ta làm ô uế miệng ta! Cuộc sống bây giờ của nàng ta không tồi, cứ ở thế là được.”

Hiện giờ Từ Quý nhân lại phải kiếm ăn từ cung nữ thuộc hạ ngày trước, còn có những người nàng ta từng ức hiếp, A Nguyên không cần xem cũng biết nàng ta có thể sống được bao lâu.

Không khác ở trong lãnh cung là bao.

Ngũ Công chúa giải bày với A Nguyên xong cảm thấy tức giận ban nãy vui không ít, lúc này đây cũng không đề cập tới nữa, cùng nhau đi dạo vườn, rồi cười nói với A Nguyên: “Hồi trước A Dung còn ở đây ngươi cũng không chơi với ta nhiều như này, bây giờ ta lại được sủng rồi.” A Dung không còn làm thị vệ, thân là ngoại thân nào còn có thể tiến cung? A Nguyên nghe xong chỉ cảm thấy bụng đầy nước mắt chua xót, thở dài nói: “Thôi, càng xa càng đẹp mà, xa bao nhiêu thì càng đẹp bấy nhiêu.” Vốn dĩ nàng định to gan lớn mật nói một câu “Tiểu biệt thắng tân hôn”, nhưng mà Công chúa điện hạ là người bên lên then thùng, sao nói thẳng như vậy được?

Công chúa điện hạ bên lên then thùng mới vừa quay về cung Thái hậu liền thấy ngồi phía dưới Thái hậu là một vị mỹ nhân đang ngồi ngay ngắn, nước dãi chảy ròng ròng nhào tới, suýt nữa bôi hết nước miếng then thùng vào quần áo mỹ thiếu niên.

“Sao Dung ca ca tiến cung?” Thái hậu ngồi trên thấy mỹ thiếu niên vẻ mặt đắc dĩ mà lau nước miếng cho nhóc con này, đã cười nghiêng cả người qua một bên, A Nguyên da mặt dày nha, không quay lại nhìn Ngũ Công chúa phía sau đề bị cạo mặt đầu, chỉ ôm cổ A Dung hỏi.

“Sắp rời khỏi cung nên hôm nay tới tạ lễ với Thái hậu nương nương.” A Dung ở trong cung Thái hậu được Thái hậu quan tâm không đếm xuể, đối đãi như văn bối, lúc trước vừa mới tiếp nhận công việc nên vội đi, bây giờ công vụ tốt hơn chút liền muốn tới đặc biệt dập đầu với Thái hậu, biểu đạt sự cảm kích của mình một chút. A Dung lại thấy nhóc con trong ngực cười đến không thấy mắt đâu nữa, lòng cũng vui mừng vô cùng, lặng lẽ ôm chặt rồi ngắt đầu ôn nhu nói với Thái hậu ngồi trên: “Cũng chỉ khi ở với Thái hậu nương nương Điện hạ mới tươi cười rạng rỡ như vậy.”

“A Nguyên là bảo bối của ai gia, sao có thể để nó khó chịu được?” Trừ chuyện ăn uống điều độ ra, đối với A Nguyên Thái hậu quả thực hữu cầu tất ứng, nếu A Nguyên này còn cảm thấy không hài lòng thì thực nên chịu thiên lôi đánh.

A Dung bề ngoài tú nữ, làm người ôn nhu, Thái hậu ưng lắm, thấy A Dung cúi đầu cười mỉm, bà nghĩ nghĩ một chút rồi sai người đi lấy một cái tráp gỗ đồ mạ vàng tới đặt vào tay A Dung, ôn hòa nói: “Hiện giờ con được Hoàng đế coi trọng, có thể thấy được là có bản lĩnh, nói cho cùng cũng dưỡng dưới gối ai gia một hồi, cái này tặng cho con, nếu bị khi dễ thì cứ tới nói với ai gia, ai gia làm chủ cho con.” A Dung mở tráp ra liền thấy bên trong phần lớn đều là ngọc bội đặc biệt đa dạng, rất xa xỉ, vội vàng đức dục nói: “Sao có thể nhận thưởng của Thái hậu nương nương, vô công bất thụ lộc ạ?”

Mới vừa nói xong liền cảm thấy bên hông đau xót, bị néo một cái, A Dung ăn đau cúi đầu thì nhìn thấy nhóc con trợn mắt trừng mình.

“Nhìn xem, đây là đang đau lòng thay con đấy.” Thái hậu thấy đáng về đôi con trẻ phía dưới, bật cười.

A Dung được ban thưởng tức là mình được ban thưởng, sao có thể thay mình từ chối được? A Nguyên đắc ý vô cùng, ngó vào trong liền thấy trong đó có một đôi ngọc bội hình con cá nhỏ, tinh xảo đáng yêu bèn túm nhanh ra ngoài treo lên cho A Dung một cái, mình một cái, nhỏ giọng nói: “Lại đánh một con dấu nữa.” Nói xong nhớ tới cái lần trước, cảm can bé nhỏ nhảy lên thỉnh thịch, vừa ngẩng đầu liền thấy A Dung mặc hồng hồng, cười cười nhìn nàng.

Thái hậu tính tế mà nhìn hai đứa nhỏ phía dưới này, tuy rằng cảm thấy A Dung tuổi có lớn chút, có điều cái này đối với nam nhân không quan trọng lắm, lại còn mỹ mạo ôn nhu, quan trọng là A Nguyên có vẻ thích, liền thâm đặt đầu, cho người đưa lên một cái tráp trang sức nội tạo trong cung, âm giọng nói với A Dung: “Ai gia tuổi lớn rồi, đánh trang sức cũng không dùng được, lại lãng phí, mẫu thân con dạy con rất khá, là người có bản lĩnh, những thứ này ban cho mẫu thân con, thưởng nàng mấy năm nay đã cẩn thận dưỡng dục con.”

Thái hậu ban thân thể trang sức, đây là vinh quan thiên hạ, trong kinh chỉ đều phải ghé mắt, A Dung có tâm giành vinh quang vì mẫu thân, lúc này cũng không chối từ, chỉ đứng dậy cung kính dập đầu nói: “Thay mặt mẫu thân khấu tạ Thái hậu nương nương.”

“Đức trẻ hiếu thuận.” Thái hậu thích người thuần hiếu, thấy không có gì không vui, liền tục gật đầu rồi mới lại ôn tồn nói với A Dung vài câu, thấy con khi con A Nguyên trong người A Dung nôn nóng lắm rồi, biết là muốn nói chuyện thân cận bên cho chúng lui ra ngoài, lúc này đây tươi cười trên mặt xụ

xuống, chỉ nhủu mây hỏi Ngũ Công chúa ở dưới: “Hôm nay trong cung các con gặp tiểu Bát sao?” Thấy Ngũ Công chúa gật đầu, Thái hậu liền thờ dài nói: “A gia cũng không biết kiếp trước tạo ra cái nghiệp gì mà lại có mấy tổ tông này!”

“Bát muội còn nhỏ, về sau sẽ hiểu chuyện thôi.” Ngũ công chúa thực không thành ý mà khuyên một câu.

“Nhỏ như vậy đã biết xúi giục huynh tẩu bất hòa, tính tình hư thành như vậy như đúc ra từ khuôn Từ Quý nhân vậy!” Thái hậu không thiếu cháu gái, bởi vậy khiến bà không thích, bà cũng lười lo lắng cho.

Ngũ Công chúa ánh mắt chợt lóe, lúc sau liền ra về có chút mất tự nhiên nói: “Cũng do con nóng nảy, phải hiểu Từ Quý nhân là Từ Quý nhân, Bát muội rốt cuộc vẫn là muội muội con, sao có thể đối đãi muội ấy như vậy?”

“Con có lòng tốt như vậy, nhưng mà lại không biết, nhân tâm độc ác, đồ vong ân phụ nghĩa kia chưa chắc con là tỷ tỷ đâu.” Ngũ Công chúa và A Dung đều là Thái hậu nuôi lớn từ nhỏ, Thái hậu tự nhiên đối xử với các nàng đặc biệt hơn, thấy Ngũ Công chúa nằm lên đầu gối bà, liền thờ dài nói: “Có con và A Nguyên hiểu thuận dưới gối cũng là cái phúc đời này của ai gia.” Bà nhớ tới chuyện Hoàng thượng nói với mình gần đây, lại thờ dài: “Về sau con cũng chưa chắc có thể có thêm huynh đệ tỷ muội, đứa bé này hợp với con, vậy thì làm tỷ muội cả đời đi vậy.”

Ngũ Công chúa giật mình, nghe ra ý tứ đằng sau, trong lòng vui mừng vì Hoàng hậu, cũng buồn lòng thay mẫu phi mình, dùng một chút, định thần lại, nhỏ giọng hỏi: “Hiện giờ trong cung đồn rằng Phụ hoàng miễn tuyền tú, nay nghe ý tứ của Hoàng tổ mẫu, là sự thật ă?”

“AI gia cũng cảm thấy nữ nhân tông cung cũng đủ nhiều rồi.” Lúc tước vì khai chít án điệp cũng đành tvaajy, hiện giờ Hoàng tử Công chúa đã trưởng thành không ít, hà tất lại thêm người mới chứ?

Huống chi Hoàng hậu đồng cam cộng khổ trải qua hoạn nạn cùng Hoàng thượng, Thái hậu cũng không đành lòng lại làm nàng chịu thiệt thòi.

“Nếu Hoàng tổ mẫu không tuyền tú, vậy Nhị Hoàng huynh làm sao bây giờ đây?” Nghĩ đến cái này, đôi mắt Ngũ Công chúa lại nghịch ngợm, ngẩng đầu lên, về mặt có chút vui sướng khi người gặp họa, nhỏ giọng nói: “Nhị Hoàng huynh nói cứng cực kỳ, đạo lý gì mà ‘trước hôn sự không được làm người ta mất tự nhiên, sao có thể ngày ngày đến làm phiền phủ An Quốc công được’ gì gì đó?” Bị kịch đặc biệt chính là, Trịnh vương điện hạ anh minh thần võ, còn chưa tới nửa tháng nữa là đại hôn mà đại môn phủ AN Quốc còn chưa dẫm vào, làm Ngũ Công chúa cảm thấy cực kỳ thú vị, nào còn quanhuynh muội tình thâm gì nữa, chỉ tận tình cười nhạo.

“Đừng nhắc đến nó nữa, đến đệ đệ cũng không bằng, ai gia thật xót thay nó!” Nói đến cái này, Thái hậu ngắt xiu mắt.

Trịnh vương là con vợ cả Hoàng hậu, khí chất uy nghiêm khác hẳn bọn đệ đệ bên dưới, lại kính cẩn khiêm tốn, tuy rằng nghiêm túc quá, có điều xưa nay Thái hậu nhìn với con mắt khác bằng không cũng sẽ không để cháu gái nhà mẹ đẻ bà cho Trịnh vương làm kẻ phi. Nhưng một mối nhân duyên tốt như vậy, hiện giờ lại làm Thái hậu râu thúi ruột, chỉ cảm thấy tâm can không chỗ nào không đau, cần cần rằng, sở sò đầu nhỏ của Ngũ Công chúa một chút rồi mới thờ dài nói: “Nhìn xem tiểu Tử đã làm thế nào chứ! Ái! Nếu có lòng thì cứ tới cửa đi, ngày ngày bồi dưỡng tình cảm, đây là còn chờ nhà người ta mời nó đến nữa hả?”

Kỳ thật, Trịnh vương thực vừa lòng tiểu thư phủ An Quốc công, không phải vừa lòng bình thường đâu, chỉ là làm một Vương gia uy nghiêm hẳn không thể li lợm la liếm không biết xấu hổ như Tử đệ hẳn được, trong lòng thích lắm rồi lại không dám mặt dày đi lấy lòng lão thái son và vợ tương lai, mà không làm gì cả hẳn lại cũng chẳng dễ chịu gì, bởi vậy mỗi khi “tiền đường”, “vô tình” đi qua cửa lớn phủ An Quốc công thì vẫn luôn chờ một người nào đó đi ra thấy hẳn, ngạc nhiên một chút rồi nghênh mời vào trong phủ trò chuyện, thường xuyên qua lại như thế tình cảm còn không được bồi dưỡng sao?

Phủ An Quốc công đáp lại kế hoạch này của hẳn là: cửa lớn đóng chặt, trước nay chưa có chủ nhân nào từng ra.

Trịnh vương lẩn lộn nửa tháng, hơn nửa trong cung đều đã biết, chỉ là Hoàng hậu cũng biết Trịnh vương nghiêm túc, ít khi nói cười, chỉ sợ hẳn then quá thành giận, không tiện nói thẳng bảo hẳn đổi phương thức khác, vì thế nên tới bây giờ, Trịnh vương điện hạ sắp thành hòn vọng cửa rồi.

Làm sao Thái hậu không biết được? Chỉ là trường hợp này bà cũng không biết làm thế nào cho phải.

Trịnh vương đã khó khuyên, nha đầu phủ An Quốc công kia cũng không phải người có thể bót lo, nha đầu ấy chỉ coi hôn sự này là liên hôn, nghĩ thật kỹ rồi định coi Trịnh vương phi như một cái chức nghiệp, coi Trịnh vương là sếp, hai cái người này hợp lại với nhau, có thể không làm Thái hậu không đau đầu được sao?

Chỉ là Thái Hậu ở chỗ này cùng ngũ công chúa đau đầu, ở một chỗ khác, A Nguyên đã cười đến lăn lộn trong lòng ngực A Dung, hồi lâu sau mới lau nước mắt, nắc cụt nhỏ giọng nói: “Sao lại tới cầu huynh rồi?” Trịnh vương và A Dung, bắn đại bác cũng không tới phải không? Có vấn đề nan giải vậy mà lại tới hỏi A Dung quan hệ không lớn với hẳn sao? Làm A Nguyên cảm thấy cực kỳ kỳ quái.

A Dung cũng cảm thấy lạ.

Hắn và Trịnh vương cùng lắm là sơ giao thôi, huống chi Trịnh vương lớn tuổi hơn, thường ngày cũng chỉ qua lại với Phương Đường. Nhắc tới Phương Đường, A Dung chỉ cảm thấy phải giữ lại khóe mắt cho đỡ run rẩy. Vị Nhị ca này đã thâm lạng gây phiền toái cho hẳn không biết bao nhiêu lần rồi, quả thực là đại cừu khó chơi nhất.

Phải biết Trịnh vương đã chú ý tới A Dung từ lâu.

Không phải hảo hán nào cũng có thể thu phục trôi chảy Thiên ma tinh đến như vậy, nhóc con đến cả trong cung của Thái tử còn có thể đại náo thiên cung nhưng ở trong tay A Dung lại ngoan ngoãn như vậy, Trịnh vương liền cảm thấy A Dung không bình thường. Huống chi về ngoài của A Dung đẹp

như vậy có lợi ích rất lớn, Trịnh vương thích người thuận mắt, bởi vậy vẫn luôn rất có hảo cảm với A Dung. Đã nhiều ngày bị hôn sự tra tấn dã man, hân chạy loạn chữa trị bệnh cấp mãn tính mình, giấu giấu giắt giắt tới hồi Thành vương Phụng Minh bây giờ đang đặc biệt hạnh phúc, nay Phụng Minh đang sung sướng, tự nhiên cũng hy vọng hoàng huynh cũng sung sướng, bởi vậy liền kể đại ân “giúp đỡ” của A Nguyên ra, chỉ nói đây đều là nhờ Hoàng muội vất vả một phen.

“A Nguyên là đức bé ngoan!” Phụng Minh nghiêm túc mà nói, Trịnh vương trong lòng bừng tỉnh đại ngộ, trên mặt lại lãnh khốc gật gật đầu.

Có điều, làm hoàng huynh, còn là một hoàng huynh uy nghiêm, sao có thể đi hỏi muội muội làm thế nào theo đuổi Vương phi được? Như thế chẳng phải về sau không dám ngẩng đầu trước mặt muội muội sao? Nghĩ đến A Nguyên trước nay vẫn tôn kính với mình, da mặt Trịnh vương vẫn không thể dày hơn được, đành phải nhờ tới A Dung cực kỳ thân cận với A Nguyên, hơn nữa lại không phải là Hoàng đệ của hân trợ giúp, bảo hân thăm dò ý kiến của A Nguyên, xem xem chuyện này còn đường sống nào cứu được nữa hay không.

“Nói với Nhị Hoàng huynh là, cô nương này không dễ cura, ta chưa chắc đáp ứng, để hân nợ huynh một ân tình.” Công chúa điện hạ thích nhất là làm mai mối, tuy rằng lúc trước Tứ Hoàng huynh vong ân phụ nghĩa cưới được vợ xong là trở mặt nhưng từ trước đến nay Công chúa điện hạ lòng dạ rộng rãi, không thích so đo, đợi sau này làm khó dễ Tứ Hoàng huynh cũng không sao, hiện giờ biết được Trịnh vương có ý với Vương phi này, không biết vì sao nàng lại thấy vui mừng, cũng vui vẻ thay cô nương kia, bởi vậy thâm đồng ý nhưng vẫn muốn làm khó một chút.

Có tình ý với nhau vẫn hơn là liên hôn với tăng bằng, A Nguyên cảm thấy như thế vẫn tốt hơn đối với cô nương kia.

“Đừng hành quá mức.” Mắt thấy Trịnh Vương về mặt vững vàng, đáng vẻ lại có vài phần thất bại, A Dung liền tốt bụng nói.

“Người ta là hoàng hoa khuê nữ đó, Nhị Hoàng huynh mấy đời vợ rồi?!” A Nguyên tròn mắt cãi.

“Muội!” Đôi mắt A Dung mở to, nhìn A Nguyên cái gì cũng dám nói trước mặt, lâu sau, đành bắt đắc dĩ chọc chọc vào khuôn mặt nhỏ đúng lý hợp tình của nàng, nhẹ giọng cười nói: “Về sau, ngoài ta ra, không được nói thế với ai khác đâu nhé.” Mấy đời vợ... Lời này mà Trịnh vương nghe thấy chắc phải thổ huyết mất.

“Đương nhiên rồi.” A Nguyên lắc lắc ngón tay A Dung, hơi thở dài nói: “Nhị Hoàng huynh lại khác Tứ hoàng huynh.” Phụng Minh thích Tề Thiện, là thật lòng thích, toàn tâm toàn ý, ngoài Tề Thiện ra trong mắt không chứa nữ nhân nào khác, trước khi thành thân một mình ở trong vương phủ, nghe nói không cần nha đầu hầu hạ, hoàn toàn dùng sai vật, cũng không cần trực đêm, chính bởi vì thế mới có thể khiến Anh Quốc công vốn có chút nghi ngờ cảm động gật đầu, thành toàn một mối nhân duyên. Còn Trịnh vương, chưa nói đâu xa, hân thâm thích tiểu thư phủ An Quốc công, vậy mà trong phủ hiện giờ còn cơ thiếp thành đàn, phòng chường muốn ngủ là ngủ, chẳng chút nhân rồi.

“Hậu viện huynh ấy nhiều nữ nhân như vậy, ta lại bảo cô nương này động lòng với huynh ấy, thế chẳng phải là hại người hay sao?!” A Nguyên liền nhỏ giọng nói.

Từng câu này đã sớm làm A Dung hiểu ra tâm ý của nàng, lúc này đây thấy A Nguyên rừ mắt, có chút không vui ngồi trong lòng mình, hữu khí vô lực, A Dung nghĩ nghĩ rồi gật đầu nói: “Muội nói rất đúng.” Không cảm thấy A Nguyên ra vẻ một chút nào.

“Huynh cảm thấy ta nói đúng?” Đôi mắt A Nguyên sáng lấp lánh.

“Tình cảm, nếu có thể chia ra nhiều phần như vậy thì còn có thật lòng gì đáng nói.” A Dung cười, vuốt vuốt mặt A Nguyên, cũng dường như đang thổ lộ tâm ý của mình, lại ôn hòa nói: “Tình cảm phải ngang nhau, nếu Trịnh vương muốn cô nương kia toàn tâm toàn ý, vậy thì cũng nên dùng cả tấm lòng mình để đối đãi.” Hân dừng một chút, hơi hơi khụ khụ, hàm hồ nói: “Thân thể cũng vậy.” Miệng kêu ta chỉ yêu nàng, sau lại đi thân cận lần lượt các nữ nhân khác, còn ra gì nữa?

“Vậy thì ta an tâm rồi.” Nhóc con không biết đang nghĩ đến cái gì, miệng cười lập tức thành bi ối.

“Ta chỉ nói là muội cũng không biết làm thế nào cũng là được rồi.” A Dung nói. Trịnh vương ngập ngừng như vậy chính là vì còn cảm thấy thân phận bất đồng, khó trách người nhà phủ An Quốc công không mời hân vào cửa, vì còn cảm thấy bản thân quan trọng hơn đi? Cúi đầu vì cô nương mình thích nào có khóc như vậy?

“Không, huynh cứ nói như ta bảo.” A Nguyên không muốn Trịnh vương khó chịu với A Dung, liền nhỏ giọng nói: “Chính là thật lòng đối thật lòng, Nhị Hoàng huynh có thể làm được đến trình độ nào là có thể được hỏi báo từng ấy, cái còn lại, để Nhị Hoàng huynh tự mình ngộ ra đi thôi.”

“Được.” A Dung đáp, xong mới cười tùm tùm hỏi: “Mấy ngày nay, nghe nói muội sống rất đặc sắc, đúng không?” Hân mơ hồ nghe được bên ngoài có người buộc tội A Nguyên, nửa đêm biết, nửa đêm liền đến phủ Túc Vương, được Phụng Khanh nói mấy câu, hiện giờ lòng đã khẳng định, thấy A Nguyên cũng không biểu lộ gì khác thường, bèn nuốt lời định an ủi xuống, chỉ nhẹ giọng nói: “Muội chỉ cần nhớ rõ, mặc kệ muội có cái dạng tội danh gì, trong lòng ta, muội sẽ không hề thay đổi.” Hân chớp mắt, có vài phần trêu đùa: “Thật ra ta hy vọng muội không gả đi được, sau này cũng không làm Thành vương thứ hai đâu.”

Phụng Minh bị Anh Quốc công và Nhị Lão thái gia chinh đến kêu cha gọi mẹ, A Dung nghĩ đến cha ruột các huynh trưởng các cậu của A Nguyên một chút đã cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Gặp phải nhà mẹ đẻ đáng sợ như vậy, hân... hân cảm thấy... hay là bỏ trốn đi!

“Được lắm!” Công chúa điện hạ không biết ý đồ xấu xa của A Dung, lúc này nghe rằng tròn mắt mà nhào lên, ôm A Dung cắn một ngoạm vào gò má trắng nõn của hân, làm thiếu niên này sững sờ một lúc, sau là gan của thiếu niên này cũng lớn lên, thấy bốn bề vắng lặng, cũng tiến tới cho nàng một

ngoạm, để lại dấu răng trên khuôn mặt béo đó. Công chúa điện hạ ngơ ngác nhìn mỹ thiếu niên cười lộ hàm răng trắng tinh sắc bén, tức khắc đổi vai làm người bị hại gào lên: “Được lắm, mới như thế mà huynh đã dám phản kháng! Về sau bổn cung còn có đường sống sao?” La lối khóc lóc om xòm, nếu mỹ thiếu niên thò mặt tới nàng sẽ cắn một ngoạm nữa.

Bên ngoài, Ngũ Công chúa định tới nói chuyện với muội muội quả thực đã sợ ngây người, nhìn mỹ thiếu niên đang cười tủm tỉm, tuần tú đến mức làm người khác tự ti kia quả thật nghe lời tiến tới để nhóc con mặt dày dương dương đắc ý há miệng rộng cắn một cái. Ngũ Công chúa cảm thấy thế giới đảo điên chạy như bay ra khỏi đó, một đường hoảng loạn chạy tới cung Đức phi, lăn lên trên giường quần chăn gắm hết quanh người, trần trọc trần trọc, hồi lâu sau lại nhảy dựng lên, lấy giấy xoàn xoạt đặt lên bàn viết mấy chữ to, viết thật cẩn thận, xong xuôi mới ra ngoài, chợt thấy Đức phi đang không biết mình bị làm sao lo lắng đứng trước cửa.

Chột dạ nói qua loa với Đức phi, Ngũ Công chúa lập tức cho người đưa phong thư này tới phủ Định Quốc công, đến tay tiêu biểu đệ nhà mình.

Tiểu biểu đệ đỏ mặt, ngơ ngác mở đệ nhất phong thư mà biểu tỷ gửi cho mình, vừa mở ra, chỉ cảm thấy giông bão ập vào mặt.

“Đệ bằng lòng bị ta cắn không?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Chương 89

A Nguyên cũng không biết là bản thân đã mở ra một thế giới mới cho hoàng tử nhà mình, chỉ cười đùa với A Dung một hồi, nhưng bây giờ rốt cuộc hắn vẫn là ngoại thân, không tiện ở lại trong cung, cho dù A Nguyên lưu luyến, A Dung vẫn mỹ mãn lau hết nước miếng của nhóc con trên mặt mình rồi rời đi.

Vừa xuất cung, A Dung liền thấy Trịnh vương điện hạ mặt lạnh tanh ở ngay đằng trước đang từ xa đi tới, không khỏi cảm thấy có chút bất đắc dĩ, hần giấu đi, cung kính nói: “Thịnh an Vương gia.”

“Thật khéo, vậy mà có thể gặp được người ở đây.” Trịnh vương lại một lần nữa “tình cờ bất gặp” nói nhàn nhạt.

Thật sự nghĩa là đôi mắt mỹ thiếu niên dùng để ngắm sao? Chắc hẳn là khi A Dung vừa định rời cung, tiểu thái giám cứ ngó ngó dáo dác kia đã báo lại cho Vương gia rồi chứ gì? Chỉ là, A Dung khéo léo đưa đẩy đến thế nào chứ? Sao có thể nào vạch trần Trịnh vương điện hạ đã trải qua nhiều gian nan được? A Dung chỉ mỉm cười trong chốc lát, đối diện ánh mắt lạnh lùng của Trịnh vương mà nhẹ giọng nói: “Thần đã nói qua với Công chúa, Công chúa nói rằng tâm ý của Vương gia làm Người cảm động, tuy rằng Công chúa còn nhỏ tuổi, không biết có thể làm được gì, vẫn chỉ nói lại những lời hồi trước đã nói với Thành vương điện hạ, để nói với Vương gia lần nữa.” Chậm rãi nói lại lời của A Nguyên, hần liền thấy vẻ mặt Trịnh vương toàn là suy tư.

Không muốn kể công trong tình huống này, A Dung không định làm một nịnh thần, bởi vậy cười cười rồi chuẩn bị rời đi.

“Ta nhớ kỹ tấm lòng của người.” Khi A Dung đang lên ngựa liền nghe thấy tiếng Trịnh vương nhàn nhạt nói phía sau.

Ghi nhớ ân tình thì có ích lợi gì, nữ nhân nhiều như vậy, bao nhiêu ý kiến hay đều dễ không.

A Dung thâm trầm trắng mắt, lòng nói ‘cứ chờ chịu khổ’ đi thôi, khi quay đầu lại cười đến ôn nhuận hòa khí nói: “Chuyện của điện hạ có thể viên mãn chính là tâm nguyện của thần.”

Trịnh vương thấy hần cũng không kiên cường, liền vừa lòng gật đầu nói: “Thái tử nói người vạn trung lấy một, ta còn không tin, hiện giờ xem ra, người quả thật khác biệt.” Kể khi nào bồi dưỡng cho tốt một chút, biết đâu sau này trong triều hần còn có thể trợ giúp chút. Có điều nghĩ đến gương mặt cười xấu xa của A Nguyên, Trịnh vương lại trầm nghĩ, để lộ một yếu điểm lớn như vậy vào trong tay nhóc con này, về sau, biết đâu nó còn vơ vét tài sản nhiều nữa không chừng.

A Dung nhìn bản thân đi như bay của Trịnh vương rồi đi, xong mới mang theo đồ Thái hậu ban trở về nhà. Đến nơi cũng không thay quần áo trước, chỉ mang đồ với thượng phòng, chợt thấy không khí trong phòng có chút căng thẳng, nhị thái thái Trạng gia hơi tức giận nói gì đó với phu nhân Thành Dương bá đang nhíu mày, hiển nhiên đang trấn an, phía dưới A Nhạc cũng ở đây, khuôn mặt đệ đệ tam phòng này đầy khổ sở, ai nhìn cũng đều đau lòng. Lòng chấn động, hần lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh mẫu thân, đẩy hai cái tráp đến trước mặt phu nhân Thành Dương bá, mỉm cười nói: “Hôm nay con đi tạ ơn Thái hậu nương nương, nương nương ban thưởng vài thứ, mẫu thân nhận lấy đi.”

“Con lớn rồi, giữ lấy đi, về sau cho vợ con quản.” Phu nhân Thành Dương bá nghe được A Dung được Thái hậu ban thưởng, cảm thấy cùng chung vinh dự, khó chịu ban này cũng tan, lúc này về mặt hơi hồng hào, ảm giọng nói.

Giữ rồi, trừ trang sức thưởng cho phu nhân Thành Dương bá là không động gì đến, nhóc con chọn tới chọn lui không ít ngọc bội, giữ “giùm” hần rồi.

A Dung lại bất giác nở nụ cười, song lại thu lại, chỉ vội vàng đẩy đẩy một cái trong đó, cười nói: “Đây đều là Thái hậu nương nương cố ý ban tặng mẫu thân, mẫu thân tự mình cất giữ đi.”

“Nhờ tiền đồ của Dung ca ca mà trước mặt Thái hậu tẩu tử cũng được yêu quý rồi.” Nhị thái thái Trạng gia hâm mộ vô cùng, hướng chỉ vốn thân cận với phu nhân Thành Dương bá, liền sáng khoái nhanh nhẹn mà nói.

Câu “Dung ca ca” của nàng vừa ra khỏi miệng A Dung liền bắt gặp ánh mắt của Công chúa điện hạ lên lút hô to gọi nhỏ, ngoài miệng khụ một tiếng, cười không nói gì, thấy A Nhạc ngồi bên có chút khổ sở, bèn cười nói: “Hôm nay về nhà vì có việc sao?” Thấy A Nhạc đi tới cạnh mình muốn nói lại thôi, hần xưa nay thích đệ đệ này, bèn lấy một mảnh ngọc bội khắc cá chép vượt long môn từ trong tráp treo lên eo đệ đệ, ôn hòa vỗ vỗ vai hần nói: “Học tập thật tốt, để nhà chúng ta có được một nhân sĩ.”

“Không không!” Mắt thấy huynh trưởng đeo ngọc bội lên cho mình, A Nhạc đã đỏ bừng mặt, chỉ vội vã tháo xuống, thấp giọng nói: “Đây là Thái hậu nương nương ban thưởng cho ca ca, sao có thể cho đệ được?”

“Nếu đã cho con thì con cứ dùng đi, nó là ca ca con mà.” Phu nhân Thành Dương bá đã mở tráp, bảo Nhị thái thái Trạng gia đỏ mặt chọn trước, lại tự tay lấy một cây trăm hoa mai nhị hồng cài lên tóc Nhị thái thái, xong liền cười nói với A Nhạc: “Đại ca chăm sóc đệ đệ là chuyện phải vậy.” Bà than nhẹ một tiếng, nói: “Đều là huynh đệ nào cần nhiều đạo lý như vậy?” Bà lại chần chờ một chút, lấy ra một đôi vòng tay bát bảo giống nhau như đúc ra, đưa Nhị thái thái một cái, cái còn lại đặt vào trong tay A Nhạc, ấm giọng nói: “Tốt xấu gì cũng là đồ từ trong cung, cái này con đưa về cho A Kính, để nó vui vui về về.”

“Tấm lòng của bá nương cháu trai hiểu rõ, chỉ là cái này không cần cho nó đâu ạ.” Phu nhân Thành Dương bá ôn nhu từ ái, A Nhạc suýt trào nước mắt, chỉ nghẹn ngào đặt vòng tay lên trên bàn, có chút lạnh nhạt nói: “Lòng tham không đáy, cho nhiều nữa cũng bằng không.”

“Đưa trẻ này.” Phu nhân Thành Dương bá nằng một tiếng, chỉ là cũng biết lần này A Nhạc quả thật rất đau lòng, liền cũng không tiếp tục ép thẳng bé nhận nữa, chỉ kêu A Dung ngồi ở một bên, về mặt nghiêm túc hỏi: “Mẫu thân con bây giờ đã mặc kệ mọi chuyện rồi, bá nương mạo muội hỏi con một câu, con có thích biểu muội nhà cậu con hay không?”

“Tuyệt đối không ạ.” A Nhạc lập tức quỳ gối trước phu nhân Thành Dương bá, chỉ cảm thấy người vuốt đầu hần, toàn tâm vì hần mà không phải muốn bán hần đi này, mới thực sự là mẫu thân, lúc này đây rung rung mà nói: “Cháu trai tuy rằng không rõ đạo lý lớn gì, nhưng cũng không phải người đốn mạt như vậy!” Nghe thấy phu nhân Thành Dương bá than một tiếng, hần liền bẩm nói ra: “Cháu và nàng ta thực sự trước nay chưa từng có gì cả, đâu ra thanh mai trúc mã hẹn ước gì đó chứ?” Hôm đó hần nói chuyện ở Quốc Tử Giám cho Trạng Tam lão gia làm phụ thân hần tức giận không nhẹ, cũng không biết phụ thân dùng thủ đoạn gì mà cậu không dám tới Quốc Tử Giám tìm hần nữa, khi hần đang thở phào nhẹ nhõm một hơi, còn nghĩ rốt cuộc có thể bình yên học tập rồi, thì phu nhân Thành Dương bá lại gọi hần trở về.

Hóa ra là mợ hần, vậy mà mang theo biểu muội tới cửa, khác là đòi “Công đạo.”

Công đạo cái gì?

Hần đã làm gì mà bị người ta đòi công đạo thế?

Chỉ là nhà cậu suy tàn, định tới mượn hần nương nhờ vào phủ Thành Dương bá, rồi lại tác oai tác quái đây mà.

Buồn cười là, mẹ ruột hần thế mà thật sự không tin hần, đánh hần một bạt tai phủ đầu, mắng chửi: “Súc sinh vô tình vô nghĩa!”

“Nếu con thực sự không có tình cảm gì, vậy ta sẽ quay về.” Phu nhân Thành Dương bá cũng biết Trạng Tam đã muốn hào ly, lúc này đây liền thờ dài nói: “Cả nhà đang tốt đẹp, sao lại thành như bây giờ?” Bà lại mỉm cười: “Phụ thân con nói, nhà Phùng đại nhân Quốc Tử Giám kén rể, cái này, nếu con đồng ý, bá nương liền da mặt dày đến cửa, để con cưới vợ về nhà.” Lúc này đây thấy mặt A Nhạc đỏ bừng lên, lại không cự tuyệt liền biết được tâm ý của hần, vỗ tay cười nói: “Thế không phải là xong chuyện rồi sao?”

“Còn mợ và biểu muội...” A Nhạc chần chờ nói.

“Cứ để chúng nháo đi, không bằng không chúng, chẳng lẽ là nhà chúng ta bị mất mặt chắc?” Nhị thái thái Trạng gia liền không cho là đúng nói.

Nếu là trước kia A Nhạc sẽ khó tránh khỏi mềm lòng, chỉ là cậu mợ hần tâm tâm niệm niệm muốn hại hần như vậy, Hoàng thượng cũng không chấp nhận được, lúc này trong lòng hần đã hận đến vô cùng, chỉ cần rằng nói: “Nếu mợ còn làm loạn hơn nữa, có thể thấy được là không sợ mất mặt, con là một nam nhân, còn sợ cái gì nữa?”

“Gia phong Phùng đại nhân trong sạch, chuyện này cũng nên nói rõ với người ta.” A Dung trầm ngâm một lát rồi chậm rãi nói.

“Đây là mối nhân duyên cực tốt, nhưng mà xét lại thì thật ra là nhà chúng ta trào cao, đương nhiên không thể có sơ xuất.” Thành Dương bá mới được sủng một thế hệ, khi chưa phát đạt thì chính là thợ săn đảo quanh trong núi, nhiều thế hệ thư hương dòng dõi sao có thể ngó đến được? Đừng thấy có chút lộc mà phú quý đắc ý, không được người ta coi trọng là bao đâu.

Dòng dõi nhà cao cửa rộng càng muốn kết thân với giới thanh quan, muốn thay đổi địa vị. Lúc này đây Phùng gia vậy mà lại muốn kết thân với Trạng phủ, dĩ nhiên là nhìn trúng học vấn và nhân phẩm của A Nhạc, phu nhân Thành Dương bá dù thế nào cũng không thể bỏ qua chuyện tốt thế này được, lúc này liền nói nhanh: “Chuẩn bị đồ đi, ngày mai chúng ta liền tới thăm.”

Ngày mai, chuyện Thái hậu ban thưởng trang sức cho phu nhân Thành Dương bá có thể sẽ truyền khắp kinh thành, đây cũng là vinh quang cực đại, thừa dịp con gái phát lên này mà đính hôn được cho A Nhạc thì tốt quá.

“Vậy phó thác cả vào bá nương ạ.” A Nhạc lại thẹn thùng, mặt cũng đỏ lên, có chút ngượng ngùng mà nói.

“Chỉ cần các con huynh đệ hòa thuận, trong nhà một lòng, bá nương làm cái gì cũng đều vui mừng.” Phu nhân Thành Dương Bá cũng cười, thấy A Nhạc đáp, không khỏi lại nhìn thoáng qua con trai đang cười tủm tỉm, thấy A Dung lúc này lại hồn du thiên ngoại, trong lòng lại cảm thấy vui mừng, chỉ mỉm cười nói: “A Nhạc là đệ đệ của con, thường này con cũng giúp đỡ nó chút.” Thấy A Dung vội vàng vàng dạ, thì liền cười nói với nhị thái thái Trạng gia, “Nhìn bọn chúng từng bước từng bước trưởng thành ta mới phát hiện ra, vậy mà chúng ta đều già rồi.”

“Tẩu tử già chỗ nào đâu? Vẫn giống như xưa ấy chứ.” Nhị thái thái Trạng gia lộ kéo tay áo bà làm nũng.

“Thôi thôi, muối lau mặt trong miệng đi, ta ngọt quá không chịu được.” Phu nhân Thành Dương bá mỉm cười lắc đầu, lại tính toán một chút, rồi mới nhẹ giọng nói với A Nhạc: “Chỗ mẫu thân con, ta đi không thích hợp lắm, con cứ nói với mẫu thân con tâm ý của mình, cũng để muội ấy vui vẻ.” Gia thế Phùng gia so với nhà mẹ đẻ tam thái thái Trạng gia còn lớn hơn mấy con phố ấy chứ, về sau nàng có khi còn tự xưng là xuất thân từ nhà văn sĩ đó.

“Dạ.” A Nhạc nghĩ đến mẫu thân về mặt cứng đờ rất nhiều, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng, sờ sờ ngọc bội bên hông, thấp giọng thở dài một hơi.

Nói cho cùng, chỉ sợ phu nhân Thành Dương bá phần nộ, hẳn còn có một chuyện lớn nữa chưa nói, nếu nói ra, chỉ sợ cả nhà đều chấn động.

A Dung cúi đầu liền thấy sắc mặt đệ đệ có chỗ nào đó bất thường, liền nhíu mày hỏi: “Còn có chuyện gì không thể nói ra sao? Cứ nói với ta, biết đâu có thể làm đệ đệ thoải mái hơn.”

“Cũng không có gì.” A Nhạc hơi ngập ngừng, nhưng thấy huynh trưởng và hai vị bá nương đều lo lắng nhìn qua, khóe miệng hắn gật gật, rồi vẫn không nhìn được, nhẹ giọng nói: “Hôm nay tranh chấp với mẫu thân, con nghe thấy mẫu thân lộ ra chút bóng gió.”

“Bóng gió cái gì?” A Dung đỡ đệ đệ ngồi xuống bên cạnh, xong mới hỏi.

Dáng vẻ A Nhạc tựa hồ có chút hổ thẹn, có chút khó có thể mở miệng, thấp giọng nói: “Mới vừa rồi ở chỗ mẫu thân, con nghe được có ý tứ, cũng không biết mẫu thân nhìn trúng con trai Hoài Nam Vương gia lúc nào, định gả A Kính đang nhà họ làm con dâu.” Nói xong, hắn liền cảm thấy mặt rất cực kỳ. Hiện giờ trong kinh thành, Phủ Thành Dương bá cũng là số một số hai, sao lại có thể có một cô nương phủ Thành Dương bá ngày ngày nhắm nhẹ công tử nhà người ta được chứ? Phủ Hoài Nam vương có khi còn không biết có một người như A Kính đây.

Nghĩ tới ý tưởng kỳ lạ của mẫu thân, lời A Nhạc định nói tiếp cũng không mở miệng nói nữa.

“Phủ Hoài Nam vương?” Phu nhân Thành Dương bá nhíu mày nói: “Phủ này từ xưa đến nay chưa từng qua lại với nhà ta, làm thế nào mà mẫu thân con biết đến người ta được?” Hơn nữa Hoài Nam vương chính là tôn thất, tính ra là đường huynh họ hàng xa của Hoàng thượng, thân phận như vậy làm sao là chỗ phủ Thành Dương bá có thể trèo cao được.

“Không biết mợ nói với mẫu thân thế nào.” A Nhạc cũng cảm thấy không ổn, thấp giọng nói: “Nếu không, để những người này gặp mẫu thân một chút, đỡ sau này lại gây ra cái gì.” Thấy phu nhân Thành Dương bá gật đầu, hắn liền trầm tĩnh nói: “Nhân duyên của A Kính phụ thân cũng đã tính dùm nó, sau này bá nương không cần để bụng vì nó, có khi nếu có chuyện gì xảy ra còn đổ lên đầu bá nương đó.” Tồn công vô ích, tổn hại tình cảm.

A Dung lại khẽ nhíu mày, thấp giọng nói: “Trước kia khi ở cung Thái hậu ta đã từng gặp Hoài Nam vương phi một hai lần, tuyệt đối không phải người dễ đối phó đâu.” Nghĩ nghĩ, lại thấy A Nhạc nhìn qua, hắn liền cười khổ nói: “Thái hậu từng nhắc tới chuyện của vị Vương phi này, phủ Hoài Nam vương cơ thiếp vô số, nhưng không có lấy một người sinh ra con vợ lẽ, huống chi ta thấp khi vị này nói chuyện với A Nguyên, bề ngoài đang cười, nhưng ánh mắt lại lạnh đậm, đưa bé như A Nguyên gặp một lần liền không thích thân cận với vị này nữa, không phải bàn cãi.” Lời này làm A Nhạc phát run cả người, chỉ lẩm bẩm: “Là người như vậy sao?”

Người như vậy mà làm mẹ chồng, thì chính là muốn chết thôi.

“Ta mơ hồ nhớ là...” Phu nhân Thành Dương bá tuy chán ghét A Kính nhưng cũng không thể để nàng ngã vào vũng bùn, lúc này đây khoát tay áo, suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Con trai thứ năm của vị Vương phi này, bốn người trước đều đã cưới vợ, chỉ còn một đứa con út này, nghe nói là văn võ đều không ra gì, ăn chơi trác táng, thông phòng trong nhà không biết bao nhiêu, bởi vì trêu hoa ghẹo nguyệt nên cô nương nhà trong sạch trong kinh không ai nguyện ý gả, nên trì hoãn đến giờ. Nếu ý mẫu thân con là tên này, ta khuyên con nói với nàng suy nghĩ lại, bằng không thì chẳng phải làm lỡ cả cuộc đời muội muội con sao?” Bà thở dài một hơi, kéo tay A Nhạc nhẹ nhàng nói: “Nghe bá nương một câu, gả chồng đừng để bụng cảm y ngọc thực cái gì cả, bản thân vui vẻ là được rồi.”

“Con hiểu rồi.” A Nhạc nghe xong vẫn đang ở trong mộng, trả lời: “May có bá nương nói, bằng không...”

“Trường bối trong nhà rốt cuộc biết được nhiều hơn, cũng không tính là gì cả.” A Dung vỗ vỗ bả vai đệ đệ, mỉm cười nói: “Được rồi, đi thôi, chỉ là bình tĩnh nói chuyện với tam thẩm, đừng nảy sinh cãi vã.”

“Đệ nhớ rồi.” A Nhạc cảm kích gật đầu, tạ ơn phu nhân Thành Dương bá lần nữa rồi mới lập tức rời đi. Mắt thấy hắn đi rồi, phu nhân Thành Dương bá liền thở dài nói: “Cũng là do nhà tam thẩm con xảy ra biến cố nên mới thành tính tình như bây giờ.” Trong trí nhớ, nữ nhi kiều ngạo một thân văn thơ, rốt cuộc bị năm tháng tra tấn biến mất không còn dấu vết. Suy nghĩ mấy cái này, phu nhân Thành Dương bá liền cảm thấy có vài phần cảm khái, thấp giọng nói: “Nếu muội ấy có thể tỉnh ngộ thì cũng đã không đi đến ngày hôm nay.”

“Tam đệ muốn hòa ly, sau này không biết đã nhìn trúng nhà nào chưa?” Nhị thái thái Trạng gia liền tò mò hỏi.

“Nào có nhanh như vậy? Chỉ có chuyện hòa ly đã làm tam đệ hóa tàn tro một nửa rồi, đón dâu cũng không thể ngay trước mắt được.” Phu nhân Thành Dương bá lắc đầu, lại hỏi A Dung: “Chỗ A Nguyên, nếu con đã xác định thì để bụng một chút, về sau cũng đừng quá thân cận với nữ nhi nào

khác.”

A Dung thấp giọng đáp, nhị thái thái Trạ gia lại ngử ra đợc mùi gì đó, vợi vàng cười nói: “Hay là nhà chúng ta còn có một vị Phò mã cơ à?” Nàng chỉ vổ tay cười nói: “Đúng là trời sinh một đôi rồi.”

“Chỉ là chơi thân thiết với nhau thôi, Công chúa tuổi còn nhỏ, nào hiểu đợc cái này. Nói thế chúng ta lại có chút vô lễ.” Phu nhân Thành Dương bá lắc đầu, không nói tiếp nữa, ngay sau đó lại đổi đề tài, cười nói: “Không phải A Dao nói sẽ về hai ngày sao? Muội không chuẩn bị cho con bé ít điểm tâm thức ăn nó thích đi, còn vẫn có thời gian quản lĩnh tình à?” Nhị thái thái Trạ gia là người không quá để bụng, nhanh chóng quên chuyện vừa này, chỉ toàn tâm toàn ý tổng hợp lại đồ ăn cho khuê nữ. Thấy nàng đã lăm nhăm lăm nhăm, phu nhân Thành Dương bá mới mỉm cười gật đầu với A Dung.

Ai không thấy A Dung tốt chứ? Nhà mẹ đẻ Nhị thái thái Trạ gia cũng có ý kết thân, chỉ là trực tiếp khước từ rồi cuộc không hay, chỉ thoang thoáng nói với nhị thái thái Trạ gia, nàng cũng không khai A Nguyên ra, chỉ là nêu nhà mẹ đẻ có ý, nàng cũng sẽ trực tiếp cự tuyệt.

A Dung lại nghĩ nghĩ trong chốc lát, lại hỏi phu nhân Thành Dương bá chút việc nhà, xong xuôi mới rời đi.

Đến ngày hôm sau, A Nguyên mới tỉnh lại trên giường, đang lẩn lộn trên giường thì thấy Ngũ Công chúa vợi vã tiến vào, lôi kéo nàng cười nói: “Vị nữ tướng quân kia tiến cung, chúng ta đi gặp không?”

Đây là chuyện tốt đó. A Nguyên lập tức tỉnh táo, bò dậy mặc xiêm y rồi ào ào ra ngoài, cùng Ngũ Công chúa phi thẳng tới cung Đức phi. Vừa đi vào liền nghe thấy tiếng cười của Đức phi, còn có giọng nói của phu nhân Định Quốc công. Nàng ngưỡng mộ trong lòng, vợi vàng thấp thò ngó vào, liền thấy bên trong có vài nữ quyến đang ngồi, ngồi ngay đầu là một vị nữ nhân dáng người cao gầy, mắt phượng sắc bén, một thân khí thế bức người, lúc này đây đang ngồi ngay ngắn bất động, lưng thẳng tắp, phong thái trong quân ngũ, dường như cảm giác đợc có người đang nhìn mình, nữ nhân này quay đầu lại liền thấy ở cửa cung có một tiểu cô nương đáng yêu xinh đẹp, chỗ cửa khẽ mở thò ra một cái đầu nho nhỏ, đối diện với ánh mắt của mình thì liền nở nụ cười tươi rói rói.

Nữ nhân này có chút lạnh lùng, nhưng cũng không ngăn đợc nụ cười khác biệt của A Nguyên, không khỏi cũng cười nhàn nhạt.

Nhóc con giỏi nhất là thuận cộc leo lên đó, mắt thấy nữ nhân này không chán ghét mình, tức khắc lẩn lại ôm đùi, ngẩng mặt nhìn nữ nhân này cười nói: “Vị tỷ tỷ này thật đẹp!” Nói xong dùng sức gật gật đầu liên tục.

“Xem kìa, vừa thấy A Loan thì nào còn thấy chúng ta đợc nữa?” Đức phi thấy A Nguyên thích nữ nhân này, liền nở nụ cười.

“Thỉnh an nương nương.” A Nguyên cũng không buông tay, xa xa thỉnh an Đức phi, rồi lại giang tay đòi ôm.

A Loan cô nương nào đã từng gặp qua nhóc con mặt dày như vậy, dùng một chút, băng lãnh trong ánh mắt tan chảy một chút, lộ ra tươi cười nhàn nhạt, cúi người bế A Nguyên lên dễ như trở bàn tay, đặt lên đầu gối mình.

“Đây là Vinh Thọ.” Ngũ Công chúa đã từng gặp qua, Đức phi liền chỉ vào A Nguyên rồi cười với một phụ nhân gương mặt thoáng chút gió sương ngồi dưới, nói: “Là Hồn thể Ma vương nhất, chỉ là không ngờ có duyên vừa gặp đã thân với A Loan.”

“Tham kiến Công chúa.” Giọng nói A Loan có chút nghẹn ngào, lại rất dễ nghe, ánh mắt A Nguyên như ứa ra sao nhỏ, bám vào bả vai nàng cười hi hi nói: “Sao lại phải khách khí như vậy chứ? Gọi muội là A Nguyên là đợc rồi.” Đương nhiên, nếu đổi lại là người nàng không thích mà đỉnh đặc gọi nàng như vậy, sẽ bạt tai đánh chết.

A Loan thấy A Nguyên đáng yêu, tựa hồ rất muốn véo mặt nàng một cái, chỉ là chân chờ nhưng vẫn không đưa tay lên.

Tay nàng, nắm đao mười mấy năm trời, đã thực thô ráp.

A Nguyên cũng mặc kệ điều này, thấy nàng tựa hồ thực sự thích mình, tức khắc liền sảng hơn, lẩn lộn trong lòng A Loan, vừa chửi thầm hoa tươi cầm bãi phân trâu, vừa gào lên: “Vị tỷ tỷ này về sau hay đến gặp A Nguyên nhé, đừng không thèm quan tâm đến A Nguyên nhé.” Nói xong, thấy ánh mắt nữ nhân này lộ ra ý cười, liền vợi vàng nói: “Nghe nói tỷ tỷ ở trong quân rất lợi hại, A Nguyên bội phục lắm, về sau muốn đi theo tỷ tỷ học, tỷ tỷ đừng ghét bỏ muội.” Dứt lời liền quay qua cười nói với Đức phi: “Về sau tỷ tỷ chỉ ở bên A nguyên, tuy rằng A Nguyên ở trong kinh kiến thức không đợc nhiều lắm, nhưng có thể kể chút điển cố cho tỷ tỷ đó.”

“Tỷ tỷ con ngày thường rất bận rộn, không cho con đi nháo nàng.” Đức phi liền sững giọng.

“Cũng không vợi.” A Loan thấp phần trầm tĩnh, cảm tay A Nguyên cảm giác đợc tay nhỏ này mềm mại liền muốn buông ra, lại thấy nhóc con vợi vàng nhét tay của mình vào trong tay nàng.

“Nhìn dáng vẻ sung sướng này đi.” Ngũ Công chúa không biết vì sao biểu đệ cũng vào đợc, lúc này đây đang nhìn mình lo lắng, liền chỉ quay đầu cười nói với A Nguyên.

“Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ* đó nha.” Nhóc con ôm cổ nữ tướng quân, rung đùi đắc ý nói. A Loan thấy thú vị, cầm chén trà từ trên bàn đưa tới cho nàng, thấy nàng nhấp nhấp nước uống như sóc con, trong lòng thầm cảm thấy vui mừng, cũng cảm thấy, chuyện gả cho một phế vật cũng không hẳn là quá khó chịu.

Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ / Vô duyên đối diện bất tương phùng: Có duyên ngàn dặm xa vẫn gặp/ Không duyên đối mặt vẫn cách lòng.

Chỉ cần có được một tiểu nha đầu như vậy cũng bao thủ vị.

Đại biểu ca đang ở phủ Định Quốc công xa xa triền miên bệnh tật trên giường còn không biết bản thân đã trở thành một vật đính kèm. A Nguyên lại vừa uống trà vừa cười khanh khách, giống như chồn trộm gà, dựng lỗ tai nhỏ giọng than thở với A Loan một chút, liền nghe thấy Ngũ Công chúa đang nhỏ giọng nghi ngờ hỏi tiểu biểu đệ: “Đệ có chuyện gì muốn nói à?”

“Phải!” Khánh Quang dùng sức gật đầu, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

“Cái gì, nói nghe chút xem nào?” Ngũ công chúa cười, thấy ánh mắt biểu đệ này chứa vài phần ngượng ngùng, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn mình, liền mỉm cười hỏi.

“Ta, ta bằng lòng để biểu tỷ cắn ta!” Thiếu niên có chút ngượng ngùng, nhưng giọng nó lại rất rõ ràng, đột nhiên nói to lên, vọng lên cả điện.

“Phụt.” A Nguyên quay đầu, nước trà phun đầy đất.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Chương 90

Ngoài Khánh Quang ngại ngùng đến không biết nên nhìn về hướng nào ra, thì toàn bộ nữ nhân trong cung đều sợ ngây người.

Ngũ Công chúa chợt nhớ ra ngày hôm qua nàng đã làm cái gì, ngo ngắc nhìn biểu đệ đang ngượng ngùng lên lên nhìn mình này, cười gượng một tiếng, miễn cưỡng ngẩng đầu liền đối diện với vô số ánh mắt ý vị thâm trường, trong đó có Đức phi đã không biết nên giấu mặt vào đâu nhờ khuê nữ buru hăn nhà mình, khoe miệng giật giật, đành nói khẽ với phu nhân Định Quốc công đã cười đến không khép miệng lại được: “Tẩu yên tâm, Phúc Thọ...” nàng cắn răng nói: “Sẽ chịu trách nhiệm.”

“Đều là người một nhà, chẳng lẽ ta lại không tin nương nương?” Phu nhân Định Quốc công chỉ hận Ngũ Công chúa không thể cắn con trai một cái ngay lập tức, coi chuyện này như gió thoảng, vội nói: “Chuyện giữa biểu tỷ đệ bọn chúng thì cứ để chúng tự quyết định.” Nói xong liền cười nói với vị phu nhân Tĩnh Bắc hầu đang ngồi dưới kia: “Phu nhân cũng đừng cảm thấy rằng chúng ta không biết quy củ, thật ra là lớn lên cùng nhau từ nhỏ, nói chẳng lựa lời, hơn nữa cũng không coi phu nhân là người ngoài.”

“Lời này? Đều là người một nhà cả.” Phu nhân Tĩnh Bắc hầu cũng cười, thấy phía dưới Ngũ Công chúa và nữ nhi nhà mình cũng rất thân thiết thì thở phào nhẹ nhõm trong lòng một hơi, cười nói với Đức phi: “Đều là nữ nhi, chốc nữa phò thác cho hai vị Công chúa vậy.” Dứt lời quay sang nói với A Loan: “Con tay chân vụng về, đừng để các Công chúa bị thương.”

A Loan trầm giọng đáp ứng.

A Nguyên ngẩng đầu lên, chỉ cảm thấy A Loan này có một loại tuần mỹ nữ nhân hiếm thấy, trông oai hùng hiên ngang, còn có cảm giác dễ gần, liền vỗ tay cười nói: “Phu nhân nói gì vậy ạ? A Loan tỷ tỷ đồng ý đi chơi với ta, ta cao hứng còn không kịp.” Rồi chỉ vào một bàn điểm tâm, ánh mắt đặc biệt thành khẩn mà nói: “Bánh hoa quế kia ăn thật ngon.”

A Loan dùng một chút, lấy một miếng lại đây, thấy mắt A Nguyên thiết tha trông mong, thì liền đưa tới bên miệng nàng. Công chúa điện hạ mỹ nhân ăn điểm tâm, cười hi hi, Đức phi ngồi trên bất đắc dĩ nói: “Đức bé này, ý vào người khác mềm lòng mà khi dễ người ta.”

Sao lại tính là khi dễ người ta chứ? Phu nhân Tĩnh Bắc hầu ngược lại còn cảm thấy A Nguyên đang rất thân thiết đấy chứ, nhưng chỉ mỉm cười không nói, ánh mắt nhìn về phía A Loan an tâm hơn rất nhiều.

Từ khi hồi kinh từ biên quan gió cát vạn dặm, bà lo nhất là A Loan không thể hòa nhập được với các quý nữ kinh thành mềm mại yếu ớt này.

A Loan cũng không dễ bụng. Nàng sinh ra vốn có lòng dạ nam nhân, ngày thường cũng không để trong lòng những bài xích cố ý vô tình của những tiểu cô nương đó, lúc này đây thấy A Nguyên thân thiết với nàng, vì chưa từng gặp qua tiểu cô nương mềm mại trắng nõn như vậy, lòng liền cảm thấy bé con khác biệt, thấy bé ôm mình nũng nịu cũng thập phần thú vị, bèn không buông bé ra, chỉ nghiêm túc nuốt từng miếng từng miếng điểm tâm một cho bé ăn, chưa được một lát, nhóc con duỗi thẳng lưng lên ngã vào lòng ngực mỹ nhân, ưỡn bụng nhỏ thỏa mãn.

A Loan thập phần kiên nhẫn, lại xoa bụng cho nàng.

“A Loan là cô nương chu đáo.” Phu nhân Định Quốc công vẫn luôn quan sát nàng, thấy nàng rất thích trẻ con, cũng thập phần ôn nhu, chút lo lắng lúc trước tan biến hết, chỉ tính toán để nhanh nhanh cưới con dâu này về nhà, lúc này đây ánh mắt nhìn về phía phu nhân Tĩnh Bắc hầu càng thêm thân cận, mỉm cười nói: “Sau này, quý phu của chúng ta cũng yên tâm giao vào tay A Loan.”

A Loan rũ mắt, tay dừng lại trong chóp mắt, rồi tiếp tục xoa bụng cho A Nguyên, vẻ mĩa mai nhàn nhạt hiện lên trong đôi mắt.

Một cái bao cỏ như vậy, thấy mình đã sợ phát run, còn có lá gan thành thân sao?

A Nguyên cũng cảm thấy hấn không xứng lắm, có điều phu nhân Tĩnh bắc hầu cũng đáp lời nói được, cũng biết bà là đang không muốn nữ nhi trì hoãn hơn nữa, huống chi Khánh Chấn là con trai trưởng phủ Định Quốc công, về sau hường tước Định Quốc công, thân phận như vậy đốt đèn lồng cũng khó tìm được.

A Nguyên không biết nên san sẻ với A Loan thế nào, chỉ đơn giản biểu đạt tâm ý của mình, ôm cổ nàng nói mấy lời ngọt ngào. lát sau, bên ngoài lại có cung nữ bên người Hoàng hậu tiến vào, thường A Loan rất nhiều vật phẩm, đây là nể mặt Đức phi, phu nhân Tĩnh Bắc hầu vì thiện ý này mà kinh ngạc, vui mừng vô cùng. Đến khi xuất cung, phu nhân Tĩnh Bắc hầu thấy A Nguyên ở xa xa vẫn đi theo không tha, vẫy vẫy tay với A Loan, liền thực khuấy khỏa nói: “Con có thể có được hảo cảm của Đức phi nương nương và Công chúa như vậy, sau này ở phủ Định Quốc công ta cũng không phải lo nữa.”

“Chỉ là Khánh Chấn kia, không phải lương phối.” A Loan lạnh nhạt.

“Nó phế vật như vậy, về sau phủ Định Quốc công còn không phải do con định đoạt sao?” Phu nhân Tĩnh Bắc hầu chỉ hận rèn sắt không thành thép mà nói: “Hon nữa, con bao nhiêu tuổi rồi? Con, con muốn mẫu thân con lo lắng chết sao?!”

“Kim qua thiết mã mới là cuộc sống mà con muốn, hiện giờ vậy trong một tiểu viện như vậy...” A Loan lắc đầu, thấp giọng nói: “Con không thích những thứ này.”

Phu nhân Tĩnh bắc hầu chỉ cảm thấy đại khái là bản thân kiếp trước đã tạo nghiệt rồi, kiếp này mới sinh ra một nữ nhi như này, lòng tràn đầy mọi mệt, cầu xin: “Con lo đính hôn sắp tới đi, đừng nhắc đến những thứ đó nữa, về sau, sinh con đường cái mới là chính đạo của nữ nhân.”

A Loan không muốn mẫu thân lo nghĩ vì mình, trầm mặc trong chốc lát, rồi gật đầu đáp ứng.

“Mấy thứ đạo thương gây gộc trong phòng con, nên dọn đi, nếu không còn ai dám thân cận với con đây?” Nhĩ tới dáng vẻ phát khóc của thiếu gia phủ Định Quốc công kia, phu nhân Tĩnh Bắc hầu liền thở dài, tình hình này, đến khi động phòng, cũng không biết có nên chuyện không.

“Kệ hấn.” A Loan mất kiên nhẫn trả lời mẫu thân, rốt cuộc không chịu đựng nghe nữa, nghiêng đầu đi.

A Nguyên không biết phu nhân Tĩnh Bắc hầu sâu đến mức chết, lúc này đây còn đang hưng phấn đàm luận với Ngũ Công chúa về vị nữ tướng quân này, chỉ cảm thấy tâm sinh kính yêu, thấp giọng nói: “Đừng là vận cứt chó.” Khánh Chấn kia đầu thai thật tốt, Định Quốc công tương lai, còn có người vợ tốt như thế, còn cầu gì được nữa? Lòng nàng ghen ghét, nói với Ngũ Công chúa: “Nếu sau này tiểu tử Khánh Chấn kia dám bắt nạt A Loan, ta sẽ không bỏ qua cho hấn!”

“Ai bắt nạt ai còn chưa biết được đâu.” Một quyền của A Loan cũng có thể biến Khánh Chấn thành bánh nhân thịt, Ngũ Công chúa thờ dài nói: “A Loan lòng dạ rộng rãi, ta cũng hy vọng bọn họ cảm sát hòa mình.” So sánh với những nữ nhi khuê phòng nhiều mưu kế, Ngũ Công chúa càng thích người vạm sự không đề trong lòng như A Loan, thân thiết với nàng ấy lòng cũng khoan khoái theo.

“Bảo hấn khỏi bệnh nhanh lên, diễn cho ai xem thế?” Sắp đính hôn lại bệnh, như này không phải muốn tuyên bố cho mọi người biết là hấn không thích hôn sự này hay sao.

“Mợ khéo léo, tuyệt đối sẽ không để hấn tùy ý như vậy.” Ngũ Công chúa an ủi mợ hồi mới thôi, rồi lại nói chuyện với A Nguyên chốc lát xong mới về cung Thái hậu. Vừa vào liền thấy trong cung Thái hậu có mấy vị phi tần cười dịu dàng ngồi phụng dưỡng, về mặt Thái hậu nhân nhạ, A Nguyên liếc mắt một cái liền thấy mấy người này đều là phi tần Hoàng thượng tuyển vào cung đợt sau, nhà đều có chút thế lực, khề nhịu mảy, chỉ núp ở đằng sau nghe lén cùng Ngũ Công chúa, nghe thấy bên trong có một nữ nhân xinh đẹp mỉm cười nói: “Đã lâu chưa thỉnh an Thái hậu nương nương, chúng thần thiếp vô cùng bất an, bởi vậy mới tới thỉnh tội với Thái hậu nương nương.”

Nói xong, đôi mắt xinh đẹp liền nhìn bốn phía, tựa như đang chờ cái gì.

Kỷ xảo này Thái hậu thấy nhiều quá rồi, bèn lạnh nhạt đáp: “Tinh thần của ai gia không tốt, không thích nhiều người, lòng hiếu thảo của các người ai gia hiểu rõ, về sau không cần thỉnh an.” Dứt lời thì thấy A Nguyên và ngũ Công chúa lén lút, liền mỉm cười vẫy tay nói: “Mới sáng sớm đi đâu thế?”

“Chúng con tới chỗ Đức phi nương nương chơi chút.” A Nguyên ngẩng cổ để Thái hậu lau mồ hôi cho nàng, xong mới cười hi hi nói: “Nếu biết buổi sáng chỗ Hoàng tổ mẫu náo nhiệt như vậy, ai muốn ra ngoài chứ?”

“Con thích náo nhiệt, Hoàng tổ mẫu lại không chịu nổi.” Một câu của Thái hậu khiến chư phi phía dưới biến sắc. Thái hậu chỉ nhân nhạ nói: “Tất cả đều hồi cung đi thôi, các người suy nghĩ cái gì ai gia đều biết, chỉ là hiện giờ ai gia không quản việc hậu cung nữa, Hoàng thượng như thế nào ai cũng sẽ không quản. Còn các người...” bà ngừng trong chốc lát, trong ánh mắt mong chờ của chư phi nói: “An thủ bốn phận, bằng không, ai gia không chấp nhận.” Vì sao những phi tử này xuất hiện ở đây Thái hậu rất rõ ràng, chỉ là ghen ghét Hoàng hậu độc sủng, muốn cầu mình bảo Hoàng thượng mưa móc trái đều thời.

Mất thấy Thái hậu không quan tâm, chư phi đều lộ vẻ thất vọng, mà lại muốn nói nữa lại thật sự không có lập trường.

Để hậu hòa thuận là chuyện tốt mà, ai định nổi danh đi phá hỏng mà nói tiếp nữa chứ?

Mất thấy các phi tử không cam lòng đi rồi, A Nguyên liền nghĩ đến Đức phi đã hiểu rõ từ trước, trong lòng cũng thở dài vì những nữ nhân này, nhưng

cũng không thể hiện ra, chợt thấy Thái hậu cúi đầu, nhìn mình mỉm cười nói: “Đạo gần đây không ngờ con lại làm đại sự nhỉ?”

A Nguyên cũng không dám vâng dạ. Nàng làm chuyện xấu quá nhiều, ai biết là chuyện gì chứ? A Nguyên không khỏi rúc vào trong lồng ngực Thái hậu lấy lòng một chút, chợt dạ nói: “Con không rõ ý tứ của Hoàng tổ mẫu.”

“Ai gia đã biết lời con khuyên Trịnh vương.” Thái hậu cũng cảm thấy A Nguyên tâm tư đoan chính, hướng chỉ tiểu thư phủ An Quốc công còn là người trong tộc bà, nào không đồng ý để con bé mỹ mạo chứ? Lúc này đây liền mỉm cười cúi đầu nói: “Hoàng tổ mẫu cũng cảm ơn con.”

“Sao người nói vậy?” A Nguyên đỏ mặt, tay nhỏ bả lấy Thái hậu, nói: “Chỉ là nói linh tinh thôi, vẫn nhờ... vẫn nhờ...” nàng miễn cưỡng: “Vẫn nhờ Nhị Hoàng huynh giác ngộ tốt.” Thấy Thái hậu bật cười, nàng vội vàng hỏi: “Nhị Hoàng huynh đã nói gì mà làm Hoàng tổ mẫu vui mừng như vậy?”

“Cái này, con đi hỏi Nhị Hoàng huynh của con đi.” Thái hậu chỉ một cái, liền thấy một thanh niên nghiêm túc xuất hiện từ phía sau, thanh niên này vừa bước lại đây A Nguyên nhắc mông định chạy trốn, đến khi Trịnh vương túm nàng lại, nhóc con tức khắc hai tay ôm đầu kêu lên cầu xin tha thứ: “Không dám nữa!”

Như này là đã phải làm bao nhiêu chuyện xấu rồi mới có thể thuần thực đến vậy?

Khóe miệng Trịnh vương run rẩy một chút, túm nhóc con tinh ranh này lại trong tay, xong mới quay lại gật gật đầu với Thái hậu đang cười đến sắp không chịu nổi nữa, và cả Ngũ Công chúa cảm tưởng như tai vạ cũng sắp xuống đầu mình, rồi nghênh ngang bề muội muội kêu oái oái mà đi.

A Nguyên thực sự sợ bị ăn đánh.

Chỉ là lúc này len lén nhìn thì thấy sắc mặt Trịnh vương nhàn nhạt, cũng không có vẻ tức giận, lòng có chút buồn lòng, lá gan cũng lớn hơn, lo lắng giữa không trung lấy lòng nói: “Hôm nay Nhị Hoàng huynh quả thật anh minh thần võ.”

“Muội nói rất đúng. Lúc trước ta đã quá đề cao bản thân mình.” Trịnh vương vốn là con thứ dòng chính, nhưng một câu của A Nguyên đã làm hắn bừng tỉnh, thân phận của hắn tôn quý, người phủ An Quốc công chẳng lẽ lại không tôn quý? An Quốc công hiện tại chính là ca ca ruột của Thái hậu, năm xưa Hoàng thượng lên ngôi, đứng là quyền thế khôn cùng. Nữ nhi nhà ông, đừng nói làm kế phi cho một thân vương, làm Hoàng hậu cũng không quá lời, chẳng trách không mở cửa cho mình, mình quả thật đã làm càn. Suy nghĩ lại thật cẩn thận, Trịnh vương liền hạ mình xuống, chuẩn bị lễ thực thành khẩn tới cửa, quả nhiên, cửa lớn phủ An Quốc công nhẹ nhàng mở ra.

“Ha ha...” A Nguyên thầm nói huynh đừng đề bốn cung ngã xuống đó nhé.

“Chỉ là.....” Trịnh Vương nhú mày, thấp giọng nói, “Sao lại vẫn không nóng không lạnh?”

Vị nữ nhi phủ An Quốc công này là mỹ nhân nổi danh, tính tình tự nhiên phóng khoáng, gặp là vong ưu, Trịnh vương cũng coi như nhất kiến chung tình, đáng tiếc mỹ nhân khách khách khí khí, chẳng chút động tâm, thật sự làm Trịnh vương thất bại.

“Chỉ cần chân thành ắt được đền đáp.” A Nguyên chấp tay trước ngực, đặc biệt thành kính.

Trịnh vương bất đắc dĩ mà nhìn nhóc con dù làm thế nào cũng không chịu nói thẳng ra này, khóe miệng gật gật, ôm nàng vào trong lòng, thấy nàng bắt đầu nhìn trời nhìn đất, liền nhấp miệng, nghiêm túc nhìn nàng, một lát sau mở miệng: “Muội chỉ cần nói lý do vì sao thôi.” Hắn ngồi xuống đình trong cung Thái hậu, đặt muội muội xuống trước mặt mình, nhẹ giọng: “Ta rất thích nàng ấy, cho nên, cũng hy vọng...”

“Nhị Hoàng huynh cũng thích những mỹ nhân trong phủ không phải sao?” A Nguyên không nhịn được, nói.

Trịnh vương trầm mặc trong chốc lát, liền nhú mày nói: “Những người đó chỉ là đêgiải buồn tâm thường thôi, không giống với nàng, sao lại nhắc đến?” Thấy A Nguyên không đồng ý nhìn mình, hắn liền chậm rãi nói: “Lòng ta có nàng, như vậy, còn chưa đủ sao?” Chẳng sợ phủ hắn có nhiều nữ nhân, những nữ nhân kia có thể có thể không, còn hắn chỉ coi trọng một mình nàng, hà tất so đo nhiều như vậy?

“Cái gì gọi là giải buồn tâm thường?!” A Nguyên có chút nóng, quăng tay của Trịnh vương đi, bất chấp mình sợ ca ca này, trầm giọng nói: “Nữ nhân trên đời này không ti tiện như huynh vừa nói. Cái gọi là giải buồn, chính là không đủ yêu thương thì từ, mới có thể nói ra lời như vậy!” Thấy Trịnh vương trầm mặc nhìn mình, A Nguyên kích động, đứng lên nói: “Trên đời này, có nữ nhi nhà ai, trượng phu nói yêu nàng, phía sau lại để nàng một thân một mình, đi thân thiết với nữ nhân khác, mà trong lòng có thể dễ chịu được?” Nàng chậm rãi nói: “Nhị hoàng huynh bản thân không làm được thì cũng đừng yêu cầu cô nương nhà người ta phải toàn tâm toàn ý vì huynh, như vậy, như vậy chẳng phải đâm dao vào tim người ta hay sao?!”

Nói xong liền tức giận ngồi ra xa.

“Hóa ra, ý muội là vậy.” Trịnh vương rũ mắt, không nói gì nữa.

Mất thấy chính là A Nguyên đang tranh luận gì đó với Trịnh vương, ai dám lộ mặt chứ? Những cung nữ đứng xa xa cũng không dám tới gần, A Nguyên đến trà lạnh cũng uống, lòng ghen lửa, chỉ lạnh lùng mà nói: “Như hiện giờ không phải tốt sao? Dù sao cũng đã ban hôn, cô nương nhà người ta nhất định phải gả cho Nhị Hoàng huynh, huynh muốn là có. Đến lúc đó cứ án tề mi tương kính như tân*, huynh có một Vương phi lo liệu chuyện trong nhà, cũng không phải lo đây là đồ phụ hại tiểu thiếp của huynh, cô nương người ta cũng sẽ không đau lòng chờ huynh đến hừng đông, người tốt ta tốt cả nhà tốt.”

Cử án tề mi tương kính như tân: Vợ chồng kính trọng nhau, coi như khách.

“Muội...” Nhìn A Nguyên đang tức giận, Trịnh vương như suy tư gì đó, “Lý lẽ này ở đâu ra thế?” Chỉ là lời của A Nguyên lại làm hắn nghĩ tới đệ đệ hân Phụng Minh. Tiểu tử này cưới Vương phi, không có thêm người nào khác, trước kia Trịnh vương còn có chút không đồng ý, nay nhớ tới hình ảnh Phụng Minh và Vương phi nhìn nhau cười, lại khiến lòng hắn bất giác hiểu ra điều gì đó, nhìn thoáng qua mặt muội muội, Trịnh vương bèn thấp giọng hỏi: “Chẳng lẽ còn muốn ta giải tán cơ thiệp trong phủ?” Nhắc đến cái này, hắn vẫn có chút nhú mày.

“Đó là hậu viện của Nhị Hoàng huynh, không phải của muội.” A Nguyên liền dừng một chút, rồi thấp giọng nói: “Nhưng nếu là muội, phu quân của muội về sau còn đi thân cận với nữ nhân khác, muội sẽ không quan tâm đến hắn nữa.”

Tức vương chỉ có một thể, đây là gia phong, A Nguyên có ý nghĩ như vậy cũng có thể lý giải được, Trịnh vương liền gật gật đầu.

“Mấy cái đó là suy nghĩ của muội, chưa chắc đã là ý tứ của cô nương người ta.” A Nguyên liền nhỏ giọng thở dài: “Có khi, lý do là Nhị Hoàng huynh không được thích thì sao?”

“Muội!”

“Bao nhiêu chân thành đổi lại bấy nhiêu chân thành.” A Nguyên bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Nhị Hoàng huynh nỗ lực nữa lên, dù sao, vợ là của mình, sống với nhau như nào, tự huynh xem xét.” Nói xong chỉ sợ Trịnh vương then quá hóa giận túm lại đánh, A Nguyên vội vàng chạy nhanh như một con gió, Trịnh vương phía sau nhìn nhóc con chạy như chó rượt này mà không khỏi nở nụ cười nhàn nhạt, nghĩ nghĩ, rồi đứng dậy ra khỏi cung.

Mới ra ngoài, Trịnh vương liền thấy đệ đệ ngốc nhà mình về mặt hạnh phúc toe toét cười đi đến, cảm giác từ khi thành hôn đến nay, mặt mày Phụng Minh phá lệ hồng hào, Trịnh vương liền không nhịn được kêu Phụng Minh dừng lại, thấy đệ đệ về mặt không muốn, cảm thấy có chút nín thở.

Từ khi nào, làm huynh trưởng lại làm cho người thấy phiền thể này?

“Chúng ta lâu ngày không gặp, đệ tới phủ ta uống rượu đi.” Trịnh vương liền làm ra dáng vẻ ca ca thân thiện.

Nếu là trước đây, Trịnh vương luôn đặc biệt nghiêm khắc mà làm ra dáng vẻ thân cận như vậy, Phụng Minh đã sớm thụ sủng nhược kinh, chỉ là trước mắt, đệ đệ này lại có chút không vui, còn liên tiếp giấu tay ra đằng sau. Anh mắt Trịnh vương nhanh như chớp, tức khắc hỏi: “Trong tay có gì đấy?”

“Không có gì.” Mắt Phụng Minh đảo qua chỗ khác một chút, xoay người liền chạy, tư thái kia, với nhóc con chạy trốn mới vừa rồi, cách làm khác nhau nhưng hiệu quả giống nhau đến kỳ diệu.

“Đứng lại!” Luận thân thù, Phụng Minh không phải đối thủ của Trịnh Vương. Thành Vương điện hạ tức khắc bị Hoàng huynh đè lại, giãy lên, hô: “Làm cái gì vậy a!” Lại bị Trịnh Vương tức khắc lật tay ra, Trịnh Vương liền thấy trong tay đệ đệ lại là mấy đoá hoa bị nhàu, không khỏi nhú mày hỏi: “Đây là cái gì?”

“Vương phi nói mấy đoá hoa trong cung Mẫu hậu đẹp lạ thường, không giống những nơi khác.” Phụng Minh liền cười hi hi nói: “Dù sao hiện giờ Mẫu hậu cũng có rất nhiều hoa, không thiếu một đoá hai đoá này, ta ngắt ít về để Vương phi trầm hoa, vui vui về về.” Vừa vui thích mà nói, vừa sinh ra gan chớ chụp lấy tay Hoàng huynh hắn kêu lên, “Cẩn thận một chút, đừng chạm vào làm rách cánh hoa!”

Trịnh vương bị đệ đệ này làm răng hàm cũng sắp rớt xuống, nói không ra lời, hồi lâu sau, liền khinh bỉ nói: “Bên ngoài có bao nhiêu, sao cần phải đi trộm như vậy?”

“Chỗ khác Vương phi đâu có khen?” Phụng Minh đứng lý hợp tình, chỉ cảm thấy hoa Vương phi tán thưởng đẹp vô cùng.

Trịnh Vương thật sự chịu không nổi tên này, nhìn xuống, thấy cửa cung ngựa xe như nước, hai Hoàng tử thật sự dễ làm người khác chú ý, không khỏi vẫy vẫy tay, chậm rãi nói: “Thôi, đi cùng ta, ta có một số việc muốn hỏi đệ.” Thấy Phụng Minh không tình nguyện, chỉ ở phía sau xô lá, hắn hí hóp mắt nhìn nhìn đệ đệ này, thấp giọng nói, “Muốn ăn đánh à?!”

Phụng Minh ngẩng đầu, ngẩn ra lắc lắc đầu.

“Vay đi với ta.”

Phụng Minh thầm kêu một tiếng đen đủi, cẩn thận giờ mấy đoá hoa tươi rêu rao khắp nơi, chẳng cảm thấy mất mặt chút nào, chỉ thấy Trịnh Vương một đường mang hắn trở về phủ Trịnh Vương, vừa vào cửa liền thấy mấy nữ nhân xinh đẹp ôn nhu ra nghênh đón Trịnh Vương, tức khắc liền cảm thấy mất tự nhiên, ồn ào vô cùng, lại bị mùi hoa phấn hun đến ngửa mũi, quay đầu hất xì một cái, lúc này đây trước ánh mắt có chút phức tạp của Trịnh vương xua tay nói, “Chờ đệ đi rồi hoàng huynh hãy lại hưởng thụ đi, đệ thật sự cảm thấy mất hoa cả lên rồi.”

Trịnh Vương chậm rãi phát tay, nhóm cơ thiệp đi rồi, lúc này mới nhàn nhạt mà nói: “Thoạt nhìn, ở trong phủ đệ, không có việc như này.”

“Mỗi ngày Vương phi đều ở nhà chờ đệ hạ triều.” Phụng Minh ngây ngô cười, rồi chỉ huy hạ nhân phủ Trịnh Vương: “Đi đi! Nhanh nhanh đem cái bình hoa tới đây!” Hoàng huynh đáng ghét này không chừng còn đem cả mực đến để ghi chép, hoa héo mất thì bắt đền ai?

“Chẳng ra dáng trượng phu gì cả!” Trịnh Vương lạnh lùng nói: “Một Vương phi người cũng để cho bắt nạt?”

“Cái gì gọi là bắt nạt,” Phụng Minh nhú mày, cảm thấy lời này không dễ nghe, phản bác: “Đệ rất vui mà, nhiều nữ nhân như vậy rất thú vị sao? Ai có thể được như Vương phi thật lòng với đệ, đặt đệ trong tâm khảm được chứ? Huống chi...” hắn có chút ngượng ngùng mà nói, “Vương phi, không phải là người trong lòng của đệ sao, một chút đệ cũng không dứt ra được, nào có rảnh đi nhìn nữ nhân khác chứ?”

Không phải lúc nào đệ đệ này cũng lời ngon tiếng ngọt như vậy. Có điều, lời ngon tiếng ngọt trước mặt Trịnh vương, quả thật quá đáng! Trịnh vương trầm mặc một lát, liền thấp giọng nói: “Dù cho lòng đệ có nàng, cũng không ngại đi thân cận nữ nhân khác chứ?”

“Đâu thể giống nhau được?” Phụng Minh nhỏ giọng nói: “Lòng đệ tràn đầy hình bóng của nàng, đệ nào có tâm với nữ nhân khác?” Hân chỉ hận không thể treo bên hông thê tử cả ngày, làm sao người khác có thể làm hân phân tâm được như vậy? Thấy trong phủ Trịnh vương lúc này có chút nhạc vang lên, tiếng đàn xôn xao, Phụng Minh cảm thấy Hoàng huynh thật biết hưởng thụ, có điều thấy Trịnh vương như đang trầm tư cái gì đó, cũng không chú ý mấy thứ kia, không khỏi có chút nóng nảy, hỏi: “Nhị Hoàng huynh nghĩ ra cái đề hỏi chưa? Huynh tìm đệ rốt cuộc là vì cái gì thế?”

Vì muốn bàn về tượng phu với hân? Miễn đi, Thành Vương điện hạ đâu có cảm thấy thiệt thòi.

“Khắc trong tâm khảm” Mắt Trịnh vương nhìn xa xăm, thấp giọng nói: “Đệ nói xem, nếu là đệ, vì một nữ nhân, có thể bỏ qua mọi người khác trong phủ, chỉ sống chung với một nữ nhân không?”

“Đây là cần thiết mà!” Phụng Minh vỗ bàn khẳng định nói.

Trịnh Vương bắt đầu dĩ đồ trấn, hân chỉ cảm thấy, bản thân tựa hồ bị muối muối cổ quai đầy bụng, và đệ đệ sợ vợ, bẽ lẹch rồi.

Tác giả có lời muốn nói: Ngựa đực gặp trung khuyến. . .

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Chương 91

Làm một thanh niên quý tộc đang tuổi mon môm, Trịnh vương điện hạ có chút khó tiếp thu với tư tưởng phức tạp thích một nữ nhân thì không được ngủ với các nữ nhân khác này, lúc này đây đang hóa thành ‘người suy tư’ ngồi ở bàn không nói lời nào.

Thập phần lạnh lùng cao quý.

Làm một đệ đệ tốt, Thành vương điện hạ thật sự không có khả năng thưởng thức vẻ đẹp đến mức độ ấy. Thành vương đối đến trông mắt cũng đã đỏ lên lạnh yên nuốt miếng điểm tâm còn lại cuối cùng xuống bụng, nhìn thoáng qua sai vật bên người đã trốn thật xa không dám lại gần tự tìm phiền phức kia, thấy gã sai vật khóc lóc lắc đầu, chớp mắt liền biến mất khỏi tầm mắt Thành vương. Thành vương thầm chửi ầm lên, chờ về nhà sẽ xử lý tên đồ đệ bất trung bất nghĩa này. Đầu lại gục xuống nhìn đóa hoa đã héo ẻo, lúc này đây Thành vương điện hạ chỉ hận không thể khóc rống lên, nhịn rồi lại nhịn, rốt cuộc không nhịn được nữa nước nờ kêu: “Nhị ca!”

“Hả?” Trịnh vương suy nghĩ mãi vẫn chưa nghĩ ra được gì nghi hoặc ngẩng đầu lên, nhìn thấy đệ đệ bày ra vẻ mặt tội nghiệp mà nhìn mình, không khỏi nhíu mày hỏi: “Sao đệ vẫn còn ở đây?”

Thời buổi này, vô tình vô nghĩa, qua cầu rút ván đúng là không ít. Nếu là Thành vương ngày trước, chỉ sợ đã la lên một tiếng thất cô tử tử rồi, có điều sau khi chịu đựng sự tra tấn của lão Thái son phủ Anh Quốc công một phen, năng lực chịu đựng của Thành vương điện hạ đã tăng lên rất nhiều, giờ phút này nén nén uất trong lòng lại, cúi đầu không nói lời nào. Chỉ có tiếng bụng réo biểu đạt tâm trạng oán hận của đệ đệ.

“Nếu đói bụng thì ở lại đây dùng bữa rồi hẵng về.” Trịnh vương là người hào phóng, yêu thương đệ đệ, lúc này cũng hơi đau lòng vì đệ đệ, bèn chậm rãi nói.

“Đề khi khác đi.” Phụng Minh cúi đầu nhỏ giọng nói: “Vương phi còn đang ở nhà chờ đệ.” Vừa ngẩng đầu lại đối diện với ánh mắt khinh thường của Trịnh vương, Phụng Minh bắt đầu khoe: “Hôm nay Vương phi tự mình xuống bếp đó, đệ, đệ đã nói sẽ giúp nàng ấy.”

“Quân tử cách xa nhà bếp!” Trịnh vương sầm mặt, ánh mắt nặng nề nhìn đệ đệ đang vui vui về về này, cảm thấy quá là không có tiền đồ, hừ lạnh nói: “Đệ là Hoàng tử, là Thân vương! Hậu duệ quý tộc! Sao có thể tự mình xuống bếp được?!” Hân vỗ bàn quát lớn: “Hay là trong phủ Thành vương không có đầu bếp?” Còn có thể từ kia của đệ đệ nữa, còn dám ra lệnh cho phu quân mình, còn biết tam tòng tứ đức nữa không?! Cảm thấy đệ đệ đúng là tên ngốc, Trịnh vương liền tận tình khuyên bảo: “Đệ thích Vương phi thì sung ái là được rồi, như bây giờ lại không được đâu!”

“Khà khà...” Phụng Minh chỉ làm như không nghe thấy, nhỏ giọng: “Vương phi thương đệ mà, không nỡ để đệ đụng vào dầu mỡ gì đó, bình thường ở trong phòng bếp, đệ cũng chỉ chế củi châm lửa thôi, không cực khổ gì.”

Hiển nhiên, cho dù là huynh đệ ruột cũng có định nghĩa không giống nhau về thế nào là cực khổ, Trịnh vương biết được em dâu lại có lá gan lớn đến như vậy, để một Vương gia bỏ củi cho nàng ta, thì lỗ mũi cũng nhà khói, định răn dạy, nhưng người ta cũng không phải thê tử của mình, chẳng nhẽ lại còn quản được cả em dâu, chỉ chỉ vào đệ đệ còn cảm thấy sung sướng này tức giận nói: “Có ngày đệ sẽ phải khóc thôi!”

Phụng Minh mất điếc ta ngờ với lời mắng của huynh trưởng, chỉ mong ngóng hỏi: “Nhị ca, còn có việc gì không?”

“Cút đi!” Trịnh vương tức chết mất thôi, dùng sức chỉ thẳng ra cửa.

Phượng Minh nghe lời, cút ra sân. Sao Trịnh vương lại đề đề đi luôn như vậy, vội vàng theo hẳn ra cửa, liền thấy đề đề hiện giờ còn càng ngây ngốc hơn đang mắng một gã sai vặt mặt mày ủ rũ: “Thường ngày tốt đi chơi người là giỏi nhất, giờ chủ nhân gặp nạn, người còn chạy nhanh hơn cả khi!” Gã sai vặt kia cầu xin tha thứ, Tứ Hoàng tử đại nhân lại oán hận mà nói: “Không gả Lục Ngọc bên người Vương phi cho người làm vợ nữa!” Tức khắc gã sai vặt kia khóc còn to hơn, mắt thấy tiểu tử này khóc ròng. Thành vương điện hạ về mặt thỏa mãn nhảy lên ngựa, chấp tay với Huỳnh trưởng đã run rẩy tròn mắt há hốc mồm, cười nói: “Nhị ca đừng tiến nữa, đệ về đây.” Rồi lại đá gã sai vặt khóc lóc thảm thiết kia lại gần ngựa, nói: “Còn không mau cầm theo hoa về!” Dù héo nhưng vẫn là tấm lòng.

Gã sai vặt túm lấy bình hoa nhanh như gió, nghiêm túc đứng bên cạnh chủ đợi lệnh.

Đứng trước hai kẻ ngu xuẩn này, Trịnh vương thiết tình nói không nên lời, chỉ phát phát tay kêu hai tên này cút nhanh nhanh, lại sai thân binh trong phủ hộ tống đệ đệ về, xong mới xoay người đi về phía sân, nhưng khi thấy ánh đèn rực rỡ sáng lên, mỹ nhân như hoa bước ra phía ánh đèn vây quanh lại, cũng không biết vì sao, có chút hăm mộ cuộc sống vui vẻ hiện tại của đệ đệ.

Không đề cập tới Thành Vương lúc về nhà nhìn vợ thế nào, cũng không nhắc tới rối rắm trước mắt của Trịnh vương, lúc này đây A Nguyên cảm thấy đại khái là lần này đụng độ với Nhị Hoàng huynh, mặc dù có chút hối hận, cảm thấy quá thực đáng ra phải nói uyển chuyển một ít, chỉ là lại không cảm thấy ý tứ của mình vấn đề gì. Nhưng vẫn lo Nhị Hoàng huynh tam thê tứ thiếp bị lễ giáo phong kiến độc hại sẽ đến đánh nàng, Công chúa điện hạ đặc biệt ngoan ngoãn, chỉ ở trong cung Thái Hậu làm tiểu thư khuê các, định là nếu Nhị Hoàng huynh có đến, nàng cũng có thể chạy thật nhanh đến chỗ Thái Hậu xin cứu mạng.

Ngoan ngoan như vậy, Thái Hậu lại không quen, tuy rằng trong lòng cũng vui mừng vì A Nguyên ngày ngày bầu bạn với mình, Thái Hậu lại vẫn có chút nghi ngờ. Có một ngày, A Nguyên đi vòng quanh mình ân cần đầm lưng cho mình, không cần cung nữ hầu hạ, Thái Hậu vừa quay đầu lại, liền thấy về mặt tiểu nha đầu vui sướng ngập tràn, đôi mắt sáng lấp lánh, bèn cười hỏi: “Vui thế cơ à?”

“Cháu gái từng đường kim mũi chỉ đều là Hoàng tử mẫu ban cho, cũng chỉ có ít sức lực và tấm lòng này là của con, có thể hiếu kính Hoàng tử mẫu A Nguyên rất vui.” A Nguyên vừa niết bả vai cho Thái hậu, vừa nghiêm túc mà nói.

Nàng thiết lòng kính yêu Thái Hậu, làm những việc này vì bà cũng là cam tâm tình nguyện.

“Bé con làm gì có nhiều sức lực như vậy?” Thái hậu thấy hai bên thái dương của A Nguyên toàn mồ hôi liền cực kỳ đau lòng, ôm nàng ngồi xuống bên cạnh mình, cùng đắp chung một chiếc chăn, lúc này mới lau mồ hôi cho A Nguyên, thấy A Nguyên cười hi hi cọ cọ vào tay mình lau vài cái liền xong, bèn đổi nói: “Bên ngoài tuy đã ấm hơn nhưng thời tiết thất thường, cẩn thận không cảm lạnh.” Thấy đứa bé này ngoan ngoãn dạ, bà thờ dãi cười nói: “Cũng chỉ có con mới nghịch ngợm như vậy,” rồi vuốt cổ nhỏ của A Nguyên cười tủm tỉm hỏi: “Nói xem nào, sao mấy hôm nay ngoan thế?”

A Nguyên chần chờ một lát, song nhỏ giọng nói: “Con nói năng không biết nặng nhẹ, chỉ sợ đã phật lòng Nhị Hoàng huynh.”

“Nói thế nào?” A Nguyên rất thông minh, sao có thể nói lung tung được? Thái Hậu cũng cảm thấy tò mò, cho người bưng trà tới, dứt cho A Nguyên uống, rồi hỏi.

A Nguyên hơi do dự, thấy xung quanh cũng không có người khác, liền đỏ mặt ghé vào bên tai Thái Hậu thì thầm.

Thái Hậu nghe, trong lòng cũng vui mừng vì A Nguyên đề bụng đến nữ nhi nhà An Quốc công như vậy, nhưng mà nghe xong A Nguyên kể lại, liền lắc đầu nói: “Nha đầu ngốc.” Tình tình của A Nguyên là cái làm bà không yên lòng nhất, nhìn thì như khéo đưa đẩy, chỉ là đối với một vài việc lại phá lệ tích cực. Giống như trước mắt, đừng nói Hoàng tử, đến nam nhân trông trọt kiếm mấy đấu gạo bên ngoài cũng cưới nhiều thê thiếp, sao Hoàng tử lại chỉ có một chính phi được?

Như Tức Vương, Thành Vương mới là dị loại, nếu không phải Thái Hậu đã từng trải qua gian khổ, thật sự không muốn con dâu cháu dâu lại phải chịu đựng đau khổ như thế, thì sao có thể tự tại như bây giờ được?

“Con không quen.” A Nguyên cắn cắn môi, nhỏ giọng biện giải: “Cứ nghĩ đến cái này là lòng con lại không thoải mái được.”

“Tĩnh con...” Thái hậu thở dài, thấy A Nguyên phụng phịu, lòng lại nhũn ra, cũng nhớ tới bi ai thuở xưa của mình, chợt cảm thấy có lẽ lời của bé con này không sai, không có thiếp là sung sướng đến mức nào chứ? Thương con bé, Thái hậu liền cúi đầu hỏi: “Con... đã hỏi A Dung chưa?”

“Huynh ấy đã hứa với con rồi, dù có ba ngàn con sông cũng chỉ múc một gáo nước.” A Nguyên da mặt dày, dù nói cái này với trưởng bối mặt cũng đỏ lên, nhưng lòng lại vui sướng, chỉ như con soc con bò đến cạnh tai Tổ mẫu, thăm thì bí mật này với bà.

Thái hậu mỉm cười nghe, cúi đầu liền nhìn thấy mặt mày vui mừng khoái hoạt của A Nguyên, không có nửa phần mưu tính, không biết vì sao, Thái hậu lại muốn rơi lệ, nhìn bé con này rúc vào người mình, nhỏ giọng kể về mấy lời nói chuyện vui vẻ với người trong lòng của nó, bà vừa cười, vừa dùng sức ôm ôm lấy bé con này, cảm thấy, trong cung Thái hậu nguy nga mà trống trải, rốt cuộc cũng có một chút hơi ấm, khơi lên hy vọng. Hồi lâu sau, cúi đầu xuống thấy A Nguyên lên cười như chồn ăn vụng gà, Thái hậu thăm ra một quyết định trong lòng, nhưng không biểu hiện gì, chỉ mỉm cười nói: “Khó có được đứa trẻ tốt như A Dung, nó hiện giờ bận rộn, chỉ sợ cũng vất vả, con cũng nên thường xuyên đi thăm nó, để nó hiểu được.”

A Dung đã lớn, Thái hậu cũng luyến tiếc A Nguyên phải gả đi sớm, chỉ sợ hôn sự này sẽ phải kéo dài. Thái hậu không đầu cuộc lòng người, chỉ nghĩ đến hết thấy biện pháp để buộc thiếu niên mà cháu gái thích này lại, để nó có thể cho A Nguyên hạnh phúc nửa đời sau.

“Con biết rồi ạ.” A Nguyên rụt rụt rụt cổ nói.

“Nhị Hoàng huynh của con không phải người keo kiệt, con sợ cái gì nào? Lại có tật giật mình.” Thái Hậu chỉ cười nói: “Nói chuyện lại với Nhị Hoàng huynh con, Hoàng Tổ mẫu chờ tin tốt.” Thấy A Nguyên gật đầu, bà lại cười nói: “Dù thế nào, ta sẽ bảo Nhị tẩu con cảm tạ con.”

“Sao người nói vậy ạ?” A Nguyên ngượng ngùng mà xoắn quảy nói: “Nói như thế nào đi nữa thì cũng đang hoàng là biểu tỳ của A Nguyên mà.”

Thái Hậu mỉm cười ừ, dừng một chút, thấy A Nguyên yên tâm lại rồi bèn nghĩ nghĩ rồi cười nói: “Có vẻ như thời tiết không tồi, con xuất cung đi, làm chân chạy vặt cho Hoàng Tổ mẫu.” Thấy A Nguyên nghiêng tai lắng nghe, bà liền có ý vô tình đưa tay lần chiếc tràng hạt bằng ngà voi, chậm rãi nói: “Vợ lão đại Trạng gia là người không tồi, cũng biết lễ nghi, ai gia rất thích. Vừa khéo phòng bếp vừa làm một ít đường chưng, cực ngon, ai gia vốn định thưởng mấy nhà trong kinh, bây giờ, nếu tặng cho nàng thì cũng không ít đi là bao.”

Thái hậu thường thường điểm tâm trang sức cho các ngoại mệnh phụ, nhưng chủ yếu là phủ An Quốc công hoặc mấy nhà Thái hậu thân thiết thôi, hiện giờ lại thưởng cho phu nhân Thành Dương bá, quả thực là vinh quang khó có được, còn trịnh trọng hơn trang sức mà A Dung nhận trước kia nhiều rất nhiều. Thường ngày ở trong kinh xuất thân của phu nhân Thành Dương bá bị nhiều người chỉ trích, chẳng sợ quyền thế hiện giờ của Thành Dương bá không nhỏ, không ai dám lộ ra mặt nhưng bình luận sau lưng không chỉ một hai người, trước mắt vậy mà Thái hậu tự nguyện chống lưng cho phu nhân Thành Dương bá, ai còn dám nhớ xuất thân thế nào nữa? Thêm còn không kịp.

A Nguyên vô cùng mừng rỡ, vội vàng chấp tay nói: “Đa tạ Hoàng Tổ mẫu!”

“Ta thưởng cho nàng, con cảm tạ cái gì?” A Nguyên chân thành, một khi đã quý ai thì chi hận không thể hai tay dâng lên chân tâm của mình, Thái hậu chỉ thấy may mà mẫu tử phu nhân Thành Dương bá là người thuần lương, bằng không còn không bán A Nguyên đi sao? Bà chỉ lắc đầu điểm vào trán A Nguyên một cái, bất đắc dĩ mà nói: “Cầm đồ ai gia thưởng đi đi, khi nào lại về ăn cơm với Hoàng tổ mẫu.” Thấy A Nguyên vui mừng vâng dạ, Thái hậu mới vừa lòng, cho người ban thưởng làm cảnh cùng A Nguyên mang đi.

Phu nhân Thành Dương bá xuất thân không cao, hiện giờ Thái hậu càng muốn cất nhắc nàng, để không ai dám xem thường nàng nữa. Sau này nếu tứ hôn cho A Nguyên, mới có thể làm như gả nàng đến phủ Thành Dương bá, cũng không phải thất sủng.

“Tạ ơn từ tâm của Tổ mẫu dành cho A Nguyên.” A Nguyên sao không hiểu? Trong lòng dào dạt ấm áp, rúc rúc vào tay Thái hậu nén sung sướng trong lòng nói.

“Đi nhanh về nhanh nhé.” Đây cũng là ý tứ bảo A Nguyên đi gặp A Dung, Thái hậu liền thúc giục một tiếng.

Lúc này đây A Nguyên mới mang đồ Thái hậu ban thưởng, đi thẳng đường cái rất là hiển hách đến phủ Thành Dương bá. Nghe thấy bên ngoài có ít người dò hỏi, lại có một vài tiểu cung nữ nói là Thái hậu ban thưởng, A Nguyên mới vừa lòng, để lại đủ loại cảm nhận ở bên ngoài về phu nhân Thành Dương bá xong, A Nguyên bon bon một đường tới phủ Thành Dương. Hiện tại càng trịnh trọng hơn, cửa chính phủ Thành Dương bá mở rộng, phu nhân Thành Dương bá dẫn đầu, nữ quyến còn có cả năng di chuyển trong phủ đều ra nghênh đón, hiển nhiên là đã sớm có nội giám thông truyền, phu nhân Thành Dương bá mặc trang phục phẩm cấp, phá lệ trịnh trọng, lúc này đây đỡ A Nguyên xuống, A Nguyên nghiêm trang tuyên khẩu dụ của Thái hậu trước, xong mới cười hi hi đưa hộp đồ ăn tinh xảo cho phu nhân Thành Dương bá, thấy vẻ mặt nàng phảng phất mỗi một, liền nghi hoặc hỏi: “Tinh thần đi không được tốt sao?”

Phu nhân Thành Dương bá cung kính tiếp đồ ban thưởng của Thái hậu, mỉm cười nhìn A Nguyên một cái, nhẹ nhàng nói: “Đức bé này, cho đi thể diện lớn như vậy.” Nàng không phải đồ ngốc, dĩ nhiên hiểu điều này đại biểu cho cái gì.

Có được sự coi trọng của Thái Hậu, sau này ở kinh thành nàng càng nở mày nở mặt đứng càng vững chắc, chỉ sợ rốt cuộc không còn ai có thể xem thường.

“Hoàng tổ mẫu quý đi mà.” A Nguyên đỡ phu nhân Thành Dương bá cười nói.

Trong kinh ngoại mệnh phụ rất nhiều, Thái Hậu có thể nhớ đến một Bà phu nhân chẳng có chút quan hệ với mình sao? Phu nhân Thành Dương bá lắc lắc đầu, lại không nói gì nữa, chỉ dẫn A Nguyên về hậu viện, kêu A Nguyên ngồi, rồi mới tự mình cung cung kính kính cất đường chưng đi, xong xuôi mới đổi đại lễ phục tiếp ban thưởng khi này ra thành bộ y phục thường ngày rồi quay lại, thấy A Nguyên nhìn chung quanh, liền cười nói: “Hiện giờ A Dung quản lý sự vụ, thực sự bận rộn, chưa đến tối là chưa thấy trở về.” Thấy A Nguyên vì bị mình nhìn thấu mà ngượng ngùng, cũng không trêu nữa, kéo A Nguyên lên ngồi xuống bên người mình, nhẹ nhàng nói: “Đạo này con ở trong cung có tốt không?”

“Không có ai sống tốt hơn con.” A Nguyên vội vàng cười, chỉ là thấy sắc mặt phu nhân Thành Dương á thật sự khó coi, nhị thái thái ngồi cạnh cũng là có vài phần lửa giận, liền nghi hoặc hỏi: “Đi đang có việc gì không giải quyết được sao?”

“Còn không phải do A Kính!” Phu nhân Thành Dương bá lắc đầu không nói, nhị thái thái tính tình vốn bạo liệt ở bên liền bật thốt lên mắng: “Cũng không tự đi mà soi gương, chỉ là đích nữ quan tứ phẩm, cả kinh thành chẳng thiếu, có nỗi cái hôn sự thôi mà cứ như muốn lấy mạng nó ấy, lại khốc lốc nói chúng thần hại nó!” Thấy phu nhân Thành Dương bá nhủ mảy, nàng liền vội vàng nói với A Nguyên: “Điện hạ xem xem, người định ra hôn sự là lão Tam, nó tìm cha nó chứ, nếu can thiệp thì không hay nên thần và tẩu tử một đầu ngón tay cũng không đụng vào! Ấy thế mà còn nói chúng thần lòng dạ khó lường nữa!” Còn dám nói A Dao khuê nữ nhà nàng ngu ngốc được gả vào nhà cao cửa rộng, làm nhị thái thái chỉ hận không thể cho nha đầu chết tiết kia một bạt tai!

“A Nhạc hôm nay nghỉ, nói là phải về, để thằng bé nói chuyện với A Kính đi.” Đối với người như vậy, sao Phu nhân Thành Dương Bá tính nguyện đi quản làm gì? Nàng cũng lười đến biện bạch với A Kính là Trạng Tam đã phải rất cực khổ mới tìm thấy một nhà tốt như này, chỉ nhàn nhạt nói.

Hôn sự Hàn Lâm viện ngày trước đã sớm thất bại, phu nhân Thành Dương bá nghe nói phu nhân nhà kia cũng rất nhanh tay, đã chọn được cháu gái nhỏ

nhà An Dương bá, xuất thân từ đại phòng, về sau huynh trưởng sẽ hưởng tước. Có thể kết thân với giới thanh lưu là mối hôn sự các thế gia thích nhất. Hiện giờ Trạng Tam chỉ tìm con cháu nhà đồng liêu mà thôi. Vì A Kính vô năng, Trạng Tam nom nớp lo sợ, đến con trai trưởng cũng không dám trèo cao, đã chọn được một cháu trai không cần gánh đại sự, tuy đồng liêu này chỉ là Ngũ phẩm, phẩm cấp còn thấp hơn ông một cấp, có điều nhà cửa cũng rất phú quý, không cần lo lắng kế sinh nhai, hậu trách cũng đơn giản, đồng liêu kia tuy cũng có mấy bà thiếp, có điều mấy con trai đều là con của vợ cả, bởi vậy thập phần hòa thuận. Mẹ chồng chỉ em dâu đều có tiếng là người hiền lành, nói đơn giản thì như cục bột, bánh bao vậy, thực sự có thể chịu đựng được tính tính của A Kính.

A Nhạc làm huynh trưởng đã sớm chẳng nói một lời mà gật đầu, chỉ cảm thấy đây là duyên trời tác hợp, nhưng mà phu nhân Thành Dương bá biết được điều kiện của gia đình này, liền cảm thấy quá sức.

Chức quan của nhà này còn không bằng Trạng Tam, chỉ là một Ngũ phẩm. Chỉ sợ A Kính mắt đặt trên đỉnh đầu chỉ thiếu tự coi mình là nương nương kia sẽ không đồng ý thôi.

Quả nhiên, lời kia của Trạng Tam vừa thốt ra, hôm nay trong phủ A Kính quả là một hồi đại náo, khóc trời rung đất lở, cảm thấy là phụ thân bị người khác khuyển khích mà muốn giãy xéo năng ta, bảo là chết cũng không chịu, làm Trạng Tam giận dữ, phát tay áo bỏ đi.

“Nếu là ta, chỉ cần đánh mấy hèo là nàng ta sẽ biết tốt xấu ý mà.” Với loại không biết xấu hổ, về mặt của A Nguyên liền lãnh đạm, nàng nhú mày nói với phu nhân Thành Dương bá: “Cứ để nàng ta làm âm ỉ, thật ra con còn muốn nhìn xem, nàng ta còn có thể làm loạn được đến mức nào!” Thấy phu nhân Thành Dương bá mỉm cười gật đầu, biết di không phải là người dễ mềm lòng, A Nguyên mới dỗ nàng nở nụ cười, lại nói chút chuyện khác, đang chờ A Dung về nhà, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng thanh niên tức giận nói vọng lên, lát sau thì thấy A Nhạc phấn nộ tiến vào.

Tầm mắt A Nguyên dừng ở bên hông hắc, thấy đúng là ngọc bội A Dung được thưởng, trong lòng liền có vài phần linh ngộ về tình cảm giữa A Dung và thiếu niên này, tuy rằng mới chỉ gặp mặt một lần, nhưng thấy hắc khuôn mặt trắng nõn thanh tú, nho nhã lễ độ, cũng thấy thập phần cảnh đẹp ý vui, hơn nữa cũng thân thiết với phu nhân Thành Dương bá, thì thầm gật đầu, cảm thấy tam phòng Trạng gia vẫn có người đáng hoàng.

“Làm sao vậy? Sao lại tức giận đến thế?” Phu nhân Thành Dương bá kéo A Nhạc đến bên người, hỏi.

“Loại không biết tốt xấu!” A Nhạc về nhà một hồi liền biết được việc ngày hôm nay, còn chưa đi được vài bước đã có nha đầu tam thái thái Trạng gia tới thỉnh, hiển nhiên là muốn oán giận với hắc. Chỉ là hắc vẫn không hiểu được là có ai có ý xấu, chỉ hoàn toàn thất vọng với muội muội không có đầu óc này, lúc này đây vội vàng thì lễ với người trong phòng xong, rồi mới nói với phu nhân Thành Dương bá: “Đạ bá nương đừng để tâm đến tật xấu của nó! Xuôi gió xuôi nước nhiều năm như vậy, nó đã quên xuất thân của mình rồi! Nếu không muốn sống tốt, thì từ nó đi!”

“Con bé là muội muội của con.” Phu nhân Thành Dương bá thờ dãi.

“Muội muội bảo ta cười biểu muội là toàn nhân nghĩa đạo đức, từ chối hôn sự với nhà hiệu trưởng Quốc tử giám ý ả?” A Nhạc cười lạnh một tiếng, nắm hắc lửa giận.

Có thời gian trước Thái hậu ban thưởng cho phu nhân Thành Dương bá và A Dung, nhà hiệu trưởng Quốc tử giám lại thanh quý, cũng là thuận gió mà bay, mắt thấy cả nhà phủ Thành Dương bá đều được sung ái, A Nhạc lại tự mình phấn đấu, nào lại không muốn chứ? Tuy không có giá như người đọc sách, có điều phu nhân Thành Dương bá lại biết điều ba lần đến mời, tới cửa cầu hôn ba lần, chuẩn bị đại lễ người đọc sách thích mà vẫn không mất phần quý trọng, mặt trong mặt ngoài đều cho, cũng coi như có tâm, Phùng đại nhân cảm thấy thực không tồi, thanh cao gật gật đầu, lại có ý vô tình bảo nữ nhi ra gặp khách, một nữ nhi biết lễ nghi hiểu thi thư, quan trọng hơn cả là thập phần tôn trọng trưởng bối như vậy lập tức được trên dưới phủ Thành Dương bá thích.

Tốt đến vậy, cũng chỉ có A Kính mới buông ra được mấy lời gây mất hứng. Cảm thấy huynh trưởng là đang ruồng bỏ thanh mai trúc mã, cưới một nữ nhân có thể mang lại tiền đồ cho hắc, thật sự là con buôn cộng thêm vô tình vô nghĩa, nàng ta bắt ca ca bỏ hôn sự này, không được phụ biểu muội, còn định nói với tiểu thư nhà Phùng đại nhân, làm A Nhạc vốn hài lòng với hôn sự này mà thậm chí vui vẻ đã tức giận đến run rẩy cả người, quát mắng một trận, cho người coi chừng muội muội không biết tốt xấu này, cũng không chịu gặp nàng ta nữa.

Đau cả đầu.

A Nguyên cũng sợ ngây người, thậm chí quả thật không có não tàn nhất, chỉ có não tàn hơn.

“Hôn sự kia...” Phu nhân Thành Dương bá ngập ngừng.

“Phụ thân đã uyển chuyển từ chối.” A Nhạc lạnh lùng mà nói: “Phụ thân nói, nếu muội muội quyết tâm ở bên mẫu thân, không muốn gả chồng phải rời xa mẫu thân, thì sau này sẽ cho nó và mẫu thân một cái thôn trang, sống cho tốt, đừng đi đâu nữa!” Nha đầu bà tử hầu hạ ở thôn trang kia không phải ít, áo com cũng sẽ không bị cắt xén, chỉ cho họ sống qua ngày, cũng không thể trở ra, sau này, hắc chỉ sợ cũng sẽ không bằng lòng nhìn thấy mẫu thân và muội muội này. Nghĩ đến hai kẻ sau này chỉ sợ còn muốn ly gián tình cảm phu thê hắc, hoặc là hủy tiền đồ của hắc, A Nhạc liền thấy sồn tóc gáy, thấp giọng nói: “Không thể thả họ về.”

Cả nhà cậu kia của hắc đã bị phụ thân đưa vào tù chờ định tội, chỉ là lần này phụ thân ra tay dứt khoát, một nhà này không chết chắc cũng lưu đầy, đây là vì tương lai của hắc, nhưng mà nghĩ tới mẫu thân hiện giờ đã hận phụ thân muốn chết, hắc liền cảm thấy khó chịu trong lòng.

“Không phải không thể vượt qua, ngày lành còn ở phía sau mà.” Nhị thái thái Trạng gia nhìn A Nhạc lớn lên, nhị không được an ủi nói.

“Cháu trai biết.” A Nhạc lau mặt một phen, cười gượng, thấy hai bá nương đều nhìn mình lo lắng, hắc vội vàng an ủi nói: “Cháu trai không phải là người hay để tâm vào chuyện vụn vặt.” Lại trấn an hai vị trưởng bối, A Nhạc định cáo lui, lại thấy bên ngoài có nha đầu hơn bắt an tiến vào, thỉnh an, xong mới

bầm với phu nhân Thành Dương bá: “Thái thái, bên ngoài, có người tới cầu hôn nhị tiểu thư.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Chương 92

“Cầu hôn?” Phu nhân Thành Dương Bá ngẩn ra.

Trong những nhà thế gia nào có bao giờ nhờ bà mối đâu? Hai nhà gặp qua một chút, cảm thấy thích hợp, cùng chung chí hướng, liền trao đổi canh thiệp là được. Phu nhân Thành Dương bá sống trong nhung lụa nhiều năm như vậy, quả thực chưa từng thấy bà mối bao giờ cả, tổng lòng thâm cảm thấy việc này có chút kỳ quặc, nhưng không tỏ thái độ gì, chỉ hơi ngậy người hỏi A nhạc: “Chẳng lẽ phụ thân con đã ước định với nhà nào sao?” Nếu Trạ tam ra tay thì cũng sẽ phải đánh tiếng trước với nàng chứ.

A Nhạc liền nhủ mảy nói: “Phụ thân chưa từng nhắc tới ả.” Thấy phu nhân Thành Dương bá gật đầu, hần liền chậm rãi vừa nghĩ vừa đoán: “Việc này... quả kỳ lạ... làm gì có chuyện chưa từng chào hỏi mà đã tới cầu hôn được? Đại bá nương không cần để ý đâu, cháu nghĩ chỉ sợ là nhà ai sa cơ thất thế đã thăm dò thanh thế của phủ ta, nên muốn hưởng lợi thôi.” Phủ Thành Dương bá hiện giờ đứng là cường thịnh, đại khái là nhà ai nghèo túng, trông cậy vào việc cưới một tiểu thư Trạ gia, thân thích với Trạ gia, rồi về sau cáo mượn ai hùm. Nghĩ đến đây, A Nhạc liền nhớ tới người cậu tốt của hần, càng thấy khó chịu nói: “Tuy rằng A Kính gả đến nhà người ta cũng tự tại, nhưng lại khiến phủ ta không yên ổn, từ chối thôi.”

“Nếu con đã nói vậy, thì từ chối vậy.” Phu nhân Thành Dương bá cảm thấy bà mối này quá vô lễ, được người bên ngoài nhờ tới cửa là tới cửa, quả thực không có thể diện, liền gật đầu, chỉ lệnh nha đầu kia đi ra ngoài bảo bà mối đi đi, chỉ là đợi một lát lại thấy nha đầu kia đã quay lại, vẻ mặt hơi kinh hãi, tựa hồ có chút khác thường, liền vội hỏi: “Hay là người nọ không chịu đi?”

“Thái thái, bà mối kia nói, là phủ Hoài Nam vương ủy thác bà ta tới làm mai, bởi vậy...” Vương phủ cầu hôn ai dám đuổi đi đây? Nha đầu không dám tự tiện, đến trước mặt phu nhân Thành Dương bá cung kính mà nói. Chỉ là nha đầu này lại thâm có chút lầy lăm kỳ lạ, cảm thấy Nhị tiểu thư vậy mà còn có phúc được vương phủ coi trọng, còn nữa, như này chẳng phải là liên hôn với hoàng gia, kinh thiên động địa hay sao?

“Phủ Hoài Nam vương?!” A Nhạc nghe thấy thế liền nhớ tới lời nói hôm trước của mẫu thân, chỉ là khoảng thời gian này mẫu thân vẫn luôn bị giám sát, hần vốn tưởng rằng không có việc gì, không thể tưởng tượng được là đã xong việc rồi, về mặt biến sắc, cùng hai bá nương về mặt trầm xuống liếc nhìn nhau, bèn nhẹ giọng nói: “Nếu là phủ Hoài Nam vương, chỉ sợ không thể cứ đuổi đi như vậy.” Thấy đại bá nương gật đầu, hần cũng muốn biết hai kẻ muốn tìm đường chết kia đến tột cùng là đã làm đến bước nào rồi, nếu không được còn có thể nói là bất tự không hợp, lòng tức giận muốn chết lại chỉ có thể nhịn xuống, cười gượng nói một tiếng với nha đầu kia: “Mời vào đi!”

A Nguyên thấy vẻ mặt A Nhạc như bị tảo bón vậy, mặc dù lòng khó chịu, nhưng vẫn không nhịn được mà nghiêng đầu cười.

Phu nhân Thành Dương bá đang cảm thấy phiền chán lại thấy dáng vẻ cười xấu xa của A Nguyên, chợt vui vẻ, mà thấy A Nhạc tức giận đến phát run cả người, bèn chỉ vào A nguyên cười nói: “Đang cười ai thế?” Tiếng nói của nàng vừa dứt, ánh mắt của A Nhạc cũng hướng lại đây, thiếu niên này thấy vẻ mặt A Nguyên vô tâm vô phách, nghĩ đến thân phận của nàng, rốt cuộc cũng là người thông minh, liền nhịn không được cũng tươi cười nói: “Do thần rồi, điện hạ cười thần cũng không lạ.” A Nguyên xuất thân từ phủ Túc vương, tẩu tử của phu nhân Thành Dương bá cũng là nữ nhi trong tôn thất, nếu ở nơi khác phủ Hoài Nam vương còn có thể uy uy phong phong, bắt ép hôn sự được. Chỉ có ở phủ Thành Dương bá, thì lại không đủ dùng rồi.

Mất thấy A Nhạc đã khoan khoái hơn, A Nguyên chỉ cười nói: “Chốc nữa cũng để ta nhìn xem bà mối của phủ Hoài Nam vương là như thế nào.” Hoài Nam Vương phi đã từng có duyên gặp gỡ vài lần ở trong cung Thái hậu, người kia quả thật như tổ tông, cay nghiệt vô tình, giỏi nhất là đội trên đạp dưới, lúc hữu dụng thì nâng người ta lên trời, lúc vô dụng rồi thì giẫm cả vạn bản chân lên. Đến A Nguyên cũng thấy một nhân vật như vậy có chút khó tiêu, cũng vì vậy số con trai dưới gối của vị Vương phi này, vốn vương phủ cũng nhà cao cửa rộng, lại không cưới được một thiên kim chân chính nào cả, cùng lắm đều là những nhà muốn dựa dẫm nịnh nọt vương phủ, bây giờ đều đã bị nàng ta bắt chẹt, không dám linh tinh.

Nhân việc này, con tức giận vừa rồi mới tan đi, A Nguyên lại chợt cảm thấy hôn sự này là duyên trời tác hợp.

Không phải là A Kính muốn gả vào nhà cao cửa rộng sao, phủ Hoài Nam vương đang hoàng là nhà cao cửa rộng đó, ai cũng vui.

Còn cuộc sống sẽ như thế nào, A Nguyên cảm thấy đâu có liên quan đến mọi người đâu.

Phu nhân Thành Dương bá rũ mắt trầm tư, cũng không lên tiếng.

Một lát sau A Nguyên liền thấy phụ nhân trang điểm hoa hòe lộng lẫy vui vẻ về ngưỡng ngừng xoắn xít tiến vào, thấy mấy chủ nhân phủ Thành Dương bá ngồi trên bèn vội vàng quỳ gối, ngoài miệng nịnh nọt cười nói: “Thỉnh an các thái thái.”

“Người tới cầu hôn sao?” Phu nhân Thành Dương bá hoàn toàn lười quản việc của A Kính, A Nhạc cũng không muốn bá nương mang ác danh, liền ngồi bên mở miệng hỏi, thấy bà mối này gật đầu, hần nhịn không được hỏi: “Người đã chuẩn bị đến trước cửa thế này, chẳng lẽ là đã có ước định trước với người ta?” Hần dừng một chút, rồi cười lạnh nói: “Phủ Thành Dương bá tuy không lớn, nhưng không phải ai nói muốn tới là tới được, vương phủ thế lớn, chẳng lẽ liền cho rằng phủ chúng ta nhất định sẽ đồng ý hôn sự này? Cũng quá tự tin rồi.” Rõ như ban ngày mang danh phủ Hoài Nam vương tới cửa,

nếu không định kết thù, thì chẳng phải là bắt ép phải chấp nhận hay sao?

Bà mối này bị đáng về có chút dữ tợn của A Nhạc dọa nhảy dựng. Thấy sắc mặt nữ quyền không tốt, tim đập thình thịch, vội vàng cười làm lạnh nói: “Không phải là hai nhà ăn ý nên mới cho người tới cầu hôn hay sao à?” Quả giống với những gì Hoài Nam vương phi đã nói? Nghĩ tới vị Vương phi kia cười tủm tỉm mà nói rằng phủ Thành Dương bá sẽ đồng ý, bà mối liền hơi run rẩy, biết là chỉ cần một câu không cần thận thối đã có thể bị vị Trượng gia về mặt bất thiện kia xé xác rồi, vội vàng lấy một hà bao từ trong lồng ngực ra nâng trên tay nói: “Nhị tiểu thư cũng đã tặng hà bao này rồi, sao không đồng ý được à?”

“Cái gì?!” A Nhạc không nghĩ tới Trượng phủ nghiêm mặt đến như vậy mà vẫn có lỗ hồng để người chui ra, mặt biến sắc xem ra, thấy hà bao nhỏ nhỏ này còn thêm một đôi uyên ương màu sắc tươi đẹp, bên cạnh còn thêm một câu “Chỉ nguyện uyên ương bất nguyện tiên,” rõ ràng chính là bút tích của A Kính, muội muội luôn ra vẻ thanh cao trong sáng lại dám có mặt mũi viết ra nùng từ diễm khúc đến như vậy, lên lút trao nhận, quả thực mất hết thể diện Trượng gia, trong lúc nhất thời hai mắt tối sầm, lại thấy hai vị bá nương ngậy dại không nói được lời nào, liền hít một hơi không dám ngắt xiu, vô bản giận dữ nói: “Bảo Nhị tiểu thư ra đây!”

Vô liêm sỉ, quả thực vô liêm sỉ!

Tức giận qua đi, hai mắt A Nhạc liền rơi lệ.

“Sao vậy?” Nhị thái thái Trượng gia vội vàng bảo nha đầu đưa khăn cho A Nhạc, thấy A Nhạc che mắt nghẹn ngào, chỉ nói: “Nó hư thì con nói với nó! Hà tất phải khổ sở trong lòng như thế?” Nói xong liền trừng mắt nhìn bà mối này.

Nữ nhi mà tặng hà bao như vậy, thật sự là định muốn chết rồi, bà mối này không phải vừa tức giận thì cũng không dám lấy ra, lúc này cũng hồi hận, rúc ở một góc không dám nói gì.

A Nguyên bụng dạ tiểu nhân khoanh tay trước ngực, cảm tạ trời cao, thấy A Kính làm như vậy quả là làm lòng người sáng khoái, đây chẳng phải định sẵn là sẽ gả tới phủ Hoài Nam vương rồi sao? Trong lòng thầm cảm thấy phải ra sức vì mối nhân duyên này một ít, cũng đáng với tình cảm bao lâu giữa nàng và A Kính chứ? Dù sao cô nương này mất nhìn là vô cùng muốn gả vào vương phủ rồi, A Nguyên nhẫn lại sung sướng trong lòng, mặt lộ sầu lo, thấp giọng nói: “Ai cũng nói lệnh cha mẹ lời người mai mối, ta hiện giờ, cũng chỉ sợ mấy người chúng ta không muốn cũng chẳng nói nên lời. Nếu Trượng tam thái thái đồng ý thì đây là lệnh của trưởng bối rồi, sao có thể không thành đây?”

“Hà bao cũng đã có, khó mà nói khác được, đành chờ thôi.” Nếu không có chứng cứ như vậy, phu nhân Thành Dương bá còn có thể ậm ừ vài câu, mà nay chứng cứ người ta đã nắm chặt trong tay rồi, không đồng ý cũng không được.

Đang nói chuyện chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân vội vàng, A Nguyên liền thấy A Kính trang điểm đến mỹ lệ vội tiến vào, thấy bà mối kia liền nôn nóng hỏi: “Là vương phủ tới cầu hôn sao?” Thấy bà mối vẻ mặt kinh hoảng lập tức cảm thấy rõ ràng là bị mấy trưởng bối ghen tị đồ mắt kia uy hiếp rồi, mặt biến sắc, kiên cường đứng giữa phòng, cảm thấy bản thân có tiền đồ, cũng không thính an, chỉ lạnh lùng nói: “Vương phủ tới cửa cầu hôn, đây là chuyện tốt, chẳng lẽ hai vị bá nương... muốn hủy hoại nhân duyên của ta sao?!” Đáng về đây tức giận bất bình.

“Người yên tâm, chúng ta một chữ cũng chưa nói gì cả, chỉ là mời người đến đây để hỏi một chút, túi tiền kia có phải của người hay không thôi.” Một thằng con trai vương phủ ở trong kinh thành thì tính là cái gì? A Nguyên hoàn toàn không để vào mắt, ánh mắt lóe lên xấu xa có ý nói: “Nếu người bị oan, bản cung sẽ làm chủ cho người!”

“Đương nhiên là của ta rồi!” A Kính kiêu ngạo như một con thiên nga trắng mà nói.

Xong!

A Nguyên thầm nói hôm nay bản cung chúa giúp người một phen, mà ta vốn cũng là người lương thiện, không cần cảm tạ, về sau nếu người có sống không tốt, Công chúa điện hạ sẽ rất thỏa mãn, trên mặt lộ vẻ khó xử, nắm tay phu nhân Thành Dương bá nhỏ giọng nói: “Vậy thì... không dễ rồi.”

Phu nhân Thành Dương bá phiền vì kẻ chuyên phá hoại này lắm rồi, lúc này cũng mặc kệ sau này A Kính có thể không có ngày lành, chỉ hỏi A Kính: “Mẫu thân người đồng ý sao?”

“Ta cũng đồng ý!” Mẹ con hai nàng bị khi dễ đến tận bây giờ còn không phải vì không có chỗ dựa đắc lực sao! A Kính thầm tưởng tượng sau khi nàng đã gả vào vương phủ cảnh đám trường bối từng khi dễ mình sẽ phải khom lưng trước mình vô số lần rồi, thấy phu nhân Thành Dương bá có vẻ khó xử, chỉ cho rằng bà ta sợ hãi phủ Hoài Nam vương, lòng thầm sinh khoái trá, cười lạnh nói: “Bá nương không phải suy nghĩ nữa, nếu không phải nhà này, ta sẽ treo cổ trước cửa nhà! Để cho bên ngoài đều biết, hai vị bá nương bức tử cháu gái của mình thế nào!”

“Súc sinh!” A Nhạc ở bên nghe từng câu của A Kính phôi cũng muốn nổi, nhin không được vron người đứng dậy, lập tức cho muội muội một bạt tai, đánh cho nàng ngã té ra mặt đất, giọng run run nói: “Mấy năm nay... mấy năm nay bá nương thật sự đã yêu thương người!”

“Ta nguyện ý!” A Kính bị một bạt tai này làm trước mắt tối sầm, thấy mặt huynh trưởng đỏ bừng, chỉ cười lạnh nói: “Tiểu nhân vô tình vô nghĩa thì có thể diện gì mà dạy dỗ ta!” Nói xong, mặc kệ tất cả, chạy qua nhét một tấm khăn thiệp vào tay bà mối đang khóc không ra nước mắt kia, kêu lên: “Mẫu thân ta đã đồng ý, hôn sự này đã định rồi!”

“Người!” A Nhạc trở tay không kịp, lại không thể đoạt khăn thiệp từ tay bà mối kia, suýt ngất vì giận.

“Hôn sự của ta đương nhiên là do mẫu thân làm chủ. Bá nương, hẳn nên biết điều này!” A Kính quay đầu lại, lạnh lùng nói.

“Phụ thân ngươi biết chưa?” Phu nhân Thành Dương bá lạnh nhạt.

Nhắc tới Trạng tam lão gia, ánh mắt A Kính liền lộ vẻ hoảng sợ, lúc này đây hít một hơi ngao nghễ mà nói: “Không cần phụ thân có đồng ý hay không, ta đã nói chuyện với vương phủ rồi! Nếu đại bá nương muốn đắc tội với Hoài Nam vương thì cứ việc cự tuyệt! Chỉ là, vẫn nên nghĩ đến tương lai của phụ thân và các bá nương nhé!” Thấy phu nhân Thành Dương bá rũ rứt, nàng nghĩ là đã hiểu, liền tiếp tục thực ngao nghễ mà nói: “Có thể liên hôn được với vương phủ là phúc của Trạng phủ, sau này ta giả qua nhất định sẽ hầu hạ cha mẹ chồng thật tốt, không chừng Vương gia còn có thể cao hứng, dúi đất bá phụ!”

Đến lúc đó, Trạng gia tồn bộ đều phải nhìn sắc mặt của nàng, nàng cũng có thể cúi đầu nhìn xem hai bá nương đáng ghét kia, sẽ không bao giờ là đáng về bị chà đạp nữa.

A Kính nói tới đây, thấy mọi người đều không nói gì, cảm thấy chính mình cao cao tại thượng, ngẩng cao đầu rồi đi, chẳng liếc mắt nhìn huynh trưởng đã tức giận muốn ngắt một cái. Mắt thấy nàng chẳng hiểu gì như thế, A Nhạc cũng nản lòng, lúc này đây trầm mặc hồi lâu, thấy các nữ quyến không tiếng động, cũng sinh hận, rốt cuộc kẻ tốt xấu, chỉ nói với bà mối đang cười gượng không biết làm thế nào cho phải kìa: “Ngươi trở về báo lại... hôn sự này, nhà ta đồng ý!” Thấy phu nhân Thành Dương bá nhìn qua, hân hoan thấp giọng: “Trước đây con cũng đã từng nói, nó chọn con đường của nó thì đừng hỏi hận, con sẽ không ngăn nó!”

Hiện giờ lại ngăn trở, trừ oán hận tăng thêm thì còn dư lại cái gì? Không bằng là huynh trưởng “tốt”.

“Nếu Vương phi biết được dù chỉ một chút chuyện hôm nay, bổn cung chỉ sợ đầu của ngươi sẽ phải chuyển nhà, biết chưa?” Chuyện nhà phủ Thành Dương bá A Nguyên không muốn để Hoài Nam vương phi biết, bởi vậy lạnh lùng nói với bà mối kia.

Nàng tự xưng bổn cung, có thể thấy được là Công chúa. Trong kinh thành Công chúa thân cận với phu nhân Thành Dương bá còn ai không biết nữa? Bà mối này lập tức hiểu ra đây chỉ sợ là Vĩnh Thọ Công chúa, nhớ tới thanh danh ngang ngược của vị Công chúa này, gáy bà lạnh buốt, vội vàng vàng dạ, thấy không ai nói gì nữa, dù sao chuyện này cũng đã xong, hà tất dây dưa thêm nữa, vội vàng vàng về bẩm báo chuyện vui này, lúc sau, toàn bộ phủ Thành Dương bá lại âm ỉ lên.

Sau khi Trạng Tam biết hôn sự này thì rất hồ hởi, động tay bắt đầu chuẩn bị của hồi môn cho khuê nữ.

Phủ Hoài Nam vương thực gấp với hôn sự này, định ra một tháng sau sẽ đón dâu, bởi vậy rất nhiều gia cụ đại kiện đều không kịp chuẩn bị, Trạng tam cũng mặc kệ, nhìn tục lệ trong phủ mà chiếu theo số bạc khi A Dao xuất giá để chuẩn bị cho A Kính, nhưng mà trong mắt A Kính lại không đủ, bèn náo loạn một hồi, một chút Trạng tam cũng không để ý tới, chỉ nói cứ thế đi, nếu còn không thì có thể đem hồi môn của tam thái thái phân cho nàng cũng được, Trạng tam thái thái lại không chịu, bởi vậy phu nhân Thành Dương bá cảm thấy âm ỉ không yên nên cho thêm năm ngàn lượng bạc, của hồi môn của A Kính cứ như vậy mà nghèo kiệt hủ lậu.

Vạn sự đã định, lúc nổ pháo A Nguyên cũng đang ở trong cung nghe ngóng tình huống bên ngoài, biết A Kính quá già bèn vừa lòng, cảm thấy tiền được loại phá hoại này đi về sau nhà cửa mới thanh tịnh được, nghĩ tới hồi môn tầm tầm hai vạn lượng bạc của A Kính Hoài Nam Vương phi thấy còn không tức chết sao, liền tránh trong cung cười trộm, làm Ngũ Công chúa bên cạnh có chút nghi ngờ, chỉ là chuyện này chỉ có thể vui một mình, A Nguyên không thể nói với Ngũ Công chúa, đành phải nói sang chuyện khác: “Hoàng tỷ mặt ử mày chau thế, có chuyện gì không vui sao?”

“Còn không phải do biểu ca sao?” Ngũ công chúa thiết tình cảm thấy sầu cả người, có điều trước nay chưa từng kiêng kỵ điều gì với A Nguyên liền ngồi với nàng, lúc này ngăn người nhìn chung trà nhỏ nhỏ trước mặt, hồi lâu sau mới thấp giọng nói: “Hôn sự với nhà Tĩnh Bắc hầu chỉ sợ sẽ bị hủy.”

“Hả?” Đại tiểu thư nhà Tĩnh Bắc hầu là thần tượng của A Nguyên, lúc này đây nàng cũng ngây dại, vội vàng hỏi: “Đã trò chuyện vui vẻ chỗ Đức phi nương nương rồi, không thể đoán trước được cái này nha.” Lúc ấy, nàng nhớ rõ là phu nhân Tĩnh Bắc hầu nguyên ý vô cùng rồi, đến Khánh Chân có nha đầu thông phòng cũng cho qua, đến cái này cũng nhịn được, còn có cái gì không thể vượt qua để đến điểm mấu chốt chứ?

“Tĩnh Bắc hầu đã trở lại.” Ngũ Công chúa thấp giọng nói: “Hôm trước mang đại tiểu thư đi cùng tới gặp biểu ca, vừa lúc bắt gặp biểu muội kia đang nhào vào lòng ngực biểu ca mà khóc, biểu ca thấy đại tiểu thư còn lộ vẻ sợ muốn chết, trốn xuống dưới giường. Tĩnh Bắc hầu nhìn thấy liền giận dữ, biểu ca lại còn nói là lòng hơi hoảng nên thế, như này không phải đang nhắc khéo sao, Hầu gia vô cùng không vui, vừa ra liền nói rằng hôn sự sẽ xem xét lại.” Đương nhiên, nguyên văn lời của Tĩnh Bắc hầu là: “Nếu đã không muốn như vậy thì hà tất phải bắt ép bản thân?”

Người ta thà rằng nuôi khuê nữ lỡ thì cả đời cũng không muốn để người trâu lừa.

“Phu nhân Định Quốc công...” Nói tới trong phủ Định Quốc Công, A Nguyên còn cảm thấy ai tương đối vô tội thì chính là phu nhân Định Quốc Công.

Phu nhân Định Quốc Công choáng váng, Ngũ công chúa nhớ đến về mặt kinh nghiệm nói không ra lời lúc ấy của mẹ đau lòng cực kỳ, gục đầu xuống thấp giọng nói: “Ngươi không biết đó thôi, mẹ thực lòng yêu quý đại tiểu thư này, chỉ là...” nàng thở dài nói: “Rốt cuộc là tâm sự như nước chảy.” Tĩnh Bắc hầu phát tay áo bỏ đi, phu nhân Định Quốc công cũng ngắt xiu, bệnh nặng một hồi, khi Ngũ Công chúa đến thăm thì thấy tóc nàng đã bạc hơn nửa đầu, liền nhỏ giọng nói: “Lần này mẹ thực sự là tức phát điên luôn rồi, kéo biểu cô nương kia vào phòng chất củi, đóng cửa lại đánh một trận.”

A Nguyên vốn cảm thấy đây không phải lương duyên, chỉ là không thể nói ra lời vô tâm vô phẩy như vậy được, liền cùng thở dài với Ngũ Công chúa, lại hỏi: “Đánh chết?” Nếu đánh chết thì cũng báo là chết yểu thôi, có gì đâu?

“Mẹ hận nàng ta muốn chết, nào có thể để nàng ta chết đơn giản như vậy?” Đột trước cô nương này đã bị phu nhân Định Quốc công phạt quỳ đến tàn phế một chân, hiện giờ sao tạm tha đơn giản như vậy, canh sâm phải hầm nhỏ lửa mới nồng đậm, treo một cái mạng cho cô nương này, cứ đến giờ cơm là đánh, nhiều ngày qua đi đã chỉ còn nửa cái mạng, nghĩ đến phu nhân Định Quốc công hung ác, Ngũ Công chúa không nhịn được rung mình một cái, ánh mắt hơi hoảng sợ nói: “Chỉ là nàng ta bệnh mất đã trình lên nha môn, cũng cho nàng ta ra khỏi phòng củi.”

Không giết chết? A Nguyên không rõ là phu nhân Định Quốc công đến tốt cùng muốn làm gì.

“Trên đời đã không còn người như nàng ta, hiện giờ mợ ném nàng ta ra đường cái rồi.” Phu nhân Định Quốc công dường như thương cho cô nương này thật tốt xong ném nàng ta vào đám khắt cái, chính mắt thấy nữ nhi nhu nhược trước kia thậm chí vì một cái màn thầu mà ấu đả với người ta, đến tướng mạo sẵn có cũng không nhìn ra được nữa, Ngũ Công chúa tìm đập thành thích, thấy khuôn mặt nhỏ của A Nguyên vì sợ mà trắng bệch, cả đầu đầy mồ hôi lạnh, lúc này mới cầm bàn tay đầm mồ hôi của muội muội, có chút run run nói: “Ta... ta... hai ngày nay không ngủ được, hiện giờ nói với người rồi, người cũng biết rồi, mấy ngày nay phải ở lại với ta đây.”

Hai nữ nhi, chuyện ác độc nhất từng làm cũng chỉ cho người ta mấy cái tát mà thôi, chứng kiến thủ đoạn nội trạch lợi hại đến vậy nhất thời ngốc cả ra.

“Theo lý thuyết, cô nương kia làm mừng một, phu nhân Định Quốc Công làm mười lăm thôi*.” A Nguyên cười cười, an ủi nói, “Hoàng tỷ hà tất vì thế mà kinh sợ? Phu nhân như thế nào, mấy năm nay người lại không biết sao? Người thân thiết tự nhiên toàn tâm đối đãi, chỉ là đối với địch nhân, đặc biệt là địch nhân hại người, làm ra cái gì cũng đều không hiếm lạ.” Cái cô nương này hẳn không chỉ có hôn sự của Khánh Chấn, mà càng có thể là tương lai của phủ Định Quốc Công, phu nhân Định Quốc Công xử lý nàng ta như vậy, về tình cảm cũng coi như là có thể tha thứ. Chỉ có điều nghĩ đến Khánh Chấn ôn nhu, A Nguyên liền hỏi: “Đại thiếu gia.....”

**Từ câu Tránh được mừng một không tránh khỏi mười lăm.*

“Biểu ca ngất tại chỗ, hiện giờ ngoan ngoãn vô cùng, chỉ là ta thấy lại có chút...” Ngũ công chúa nghĩ đến đáng về chim sợ cành cong của Khách Chấn hiện giờ liền thờ dài nói: “Sau này, không biết sẽ như thế nào.” Khánh Chấn bị phu nhân Định Quốc công dọa sợ mất mật, bây giờ không dám thân cận với ai, nha đầu gì đó cũng không dám dùng, chỉ kêu hai gã vật thành thật hầu hạ trong phòng, chính là sợ nữ nhân nào đó lại độc ác như phu nhân Định Quốc công, không chừng ngày nào đó cũng kéo hẳn ra ngoài làm khắt cái.

“Bây giờ cứ như hai người khác nhau vậy.” Trước đây cứ như là hộ hoa sứ giả vậy.

“Không nói cái này nữa.” Ngũ Công chúa xua tay nói: “Mợ mặc kệ biểu ca ra sao, giờ lại nhờ mẫu phi tìm một cô nương tốt nhà nào đó cho biểu ca, mẫu phi cũng sàu đến hoảng rồi, biểu ca chẳng dám dính dáng gì đến nữ nhân vậy, sau này phu thê thế nào?”

A Nguyên khụ một tiếng, cúi đầu xuống.

Ngũ Công chúa chỉ là oán giận vài câu với A Nguyên thôi, hiện giờ nói xong cũng cảm thấy nhẹ lòng, lôi kéo A Nguyên ở lại với nàng.

A Nguyên cũng sợ quá mức, hai ngày gặp ác mộng. Đến ngày lại mặt của A Kính, nàng liền biết nha đầu này chỉ sợ muốn tìm đường chết, có tâm muốn chống lưng cho phu nhân Thành Dương bá, liền thỉnh chỉ Thái hậu, thả Ngũ Công chúa không vui về làm bèn mời Ngũ Công chúa cùng đi, chỉ nói tạ ơn hôm A Dung mời mọi người tới thôn trang suối nước nóng đã để nàng có cơ hội tình ý dâng cao, lúc này đây mới tang tảng lớp lớp xuất cung. Tới cửa liền thấy đã có xe giá, trong lòng biết là A Kính đã về, cũng không thèm nhìn, cho người thông truyền, đỡ phu nhân Thành Dương bá và Trầm Nhị thái thái ra nghênh đón rồi cười nói: “Con đi giải sầu với Hoàng tỷ, nhớ đi nen mặt dày đến đây.”

Vừa nói vừa đi vào chính sảnh, thấy nam đinh Trầm phủ cũng ở đây, liền tránh vào bên trong, cùng lúc bắt gặp một đôi nam nữ vui mừng đang ngồi, bèn có chút ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: “Không quý rầy gì chứ?”

Trong lòng biết A Nguyên tới vì muốn ra mặt thay nàng, phu nhân Thành Dương bá nào phải người không biết tốt xấu, chỉ ôn hòa nói: “Con đến không thấy cả phủ cũng sáng lên sao?”

A Nguyên cười, lại thấy phía đối diện kia, A Kính nhìn thấy mình lại không chút động đậy, mà thanh niên bên người nàng ta lại về mặt cười nịnh nọt đứng dậy đón chào, thái độ khiêm cung, còn có ý nhắc nhở cô nương kia làm Công chúa điện hạ rất là vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chương 93

Ngũ thiếu gia phủ Hoài Nam vương nổi danh ăn chơi trác táng.

Chỉ có điều ai bảo ăn chơi trác táng thì nhất định ngu xuẩn chứ?

Có thể trở thành một kẻ ăn chơi trác táng đủ tư cách mà không ai dám khi dễ, không ai dám chạm vào một đầu ngón tay thì thông minh là bắt buộc phải có, bằng không nhỡ trêu vào người không nên đắc tội, chỉ sợ sau này muốn ăn chơi trác táng cũng chẳng còn mạng để làm. Đối với thể loại ăn chơi trác táng trong kinh đáng nói tới, ngoài A Nguyên và Ngũ Công chúa có đề sùng, đằng sau còn có chỗ dựa vững chắc, thì chính là vị nhân tài kiệt xuất Phụng Thành vì cảm nhận được ánh mắt vừa lòng của A Nguyên mà nhìn lại đây, mặt liền đầy tươi cười chào đón nói: “Con gió nào thổi tới mà trùng hợp vậy, có thể gặp được hai vị Hoàng muội ở đây?” Miệng kêu Hoàng muội, về mặt thì như nói chuyện với tổ tông.

“Đường huynh đến thỉnh an di ta, ta đến xem chút thôi.” Phủ Hoài Nam vương là một nhánh rất xa, đến phiên Phụng Thành này chỉ sợ tước vị cũng chưa chắc sẽ truyền lại cho một đứa con trai nhỏ bé như hắn. A Nguyên biết rằng, Hoài Nam vương phi nguyên ý liên hôn với phủ Thành Dương bá chỉ sợ chính là vì muốn tìm một xui gia hữu lực cho con trai mình, sau này Vương phủ chia nhà, tiểu tử này cũng có thể tiếp tục cuộc sống ăn chơi trác táng được, huống chi xui gia này còn có phủ Anh Quốc công chống lưng phía sau, quá tiện còn gì. A Nguyên cũng rất bội phục tính toán của vị Vương phi này, chỉ là, tính đi tính lại, cũng không tính được là sẽ cưới một nàng dâu không phối hợp với người này.

Mắt thấy A Nguyên thân cận với phu nhân Thành Dương bá như vậy, đôi mắt Phụng Thành cười đến mị hoặc, đối mặt với phu nhân Thành Dương bá chỉ một vị bá nương không cùng chi như vậy còn thấy giống như nhạc mẫu chân chính luôn vậy, hoàn toàn không có nửa kiêu ngạo của tôn thất, chỉ thập phần cung kính mà nói: “Hoàng muội thường tới thăm trường bối, huynh cũng làm việc nên làm thôi.” Miệng thực ngọt, khuôn mặt thanh tú còn phảng phất chút ngượng ngùng nói tiếp: “Đến huynh nhận được vài phần từ ái của bá nương tâm cũng sinh kính ngưỡng, nếu bá nương không chê cháu rề quá phiền, cháu liền mặt dày thường xuyên qua lại, cũng để cháu bày tỏ lòng hiếu thảo với bá nương.”

Về mặt Phụng Thành càng ngượng ngùng cảm kích thêm.

A Nguyên ghé vào lồng ngực thơm ngát mềm mại của phu nhân Thành Dương bá, không khỏi thán than vị “đường huynh” này quả thật là diệu nhân.

Có thể bày ra vẻ mặt nguyên ý lấy lòng trường bối đến vậy, chẳng trách có thể thoải mái ăn chơi trác táng nhiều năm như thế.

Ngũ công chúa há hốc miệng thở dốc, thật sự nói không ra lời đối với vị đường huynh này. Có điều phu nhân Thành Dương Bá có giao tình với Đức phi, đã nhiều năm như vậy rồi, mỗi năm ngày lễ ngày tết, sinh thần của Đức phi, phu nhân Thành Dương Bá đều dâng lễ tới, vô cùng thân cận, tuy rằng Đức phi giữ kín như bưng, cũng không chịu nói với Ngũ công chúa sự tình năm đó, nhưng mà Ngũ Công chúa vẫn biết là Đức phi đối với phu nhân Thành Dương Bá không giống những người khác.

Đức phi cũng từng cảm khái nói với nàng, năm xưa có người nhận ân huệ của phu nhân Thành Dương Bá và Túc Vương Phi, hiện giờ lại thành bản thân nàng, chỉ là khi Ngũ Công chúa hỏi tại sao lại có ân huệ này, Đức phi lại không chịu nói gì.

“Điện hạ khó khăn lắm mới tới được, vậy ở lại dùng cơm với chúng ta chứ?” Phu nhân Thành Dương bá mặt mày ôn nhuận, vỗ vỗ A Nguyên trong lồng ngực, rồi nói với Ngũ Công chúa: “Vừa khéo phía nam mang tới chút thủy sản mới mẻ, phòng bếp đã chế biến sạch sẽ, tuy không bằng mỹ vị trong cung nhưng cũng được tính là thanh đạm ngon miệng, cũng để điện hạ đổi khẩu vị một hôm, bữa hôm nay thưởng thức chút cháo được không?”

“Sao phu nhân lại nói vậy? Phải là A Nguyên và ta ăn chùa đồ tốt của phu nhân mới đúng.” Ngũ Công chúa chỉ cười, nói, lại ngồi xuống sát cạnh người phu nhân Thành Dương bá, mắt thấy A Nguyên lén lút ngó nghiêng bóng dáng A Dung, bàn âm thầm biểu đạt một chút khinh bỉ với muội muội mặt dày này, xong mới mỉm cười với phu nhân Thành Dương bá nói: “Nha đầu A Nguyên này vất vả lắm mới xuất cung được, vương phủ còn chưa về đã tới quý phủ của phu nhân, một lòng đều vì phu nhân đó.” Nói xong liền che miệng cười, có ý tứ muốn ra hiệu với phu nhân Thành Dương bá đây là cố ý tới để chống lưng cho người đó.

“Tâm lòng của hai vị điện hạ thần hiểu rõ.” Phu nhân Thành Dương bá bèn cười đáp.

Ngũ Công chúa thấy phu nhân Thành Dương bá hiểu được ý của mình, cảm thấy bản thân đã giúp A Nguyên có được hảo cảm trước mẹ chồng tương lai nên đặc biệt đắc ý, nỗi sợ vì biến cố hôm trước ở phủ Định Quốc công cũng tiêu tán vài phần, chỉ là thấy Phụng Thành vẫn ánh mắt trông ngóng mà nhìn, liền mở miệng mời hắn ngồi lại chỗ. Thanh niên kia vừa cử động, Ngũ Công chúa liền để ý tới A Kính kia, từ lúc A Nguyên và nàng tiến vào vậy mà vẫn an tọa bất động, hiện tại còn có chút kiêu ngạo ngời lên, cũng không thèm nhìn ai khác, nàng vốn không phải người tính tính ôn hòa, lúc này đây liền cười lạnh nói: “A! Đường tẩu đang khinh thường ta sao?”

Lời này thật lợi hại. Phụng Thành không biết ân oán trong Trại gia, nào biết được thế tử làm vậy là có ý gì, lại thấy sắc mặt Ngũ Công chúa không tốt, tức khắc rơi vào thế khó xử.

Chưa nói tới phủ Định Quốc công, phía sau Ngũ Công chúa còn có Thành vương Phụng Minh rất được Hoàng thượng sủng ái nữa, đây mới là niềm kiêu ngạo lớn nhất trong kinh của Đức phi và Ngũ Công chúa!

Nghĩ đến Phụng Minh yêu thương muội muội, Phụng Thành liền đỏ mặt hột hột, vội vàng lôi kéo A Kính có vài phần buồn bực nhìn về phía Ngũ Công chúa một phen, miệng nói nhỏ: “Gặp khách sao lại không để ý tới, đây là quy củ chủ nhà à?”

A Kính không ngờ rằng Ngũ Công chúa mở miệng làm nhục nàng, Phụng Thành vậy mà lại không đứng về phía thế tử của mình, còn có ý muốn nàng bồi tội với Ngũ Công chúa, thù mới hận cũ, lúc này ánh mắt lẫn thù hận, cắn răng thấp giọng nói: “Chàng là huynh trưởng của các nàng, chẳng lẽ hiện tại không phải các nàng tới bái kiến tẩu tử là ta mới đúng sao?!” Nhân luân có trật tự, đây là thiên đạo! Chẳng lẽ còn muốn tẩu tử hạ mình cười nịnh nọt hai đứa em chồng sao?!

Phụng Thành quay phắt đầu lại nhìn nàng, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc!

Bảo hai người có phong hào Công chúa... tới bái kiến vợ của con trai một cái vương phủ nhỏ nhỏ? Đầu óc có trưởng thành không thế? Còn có chí số thông minh không thế?

Lòng lộp bộp một tiếng, Phụng Thành chợt cảm thấy người vợ này không giống như trong tưởng tượng, chỉ là hắn nghe nói rằng, lúc đầu đại tiểu thư Trại gia làm chị em dâu với Tam Công chúa, phủ Thành Dương bá phía sau còn thâm diu đất phu quân của đại tiểu thư nữa, như vậy hẳn A Kính cũng sẽ không kém, đầu óc của vợ không tốt lắm, nhưng nhà vợ dùng tốt là được rồi, khỏe miệng giật giật, rốt cuộc nhìn xuống, chỉ nhẹ giọng lệnh A Kính đừng nói gì, rồi mới vội vàng vàng đỡ lời trong ánh mắt lạnh của Ngũ Công chúa: “Cô dâu thẹn thùng ý mà, nhìn vào khó khăn lắm ca ca mới lấy được dâu hiền, muội muội cho qua đi nhé.”

“Cũng đúng, A Kính tỷ tỷ không thích bá nương dạy dỗ tỷ, bởi vậy không tự tại trước mặt bá nương như Trạm đại tỷ tỷ.” Trên khuôn mặt tinh xảo trắng nõn của A Nguyên lộ ra nụ cười ngây ngô.

Từ lời này Phụng Thành lại nghe ra được tiếng xương cốt vỡ vụn.

Cái gì mà không thích bá nương dạy dỗ? Chẳng lẽ là không thân cận với phu nhân Thành Dương bá sao?! Nếu không thân cận, hẳn cố sức cưới khuê nữ một quan tứ phẩm để làm cái gì?! Ăn no rừng mỡ à?!

Trong lòng mang theo vài phần do dự, về cử án tề mi mới vừa rồi với A Kính biến mất không dấu trên gương mặt của người này, trầm mặc một hồi, rồi cười giọng nói: “Về sau, còn nhờ bá nương quan tâm dạy dỗ nàng ấy.”

“Nàng là nữ nhi đã xuất giá, bá nương để ý cũng không thích hợp.” A Nhạc yên lặng mà ngồi ở một bên, mới vừa rồi trong lòng còn vì tình cảm của người này không tồi mà có chút vui vẻ, nói cho cùng vẫn là muội muội của mình. Chỉ là trước mắt nhận ra phản ứng của Phụng Thành, thậm chí khó chịu thay muội muội, lại biết, chỉ cần một ngày con bé vẫn không thay đổi tính tình của mình, thì ngày này sớm muộn cũng sẽ đến, không muốn phu nhân Thành Dương bá phải khó xử, liền ngồi bên lạnh nhạt nói ra lời này.

Hắn đường đường là huynh trưởng của A Kính lại có dáng vẻ hờ hững, Phụng Thành khẽ nhú mày, lên ra hiệu cho A Kính, bảo nàng nói chút lời mềm dẻo. Dù sao cũng là người một nhà, nào lại như kẻ thù được?

A Kính hôm nay tới cửa vốn là vì thị uy mà đến, huống chi gả đến vương phủ đã ba ngày, Hoài An Vương phi rất là coi trọng nàng, mấy tâu từ đều không bằng, vị Vương phi kia dường như chỉ hận không thể đối đãi với nàng khuê nữ ruột thịt, cũng làm A Kính đắc ý, bởi vậy hôm nay tới, cốt là muốn nhìn sắc mặt bá nương đường huynh hỏi hận lấy lòng. Mấy thứ kia chưa thấy đâu đã bị A Nguyên và Ngũ Công chúa cản trở, trước mắt đang buồn bực, dưới ánh mắt khác lạ của phu quân Phụng Thành chỉ phui tay, cũng không nhìn sắc mặt khó coi của phu quân, chậm rãi đứng dậy, nhìn chằm chằm phu nhân Thành Dương bá đang ngồi yên, lạnh lùng hỏi: “Mẫu thân ta đâu?!”

“Mẫu thân nương đang bị bệnh, không phải nương biết rồi sao?” Trạm nhị thái thái liền cười lạnh một tiếng.

Ánh mắt Phụng Thành bao quát, thấy không khí trong phòng không đúng lắm, liền âm thầm nhú mày.

“Nếu nương nhớ thì đưa cháu trai đi gặp nương đi, để nương vui vẻ.” Phu nhân Thành Dương bá không nói đưa Trạm tam thái thái tới, chỉ ôn tồn nói.

“Nhạc mẫu nếu bị bệnh sao cháu dám quấy rầy tĩnh dưỡng được? Để người nghỉ ngơi vậy, cũng không phải sau này không tới nữa, còn gặp nhiều lần.” Phụng Thành coi như đã nhìn ra là cả nhà này không hài hòa lắm, chỉ là hẳn cưới A Kính vốn vì đề ý đại phòng, nhạc mẫu bị bệnh hay không bị bệnh hẳn không để bụng lắm, chỉ cần phu nhân Thành Dương bá thích mới là quan trọng nhất, lúc này thấy vẻ mặt bị bá nương này lạnh nhạt, bèn ngồi bên cười nói: “Sau này hai cháu tới chơi, bá nương đừng ghét bỏ phải chuẩn bị thêm hai đôi đĩa nhé.”

“Các nương nguyên ý tới, mấy thứ đó tính là gì?” Phu nhân Thành Dương Bá biết một câu của hôm nay A Nguyên đã đề phủ Hoài Nam vương hiểu ra A Kính không thân thiết với trong nhà, sau này chỉ sợ cuộc sống sẽ không dễ dàng gì, bèn chỉ ôn hòa đáp.

A Kính đứng ở trong phòng đã hồi lâu lại không có ai đề ý tới nàng, trong lòng hận đến muốn chết, cắn chặt môi ôm hận xem ra, hồi lâu, liền thấp giọng nói: “Ta đã là tôn thất, chẳng lẽ bá nương lại bất kính với tôn thất, với Hoàng gia như vậy sao?!”

“Chẳng lẽ nương gả cho tôn thất chính là để tới điều vô dương oai với nhà mẹ đẻ sao?” Phu nhân Thành Dương Bá cũng không thánh mẫu, lúc này mặt trầm xuống, lạnh nhạt nói: “Hay là định trị cả nhà tội đại bất kính, tiện phô bày uy thế phu nhân ra?!”

Phu nhân Thành Dương Bá nói đến A Kính phản bác không được. Một lúc sau, vậy mà nàng ta đột nhiên che kín mặt mình khóc rống nói: “Bá nương từ trước đã khi dễ mẹ con chúng ta cũng thôi đi, hiện giờ lại vẫn đối xử với ta như thế sao?” Nàng xoay người một cái liền đẩy Phụng Thành đang đứng dậy, lớn tiếng khóc rống: “Thiếp bị bạc đãi khuất nhục như vậy, Ngũ gia lại chỉ biết nhìn thôi sao?!”

Phụng Thành ngây ngốc ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt mĩa mai của A Nguyên, lúc sau lại nhìn thê tử nào tàn của mình, rất muốn hỏi nàng ta một câu —— chẳng lẽ, còn muốn bỏ thiếu gia chống một đám tổ tông, báo thù cho nương hả?!

“Lời này...ta không thích nghe!” A Nguyên lạnh lùng mở miệng, khuôn mặt nhỏ đã trầm xuống.

Phụng Thành quay đầu nhìn, mắt thấy sắp đắc tội A Nguyên rồi, trong lòng tức khắc muốn học mẫu!

Đối mặt với ý nghĩ kỳ lạ trong đầu A Kính, cảm thấy nàng thật sự không có giá trị lợi dụng gì cả, Phụng Thành sớm trong lòng chán nản khôn cùng, huống chi thiệt lòng thích A Kính, hẳn cảm thấy ở trong mắt A Nguyên và Ngũ Công chúa chính mình còn không được tính là một cộng hành, còn làm loạn nữa, chỉ sợ sẽ biến thành xác chết ăn chơi trác táng. Cuộc đời tươi đẹp phía trước hắn còn chưa hưởng thụ đủ đâu, đã nhiều ngày vì A Kính yêu cầu đủ trò, còn không cho hắn đụng chạm tiểu nha đầu mà phiền đến hoàng rồi, hiện tại mất kiên nhẫn, lại không thể nặng lời trước mặt thống gia, bằng không nhờ sau này có biến cố, người ta lại cùng một phe, chẳng phải sẽ hận chết hắn sao?

Dừng một chút, người này mới khụ một tiếng nói: “Muội muội nói đúng, nương cũng quá yếu đuối rồi. Mới vừa nói cái gì ngốc nghếch thế, người một nhà, những lời này chẳng phải quá xa lạ rồi sao?” Thấy A Kính ôm hận, hẳn cũng không nể nang gì nữa, khoe mắt ra hiệu một cái, nha đầu bà tử theo cùng đã đi lên, cười ẩn A Kính vẫn còn đang tức giận bất bình lại, lúc này đây mới đứng dậy, trịnh trọng thi lễ với phu nhân Thành Dương Bá, miệng nói, “Là do A Kính hồ ngôn loạn ngữ, cháu thay nàng bồi tội với bá nương.”

Thấy phu nhân Thành Dương Bá sắc mặt nhàn nhạt gật đầu, hần liền cười nói: “Bá nương yêu thương nàng, không vì nàng không hiểu chuyện mà để trong lòng, cháu rề lại bất an cực kỳ, khi về sẽ nhắc nhở nàng thật tốt, lần tới đến, nhất định sẽ rất quy củ ạ.”

Rồi lại cười làm lành nói với A Nguyên: “Cũng bồi tội với muội muội nữa.”

“Một rồi.” A Nguyên mới không để phu nhân Thành Dương Bá nói ra cái gì mà tha thứ đâu, lúc này liền mềm oặt trong lòng ngực dì lãnh đạm nói.

“Một rồi thì đi đưa con vào trong nghỉ nhé?” Phu nhân Thành Dương Bá cúi đầu mỉm cười.

“Dâng đồ ăn lên đi.” A Nhạc nhìn muội muội cứ lao vào đường chết như vậy mà cảm thấy mệt mỏi đến hoảng, lại chỉ sợ hôm nay con bé còn muốn nói ra cái gì khác để nghe, bèn nhẹ giọng nói.

“Ăn yến xong, chúng ta lại nghỉ vậy.” Nhắc đến ăn, hai mắt A Nguyên liền sáng, lại nghi hoặc hỏi: “Sao không thấy A Dung đâu ạ?”

“Chốc nữa con sẽ gặp.” Phu nhân Thành Dương bá mỉm cười, lộ vẻ từ ái sẵn có, rồi lại cho người ra phía trước thỉnh ba vị lão gia vào. Đầu là người một nhà nên cũng không kiêng dè gì, bèn ở giữa nhà bày tiệc rượu. Khoản tiệc rượu thì Phụng Thành rất lạnh lợi, thập phần gặp may rồi, thâm lẫn vào Trạm gia tìm cách thân cận hơn, vội vàng như vậy bắt chấp thế tử chịu thiệt thòi, thấy thái độ Thành Dương ba cũng xem như khách khí, liền cảm thấy coi như đã thành công, lại sợ thất bại rong gang tấc, chỉ uống rượu rồi nói làm phiền cả nhà đã lâu, chuẩn bị cáo từ rồi đi.

Trạm Tam nhìn tiểu tử tinh ranh này, xoa xoa khoe mắt mình, rồi hỏi A Kính: “Ngươi đi với con rề sao?”

“Chẳng lẽ ta còn muốn ở lại sao?” A Kính liền cười lạnh nói: “Cả phủ này không gặp ta mới thấy vui đấy, ta hà tất phải câu nệ?!”

Phụng Thành hận không thể học máu!

Mới tạo được chút hảo cảm mà quanh đi quẩn lại thế tử này đã hủy sạch tâm huyết của hần, muốn chết đấy hả?! Trong lòng hận đến không nhẹ, hần ở bên cười trừ nói: “Gia mẫu yêu quý nàng, một khắc không muốn chia xa, muốn trách thì phải trách sao nàng có thể làm người ta thích đến thế, nhưng...”

“Hừ!” A Kính cười lạnh một tiếng, Phụng Thành không nói được nữa.

Trạm Tam lại không giận, thấy con rề chân tay luống cuống, liền đặt chén rượu trong tay xuống, nhàn nhạt mà nói: “Một khi đã như vậy thì cũng đành thôi, ta vốn muốn, hôm nay ta và mẫu thân ngươi định hòa li, ngươi nhớ mẫu thân, hiện giờ ngược lại không cần lo lắng nữa.”

Lời này giống như sét đánh giữa trời quang, tức khắc làm A Kính kinh sợ, lâu sau, nàng đột nhiên thét to: “Ngươi muốn hưu mẫu thân ta?!” Cơ hồ nàng như muốn nhào lên, thét lên: “Dựa vào cái gì mà ngươi hưu bà?!”

Hưu: chồng bỏ vợ.

Hòa li: cả hai cùng muốn ly dị.

“Là hòa li.” Trạm Tam lạnh lùng nói: “Năm xưa, mẫu thân ngươi không hiền lương, ta vốn đã muốn hòa li cùng nàng, chỉ là đã có ngươi và ca ca ngươi, nên mới chịu đựng đến nay. Hiện gi...” ông nhẹ giọng nói: “Ngươi đã gả chồng, ca ca ngươi cũng đính hôn, không còn gì phải băn khoăn nữa, trước mắt cũng là lúc ta và nàng duyên phận đoạn tuyệt.” Thấy Phụng Thành phía sau A Kính ánh mắt thâm trầm, ông chỉ cảm thấy thật mệt mỏi, lắc lắc đầu nói: “Cho dù là hòa ly, ta cũng sẽ cho mẫu thân ngươi không ít bạc, của hồi môn của nàng cũng để nàng mang về, từ nay về sau, tự bảo trọng là được.”

Mẫu thân ngươi liền tính là hòa li, ta cũng sẽ cho nàng sung túc bạc, nàng của hồi môn, cũng mang về, từ nay về sau, từng người bảo trọng cũng là được.”

Ngôn từ kiên định, hiển nhiên không phải một ngày đã quyết định ra, A Kính lại cảm thấy phụ thân mất thấy nhà mẹ đẻ mẫu thân thất thế mới làm thế, chửi: “Tiểu nhân!”

“Nói thế nào thì là thế ấy đi.” Trạm Tam không để trong lòng, liền lãnh đạm mà nói.

“Ngươi cũng đồng ý?!” A Kính chỉ tay vào A Nhạc đứng bên không nói lời nào mà cảm hận nói: “Vì nịnh hót đại bá phụ đại bá nương, đến mẫu thân của chúng ta mà ngươi cũng từ bỏ hả?!”

“Nếu cậu không định ôm đuôi nhà chúng ta, ta cũng sẽ không như thế.” A Nhạc châm chọc: “Khi nào ngươi tiền đưa cậu đi ý, thì hỏi chút thử xem, hần đã làm gì cói nhà ta.” Cậu hần sắp lưu đầy biên quan, cả đời không thể hồi kinh nữa, A Nhạc xem như trút được gánh nặng.

“Tiểu nhân vô tình vô nghĩa, ta... ta sao lại có loại người nhà như các ngươi chứ!” A Kính chỉ cảm thấy cả phủ này toàn kẻ ác tâm, lúc này đây cũng vênh mặt cười lạnh nói: “Hòa li thì hòa li! Sau này, các ngươi cũng đừng hời hợt!” Nói xong, trong lòng liền quyết định sẽ lập tức cáo trạng với Hoài Nam Vương phi, thỉnh nàng trị tội đám tiểu nhân này, càng không muốn ở lại thêm, cũng đã quên nên đi an ủi Trạm tam thái thái trước, lời kéo phu quân đang hấp hối không biết suy nghĩ điều gì ghê ghê ngang mà đi, Trạm Tam tâm tình cũng không tốt, chỉ yên lặng ngồi ở một bên.

“Loại vợ phá gia như vậy sớm nên hưu rồi!” Trạm nhị lão gia là người có gì nói nấy, liền ném mạnh chiếc đũa lên bàn, cười lạnh nói: “Mấy năm nay, nàng ta làm đủ trò, còn không phải do ngươi dung túng sao?!”

A Nguyên đã ăn thực no, cũng không nghe mấy huynh đệ này nói chuyện, bỏ xuống bàn, liền thấy A Dung đang có chút mệt mỏi mà vội vàng từ bên ngoài tiến vào, thấy tiệc đã tan, liền nhủ mảy nói: “Không kịp sao?” Trong lòng lại thăm té Túc vương cứ lệnh hần lật xem lại hồ sơ một phen, tâm nói đại

khái là vì lão Thái son trước kia đã bị phủ Anh Quốc công tra tấn không nhẹ, hiện giờ đúng là đem kinh nghiệm tích lũy nhiều lắm đến hành hạ hấn đây!

“Không muốn ở lại với đám ngốc chúng ta, dĩ nhiên là đã về rồi.” Trăm nhị lão gia cười lạnh một tiếng, lúc này mới hỏi: “Đã đói bụng chưa? Ăn chút đồ lót lót.”

A Dung đang nhìn A Nguyên ngồi cách đó không xa đang nghe rằng cười với mình, nghe thấy vậy bèn vội vàng đáp lời nhị thúc, xong mới đi đến bên cạnh phu thân Thành Dương bá, cũng cười lại với A Nguyên, rồi cười nói: “Sớm biết muội tới, kiêu gì ta cũng cố về sớm.” Thấy A Nguyên thỏa mãn mà rung đùi đắc ý, hấn lên sờ sờ bụng A Nguyên, cảm thấy phình phình, tức khắc dùng ánh mắt khiển trách nhóc con không biết giữ mồm giữ miệng này một cái, lúc này đây mới ngồi xuống bàn phu nhân Thành Dương bá, thấy A Nguyên cũng ân cần bỏ lại nhìn hấn mắt nhìn dáo dác, liền cười hỏi: “Đang làm gì thế?”

“Khà khà.....” A Nguyên về mặt: huynh hiểu mà.

A Dung xác thật đã hiểu, lúc này liền ngoan ngoãn gấp chút rau xanh trước, tự mình ăn chút, lại tự mình dứt cho A Nguyên có chút ghét bỏ. Công chúa điện hạ vốn muốn phun đám rau xanh ra, có điều đồ mỹ thiếu niên bôn cho nàng phá lệ thơm ngọt, liền rung đùi đắc ý mà ăn, lúc này mới nhỏ giọng nói: “Trời đẹp, chúng ta làm gì khác nhé?” Thấy về mặt A Dung co quắp, liền vội vội hỏi: “Chẳng lẽ, huynh không muốn sao?”

Đề cha muội thấy không phải sẽ hành hạ ta đến chết sao.

A Dung lúc này mới hiểu ra, chẳng trách thời buổi này, có câu “Chết dưới hoa mầu đơn, thành quỷ cũng phong lưu”, một câu của Công chúa mập đã làm hấn có chút bất chấp đi vào đường chết của Túc vương rồi, lòng co rút mãi, lại cũng vô cùng vui mừng, mỉm cười gật đầu nói: “Được.”

“Làm gì đây?” A Nguyên dáo dác, nhìn đôi môi còn có chút hồng mềm hơn cả của mình của A Dung, cảm thấy bản thân lại đói bụng

Mỹ thiếu niên không biết mình được Công chúa nhớ thương, lúc này đây liền nghĩ nghĩ, rồi cười nói: “Hiện giờ bên ngoài đúng là xuân về hoa nở, chúng ta đi một chút, muội thích cái gì, ta mua cho muội đem về?”

“A Nguyên chỉ có nửa ngày thôi, lát nữa sẽ hồi cung cùng ta.” Ngũ công chúa không đòi nào thừa nhận bản thân hăm mộ ghen tị đâu, liền ở bên thực gây mất hứng mà nói. Có điều thấy về mặt A Nguyên ghen khuất nhìn mình, Ngũ công chúa không có tiểu biểu đệ ở đây thăm sàng khoái, ngứa đầu nói với ADung đang dở khóc dở cười: “Luôn để A Nguyên ra ngoài tìm người là sao? Người hấn phải thương thương tới gặp A Nguyên mới đúng chứ?”

Cái gì gọi là khó chơi, A Dung xem như đã biết. Nhóc con ở trong cung, nơi đó có thể muốn gặp liền gặp được sao? Trờ ngại quá lớn. Có điều mỹ thiếu niên mắt thấy nhóc con bị nhắc nhở một chút mà lộ điệu cười gian trá kia, thật tình không khỏi muốn xoa khéo mắt, Công chúa nhóc con còn đắc ý mà nói: “Hoàng tỷ nói quá đúng! Dung ca ca...” nàng như có như không nói: “Muôn sông nghìn núi đều là tình, chút kia đã là gì, vì bản cung, cho dù phá tan trở ngại, cũng là điều Dung ca ca cần thiết phải làm, đúng không?”

Nàng đang đắc ý, lại thấy phu nhân Thành Dương Bá ý vị thâm trường mà nhìn nàng một cái, nhưng không lên tiếng.

“Đã biết.” A Dung cảm thấy lần này, chỉ sợ phải chà xoát chút hào cảm của mấy vị lão đại trong cung thôi.

A Dung mỉm cười đáp ứng, A Nguyên trong lòng sung sướng khôn cùng, lại bướng bỉnh kiêu ngạo lên, nhìn liền đặc biệt có uy nghiêm của Công chúa, lát sau mấy người ở đây liền cười nghiêng ngả. Lúc này, Trăm Tam đã đứng dậy đi về phía hậu viện, A Nguyên liền biết chỉ sợ không ổn. Quả nhiên lát sau liền nghe thấy tiếng khóc nháo kinh thiên từ sau viện truyền đến, hồi lâu liền thấy Trăm Tam vành mắt đỏ bừng, theo sau có Trăm tam thái thái được người dìu, phía sau nữa còn có rất nhiều rương lớn, mắt thấy nhanh như vậy đã thu thập xong, A Nguyên liền biết lúc này đây Trăm Tam chỉ sợ quyết tâm rồi, đây là đã chuẩn bị từ sớm, chỉ chờ A Kính xuất giá là hòa li.

“Tẩu tử! Tẩu tử! Tẩu nói với chàng đi, đừng hưu muội!” người nói với hấn nói chuyện nhĩ, đừng hưu ta!” Trăm tam thái thái trước kia chẳng sợ gì chỉ vì gia phong Trăm gia thuần lương. Hiện giờ mắt thấy khó cứu vãn, lập tức liền mềm, nằm trước mặt phu nhân khóc cầu xin: “Chàng nghe tẩu, chỉ cần tẩu nói một câu thôi, một câu là đủ rồi!” Nói xong, nàng khóc lớn nói: “Ngoài Trăm gia ra ta còn có thể đi đâu được nữa!” Nhà mẹ đẻ sụp đổ, nữ nhân một thân một mình như nàng sẽ gian nan đến cỡ nào.

Trăm Tam thái thái chỉ cảm thấy lòng mờ mịt, cũng không biết nơi nào là tiền đồ của mình nữa.

“Duyên phận hai ta, đã dứt.” Trăm Tam cũng cảm thấy phiền muộn, chỉ là mấy năm nay khắc khẩu thất vọng buồn lòng, tình cảm ban đầu đã sớm mai một, hấn cúi đầu nhìn Trăm tam thái thái, lộ ra bi ai lạnh lẽo nhàn nhạt, nhẹ giọng nói, “Cứ như vậy đi, về sau, nàng tìm người nàng vừa ý, sống thật tốt đi.”

Đây là câu nói thê tử thường xuyên oán giận, oán giận hấn vô dụng, luôn khiến nàng chịu thiệt thòi.

Trăm tam thái thái nhìn người phu quân vẫn anh tuấn như cũ này, nhìn thấy sự quyết tuyệt trong mắt hấn, nhớ đến năm xưa, cũng từng cảm sát hòa mình, ân ái vui mừng, lại nhìn đến hiện giờ, phu quân vô cứu vãn, nhưng còn con trai con gái của nàng, một thờ ơ lạnh nhạt, một lại không thấy bóng dáng đâu nữa, rốt cuộc hiểu được cái gì gọi là hối tiếc không kịp nữa.

Nàng kêu thảm một tiếng, chậm rãi nằm xoài trên trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Chương 94

Hối hận nữa, cũng đã muộn.

Vô luận lúc này Trạng tam thái thái nói cái gì, khóc cầu như thế nào, thậm chí nói sau này tuyệt đối sẽ không tái phạm nữa, Trạng Tam cũng không chịu quay đầu lại.

Hôn sự của A Kính bị Trạng tam thái thái tùy ý định đoạt như vậy đã đốt cháy cọng rom do dự cuối cùng trong lòng Trạng Tam. Chẳng nói chẳng rằng đã đính hôn cho A Kính, hoàn toàn mặc kệ giao tình giữa phủ Hoài Nam vương và phủ Thành Dương bá là như thế nào, một khắc ấy đã khiến Trạng Tam hiểu rõ, tâm đã lạnh với người vợ này. Chỉ là ông rút cuộc vẫn áy náy, chỉ sợ cuộc sống sau này của thê tử gặp khó khăn, nên lại tự mình lấy ra một vạn lượng bạc cho thê tử đem theo, lúc sau, đi kèm là một tờ thư hòa ly đặt vào trong tay thê tử, làm Trạng tam thái thái ngỡ ngàng mà ngồi trên mặt đất, không biết phải làm sao.

Huynh trưởng và nam đinh nhà mẹ đẻ của nàng đều đã bị nhốt lại, nữ quyến vẫn còn ở lại, chỉ là tình trạng trước mắt cũng rất khốn khổ, mắt thấy nàng mang theo bạc và tuyệt bút về nhà bên mừng còn không kịp, cũng không làm âm ỉ với Trạng gia, chỉ đem bạc và của hồi môn của nàng ra để làm của sinh hoạt chung cho cả gia đình. Nam đinh trong nhà bị định tội nên đành chuẩn bị cho nha môn rất nhiều, mỗi quan một tấc bạc, không đến nửa năm, cửa hàng vốn liếng đều phải bán đi, lúc này mới ngăn chặn được đám quan lại trong nha môn lòng tham không đáy kia, làm chúng để ý tới việc của nam đinh trong nhà.

Hiện giờ, Trạng tam thái thái ở nhà, lúc đầu còn lo lắng cho huynh trưởng và cháu ngoại trai, nhưng bạc càng ngày càng ít, cũng cảm thấy có chút bất an, vốn không định đưa bạc cho người nhà nữa, nhưng lúc này đây, đã không còn trượng phu, ai còn nghe nàng đây? Tàu tử đi đâu lục soát hết bạc của nàng ra rồi nghênh ngang mà đi, bỏ mặc nàng lại trong hậu viện nhỏ. Lại vì phải chi bạc rất nhiều, tình cảnh trong nhà lại khốn cùng xuống, liền luyến tiếc cho nàng được ăn cơm ngon mặc ấm, giờ chỉ còn canh sương quả ruộng mới giữ cho nàng một mạng này. Dùng danh hào của nàng tới phủ Thành Dương bá hoặc tới chỗ A Nhạc để đòi bạc đều bị đánh đuổi ra, nay trực tiếp tới tìm A Kính đã gả vào phủ Hoài Nam vương.

Cuộc sống của A Kính, hiện tại cũng không phải là hoàn hảo.

Nàng vừa đi cha mẹ liền hòa ly. Phượng Thành vốn này sinh nghi ngờ về mối quan hệ giữa nàng và Trạng gia, trước mắt không cần hỏi nữa, cái gì nên biết đều đã biết. Phượng Thành biết được đây là kẻ vô dụng, trong lòng tức giận, cho rằng A Kính và Trạng tam thái thái liên thủ với nhau lừa hôn mình, bèn cáo trạng với Hoài Nam vương phi. Hoài Nam vương phi cũng không phải người dễ dãi, giờ nhất là miệng ngọt lòng ác, khi biết chuyện tức giận đến ngã ngửa, nhưng vẫn còn một đường hy vọng, tuy đôi đôi với A Kính không bằng trước lại không trở mặt dạy dỗ đứa con dâu này, hơn nữa thấy đáng về vô tri vô giác của A Kính, liền một đường đưa thẳng hai nha đầu trẻ tuổi mỹ miều lại biết điều vào phòng nhị tử, sau đó tự mình vào cung.

Thịnh an ninh hốt Thái hậu một hồi, Hoài Nam vương phi liền tìm đến A Nguyên.

Lúc này, A Nguyên đang cảm bức họa mà A Dung tự tay vẽ chân dung cho mình khoe khoang tài nghệ của người trong lòng với Ngũ Công chúa, làm Ngũ Công chúa bĩu trề cả môi, thì thấy từ xa xa Hoài Nam vương phi một thân tôn quý trang điểm hoa lệ tiến lại, đầu lại nảy ý tưởng, có tâm định tiếp tục “giúp đỡ” A Kính, bèn đứng dậy cười nói: “Hoàng thân sao lại tới đây?”

“Thâm tới thịnh an Thái hậu nương nương, lại nhớ đến Công chúa và Phúc Thọ ở trong cung tịch mệnh, bèn muốn tới trò chuyện cùng các cháu.” Hoài Nam vương phi là người khắc nghiệt khó sống chung, lúc này trên mặt tuy đang cười, nhưng lại khiến người khác lạnh cả xương. A Nguyên không nghĩ ra tại sao A Kính lại có thể cảm nhận được người mẹ chồng này là người hiền lành, lúc này thịnh Hoài Nam vương phi ngồi, xong cười nói: “Hoàng thân quan tâm tới chúng ta rồi.” Dừng một chút, liền có chút lo lắng hỏi: “Hôm kia mới vừa gặp Đường huynh về lại mặt phủ Thành Dương bá, sau đó lại sinh ra chút biến cố, đường huynh có bị kinh ngạc gì không?”

“Thằng bé cũng đâu phải bậc trưởng bối, kinh ngạc thì đã làm sao?” Hoài Nam vương phi thấy A Nguyên nhắc tới nhi tử, miệng liền hơi nở nụ cười.

“Cũng thịnh Hoàng thân an ủi A Kính một chút nữa.” A Nguyên thở dài nặng nề: “Tuy rằng ta không hay nói chuyện với nàng, thường ngày cũng không có giao tình gì, nhưng rút cuộc vẫn là nàng dâu mới, lòng hân cũng hoảng.”

“Cách làm người của thâm cháu còn không biết sao?” Hoài Nam Vương phi che miệng cười nói, “Tất nhiên không thể con bé được.” Nàng cười một hồi, liền hỏi: “Nghe nói con bé tranh luận với Bá phu nhân, đứa bé này cũng thực vô lễ rồi, không biết hiện giờ Bá phu nhân có còn trách hay không, nếu vẫn còn, thâm liền tới cửa bồi tội với Bá phu nhân.” Bồi tội gì chứ? Đây là tới cửa định lôi kéo tình cảm thôi. Tuy phủ Hoài Nam vương là tôn thất, chính ra lại không bằng Thành Dương bá được Hoàng đế để tâm đang lên như điều gặp gió. Hiện giờ đã có giao tình, nào có chuyện không tới cửa?

A Nguyên chỉ bày ra vẻ vô tri vô giác, nhìn ly hoa đào nho nhỏ trước mắt, mỉm cười nói: “Di là người lòng dạ rộng rãi, huống chi cũng đã quen với những lời như thế của A Kính, cũng không để bụng đâu.”

Về mặt Hoài Nam Vương phi liền có chút khó coi.

Quen rồi? Cái gì gọi là quen rồi? Mở miệng chống đối đã thành thói quen? Không nói A Kính vô lễ, chỉ sợ trong lòng phu nhân không chừng đã ghi hận lắm rồi, vốn muốn kết thân, không nghĩ rằng lại sắp kết thù, Hoài Nam Vương phi hận không thể thổ huyết, cảm thấy cuộc mua bán này thật quá lỗ, chỉ giọng cười nói: “Vậy à? Chắc vì con dâu kia của ta rút cuộc vẫn là cháu gái, không để ý sự chống đối của nó cũng dễ hiểu.” Chỉ là lần này, giá lạnh

trong ánh mắt đã không che giấu được nữa.

Lôi Phong* sống A Nguyên lại cười nói: “Con gái gả chồng như bát nước hắt đi, bên nào không phải người Trạm gia, sao có thể lòng dạ hẹp hòi được?” Lại thở dài khe khẽ nói: “Hoàng thất thật có phúc, A Kính vô cùng hiếu thuận, vì mẫu thân của mình mà cũng can đảm cãi lại phụ thân, muốn đòi công đạo đó, hiếu thuận được như vậy, sau này tự nhiên cũng có thể hiếu thuận thậm như thế.” Ngẩng đầu lên, ánh mắt liên tò vò trông mong hâm mộ mà nói: “Con mắt của thất thật sự không tồi, thiệt cho Tam Hoàng tử nhìn trúng Trạm đại tiểu thư, bằng không sao thất có được A Kính đây?”

Lôi Phong: ý chỉ người làm việc tốt không cần lưu danh.

Đến tình cảm cũng là người khác chọn còn thừa lại!

Hoài Nam vương phi cả đời không nề nang ai, lúc này nhặt được thứ người khác không cần, đến phổi cũng muốn nổ, lại biết được A Kính đã trở mặt với Trạm phủ, chỉ cảm thấy ngực đau đớn một trận, miệng run run nói không ra lời, nhưng về mặt “giúp đỡ người khác làm việc tốt” của A Nguyên khiến nàng không nói thêm được gì, nàng vốn là người biết tính toán, thấy trên mặt thì A Nguyên đang cười, nhưng ánh mắt lại lạnh băng, liền biết chỉ sợ A Kính đã quá đắc tội vị Công chúa được sủng ái này rồi, bằng không sẽ không mập mờ về A Kính như thế, trầm mặc trong chốc lát, xong mỉm cười đứng dậy nói: “Như vậy thì, thất yên tâm rồi.”

Yên tâm

Yên tâm cái gì?

A Nguyên tiễn Hoài Nam Vương phi đi rồi, lúc này tươi cười quay trở lại bên cạnh Ngũ công chúa, ngón tay lại vuốt ve bức họa, thấy Ngũ công chúa cúi đầu nhìn mình, liền cười, thấp giọng nói: “Năm đó, nàng ta và mẫu thân nàng ta hòa nhau khất khe đi, loại thâm thù này, cả đời ta không dám quên!” Thấy Ngũ Công chúa tiễn lại sở hữu nàng, A Nguyên liền thần nhiên mà cười nói: “Năm xưa khi dễ đi ta bao nhiêu năm, hiện giờ, ta cho hai mẹ con này sống chịu bấy nhiêu năm, cũng để chúng thử xem cảm giác đây là như thế nào!”

Muốn mạng của nàng ta thật dễ dàng, nhưng A Nguyên, lúc này đây chỉ để hai kẻ này phải sống mà chịu đựng! Chắc hẳn nhà mẹ đẻ Trạm Tam thái thái, và Hoài Nam Vương phi sẽ không làm nàng thất vọng.

Hoài Nam Vương phi xác thật không có để A Nguyên thất vọng. Sau lần gặp A Nguyên, nàng đã thực phiền chán A Kính. Huống chi A Kính cũng sẽ không làm được chuyện lớn gì, thường ngày cung chiều nó cũng bởi vì nhìn vào nhà mẹ đẻ sau lưng nó. Nay nhà mẹ đẻ đã không còn trông cậy vào được, vậy thì còn chờ cái gì? Phụng Thành là con trai út nàng thương yêu nhất, nàng cũng không nỡ để thằng bé phải chịu thiệt thòi, một đường trở về vương phủ, vừa đến cổng lớn, liền thấy mấy nữ quyến xiêm y cũ nát đáng vẻ nhin nọt vây quanh trước cửa vương phủ, ngăn đón không cho ai vào, Hoài Nam vương phi có chút nóng giận, liền cho người đến hỏi.

“Mợ của Ngũ thiếu phu nhân?” Hoài Nam vương phi nghe xong, tức khắc giận dữ, cũng không đi ra, chỉ lạnh lùng nói: “Đuổi ra đi!” Dám vây quanh vương phủ, thể diện đều bị bọn chúng làm mất hết rồi! Thấy mấy hạ nhân kia chần chờ, liền cũng mặc kệ, chỉ đi thẳng vào giữa mấy nữ quyến này, kêu xe trực tiếp đi vào, lúc này mới cười lạnh nói: “Còn không đi, thì đánh gãy chân quăng ra ngoài!” Dứt lời, lại cho người đi gọi mấy đứa con dâu tới gặp nàng, sau khi rửa mặt chải đầu thay y phục ra ngoài liền thấy trong phòng mình, mấy đứa con dâu đều cụp mi rũ mắt mà chờ nàng, chỉ có A Kính không ở đây. Trong lòng tức giận, nàng chỉ ngồi ghế trên cùng, cười lạnh nói: “Nhìn đi, đây là không để ta vào mắt rồi đây mà, hiện giờ vương phủ là thiên hạ của nó rồi!”

Đây là lần đầu nàng để lộ sự tức giận với A Kính, mấy chị em dâu của A Kính đứng bên vui mừng, lại chỉ cười nhin nọt không nói lời nào.

Hoài Nam vương phi uống trà cười lạnh chờ, hồi lâu sau, mới thấy A Kính vén màn thướt tha lác lác tiến vào, cũng không đợi A Kính thỉnh an, chung trà trong tay liền bay thẳng vào mặt A Kính. A Kính làm sao nghĩ được mẹ chồng ngày hôm qua còn kéo tay nàng “Con của ta”, hôm nay đã có thể động tay động chân được? Nước trà vương đầy mặt, thập phần chật vật, lại bị chung trà đập vào đầu tím bầm, trong lúc nhất thời ngây người.

“Vợ lão Ngũ gọi lắm!” Hôm nay Hoài Nam vương phi tức giận đến không nhẹ, chỉ lạnh lùng nói: “Thấy người mới vừa gả vào, ta rộng lượng với người một chút, vậy mà dung túng người đến độ không để trường bối vào mắt nữa rồi!” Thấy A Kính vậy mà ủy khuất rơi lệ, muốn cãi lại, liền chỉ cười lạnh nói: “Thế nào, đây là tính tình dung cảm, muốn đối chất với ta? Phi!” Nàng mắng: “Cũng không ý thức được bản thân là cái thứ gì! Hôm nay ta kêu người không tới, ngày sau, chỉ sợ ta chết ở trên giường, người còn vỗ tay ăn mừng nữa đây!” Lại mắng: “Đồ bất hiếu! Mau mau cút đi, miễn cho ô uế chỗ của ta!”

Một đám con dâu vui sướng khi người gặp họa nhìn A Kính bị Hoài Nam Vương phi ghét bỏ, lại chạy nhanh đi lên khuyên mẹ chồng bớt giận.

A Kính hiện giờ, cũng có một bụng âm ức.

Hoài Nam Vương phi thường hai nha đầu, A Kính cũng không để trong lòng. Mẹ chồng thích nàng như vậy, sao có thể tính kế nàng được?

Chỉ là từ khi Phụng Thành đi ngủ với hai nha đầu kia, A Kính chỉ muốn lấy nước mắt rửa mặt.

Nam nhân Trạm gia đều không nạp thiếp, nàng liền vẫn luôn cho rằng phu quân của mình cũng tất nhiên là không có thiếp, hai đứa yêu tình ngang trời xuất thế, yêu tình trong vương phủ bắt đầu có ý vô tình đảo quanh người Phụng Thành càng nhiều thêm, thậm chí nha đầu hồi môn bên người cũng linh hoạt lên, A Kính liền không biết nên như thế nào cho phải, cãi cọ với Phụng Thành mấy lần, người này cũng không phải là Trạm Tam thê từ làm loạn vẫn nhẫn nhịn, sau đó cả mặt nàng cũng không thấy nữa, chỉ đi vui đùa chốn hoa phần, để thê từ phòng không cô quạnh, những yêu tình kia trước một vẻ sau một vẻ, Phụng Thành không có ở đây liền nói lời châm chọc lạnh nhạt với nàng, không để nàng vào mắt, nàng phản ứng lại, mấy yêu tình đó liền cáo trạng với Phụng Thành nói chủ mẫu khác nghiệt, làm phu thê bất hòa, trước mặt lại càng lãnh đạm thêm.

Hôm nay, A Kính định tới cáo trạng phu quân với mẹ chồng, lại không tưởng được mẹ chồng chẳng hỏi xanh đỏ đen trắng, thực sự quá đáng!

“Mẫu thân, mẫu thân sao có thể khi dễ con như vậy!” Nghĩ nghĩ, A Kính liền hỏi ra câu này.

Mấy chị em dâu đều sợ ngây người, quay đầu lại nhìn nàng, không hề tưởng tượng được là lại có người dám chất vấn Hoài Nam vương phi.

Hoài Nam Vương phi lại đã sớm biết, con dâu này là đứa ngu xuẩn, lúc này chỉ cười lạnh một tiếng, lạnh lùng mà nói: “Sao nào, chẳng lẽ còn muốn ta cung kính người? Không nhìn lại bản thân mình đi!” Thấy A Kính nhìn mình ngây dại, nàng vừa nghiêng đầu, liền ngạo mạn mà nói: “Với loại đức hạnh của người, gả được vào vương phủ đã là trời không có mắt rồi! Thế mà còn muốn lý luận với ta?!” Tay nàng chỉ chỉ vào mấy nha đầu đang tiến vào, nhướn mày nói: “Chốc nữa các người cùng về với Ngũ thiếu phu nhân đi, thấy Ngũ gia thì nói là ta bảo, vợ nó không tốt, ta cho nó mấy người tốt để phân ưu cùng nó!”

Đây là nhét thiệp rành rành, không thể tùy ý quát mắng thiệp.

A Kính đơn thuần lớn lên ở phủ Thành Dương bá, nào đã từng gặp qua hậu trạch như vậy, chỉ cảm thấy Vương phi “mẹ con” ngày đó mỉm cười còn ở trước mắt, quay lưng lại người này liền trở mặt vô tình. Trong lòng cảm thấy đau khổ khôn cùng, chợt nghe Hoài Nam Vương phi lạnh lùng mà cười nhạo nói: “Một đứa xuất thân tứ phẩm, vậy mà còn định làm mưa làm gió ở vương phủ!” Lại lạnh lùng mắng nàng: “Về sau đừng để ta thấy người! Bằng không, đừng trách ta đưa người trở về làm bạn với mẫu thân người!” Lời này là Hoài Nam Vương phi trợn mắt nói dối. Nàng nhìn ra rõ thái độ của A Nguyên, lạnh nhạt với A Kính là một chuyện, nhưng nếu thật sự hù dọa nó, thì chính là hắt nước đen lên phủ Thành Dương bá, đến lúc đó chỉ sợ sẽ trở mặt.

Ánh mắt Hoài Nam vương phi nhìn tràn ngập ý ghét bỏ và khinh bỉ, lòng A Kính đau đớn, đoán muốn nói gì đó, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, liền thấy Phụng Thành vén màn tiến vào, thình an mẫu thân xong, nhìn cũng không liếc A Kính một cái, chỉ cười nói: “Lá gan ai lớn như vậy, dám coi thường mẫu thân thế?”

“Trừ vợ tốt của con ra, được như con, thì còn ai làm tổn thương ta được nữa?” Vương phi liền cười lạnh một tiếng.

Phụng Thành có chút vô tình đảo mắt qua A Kính, rồi cười nói: “Nàng ta không tốt, mẫu thân dạy nàng, cũng để nàng biết chút quy củ, bằng không, lại vẫn cho rằng mình là thiên tiên đấy.” Nghĩ đến hai ngày đầu A Kính vừa gả vào, khinh khỉnh nhìn từ người đến cảnh trong viện hấn, cho rằng là thấp kém, hấn còn cố gắng nhìn hạ thấp nàng ta, Phụng Thành liền rất không vui, lúc này liền nhân dịp mà nói: “Muốn đánh muốn chửi, tùy mẫu thân ạ.” Nói xong, mới tro mặt ra cười nói: “Nhì từ xem kịch ở bên ngoài, thấy một con hát trong trắng như thủy tinh, mẫu thân cho con ít bạc đi, đỡ để con ném mặt mũi vương phủ.” Hấn xưa nay là kiểu chạy măn không kị, chỉ cần không mang theo về vương phủ, Hoài Nam Vương phi thương nhi từ xưa nay mặc kệ, bởi vậy liền thực đúng lý hợp tình mà đòi tiền để bao con hát.

“Phu quân!” Ôn nhu ngày thành thân còn ở trước mắt, mà đảo cái, người này đã làm A Kính cảm thấy thật xa lạ.

“Phụng dưỡng mẫu thân cho tốt đi!” Phụng Thành không kiên nhẫn xô đẩy nàng sang một bên, cười nói với Hoài Nam Vương phi nói rất nhiều chuyện, thấy mẫu thân cười, lúc này mới yên tâm.

“Không thể giữ được tâm phu quân, người cũng thật là đứa phé vật.” Hoài Nam Vương phi cho bạc, Phụng Thành cười hi hi đi rồi. Thấy hấn đi rồi, Vương phi liền châm chọc nói.

Dưới ánh mắt khinh thường của đám chị em dâu A Kính tựa hồ như đã dãi ra, mà ngay cả ngắt xiu đi cũng không thể, lại còn bị mẹ chồng châm chọc mỉa mai, bỗng dưng cảm thấy một màn này, dường như đã gặp qua.

“Mấy kẻ sa cơ thất thế ngoài kia còn tới tìm người lần nữa, thì đừng trách ta hù dọa người!” Hoài Nam vương phi cá giận: “Còn dám đến đây?! Quả thực ngu xuẩn!” Dứt lời lại hít thở nghĩ nghĩ, rồi lười nhác mà nói: “Sức khỏe Ngũ thiếu phu nhân không tốt, cứ ở trong phòng tĩnh dưỡng đi. Ai dám để Ngũ thiếu phu nhân ra khỏi phủ...” ánh mắt nàng ngạo mạn, nhẹ giọng: “Thì tự mình đến chịu tội đi!” Nếu A Kính ra khỏi vương phủ tới phủ Thành Dương bá xin giúp đỡ, thì thực không ổn rồi, Hoài Nam vương phi hiểu rõ nhất là tính toán này, liền chặt đứt hy vọng cuối cùng của A Kính.

A Kính tức khắc hôn mê bất tỉnh, Hoài Nam vương phi chỉ nói thầm một tiếng: “Nhìn là biết phúc mỏng,” rồi ném ở ở một bên. Đã không có Vương phi chống lưng và sự sủng ái của trượng phu, vương phủ nhà cao cửa rộng như này sao có thể là nơi người có thể ở lại? A Kính bị hạ nhân tra tấn khổ không nói nổi, hối hận không kịp.

Hóa ra, gả vào nhà cao cửa rộng là có được hạnh phúc.

Sức ảnh hưởng của A Nguyên đối với mối hôn sự này của phủ Hoài Nam vương rất mạnh mẽ, chỉ là nói gì cũng không thể thừa nhận, lúc này đây nàng đang ngồi ở trong cung Đức phi, liền thấy Đức phi đang không thôi nhìn thiếu nữ ngồi ngay ngắn không tiếng động ở đằng trước, hồi lâu sau, Đức phi mới thở dài một tiếng, nói với thiếu nữ sắc mặt nghiêm nghị này: “Hôn sự này, ta thay mặt phủ Định Quốc công xin lỗi con.” Thấy thiếu nữ kia đứng dậy, nàng liền hỏi: “Con sắp rời kinh sao?”

“Phụ thân nói in hình biên cương không ổn, định quay lại cùng thân.” Thiếu nữ này đúng là A Loan, hiện giờ hôn sự với phủ Định Quốc công đã thất bại, nàng lại không oán giận Đức phi, chỉ cung kính nói: “Ồ kinh thành mấy ngày, nương nương nơi nơi quan tâm tới thân, A Loan thật lòng cảm kích, sau này nếu còn cơ hội hồi kinh lần nữa, chắc chắn tới thỉnh an nương nương.” Tĩnh Bắc Hầu mắt sáng như đuốc, liếc mắt một cái liền nhìn ra địa thiếu gia phủ Định Quốc Công không phải lương xứng, mẫu thân ở nhà khóc ra lệ huyết, phu nhân Định Quốc Công vài lần tới cửa muốn vấn hồi mối hôn sự này, nhưng Tĩnh Bắc Hầu nói cái gì cũng không làm nữa.

Tính cách A Loan càng tựa Tĩnh Bắc Hầu, không có ý kiến gì với quyết định của ông, cùng lắm là không gả chồng thôi, so với tranh đấu với đám nữ nhân

ở hậu trạch, nàng càng thích đại khai đại hợp trên chiến trường hơn, chỉ là phu nhân Định Quốc công từ ái, A Loan thực sự cảm kích, nghĩ đến khuôn mặt mỗi mặt của phu nhân Quốc công, A Loan do dự một lát, rồi nói với Đức phi: “Đại thiếu gia quý phu sức khỏe không tốt lắm, cũng chớ nên bức bách quá mức, nhiệt tình quá hóa dờ.” Nàng chường mắt người nọ, chỉ là cũng sẽ không vui sướng khi người gặp họa trước thảm trạng hiện giờ của người nọ.

Đó không phải con người nàng.

Đến Đức phi hiện giờ cũng than một tiếng “đáng tiếc”.

Nữ nhi lòng dạ như vậy, trời xui đất khiến vậy mà không có kết quả với cháu trai của nàng, ai có thể không hậm hực tiếc nuối được đây? Lại nghĩ đến Khánh Chấn hiện giờ đã thành chim sợ cành cong, dường như chẳng có chút sợ hãi với nữ nhân, liền tiếp tục thở dài.

Cả đời nàng đều vì phủ Định Quốc Công trừ tính, chỉ là suy sụp lớn nhất, lại cũng đến từ phủ Định Quốc Công.

Đức phi cũng cảm thấy mệt đến hoảng, lại ôn tồn dặn dò A Loan vài câu, rồi cho người nâng ra một chiếc giường không lớn bằng gỗ đỏ, tự tay mở ra, A Nguyên ngó vào liền thấy bên trong đều là bảo vật nhân sâm, hiển nhiên Đức phi quan tâm tới A Loan, lại nghe thấy Đức phi ôn hòa mà nói: “Con đến biên quan, mang theo nhiều dược liệu chút cũng tốt, ta ở trong cung không dùng đến mấy, tặng cho con, cũng là một hồi duyên phận của chúng ta.”

A Loan tạ ơn, xong mới rời cung Đức phi.

A Nguyên và Ngũ công chúa liếc mắt nhìn nhau một cái, liền đuổi theo, thấy A Loan tựa hồ biết, đang chờ ở phía xa, A Nguyên có chút luyến tiếc, lao vào lòng A Loan, giương mắt trông mong hỏi: “A Loan còn trở về không?”

A Loan tựa hồ cười một chút, chỉ là nụ cười này lướt qua trong giây lát, ánh mắt lại ôn nhu, cầm tay nhỏ của A Nguyên, nhẹ giọng nói: “Đợi đến khi phụ thân không còn canh giữ biên quan, thân liền trở về.” Thấy A Nguyên nắm lấy tay mình tay râm rì, bỗng cảm thấy đây là đứa bé mềm mại đáng yêu nhất cuộc đời này từng gặp qua, do dự một lát, liền lấy ra từ trong lồng ngực một đôi vòng tay răng nanh, có chút ngại ngùng mà nói: “Đây là răng nanh mảnh hổ thần tự tay hạ ở trong núi, cũng chưa có dâng lên Phật, lại là vật yêu thích của thân, liền tặng cho hai vị Công chúa, ngày sau, mãi không quên.”

Thiện ý của A Nguyên và Ngũ Công chúa đối với nàng thiện ý, nàng tự nhiên không muốn quên, đây cũng là thu hoạch lớn nhất của lần vào kinh này.

A Nguyên và Ngũ công chúa đã dùng ánh mắt anh hùng mà nhìn A Loan.

Một nữ nhi, có thể đánh giết mãnh hổ.....

“A Loan có nguyện ý cưới một nàng dâu vào cửa không?” Móng vuốt nhỏ của A Nguyên gắt gao bắt lấy vòng tay, ngoắc ngoắc hỏi.

Ngũ công chúa đột nhiên quay đầu lại, cơ hồ bị nha đầu chết tiệt này dọa sợ ngây người.

Đề A Dung nghe thấy, quả thực đúng là muốn tìm đường chết rồi!

Nghĩ đến A Dung lòng dạ hẹp hòi hơn nữa còn tiểu lý tàng đao, Ngũ công chúa nhìn A Nguyên nhanh như gió đeo vòng tay kia lên, lặng yên thấp một nén hương cho nhóc con này.

A Loan cũng cười. A Nguyên trêu đùa, lại cũng biểu đạt sự thân cận với mình, nàng đương nhiên vui mừng, lúc này còn nhìn thấy tiểu cô nương mặt mày tinh xảo xinh đẹp này e thẹn lấy ra một cái bùa bình an từ trong lồng ngực ea, nói với nàng: “Cái này là mẫu thân cầu cho muội lúc trước, tặng cho A Loan, chỉ mong tỷ ngày sau bình an.”

“Cũng vọng A Loan, ngày sau bình an trôi chảy.” Ngũ công chúa cũng trịnh trọng lấy ra một thanh như ý nhỏ nhỏ từ hà bao ra, tặng cho A Loan.

“Ngày sau gặp lại, các điện hạ chớ quên thân nhé.” A Loan lại tạ ơn lần nữa, rồi cất những lễ vật này đi cẩn thận, xong mới nhìn A Nguyên và Ngũ Công chúa thấp giọng nói: “Chỉ nguyện cuộc đời này, bảo vệ quốc gia, để thiên hạ, để hai vị điện hạ bình an.”

A Nguyên nghe được, trong lòng kích động, cùng Ngũ công chúa tiễn A Loan rời cung, lúc này đây mới thở dài nói: “Gặp được A Loan, ta mới biết được, nữ nhân sinh ra cũng có thể khoan dung độ lượng tráng lệ như nàng.”

Ngũ công chúa cũng gật đầu, thế nhưng lại cảm thấy đây là một nữ nhi không giống người thường, tâm ý kiên định không thua nam nhi, bèn thấp giọng nói: “Nữ nhi như vậy lại vô duyên với phủ Định Quốc công, là tổn thất của chúng ta.” Lời này của nàng, lại thành không.

Nhiều năm về sau, khi Tĩnh Bắc Hầu hồi kinh, nàng mới phát hiện ra, hóa lai vòng đi vòng lại, tuy rằng A Loan không có gả cho Khánh Chấn, nhưng lại vẫn có duyên phận thiên ti vạn lữ với phủ Định Quốc công, lúc ấy, Ngũ công chúa chỉ cảm thấy cô nương đứng trong nắng sớm kia, tuy rằng trên mặt có một vết sẹo không bao giờ có thể chữa lành, nhưng khi sống vai bên thanh niên trăm mặc cao lớn cùng tiễn lại phía mình, nàng lại vui mừng đến nỗi không ra lời.

Tâm trạng Đức phi không tốt, Ngũ công chúa liền thở dài nói với A Nguyên: “Mẫu phi tìm cô nương mấy nhà cho biểu ca, chỉ là đều không vừa ý lắm.”

“Cũng chớ để Đức phi nương nung hao tổn tinh thần quá mức.” Lúc này đây, A Nguyên phá lệ không cười nhạo Khánh Chấn, thấp giọng nói.

“Đành để xem vậy.” Ngũ công chúa thở dài một tiếng, liền thấy đằng trước, đang có một người tân bộ mà đến, lại đứng là Trịnh Vương, đang định ra chào hỏi, đã thấy A Nguyên giắt này mình, xoay người bỏ chạy!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Chương 95

Nhị hoàng huynh xách theo nhóc con xui xẻo đang ủ rũ cụp đuôi chậm rãi dạo bước, phía sau ngũ công chúa nhắm mắt theo đuôi, một bên dùng ánh mắt thương hại nhìn lại hướng A Nguyên bị xách giữa không trung.

Đây là sắp bị ăn đánh rồi.

Đi tới chỗ thạch đài, Trịnh Vương vẫy cho cung nhân lui, lúc này mới đem nhóc con tội nghiệp đặt xuống mặt đất, cúi người dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn nàng.

A Nguyên nho nhỏ nuốt chút nước miếng, đột nhiên xông lên ôm đùi, miệng kêu: “Hoàng huynh, muội biết sai rồi!”. Lời kịch này đối với mỗi hoàng huynh đều nói qua, công chúa điện hạ cảm thấy điều này cũng coi như là một loại thành tựu, không khỏi đắc ý trong lòng một chút, nhưng lại gương đôi mắt nhỏ long lanh sợ hãi không khác biệt tấn công Trịnh Vương, quả nhiên thấy nhị Hoàng huynh ánh mắt mềm mại, trong lòng tự tán dương bản thân, liền cười hi hi nói: “Muội biết Hoàng huynh sẽ không vì biểu tỷ phủ An Quốc Công mà tổn thương muội”.

Vì thế, nhóc con có thể chọc vào vết sẹo của Hoàng huynh xui xẻo được hay sao?

Ngũ công chúa cảm thấy, A Nguyên này quả thực chính là đang tìm đường chết, quả nhiên thấy Trịnh Vương mặt đen, đang muốn rút đao tương trợ, chợt tiếng réo rất của thiếu niên vội vàng truyền tới, quay đầu nhìn lại, Anh Dung bước chân vội vàng, sau khi tới trước mặt Trịnh Vương thì lễ, liền nhẹ giọng nói: “Vương gia thù hạ lưu tình, công chúa...”. A Dung dừng một chút, mới thở dài nói: “...Vương gia hẳn là biết rồi”. Từ khi A Nguyên có thể nói đã thường xuyên gây thù chuốc oán, nếu không phải ngày thường nhóc con quá tình ranh thì đã sớm bị hủy diệt một vạn lần!

Trịnh Vương liếc mắt nhìn A Dung một cái, thấy hắn cười lạnh với mình, cảm thấy tiểu tử này còn coi như có nghĩa khí, nhẹ nhàng búng trán A Nguyên một cái mới nhàn nhàn nói: “Chỉ là đến thăm muội thôi”.

A Nguyên ngờ ngác nhìn A Dung đứng đối diện, cảm thấy vóc dáng ấy quả nhiên cao lớn, lúc sau mới có chút mừng thầm, quay đầu lại làm mặt quỷ với ngũ công chúa, vô cùng khoe khoang.

Tiểu biểu đệ, A Dung sẽ bảo vệ người trong lòng như vậy đó.

Với việc so sánh biểu đệ nhà mình, Ngũ công chúa tỏ vẻ hờn giận. Đương nhiên là không thể nhìn A Nguyên đắc ý, nàng hí hóp mắt cười rồi chậm rãi vờn tay, lộ ra vòng tay răng nanh A Loan mới tặng, cười uy hiếp với A Nguyên quơ quơ.

Mới vừa rồi nhóc con thiếu chút nữa hồng hạnh xuất tường, ngũ công chúa điện hạ chính là nhân chứng.

A Nguyên lập tức hiểu ra, chợt dạ nhìn A Dung đang cung kính nói chuyện cùng Trịnh Vương đứng trước. Nàng cảm thấy nếu như để Hoàng huynh biết, quả thực chính là chọc vào tổ kiến lửa, ghen ngào một chút liền gục đầu xuống nhận thua.

Ngũ công chúa cảm một vật chứng lớn như vậy để chuẩn bị uy hiếp A Nguyên cả đời liền lập tức đắc ý, đi hai bước đến trước mặt A Nguyên cười hi hi nói: “Hoàng tỷ thương người mà!”.

Bị Hoàng tỷ vô tình vô nghĩa làm thương tâm, A Nguyên quay đầu chui vào lồng ngực A Dung còn đang kinh ngạc, đôi tay giở trò, tìm kiếm an ủi.

“Nam nữ thụ thụ bất thân!” Trịnh Vương cổ hủ lập tức đen mặt, nhìn trái nhìn phải, không tìm cảnh liêu nào để đánh được... Mỹ thiếu niên dám giang tay đồng lõa phạm tội với muội muội, đành phải tự mình xách nhóc con nghịch ngợm còn đang lưu luyến từ trong ngực mỹ thiếu niên ra, thấy đôi tay nhỏ liêu mạng vờn về phía A Dung, lập tức cảm thấy không vui.

Lúc Huỳnh trưởng còn vì tình mà khổ sở, ân ái như vậy có phải có chút quá đáng hay không?!

Trong lòng giận dữ, Trịnh vương xách theo A Nguyên liền đi ngay. Ở phía sau A Dung bắt đắc dĩ nhìn trời một lát, đến lúc Ngũ công chúa ôm bụng cười to mới nhắm theo sau Trịnh Vương. Hắn không dám nói gì làm Trịnh Vương học mẫu, chỉ yên lặng đi theo. Trịnh Vương đi được một lúc lâu đột nhiên quay đầu lại, thiếu niên liền ôn nhu cười, nói: “Vương gia tìm công chúa có việc gì vậy?”. Khó ở như vậy, chẳng trách không lâu được lòng thê tử! Mỹ thiếu niên trên mặt cười tùm tùm ôn nhu, trong lòng thì yên lặng chửi thầm.

“Bốn vương...” Trịnh Vương khước miệng giật giật một lúc mới chậm rãi nói: “Thực thích Vương phi tương lai”.

A Nguyên tỏ vẻ hiểu rõ, lời này ai cũng sẽ nói ra nhưng nhìn đám thiếp trong nhà mới thấy không phải như vậy.

“Những thị thiếp đó đã theo bốn vương nhiều năm, nếu hiện tại đều đuổi hết đi khiến các nàng lưu lạc mai danh mãi vô, bốn vương sẽ khinh thường chính

mình”. Thấy A Nguyên đang ở trong tay mình gật đầu, Trịnh Vương cảm thấy mấy ngày nay đã nghĩ đau cả đầu, nhưng vẫn lạnh lùng mà nói: “Nếu đã theo hầu hạ bốn vương một thời gian, bốn vương cũng không phải là người vô tình, sau này...” hân thấp giọng nói: “Vinh hoa phú quý, cảm y nỡ thực, ta đều có thể cho các nàng, chỉ là từ đó, ta sẽ không thân cận các nàng nữa”. Phần lớn nữ tử trong phủ đều là vì cuộc sống vinh hoa phú quý mà thôi. Các nàng muốn gì hân cũng cho, đó là muốn an ủi các nàng, nhưng cũng chỉ có như vậy mà thôi.

Thế gian đâu có cách nào toàn vẹn đôi đường?

“Cái này cũng coi như là Nhị Hoàng huynh khó có được.” Nếu Trịnh Vương thật muốn vì một Vương phi mà đuổi hết những nữ nhân trước kia đi, người tuyệt tình như vậy A Nguyên cũng sẽ cảm thấy sợ hãi.

“Hết thảy từ trước đến nay, bốn vương không có cách nào, chỉ là tương lai, ta nguyện ý cuộc sống chỉ có nàng.” Mấy ngày nay Trịnh vương đang quan sát vương phủ hai đệ đệ, chỉ cảm thấy Thuận vương phủ gà bay chó sủa, khuôn mặt Thuận vương đầy vẻ mệt mỏi, nhưng phủ Thành vương lại hoan thanh tiểu ngữ, mỗi ngày Phụng Minh đều mặt mày hồng hào, ai không hâm mộ hân chứ? Nghĩ nghĩ, Trịnh Vương liền khẽ cười cười với A Nguyên, rồi trầm giọng nói: “Ta là dạng người gì, muội muội biết mà, ta đã hứa, về sau, muội không cần lo lắng đâu.”

Trịnh Vương trọng tình cảm, A Nguyên xưa nay biết, lúc này liền gật gật đầu, có chút rụt rè mà nói: “Chờ Hoàng Muội bày mưu cho huynh nha.”

Một nhóc con dương dương đắc ý như vậy, A Dung thầm lo lắng cho cái mộng nhỏ của nàng. Trịnh vương nở nụ cười, gật đầu nói: “Ta chờ muội.” Dứt lời mới hỏi A Dung: “Sao hôm nay người lại tiến cung?”

“Vương gia có một tấu chương đang rất gấp gáp, mệnh thần đưa vào cung ạ.” Chút việc nhỏ này đâu từng cần tới hân? Túc vương là đang có tâm muốn hành hân, A Dung trong lòng cay cú, nhưng nghĩ đến Hoàng thượng vừa gặp mình đã mệnh hân tới gặp A Nguyên, thái độ của Hoàng bá phụ này thật ra lại bao hiền lành, Túc vương cũng coi như ăn trộm gà không thành mà còn mất nắm gạo, liền có chút đắc ý mà nói: “Hoàng thượng thấy hạ quan, liền nhớ tới hạ quan đã từng làm thị vệ trong cung Thái hậu, liền lệnh cho thần tới thỉnh an Thái hậu.” Thấy Trịnh Vương gật đầu, lúc này mới cười nói: “Vương gia nếu là không có việc gì, thần xin phép đưa Công chúa trở về.”

“Đừng quên đấy.” Trịnh Vương cũng còn công việc, lại dặn A Nguyên một câu, lúc này mới rời đi.

Mất thấy nhị hoàng huynh đi rồi, A Nguyên mới lại nhào vào trong lòng ngực A Dung. Ngủ công chúa đã sớm phát tay áo bỏ đi, không thèm hai kẻ vô si này, A Nguyên cảm thấy lồng ngực người trong lòng thực ấm áp, liền ngẩng đầu hỏi: “Hôm nay, có nhớ bốn cung không?”

“Nhớ, tưởng tượng ra đặc ân muội giúp A Kính, ta liền đặc biệt vui mừng.” A Dung sờ sờ đầu A Nguyên, mỉm cười nói, “Đa tạ muội đã vì ta.”

“Trên đời này, có nhân mới có quả.” A Nguyên có chút thấp thỏm, nhỏ giọng hỏi: “Người không cảm thấy ta có chút ác độc chứ?” Việc làm của nàng thực đã làm hỏng cả đời sau của A Kính, xưa nay trước mặt A Dung nàng được người khác yêu quý, nào đã lộ ra khía cạnh bén nhọn như vậy đâu? Thấy A Dung mỉm cười lắc đầu, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhỏ giọng nói: “Huynh yên tâm, người huynh không thích ta mới như phá như vậy, nếu là người huynh thích.....”

“Điện hạ cũng thích?”

“Nam nhân ta cũng thích, còn nữ nhân.....” A Nguyên lộ ra vẻ mặt hung tợn, tay nhỏ làm đao hung tàn chém trong gió: “Huynh hiểu rồi đấy!”

A Dung thấy nàng đằng đằng sát khí, buồn cười muốn chết, chỉ mỉm cười ôm nàng nói: “Nam nhân cũng đừng thích, bằng không, ta cũng muốn.....” Hân cũng dùng sức mà dùng tay thay đao chém xuống, cười nói, “Điện hạ hiểu rồi đấy.” Nhưng mà cười một hồi liền thấy A Nguyên lộ ra một vật nhỏ cổ tay, một chiếc vòng lạ, cảm thấy thú vị, liền tò mò hỏi: “Ồ đâu ra vậy?” Dáng vẻ này của hân chỉ là tò mò bình thường mà thôi, ở trong con mắt chột dạ của Công chúa điện hạ, thành ra hương vị bất gian, nhóc con chỉ cảm thấy sấm chớp đầy trời, tức khắc ôm đầu kêu lên: “Ta không có xuất tướng!”

A Dung trầm mặc.

A Nguyên phản ứng được bản thân đã nói cái gì, tức khắc rung rung mỉm cười, nỗ lực mà nói: “Huynh nghe ta giải thích.”

Bao nhiêu hiểu lầm giữa tình nhân đều xuất phát từ không nghe giải thích đó. A Dung liền làm ra dáng vẻ chăm chú lắng nghe, trong lòng lại không có để ý nhiều.

A Nguyên làm người xưa nay trời quang trăng sáng, không phải người đứng núi này trông núi nọ, A Dung cũng không lo lắng cái này, chỉ là nhìn A Nguyên chột dạ khá thú vị, nhin cười, nghe A Nguyên kể chuyện của A Loan từ đầu chí cuối, xong mới thở dài một tiếng, vuốt trước mắt ngoan ngoan rồi lại cười nói: “Sau này, đến nữ nhân ta cũng không được yên lòng.”

A Nguyên cười xum xoe.

Mất thấy nàng đã hiểu ra cái sai của mình, A Dung bèn kéo nàng nhắm thẳng tới cung Thái hậu. A Nguyên đi khắp cung rêu rao mỹ thiếu niên một phen, khi đến nơi liền thấy trong cung Thái hậu đang có người khác. A Dung dù sao vẫn là ngoại nam, thấy vậy bèn không tiện thỉnh an Thái hậu, cúi đầu bái Thái hậu một cái ở bên ngoài rồi rời đi. A Nguyên hẹn hân mấy ngày nữa sẽ gặp lại, rồi mới lưu luyến mà đi vào, liền thấy Hoàng hậu khí sắc tốt sắc mặt hồng hào đang ngồi bên tay Thái hậu trò chuyện, ánh mắt liên tiếp nhìn xuống phía dưới, toát lên vẻ vô cùng vừa lòng.

A Nguyên thấy phía dưới là nữ quyến phủ An Quốc công, thế hiểu ra vì sao Nhị Hoàng huynh lại tiến cung. Hân là đuổi theo vợ rồi, vốn nghĩ lăng tẩm quay đầu quý hơn vàng, A Nguyên liền chào hỏi các vị trưởng bối, rồi mới cười nói với Thái hậu: “Mới vừa rồi cháu gái gặp Nhị Hoàng huynh ở trong cung.”

“Đưa bé này công việc bận rộn, sao vẫn có thời gian tiếp cung nhỉ?” Hoàng hậu thấy nữ nhi nhà An Quốc công ngồi dưới kia khẽ cười nhạt, mặt mày lại ung dung như thường, liền thập phần thích, bèn có chút ý vị thâm trường mà nói.

“Ai biết được ạ.” A Nguyên nhún vai mặt ủ mày chau trả lời: “Nói mấy câu con không hiểu gì cả nữa.” Dứt lời liền kể kể về Trịnh vương, làm ra vẻ đặc biệt đơn thuần, kéo ống tay áo Hoàng hậu, hỏi: “Hoàng bá nương hiểu không ạ?”

“Đã có Vương phi, đương nhiên là nên như thế.” Hoàng Hậu dĩ nhiên coi trọng vợ cả, lúc này liền vừa lòng gật đầu.

A Nguyên nhìn lên xuống dưới, thấy vị biểu tỳ nhà An Quốc công đang rũ mắt như suy tư điều gì, liền cảm thấy có hy vọng, không ngừng cố gắng mà nói: “Thật khéo, mấy ngày nữa trong nhà Tam Hoàng tỳ có tiệc, nghe nói là ở tiểu viện bên cạnh suối nước nóng ngoài kinh thành, vừa thanh nhàn lại lịch sự tao nhã, biểu tỳ cũng đi đi, thế nào cũng đều là tỳ muội nhà mình, chúng ta đi chơi cùng nhau, sau này mới càng thân thiết hơn được.” Thấy nữ nhi tên Hoài Cẩm kia gật đầu đồng ý, mới cười nói với Thái hậu và Hoàng hậu: “Vẫn nhờ mặt mũi con lớn chút, thật đắc ý.”

“Chúng ta cũng đều không bằng con rồi.” Tâm nguyên của Hoàng hậu được đền bù, liền điểm điểm vào trán nàng, thấy A Nguyên hiện giờ càng mạnh khỏe thêm, lại cảm thấy có chút đau lòng, sờ sờ mặt nàng nói: “Thường ngày cũng đừng để bản thân thiệt thòi quá.”

“Con tự giác mà.” A Nguyên làm mặt xấu một chút, lúc này đây mới mỉm cười với Hoài Cẩm kia, ước hẹn thời điểm.

Qua mấy ngày, chỗ của Tam Công chứa quả nhiên náo nhiệt, chỉ là cuộc sống của Tam Công chứa rất dễ chịu, nào có nhiều thời điểm đãi khách yến như vậy đâu? Nếu không phải mấy ngày trước Trịnh vương đến trước mặt nhờ vả, nàng cũng không định làm bà mối đâu. Trong vườn nhỏ phần lớn là trúc, lục ý dật dào, phảng phất về thanh hương và râm mát, Tam Công chứa sáng tạo khác người, chuẩn bị yến hội đặt giữa rừng trúc, gió không quá lớn, lại dẫn nước chảy từ ngoài vào làm suối róc rách, mơn thanh trúc mà vang nhỏ xôn xao, ngay cả nhạc cụ cũng không cần, toàn bộ bàn tiệc đều dùng trúc xanh làm đồ đựng rượu và thức ăn, cũng coi như đã bỏ ra rất nhiều tâm tư.

A Nguyên ngồi vào bàn, liền thấy Hoài Cẩm lười nhác mà ngồi ở phía dưới, vẻ mặt lại có chút trầm tĩnh, bèn thò lại gần có chút bát quái hỏi: “Biểu tỳ, Nhị Hoàng huynh ý, tỳ thấy thế nào?” Hoài Cẩm vừa nhìn là biết là người quyết đoán, A Nguyên thực sự nhìn không ra suy nghĩ của nàng, thấy đôi mắt nghi ngờ của Hoài Cẩm nhìn qua, liền nhẹ giọng nói: “Nếu Nhị Hoàng huynh vô tâm, muội cũng sẽ không khuyên tỳ cái này, ai lại nguyện ý đau lòng chỉ vì một nam nhân chứ? Chỉ là hiện giờ huynh ấy cũng coi như là đã làm đến cực hạn rồi, biểu tỳ đừng ngại tốt đối tốt với Nhị Hoàng huynh một chút, cho dù không có nhiều tình cảm lắm, nhưng...”

“Nếu hấn đối đãi với tỳ thực lòng, tỳ sẽ không phụ hấn.” Hoài Cẩm thấy trên khuôn mặt nhỏ của A Nguyên tràn đầy quan tâm, lòng hơi ấm lên, lúc này đây bèn có chút trịnh trọng mà nói: “Một ngày hấn chỉ có một mình tỳ, tỳ liền toàn tâm coi hấn như phu quân của mình. Nếu có ngày hấn phụ tỳ...” thấy A Nguyên khịt một tiếng, nàng ôn tồn nói: “Nữ nhân khắp thiên hạ này, cũng chưa chắc đều chỉ có phu quân, phải không?” Thiên hạ rộng lớn, đến lúc đó nàng tự tại tiêu dao, cần gì phải đặt nam nhân tâm chẳng có mình ở trong lòng, đau lòng vì hấn chứ?

A Nguyên liền biết vị biểu tỳ này không phải người bình thường, rộng rãi như vậy, cũng làm nàng cảm thấy Trịnh vương thực khổ, như này còn không bằng coi trọng một nữ nhân tam tòng tứ đức đơn giản đâu.

Nàng liền thấy phía trong rừng trúc cách đó không xa, Trịnh vương đang ẩn như ma đứng nhìn về bên này, trong lòng vì đường tình duyên của hấn còn có cơ hội thông thuận mà cảm thấy vui mừng, nhưng mà ngay lúc Trịnh vương dường như muốn đi ra, lại nghe thấy Hoài Cẩm nhẹ cười, ánh mắt linh động, nói: “Chỉ là, tỳ không thêm đề ý nam nhân phụ tỳ, nhưng chỉ sợ bảy huynh trưởng ở nhà, lại không vui vẻ lắm đâu.” Nhiều ca ca cũng có chỗ tốt, chính là người nhiều lực lớn, cho dù Vương gia thì đã làm sao? Nếu làm người ta tức lên, ai có thể ngăn được vận mệnh bị tấn chứ? Hoài Cẩm nói xong, thấy A Nguyên khiếp sợ há to miệng nhìn mình, bèn cười tùm tùm nói: “Cho nên, tỳ không lo.”

A Nguyên gian nan gật gật đầu, ánh mắt kính nể, tâm sự: “Kỳ thật, huynh trưởng nhà muội cũng rất nhiều.” Về sau, có thể phải bảo A Dung xấu xa cần thận một chút.

Hai nữ nhi cảm thấy như đã tìm được tri âm của mình, tức khắc ghé vào nhau đàm đạo đề tài nghiên cứu về phu quân máu lạnh vô tình. Hoài Cẩm mới gặp đã thấy rất có khí chất, sau một hồi thâm giao, quả thật khác biệt. A Nguyên mới gặp biểu tỳ này vài lần, lại rất ăn nhập với nhau, miệng nói không ngừng. Bỗng ma Trịnh vương yên lặng đứng run rẩy, cũng không biết là do tức giận vì nha đầu chết tiết không biết sợ kia hay vì sao, chỉ nhìn nhìn chịu đựng, lại thấy A Nguyên cười gian một tiếng, dáo dác ngó nhóm tỳ muội ở xa xa một hồi, mới rụt rè mà nói: “Nhị hoàng huynh... còn chuẩn bị cho biểu tỳ một phong thư.” Nàng dương dương đắc ý khoe: “Muội làm người đưa thư hữu nghị đó.”

Hoài Cẩm cúi đầu, thấy khuôn mặt nhỏ của A Nguyên đều là ý “Mau khích lệ ta đi”, vẫn chưa biết bản tính của nhóc con này, còn tưởng rằng nhóc đã thực sự làm chuyện tốt gì đó, liền tò mò hỏi: “Thư?”

Trịnh vương tránh ở phía xa xa nghiêm túc đưa tay lên miệng khịt một tiếng, lúc này mới đi tới trong ánh mắt thúc giục của A Nguyên, đến trước mặt nữ nhi mình thích. Tuổi tác hấn chỉ nhỏ hơn Thái tử một chút, nào còn nhanh nhẹn như Phượng Minh, trừng mắt liếc muội muội một cái, mới đặt một phong thư vào tay Hoài Cẩm, thấy nàng chậm rãi mở ra, lòng có chút thấp thỏm, lại cảm nhận được cảm giác sung sướng đời này chưa từng có được, không khỏi thấp giọng hỏi: “Viết gì vậy?”

Đôi tay Hoài Cẩm run lên một chút, ngẩng mặt nhìn hấn.

“Lời Hoàng Muội nói, theo ta thấy liền không linh nghiệm” Trịnh Vương nói lỡ, cảnh cáo liếc muội muội lần lóc cười ôm bụng một cái, nghĩ đến ngày đó nhóc con này thần thần bí bí dúi phong thư này vào tay mình, nghe nói bên trong là bí kíp trước nay chưa từng có, cảm động đất trời, thậm chí còn khiến một vị tuyệt đại giai nhân sau khi nghe được lời nguyện thề này, đã cam tâm tình nguyện ở lại bên Tây Hồ thượng đẳng mười tám năm, chưa từng có ý định rời đi tìm thi hào đã viết dòng thơ này, tuy rằng cảm thấy Hoàng muội làm vậy có chút nào tàn, nhưng mà càng nào tàn, hấn lại càng tin, thật sự đưa

lá thư cho Hoài Cẩm

“Thực sự không tòi.” Hoài Cẩm cúi đầu liếc nhìn phong thư một cái, khóe mắt giật giật, gian nan đáp.

Hai huynh muội đang nôn nóng chờ nàng trả lời, đồng thời thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Ta đã bảo rồi mà, bồn cung mà đã ra tay thì chỉ có thuận lời đủ đường thôi!” A Nguyên cảm thấy bản thân quả là có thiên phú làm mai mối, hiện giờ như tìm thấy chân lý nhân sinh, tức khắc quẩy đuôi.

Khó có khi nàng giúp được việc, khóe miệng Trịnh vương cũng hơi hơi nhếch lên, lại không phát hiện ra ánh mắt phức tạp rồi rầu rĩ của Hoài Cẩm đang nhìn về phía mình, chỉ nghiêm nghị mà nói: “Tâm ý của ta đều ở trong đây, đời này, ta chỉ có mình nàng, nếu sau này phụ bạc, ta...”

“Không cần thế đâu.” Trên gương mặt phong tình của Hoài Cẩm ẩn chứa ý cười nhàn nhạt, ôn hòa nói: “Ta tin điện hạ, như vậy là đủ rồi.” Đương nhiên, nếu người này phụ bạc nàng, thế thì có ích gì? Không bằng nếu có ngày ấy thật, nói là nàng có thể giết chết hắn còn hơn.

Trịnh vương cũng không biết câu nói “độc nhất phụ nhân tâm”, nghe vậy về mặt nghiêm túc cũng hòa hoãn hẳn đi, thấy A Nguyên vẫn đứng một bên nhìn, liền thấy muội muội này thật phiền, chẳng cảm thấy bản thân qua cầu rút ván chút nào.

Dùng mắt là biết nhóc con này rõ là ngớ ngẩn, không biết ý tứ gì cả, Trịnh vương liền nhin ý định muốn đánh nàng một trận lại, da mặt dày, nhẹ giọng nói: “Cư thiếp trong phủ ta đã đưa đến thiên viện vương phủ, về sau chúng ta ở chính viện, nước sông không phạm nước giếng là được.” Thấy Hoài Cẩm gật đầu, hắn liền nói: “Nàng còn muốn gì thì cứ nói với ta.”

“Chỉ cần không tới tranh phu quân của ta, ta liền cho các nàng vinh hoa và hư danh cả đời.” Cái danh trắc phi thứ phi đó Hoài Cẩm cũng không để ý.

Hôm nay Thuận Vương phi cũng tới giúp Tam Công chúa tổ chức yến hội, lúc này đang ngồi cùng Thành Vương phi Tề Thiện. Nàng xa xa liền thấy thanh niên sắc mặt nghiêm túc cũng nhắc đang cúi người xuống nói chuyện với thiếu nữ mềm mại đáng yêu, ánh mắt ngập tràn ôn nhu, chỉ cảm thấy hình ảnh như vậy, ngay cả nhìn thôi cũng thấy hạnh phúc, nhớ tới trượng phu vô tình vô nghĩa chỉ hận mình không thể chết đi trong phủ kia, ánh mắt lại hiện ra tia âm đạm, lúc này đây quay đầu cười nói với Tề Thiện: “Chúng ta sắp có thêm Nhị tẩu rồi.”

“Tẩu là người có phúc.” Tề Thiện chỉ ôn hòa mà nói.

Hiện giờ nàng độc sủng, lại cũng chưa có thai. Thuận Vương phi và Thuận vương thế như nước lửa, lại đã có con nối dòng nhanh như vậy. Đối với nữ nhân mà nói, thành công lớn nhất cũng chính là ở con nối dòng, thấy Thuận vương phi gật đầu, ánh mắt Tề Thiện ôn nhu nhìn về bụng nhỏ của nàng ấy, nhẹ giọng nói: “Tam tẩu phải bảo trọng thân thể.” Do dự một lát, nàng mới nói: “Những người trong vương phủ đó khi nào xử lý cũng được mà. Đến Tam hoàng huynh tẩu tử cũng nên tránh tranh chấp với huynh ấy, sau này sinh ra bé con rồi lại thanh toán mới tốt.”

Tính tình Thuận vương phi lợi hại, Tề Thiện chỉ sợ nàng tức giận mà động thai, đã thương người khác thì cũng thôi đi, chỉ sợ làm bản thân bị thương.

“Tuệ tần nương nương cũng đã dặn dò rồi.” Thuận vương phi rất thích người em dâu này, tính tình Tề Thiện trầm tĩnh, không thích thị phi, nàng cũng thích trò chuyện với nàng ấy, lúc này đây cảm thấy lòng ấm đảo đảo, có tâm muốn san sẻ với Tề Thiện, liền mắt chứa ánh lệ thấp giọng nói: “Nương nương nói ta đang mang thai, trong phủ không thể xảy ra động tĩnh gì quá lớn, huống chi nào có Vương phi chịu khổ sinh con, Vương gia lại nạp người mới vào được, nên bảo nữ nhân Từ gia kia khoan hẵng vào vương phủ.” Thấy Tề Thiện nở nụ cười vui mừng, Thuận vương phi cũng cảm thấy ít nhất được mẹ chồng từ ái là cũng coi như thỏa mãn rồi, bèn thấp giọng nói: “Nương nương đi cầu Hoàng thượng và Hoàng Hậu, Hoàng Hậu nương nương đã đồng ý rồi.”

Hiện giờ cái gì nàng cũng đều không cầu, chỉ sinh hạ con vợ cả, để Tuệ Tần vui vẻ, để nửa đời sau mình có chỗ dựa là được rồi.

“Nếu như thế, Tam tẩu càng phải cẩn thận, chớ phụ lòng người yêu quý tẩu.” Tay Tề Thiện ôn nhu đặt lên tay Thuận vương phi, nhẹ nhàng nói: “Đến lúc đó, chúng ta mang theo đứa bé này, sống thật tốt.” Nàng liền thấy tay Thuận Vương phi động, tay và tay nắm chặt lại với nhau.

Chỗ A Nguyên, Công chúa điện hạ lại đang nhìn Trịnh Vương và Hoài Cẩm trò chuyện thù thi với nhau, lúc cảm thấy khá thú vị, liền nghe thấy Hoài Cẩm có chút chần chờ hỏi: “May là thư này không phải Vương gia viết, bằng không ta cũng thấy thực lợi hại.” Nghĩ nghĩ, Hoài Cẩm liếc nhìn A Nguyên đang chột dạ một cái, liền mỉm cười đưa mảnh giấy cho Trịnh vương, tức khắc A Nguyên sắc mặt biến đổi phóng vật đi, động tác đặc biệt nhanh nhẹn, quả là đáng vẻ có tật giật mình, khiến Trịnh vương vừa hoàn hồn, liền thấy dòng chữ trên giấy phảng phất hương thơm kia, đúng là một bản thơ tình nổi danh.

“Thượng da,

Ngã dục dữ quân tương tri,

Trường mệnh vô tuyệt suy.

Son vô lãng,

Giang thủy vị kiệt,

Đồng lời chán chán,

Hạ vũ tuyết,

Thiên địa hợp,

Nãi cảm dử quân tuyết.*” Thật sự là tình ý miên man, nhưng Hoài Cẩm về mặt nghi ngờ hỏi: “Vương gia thật sự không biết bên trong là gì sao?” Không phải cảm thấy ghê rãng, mới nói dối là bút tích của muội muội chứ? Nói cho cùng, một phong thơ đặt ở trong tay lâu như vậy, làm sao Trịnh Vương lại có sự tin tưởng đến như vậy, không xem xem nội dung bên trong?

Dịch thơ:

Hỡi trời,

Ta nguyện được cùng chàng tương tri (yêu nhau),

Duyên tình mãi mãi không dứt.

(Tới khi nào) núi không còn đất,

Nước sông chưa cạn,

Mùa đông sớm chóp,

Mùa hè tuyết rơi,

Trời đất hợp làm một,

Mới dám cùng chàng chia lìa.

Trước vẻ mặt “Ngươi bị ngốc à?” của người trong lòng, sắc mặt cũ kỹ, nghiêm túc của Trịnh vương điện hạ, chậm rãi đen...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.